

Giới thiệu Tân Ý Thiên Đồ Long Ký

Thể loại: Sắc hiệp, Xuyên không

Trong lúc truy đuổi kẻ trộm đang nắm giữ một cổ vật quan trọng của quốc gia, Trương Siêu Quần - một đặc công xuất sắc của bộ đội đặc chủng Trung Hoa đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn xuyên không trở về thế giới Ý Thiên Đồ Long Ký.

Xuyên vào thế giới kiếm hiệp vốn dĩ chỉ có trong tiểu thuyết khiến cho hân hưng phấn không thôi.

Mời các bạn đón đọc để theo dõi hân làm cách nào chinh phục các mỹ nữ, xông pha giang hồ, ngạo thị quần hùng trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mang Theo Mỹ Nữ Xuyên Qua

— 008... 008, mục tiêu ở hướng Đông Nam, tọa độ 43, kinh độ và vĩ độ xx, nghe được xin trả lời! Nghe được xin trả lời!

Bên trong bộ đàm truyền đến giọng nói trẻ trung của một cô gái nhẹ nhàng vui tươi.

— Đây là 008, đã nghe được!

Âm thanh tuy rằng vui tươi, nhưng Trương Siêu Quần lại vô cùng phiền muộn cầm trong tay ống nói bộ đàm, con mẹ nó, truy đuổi theo suốt hai ngày, bóng người cũng không thấy, có thể là thoải mái sao?

Hắn chán nản nói tiếp:

— Chẳng qua là không có hệ thống tự động định vị vệ tinh lần theo, nên không thể nào xác thực vị trí được vị trí mục tiêu! Lần này thật sự ...chắc thua rồi!

— Hừ...tôi nói cho anh biết Trương Siêu Quần, nếu như anh để cho di vật quốc gia này mất dấu, thì anh chuẩn bị trở về nhà ăn đòn đi!

Bên trong bộ đàm âm thanh đột nhiên biến đổi, thanh âm này tuy rằng cũng là giọng nữ, cũng là êm tai, nhưng Trương Siêu Quần nghe qua liền nổi da gà toàn thân.

— Ủa... bà xã, làm sao tự nhiên giọng nói kia lại biến thành bà xã? Vừa lúc này anh mới nghe giọng nói hiền dịu lắm mà? Ai dám làm phiền đến bà xã phải đích thân xuất hiện vậy?

Trương Siêu Quần lập tức thay đổi giọng nói, thoáng chốc trở nên tinh thần ...phấn chấn.

— Nay đừng có giận hờn, cả lo phát phor với tôi! Hiện tại tôi đang là tổ trưởng kiêm thủ trưởng của anh, nghiêm túc một chút đi!

Bên trong bộ đàm âm thanh trở nên nghiêm túc cực kỳ:

— Di vật quốc gia bị mất, bộ trưởng rất tức giận, cũng đã kinh động đến lãnh đạo cấp cao, anh là người đã được tặng huân chương chiến công hạng 1, nhất định phải bảo vệ được vinh dự đó, vì lẽ đó nếu như phải liều cái mạng của mình cũng phải đem di vật quốc gia đó đoạt lấy mang về về!

— Thủ trưởng yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Trương Siêu Quần bất đắc dĩ, bất quá đây là hắn đang tự ép buộc chính mình tinh thần phấn chấn lên, cả đời này của hắn niềm tự hào đồng thời cũng bị ai nhất, chính là cưới phải một người phụ nữ mạnh mẽ làm vợ, hơn nữa còn là thủ trưởng của mình! Trưởng ban 9 lực lượng đặc công Cổ Ngưng Hê!

Tựa hồ ngoài việc phải hoàn thành những nhiệm vụ của quốc gia, tất cả chuyện khác đều không có quan hệ gì đối với cô, đối với ai cũng đều là lạnh lùng như vậy, đặc biệt là đối với mình, lại càng thêm nghiêm ngặt!

Huân chương chiến công, tượng trưng cho thành tích xuất sắc nhất, ưu tú của lực lượng đặc công, cũng chính là dựa vào đặc thù vinh dự này, nên hắn mới có thể lấy được con gái của Bộ trưởng bộ quốc phòng kiêm thủ trưởng của trưởng ban 9 trưởng đặc công là Cổ Ngưng Hê! Cũng bởi vì như vậy, mà từ đó hắn không thể đi ra ngoài dám hái những bông hoa mềm mại xinh đẹp khác! Thật là bi ai!

Càng tức giận hơn, từ lúc kết hôn, cô không để cho hắn chạm vào thân thể của cô, Trương Siêu Quần tức giận mà không dám nói gì, không để cho mình chạm, lại không cho phép chính mình đi ra ngoài tìm thú vui, đây là cái gì đạo lý gì vậy? Người đời nói, hôn nhân chính là phần mộ của ái tình, quả thế, hôn nhân đối với hắn, chính là một sợi dây gông xiềng vô hình!

Trương Siêu Quần thậm chí có lúc suy nghĩ, cô không thèm để ý đến hấn cũng có thể là bởi vì mệnh lệnh của cha cô bắt phải gả cho hấn, chứ nếu không phải vậy, thì làm sao cô không để cho mình chạm vào thân thể cô đây?

Lắc lắc đầu, đem những ý niệm bỏ rơi phía sau, Trương Siêu Quần chuẩn bị tắt bộ đàm, thì từ bên trong ông nói bộ đàm truyền đến giọng nói thật nhỏ nhẹ, Trương Siêu Quần cố gắng lắng nghe đó là:

– Anh phải cẩn thận đó.

Trương Siêu Quần rất hoài nghi mình nghe lầm, muốn xác nhận lại có phải là giọng của Cố Ngưng Hề không? Thì phát hiện đối phương phía trước, nên phải gián đoạn cuộc trò chuyện.

Tự giễu mình cười cợt, Trương Siêu Quần từ trong chiếc túi đeo ở thắt lưng lấy ra hệ thống định vị vệ tinh cá nhân, chuẩn xác tìm tới phương hướng ở trong khu rừng rậm nhiệt đới, lập tức không chần chừ nữa, chạy nhanh hết tốc độ hướng về cánh rừng nhiệt đới trước mặt.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, ánh trăng trong sáng rọi chiếu lấp lăm lấp vào trên mặt đất, Trương Siêu Quần mới đến chỗ cần đến, đồng thời căn cứ vào vị trí định vị trước đó đặt ở trên di vật quốc gia, cuối cùng cũng coi như tìm tới mục tiêu, kẻ ăn trộm di vật quốc gia!

Trương Siêu Quần không dám kinh động đến tên trộm, có thể làm cho hấn bám theo theo đến tận ba ngày hai đêm liền thì không phải là nhân vật tầm thường, xuyên thấu qua kẽ lá của bụi cây có thể nhìn thấy tên trộm kia tựa hồ đang ngồi ăn uống, ánh lửa cháy rất thấp, Trương Siêu Quần thầm nghĩ: Xác thực rất chuyên nghiệp!

Lặng gờ cái ba lô trên vai, ngồi thấp xuống từ bên trong lấy ra liên tiếp từng đoạn sắt thép tháo rời, hai tay hấn tiến hành lấy một loại động tác với tốc độ khiến người ta nhìn hoa cả mắt, nếu như có kẻ chuyên nghiệp ở đây, nhất định sẽ giật nảy cả mình, dùng tốc độ này lắp ráp khẩu súng bắn tia bán tự động nếu như không có rõ như trong lòng bàn tay cấu tạo của súng, thì tuyệt đối không thể nào lắp ráp nhanh như thế.

Tầm 30 giây không tới, Trương Siêu Quần đã ráp xong khẩu súng bắn tia, không sai, hấn muốn một phút một giây quyết gọn tên trộm này, từ khoảng cách 50 mét, nếu như không giết chết hấn, Trương Siêu Quần nhất định không thể lại lại được di vật quốc gia kia, bằng vào tốc độ rất nhanh của tên ăn trộm, Trương Siêu Quần tự nhận mình không bằng hấn, tốc độ đó nếu so sánh với ngay cả đệ nhất trong giới sát thủ “Gió lạnh” cũng không theo kịp.

Trương Siêu Quần đang đề khẩu súng lên trên giá đỡ, nhưng bỗng cảm thấy một vật lạnh lẽo vững vàng dí vào ở trên đầu hấn, trong lúc nhất thời hấn lạnh người đổ mồ hôi, theo kinh nghiệm nhiều năm của người lính đặc công, hấn biết đây là nòng súng của một khẩu súng ngắn, hơn nữa người dùng khẩu súng ngắn này là một phụ nữ!

Quả nhiên, lập tức liền nghiệm chứng ý nghĩ của hấn, chỉ nghe đối phương lạnh lùng nói:

– Đem khẩu súng trên tay anh ném ngay, giờ tay lên!

Trương Siêu Quần nghe được thanh âm này hơi sững sờ, gió đêm kéo tới, đối phương chẳng khác nào chim Hoàng Anh rời tổ, giọng nói ở sát bên người hấn truyền đến một mùi thơm say đắm lòng người, mùi hương thơm của một cô gái, rõ ràng là một cô gái còn rất trẻ! Quan trọng là giọng nói của cô không phải là người Trung Quốc.

Trương Siêu Quần lúc này mới chú ý ra vị trí nơi tên trộm ngồi ăn uống nghi đã không còn bóng người, nói cách khác khẩu súng đang chìa vào đầu hấn từ phía sau này chính là tên ăn trộm đó...

Chỉ là cô gái ăn trộm này làm sao phát hiện được mình, Trương Siêu Quần không nghĩ ra, chỉ đành phải dựa theo lời cô gái, đem bán khẩu súng bắn tia trong tay ném ra ở trên mặt đất, hai tay đặt ở đỉnh đầu.

Hấn vẫn không nhịn được sự thắc mắc nên hỏi:

– Tôi có một vấn đề không biết cô có thể giải đáp cho tôi biết không?

– Tôi thấy không cần phải trả lời vấn đề với một kẻ sắp chết...

Giọng của cô gái này đầy vẻ chết chóc.

– À.. cô nói là tôi sắp chết, nhưng hiện tại còn chưa chết mà!

Trương Siêu Quần biết là cô gái này đã có ý muốn ra tay, nên vội vàng nói:

– Với lại cô cũng không nên để cho tôi chết không nhắm mắt chứ!

Cô gái tựa hồ chần chờ một chút rồi nói:

– Được, tôi có nghe nói là người Trung Quốc nếu chết không nhắm mắt, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua, vì cũng không muốn để anh biến thành con quỷ quần quít lấy tôi, nên tôi cho anh một cơ hội cuối cùng.

Trương Siêu Quần cười haha nói:

– Người đẹp thật cực kỳ có tấm lòng lương thiện à!

– Hừ..đừng có gọi tôi là người đẹp, tôi có tên tuổi, Đỗ Lôi Ti!

Cô gái hình như nghe lỗi xưng hô của Trương Siêu Quần bất mãn, dí mạnh nòng súng vào đầu hắn, lần này thật sự làm Trương Siêu Quần giật mình.

Hắn vội vàng nói:

– Cô à đừng kích động, cẩn thận cò súng đấy, tôi vẫn chưa có hỏi về vấn đề của tôi, nếu như tôi chết không nhắm mắt, thì thật sự sẽ tìm đến cô, mỗi ngày đều quần quít lấy cô, lúc cô ngủ quần quít lấy cô, khi cô đi nhà vệ sinh tôi cũng quần quít lấy cô, lúc cô tắm rửa cũng quần quít lấy cô, lúc cô cùng chồng nằm ngủ tôi cũng quần quít lấy cô luôn! Tôi sẽ có mặt khắp nơi với cô!

– Im..im đi, tôi biết rồi, anh không nên quần quanh tôi nữa, hỏi vấn đề gì thì mau đi!

Đỗ Lôi Ti tựa hồ cũng rất kiêng kỵ những điều quái gở trong những lời đồn đại của người Trung Quốc, âm thanh trở nên hơi run rẩy, nòng súng ghim vào đầu Trương Siêu Quần cũng thoáng rời ra một chút.

– Hi.. như vậy mới phải chứ, xã hội dung hòa, chú ý là chính cô tình, tôi nguyện, hiện tại chúng ta song phương đều lùi nhường một bước, tôi cũng không thừa nước đục thả câu, vậy bây giờ tôi nhé!

Trương Siêu Quần nín cười nói tiếp:

– Tôi có thể hỏi một câu ngoài lề chút? Cô thật sự tên là Đỗ Lôi Ti?

– Đúng, làm sao? Tên của tôi kỳ quái lắm hả?

Đứng ở phía sau, Đỗ Lôi Ti tựa hồ rất khó hiểu Trương Siêu Quần tại sao đột nhiên hỏi như vậy.

– Không có chuyện gì..không có chuyện gì, tôi bắt đầu vào vấn đề chính đây!

Trương Siêu Quần trong lòng nghi thâm bộ không còn cái tên nào khác để đặt hay sao? Dựa vào cái tên của cô gái này thật là cứng rắn mạnh mẽ, hắn cố nén cười, giả vờ nghiêm túc nói:

– Đỗ Lôi Ti, câu tôi muốn hỏi chính là làm sao cô phát hiện được tôi vậy, cô có thể đi tới sau lưng tôi nhẹ nhàng thần không hay quỷ không biết, tôi cũng không cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì tốc độ của cô xác thực đạt đến trình độ này! Chỉ cần giải trừ nghi hoặc làm sao phát hiện tôi là được?

– Hừm, thật ra thì tôi cũng là ngẫu nhiên tình cờ phát hiện anh, lúc tôi cúi xuống ăn đồ hộp, phát hiện có một làn ánh sáng rất nhỏ tụ lại ở trên mặt tôi, tôi lập tức liền phản ứng biết đó là ống nhắm, tôi cũng cần cảm ơn ánh trăng chiếu sáng này, nếu không có nó, tôi là không thể phát hiện được vị trí của anh, nói không chừng hiện tại tôi đã chết vì súng bắn tía của anh rồi.

– Thì ra là như vậy!

Trương Siêu Quần bỗng nhiên tỉnh ngộ, thực sự là thông minh quá sẽ bị thông minh hại! Hắn có thói quen, chính là mỗi lần lắp ráp bán súng bán tía, đều thử xem độ chính xác ống nhắm! Không nghĩ tới thành nhược điểm trí mạng khi ống kính bị phản chiếu!

– Hiện tại anh cũng có thể chết nhắm mắt được rồi!

Đỗ Lôi Ti tựa hồ muốn mau rời khỏi nơi này, bị người đuổi tới ba ngày! Lúc nào toàn bộ tinh thần cũng đề phòng căng thẳng, cả người hết sức uể oải.

– Cô cũng rất thủ tín, tôi cũng cho cô biết tên của tôi, để khi cô xuống dưới tuổi vàng nhắm mắt!

Đỗ Lôi Ti mới vừa nghe đến đó đã cảm thấy bất an, ngón tay muốn bóp cò súng, nhưng ngờ ngác phát hiện khẩu súng đã biến thành một đồng sắt vụn, khi cô tay tê rần, tiếp theo một luồng sức mạnh dữ dội truyền đến, cô đã bị người bẻ tay khóa lại, không thể động đậy mấy may.

Nhưng cô há lại đơn giản như vậy bị người chế phục, thừa dịp vườn mình uy thế, một cái chân đã đá hướng về phía cánh tay Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần cũng không nghĩ tới cô gái này lại còn có hậu chiêu, biết cô dự định chạy trốn, trở tay nắm cây chùy thủ đặc chế, nhanh chóng nhảy tới trước một bước, đã đem chùy thủ gác ở trên bả vai của cô!

Dĩ Nhiên tất cả động tác đều nhanh hết mức, cho tới lúc Đỗ Lôi Ti còn chưa kịp phản ứng, cô không tin trên thế giới này có người có thể nhanh chóng hoàn thành động tác này, trên mặt ngọc tuyệt mỹ tràn đầy kinh hãi!

Lúc này, lơ lửng ánh trăng, Trương Siêu Quần cũng là lần đầu tiên nhìn rõ ràng dung mạo Đỗ Lôi Ti!

Thoáng chốc trong lòng xúc động, tay trắng đùi đẹp, vú to mông lớn, là đặc điểm của người phương xa, càng đáng quý chính là làn da trong suốt như ngọc, cũng không giống những người phương tây da dẻ thô ráp.

Mái tóc dài màu đen thắm óng ánh, kỳ lạ là đôi mắt to màu xanh ngọc tràn đầy ngạc nhiên, sống mũi thật cao dưới là làn môi anh đào đỏ au, bởi vì ngạc nhiên nên má hơi hể mở ra, dung mạo thoát tục, xinh đẹp tuyệt trần vô song, bên trong lại ẩn chứa lăm lăm hiên ngang khí chất uy nghiêm bất khả xâm phạm!

Đôi bầu vú so với các cô gái bình thường Trung Quốc đa số ngực nhỏ nên ít có người sánh ngang! Bởi vì vừa vận động dữ dội nên đôi bầu vú trên dưới gọn sóng, run rẩy khiến bên trong lòng người rung động.

Liễu rủ trong gió, eo nhỏ nhắn mỏng to, cặp đùi đẹp thon dài săn chắc mạnh mẽ, chính là tuyệt sắc giai nhân khó gặp!

Trương Siêu Quần tâm linh dao động, đây là một vu vật, ai có thể xuống tay thương tổn được, mùi thơm xức nữ tràn ngập...

Trương Siêu Quần không thể nghi ngờ cũng là một nam nhân bình thường, vì lẽ đó nên hần cười khổ nói:

– Cận chiến dùng chủy thủ luôn chiếm được tiên cơ, lúc này ta bật đi khẩu súng của cô chính là dùng cây chủy thủ này, cô đi đi, tôi không giết cô đâu, nhưng cô phải đem người đi vật trả lại cho tôi, như vậy thì tôi mới có kết quả để báo cáo!

– Anh...anh sao không giết tôi? Tại sao?

Vốn là cho rằng đã khó thoát khỏi cái chết Đỗ Lôi Ti đột nhiên nghe được người đàn ông này này lòng từ bi, nên không nhịn được hỏi.

– Không có cái gì là tại sao, bởi vì cô là một phụ nữ, hơn nữa lại là đại mỹ nữ, nhược điểm lớn nhất của tôi chính là không thể đối mỹ nữ mà hạ sát!

Trương Siêu Quần lại cười khổ...

– Anh...

Đỗ Lôi Ti tựa hồ không thể tin được người đàn ông này lại có loại lý do này mà buông tha chính mình, khuôn mặt tuyệt sắc đỏ lên, cô hít một hơi thật sâu, một lát mới nói:

– Anh chính là một chân chính nam tử hán, không làm khó dễ nữ nhân, hạt châu kia tôi có thể trả lại cho anh, tôi cũng chỉ là được thuê mà đến đây.

Nói xong từ trong ngực mình lấy ra một hạt dạ minh châu phát sáng lớn hơn những hạt dạ minh châu bình thường khác.

Trương Siêu Quần ngần ngại, tiếp nhận trong tay cô hạt châu, bàn tay lớn đặt tới làn da mềm mại, để cho tâm trí hần vì đó rung động.

Đúng vào lúc này, bất ngờ xảy ra chuyện, giữa bầu trời đột nhiên xẹt qua một tiếng sấm rền, hạt châu màu trắng phát sinh chói mắt một luồng bạch quang, Trương Siêu Quần cùng Đỗ Lôi Ti đều cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, cái gì đều không nhìn thấy, tiếp theo trước mặt tối sầm lại, cái gì cũng không biết.....

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tiểu Cô Nương

Bạch quang lóe qua, trong bóng tối, vô số lốm đốm như cánh bướm ở trước mắt bay qua, lượn lại, kỳ kỳ hơn, là những cánh bướm kia mang đến hàn khí, lạnh thấu tận xương. Trương Siêu Quần không nhịn được run mình lạnh lẽo, bốn phía là bóng tối vô tận, những cánh bướm kia quý dị vô cùng, toả sáng vì quang lấp lóe, mặc dù là ở trong bóng tối cũng có thể nhận biết rõ ràng rất là dị thường. Trương Siêu Quần cảm giác mình thân ở giữa trời cao, rồi lại nặng trĩu, cái lực đạo hút xuống tốc độ nhanh chóng, không thua gì đạn pháo, Trương Siêu Quần nhất thời chấn động một thân đầy mồ hôi lạnh!

Trong lòng biết chính mình chạy trời không khỏi nắng, Trương Siêu Quần không thể làm gì, hần năng lực cao đến đâu, cũng bất quá là một người bình thường, trên không trung căn bản không thể không chế được trọng lực đang rơi xuống!

– Như Lai, Quan Thế Âm, chúa Giê-xu, tất cả các người xin hãy phù hộ con, vẫn chưa có ngu được với vợ, chết rồi cũng quá đáng tiếc, Amen!

Trương Siêu Quần vừa cầu khẩn xong, liền cảm thấy mình rơi vào trong nước băng giá, hô hấp bị cứng lại, hôn mê bất tỉnh, ý niệm duy nhất trong đầu chính là vận may thực sự là tốt! Được rơi vào trong lòng nước rồi!

– A đầu đau quá!

Không biết trải qua bao lâu, Trương Siêu Quần dần dần tỉnh dậy, mở cặp mắt lim dim mờ mịt lung, tiếng gió rít gào cảm thấy dưới thân mình lắc lư lay động đến lợi hại, đầu choáng váng vô cùng, liền cố ngồi dậy.

Ai biết vừa định đứng, toàn thân một trận đau đớn kịch liệt từ trên người truyền đến, cảm giác như là toàn thân như muốn tan vỡ, không có được một

chút sức lực nào cả.

Dù là Trương Siêu Quần đã trải qua khóa huấn luyện đặc biệt của lính đặc công cũng không chịu đựng được sự đau đớn đến tan nát cõi lòng, đau đến đỏ môi hôi lạnh, không nhịn được phải lên tiếng rên rĩ.

– Tiểu ca ca...

Một cơn gió lạnh kéo tới, làm hấn giật mình, lại nghe được một âm thanh non nớt hô hoán, hấn quay đầu nhìn thấy một bóng người lúc ẩn lúc vén rèm lên mờ vào.

Đen thui lù, không thấy rõ người đến ra sao, nhưng có thể đoán được người tới vóc dáng không cao, kết hợp với thanh âm non nớt, Trương Siêu Quần có thể khẳng định đây là một tiểu cô nương, có thể chính tiểu cô nương này đã cứu hấn.

Nhìn xuống sự đau đớn kịch liệt nói:

– Tiểu muội muội, là muội cứu ta?

– Tiểu ca ca, rốt cục cũng tỉnh lại rồi!

Quả nhiên là một tiểu cô nương chỉ thấy cô đi đến bên cái bàn gỗ, dùng một vật mà Trương Siêu Quần nằm mộng cũng mơ thấy: hóa được.

Trương Siêu Quần ngây dại nhìn tiểu cô nương đem hóa được thấp sáng ngọn đèn trên bàn gỗ! Bất quá sau vài giây phút càng trở nên ngu hơn rồi!

Dựa vào ánh đèn yếu ớt, Trương Siêu Quần tròn mắt há mồm nhìn tiểu cô nương, chỉ thấy tiểu cô nương một thân vải thô áo gai, dù đậm bạc đơn sơ cũng không ảnh hưởng gì đến nét xinh đẹp quyến rũ trời sinh, mũi ngọc tinh xảo cao thẳng, bờ môi như hoa như anh đào, mắt ngọc mây ngài, thanh tú thoát tục, linh khí bức người.

Nhưng dù xinh đẹp tuyệt trần đẹp đến như thế nào đi nữa, bất quá cũng là một tiểu cô nương mà thôi, Trương Siêu Quần cũng không phải loại thấy mỹ nữ nào cũng động tâm lộ người, chân chính để hấn giật mình chính là trang phục của tiểu cô nương này.

Quần quanh bên hông người là mảnh vải thô, mái tóc dài dùng cò bên thắt thành hai bím tóc, chân xuyên đôi hài nhỏ bằng vải bó màu xanh, bước chân nhẹ nhàng, cái này không phải là trang phục thời cổ xưa của các cô gái sao?

Trương Siêu Quần hiện tại trong đầu nặng trĩu một mảnh, chẳng lẽ nào bởi vì hạt châu kia mà mình đi xuyên tới thời cổ xưa? Đúng rồi, trừ mình ra, còn có Đỗ Lôi Ti cũng là người bị hại, hấn nhớ mang máng Đỗ Lôi Ti cũng giống như hấn, bị cuốn vào bên trong luồng sáng bạch quang.

Trong lúc Trương Siêu Quần suy nghĩ lung tung, tiểu cô nương hướng về phía hấn cười nói:

– Tiểu ca ca, huynh có khá hơn chút nào không? Không phải tiểu muội cứu huynh, mà là do phụ thân của tiểu muội cứu đấy, lúc đó huynh đang trôi nổi ở trên dòng sông, tiểu muội còn tưởng rằng huynh là một người chết, không nghĩ tới lúc vớt lên vẫn còn hơi thở, chuyện như vậy tiểu muội chưa từng thấy đấy!

Trương Siêu Quần phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng cười một tiếng nói:

– Tiểu muội muội, trên dòng sông, tiểu muội chỉ thấy có một mình huynh sao?

Tiểu cô nương mờ mịt nói:

– Đúng đấy, tiểu ca ca... huynh nói lời này là có ý gì? Lẽ nào còn có những người khác nữa sao?

Trương Siêu Quần nói:

– Ý của huynh là... lúc nhìn thấy huynh, bên cạnh huynh hoặc là khu phụ cận có ai giống như huynh cùng rơi xuống sông không?

– Không có a!

Cô gái nhỏ chớp chớp đôi mắt to mỹ lệ, không hiểu nói:

– Trong lòng sông thì Hà Bá cũng không phải là người ngu, nếu như ai rơi xuống thì sớm đã bị Hà Bá bắt đi mất rồi! Cho nên mà nói, tiểu ca ca có thể sống sót quả thực là ngàn năm mới gặp kỳ tích rồi!

Trương Siêu Quần nghe nói vậy thì trong lòng quặn đau, nghĩ đến cô gái màu tóc bạch kim trắng sáng kia với đôi mắt xanh tuyệt thế đại mỹ nhân mà thương hương tiếc ngọc, thực sự làm người đau lòng, lẽ nào thật sự là hồng nhan bạc phận? Tuy rằng cùng nàng ở chung thời gian không tới mười phút, nhưng nàng kia lẫm lẫm phong thái hiên ngang, tinh thần bất khuất, đặc biệt đôi mắt kia như màu xanh lục của đại dương, đã ghim sâu vào trong lòng hấn.

– Tiểu ca ca, huynh làm sao vậy? Trong lòng sông cũng không thể có nhiều người rơi xuống nước mà, bởi vì nơi này ngoại trừ ngư dân, người bình thường cũng không có ai đi tới con sông này làm gì.

Tiểu cô nương thấy thần sắc hần khác thường, con người đen kịt như mực có một tia đau buồn, thương cảm, khẽ hé đôi môi đỏ mọng an ủi hần tiếp:

– Tiểu ca ca... đừng có thương tâm, vậy là huynh có bằng hữu cùng đi với nhau sao? Nói không chừng người ấy không có tới con sông Hán Thủy này!

Có thể đúng đấy, có thể nàng căn bản không cùng mình đi cùng nhau, nghe xong lời tiểu cô nương nói, Trương Siêu Quần chợt hiểu ra, trong lòng tạm nh5 nhóm, tâm tình cũng không còn ủ rũ nữa! Nhưng thế giới này bao la rộng lớn như vậy, cũng không biết lúc nào mới có thể gặp gỡ rồi!

– Cảm tạ tiểu muội muội...muội còn biết an ủi người khác, thực sự là một tiểu cô nương rất ngoan!”

Trương Siêu Quần ha ha cười nói.

– Chuyện bình thường mà, nữ tử vốn là phải học lấy hiền thực, khéo hiểu ý lòng người, đây là mẫu thân từ nhỏ đã dạy muội như vậy!

Tiểu cô nương e thẹn nói, mắt sáng như sao lóe qua vẻ thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp một vết nhân nhạ kiểu điểm ứng hồng, Trương Siêu Quần nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ.

Trương Siêu Quần không nhịn được mở miệng khen:

“Nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong”

Thực sự là khuôn mặt ứng hồng tươi như hoa đào đón xuân, mỹ nhân khi say rượu mặt đỏ là xinh đẹp nhất, lời này quả nhiên không sai.

– Nha! Tiểu ca ca, huynh thật tài, đọc thơ thật là dễ nghe, giống như lần trước muội đi chợ trên trấn nghe được văn nhân tài tử ngâm thơ vậy! Tuy rằng muội nghe không hiểu... hi hi!

Tiểu cô nương hưng phấn nói, vui vẻ cầm cái ghế ngồi vào sát bên cạnh giường, vừa cười vừa nhìn chăm chăm Trương Siêu Quần.

– Ha ha, đó là tại muội không biết chứ ca ca của muội thì từ ca phú có thể lấy ra khoe khoang không hề thua kém ai đấy, còn nữa nghe đây này “Cao xú bất thắng hàn...”

Trương Siêu Quần nói.

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ lại đỏ lên, khẽ gất ngang lời hần.

– Tiểu ca ca định chiếm tiện nghi muội? Bởi vì khi huynh đọc cái.. cái gì.. “Nơi cao rét không chịu nổi...” tiểu muội cũng biết được không phải là câu của chính huynh, hừ, đừng nghĩ bắt nạt gạt cho là tiểu muội còn bé mà dùng thơ để lung lay muội.

Đỏ mặt hời, đang khoác lác bị phá hư, Trương Siêu Quần trên mặt có chút ngượng, tăng hắng nói:

- Tiểu muội muội..huynh cũng đâu có nói đó câu nói của huynh đâu! Là chính muội hiểu lầm, hơn nữa là chính muội gọi huynh là tiểu ca ca, đừng dùng loại ánh mắt kẻ xấu xa mà nhìn huynh như vậy, muội cũng nhìn lại muội đi, mới vài tuổi! Huynh làm sao mà thấy hứng thú để chiếm tiện nghi chứ!

Miệng nói mắt hần cố ý khiêu khích nhìn một chút trước ngực của tiểu cô nương với đôi bầu vú nhỏ xíu!

– Hừ, huynh lại xem thường người, mười bốn tuổi có thể lập thành gia thất rồi, muội nơi nào còn nhỏ!

Nói xong tiểu cô nương ưỡn lên đôi bầu vú vẫn còn chưa phát dục...

– Hừm...ừ là không nhỏ, đã hơi có phồng lên một chút rồi!

Trương Siêu Phàm lẩm bẩm nói.

Tựa hồ nhận ra được ánh mắt dâm dăng của Trương Siêu Quần, tiểu cô nương nổi giận nói:

– Sắc lang! Còn nói dối với muội không có hứng thú, vậy làm gì mà cứ nhìn trước ngực muội?

Trương Siêu Quần nghe vậy, cũng không trả lời câu hỏi của tiểu cô nương, nói:

– Ngực tiểu muội muội có lớn bao nhiêu đâu, được 8 tuổi chưa?

Tiểu cô nương ưỡn lồng ngực cao lên, nói rằng:

– Hừ..tiểu muội muội năm nay đã 12 tuổi, chừng 2 năm nữa là có thể lập gia đình rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đô Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiểu Cô Nương Đáng Yêu

Con bà nó, nữ nhân cổ xuai quả nhiên là thoáng, 14 tuổi liền có thể lập gia đình, nếu như đổi đến thời hiện đại, dính vào chuyện này không phải là mang tội giao cấu với trẻ em sao! Tiểu cô nương mới 12 tuổi đã tư xuân? Dừng mãnh a!

– Tiểu muội muội a, làm sao chỉ có một mình muội ở đây, cha mẹ muội đâu? Huynh muốn cảm tạ bọn họ đã đem vớt lên huynh lên từ lòng sông...

Trương Siêu Quần hướng tiểu cô nương nháy mắt một cái.

– Há, tiểu ca ca không cần quá để ý, những hòa thượng đã nói cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phật đồ sao? Đổi lại là ai khác thì cha mẹ của muội cũng sẽ không bỏ mặc việc cứu người mà.

Tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt to thật đáng yêu.

Trương Siêu Quần nằm ở trên giường cười lắc lắc đầu, lại nghe tiểu cô nương nói tiếp:

– Cha mẹ của muội đang ở ngoài sông bắt cá, chỉ có muội là lưu lại chăm sóc cho huynh.. hi hi!

Trương Siêu Quần suy nghĩ, đến nay chính mình còn không biết mình rốt cuộc đang ở niên đại nào, tuy không thể nghi ngờ đây là thời cổ xưa, mình bây giờ hiện tại giống như đang lênh đênh trên một chiếc thuyền nhỏ, cũng không biết sau đó phải đi con đường nào.....

Khe khẽ thở dài, hướng về tiểu cô nương nói:

– Tiểu muội muội, có biết hiện tại đang ở thời kì nào không? Đầu óc của huynh bây giờ có chút không rõ ràng.

Trương Siêu Quần không dám nói mình là đến từ thời hiện đại, bằng không người khác sẽ nhìn vào chính mình là con quái vật bị bệnh thần kinh...

Tiểu cô nương dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Trương Siêu Quần, tựa hồ đang nhìn hắn có phải là đang nói dối, nhưng đáng tiếc Trương Siêu Quần là nhân vật nào? Kẻ giả dối, làm sao có khả năng ở trước mặt một tiểu cô nương lộ ra sơ sót.

Tiểu cô nương không nhìn ra thật giả, nên hỏi đáp:

– Hiện tại đang là thời kì Nguyên Mông, chúng ta người Hán bị sát hại trắng trợn, bách tính trôi giạt khắp nơi, cửa nát nhà tan, làm sao những chuyện này mà huynh quên được? Lẽ nào huynh cũng là người Mông Cổ?

Trương Siêu Quần bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là như vậy, tiểu nha đầu giờ này coi mình là thành dân tộc Mông Cổ a, đồ mồ hôi, mình là thuần chủng người Hán, tới từ tự hiện đại, hẳn đúng là đối với các dân tộc khác không có cái gì kỳ thị.

Trương Siêu Quần vội vàng nói:

– Tiểu muội muội không nên nói lung tung, huynh thuần đến không thể thuần hơn chính là người Hán, có một số việc cũng không thể nói mò, huynh không phải mới vừa nói sao? Chỉ là đầu óc hiện tại có chút không nhớ được gì nhiều!

Tiểu cô nương nghe vậy có chút thấy mình không đúng, trong con ngươi xinh đẹp tràn đầy xấu hổ, thấp giọng nói:

– Muội...muội cũng là thuần miệng mà nói thôi.

Trương Siêu Quần nói:

– Được rồi, không nói những chuyện này nữa, hiện tại cái bụng huynh có chút đói, ngủ một ngày người cũng cảm thấy mệt mỏi! Muội đỡ huynh ngồi dậy được không?

Cái bụng tựa hồ muốn xác minh cho Trương Siêu Quần, “Ưc ưc” kêu to lên, chọc cho tiểu cô nương cười khúc khích, hạ thấp người xuống dìu hắn ngồi dậy.

Một mùi nhàn nhạt hương thơm nức mũi, Trương Siêu Quần chỉ cảm thấy một đôi tay nhỏ non mềm trắng mịn đỡ bờ vai của hắn, để hắn tâm trí hẳn thần diệu, ừ... có một tiểu lão bà kỳ thực cũng không sai!

Bất quá hắn lập tức lại ổn định tâm thần, cường chế đề xuống ý nghĩ bất lương, con bà nó, tiểu cô nương a! Mình làm sao có thể đối với tiểu cô nương này bậy bạ được? Nhưng khi hắn suy nghĩ lại, hình như không đúng lắm, đây là thời cổ xưa, 14 tuổi là có thể lập gia đình, loại này cực phẩm tiểu mỹ nữ này nếu như bị những lão trư thời cổ xưa leo lên, vậy chẳng phải là mình phạm vào tội ngu lớn ngập trời, thiên cũng không thể tha thứ? Ân, tiểu cô nương này, chỉ có mình thuộc loại phong cách nam nhân thời hiện đại mới xứng tầm nắm giữ chứ.

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần ly ánh mắt nhìn tiểu cô nương đều thay đổi, nghiêm nhiên xem chính mình là một bộ tượng phụ xem tiểu thê từ vậy, trong

mắt tràn đầy nhu tình, cũng còn tốt tiểu cô nương không có chú ý tới, bằng không không chắc bị dọa đến kinh hãi!

Trương Siêu Quần đôi mắt sắc, vừa mới ngồi dậy liền nhìn thấy dưới giường có một cái túi lớn, trong lòng vui vẻ, cái kia không phải là cái ba lô của mình hay sao? Không nghĩ tới nó cũng theo chính mình xuyên qua thời này rồi!

– Khả khả, không nghĩ tới chỉ ngủ qua 1 ngày, hiện tại ba lô đựng các thứ đồ đạc cũng ở đây, thực sự là đại nạn không chết, tất có hậu phúc!

Diễm phúc, diễm phúc!

Tiểu cô nương dùng cái gối lót ở hán phía sau lưng, để hán tựa ở trên tường, nói:

– Cái gì mà ngủ một ngày, huynh đã ngủ 5 ngày, trên thuyền hiện giờ chỉ còn có chút cơm thừa, để muội đi lấy cho huynh ăn.

Trương Siêu Quần lập tức ngăn cản nói:

– Không cần... không cần, tiểu muội muội, giúp huynh đến cái bao kia tìm xem có hay không loại đồ vật, hình tròn tròn đấy.

Tiểu cô nương gật gật đầu, đến chỗ cái ba lô, vừa nói:

– Tiểu ca ca có cái bao này cũng thật là kỳ quái, rồi quần áo cũng như thế, lại còn thật nặng nha.

Trương Siêu Quần tùy ý cười, vừa nhìn một chút trên người mình, vẫn còn là một bộ trang phục đã chiến đặc công, cũng có thể nhờ vào loại vải đặc chế này mà mình mới may mắn thoát khỏi!

– A...có rồi, có phải là vật này không?

Tiểu cô nương la lên, thấy tay nhỏ bạch ngọc của nàng cầm một lon đồ hộp mừng rỡ lắc, trên mặt non nớt lại có một tia quuyến rũ cực kỳ!

Trương Siêu Quần gật gật đầu, cười nói:

– Không nghĩ tới tiểu muội muội thông minh như vậy, mới lần đầu tiên đã thành thạo mở ra được cái bao của huynh, lại còn lấy đúng đồ hộp huynh nói nữa, thật là lợi hại!

Trương Siêu Quần lời mới vừa mới vừa nói xong, lại phát hiện Tiểu cô nương sắc mặt đột nhiên trở nên trắng xanh, run giọng nói:

– Tiểu ca ca, muội chưa từng có đụng qua cái bao của huynh trước đó, muội thật không có đụng vào cái bao...!

Nói xong đôi mắt đẹp ửng hồng, óng ánh nước mắt lệ đỏ rào rào chảy xuống, tay chân luống cuống, điềm điềm thật đáng yêu, Trương Siêu Quần nhìn thấy thương tâm vô cùng.

Cũng không biết từ ở đâu có sức mạnh, hán hai tay giương ra, dùng sức đem tiểu cô nương cạnh bên giường đang rơi lệ ôm vào lòng, không để ý đến nàng đang giãy dụa với ánh mắt kinh ngạc, hán mềm nhẹ vỗ về nàng an ủi:

– Không có... không có... tiểu muội muội không có đụng vào cái bao xách của huynh, vừa lúc này là khích lệ muội thông minh lợi hại, khéo léo, cũng không có ý gì khác, tiểu muội muội không phải rất kiên cường sao? Làm sao có thể khóc nhè? Cứ khóc như mưa đổ thế này, sau này không có ai thêm lấy đấy!

Tiểu cô nương cũng đành chỉ giãy dụa, cũng ngừng lại nước mắt, nhưng trong con ngươi xinh đẹp tràn đầy ý xấu hổ, chưa bao giờ nàng cùng bất kỳ nam tử nào tiếp xúc thân mật như vậy, khuôn mặt cảm thấy đỏ tới mang tai, một cảm giác tạo nên từng vệt sóng gợn lăn tăn ở trong lòng.

Nồng nặc mùi nam tử khí tức, rộng rãi ấm áp ôm ấp, nhịp tim cường lực mạnh mẽ, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ an ủi, còn có bàn tay lớn mà lực cực nóng ở phía sau lưng mình hoạt động, hết thấy đều để cho tiểu cô nương chưa từng trải qua qua nhân sự, phương tâm rung động không ngớt.

Thật là muốn cả đời nằm ở trong ngực ấm áp an toàn này, nếu như có thể gả cho tiểu ca ca là tốt quá rồi! Tiểu cô nương phương tâm loạn nhịp như nai con, 12 tuổi là tuổi đã là tư xuân của thời cổ xưa, nghĩ đến chính mình có ý niệm như vậy, tiểu cô nương ngượng ngùng không ngớt.

Mẫu thân từng nói “nam nữ thụ thụ bất thân” hiện tại mình bị tiểu ca ca ôm, thì sau này cũng chính là người của tiểu ca ca, tiểu cô nương nho nhỏ bên trong phương tâm tựa hồ trong lúc vô tình đã bị cánh tay mạnh mẽ chăm chú ôm chặt bắt nàng làm tù binh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nụ Hôn Đầu

ùi hương nồng nàn bay vào trong mũi, ngọc ấm trong ngực, nhưng Trương Siêu Quần trong lòng không có một tia ý dâm, tiểu cô nương thương tâm như vậy, hẳn cũng nhìn đau lòng, nữ nhân cổ xưa khi yêu suy nghĩ lung tung, hơn nữa nước mắt này quả nhiên là không giả, nước mắt tiểu cô nương như dòng suối nhỏ mới một lúc vạt áo Trương Siêu Quần đã là hoàn toàn ướt đẫm.

Dần dần tiểu cô nương được Trương Siêu Quần ôn nhu an ủi đã là nín lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn rực rỡ nổi lên màu hồng, bởi vì lúc này tiểu cô nương mới phát hiện trai gái khác biệt nhau, nhưng nàng lại không muốn rời đi khỏi lòng ngực dày rộng rắn chắc đang ôm ấp mình, hơn nữa một trái tim đã hết mức quy về trên người này rồi.

“Mẫu thân đã nói, nếu như mình và người đàn ông phát sinh tiếp xúc da thịt, vậy hẳn chính là nam nhân của mình, hẳn đem mình ôm vào trong ngực, xem như là lễ ra mắt chứ? Tiểu ca ca xấu này có thể sau này chính là phu quân của mình..”

Nghĩ thông suốt vấn đề mấu chốt này tiểu cô nương nằm trong lòng ngực Trương Siêu Quần ngược mặt lên nhìn hẳn không chớp, đôi mắt đẹp mang đầy nước long lanh tràn đầy ngượng ngập...

Trương Siêu Quần đầu óc mơ hồ, sinh hoạt thời hiện đại hẳn nào biết thế nào là đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân, hẳn cứ nghĩ rằng tiểu cô nương vì cảm kích chính mình có công an ủi...

Hắn cũng hướng về phía nàng khẽ mỉm cười, tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thoáng chốc trở nên càng đỏ, đỏ au miệng anh đào nhỏ khẽ nhếch, trở nên càng thêm kiều diễm ướt át, lông mi thật dài vẫn còn mang theo óng ánh thủy châu, mắt ngọc mây ngai, dù là Trương Siêu Quần là người trưởng thành cũng không khỏi mê say.

Trong đầu hắn chợt toả nhiệt, như là sét đánh không kịp che tai, ngay trên cái miệng nhỏ đỏ au của tiểu cô nương hôn nhẹ lên một cái.

Trương Siêu Quần phục hồi tinh thần lại, ám đạo không được, chính mình đem tiểu cô nương này dâm loạn, lần này hai người đều sững sờ, choáng váng! Tiểu cô nương ngây ngốc nhìn Trương Siêu Quần, con mắt tràn đầy kinh ngạc, bất thình lình bị tập kích làm cho tiểu cô nương còn nhỏ trong lòng đại loạn, đầu văng lên ong ong, như là cười mây đập gió, không biết mình đang ở đâu rồi.

Trương Siêu Quần phản ứng nhanh chóng, vội vàng nói nhỏ:

– Xin lỗi...xin lỗi, tiểu muội muội, huynh không phải cố ý, tại muội vừa rồi đáng đáp quá đẹp, nhất thời huynh khó kìm lòng nổi...

– Huynh xấu xa lắm...!

Tiểu cô nương rút cục hoàn hồn, thấy Trương Siêu Quần nói, nổi giận đan xen, như tay nhỏ mềm mại như nước liên tục đánh vào ngực của Trương Siêu Quần, vừa đập vừa khóc, rất nhiều nước mắt như sông lớn vỡ đê....

– Huynh còn nói...huynh còn nói, muội đánh chết huynh! Nhân gia thuần khiết đã bị huynh phá hủy! Muội không muốn sống nữa...

– Á...a.....

Vết thương trên người Trương Siêu Quần vô tình bị tiểu cô nương “làm nũng” đánh trúng vào, chính hắn là một thiết huyết nam nhi cũng đau đến thét lên, có thể tưởng tượng được giống như là xót ruột xương vỡ vậy...!

– Tiểu ca ca, muội làm sao? Đừng có dọa Chi Nhục a!

Tiểu cô nương nghe Trương Siêu Quần rên lên thê thảm, lo sợ hoang mang nào còn nhớ đến chuyện hắn vừa rồi dâm loạn với nàng, phục ở trên người hắn, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng xoa xoa trước ngực hắn nơi bị mình vừa đánh tới, tựa hồ muốn vuốt lên làm giảm đau xót cho hắn.

– Tiểu ca ca, muội không trách huynh nữa đâu, đừng có làm làm muội sợ!

Tiểu cô nương thấy Trương Siêu Quần đau đớn không có chút nào giảm bớt, gấp đến độ như là con kiến bò trên chảo nóng, nước trong tròng mắt chảy ra liên tục.

Trương Siêu Quần cũng không phải là giả vờ, xác thực là đau đến chết đi sống lại, mồ hôi lạnh chảy ròng! Nhưng nhìn thấy tiểu cô nương thương tâm ướt át, nên hắn cố cường chế trấn định mình lại, miễn cưỡng cười một tiếng nói:

– Tiểu muội muội...không nên gấp gáp, huynh hết đau rồi, muội mới vừa nói không trách huynh là thật sự?

Tiểu cô nương thấy Trương Siêu Quần nở nụ cười, tâm tư đơn thuần nàng cũng thật cho là hắn không sao rồi, ngẩng vàng trán lên, hai mắt đầm lệ nói:

– Vừa nãy huynh hù chết Chi Nhục, đều là do Chi Nhục không tốt, lẽ ra không nên đánh huynh, để vết thương cũ tái phát...

– Ha ha, tiểu muội muội tha thứ huynh là tốt rồi.

Trương Siêu Quần nhe răng cười nói, bất quá lập tức liền ý thức được cái gì không đúng, nhất thời kinh hãi nói:

– Á...vừa rồi muội nói cái gì? Muội...muội tên là Chi Nhục..? Có phải là họ Chu tên Chi Nhục?

Trương Siêu Quần âm thanh có chút run rẩy, bởi vì hắn bất chợt vừa nảy sinh ý nghĩ, có một khả năng, nhưng hiện tại còn cần phải nghiệm chứng có đúng là như vậy không!

Tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt to đẹp đẽ, nước mắt mông lung, ngạc nhiên nhìn Trương Siêu Quần:

– Tiểu ca ca, Chỉ Nhược nhớ là chưa nói chi huynh biết họ của mình mà? Huynh làm sao biết vậy?

Nói xong làm như nghĩ đến điều gì, khuôn mặt nhỏ lại là đỏ chót một mảnh!

– Đúng rồi... quả thật là như thế!

Trương Siêu Quần lăm lăm suy nghĩ, rồi đột nhiên bắt đầu cười ha ha:

– Ha ha, thì ra là như vậy, thế giới võ hiệp Ý Thiên.. lão tử đã đến đây rồi, mỹ nữ, tiền tài tất cả đều là ta! ha ha.....!”

Trương Siêu Quần trở nên hào hùng phấn khích vạn trượng, vốn là đang nghĩ rằng mình chỉ là lưu lạc đến niên đại cổ xưa, nhưng không ngờ tới mình nhưng lại đang ở bên trong thế giới Ý Thiên Đồ Long, chính mình hoàn toàn có thể dựa vào chính mình đối với nhận thức biết trước được nguyên bản của truyện, ở thế giới này phiên bản phúc vũ, lật đổ đảo lộn thế giới này! Ngẫm nghĩ lại làm hắn nhiệt huyết sôi trào!

– Tiểu ca ca, huynh làm sao? Huynh không nên như vậy, Chỉ Nhược rất sợ..!

Chu tiểu cô nương giọng nói có chút nghẹn ngào, cô ngờ ngạc nhìn tiểu ca ca trước mặt, nhìn hắn ăn nói lộn xộn một đồng lớn, còn tưởng rằng hắn bị hóa điên, cho nên thương tâm gần chết!

Trương Siêu Quần hiện tại bây giờ không còn có một cảm giác gì đau đớn nữa, có chăng chỉ là cảm xúc mãnh liệt dâng trào, hào khí can vân, hắn cười nói:

– Chỉ Nhược đừng lo lắng, huynh không có mất trí đâu, chỉ là có chuyện vui mừng, nhịn không được hưng phấn, biểu lộ cảm xúc ra ngoài mà thôi, vô tình dọa đến muội!

Chu tiểu cô nương khép nép nói:

– Tiểu ca ca, không có chuyện gì là tốt rồi, Chỉ Nhược cũng an tâm rồi!

Trương Siêu Quần thấy tiểu cô nương cứ gọi mình là tiểu ca ca nên có chút buồn bực hỏi:

– Chỉ Nhược, sao cứ gọi huynh là tiểu ca ca, bộ nhìn huynh rất nhỏ tuổi sao?

Điều này làm cho Trương Siêu Quần rất khó hiểu, chính mình cũng đã nhanh sắp đến 30 tuổi rồi, lại để một tuổi tiểu cô nương 12 tuổi gọi mình là tiểu ca ca, thật là có điều quái dị!

– Tiểu ca ca đang nói cái gì a? Huynh nhiều nhất cũng tầm 17- 18 tuổi thôi, huynh đừng có lừa gạt Chỉ Nhược nha, muội tuy rằng chưa có từng đọc sách gì, nhưng nhìn người thì bản lĩnh vẫn có.

Chu tiểu cô nương đột nhiên ngồi dậy, ưỡn ngực kiêu ngạo nhìn Trương Siêu Quần, như là làm một chuyện gì phi thường đáng giá để mà khoe khoang vậy, suy cho cùng cũng chỉ là tâm tính của một tiểu cô nương mà thôi, nếu ở thế giới hiện đại, thì đứng ra vẫn còn đeo bọc sách đến trường, cao lắm là học đến lớp 6 mà thôi.

Trương Siêu Quần đối với người vợ trong thế giới hiện đại không có một chút nhớ nhung, không biết là vợ của hắn, yêu hắn sâu đậm bao nhiêu, chỉ biết là hai người ngày sau gặp lại, gây ra rất nhiều tranh chấp, đây là câu chuyện nói về sau, tạm thời không nhắc tới!

Trương Siêu Quần cho rằng là tiểu cô nương cố ý nói hắn còn trẻ như vậy, lập tức cười nói:

– Ủ..Chỉ Nhược nói như thế nào, thì cứ nghe như thế đó vậy! Bất quá muội sau này đừng có gọi huynh là tiểu ca ca nhé!

Chu Chỉ Nhược không hiểu hỏi:

– Tại sao? Huynh vốn là so với Chỉ Nhược tuổi lớn hơn không được bao nhiêu mà!

Trương Siêu Quần cười nói:

– Không tại sao, chỉ là nghe hơi khó chịu, nếu không muội gọi tên huynh là Trương Siêu Quần, còn không thì gọi ca ca cũng được, huynh không muốn có thêm tiếng “tiểu...”

Àn, là nam nhân ai cũng đều không thích bị người khác gọi là “nhỏ...” tin tưởng rằng quảng đại mọi người đều là như thế.

Chu Chỉ Nhược như hiểu mà không hiểu cứ gật gật đầu, vô cùng ngoan ngoãn nói:

– Biết rồi ca ca, hi hi...rốt cuộc muội cũng biết tên của huynh rồi!

Trương Siêu Quần thấy buồn cười:

– Biết tên của huynh thì có cái gì trị mà phải cao hứng, thực sự là tiểu hài tử!

Nói xong Trương Siêu Quần nhẹ nhàng dùng tay gạt lên một bên bầu má trắng mịn của Chu Chỉ Nhược, chạm vào làn da mềm mại thật là ấm áp....

Chu Chỉ Nhược mặt cười ửng đỏ một mảnh, nũng nịu nói:

– Muội cũng nói rồi, muội không phải là tiểu hài tử, làm sao huynh vẫn còn nói, muội tức giận nha!

– Biết rồi, Chỉ Nhược là đại cô nương, cũng có thể lập gia đình rồi! Được chưa?

Trương Siêu Quần thấy trên mặt Chu Chỉ Nhược chụm nhãn nhỏ, nên nói theo ý theo của nàng, hiện giờ nếu có cơ hội trêu chọc tiểu cô nương này, hắn sẽ không bỏ qua, đây chính là người hắn định sau này lấy làm vợ, nên phải nắm lấy trái tim nàng, trước tên Trương Vô Kỵ kia trong nguyên bản Ý Thiên...!

Vốn tưởng rằng Chu Chỉ Nhược sẽ nhảy lên phản bác, nhưng lần này tiểu cô nương mặt đỏ tới mang tai, giọng nói nhỏ như muỗi:

– Ca ca sau này có muốn Chỉ Nhược làm thê tử không vậy?

Nữ tử thời cổ xưa, nếu đã cùng nam tử phát sinh tiếp xúc gần gũi, bình thường thì sẽ gả cho người đàn ông kia, đương nhiên là ngoại trừ có những trường hợp cá biệt! Chu Chỉ Nhược thuộc loại nữ tử bảo thủ truyền thống từ trong xương tủy ra, tiểu cô nương đã sớm xem Trương Siêu Quần là phu quân của mình rồi! Nếu không có ý nghĩ như vậy thì sẽ không bao giờ nằm ở trong lòng ngực của hắn mà an ủi...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kiểm Tra Tiểu Cô Nương

Trương Siêu Quần gian nan nuốt một ngụm nước bọt, ôn nhu nói:

– Chu Chỉ Nhược là tiểu mỹ nhân ai mà không muốn lấy a? Nhưng chỉ sợ là Trương Vương hữu ý, Thần Nữ vô tâm, huynh cũng không biết là nhân gia có nguyện ý hay không a!

Trương Siêu Quần cố ý nói như vậy, thâm nghĩ tâm tư đơn thuần tiểu cô nương, nhất định sẽ nói ra ý nghĩ trong lòng, tuy rằng hắn biết tiểu cô nương hỏi hắn như vậy rõ ràng cho thấy đối với mình đã có ý, nhưng lúc này, hắn vẫn muốn chờ đợi đáp án của tiểu cô nương!

Quả nhiên, Chu Chỉ Nhược nghe vậy có chút cuống lên, vội vàng nói:

– Đồng ý...muội....

Nói xong mới phát hiện mình đã quá lời, lặng lẽ nhìn tới, đã thấy Trương Siêu Quần cười tủm tỉm nhìn nàng.

Trong lòng lúng túng, đôi mắt đẹp ánh lên sự hân hoan, nhưng lại hờn dỗi:

– Chán ghét...chán ghét...huynh làm sao mà chán ghét như vậy!

Nói xong quả đắm nhỏ lại muốn nện đánh trên ngực Trương Siêu Quần, nhưng lập tức lại nghĩ tới trên người hắn có thương tích, cho nên Chu Chỉ Nhược chỉ là nhào tới trên người hắn, đem đầu chôn vùi thật sâu vào trong lòng ngực của hắn, e thẹn không chịu ngẩng đầu lên!

Chu Chỉ Nhược tuy rằng vóc người còn chưa phát triển, nhưng tuổi trẻ bên trong đang thời kỳ phát dục, làm cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác ngây thơ hoạt bát, trước ngực đã có hai cái gò núi nhỏ, đang dính sát ở trong lòng ngực Trương Siêu Quần, hai vệt mềm mại khiến lòng người rung động, nhàn nhạt mùi thơm xức từ phát ra hương vị đầy rẫy trong khứu giác Trương Siêu Quần.

Tuy rằng hắn không sợ Chu Chỉ Nhược tố cáo, nhưng dâm loạn một tiểu cô nương làm cho người ta có một loại cảm giác tà ác, nhưng sâu trong nội tâm từ nơi sâu xa nhất một mặt âm u khát vọng!

“Trước sau gì Chu Chỉ Nhược cũng là vợ mình, sớm chiếm một chút tiện nghi chắc cũng không sai!”

Ý nghĩ đen tối vừa xuất hiện, Trương Siêu Quần lập tức có phản ứng.

Hai tay bao quát, đem Chu Chi Nhục ôm chặt vào lòng, cảm thụ cơ thể mềm mại như là không có xương hơi có chút run rẩy, Trương Siêu Quần một cái tay đưa sau lưng Chu Chi Nhục khẽ vuốt, vừa ở trên lỗ tai trong suốt nhẹ nhàng cắn khẽ:

– Làm sao lại chán ghét huynh? Chẳng qua là huynh sợ tiểu mỹ nhân từ chối mà thôi!

– Huynh...

Chu Chi Nhục chỉ cảm thấy bên lỗ tai nhiệt nóng tỏa khắp, một luồng tê dại như nhanh chóng truyền khắp toàn thân, xương cốt như là tự tản đi không còn có một chút khí lực!

Trong lòng vừa then lại sợ, Chu Chi Nhục run giọng nói:

– Ca ca... không nên như vậy... muội sợ...

Âm thanh giống như chim hoàng oanh thanh xướng, mang theo nhẹ nhàng run rẩy, mê người mị lực, vừa giống như khát vọng, lại vừa giống như cầu xin.

– Đừng sợ, huynh đây là đang giúp muội kiểm tra thân thể đây!

Thế gian tà ác người, không ai sánh bằng Trương Siêu Quần.

Tiểu cô nương yêu kiều lại không có ý nghĩ là Trương Siêu Quần đang chiếm tiện nghi, càng làm cho hắc trong lòng run lên, ý dâm cấp tốc ở trong lòng hắc sinh sôi.

Bàn tay lớn dĩ nhiên bất tri bất giác nắm gò núi nhỏ kia hơi lồi ra, xoa bóp không lưu tay, bất quá vẫn là nhỏ chút, nhưng cũng không mất đi sự co dãn.

Chu Chi Nhục cảm thấy cảm địa trước ngực bị bàn tay lớn nóng hừng hực bao vây, toàn thân tiểu cô nương cứng đờ, tiếp theo thân thể trở nên càng thêm run rẩy, đôi mắt đẹp nổi lên một tia ý xuân, mờ mờ môi thơm, nói:

– Ca ca... muội có cảm giác thật kỳ quái, khó chịu lắm...không muốn tiếp nữa....!

– Không có chuyện gì... không có chuyện gì, tiểu bảo bối, lập tức sẽ ổn thôi...

Trương Siêu Quần liên tục dụ dỗ Chu Chi Nhục, bàn tay lớn nhẹ nhàng nắm bắt cái trên cái núi nhỏ anh đào, làm Chu Chi Nhục lại run rẩy không ngừng.

Đồ ăn cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi mở ra, Chu Chi Nhục rất hồi hộp, trái tim nhỏ nhảy loạn cả lên, bộ ngực bởi vì thờ dốc mà trên dưới chập trùng, từng mùi hương lan tỏa từ trong miệng đưa ra.

Trương Siêu Quần gần trong gang tấc khuôn mặt nhỏ, hơi cúi đầu trước mắt bờ môi như hoa, há miệng thè ra đầu lưỡi thâm nhập trong cái miệng âm ướt của Chu tiểu cô nương quần quanh chiếm đoạt

– Um...

Tiểu cô nương miệng khẽ mở phát ra thành tiếng, cũng vong tình mặc kệ bản thân, dùng cái lưỡi non mềm trơn trượt cùng đầu lưỡi Trương Siêu Quần kịch liệt quần quanh, cảm xúc mãnh liệt triền miên.

Toàn thân Chu Chi Nhục nóng bỏng như lửa, chỉ là vô ý thức đáp lại cái đầu lưỡi lớn kia ở trong khoang miệng mình quấy nhiễu long trời lở đất! Tự hờ chi có thông qua phối hợp nóng bỏng như vậy, mới có thể thỏa được nội tâm khát khao, Trương Siêu Quần bắt đầu cởi quần áo của Chu Chi Nhục, hai tay hắc run run bắt đầu mở ra sợi đai lưng trên quần.

Cái quần thô ráp rất cục rơi xuống đất, trên người nàng chỉ còn lại nửa người trên một cái yếm trắng thêu cánh hoa mai vén cao quá ngực, còn nửa người dưới đường cong triển lộ không thể nghi ngờ, cặp chân nhỏ thon dài đẹp đẽ tinh tế, cái mông nhỏ nhếch lên, còn có một tấm vải màu trắng nội khố (hình y hay là nội khố là một mảnh vải ngắn nhỏ che lại bộ phận sinh dục rồi quần quanh hông, với mục đích che khuất cái âm hộ của người phụ nữ.)

Trương Siêu Quần nuốt từng ngụm nước bọt, bắt đầu cẩn thận thưởng thức trước mắt thân thể mỹ lệ cực phẩm Chu Chi Nhục, da thịt non mềm sáng lộng lẫy như tơ lụa, bộ ngực bằng phẳng vẫn chỉ là hơi gồ nhô lên như trái quít nhỏ, tồ điểm ở phía trên hai đầu núm vú khéo léo bé xíu đáng yêu màu hồng phấn. Trương Siêu Quần bàn tay nhẹ nhàng phóng tới trên cái mông tiểu cô nương, nhẹ nhàng xoa xoa, phẳng phát đây là tác phẩm nghệ thuật cực kỳ quý giá.

– Ca ca... Huynh sờ làm muội ngứa quá, đã kiểm tra thân thể xong chưa?

Trương Siêu Quần trong cổ họng ừng ực một tiếng, phát ra một câu mà ngay cả chính mình nghe cũng không hiểu, hắc run run dùng hai tay tháo ra tấm vải nội khố mềm mại, chậm rãi hai bên kéo xuống lui ra, toàn bộ cái âm hộ Chu Chi Nhục liền bại lộ ra, bên dưới sáng loáng trắng nõn, chưa hề có bất kỳ cây cỏ dại nào dám to gan xâm phạm, phần mu hơi nhô lên, lộ ra được hình dáng hoàn mỹ của bộ phận sinh dục, chính giữa trung gian có một khe nhỏ màu đỏ nhạt hơi tách đi ra.

Trương Siêu Quần hưởng thụ tiểu cô nương tình ý hừng hực, hắc nhiệt huyết sôi trào, nếu không lo lắng đến tiểu cô nương tuổi tác vẫn còn nhỏ, thì hắc đã sớm sùng thật đạn thật, leo lên người tiểu cô nương rồi.

Sau một hồi lâu, hai cặp môi ướt át lưu luyến như không muốn tách rời ra, ăn vụng trái cấm hai người nam nữ từng người im lặng, chỉ nhìn đối phương. Trương Siêu Quần hơi có chút lúng túng, cũng không biết nói cái gì bây giờ!

Chu Chi Nhục có chút mờ mịt, khi phục hồi tinh thần lại thì kinh hoảng la lên.

– Á...á.....

Mặt ngọc hồng đỏ một mảnh, e thẹn mị người, mắt sáng như sao câu hồn đang phách.

Trương Siêu Quần vội vàng lên tiếng hỏi:

– Sao vậy Chi Nhục muội muội? Có phải là không thoải mái?

Chu Chi Nhục mặt căng thẳng vui buồn lẫn lộn, nhưng nhìn Trương Siêu Quần thì phương tâm ngọt ngào, biết nam nhân này đem nàng để ở trong lòng, cúi đầu e thẹn cực kỳ nói:

– Huynh...huynh...để cây gì...bên dưới cửa muội.

Trương Siêu Quần ứng tưng khó xử, vì mới phát hiện cây dương vật của mình đã cứng rắn như sắt, thật chặt nằm dọc theo chiều dài cái khe nhỏ nâu hồng phần kia của Chu Chi Nhục, tuy vẫn nằm trong quần nhưng xúc cảm mềm mại kia, để hấn tâm thần chấn động, vội vàng mau mau rút khỏi.

Thật không tiện nên đành cười cợt:

– Xin lỗi Chi Nhục...ca ca vừa rồi nhất thời hồ đồ, làm muội lúng túng, bắt quá muội yên tâm, sau này huynh sẽ chăm sóc thật tốt với muội, cưới muội làm thê tử, không biết Chi Nhục có thể cho huynh cơ hội này?

Trương Siêu Quần biết hiện tại là cá biệt đã có cơ hội nắm vững vàng Chu Chi Nhục ở trong tay, lập tức vô liêm sỉ nói.

Chu Chi Nhục thuộc loại nữ nhi truyền thống, ngoại trừ sau này gả cho Trương Siêu Quần cũng không còn lối thoát nào, dù sao toàn bộ thân thể cũng đã để hấn sờ soạng, ôm thì cũng đã ôm, trần truồng xấu hổ, thì cũng đã trần truồng phơi bày, nên liền đáp ứng ngay với Trương Siêu Quần.

Bất quá Chu Chi Nhục là một hài tử hiếu thuận, việc này còn phải bẩm báo với cha mẹ nàng, chỉ cần cha mẹ đáp ứng, phương diện này hoàn toàn không có vấn đề.

Điều này làm cho Trương Siêu Quần tự tin tăng gấp bội, dựa vào hấn đến từ thế kỷ 21, đệ nhất đặc công, văn võ song toàn, muốn để một đôi vợ chồng ngư dân đem con gái mình gả cho hấn, có lẽ cũng không phải là việc khó gì.

Trương Siêu Quần bởi vì mấy ngày bất tỉnh chưa có ăn gì, bây giờ đã đói gần chết, gọi Chu Chi Nhục lại chỉ dẫn phương pháp mở ra thực phẩm đồ hộp, chưa từng gặp qua đồ hộp, Chu Chi Nhục kinh ngạc cực kỳ, khi nhìn thấy Trương Siêu Quần ở trên giường ăn như hùm như sói, Chu Chi Nhục không kìm lòng được, nuốt nước miếng một cái.

Điều này không có tránh được con mắt Trương Siêu Quần, trong lòng hấn nổi lên một trận chua xót, nghĩ đến nữ nhi ngư dân sinh hoạt trải qua nghèo khó từng quần, Trương Siêu Quần ở trong lòng âm thầm thề, nhất định phải làm cho Chu Chi Nhục sau này trải qua những tháng ngày thật tốt.

Trương Siêu Quần mời Chu Chi Nhục lại đây cùng ăn với hấn, mới vừa lúc bắt đầu Chu Chi Nhục chết sống không chịu ăn, sau đó rụt rè rút cục khuất phục dưới sự hối thúc của Trương Siêu Quần, mới dám bắt đầu ăn thử.

Bắt đầu nếm trải hơi khó ăn, sau đó thì liên tiếp với tốc độ nhanh chóng, hầu như hơn nửa lon đồ hộp đều bị Chu Chi Nhục ăn hết....

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chu Bá Phụ, Chu Bá Mẫu

Sáng sớm, Trương Siêu Quần lặng lẽ từ bên trong thuyền chui ra, chuẩn bị tập thể dục buổi sáng sớm, đây là thói quen của hấn hình thành cách mười mấy năm qua, chưa bao giờ thả lỏng lười biếng.

Trương Siêu Quần thương thế cũng đã khỏi hấn, và hôm nay cũng là lần thứ hai nhìn thấy phụ mẫu của Chu Chi Nhục, hai vợ chồng khi thấy Trương Siêu Quần thức tỉnh cũng cảm thấy hết sức vui mừng, bọn họ đều là người hiếu khách, tất cả mọi người ngư dân là như vậy, mộc mạc kiên cường, tự lập tự mẫn...

Trương Siêu Quần từ đầu đến cuối vẫn chưa có có đem chuyện của mình cùng với Chu Chi Nhục nói cho hai vợ chồng nghe, dù sao chuyện như vậy,

có chút khó có thể mở miệng, nói thế nào hẳn cũng là người thế kỷ 21, hướng về cha mẹ của một tiểu cô nương mới chỉ có 12 tuổi cầu hôn, hẳn thật không dễ dàng làm được.

Ít nhất phải tìm thời gian địa điểm thích hợp thì mới mở miệng được, bất quá hẳn tạo cho hai vợ chồng ấn tượng rất tốt vô cùng.

Rất được hai vợ chồng yêu thích. ...

Khi Trương Siêu Quần đem bộ Vịnh Xuân Quyền đánh qua một lần, thì nghe tiếng vỗ tay vang lên, làm hắn hơi giật mình, quay đầu nhìn lại đó là phụ thân của Chu Chi Nhục, lập tức lau vội mồ hôi, khẽ mỉm cười nói:

– Bá phụ hôm nay thức dậy sớm vậy! Lại là muốn cùng bá mẫu đi đánh bắt cá sao?

Chu bá cười nói:

– Đâu có, lát nữa ta cùng thẩm của ngươi mang cá vào chợ đi đổi lấy đồ dùng, ta không nghĩ tới ngươi còn biết đánh quyền, tuy rằng ta không biết chút gì về võ thuật, thế nhưng ta cũng có thể nhìn ra ngươi vừa đánh bộ quyền kia tuy chậm nhưng rất có huyền cơ, ta là một người thô kệch quê mùa, không biết nhiều, cũng là nói mò mà thôi. . .khà khà!

– Không phải vậy đâu, Chu bá nói tới rất đúng đấy, rất rõ ràng về tinh hoa bên trong bộ quyền này.

Trương Siêu Quần hướng về Chu bá đưa ngón tay cái khen.

Chu bá cười ha ha nói:

– Hiền đệ à, thật sự thì ta không hiểu gì đâu, thôi để ta đi gọi thẩm người đi chợ, ngươi cứ múa quyền tiếp tục đi.

Trương Siêu Quần gật đầu mỉm cười, lại đánh tới thêm một bộ quyền khác, mãi đến lúc đem các thế võ cận chiến dùng trong đặc công miễn cưỡng đánh xong, Chu bá mới mang đánh thức Chu Chi Nhục cùng Chu bá mẫu đến.

Chu Chi Nhục ở trước mặt cha mẹ cũng không dám quá mức thân thiết đối với Trương Siêu Quần, chỉ là nhỏ nhẹ kêu một tiếng ca ca, rồi kéo tay của mẫu thân, làm nũng ở bên cạnh người mẹ mình.

Chu bá mẫu thương yêu xoa xoa đầu tiểu cô nương, rồi nhìn Trương Siêu Quần mỉm cười tao nhã nói:

– Hiền đệ, ta nghe bá phụ ngươi nói, ngươi còn biết võ công? Thật là khiến cho ta thật là kinh ngạc.

Trương Siêu Quần nhìn phụ nhân trước mắt, dáng dấp tầm 40 không tới, cả người da dẻ hơi ngăm đen, trên mặt cũng có nếp nhăn nhàn nhạt, hiển nhiên là do dấu ấn tháng ngày làm lụng vất vả.

Chỉ là ngũ quan của bá mẫu thì tuyệt đẹp không cách nào xoi mói, vô cùng hấp dẫn ánh mắt Trương Siêu Quần, khuôn mặt hình trái xoan, loan loan mày liễu, đôi mắt to long lanh như nước, mũi ngọc nhô cao, bờ môi mọng chín, hai hàng lông mày tương tự cùng với Chu Chi Nhục.

Khuôn mặt xinh đẹp ôn nhu của bá mẫu, trên người mặc bộ đồ đơn sơ màu trắng ngà cũ kỹ, trải qua thời gian bào mòn đã sờn mòn, do vậy nên cái yếm màu xanh lục bên trong dưới làn vải trắng như ẩn như hiện, uyển chuyển trên thân thể, bị núp ở bên trong hai bầu vú no đủ chống đỡ phình lên, như muốn phá áo, trên đầu đỉnh núi lộ ra hai đầu núm vú tròn trịa nhỏ lên tỏa ra vô cùng mị lực dù có màu xanh cái yếm bao quanh, eo thon dương liễu dịu dàng nắm chặt, bụng dưới bằng phẳng mông ngọc tròn trịa vênh cao, hai chân dài rắn chắc, dưới ánh mặt trời xuyên thấu qua cái quần là cái nội khó* nhỏ bé, cũng là màu xanh ôm gọn cái mu âm hộ gồ lên cao cao, khắp nơi trên cơ thể đều mang một luồng mê hoặc khó có thể dùng ngôn ngữ diễn đạt, cao quý cùng hương diễm hòa làm một thể, mê hoặc để bất luận người nào đều không thể chống cự nổi.

*(Còn gọi là cái hinh y, làm bằng một mảnh vải ngắn nhỏ, che lại bộ phận sinh dục nữ nhân, rồi quấn quanh hông với mục đích che phần dưới cơ thể.)

Bá mẫu ăn nói tao nhã, mỉm cười thanh cao, Trương Siêu Quần dám khẳng định nữ nhân này, trước đây nhất định sinh ra ở trong gia đình giàu sang, chỉ là không biết tại sao lại gả cho một ngư dân bình thường khốn khó, thực sự là tài nguyên bị chà đạp quá uống phí. ...

Bất quá cũng nhờ có mỹ nhân như thế mới có thể sinh ra Chu Chi Nhục tiểu cô nương loại mỹ nhân bại hoại làm mê mết chết người này, Trương Siêu Quần bắt đầu có kế hoạch bồi dưỡng chăm sóc cho tiểu cô nương đến mai sau.

– Bá mẫu quá khen rồi, bất quá là mù đánh mò, không có ý nghĩa thực tế, gặp những cao thủ thì chỉ có chịu đòn mà thôi!

Trương Siêu Quần thực sự nói thật, ở thời hiện đại, quyền của hắn đã luyện đến cảnh giới cực hạn, nhưng hoàn toàn lại không có một chút nội lực, nếu trong thế giới võ hiệp này, gặp phải cao thủ chân chính hẳn cũng khó mà có cơ hội thoát thân!

Chu bá mẫu thấy hắn khiêm tốn nên mỉm cười nói:

– Người trẻ tuổi mà có thể có nhún nhường như vậy cũng không có nhiều, ha ha... cũng không biết tương lai có cô nương nào có thể gả cho ngươi đây...!

Chu bá mẫu trong mắt ánh lên sáng ngời thích thú, ánh mắt tựa hồ có ý định gán ghép ở trên người Chu Chi Nhục cùng Trương Siêu Quần đảo quanh.

Chu Chi Nhược xấu hổ, hai gò má lại ửng hồng, vàng trán cúi thấp thật là đáng yêu cực kỳ.

Trương Siêu Quần hơi có chút lúng túng, xem ra Chu bá mẫu là người có ánh mắt nhìn, có thể nhìn ra bản thân Chu Chi Nhược bên trong có điều ám muội, điều này làm cho Trương Siêu Quần có chút bội phục sự quan sát tỉ mỉ thâm sâu của vị thực phụ này.

Trương Siêu Quần ngược ngược nói:

– Tiểu diệt nghèo rốt cuộc làm gì mà có cô nương xinh đẹp nào sẽ đáp ứng chịu gả cho..

Chu bá mẫu nói:

– Hiền diệt cũng không cần khiêm tốn, ta rất yêu quý ngươi! Được rồi, bây giờ ta cùng bá phụ ngươi chuẩn bị đi chợ.

Nói xong bá mẫu cho Trương Siêu Quần một ánh mắt ý tứ sâu xa rồi cùng Chu bá phụ dắt tay rời đi.

Trương Siêu Quần lúc này không biết tâm tình của chính mình làm sao, ngược lại vô cùng phức tạp, nhìn bên cạnh Chu Chi Nhược e thẹn, trong lòng Trương Siêu Quần nổi lên một tia nhu tình, nếu chính mình đã lạc đến thế giới này, trong cõi u minh tự nhiên sẽ có thiên ý...

Con bà nó! Hiện tại đầu tiên nắm bắt tiểu cô nương này, những mỹ nữ trong Ý Thiên Đồ Long Đảo thì Trương Siêu Quần cũng chẳng tính buông tha ai cả, nếu đã đi tới thời cô xưa, cứ coi như là tồn tại chế độ một phu nhiều thê, cứ thuận theo qui luật thủy triều thì mới có thể sinh tồn được.

Chính đang trong lúc Trương Siêu Quần một mình tự sướng, Chu Chi Nhược dùng cái cùi chỏ thúc vào người hắn, làm đánh gãy đi đầu óc đang tưởng tượng của hắn, Chu Chi Nhược chỉ trở về phía cha mẹ mình, ra hiệu bọn họ bây giờ phải đi, Trương Siêu Quần cười cợt, bồi tiếp tiểu cô nương cùng nhau tiễn đưa đưa nhạc phụ và nhạc mẫu tương lai của mình.

Trương Siêu Quần nghĩ đến Chu bá mẫu kia nở nụ cười mang đầy thâm ý, trong mắt hiện lên sự cổ vũ, liền biết rằng chuyện hắn và Chu Chi Nhược dù trên căn bản cha mẹ nàng cũng chưa hiểu rõ ra sao về hắn, nhưng bề ngoài cũng đã xem như quyết định đồng ý xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hán Thủy Kinh Biên

Trương Siêu Quần cười lắc lắc đầu, xách ra cái ba lô lớn đã chiến của mình, chuẩn bị kiểm tra một chút bên trong còn sót lại những thứ gì, mấy ngày nay hắn dưỡng thương, cũng không kịp kiểm kê lại đồ vật.

Ba lô của Trương Siêu Quần bao là chất liệu gia công đặc thù mà thành, nước lửa bất xâm, đồ vật bên trong đều không có vì rơi vào trong nước mà bị ướt.

Cẩn thận kiểm lại, ngoại trừ còn 10 viên đạn bắn tỉa, nhưng đáng tiếc là không còn súng, cũng may là còn một khẩu súng ngắn CZ-75 *, với hơn 150 phát đạn có mấy viên đạn lửa vạch đường, cùng hai trái lựu đạn, đây là toàn bộ vũ khí còn lại hắn, khi gặp phải nguy hiểm sẽ là vương bài bảo mệnh cho hắn.

- (Súng sử dụng cỡ đạn 9 x 19 mm, hộp tiếp đạn cơ số 15 viên, sơ tốc đầu nòng 360 m/s, tầm bắn hiệu quả khoảng 50 m. CZ-75 hiện diện rộng rãi trong Quân đội Cộng hòa Czech và xuất khẩu sang nhiều quốc gia khác.)

Trương Siêu Quần lục lấy điện thoại di động của mình đặt ở dưới tận cùng dưới đáy ba lô, điện thoại di động của hắn sử dụng kỹ thuật tiên tiến nhất bằng hệ thống năng lượng mặt trời, cho nên không sợ hết điện, chỉ là hiện tại không có tín hiệu mà thôi.

Tiện tay mở ra điện thoại di động, Trương Siêu Quần ánh mắt chợt dịu lại, ngoài mặt là hình kết hôn, nam nhân chính là Trương Siêu Quần, còn nữ kia đương nhiên là vợ của hắn Cố Ngưng Hề.

Nam anh tuấn tiêu sái, mày kiếm mắt sao, mang theo nụ cười sáng khoái, nữ phong thái nổi bật, quốc sắc thiên hương, khoe miệng hơi vênh lên, trong hình là một đôi một đôi hạnh phúc như thế, chỉ là duy nhất không được hoàn mỹ là người đàn bà trong hình giống như là rất lạnh cảm, trong con ngươi lộ ra một luồng sắc lạnh, khí khái anh hùng hùng hực, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt.

Nhìn thấy tấm hình này Trương Siêu Quần lúc này mới phát hiện cho dù là cùng mình đã kết hôn, Cố Ngưng Hề vẫn là lạnh lùng như vậy, căn bản không có phải là một cô dâu vui sướng hạnh phúc.

– Ca ca, trong bức họa kia nữ nhân là ai vậy? Dung mạo của nàng thật là đẹp nha! Chỉ có cặp mắt kia thật là dọa người, lạnh lùng, khiến người ta có loại cảm giác không dám tới gần.

Không biết lúc nào Chu Chi Nhượng đã đứng ở phía sau Trương Siêu Quần, một đôi mắt to linh động tràn đầy kinh ngạc và hiếu kỳ.

Tiểu cô nương làm cho Trương Siêu Quần có loại cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, tiểu cô nương thường thì lời không nói dối, mình và Cố Ngưng Hề bây giờ đã sớm mãi mãi cách xa nhau như trời với đất, đây có lẽ cũng là thời điểm bọn họ nên tản ra.

Quên một người đứng ra cũng không phải dễ dàng như vậy, thấy vật tư tình cang sẽ làm Trương Siêu Quần nhớ tới chuyện cũ, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hãi, vì lẽ đó Trương Siêu Quần to lớn quyết tâm sau khi nhìn lại lần cuối, dứt khoát đem tấm hình này loại bỏ.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy cực kỳ ung dung, nếu không thể gặp lại, làm sao cần hoài niệm? Cứ để chuyện cũ trôi bay theo gió, bụi thời gian sẽ phủ lên tất cả.

Chu Chi Nhượng thấy hắn không nói lời nào, ôm cánh tay của hắn làm nũng nói:

– Ca ca vẫn chưa trả lời thì muội... ừ... làm sao tấm họa kia không còn rồi?

Đôi mắt Chu Chi Nhượng kêu sợ hãi, Trương Siêu Quần chỉ là cười lắc lắc đầu, nói:

– Không còn thì không còn... ngược lại chỉ là thương tâm chuyện cũ! Không nên đề cập nữa....

Chu Chi Nhượng tức giận nói:

– Ca ca, huynh đừng nói đến chuyện thương cảm tang thương có được không? xem ra huynh cũng đâu có lớn gì hơn ai đâu mà than thở như vậy?

Trương Siêu Quần sững sờ, lập tức nở nụ cười mới nhớ tới vì sao Chu Chi Nhượng tại sao thích gọi mình là tiểu ca ca, bởi vì chính mình xuyên qua xem ra đáng đáp nhiều nhất cũng chỉ có chừng 17- 18 tuổi, ngoại trừ khuôn mặt khá là non nớt ở ngoài, tướng mạo cũng không có nhiều biến hóa lớn....

Chỉ là hắn có chút dở khóc dở cười, không thể nào tưởng tượng nổi chuyện kỳ quái lại phát sinh ở trên người mình, đơn giản là để Chu Chi Nhượng hiểu lầm tuổi của mình cũng tốt.

Trương Siêu Quần nói:

– Tiểu bảo bối để huynh vẽ cho muội tấm tranh, chắc chắn là rất đẹp để.

Trương Siêu Quần kẻ này lừa dối lấy lòng mặt không biết đỏ, tiếp tục lừa Chu Chi Nhượng khi định dùng điện thoại chụp ảnh cho nàng.

Dưới sự hướng dẫn xếp đặt của Trương Siêu Quần, hắn ấn xuống nút chụp hình điện thoại, đem Chu Chi Nhượng xinh đẹp bóng người vững vàng ghi lại ở trên chiếc điện thoại di động đặc chế của hắn.

Khi hắn đem ảnh chụp đưa cho tiểu cô nương xem, trên khuôn mặt nhỏ nhắn Chu Chi Nhượng tràn đầy kinh ngạc:

– Ca ca, huynh làm sao họa tranh nhanh quá vậy? Quá thần kỳ...hi hi.. không nghĩ tới nhân gia xinh đẹp như vậy đây! Hi hi.

Trương Siêu Quần thấy Chu Chi Nhượng tự yêu thích mình, hắn giả vờ cao thâm nói:

– Tiểu bảo bối, ca ca họa kỹ đã đến mức nhập thần, đương nhiên có thể trong nháy mắt đem người vẽ ra.”

Chu Chi Nhượng nói:

– Hừm, ca ca thật là lợi hại, bất quá không phải là huynh họa cho muội đâu, vừa rồi đâu có bút họa gì, thực sự là kỳ quái.

Trương Siêu Quần âm thầm đỏ mặt, liền nói lảng sang chuyện khác.

Đến buổi trưa, Chu Chi Nhượng lại nếm trái ăn qua đồ hộp của Trương Siêu Quần, tuy rằng thức ăn còn lại không nhiều, nhưng Trương Siêu Quần nhìn thấy Chu Chi Nhượng thích thú món ăn đồ hộp này, nên tất cả đều khai mở cho nàng ăn.

Nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt tràn đầy nụ cười, Trương Siêu Quần trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Khoảng chừng đến giờ thân*, Trương Siêu Quần thấy Chu bá cùng Chu thẩm đều chưa có trở về, không khỏi có chút lo lắng, đột nhiên trong lòng có loại dự cảm bất tường.

- (Từ 15 giờ đến 17 giờ chiều)

Nguyên bản bên trong Ý Thiên Đồ Long, Chu Chi Nhượng cha mẹ là bị quân Nguyên Mông sát hại, dẫn đến nữ hài thành cô nhi, hai vợ chồng họ Chu đều đối với mình tốt như vậy, đối với hắn lại có ân cứu mạng, nhất định không thể để cho bọn họ bị quân mông Cổ tàn nhẫn sát hại.

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần trong lòng như lửa đốt, chặn ngang ôm Chu Chi Nhượng, bị giật mình nàng kinh hãi với ánh mắt khó hiểu, cả hai xuống thuyền, liền theo hướng từ sáng sớm hai vợ chồng họ Chu ly khai đuổi theo.

Tiểu cô nương bị Trương Siêu Quần ôm chạy có chút bất mãn mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói:

– Ca ca, làm sao vậy? Huỳnh làm gì mà ôm muội vội vã chạy đi...

Trương Siêu Quần không hề trả lời, hấn dùng tốc độ siêu tuyệt của đệ nhất đặc công bước đi như bay....

Chạy đến khoảng chừng chạy hai dặm, Trương Siêu Quần không thể tin được, lửa giận trong lòng thiêu cháy, cắn phần sọc sồi sắp bộc phát ra....

Cảnh tượng thê thảm, mùi phần cảnh tượng thê thảm, dù đã dự liệu trước nhưng chuyện vẫn là phát sinh, trên bờ sông nằm rất nhiều thi thể, nhìn vào quần áo có thể thấy được đó là thi thể những người ngư dân cùng với gia đình Chu bá, Chu mẫu....

Máu thịt be bét, thi thể không đầu tán lác khắp mặt đất, hài nhi có, đại nhân có, lão nhân có, phụ nữ có, quả thực là không đành lòng nhìn thấy, hầu như không có một người nào thi thể hoàn chỉnh.

Máu đỏ tươi nhuộm đỏ dòng sông lớn, tựa như huyết hà vậy, quỷ dị...khát máu... tàn sát...thô bạo.....

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chiến Binh Ra Oai

– Quân súc sinh!

Trương Siêu Quần nộ khí quất lên, hấn không nghĩ ra, đều là người Trung Quốc, hà tất phải tàn sát chính người đồng bào của mình, hấn cũng là người Trung Quốc, cũng là một người Hán, nhìn thấy đất nước tương tàn, ngoại trừ đau lòng, còn lại là sự phẫn nộ!

Nếu người muốn giết! Vậy thì ta sẽ giết.

Hán triều có Quán quân hầu Hoắc Khứ Bệnh từng nói “Hung nô vị diệt, hà dĩ gia vĩ”, ”“Phạm ngã đại hán thiên uy giả, tuy viễn thiên lý diệc tất tru chi”” giết bọn giặc Nguyên Mông phải kêu cha gọi mẹ, để xem bọn họ còn có dám khi phụ hay không người Hán.

Trương Siêu Quần liếc nhìn Chu Chi Nhượng đang ôm ở trong lòng, không ngờ lúc này Chu Chi Nhượng lại kiên cường như vậy, đôi mắt to nước mắt long lanh tràn ngập không hề có một tiếng động tỏa ra, nàng không có khóc ra thành tiếng, nếu bình thường như các tiểu cô nương khác, nhìn thấy thảm trạng thế này thì ai cũng sẽ ngất đi.

– Ngoan, nhắm mắt lại, ca ca dẫn muội đi tìm thân, phụ mẫu, mọi chuyện đều để cho ca ca giải quyết.

Trương Siêu Quần giọng nói phảng phất có ma lực vô biên, Chu Chi Nhượng vừa nghe thì cảm thấy mình vô cùng buồn ngủ, đôi mắt đẹp càng ngày càng nặng trĩu, cuối cùng nặng nề ngủ thiếp đi.

Trương Siêu Quần đang dùng thuật thôi miên, tuy rằng cảnh giới tinh thần của hấn còn rất yếu, nhưng Chu Chi Nhượng vừa mới chịu sự dả kích lớn lao, tâm trí dĩ nhiên không khống chế được, ở tình huống như vậy, triển khai thuật thôi miên thì mới dễ dàng thành công.

Trương Siêu Quần trong lòng biết cha mẹ nàng lạnh ít dữ nhiều, ngoại trừ bị phần còn có bi ai, hấn nhìn thấy tiểu cô nương mới 12 tuổi liền mất đi cha mẹ, cho nên không đành lòng để nàng tận mắt nhìn thấy thảm cảnh cha mẹ mình, Trương Siêu Quần vận bất đắc dĩ mới dùng biện pháp như thế.

Trương Siêu Quần dùng ánh mắt nhu hòa thương cảm chỉ nhìn Chu Chi Nhượng, lại quay qua ngó những người vô tội chết thảm chồng chất....

Giết chó, liền như vậy bắt đầu!

-Thái sư phụ, bọn quân Mông Cổ này quá đáng, đồ tôn muốn ra tay giáo huấn bọn chúng!

Một thiếu niên tầm mười bốn, mười lăm tuổi sắc mặt tái nhợt đứng ở đằng xa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn quân Mông Cổ đang tàn sát bách tính, tức giận quay bên cạnh người một lão đạo sĩ râu tóc bạc trắng nói, sự phẫn nộ biểu hiện không thể nghi ngờ.

Lão đạo sĩ lông mày dài phủ xuống đến đôi mắt, ai cũng không thấy rõ bên trong con ngươi của ông lão lửa giận cũng đã bốc lên, có thể thấy là không thể nhẫn được nữa, lão đạo sĩ nhàn nhạt nói:

– Ta vốn là người không màng đến thế nhân, nhưng quân Mông Cổ tàn bạo vô tình, tàn sát bách tính Trung Nguyên, hôm nay Vô Kỵ đồ tôn không nói, thái sư phụ cũng phải trừng phạt đám súc sinh này, người hãy cẩn thận, nếu như cảm thấy không ổn, lập tức phải lui ra ngoài.

Thiếu niên tên gọi Vô Kỵ gật đầu, định phi thân nhảy vào vòng chiến, bởi vì hấn biết hiện tại mấy người đang chống cự đã là cung giương hết đà, cuối cùng cũng đã chết hết chỉ còn lại một tên thanh niên hán tử đang ngoan cường chống lại, trên người đã có vài chỗ bị thương.

Hán tử này, thời gian còn lại chỉ là sớm muộn gì cũng sẽ chết với dưới tay quân Mông Cổ, trong lúc Vô Kỵ đang chuẩn bị ra tay giúp đỡ, thì bên tai vang lên một tiếng nổ ‘đoàng...’ lập tức trên đầu của tên quân Mông Cổ đang bỏ thanh đao về phía hán tử kia có một cái lỗ tròn đầy máu.

Tiếng nổ vang làm binh sĩ Mông Cổ chấn động đến mức không dám manh động, ngẩng đầu nhìn thấy đồng bọn lập ngã xuống trên bờ sông, biến cố kinh người làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, bao gồm luôn cả lão đạo sĩ với vóc dáng tiên phong đạo cốt cũng vậy.

Cao nhân phương nào mà ám khí lợi hại như vậy, ngay cả lão đạo sĩ cũng kịp nhìn thấy mờ hồ một làn khói đen ẩn hiện bay đến xuyên qua đầu tên Mông Cổ..

Lão đạo sĩ muốn gặp ai có công lực cao thâm như vậy? Ngoài ra còn có một nguyên nhân tiếng nổ vang trời to lớn đó là gì?

Tất cả mọi người đều nhìn lại khoảng cách ngoài trăm thước, một vị thiếu niên mày kiếm mắt sao, anh tuấn cực kỳ, trong lồng ngực đang ôm một tiểu cô nương, đang dùng tốc độ cực nhanh hướng bên này chạy tới.

Khi chạy đến bên người lão đạo sĩ, thiếu niên kia quan sát, chỉ thấy lão đạo sĩ trên mặt tuy rằng mang theo vẻ ngạc nhiên, nhưng trong ánh mắt vẫn duy trì thanh minh, đạo bào màu xanh phiêu phiêu lay động theo làn gió ngoài bờ sông thổi tới, nhìn giống như là một vị tiên vậy.

Trương Siêu Quần thấy lão đạo sĩ này diện mạo hiền lành, toàn thân phát tán ra một khí phách khiến người ta cảm thấy dễ thân cận, rồi lại có cảm giác thâm sâu không lường được, hẳn biết lão đạo sĩ này nhất định không phải là kẻ gian trá qua đôi mắt từ bi của ông, con mắt của sở của linh hồn của con người, Trương Siêu Quần lúc này đem tiểu cô nương từ trong tay đưa tới lão đạo sĩ kia, vội vàng vàng nói:

– Thưa đạo trưởng, nhờ đạo trưởng hỗ trợ chăm nom giùm tiểu muội của vãn bối, xin đa tạ.

Nói xong không chờ lão đạo sĩ trả lời, hắn rút ra cây chùy thủ đặc chế dùng cho đặc công, như cánh chim điều hâu tiến vào bên trong vòng vây đám quân Mông Cổ.

Ôm tiểu cô nương vào người, lão đạo sĩ lại không có kinh ngạc, chỉ là mỉm cười, ánh mắt nhu hòa vững vàng khóa lại trên người Trương Siêu Quần, tựa hồ như chờ mong điều gì...

Trương Siêu Quần tính toán qua loa, đám quân Mông Cổ này đại khái tầm 40- 50 tên, trên đất đang nằm chết một tên Mông Cổ xem ra là tên vừa lúc này, do mình vội cứu hán tử kia, nên dùng súng bắn chết, tuy rằng không biết những tên quân lính thời cổ xưa này có bao nhiêu năng lực, nhưng Trương Siêu Quần đáng người từng từng không sợ, trong thế giới hiện đại hẳn là đệ nhất ưu tú đặc công, hạng người gì mà chưa từng thấy qua.

Nhưng nhiều kiến cũng có thể cắn chết voi lớn, Trương Siêu Quần không dám quá mức bất cẩn, lấy thế tiến công thăm dò, tiên phát chế nhân, trong tay sử dụng chùy thủ đặc chế, trong nháy mắt dùng thủ pháp quỷ dị cắt ngay động mạch ở sau gáy hai tên mông cổ, máu tươi trào ra, bọn chúng ôm lấy vết thương, từ từ ngã trên mặt đất, thấy qua là không sống được.

Chùy thủ xẹt qua một đường vòng cung đẹp mắt, kế tục hướng tới những tên Mông Cổ kia đánh tới, như là lưỡi liềm từ thần gạt hái linh hồn vậy, trong nháy mắt thu gặt thêm một số tính mạng của bọn chúng.

Lúc này những tên Mông Cổ đang ngây người khiếp sợ bắt đầu phản ứng lại, bọn chúng là người ở trên thảo nguyên cưỡi ngựa bắn cung nức tiếng, hơn nữa khí lực so sánh với người Hán thì dẻo dai hơn nhiều lắm, dù sao cũng là binh lính ở trên chiến trường nhuộm đầy máu tanh, bọn chúng liền bỏ qua hán tử đang bị thương kia, phóng tới bao vây Trương Siêu Quần.

– Dàn quân hay lắm.

Trương Siêu Quần cười lạnh một tiếng, triển khai du đấu di chuyển thật nhanh, dựa vào thân pháp nhanh lẹ không cho quân Mông Cổ bao vây kín mình để tập trung tấn công vào một điểm.

Quân Mông Cổ dùng là loan đao, đối với Trương Siêu Quần mà nói quả thực là khắc tinh như hổ thêm cánh, công phu luyện tập sở trường của Trương Siêu Quần là học qua công phu Vĩnh xuân quyền, lấy cổ tay mềm dẻo chuyển động, chùy thủ là điểm phát lực để giết người, cây chùy thủ dài 2 tấc lúc này sắc bén như thân khí vậy, loan đao của quân Mông Cổ chạm vào thì bị cây chùy thủ đặc chế này cắt gãy, trong lúc bọn Mông Cổ ngỡ người thì vô tình tính mạng đã bị lưỡi chùy thủ Trương Siêu Quần đoạt lấy rồi.

– Thái sư phụ, vị đại ca này không biết dùng thân pháp gì, mà ung dung như vậy, đồ tôn thấy hẳn không có nội lực, nhưng lực đạo phát xuất lại cương mãnh tối ưu, thủ pháp ưu mỹ cực kỳ, quả thực là mở rộng tầm mắt, còn có cây chùy thủ quái dị sắc bén như vậy! Thái sư phụ có thể nhìn ra hẳn xuất xứ từ môn phái nào không vậy?

Chưa từng thấy qua động tác giết người duyên dáng như vậy, thiếu niên ngạc nhiên vạn phần, nên quay qua lão đạo sĩ hỏi.

Lão đạo sĩ với ánh mắt mở to, cười ha ha:

– Vô kỵ, vị tiểu ca này ngoại công có thể luyện đến mức độ như vậy, thái sư phụ sống trăm năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người như vậy, có thể hẳn đã trải qua khối lượng huấn luyện thân thể rất không nhỏ, mới có thể đạt đến loại cường độ này, gân cốt rất tốt, tuyệt đối là kỳ tài luyện võ, ngay cả cây chùy thủ mà, thái sư phụ cũng nhìn không ra là lai lịch, chỉ biết là độ sắc bén tuyệt đối không thấp hơn Ý Thiên Bảo kiếm.

Lão đạo sĩ với ánh mắt cao thâm, liền nhìn ra cây chùy thủ không phải là vật bình thường.

Lão đạo sĩ với mấy câu nói làm cho trong lòng thiếu niên gọn sóng, không ngờ lần này lại có thể gặp phải một người bất phàm như vậy, nghe qua lời của sư tổ, tựa hồ là có ý muốn để vị đại ca này nhập vào Vô Đang làm đệ tử.

Trương Siêu Quần lúc này cũng không biết mình đang bị người xem quan sát đánh giá, một cú đá gió xoáy quay ngược trùng ngay ngực một tên Mông Cổ, không đầy một khắc, quân Mông Cổ đã ngã xuống hơn một nửa, lúc này trong lòng bọn chúng hơi có chút khiếp sợ, nhưng quân Mông Cổ này xác thực bất phàm, ít nhất tương đương với thực lực với bộ đội đặc chủng của thời đại Trương Siêu Quần.

Chỉ có điều gặp gỡ hần, toán quân Mông Cổ này xui xẻo, giống như hồ gặp bảy dê vậy, liên tiếp hạ sát những con súc vật này! Quân Mông Cổ tựa hồ bị sát khí của kẻ giết người này đè ép xuống, bây giờ đối với Trương Siêu Quần khá là kiêng kỵ.

Một bên là nhuệ khí tăng vọt, một bên là sĩ khí hạ thấp, kết quả như thế nào thì có thể tưởng tượng ra được.

Trương Siêu Quần phương pháp giết người theo cách của lĩnh đặc công xác thực là có nghệ thuật, chỉ ít thì chính hần một giọt máu tươi đều không có dính vào trên y phục, điều này làm cho quân Mông Cổ triệt để tuyệt vọng, ánh mắt lạnh như băng của hần chẳng khác nào thần chết.

Hần tử kia tinh thần ảnh hưởng đến từ khí phách của Trương Siêu Quần cổ vũ, một bầu máu nóng lần thứ hai bạo phát, hần nhấc lên thanh trường kiếm hướng về những tên lính Mông Cổ đánh tới.

Trương Siêu Quần cùng hần tử kia nhìn nhau mỉm cười, mạnh mẽ giết chóc này quân súc sinh không bằng đồ vật này.

Lúc này lại thêm một tên Mông Cổ tiếp theo ngã xuống, chỉ còn lại một tên Mông Cổ cuối cùng, tên Mông Cổ kia tựa hồ đã biết kết quả của mình cũng giống như vậy, hần cắn răng, con mắt liếc về phía lão đạo sĩ kia trong tay ôm một tiểu cô nương cùng thiếu niên đứng bên cạnh, bất ngờ xoay người nâng đao hướng lão đạo chém tới.

Trương Siêu Quần cùng với thanh niên hần tử kinh hãi, giải cứu cho họ đã chậm không kịp, Trương Siêu Quần lòng như lửa đốt, Chu Chi Nhược còn ở trong tay lão đạo sĩ kia, lòng tự trách mình bất cẩn rồi...

Nhưng lúc này, hần nhìn thấy một màn làm cho cực kỳ ngỡ ngàng.

Chỉ thấy ông lão đạo sĩ kia đưa ra một bàn tay, hơi hốt đẩy ra một chưởng, nhìn qua không đáng gì chú ý, nhưng ẩn chứa bên trong chưởng lực như từng con sóng liên tiếp đẩy ra....

“Àm...”

Chỉ thấy tên Mông Cổ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, tựa như con diều đứt dây văng ra xa mấy trượng* ở ngoài con sông, quá nửa là không thể nào sống sót được.

*(1 trượng = 3,33 m)

Trương Siêu Quần trong đầu một trận lùng bùng như nổ, đây có phải là nội lực của cao thủ? Quá cường hần? Đồng thời hần liền có chút ừ rừ! Bất quá hần biết, đầu chỉ có mình lão đạo sĩ này mới có công lực như vậy, hần bây giờ mặc dù là đối đầu với cao thủ nhũ lưu cũng không sẽ bị dưới cơ bao nhiêu, nhưng nếu không có nội lực giúp đỡ, thì thất bại cũng là điều sớm muộn mà thôi.

Đột nhiên Trương Siêu Quần trong đầu óc sực nhớ lên một hình ảnh, kinh hãi hét lớn:

– Lễ nào là Trương Tam Phong... Trương chân nhân?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trương Tam Phong Nhận Đệ Tử

Trương Siêu Quần đây là lần đầu tiên nhìn thấy cao thủ nội gia, không ngờ tới chỉ một chưởng hơi hốt liền có thể đem người đánh văng thật xa, khó mà giữ được cái mạng nhỏ, để hần biết rõ bản thân mình ở thế giới này với sức lực như thế này thì vẫn chưa đủ, mặc dù mình có sủng, nhưng đây không phải là kế hoạch lâu dài.

Sủng ngắn thì đạn có hạn, chưa kể rủi có gặp cao thủ thì sủng ngắn cũng khó có thể đối phó, vạn nhất trong thế giới này có cái gì Kim Cương Bất Hoại, thì chính khẩu sủng này sẽ không trở thành đồng nát sắt vụn sao? Muốn bảo vệ được người mình yêu, nhất định phải nắm giữ thực lực mạnh mẽ, chỉ là dục tốc thì bất đạt, bằng dày ba thước không phải là do giá lạnh trong một ngày tạo nên, với lại không có cao nhân chỉ điểm mình, thì cũng như là con ruồi không đầu vậy, sẽ không tập đúng được phương pháp.

Trương Tam Phong nghe hần gọi to vậy vẫn không giật mình, trái lại thì thiếu niên kia đứng bên cạnh ông lão đạo sĩ, lại ngạc nhiên cực kỳ nhìn Trương

Siêu Quần nói:

– Vị đại ca này, làm sao nhận ra thái sư phụ của tiểu đệ vậy?

Trương Siêu Quần nghe qua vẫn chưa đáp lại, mà là hướng về Trương Tam Phong kích động vạn phần nói:

– Tiền bối đúng là Trương chân nhân? Văn bối đối với tiền bối ngưỡng mộ đã lâu, không nghĩ tới hôm nay có may mắn được gặp mặt Trương chân nhân, kiếp này có chết cũng không tiếc rồi.

Trương Siêu Quần ở trước đây liền rất sùng bái Trương Tam Phong, truyền thuyết Trương Tam Phong hưởng thọ 147 tuổi, có phải là thật hay không thì chẳng ai khảo cứu được, nhưng có thể xác định, đây chính là một truyền kỳ.

Trương Tam Phong, tên thật là Trương Quân Bảo), là một đạo sĩ, người sáng lập Võ Đang – môn phái võ thuật lớn ở Trung Quốc, ông được cho là người đã sáng tạo ra Thái Cực quyền và Thái Cực kiếm. Trương Tam Phong là một người có hình dung cổ quái, tóc dài, râu rậm, mặt đỏ, môi thắm, ăn khỏe như cọp, đi nhanh như gió cuốn.[2]

Trong các môn phái Võ thuật ở Trung Quốc thì có hai phái nổi tiếng nhất là Võ Đang và Thiếu Lâm. Một phái ở miền Nam, một phái ở miền Bắc. Một phái thuộc Đạo gia, một phái thuộc Phật gia. Nói đến Thiếu Lâm quyền không thể không nói đến Đạt Ma Tổ Sư. Nói đến Võ Đang Nội Gia Quyền không thể không nói đến Trương Tam Phong với hành trang thần bí.

Mọi người căn cứ Võ Đang cùng Thiếu Lâm đặc điểm võ thuật không giống nhau, mà phân võ thuật Trung Quốc ra Nam phái và Bắc phái, thường có câu là “Bắc tôn Thiếu Lâm, nam sùng Võ Đang”

– Vô Lượng Thiên Tôn, tiểu hiệp quá khen rồi, chân nhân hai chữ bản đạo không dám nhận rồi.

Trương Tam Phong lúc này cũng hơi kinh ngạc nhìn thiếu niên này khí vũ hiên ngang, cười nói tiếp:

– Tiểu hiệp đã từng gặp bản đạo sao? Làm sao có thể vừa nhìn liền nhận ra bản đạo?

Trương Siêu Quần thoáng lúng túng nói:

– Kỳ thực cũng là văn bối đoán, văn bối thấy Trương chân nhân đôi mắt từ bi, với lại vừa rồi nhẹ nhàng tung ra một chưởng, tựa hồ vận dụng Vũ Đương bát quái quyền, hơn nữa chưởng lực kia có lẽ chỉ có Trương chân nhân mới có thể đạt đến, vì lẽ đó nên văn bối liền lớn mật suy đoán.”

Trương Siêu Quần tuy rằng không tu tập quá nội lực, nhưng bát quái quyền đã từng trải qua tập luyện, một chưởng vừa rồi xác thực là do biến hóa của bát quái quyền mà đánh tới.

Trương Tam Phong càng thêm kinh ngạc, không nghĩ tới thiếu niên này không chỉ thân thể mạnh mẽ, ngoại quyền luyện đến rất tốt, kiến thức cũng tương đối hơn người, thêm vào hần gân cốt cứng cáp, có thể đào tạo thành kỳ tài.

– Tiểu hiệp có kiến thức như thế, thật là làm bản đạo ngạc nhiên, vị tiểu cô nương này bản đạo giao trả lại cho tiểu hiệp, xem như châu về hợp phố.

Trương Tam Phong đem Chu Chi Nhược trao trả cho Trương Siêu Quần, hần lập tức ôm lấy thân thể mềm mại trắng mịn của tiểu cô nương, ánh mắt hần nhìn nàng vô cùng dịu dàng.

– Vị đại ca này thật là lợi hại, tiểu đệ tên là Trương Vô Kỵ, năm nay 15 tuổi, xin được cùng huynh kết giao làm bằng hữu.

Thiếu niên kia chính là Trương Vô Kỵ, Trương Siêu Quần đã sớm đoán được, bất quá là cố ý không để ý đến Trương Vô Kỵ, hắc hắc ai kêu hần sau này sẽ cùng mình tranh cướp các nữ nhân?

Nhưng vì Trương Vô Kỵ thành ý tương giao, Trương Siêu Quần cũng không trước mặt Trương chân nhân mà mất lễ nghi, lập tức hướng về Trương Vô Kỵ cười nói:

– Hóa ra là Vô Kỵ huynh đệ, tại hạ là Trương Siêu Quần, lớn hơn 3 tuổi, vậy tại hạ đây vẫn là đại ca đây.

Trương Vô Kỵ nói:

– Hóa ra là đại ca họ Trương, vậy tiểu đệ từ giờ về sau sẽ gọi là Trương Siêu Quần đại ca nhé.

Trương Siêu Quần cười nói:

– Ha ha, đừng khách khí, cứ trực tiếp gọi đại ca là được rồi.

Trương Vô Kỵ gật gù đầu.

Trương Siêu Quần thấy hần sắc mặt trắng bệch, thể hư khí nhược, liền biết theo nguyên bên trong Ý Thiên hần bị trúng Huyền Minh thần chưởng của Huyền Minh nhị lão, Trương Tam Phong phải đích thân mang theo hần khắp nơi đi tìm người chữa trị đây.

– Trương huynh đệ, ân cứu mạng khó mà báo đáp, chỉ cần người sau này lên tiếng gọi, ta Thường Ngô Xuân nhất định liều mình báo đáp.

Trương Siêu Quần cứu hán tử ở một bên đã nghe được mấy người nói chuyện liền đi tới ôm quyền nói.

Trương Siêu Quần lúc này mới biết hán tử vừa được cứu khi nghe hán tử giới thiệu, cũng không kinh hãi, cười nói:

– Hóa ra là Thường đại ca, tiểu đệ cũng là đúng lúc gặp mới biết, với lại bất cứ ai có tính người, cũng sẽ không bỏ qua quân Mông Cổ tàn ác chó lợn này.

Thường Ngô Xuân cười ha ha nói:

– Trương huynh đệ nói rất hay, Thường Ngô Xuân ta cũng là không ưa bọn quân Mông Cổ này, một ngày nào đó người Hán chúng ta sẽ đem bọn họ đuổi hết ra ngoài, để cho bách tính lần thứ hai trải qua tháng ngày an cư lạc nghiệp.

Trương Siêu Quần biết Thường Ngô Xuân là người của Minh giáo, sau đó còn là dũng tướng của Chu Nguyên Chương...

– Thường đại ca nói thật hay, bây giờ quân Nguyên Mông xâm chiếm non sông, người Hán địa vị thấp, bị người Nguyên coi như chó heo, bách tính trôi giạt khắp nơi, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết, nam nhi chí tại bốn phương, chúng ta phải đoàn kết lại, đem quân Mông Cổ đuổi ra khỏi Trung Nguyên...

Trương Siêu Quần đã có cái nhân tình này, vậy thì phải lợi dụng, bởi vì lúc này đã quyết định làm nhân vật chính thay thế ở trong thế giới này.

Thường Ngô Xuân hơi có chút kích động, nói:

– Trương huynh đệ cũng là nam nhi nhiệt huyết như vậy, Minh giáo đã tổ chức có kế hoạch đối phó với quân Mông Cổ, Trương huynh đệ đã có chỉ hướng như vậy, hay là gia nhập Minh giáo của chúng ta đi.

Trương Siêu Quần cười nói:

– Thường đại ca, bây giờ nói những lời này còn quá sớm, hơn nữa tiểu đệ đối với Minh giáo cũng không hiểu nhiều lắm, nếu như Minh giáo sau này thật sự như lời Thường đại ca nói, tiểu đệ nhất định sẽ không chút do dự mà gia nhập.

Trương Siêu Quần hiện tại chưa có nghĩ tới sớm cùng Minh giáo đính lưu quan hệ, dù sao trong chốn giang hồ vẫn xem Minh giáo là Ma giáo tội ác tày trời, mình bây giờ đính lưu quan hệ không phải là muốn ăn đòn hay sao? Đến lúc bị những tự cho là nhân sĩ chính phái truy sát, ngày ấy không thể nào dễ chịu được.

Thường Ngô Xuân cũng không miễn cưỡng, đi tới trước mặt Trương Tam Phong cung kính nói:

– Xin chào Trương chân nhân.

Trương Tam Phong cười:

– Vô Lượng Thiên Tôn, Thường anh hùng không cần đa lễ.

Thường Ngô Xuân liếc mắt nhìn Trương Tam Phong, lại liếc nhìn Trương Siêu Quần đang muốn mở miệng nói chuyện, thì đột nhiên rên lên một tiếng thê thảm, trong miệng phun ra một đồng máu tươi, chân mềm nhũn, chỉ trong chớp lát nữa là phải ngã trên mặt đất.

Trương Siêu Quần thấy thế kinh hãi, hoá ra Thường Ngô Xuân trên người còn có bị nội thương, chẳng trách mới vừa đối phó không được với quân Mông Cổ, nhớ tới nguyên bản Ý Thiên bên trong thì Thường Ngô Xuân hộ tống hải tử nhà họ Chu xuôi nam...

Chu Tỉ Vương là đệ tử của Di Lạc Tôn nằm trong Minh Giáo, mấy năm trước đây, y ở Châu Viên, tỉnh Giang Tây, khởi nghĩa chống lại quân Nguyên, tự xưng là vua, lập quốc hiệu là Châu, nhưng không bao lâu quân của y bị quân Nguyên đánh tan, y bị bắt và xử tử.

Di Lạc Tôn với Bạch Mi Giáo tuy không cùng một giáo phái nhưng có liên quan với nhau. Lúc Chu Vương khởi sự, Hân Thiên Chính của Bạch Mi giáo ở phía Tây Triết Giang đã từng trợ giúp.

Chỉ là tại sao không có nhìn thấy hải tử của Chu Vương? Trương Siêu Quần trên tay ôm Chu Chi Nhược đương nhiên là không tiện đỡ lấy hán tử, với lại đã có Trương Vô Kỵ tiến lên đỡ lấy Thường Ngô Xuân ngồi xuống.

Trương Vô Kỵ nâng Thường Ngô Xuân ngồi xuống, lo lắng hướng Trương Tam Phong kêu lên:

– Thái sư phụ, Thường đại ca giống như là bị thương rất nghiêm trọng.

Trương Tam Phong nắm lên bàn tay hán tử, nhưng cảm giác rất là lạnh lẽo, giật mình, nói:

– Thường anh hùng bị thương rất nặng e rằng...

Trương Tam Phong quan sát mạch đập của hán tử, cảm giác nhảy rất yếu ớt, lại mở ra quần áo nhìn vết thương của hán tử, thấy hán tử trúng chưởng sừng lên khoảng một tấc, đôi lại là người bên ngoài, sớm đã không chống đỡ được, người này ngàn dặm bốn ba, lực cự cường địch, thật là anh hùng tuyệt vời.

Ngay sau đó Trương Tam Phong lấy ra một viên đan dược cho vào miệng Thường Ngộ Xuân, nhưng vào lúc này, lại nghe được một tiếng thê thảm rên lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trương Tam Phong Nhận Đệ Tử (2)

Trương Vô Kỵ vẫn ở bên cạnh không nói gì, nhưng bởi vì hàn độc tái phát nên đầu đón mà hừ nhẹ lên tiếng, hần ngẩng trên mặt đất run lấy bầy, đôi môi trở nên khô nứt trở thành màu trắng nhợt.

Trương Tam Phong cả kinh, một tay nâng Trương Vô Kỵ dậy, bàn tay chống đỡ sau ót hần, vận lên nội lực áp chế tạm ngăn lại hàn độc.

Trương Siêu Quần đứng ở một bên im lặng không lên tiếng, trong lòng có chút kinh ngạc, thật là có loại này chữa thương theo phương pháp này, ngày hôm nay thực sự là mở mang hiểu biết nhiều điều.

Theo thời gian trôi đi, Trương Vô Kỵ khuôn mặt nhợt trắng xám vô sắc hơi hồng hào lên, hàm răng cũng còn run lập cập, Trương Tam Phong bây giờ mới thả chưởng lực ra, ân cần hỏi han:

– Vô kỵ, con cảm thấy thế nào rồi?

Trương Vô Kỵ khẽ nói:

– Thái sư phụ, Vô Kỵ không có chuyện gì, chỉ là hàn độc phát tác càng lúc càng lợi hại, E sợ lần này con không thể đi xa.

Thường Ngộ Xuân thương thế cũng được áp chế lại, hướng về Trương Tam Phong hỏi:

– Trương chân nhân, Vô Kỵ tiểu huynh đệ vì sao như vậy, lẽ nào là bị trúng loại chưởng lực thâm độc?

Trương Tam Phong không hề có một tiếng động gật đầu, trong ánh mắt giờ tràn đầy lo lắng.

Thường Ngộ Xuân thấy vậy, tiếp theo hần nói với Trương Tam Phong rằng:

– Văn bối có quen biết một người y thuật rất cao, vị tiểu huynh đệ này có quái bệnh quấn quanh người, nếu như Trương chân nhân tin được văn bối, thì sẽ mang tiểu huynh đệ này đến nơi đó để nhờ trị liệu.

Trương Tam Phong âm u lắc đầu nói:

– Đồ Tôn của bản đạo trúng rồi Huyền Minh thần chưởng, y thuật dù cao đến đâu... e rằng cũng không làm nên chuyện gì...!

Trương Siêu Quần lại nói:

– Trương chân nhân, văn bối nghe nói trong Minh giáo có vị thần y “ kiến từ bất cứ “ thấy chết mà không cứu, tên gọi là Hồ Thanh Ngu, chỉ là thần y tính tình cổ quái, không phải là người nào cũng sẽ trị bệnh.

Thường Ngộ Xuân nghe Trương Siêu Quần nói hơi kinh ngạc.

– Trương huynh đệ nói không sai, người quen đó chính là thần y Hồ Thanh Ngu, không ngờ Trương huynh đệ cũng biết đến.

Trương Siêu Quần cười, hướng về Trương Tam Phong nói:

– Trương chân nhân, Vô Kỵ tiểu huynh đệ vết thương đó có thể thần y Hồ Thanh Ngu có thể chữa hết đây.

Trương Tam Phong hiện tại đã hết cách rồi, vốn là đến Thiếu Lâm cùng Nga Mi xin cầu mượn quyền Cứu Dương thần công, gặp phải Thiếu Lâm từ chối, lại muốn đến Nga Mi, nhưng cho dù Nga Mi đồng ý cho mượn đọc Cứu Dương thần công thì cũng không được hoàn chỉnh.

Y thuật của Hồ Thanh Ngu thì Trương Tam Phong cũng có nghe danh, bây giờ cũng đành phải hi vọng vào mà thôi:

– Thường anh hùng nếu như có thể khiến cho đồ tôn của bản đạo loại bỏ được hàn độc trong người, ngày sau nếu có việc cần, môn phái Võ Đang sẽ tận lực giúp đỡ.

Thường Ngộ Xuân nói:

– Trương chân nhân xin dừng khách khí...

Nói xong tựa hồ là tác động đến vết thương, hấn đau đến nhe răng trợn mắt.

Trương Tam Phong vô cùng cảm kích, lại dùng nội công thâm hậu áp chế lại nội thương Thường Ngô Xuân, nhưng như vậy cũng bắt quá là phương pháp tạm thời mà thôi.

Trương Siêu Quần lúc này nói:

– Văn bối xem Vô Kỵ tiểu huynh đệ cùng Thường đại ca đều cần một chỗ dưỡng thương, vừa vặn có cái thuyền nhỏ cách đây mấy dặm, chi bằng đi đến nơi đó tịnh dưỡng đi.

Trương Tam Phong gật đầu đáp ứng, lão đạo sĩ vẫn tự cho rằng chính mình hổ thẹn với đệ tử Trương Thúc Sơn, cho nên đối với Trương Vô Kỵ thương yêu rất nhiều, chỉ có điều đối mặt với một thân hàn độc không thể ra sức cứu chữa, trong lòng càng thêm tự trách lấy mình.

Trở lại chiếc thuyền nhỏ của nhà Chu Chi Nhược, dàn xếp chỗ nghỉ cho Trương Vô Kỵ cùng với Thường Ngô Xuân, ngồi ở mũi thuyền Trương Siêu Quần lại khó khăn, cực kỳ thương tiếc nhìn Chu Chi ngủ say Nhược trong lòng mình. Trương Siêu Quần không biết lúc nàng tỉnh lại, sẽ nói như thế nào, tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy vợ chồng Chu bá mẫu bị giết, nhưng...

Trương Siêu Quần không dám nghĩ tới, còn không biết Chu Chi Nhược khi biết tin dữ cha mẹ của mình thì sẽ âm ỉ đến cỡ nào đây..

– Siêu Quần tiểu huynh đệ có phải đang vì chuyện của tiểu cô nương này mà phiền não?

Chẳng biết lúc nào Trương Tam Phong đã đứng ở phía sau.

Trương Siêu Quần ôm tiểu cô nương đứng lên, thấy Trương Tam Phong gọi tên mình, xem ra lão đạo sĩ đã không coi mình là người xa lạ, lập tức thành thật trả lời nói:

– Đúng vậy cha mẹ đã lãnh ít dữ nhiều, văn bối không biết sau khi tỉnh lại làm sao nói với nàng đây nữa.

Trương Tam Phong quan sát Trương Siêu Quần và tiểu cô nương nằm ở trong lòng hấn rồi nói:

– Tiểu cô nương này không phải là gia muội của tiểu huynh đệ?

Trương Tam Phong thấy tiểu cô nương kia ước chừng 12-13 tuổi, quần áo cũ nát, hai chân dề trề, vừa nhìn thì biết là con nhà ngư dân bản hàn, nhưng dung nhan tú lệ, mười phần là tuyệt sắc mỹ nhân, thấy Trương Siêu Quần quan tâm như vậy, nói lên hai người quan hệ không bình thường.

Trương Siêu Quần nở nụ cười cộc lốc:

– Cái này... văn bối cùng nàng dự định chung thân..

Nói tới vấn đề này dù là Trương Siêu Quần da mặt dày đến đâu cũng không khỏi đỏ lên, lấy một tiểu cô nương là tội lớn rồi....

– Ha ha, không cần ngại ngần, nam đại đương hôn, nữ đại đương giá, ta xem tiểu cô nương này mười phần là mỹ nhân tuyệt sắc, mà tiểu huynh đệ lại là nhân trung chi long, hai người đúng là trai tài gái sắc, vô cùng xứng...vô cùng xứng.

Trương Siêu Quần không nghĩ tới liền Trương chân nhân cũng nói được lời này, trai lớn dựng vợ này tốt, lời lẽ chí lý! Nhưng nàng hiện giờ mới 12 tuổi a! Đúng là toát mồ hôi...!

Trương Tam Phong lại mỉm cười nói:

– Tiểu cô nương này tên gọi là gì?

Trương Siêu Quần nói:

– Chu Chi Nhược.”

Trương Tam Phong vuốt chòm râu rất dài của mình nói:

– Tuy là con nhà ngư dân lại đặt tên thật tốt, tiểu cô nương nhà ở tại nơi vừa bị quân Mông Cổ tàn sát này?

Trương Siêu Quần gật đầu:

– Vâng, nàng là thôn nữ ở đây, vì lẽ đó văn bối đối với nàng rất là thương tâm.

Trương Tam Phong nói:

– Tiểu cô nương còn có người thân không?

Trương Siêu Quần nói:

– Không còn, nàng cũng chỉ còn có văn bối là người thân duy nhất.

Trương Tam Phong gật đầu, thay đổi đề tài nói:

– Siêu quần, bản đạo thấy tiểu huynh đệ vẫn chưa tu luyện nội lực, nhưng gân cốt trui rèn cứng cáp, thêm vào kiến thức không thấp, bản đạo muốn thu tiểu huynh đệ làm đồ đệ, không biết ý của tiểu huynh đệ như thế nào?

Trương Siêu Quần nghe vậy đại hỉ, vốn là hắn đang mong muốn có cơ hội bái Trương Tam Phong làm sư phụ, chỉ ngại nhân gia là một đại tông sư, võ công cái thế, sẽ không dễ dàng thu đồ đệ, hơn nữa hắn cũng không biết thế nào mở miệng cầu xin, đang ôm tiểu cô nương lập tức quý xuống, cao giọng nói:

– Sư phụ tại thượng, xin nhận đồ nhi một bái.

Nói xong thì quý lay, nhưng khi cúi đầu mới nghĩ đến mình đang ôm Chu Chi Nhược, Trương Tam Phong cười ha ha, dùng nội lực nâng hắn lên, Trương Siêu Quần cảm thấy một luồng sức mạnh an lành, làm hắn ườn thẳng lưng.

Trương Tam Phong cười nói:

– Những lễ tiết này, chờ chúng ta sau khi trở về Vô Đang sơn tiến hành cũng không muộn, hiện tại trước tiên cứ là đệ tử ký danh đi đã..

Trương Siêu Quần cũng không câu nệ, đứng dậy gật đầu.

Trương Tam Phong nói:

– Con có biết là sư phụ có mấy vị đệ tử?

– Thưa sư phụ có bảy người đệ tử!

Câu này không làm khó tới Trương Siêu Quần:

– Phân biệt là: Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Dư Đại Nham, Trương Tông Khê, Trương Thúy Sơn, Ân Lê Đình, Mạc Thiên Cốc, hợp xưng là Vô Đang thất hiệp, không biết là đệ tử nói có sai không?

Trương Tam Phong vuốt cằm nói:

– Không sai, sư phụ nhiều năm qua đã không có thu thêm đồ đệ, nay nhận con làm đồ đệ là bởi vì một: gân cốt kỳ giai, là người thích hợp để luyện võ; hai: quan trọng nhất con là một người có nhiệt huyết lương tri, có tinh thần trọng nghĩa, sư phụ thu người làm đồ đệ, xưa nay đều là khảo tra phẩm hạnh, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, điểm ấy con làm rất khá.

Trương Siêu Quần âm thầm lau mồ hôi, thầm kêu may mắn, chính mình đó là thấy cái gì việc nghĩa hăng hái làm? Thực ra là do hắn không ưa những tên lính kia Mông Cổ lạm sát kẻ vô tội mà thôi.

Lúc này Trương Vô Kỵ lại kêu một tiếng thái sư phụ, Trương Tam Phong lo lắng thương thế của Vô Kỵ, quay lại dặn Trương Siêu Quần tạm thời không đem việc này tiết lộ....

Trương Tam Phong lại vì Trương Vô Kỵ mà vận nội lực đưa vào cơ thể của hắn, trải qua không lâu, Trương Vô Kỵ tỉnh dậy...

Thường Ngô Xuân ở bên cạnh Trương Siêu Quần nói:

– Chuyện đến nước này, nếu Vô Kỵ không đi tìm thần y Hồ Thanh Ngu trị liệu, chỉ sợ trong cơ thể độc tính xâm nhập vào tâm mạch, đến lúc đó thật là nguy hiểm, chỉ bằng Trương chân nhân cứ cho văn bối bồi tiếp Vô Kỵ đi đến Hồ Điệp cốc nhé!

Trương Tam Phong chần chờ một chút, Trương Vô Kỵ là cốt nhục duy nhất còn lại của ái đồ Trương Thúy Sơn, phải đem hắn giao cho trong tay đệ tử Ma giáo từ trước đến giờ nổi danh quái dị tà ác, thật là vạn phần không yên lòng, bây giờ có một đệ tử mới thu nhận cùng đi với bọn họ, thì cũng yên tâm được phần nào.

Trước mắt Vô Kỵ độc nhập nguy kịch, sinh tử chỉ còn là thời khắc, cần phải quyết định thật nhanh, cho nên nói:

– Quyết định như vậy cũng đương nhiên là được, nhưng Hồ thần y có một quy định, thế quyết không chữa bệnh cho người ngoài Ma giáo, Siêu Quần đi theo nếu là miễn cưỡng Vô Kỵ nhập giáo, thì tuyệt đối không thể đồng ý.

Trương Tam Phong biết người trong ma giáo làm việc quý bí, nếu đây dựa trên người, thì sau này không biết còn có bao nhiêu hậu họa, Trương Thúy Sơn thâm tử chính là một sự cảnh báo sờ sờ trước mắt.

Trương Siêu Quần biết là Trương Vô Kỵ sau này không chỉ là nhập giáo, hơn nữa còn làm đến giáo chủ Minh giáo, Trương Tam Phong nếu có lo lắng, thì cũng là dư thừa, gật gật đầu, nói:

– Đồ nhi đã biết.

Thường Ngô Xuân nghe qua Trương Tam Phong nói như vậy trong lòng không vui, cất cao giọng nói:

– Trương chân nhân đánh giá người của Minh giáo quá thấp rồi, giả như Hồ sư bá không chịu chữa bệnh cho Vô Kỵ tiểu huynh đệ, Thường Ngô Xuân này sẽ một mạng đổi một mạng với Hồ sư bá.

Trương Tam Phong vuốt râu cười nói:

– Thường anh hùng không cần chú ý, bản đạo đương nhiên bản đạo biết người quang minh lỗi lạc, là một hảo hán tử đỉnh thiên lập địa, bản đạo có một câu không xuôi tai khuyên người, không biết có làm phiền lòng Thường anh hùng không?

Thường Ngô Xuân nói:

– Trương chân nhân chỉ giáo, làm sao vẫn bối dám trách móc?

Trương Tam Phong nói:

– Được! Bản đạo khuyên người có thể thay đổi triệt để, rời khỏi Ma giáo, nếu không hiềm bản lĩnh phái Võ Đang thấp kém, bản đạo sẽ bảo đại đệ tử Tổng Viễn Kiều thu người làm đồ đệ, ngày sau người hành tẩu giang hồ, cũng không ai dám xem thường

Tổng Viễn Kiều là người đứng đầu trong Võ Đang thất hiệp, danh chấn thiên hạ, người tầm thường trong võ lâm muốn gặp Tổng Viễn Kiều một lần cũng là không dễ.

Thường Ngô Xuân xuất thân Ma giáo, nay lột mắt xanh của Trương Tam Phong, muốn hấn vào làm đệ tử của Tổng Viễn Kiều, với người học võ mà nói, thực là hiếm thấy phúc duyên lớn lao cực điểm.

Trương Siêu Quần vừa được Trương Tam Phong nhận lời thu làm đệ tử ký danh, lại thấy Trương Tam Phong có ý nhận thêm Thường Ngô Xuân làm đồ đệ, không khỏi lẩn tẩn, xem ra hôm nay Trương chân nhân này bị nghiện thu đồ đệ rồi, thu nhiều, sẽ không còn quý hiếm, nghĩ đi lại nghĩ, mình bái Trương Tam Phong làm sư phụ, nhưng Thường Ngô Xuân là làm đệ tử của Tổng Viễn Kiều, suy ra thì mình cũng trở thành sư thúc của hắn, trong lòng cũng miễn cưỡng vừa ý.

Nào ngờ Thường Ngô Xuân cất cao giọng nói:

– Vẫn bối được Trương chân nhân coi trọng, thực là vô cùng cảm kích, nhưng vẫn bối thân là đệ tử Minh giáo, trọn đời không dám quay lưng.

Trương Siêu Quần lúc này mới đột nhiên nhớ lại, Thường Ngô Xuân vẫn chưa có đồng ý vào làm đệ tử phái Võ Đang.

Trương Tam Phong lại khuyên nhủ vài câu, Thường Ngô Xuân kiên quyết từ chối, Trương Tam Phong thấy hắn u mê không tỉnh, không khỏi lắc đầu thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hồ Điệp Cốc

Trương Tam Phong dặn dò Trương Siêu Quần một phen, nhìn qua Chu Chi Nhược nói:

– Tiểu cô nương này, hãy để cho sư phụ tạm thời mang về núi Võ Đang, rồi sẽ nghĩ cách thu xếp.

Trương Siêu Quần biết nếu diễn tiếp sau đó sẽ mang Chu Chi Nhược đến Nga Mi, cái kia Diệt Tuyệt sư thái không phải là người tốt gì, chớ đem đến cho bà ta làm hồng tiểu cô nương nhà mình nên vội vàng nói:

– Sư phụ, muội muội đệ tử vừa mất đi phụ mẫu, chỉ có một mình đệ tử là người thân, đệ tử phải mang phải mang muội muội đi theo bên người.

Trương Tam Phong cười ha ha, nói:

– Con nói cũng có đạo lý, nhưng còn thiếu niên, cũng đừng có quá mê muội nữ sắc mới tốt, nếu là Hồ thần y đem Vô Kỵ chữa khỏi, con lập tức dẫn hắn về núi Võ Đang giúp sư phụ.

Trương Siêu Quần vui vẻ nói:

– Con biết rồi, sư... phụ!

Đây chính là quá tốt rồi, bái Trương Tam Phong phái Võ Đang làm sư phụ, bao nhiêu người nằm mơ cũng không được, vận khí mình tốt như vậy, Võ Đang thất hiệp danh chấn thiên hạ, hiện tại lại có thêm Trương Siêu Quần, ngày sau học được võ công nội gia, hành tẩu giang hồ, ai không tôn ta một câu Võ Đang Trương bát hiệp! Ạch... danh xưng này có chút gượng ép, cũng may ta là họ Trương, vạn nhất ta họ Vương, há không phải người ta sẽ gọi ta là Vương bát hiệp, rồi khi ghét thì sẽ gọi là Vương bát đần sao?

Đang tưởng tượng tên gọi tương lai về sau, thì Chu Chỉ Nhược tỉnh lại, nhận ra là Trương Siêu Quần đang ôm mình, nàng òa tiếng khóc lớn lên nghẹn ngào. Trương Siêu Quần thấy nàng khóc đến chua xót trong lòng, Chu bá mẫu còn có ám chỉ là đem nữ nhi bảo bối của mình gả cho mình, còn mình mới đó đã quên chuyện bọn họ vừa bị giết sạch, Trương Siêu Quần trong lòng vừa mắc cỡ vừa thương tâm, đem Chu Chỉ Nhược ôm chặt, ôn nhu khuyên nhủ.

Lúc này, Trương Vô Kỵ bỗng nhiên đi tới, nói:

– Tiểu sư thúc, Chu tiểu muội.

Trương Siêu Quần mãnh nghe hắn gọi chính mình tiểu sư thúc, không khỏi sùng sốt, Trương Vô Kỵ cười nói:

– Thái sư phụ vừa nói đã nhận đại ca làm người đệ tử cuối cùng rồi.

Không phải chứ, chính Trương chân nhân vừa nói tạm thời không nên cho bên ngoài biết, mới vừa quay đầu liền đã nói với Trương Vô Kỵ, ông lão đạo sĩ này thật là...!

Đào mắt bỗng nhiên lại nhìn thấy ánh mắt Trương Vô Kỵ nhìn Chu Chỉ Nhược, có chút... hơi quái dị! Tiểu tử này, con người lóe sáng! Trương Siêu Quần trong lòng giật mình, đột nhiên, trên lưng mồ hôi lạnh liền chảy ra, tiểu tử này ở trong nguyên bản Ý Thiên đem Chu tiểu cô nương nhà mình câu mất, bây giờ có bổn đại gia đến rồi, sẽ không phụ thuộc vào người nữa, con người Trương Siêu Quần đảo một vòng, liền hướng về Trương Tam Phong nói:

– Sư phụ, đệ tử sau khi suy nghĩ, muội muội tốt hơn là đi theo sư phụ về núi Võ Đang thì tốt hơn, dù sao đường đi đến Hồ Điệp cốc cũng không an toàn, vừa chăm sóc Vô Kỵ, lại còn chăm sóc muội tử, có chút lực bất tòng tâm.

Chu Chỉ Nhược run giọng nói:

– Ca ca, không muốn Chỉ Nhược đi chung sao?

Hai bàn tay nhỏ bé cầm lấy Trương Siêu Quần thật chặt, giống như lo sợ hắn chạy mất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ thoát tục kia biến sắc, khiến người ta nhìn rất đau lòng, Trương Siêu Quần mỉm cười lắc đầu nói:

– Làm sao huynh lại không muốn...? Nhưng nếu muội đi theo huynh, thì huynh làm sao chăm sóc Vô Kỵ tiểu huynh đệ này đây? Vô Kỵ thân thể hắn không được tốt, với lại Ngô Xuân đại ca trên người cũng đang có thương tích.

Chu Chỉ Nhược tức giận trừng mắt nhìn Trương Vô Kỵ cách đó không xa, cảm thấy “ừ” lên một tiếng.

Trương Siêu Quần nhìn thấy thì mở cờ trong bụng, trầm nghĩ:

– Đây.. bổn đại gia từ nhỏ đã bồi dưỡng lão bà ta đối với Trương Vô Kỵ, người sự ác cảm, người sau này sẽ không có cơ hội đâu, ha ha...

– Lại nói, thân thể muội cũng không được khỏe lắm, đi theo Trương chân nhân đi, lão đạo gia có thể bạc đãi muội sao? Đến lúc đó Trương chân nhân rèn luyện võ công cho muội, thể chất muội sẽ tốt hơn, đương nhiên sẽ càng đẹp hơn, có phải không? Đến thời điểm thì huynh sẽ...

Chu Chỉ Nhược không chờ hắn nói hết, liền ngắt lời nói:

– Đến thời điểm, thì Chỉ Nhược sẽ gả làm thê tử cho huynh...

Trương Siêu Quần ngăn ra, ai nói nữ tử cổ xưa bảo thủ? Bổn đại gia mới vừa dạy dỗ một chút, thạch nữ cũng thông hiểu rồi!

– Ngoan ngoãn nghe lời Trương chân nhân, đến thời điểm nếu muội không muốn gả cho huynh cũng không được đâu..haha..

Trương Siêu Quần cúi đầu ở trên trán Chu Chỉ Nhược hôn nhẹ lên một cái ở trước mặt mọi người, Chu Chỉ Nhược nao loạn mặt đỏ tươi, bên dưới dùng sức tránh ra, nhưng nàng làm sao tránh thoát được Trương Siêu Quần? Thân thể non nớt như vậy còn bị Trương Siêu Quần bắt lưng dùng đến ma trảo lột ra trần truồng kiểm tra toàn bộ cách đây mấy ngày, nhưng bây giờ trước mặt nhiều người như vậy, Trương Siêu Quần cũng không dám xằng bậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Tam Phong đi cùng Chu Chỉ Nhược, Trương Siêu Quần cùng Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ thành một nhóm biệt ly chia tay.

Chu Chỉ Nhược hai con mắt đỏ hoe, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo châu lệ dịu dàng, khiến cho Trương Siêu Quần bịn rịn một hồi lâu

không nỡ lia xa, nhưng vì tương lai tính phức sinh hoạt, một chút xú cơ hội cũng không thể để cho tên tiểu tử Trương Vô Kỵ này!

Chu Chỉ Nhược thân ái của ta, ta cũng là vì suy nghĩ cho muội, hiện tại ngươi còn quá nhỏ, mà một tiểu cô nương luôn đi theo bên người, bất định ngày nào đó dục vọng nổi lên sẽ đẩy ngã, đẩy ngã thì cũng chẳng có gì cả, không phải có câu châm ngôn nói, cô nương chỉ cần đủ 35 cân thì có thể sinh được hài tử sao? Khả khả... bất quá, đó là người cổ xưa chưa hiểu về văn hóa y học, tuổi còn quá nhỏ, tương lai sẽ ảnh hưởng đến sự phát dục, xoa bóp sờ sờ thì là có thể....

– Sau khi Vô Kỵ khỏe lại rồi, chúng ta liền lập tức đi đến núi Võ Đang tìm muội! Yên tâm đi, đừng khóc, chúng ta không phải là sinh ly tử biệt.

Một bàn tay ôn hòa tròn mềm che miệng Trương Siêu Quần lại:

– Ca ca đừng nói đến chữ tử, Chỉ Nhược không muốn nghe đến chữ đó nữa, nếu như ca ca có cái gì bất trắc, Chỉ Nhược tuyệt không sẽ sống tạm trên đời này nữa đâu!

Chu Chỉ Nhược óng ánh trong tròng mắt toát ra một sự kiên cường mạnh mẽ, Trương Siêu Quần run lên trong lòng, đem Chu Chỉ Nhược thật chặt ôm vào trong lòng, đôi bầu vú nhỏ kia ngay ngò đỉnh ở trước ngực hần, nhưng Trương Siêu Quần không có một tia y niệm, chỉ là cảm động không thôi.

Hừ..hừ... đại lão gia là người từng trải bốn ba tứ phương trời, lại bị một tiểu cô nương 12 tuổi làm cho cảm động đến muốn khóc nhè, mất mặt quá đi. quá mất mặt rồi!

– Đừng nói như vậy, muội làm huynh cũng sẽ khóc, được rồi, huynh là ai chứ, huynh là Trương Siêu Quần! Võ công siêu quần, nhân phẩm siêu quần, vận may tự nhiên cũng là siêu quần, huynh sẽ không tử, còn muốn tương lai của hai chúng ta sẽ có tháng ngày thật tốt đấy, đúng không? Nghe lời, ngoan ngoãn chờ ca ca trở về, muội càng nghe lời, ca ca càng sớm cưới muội xuất giá, làm thê tử của huynh!”

– Ô.. ca ca nói nghe thật là buồn nôn a!

Chu Chỉ Nhược cười mặt như hoa, vẻ đau thương vừa rồi bị quét đi sạch sành sanh.

Trương Tam Phong đứng ở đằng xa, thấy hai hài tử này quyến luyến khó chia lìa, chờ đợi hai vị hài tử này thân mật không coi ai ra gì xong, vuốt râu cười cười nói:

– Siêu quần, con cố gắng sau này về sớm một chút, sư phụ sẽ chăm sóc tốt cho Chu tiểu cô nương này.

Chu Chỉ Nhược trên gương mặt xinh đẹp đỏ hồng hồng, vừa lúc này Siêu Quần ca ca len lén ở dưới hạ thân của mình bóp lấy mấy cái, phương tâm nhỏ nhỏ trong lòng vừa thẹn vừa

Sau khi lưu luyến chia tay, Thường Ngô Xuân thuê một chiếc giang thuyền, đi đến Hán Khẩu, rồi từ Hán Khẩu đi qua Trường Giang, dọc theo vùng ven sông xuống dưới phía đông.

Điệp cốc y tiên Hồ Thanh Ngu ẩn cư tại Hồ Điệp Cốc, nằm ở phía bắc, từ Trường Giang chảy về phía đông nam đến Cửu Giang thì rẽ sang hướng đông bắc mà đến.

Trong lúc này, trong cơ thể Trương Vô Kỵ hàn độc phát tác, nhưng hần cố nén đau đớn, trước sau không chịu rên đau, Trương Siêu Quần cùng Thường Ngô Xuân nhìn vào mặt y, trong lòng âm thầm bội phục, thiếu niên này bất quá mới 14, 15 tuổi, tính tình bướng bỉnh ngoan cường như thế, có một ngày đạt được kỳ ngộ, cũng là không có gì lạ.

Ngày hôm đó, ba người tới trấn Khánh Hạ, đi đường bộ thuê một chiếc xe lớn, hướng phía bắc xuất phát, Thường Ngô Xuân biết Hồ Thanh Ngu không thích người bên ngoài biết được vị trí ông ta ẩn cư, nên khi đến cách Hồ Điệp Cốc vẫn còn có hơn 20 dặm, liền xuống xe cho xe ngựa quay trở về.

Ba người đi một hồi lâu, bởi vì sơn đạo gồ ghề, không chỉ là Trương Vô Kỵ trên người có hàn độc, Thường Ngô Xuân cũng là bị trúng hai chương, nội thương không nhẹ, cho nên mọi người đi rất chậm, mãi đến tận trời sắp tối thì đi tới một rừng cây, hai người bị thương mệt mỏi nằm dưới tàng cây ngửa mặt lên trời, Trương Siêu Quần là đặc công, đương nhiên vẫn còn tinh lực dò dào, thấy bọn họ mệt đến thở không được, nên đành dừng lại chờ bọn họ nghỉ ngơi, vừa mới ăn xong lương khô, thì nghe từ xa xa vắng vắng có tiếng binh khí va chạm, lại có người hét to:

– Đi hướng nào?

– Ngăn chặn phía đông, ép hần đến phía trong rừng đi.

– Lần này cũng không thể lại để tên đầu trọc này chạy thoát.

Theo tiếng bước chân, có mấy người chạy đến hướng trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bành Hòa Thượng

Thường Ngô Xuân cả kinh, rút đao cầm ở tay, tay trái ôm lấy Trương Vô Kỵ, đứng lên, nói với Trương Siêu Quần:

– Tiểu huynh đệ, hãy cẩn thận!

Trương Siêu Quần nghiêm nghị gật đầu, cúi người nhặt lên một cái khúc cây, vừa lúc có người lên tiếng.

– Ngươi còn chạy đi đâu?

Vô Kỵ liền khề nói:

– Thường đại ca, hình như không phải chúng định tới kiếm chúng ta đâu!

Ngô Xuân gật đầu.

Ba người liền núp vào sau một cây cỏ thụ chờ xem, liền thấy có bảy tám người đang vây đánh một người.

Trời đã tối om không sao nhận rõ mặt nên không thể biết được những người đó là ai. Ngô Xuân thấy người bị vây đánh với hai bàn tay không, chống đỡ bảy tám kẻ địch, thể mà những người kia không sao lại gần y được.

Một lát sau, nhờ có ánh sáng trăng rọi xuống, hai người mới thấy rõ người bị đánh là một tăng nhân áo trắng, tuổi trạc năm mươi, người gầy và cao.

Còn những người vây đánh gồm có cả tăng nhân, đạo sĩ lẫn mặc áo thường tục, trong bọn họ lại có hai thiếu nữ.

Càng xem Ngô Xuân càng kinh hãi, vì hắn thấy những người vây đánh tăng nhân kia võ nghệ rất cao cường.

Hai hòa thượng một cầm thiền trượng, một cầm giới đao.

Một đạo nhân cầm trường kiếm, thân pháp rất lanh lẹ.

Một người nhỏ bé và lùn, hai tay cầm đơn đao, lăn lộn dưới đất để tấn công hạ bàn địch thủ.

Trương Siêu Quần chắc lưỡi than thở nói:

– Tăng nhân kia thật là lợi hại, một mình đối đầu với tám cao thủ!

Chợt thấy cái cô gái thân hình thon thả kia, tay cầm trường kiếm tấn công, kiếm pháp cũng lợi hại khôn tả.

Trương Siêu Quần không khỏi âm thầm than thở, phụ nữ luyện võ thường tạo nên vóc người rất đẹp! Hai bắp đùi chặt chẽ, eo dãn mười phần a! Một cô gái xoay người lại, nửa bên mặt ánh nguyệt quang chiếu vào soi rõ, Vô Kỵ vừa nhìn thấy thấy suýt la lớn:

– Kỳ cô cô!

Thì ra cô nương đó đó chính là Kỳ Hiểu Phù, vợ sắp cưới của Ân Lê Đình.

Trương Siêu Quần ngăn ra, sẽ không phải là vị hôn thê Kỳ Hiểu Phù của Ân Lê Đình chứ? Hắn hỏi vội:

– Vô kỵ ngươi biết cô nương đó sao?

Trương Vô Kỵ gật đầu nói:

– Chính là vị hôn thê của Ân lục thúc, chúng ta... chúng ta...

Trương Vô Kỵ vốn muốn nói chúng ta tiến lên hỗ trợ, cuối cùng nhịn xuống không nói...

Trong nháy mắt, những người kia đã là đấu với nhau hồi lâu, bị vây công và những người tấn công võ công thật là tuyệt vời, chiêu pháp chợt nhanh chợt chậm, hư hư thật thật, biến ảo đa đoan, đánh tới nhanh thì rất nhanh, đường đi của bàn tay Trương Siêu Quần đều nhìn không thấy rõ ràng, hắn nhìn đến hoa cả mắt, trong lòng âm thầm kính nể, cũng sinh ra khá là chi tâm, nếu là đối lại mình, nếu có thể đánh bại những người này, tuyệt đối không dễ, hắn am hiểu, quyền thế, nhưng tất cả đều là ngoại công, mà không phải như trong thế giới võ hiệp này đều sử dụng nội công, một người có thể sử dụng nội lực đem thân thể điều chỉnh linh hoạt, đúng là phi thường không dễ, Trương Tam Phong từng nói, chính mình luyện tập ngoại công thân thể đã đạt đến cảnh giới cao nhất, nếu như bây giờ có thể học được nội công chính tông, như vậy thì.....

Trương Siêu Quần tâm động không ngừng, lúc này, chợt nghe đến một hán tử quát lên:

– Dùng ám khí đối phó.

Chỉ thấy một hán tử cùng một tên đạo sĩ phân hướng về hai bên phải trái vọt ra, lấy ám khí ra nhắm tăng nhân nọ ném lia lịa, tăng nhân nọ cuống cả chân tay, đạo nhân cầm kiếm liền quát lớn:

– Bành hòa thượng hãy nghe bản đạo nói đã, chúng tôi không muốn giết hòa thượng đâu, hà tất hòa thượng phải thí mạng làm gì? Hòa thượng hãy giao Bạch Quy Thọ thì chúng ta sẽ tha chết cho, như vậy có phải hơn không?

Thường Ngộ Xuân lấy làm kinh hãi, thấp giọng nói:

– Hóa ra là Bành hòa thượng?

Trương Siêu Quần sững sờ, nhất thời nhớ tới nguyên bản xác thực là có hồi như vậy, những người được gọi là nhân sĩ võ lâm chính phái, vì truy hỏi tằm tích Đồ Long Đao, vây đuổi chặn đường đàn chủ Bạch Quy Thọ của Thiên Ứng Giáo, nên một trong Ngũ Tàn Nhân của Minh giáo là hòa thượng Bành Oánh Ngọc ra tay giúp đỡ, bởi vì Thiên Ứng Giáo cùng chung ngọn nguồn với Minh Giáo. Không nghĩ tới tăng nhân đạo bào áo trắng như tuyết, võ công biến hoá phi thường này là Bành hòa thượng...

Bành hòa thượng cất cao giọng nói:

– Bạch đàn chủ đã bị các người đánh bị thương nặng, dù y không phải là người của Thiên Ứng Giáo đi nữa, hoặc y là người không có liên quan gì cũng vậy, Bành mỡ này không thể thấy y chết mà không ra tay cứu.

Trương Siêu Quần khen:

– Vị Bành hòa thượng này quả nhiên phong độ hiệp nghĩa!

Thường Ngộ Xuân nhìn Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười.

Đạo nhân vội đỡ lời:

– Cái gì là thấy chết mà không ra tay cứu? Chúng ta có định giết y đâu? Chúng ta chỉ muốn y cho chúng ta biết tung tích của một người thôi.

Bành hòa thượng lại nói:

– Các người định hỏi tung tích của Tạ Tổn phải không? Tại sao các người không đi hỏi Phương Trượng của chùa Thiếu Lâm?

Hai tăng nhân của phái Thiếu Lâm đang vây đánh Bành hòa thượng vội la lớn:

– Đó là kế ly gián của Hân Tố Tố, yêu nữ của Thiên Ứng Giáo, giả họa cho phái Thiếu Lâm chúng tôi, đâu có ai tin những lời vô căn cứ ấy đâu....

Bành hòa thượng đối đáp với bọn người kia nhưng tay vẫn tiếp tục chống đỡ lại họ, không hề nao núng chút nào.

Những người vây đánh hòa thượng họ Bành đều là những tay cao thủ của các phái, nên Bành hòa thượng mấy lần muốn phá vòng vây để đào tẩu mà vẫn không được.

Đạo sĩ ở vòng ngoài ném ám khí bất chợt la lớn:

– Nguy tai, ám khí đã ném hết rồi.

Bảy người kia nghe thấy đạo sĩ la như vậy cùng lúc đều nằm phục xuống sát đất, tiếp theo đó thấy năm lưỡi phi đao lần lượt phóng tới.

Thì ra đạo sĩ ấy nói: – Ám khí ném hết rồi.

Chính là ám hiệu báo mọi người nằm xuống đất.

Năm phi đao đó nhắm ngực Bành hòa thượng bắn tới, nguy hiểm vô cùng.

Nếu bình thường thì Bành hòa thượng chỉ việc cúi đầu hay nằm sấp xuống về phía trước hoặc ngã người về phía sau là có thể tránh được, nhưng lúc này những kẻ thù đang ở gần thì làm sao mà giờ những phương pháp đó ra được?

Trương Siêu Quần biết Bành hòa thượng sẽ không có chuyện gì, nhưng tim cũng là nhảy loạn hồi hộp...

Bành hòa thượng đột nhiên tung mình nhảy lên cao hơn trượng.

Những phi đao kia đều bay lướt qua dưới chân y.

Trương Siêu Quần nhìn đến say mê, đây chính thức là kinh công cổ đại rồi! Thật sự không phải là trong tiểu thuyết võ hiệp vớ vẩn a! Trương Siêu Quần từ nhỏ đã ước ao giống như những hiệp khách phi thiên tẩu bích, sùng bái đến phục sát đất, từ lúc học cấp 3 đã mơ có thể phi thân được lên nóc nhà người nhìn lên các cô nương tám tấp rủa rầy, mãi đến khi trở thành một tên đặc công quang vinh, nương theo từ lúc thiếu niên, nguyện vọng đến giờ cũng chưa có thể thực hiện. Bây giờ, nhìn thấy Bành hòa thượng phẳng phất đập dòn như bướm bay xuyên hoa phóng khoáng ngông nghênh, tự nhiên lại say mê

trông ngóng, hận không thể ngay lập tức sẽ học được kinh công thần kỳ.

Tuy tránh được phi đao, Bành hòa thượng vẫn bị thiên trượng, đòn đao của Thiếu Lâm tăng, trường kiếm của đạo nhân phái Côn Luân nhắm chân y tấn công tới tấp..

Bành hòa thượng bắt buộc phải giờ thể liều mạng ra, tả chưởng vỗ mạnh vào đầu Thiếu Lâm tăng, hữu chưởng giờ ra đoạt lấy đao của tăng nhân đó, rồi thuận tay giờ cây đao đẩy mạnh lên chạm vào thiên trượng một cái.

Nhờ sức mạnh đó y mới bắn ra ngoài xa mấy trượng.

Tên hòa thượng của phái Thiếu Lâm bị Bành hòa thượng đánh một chưởng vào đầu, vỡ sọ chết ngay.

Bảy người kia tức giận vô cùng liền đuổi theo.

Bành hòa thượng vừa chạy được mấy bước vấp phải một tảng đá suýt té nhào.

Vì vậy bảy người nọ đuổi kịp và tiếp tục vây đánh hòa thượng.

Tăng nhân tay cầm thiên trượng của phái Thiếu Lâm thấy Bành hòa thượng đánh chết sư đệ của mình, nổi khùng như con trâu điên, xông lại tấn công và quát lớn:

– Bành hòa thượng, mi đã giết sư đệ của ta, ta phải thí mạng với mi!

Đạo sĩ của phái Côn Luân liền nói:

– Y đã bị Yết Vĩ Cầu của bản đạo đánh trúng đùi, chỉ trong chốc lát là chất độc chạy vào trong người y sẽ chết ngay.

Ngay lúc ấy mọi người nhìn thấy chân của Bành hòa thượng đã sưng vù, chưởng pháp bắt đầu tán loạn.

Trương Siêu Quần trong lòng quỳnh lên, Bành hòa thượng này là nhân vật trọng yếu của Minh Giáo nguyên bản, do đó không thể không cứu ông ta, hấn nhanh chóng nói:

– Các người ở lại chỗ này chờ, bất luận phát sinh cái gì cũng đừng đi ra!

Dứt lời, hét lớn một tiếng nhảy ra nói:

– Làm gì mà nhiều người như vậy, lại bắt nạt một người! Còn gì là hảo hán?

Bảy người kia tuy thấy Bành hòa thượng trúng độc giờ đã nằm im, nhưng cũng không dám đến gần bên cạnh hắn, vây quanh xa xa, chợt thấy bên trong lùm cây nhảy ra một người, bọn họ đều ngăn ra, đạo sĩ quát lên:

– Tiểu tử từ nơi nào đến! Vô bổ dám quản đến chuyện của các đại gia môn!

Lúc này Trương Siêu Quần cầm trong tay một khúc cây, tuy rằng khúc cây thô to, nhưng dù sao không phải là đao kiếm, hơn nữa xem ra tuổi tác hắn còn nhỏ, tầm 17, 18 tuổi miệng chưa dứt sữa, làm sao mà đạo nhân của phái Côn Luân đem hắn để ở trong lòng, liền lên tiếng nói:

– Hứa sư đệ, ném thêm hai phi đao nữa, xem Bành hòa thượng này đã chết thật chưa?

Đạo nhân ném phi đao liền giờ tay phải lên, phẩy một cái.

Hai tiếng “phập phập” vang lên.

Một lưỡi phi đao đã trúng vai bên phải, một mũi nữa bắn trúng chân bên trái của Bành hòa thượng.

Mọi người thấy Bành hòa thượng vẫn nằm im, tin chắc là y đã chết.

Trương Siêu Quần thấy mình ra mặt như vậy, mà không ai để ý tới, tức giận đến giận sôi lên.

Đạo sĩ phái Côn Luân lại nói tiếp:

– Tiếc thay y đã chết, không hiểu y giấu Bạch Quy Thỏ ở đâu?

Chính vừa nói đến chỗ này, Trương Siêu Quần đột nhiên xông về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Muốn Giết Đình Mẫn Quân

Đạo sĩ thấy hoa mắt, chỉ thấy thiếu niên kia đột nhiên thật nhanh chạy tới, sững sờ liền dùng giới đao phủ đầu chém xuống, Trương Siêu Quần tay mất lạnh lẽ, liền cầm trong tay khúc cây ném ra chống đỡ.

“Bằng “

Khúc cây bị giới đao cắt đứt làm hai đoạn, chỉ thấy bạch quang lóe lên, Trương Siêu Quần đã rút ra chủy thủ hợp kim, thân hình như nộ long ra uyên, đánh thẳng về phía đạo sĩ.

“Keng!”

Một tiếng tiếng lạnh vang lên, giới đao bị gãy làm hai đoạn, đạo sĩ cả kinh, thân hình bỗng bèn nhay lui trở ra, vậy mà Trương Siêu Quần như hình với bóng, thừa dịp ông ta mất đi binh khí, chặt chẽ bám theo cuốn lấy.

Đạo nhân luống cuống tay chân, quyền cước không triển khai được, bị động đối phương cướp được thế tấn công đến mức không còn sức đánh trả, Trương Siêu Quần học được Lý Tiểu Long cải tiến qua Vịnh Xuân Quyền, đối với loại võ này cận thân tranh đấu, càng là như cá gặp nước, dù là đạo nhân này võ công cao cường, vẫn bị Trương Siêu Quần làm cho trời chân trời tay, mấy lần đều bị đấu pháp này làm cho suýt chút nữa bị thương.

Đạo nhân gào thét liên tục, rõ ràng tiểu tử này không có nội lực, nhưng hắn bắt nguồn từ sức mạnh của bản thân cùng quyền thuật tinh diệu với tốc độ cực nhanh, đặc biệt là năng lực phản ứng nhanh nhẹn, càng làm cho mọi người giật mình, có mấy lần, đạo sĩ muốn dùng nội lực cướp lấy chủy thủ hắn, nhưng đều bị hắn tốc độ linh xảo quỷ dị kiểm chế lại, thậm chí ngược lại bị hắn tấn công, ngàn cân treo sợi tóc.

Đạo nhân càng nóng ruột, chiêu số liền càng lộ ra kẽ hở tầng tầng, ở đông đảo võ lâm đồng đạo trước mặt, nếu như ngay cả một thiếu niên không có nội lực mà không đấu lại, sau này làm sao có chỗ đặt chân ở trong chốn giang hồ!

“Xoạt...”

Trong thời gian đạo sĩ pháp phòng thấp thỏm, chủy thủ Trương Siêu Quần đã rạch ở trên cánh tay ông một đường dài, máu tươi tung toé, nếu không có hàm râu dài bị cắt đứt trước, chủy thủ tiếp xúc bị hãm lại một ít, chỉ sợ cánh tay này đã bị phế bỏ!

Đạo sĩ nổi giận gầm lên một tiếng, cầm cánh tay bị thương lui về phía sau, trên mặt thoát đỏ thoát trắng, xấu hổ không dứt.

— Tiểu tử, ngươi là môn phái nào?

Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, cười lạnh nói:

— Cuộc đời của ta tối kỵ chính là ý vào nhiều người bắt nạt người, đáng ghét hơn tự xưng là danh môn chính phái các người, hành động thì đề tiện vô liêm sỉ. Vị hòa thượng này nghĩa khí sâu nặng, tuy rằng thân đề cho các người trong miệng luôn gọi là tà ma ngoại đạo, nhưng nghĩa cử của hòa thượng này, lại có điểm nào không bằng các người quang minh chính đại?

— Nói thật hay!

Thường Ngộ Xuân lão đạo đi ra, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống.

— Nói thật hay!

Vốn đã ngã nằm im trên mặt đất, Bành hòa thượng đột nhiên ngồi dậy, tiếp theo Thường Ngộ Xuân lớn tiếng khen hay.

Trương Siêu Quần trong lòng cười thầm, đã sớm biết ngươi là đang giả chết, cho nên mới tùy thời ngênh địch.

— Vị thiếu hiệp này, nếu không có thiếu hiệp thì bàn tăng gờ khắc này đã không còn sống lâu nữa, bàn tăng nhất định phải cùng ngươi thẳng thần uống 100 chén rượu!

Trương Siêu Quần chấp tay, nói:

— Tiểu đệ là đệ tử phái Võ Đang tên gọi là Trương Siêu Quần, kính nể nhất chính là những người hảo hán nhiệt huyết, đại sư yên tâm, chỉ cần tiểu đệ còn có một hơi thở, sẽ không thể để cho những người tự phong là danh môn chính phái thương tổn đại sư!

Hắn cố ý nhấn mạnh “Danh môn chính phái” bốn chữ trên, cực điểm trào phúng.

Lời vừa nói ra, đạo sĩ đầu tiên liền quát to:

— Nói hưu nói vượn! Phái Võ Đang từ đâu xuất hiện đệ tử như ngươi vậy! Còn đi theo trợ giúp cho tà ma ngoại đạo, làm khó dễ chúng ta!

Kỷ Hiểu Phù nghe hán nhắc tới phái Võ Đương, khuôn mặt biểu hiện phức tạp.

Trong bảy người kia, còn một cô gái khác chính là Đinh Mẫn Quân, giọng the thé nói:

– Tiểu tặc, ngươi dám giả mạo phái đệ tử phái Võ Đương!

Trương Siêu Quần liền run lên, hướng về Trương Siêu Quần phóng tới.

Trương Siêu Quần thấy kiếm hoa ánh lên như tuyết, bằng bạc một mảnh, chiếu thức mỷ lệ, chính mình chỉ có một cây chủy thủ dài 2 tấc, dù như thế nào cũng không chống đỡ được, không lùi được về sau, Đinh Mẫn Quân từng bước ép sát, Trương Siêu Quần khởi điểm khi tấn công đạo sĩ Côn Lôn phái, một là ý vào binh khí sắc bén, hai là tấn công bất ngờ đạo sĩ trở tay không kịp, ngược lại Đinh Mẫn Quân tu vi võ công cao cường, Trương Siêu Quần mấy lần muốn lấy chủy thủ hợp kim cắt đứt trường kiếm Đinh Mẫn Quân, nhưng đối phương đã là sớm biết chủy thủ của hắn lợi hại, gặp phải những thời khắc binh khí tương giao, lập tức biến hóa chiêu số, trong lúc nhất thời, Trương Siêu Quần ngàn cân treo sợi tóc.

Kỷ Hiểu Phù kêu lên:

– Sư tỷ, hần... hần là đệ tử phái Võ Đương, sư tỷ hạ thủ lưu tình!

Hiểu Phù không nỡ nhắm tâm đứng nhìn, nên giờ kiếm ra gạt.

Thế kiếm của sư tỷ nặng rất mạnh nên lúc ra kiếm, nàng cũng dùng nội công để tăng cường sức mạnh.

Hai thanh kiếm chạm nhau nghe “keng” một tiếng, tia lửa bắn tung tóe.

Cánh tay hai người đều bị chấn động đến tê tái và cả hai cùng phải lui về phía sau hai bước.

Đinh Mẫn Quân cả giận nói:

– Kỷ sư muội, ngươi làm gì!

Kỷ Hiểu Phù nói:

– Sư tỷ, hần là đệ tử Võ Đương, cùng phái Nga Mi chúng ta như thể chân tay, sư tỷ chớ hạ sát thủ!

Đinh Mẫn Quân nói:

– Tiểu tặc này nói bậy, nói bịa cũng có thể tin được sao? Nếu hần là đệ tử Võ Đương, làm sao lại không sử dụng võ công phái Võ Đương?

Kỷ Hiểu Phù nghẹn lời, Mẫn Quân cả giận quát lớn:

– Sư muội, sao sư muội lại cứ bênh vực người của Ma Giáo này vậy? Chẳng hay sư muội có dụng tâm gì?

Ngay sau đó liền đẩy ra Kỷ Hiểu Phù, mũi kiếm hướng về Trương Siêu Quần đâm tới, 5 người còn lại đồng loạt hướng về đất Bành hòa thượng đang ngồi dưới đất công tới.

“Ầm!”

Một tiếng sấm rền nổ vang, một tên hán tử Hải Sa bang hét lên rồi ngã gục, mọi người bị tiếng nổ này cả kinh ngẩn ngơ, chỉ thấy hán tử Hải Sa bang kia ngã quay trên mặt đất, không nhúc nhích, ai cũng không thấy rõ hần là chết như thế nào.

– Hừ... các vị danh môn chính phái, ta Trương Siêu Quần từ một đếm tới ba, các người còn không đi, vừa rồi hán tử kia chính là kết quả của các người nếu không nghe!

Trương Siêu Quần trong tay giờ lên khẩu súng ngắn CZ -75, hướng về nòng súng bốc khói thổi một hơi, vốn là hần là không muốn lãng phí một viên đạn nào, hần chỉ còn có hơn 150 viên đạn, dùng một phát thì thiếu một phát, không có đạn để bỏ sung, dùng súng này giết tên vô danh tiểu tốt, thực sự là lãng phí.

– Một!

Trương Siêu Quần nhìn bọn họ.

– Ngươi... tiểu tặc này!

Đinh Mẫn Quân mày liễu dựng thẳng, rít lên.

Trương Siêu Quần cau mày nói:

– Tiểu gia ta kiên trì có hạn... hai!

Mọi người nhìn nhau, đạo sĩ Côn Lôn phất đạo nhân hét:

– Âm khí của hắn quá lợi hại, chúng ta trước tiên nên rút lui đi!

Mới đầu ông ta còn gọi Trương Siêu Quần là tiểu tặc, giờ khắc này không dám tiếp tục kêu loạn.

Trong chốc lát đã phóng đi không còn cái bóng, những người khác thấy đạo sĩ đi rồi, lập tức giải tán, cũng không có ai màng đến hai đệ tử phái Nga Mi còn đứng ở lại.

Đinh Mẫn Quân thu kiếm vào vỏ, cảm hận nói:

– Sư muội, chúng ta đi!

Trương Siêu Quần đột nhiên nhớ tới, Đinh Mẫn Quân này không phải là người tốt lành gì, Kỳ Hiểu Phù chính là bị nàng hướng về Diệu Tuyệt sư thái mật báo nên mới bị chết, sau này Chu Chi Nhược cũng bị Đinh Mẫn Quân làm khó dễ khắp nơi, người như vậy, lưu trên đời này, nói không chắc tương lai thật sự sẽ còn hại người, hại người khác thì có thể cũng thôi bỏ qua, nhưng ngược đưng đến Chu Chi Nhược dù một ngón tay, thì hắn cũng không cho phép.

– Đinh Mẫn Quân, xin cô nương dừng lại đi!

Trương Siêu Quần khả khả cười gằn.

Đinh Mẫn Quân dừng lại, quay đầu lại nói:

– Ngươi muốn như thế nào?

Trương Siêu Quần thấy Kỳ Hiểu Phù cũng dừng lại nên nói:

– Kỳ sư tỷ... tỷ đi trước đi, nơi này không phải là chuyện của tỷ.

Kỳ Hiểu Phù bất động, nói:

– Tiểu huynh đệ, ngươi lưu lại sư tỷ của ta để làm cái gì?

Trương Siêu Quần cười nói:

– Đinh cô nương này nếu tại hạ tha cho nàng, nàng là người thích chuyện đâm thọc, bòn lõng thị phi, tương lai sẽ đối với Kỳ sư tỷ bất lợi, tại hạ chỉ có thể giết nàng, giang hồ sau này mới được yên tĩnh.

Kỳ Hiểu Phù “Xoạt” rút ra thanh trường kiếm nói:

– Tiểu huynh đệ nếu không chịu buông tha sư tỷ của ta, Kỳ Hiểu Phù cũng chỉ có cùng ngươi liều mạng mà thôi!

Trương Siêu Quần ngăn ra, nói:

– Kỳ sư tỷ cần gì phải làm thế, việc này cùng tỷ vô can.

Kỳ Hiểu Phù tiến lên một bước, nghiêm nhiên nói:

– Nếu tiểu huynh đệ muốn giết sư tỷ của ta, thì ngay cả ta cũng đến giết đi!

Ai dà đây là người nào a! Dương Tiêu được xưng Minh Giáo đệ nhất suất ca, làm sao lại thích một nữ nhân đầu óc chậm chạp như thế chứ! Đáng thương... đáng thương!

Trương Siêu Quần thở dài, hướng về Kỳ Hiểu Phù nói:

– Tương lai Kỳ sư tỷ sẽ hối hận.

Quay đầu hướng về Đinh Mẫn Quân hất quất lên:

– Đinh cô nương, cái mạng này là sư muội của cô nương cứu cho, cô nương thiếu nợ nàng, nếu như tại hạ sau này nghe được cô nương nói xấu với Kỳ sư tỷ, tại hạ sẽ lập tức lấy mạng của cô nương! Các người đi đi!

Đinh Mẫn Quân hừ một tiếng, cùng Kỳ Hiểu Phù ra đi.

Trương Siêu Quần đem khẩu súng thu hồi, nhưng trong lòng thật sự là không muốn bỏ qua Đinh Mẫn Quân như thế, cô nương này quá mức đáng ghét,

không những sẽ làm hại Dương Tiêu mất đi nhân yếu mền của mình, trong tương lai lại càng ganh ghét Chu Chi Nhược, loại nữ nhân tâm địa như rắn này, buông tha quả là không cam lòng.

Nghĩ tới đây, liền hướng đi về phía Bành hòa thượng, chấp tay nói:

– Bành đại sư, thương thế của đại sư như thế nào rồi!

Bành hòa thượng cười ha ha, nói:

– Ta đã uống thuốc giải độc rồi, không sao đâu, tiểu huynh đệ trọng nghĩa cứu giúp, ta cũng thiếu nợ tiểu huynh đệ một mạng, tiếng gọi là đại sư ta không có dám nhận, nếu như tiểu huynh đệ để mất Bành hòa thượng này, chúng ta tìm một chỗ mà uống một trận, như thế nào được không?

Trương Siêu Quần cười nói:

– Vậy thì tiểu đệ gọi một tiếng Bành đại ca nhé! Uống rượu lúc nào cũng có thể uống, trước mắt tiểu đệ có một cái chuyện vô cùng trọng yếu muốn làm. Tương lai chúng ta nhất định có ngày gặp lại, đến lúc đó, chúng ta nhất định phải uống hết 100 chén, không, chúng ta muốn uống thì uống 100 bát!

Bành hòa thượng cười nói:

– Được! Tiểu huynh đệ thật là sáng khoái! Nếu sau này tiểu huynh đệ có cơ hội đến đỉnh Quang Minh, Bành Oánh Ngọc này nhất định sẽ quét giường chờ đợi!

Nói xong lại thấp giọng hỏi:

– Có phải là tiểu huynh đệ muốn đi tìm Đỉnh Mẫn Quân?

Trương Siêu Quần gật đầu, nói:

– Không sai, Đỉnh Mẫn Quân không phải người tốt, tiểu đệ tuyệt không thể bỏ qua nàng, Bành đại ca, tương lai có cơ hội đến Vũ Đang sơn, tiểu đệ cũng sẽ xin ra sức uống 300 bát cùng đại ca!

Bành hòa thượng cười to ba tiếng, hướng về Trương Siêu Quần ôm quyền chào, lại hướng về Thường Ngô Xuân xa xa thi lễ, tung mình phi thân bay đi.

Trương Siêu Quần nhìn theo Bành hòa thượng rồi đi, rồi đi đến bên cạnh Thường Ngô Xuân, nói:

– Thường đại ca, Vô Kỵ xin nhờ đến đại ca, tiểu đệ có chuyện quan trọng cần làm, đợi tiểu đệ xong xuôi việc này, lập tức đi đến Hồ Điệp Cốc tìm các người!

Thường Ngô Xuân nói:

– Tiểu huynh đệ yên tâm, có ta ở đây!

Trương Siêu Quần gật gù đầu, hẩn biết, coi như không có mình ở cùng, Trương Vô Kỵ cũng không có chuyện gì.

Lập tức liền quay qua Trương Vô Kỵ hỏi thăm một chút, rồi nhắm theo hướng Đỉnh Mẫn Quân cùng Kỳ Hiểu Phù rồi đi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Dạy Đồ Đỉnh Mẫn Quân

Trương Siêu Quần là đặc công, mà nhiệm vụ đặc công chính là theo dõi mục tiêu, đó là chuyện thường như com bữa, trải qua không bao lâu, hắn đã đuổi theo kịp Đỉnh Mẫn Quân cùng Kỳ Hiểu Phù.

Trương Siêu Quần từ xa xa ẩn nấp ở phía sau, lúc này, trời đã sẩm tối, kẻ theo dõi càng có cơ hội tốt nhất ẩn giấu thân hình.

Đi hồi lâu, ra khỏi cánh rừng, đến trên đại đạo, lúc này, hai nữ nhân phát sinh tranh chấp, Trương Siêu Quần tuy rằng không nghe được bọn họ xáo xào chút gì, nhưng cũng đoán được định là do chuyện Kỳ Hiểu Phù mang thai con của Dương Tiêu có quan hệ, hắn lập tức nhích tới gần.

Chỉ nghe Đỉnh Mẫn Quân cười lạnh nói:

– Việc này ngươi giấu sư phụ, chứ không gạt được ta, ta hỏi ngươi tại sao một đệ tử của danh môn chính phái lại được một tên tiểu tặc xem trọng như vậy? Ngươi chỉ cần nói ra cùng với tên tiểu tặc kia là quan hệ gì, ta sẽ xem như là xong.”

Kỷ Hiểu Phù cúi đầu không nói, trong lòng rất làm khó, nhẹ giọng nói:

– Sư tỷ, tiểu huynh đệ kia là ai, Hiểu Phù thật là không biết.

Đinh Mẫn Quân nói:

– Ngươi luôn miệng nói không biết, lừa ai vậy? Nếu ngươi cùng hắn không có quen biết, vì sao hắn vừa nghe ngươi nói liền không giết ta? Huống chi, sư phụ ra lệnh chúng ta hỏi truy tìm tằm tích Kim Mao Sư vương, lần này thất bại trở lại, ta phải nói làm sao bây giờ? Lẽ nào nói rằng, chúng ta gặp phải một cao thủ phóng ám khí quá cao cường, cho nên đã trảng xe cát sao? Sư phụ đương nhiên sẽ hỏi, vì sao gặp phải cao thủ ám khí, hai người các ngươi lại không bị thương chút nào? Ta phải làm sao? Nói là sư muội gặp phải cao thủ đó bỗng dưng có cảm tình với sư muội, nên thả cho chúng ta đi sao?”

Đinh Mẫn Quân miệng lưỡi bén nhọn, nói chuyện không tha người, hoàn toàn không kiêng dè người khác cảm thụ.

Kỷ Hiểu Phù biến sắc nói:

– Sư tỷ sao lại nói lời ấy, tiểu muội cùng với tiểu huynh đệ Võ Đang kia chưa từng gặp mặt, sao lại là thân mật có cảm tình? Sư tỷ...sư tỷ...chớ có nói bậy bạ, làm hủy đi danh dự của tiểu muội.

Đinh Mẫn Quân cười lạnh một tiếng, nói:

– Danh dự? Ngươi có danh dự sao? Ngươi cho là ta không biết sao? Ba năm trước đây sư phụ triệu tập tất cả môn đồ, tụ họp trên núi Nga Mi kim đỉnh để truyền dạy hai pho kiếm pháp mà sư phụ mới sáng tạo là Diệt Kiếm và Tuyệt Kiếm. Hôm đó tại sao sư muội lại không tới? Thấy sư muội vắng mặt, sư phụ đã nổi trận lôi đình, bẻ gãy cả thanh trường kiếm và nói rằng từ nay trên đời này sẽ không có dạy ai hai pho kiếm pháp đó nữa.

Kỷ Hiểu Phù nói:

– Hôm ấy tiểu muội đang ở Cam Châu, bất ngờ sinh bệnh, chân tay không cử động được. Việc này tiểu muội cũng đã bẩm báo cùng sư phụ rồi, tại sao sư tỷ còn nhắc lại?

Đinh Mẫn Quân nói:

– Hừ, ba năm trước đây, sư muội ở Cam Châu có sinh bệnh ư? Sinh thì có sinh, nhưng không phải sinh bệnh mà là sinh ra một hài nhi, chính ngươi rất là rõ ràng, cái đó coi là sinh bệnh sao?

Kỷ Hiểu Phù thay đổi sắc mặt, run giọng nói:

– Sư tỷ...tỷ nói cái gì?

Đinh Mẫn Quân quát lên:

-Ngươi chớ ở trước mặt ta làm bộ làm tịch, lục hiệp Ân Lê Đinh phái Võ Đang năm lần bảy lượt thúc ngươi thành hôn, tại sao ngươi đều từ chối, tại sao cha ngươi cũng tới thúc ngươi thì ngươi nói rằng thả rằng rời nhà trốn đi? Lẽ nào tên hán tử kia chính là tên tiểu tặc tử mới vừa rồi sao?

Kỷ Hiểu Phù lắc đầu nói:

– Không phải! Tiểu muội cùng vị tiểu huynh đệ kia không có mối quan hệ, nếu tiểu muội nói dối thì trời tru đất diệt!

Đinh Mẫn Quân thấy sắc mặt Kỷ Hiểu Phù nghiêm nghị thề, hừ một tiếng, nói:

– Bất luận là có hay không mối quan hệ với tên tiểu tặc kia, nhưng việc ngươi ở Cam Châu chắc chắn là có!

Kỷ Hiểu Phù khóc nức nở nói:

– Sư tỷ sao tỷ lại nhẫn tâm dồn ép tiểu muội không tha vậy!

Đinh Mẫn Quân nói:

Nhẫn tâm ư? Sư phụ vẫn thường khen ngợi kiếm pháp của sư muội rất ác độc, tính nết rất cương quyết, không khác gì sư phụ. Nên sư phụ mới có ý định truyền ngôi chưởng môn nhân cho sư muội, thế nhưng ngươi làm ra chuyện như thế, đừng hòng sư phụ sẽ bỏ qua cho ngươi!

Kỷ Hiểu Phù nói:

– Sư tỷ yên tâm, dù sư phụ có truyền ngôi chưởng môn cho tiểu muội, tiểu muội cũng không dám nhận đâu.

Đinh Mẫn Quân cả giận nói:

– Ngươi nói là có ý gì? Nói ta đồ kỵ ngươi sao?

Kỷ Hiểu Phù lắc đầu nói:

– Tiểu muội không dám.”

Đinh Mẫn Quân đắc ý hừ hừ một tiếng, đi về phía trước, Kỷ Hiểu Phù ỳ khuất ở phía sau theo đuôi mà đi.

Trương Siêu Quần nổi giận phùng phùng, cái này Đinh Mẫn Quân thật là chán ghét vô cùng, như không loại trừ nàng, tiểu gia ta ngày hôm nay sẽ không là họ Trương nữa, chỉ là Kỷ Hiểu Phù vẫn đi theo Đinh Mẫn Quân, nên hắn không tiện hạ thủ, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cứ một đường theo dõi mà đi.

Qua hết nửa đêm thì Trương Siêu Quần không dám đi quá gần, xa xa thấy các nàng hai người đi tới một trấn nhỏ, tìm một quán trọ ở lại, biết các nàng đem lại ở chỗ này lưu lại, liền không vội, hắn cũng đến thuê một gian phòng gần kề, thừa dịp các nàng đi ra ngoài mua đồ ăn, sau đó không lâu, thì nghe được hai nàng trở về.

Trương Siêu Quần vẫn kiên nhẫn chờ đợi các nàng tách ra, nhưng các nàng tựa hồ không bước ra khỏi cửa, vẫn luôn ở bên trong phòng, Trương Siêu Quần bắt đắc dĩ, đợi được khá lâu thì Kỷ Hiểu Phù mới đơn độc bước ra ngoài, Trương Siêu Quần mở cờ trong bụng, đang muốn tìm đến gian phòng của Đinh Mẫn Quân, thì nghe trong hành lang tiếng bước chân truyền đến cực kỳ rất nhỏ, Trương Siêu Quần ngăn người ra, cẩn thận từng li từng tí từ khe cửa bên trong nhìn ra, một người áo đen điểm chân nhẹ nhàng đi tới ngoài cửa phòng Đinh Mẫn Quân, từ trong lòng ngực lấy ra một cái ống, chọc thủng giấy dán cửa sổ.....

Trương Siêu Quần cả kinh, lẽ nào người này là Kỷ Hiểu Phù? Nàng muốn giết người diệt khẩu sao? Cẩn thận nhìn lên, bóng lưng thì cao hơn Kỷ Hiểu Phù một chút, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, người này là ai? Làm gì ở trước cửa phòng Đinh Mẫn Quân lên lên lút lút? Đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, người này từ lại lấy ra một cái món đồ gì đó ở trên người, trước cửa phòng xoay mấy lần, cửa liền mở ra, chỉ chốc lát sau, người mặc áo đen này đi ra, trên vai có vác thêm 1 cái bao, nhìn hình dạng, đúng là đang vác một người!

Trương Siêu Quần sửng sốt, người này chẳng lẽ là hái hoa đạo tặc? Cũng thấy hơi kỳ, người nào như thế có ý muốn thưởng thức nữ nhân, lại nhắm vào Đinh Mẫn Quân chứ!

Kỷ thực, Trương Siêu Quần đối với Đinh Mẫn Quân rất có ác cảm, thêm nữa theo bên trong nguyên bản Ý Thiên Đồ Long, đối với nàng miêu tả thực sự là quá tệ, Trương Siêu Quần liền theo cảm tính hành động quên đi chú ý đến dung mạo của Đinh Mẫn Quân.

Đúng ra Đinh Mẫn Quân trên thực tế rất đẹp, vóc người thanh mảnh, dựa theo thẩm mỹ quan của người cổ xưa đối với nữ nhân, Đinh Mẫn Quân đương nhiên là không bằng Kỷ Hiểu Phù, nhưng nếu dựa theo thẩm mỹ quan người hiện đại, thì Đinh Mẫn Quân thì lại vượt qua hơn Kỷ Hiểu Phù rất nhiều.

Trương Siêu Quần lặng lẽ đi theo phía sau người mặc áo đen kia, người mặc áo đen tuy vác một người, nhưng dưới chân hắn bước đi một chút cũng không chậm, rất nhanh liền ra khỏi thôn trấn, Trương Siêu Quần thấy hắn đi ra vùng hẻo lánh, trong lòng càng thêm chứng thực hắn chính là một tên trộm hái hoa.

Quả nhiên, người mặc áo đen đi đến một tòa miếu nhỏ rách nát thì dừng lại, Trương Siêu Quần lặng lẽ tiến lên, từ vách tường cũ nát hướng vào phía trong nhìn, thì thấy người mặc áo đen này đã đem một tấm vải rộng trải ra trên mặt đất, đem cái bao mở ra, Đinh Mẫn Quân vẫn trầm ngư không tỉnh, tùy ý tên kia bày bố.

Người mặc áo đen cười hắc hắc, từ trong lòng ngực lấy ra bình thuốc nhỏ, xúc một chút ở đầu chóp mũi của Đinh Mẫn Quân, Trương Siêu Quần trong lòng hiếu kỳ, không biết người này thoa cái gì cho Đinh Mẫn Quân.

– Mỹ nhân, ta đến rồi!

Người mặc áo đen này phát ra giọng nói vô cùng hèn mọn, ở trên mặt Đinh Mẫn Quân nựng một cái, liền đưa tay cởi đai lưng quần của Đinh Mẫn Quân.

Trương Siêu Quần hơi chần chờ, nữ nhân này tuy rằng đáng ghét, nhưng nếu bị loại thấp hèn trộm đạo hái hoa làm nhục ô uế, lại có chút không đành lòng, nữ tử thời cổ xưa, rất chú trọng nhất là danh tiết, Đinh Mẫn Quân bị tặc nhân xấu xa này làm bẩn, còn chi bằng thẳng thắn cho nàng một đao.

Nghi tới điều này, Trương Siêu Quần đứng thẳng người lên, rút ra cây chủy thủ hợp kim, vọt vào trong tòa cổ miếu

Tên trộm đạo hái hoa đã cởi quần áo mình bỏ đi, giật nảy cả mình, cuống quýt đứng lên, quát lên:

– Ngươi... ngươi là a...?

Trương Siêu Quần lớn tiếng quát lên:

– Cút!

Hắn rất xem thường loại hái hoa đạo tặc này, quá hạ lưu! Thật xấu xa! Có bản lĩnh ngươi cứ quang minh chính đại đi quyến rũ các cô nương được rồi, dùng mê dược loại vô liêm sỉ này hủy đi sự thuần khiết của người, làm cho người rất khinh thường.

– Tiểu tử! Chớ xen vào việc của người khác! Đại gia ta sau khi sáng khoái xong, sẽ để cho ngươi là cuộc là được rồi!

Tên hái hoa đạo tặc chẳng biết xấu hổ nói.

Trương Siêu Quần chẳng cần phí lời, hất vọt người lên trước, một quyền đánh ra, ngay cầm của tên hái hoa đạo tặc.

– Á...!

Một tiếng hét thảm kinh thiên động địa, trong miệng máu tươi phun ra, tên hái hoa đạo tặc lao đảo ngã trên mặt đất.

Hóa ra là cái phế vật! Trương Siêu Quần đang còn lo lắng tên hái hoa đạo tặc này là nhân sĩ vô lương, vì lý do an toàn nên lấy cây chủy thủ ra, nào ngờ chỉ có một phát liền đánh ngã hẳn.

Coi thường hừ một tiếng, hất quất lên:

– Hừ...chỉ là công phu mèo quào, lại dám đi ra bên ngoài làm loại vô lương sĩ này, còn không cút cho ta! Có muốn ăn thêm quyền của tiểu gia không?

Làm dáng ra vẻ muốn đánh.

Tên hái hoa đạo tặc kia kinh hoàng thốt lên một tiếng « á.. », liền chạy trời chết.

Trương Siêu Quần xoay người lại, chỉ thấy Đinh Mẫn Quân hai gò má đỏ như lửa, quần áo che đầy xóc xệch vai đẹp tròn trịa lộ ra, quai xanh hơi gồ lên, đôi bầu vú no đủ nhô lên thật là diễm sắc vô biên.

Trương Siêu Quần ở thời hiện đại dù sao cũng đã là 30 tuổi, trong lòng ngực nhất thời dục hỏa tăng lên.

– Ừm..à.. vóc người thật là không tệ.

Trương Siêu Quần cúi đầu liếc nhìn nhìn trong tay cây chủy thủ hợp kim cường chế trong lòng dâm niệm, đi tới trước mặt Đinh Mẫn Quân.

Bỗng nhiên trầm nghĩ nói: Lẽ nào cứ như thế này giết nàng sao? Trong một lúc do dự, lập tức lại nghĩ, tuy rằng Đinh Mẫn Quân lòng dạ hẹp hòi, nhưng chuyện của Kỳ Hiệu Phù cùng Dương Tiêu, nhiều lắm thì nàng cũng chính là bẩm báo lại sự thật, còn chân chính người giết người thì chính là Diệt Tuyệt lão ni, chớ nàng cũng đâu có gì làm quá đáng? Ngày sau ngay cả Chu Chỉ Nhược bị nàng bắt nạt, đó cũng là do nàng đổ kị Diệt Tuyệt lão ni đối với Chu Chỉ Nhược thương yêu chiều chuộng, ở trong quần ngũ thời hiện đại của hắn, cũng thể thôi, có tên lính nào mới mà không bị lính cũ bắt nạt? Đinh Mẫn Quân nào có phải phạm vào tội đáng chết chi đâu?

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần thở ra một hơi thật dài, đem cây chủy thủ thu hồi lại, trầm nói:

– Ta là người lính đặc công, chứ không phải là sát thủ.

Vừa nhìn lại Đinh Mẫn Quân, cũng không biết khi nào nàng trở mình, đai lưng bởi vì đã sớm bị mở ra, lộ ra bên trong cái yếm đỏ tươi loá mắt, hai bầu vú no đủ, vô cùng sống động, Trương Siêu Quần hô hấp như đông cứng lại, tim đập bình bịch nhảy loạn.

– Con bà nó! Đây là cặp vú quá đầy đủ! Cô nương này vóc người đơn bạc mảnh khảnh, nguyên lai là dinh dưỡng quá no đủ ở đây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dạy Đồ Đinh Mẫn Quân (2)

-A... nóng...nóng... quá quá!

Đinh Mẫn Quân khép hờ hai mắt, lên tiếng nói mê sảng, trên khuôn mặt, phần gáy cùng bả vai trong trắng lộ hồng đỏ ứng xuất hiện.

Lẽ nào thật sự rất nóng? Đinh Mẫn Quân đưa tay nhắc lên trên người cái áo, lộ ra toàn bộ cái yếm nhỏ chỉ đơn giản kéo một cái dây thắt là rơi xuống. ..

Trương Siêu Quần sáng mắt lên, đôi bầu vú giống như cái bát ngọc úp ngược, hai gò núi ngạo nghễ đứng thẳng, theo hơi thở hỗn hển của Đinh Mẫn Quân rung động, trên da thịt trơn bóng, hiện ra nhàn nhạt màu đỏ, thật là băng cơ ngọc cốt!

Trương Siêu Quần hô hấp hầu như muốn dừng lại, thân thể dễ trần tuyệt diệu, trong lúc nàng trần trọc xoay người. ..

– Con bà nó! Đây là cô nương dụ dỗ tiểu gia đây!

Bên dưới hạ thân, dương vật đã ngang nhiên đứng thẳng.

“Um...”

Đinh Mẫn Quân yêu kiều kêu một tiếng, đôi bàn tay trắng như tuyết như ngọc thanh mảnh tự xoa trước hai bầu vú mình, lúc nặng lúc nhẹ dầy vò, cặp đùi thon dài khi thì kẹp chặt lấy, khi thì lại dãn rộng ra đến cực hạn, trong miệng tự lẩm bẩm, trên khuôn mặt một vết ửng đỏ thật giống là uống rượu say.

Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, nữ nhân này đã bị trúng độc rồi! Lập tức nhớ tới trước tên hái hoa đạo tặc kia dường như dùng một cái bình nhỏ để ở chóp mũi nàng bôi lên một thoáng mùi hương, Trương Siêu Quần bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn qua trên đất cái tay nải của tên hái hoa đạo tặc ở ngoài còn lưu trên mặt đất không kịp mang đi, hần bước tới, lục tìm ra một đồng đồ vật.

Ngần phiêu! Bạc vụn! Trương Siêu Quần không khách khí cất hết vào trong ngực mình, mấy cái bình nhỏ, hình dạng khác nhau, nhỏ nhỏ một cái, còn có mấy tờ giấy thật mỏng, xem ra, tất cả đều không phải là vật gì tốt, xoay đầu lại, Đinh Mẫn Quân đang nằm trên đất uốn tới ẹo lui, môi đỏ khê nhếch, mồm miệng không rõ lẩm bẩm nói gì đó, như rên rỉ, làm cho Trương Siêu Quần tâm loạn như ma.

Đôi bầu vú sáng choang, với hai đầu núm vú nhỏ nhỏ, cái miệng anh đào đỏ tươi, tinh tế trắng mịn cái eo nhỏ..., Trương Siêu Quần nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt, tàn nhẫn tự sướng mình:

— Ta đầu hàng....!

Bàn tay vươn ra ở trước ngực nàng nặng nề sờ soạng một cái.

Cảm giác, trắng mịn mà ấm áp, Trương Siêu Quần tay như là bị nam châm hút lại, không thể rời bỏ, khi tay hần vừa mới đụng tới phía trên bầu vú, Đinh Mẫn Quân thoải mái rên rỉ một tiếng, hai tay đột nhiên duỗi tới, đột nhiên đem Trương Siêu Quần chưa kịp chuẩn bị ôm chặt lại.

Trương Siêu Quần bị nàng ôm vào trong ngực, miệng hần ịn lên trước hai bầu vú no đủ, hần chưa kịp lãnh hội tư vị trong đó, Đinh Mẫn Quân đã như vòi bạch tuộc đem hần cuốn lấy, hai cái chân ngọc thon dài chân ôm lấy eo hần, khí lực rất mạnh, giống như là muốn đem cơ thể mình nhập vào bên trong cơ thể Trương Siêu Quần vậy.

Trương Siêu Quần đầu óc như bị sét đánh ầm ầm, cả người lập tức bối rối, trong lòng thân thể mềm mại nóng bỏng Đinh Mẫn Quân dính sát, như là một đám lửa, khiêu chiến hần một tia thanh minh nhỏ bé còn sót lại.

Trương Siêu Quần chẳng biết lúc nào đã rút đi quần áo che đậy trên thân thể Đinh Mẫn Quân, hai bầu vú tròn trịa to lớn ngao nhiên nhảy ra lay động, cũng không biết bởi vì quá mức đầy đặn nên khi hai bầu vú đứng thẳng lại hơi rủ xuống biến hình, hai đầu núm vú màu sắc hồng nhạt kiểu diêm tàn ra như nụ hoa mê người, cái nội khố nhỏ hình y màu trắng bằng vải lụa mỏng bao quanh cái âm hộ gỗ lên cao cao, vị trí diệu dụng nữ tính thần bí nhất lập tức bại lộ lạnh lùng ở trong không khí, có thơm um tùm, đôi son u cốc, hai bên môi lớn âm hộ hơi gỗ lên thật non, trung gian chính giữa mang theo cái khe nhỏ tươi nhuận mê người....

Đinh Mẫn Quân bây giờ đang lúc yếu kém vô lực, thân thể mất cảm của nàng như nhũn ra toả nhiệt, tùy ý để cho Trương Siêu Quần hiếp đáp...

Nhục nhũ nhu nhược mặc cho Trương Siêu Quần hai tay ở trên khu vực mất cảm của người nàng tiến hành âu yếm, hần nhanh chóng lần thứ hai còi nói dài lung cái nội khố nhỏ bỏ đi.

Trong chốc lát Đinh Mẫn Quân đã là trần truồng thân vô thôn lữ, Trương Siêu Quần dùng cái lưỡi to thô ráp dầy rộng ở trên người liếm khắp, lướt qua đám cỏ thơm um tùm dưới cái nu âm hộ, đến nơi dịch nhờn tràn đầy cốc suối, Đinh Mẫn Quân bị kích thích không thể tả run rẩy, hàm răng khê cắn chặt thon dài ngón tay nhỏ bé.

Dù sao nàng cũng là cao thủ nhất lưu, định lực cao cường, ý chí kiên định, còn có thể chịu đựng được, nếu không phải vậy, bị trong cơ thể xuân dược thúc thì sẽ rên rỉ vang to không ngừng.

Cảm giác được Đinh Mẫn Quân bây giờ có ý thức phản kháng, Trương Siêu Quần trong lòng cười xấu xa: Mặc cho người lợi hại đến thì cũng là nữ nhân, làm sao thoát khỏi bàn tay hần? Hần mặc dù bội phục Đinh Mẫn Quân định lực, đến bây giờ vẫn không có rên rỉ lên tiếng, nhưng phản ứng của nàng ngày càng lớn, hần cũng cảm giác thành tựu của mình cũng theo đó lớn hơn, hướng hồ nhìn từ thân thể của Đinh Mẫn Quân, sự phản kháng yếu ớt nàng chẳng khác nào là hồi quang phản chiếu, chỉ cần mình tiến hành sờ soạng lâu hơn một chút, nữ nữ này sẽ ngay lập tức muốn đầu hàng.....

Đinh Mẫn Quân thân thể mềm mại chấn động, cảm giác bị kích thích không ngừng lại, Đinh Mẫn Quân càng không cách nào nhịn được, phát ra tiếng rên rỉ:

— Um.um.ách...un.....”

Cũng khó trách Đinh Mẫn Quân không chịu được, xuân dược phát tác, đã vậy ma thủ Trương Siêu Quần không chỉ phủ lên cái mông của nàng, còn bắt chọt kích thích âm vật, chọc cho Đinh Mẫn Quân không tự chủ được thân thể mềm mại run rẩy, càng lúc càng lún sâu vào dục vọng, đảo mắt đã xem Đinh Mẫn Quân phương tâm hoàn toàn bị nhấn chìm, cả người đã hoàn toàn bị tình dục chi phối.

Giữa lúc Đinh Mẫn Quân dục vọng đốt người thời khắc, Trương Siêu Quần đột nhiên ly khai thân thể mềm mại của nàng, cũng không phải là hần muốn thả nàng, mà là lùi đến xa chút, quan sát tỉ mỉ trước mắt giai nhân.

Thân thể thanh xuân của nàng dập dờn xuân tình, hần không khỏi thán phục trước mắt đây là một bức tranh thân thể hoàn mỹ không một tí vết mê người: Chỉ thấy Đinh Mẫn Quân như một con tiểu dương ôn thuần bình thường cao cao, giờ đang co rúc ở trên mặt đất, khuôn mặt tiểu mỹ vì lên cơn động dục đỏ chót, giống như một bộ ngà voi điêu khắc nữ thần, trần trụi, đỏ mề hôi cả người mềm liệt, đôi mắt xấu hổ đóng chặt, lông mi vừa đen vừa dài run rẩy,

gáy ngọc trắng nõn xinh đẹp thẳng tắp, tiếp theo bờ vai đẹp nhu nhược mảnh gọt tròn trịa, trung tâm chói mắt trắng lóa như tuyết là một đôi bầu vú rất đầy đặn.

Trương Siêu Quần hai mắt đã phát ra màu đỏ đục ngầu...

Hạ thể Đinh Mẫn Quân cũng phát ra từng trận từng trận run rẩy, nàng càng hẩy cái âm hộ thêm lên cao hường thụ sung sướng khoái cảm, hoàn toàn bị hai bàn tay của Trương Siêu Quần sờ soạng chi phối từ cái mông đầy đặn, với cái khe hở âm hộ trơn trượt.....

Bất chợt Đinh Mẫn Quân cảm giác hạ thân có dị vật khác thường xâm lấn, cây dương vật dài đến 9 tấc đang vừa chui lọt cái quai đầu vào động khẩu đào nguyên của nàng trên chộc, khiến cho nàng vốn đã tan vỡ biên giới, không khỏi đem cái âm hộ của mình hẩy lên về phía trước về phía trước, hi vọng được cây dương vật càng thâm nhập sâu hơn an ủi giải ngứa....

Trương Siêu Quần móng vuốt càng thêm cường dã ở trên cặp ngọc nữ phong xoa xoa nhào nặn, cây dương vật cứng ngắt ở ngay cửa miệng âm đạo nàng tùy ý nghiền nát.

Đinh Mẫn Quân giống như như lửa cháy đổ thêm dầu, khắp toàn thân toàn như là hỏa dược, dâm dục mãnh liệt làm nàng hoàn toàn không có cách nào chịu nổi, Trương Siêu Quần hai tay ở trên đôi bầu vú hoàn mỹ Đinh Mẫn Quân thỏa thích đi dạo, khiến cho mỹ nữ tiêng rên lạnh càng thêm uyển chuyển mềm mại đáng yêu, một bên xách súng lên ngựa, mà ngay cả đôi bàn tay cũng không cần hoạt động, chỉ dùng dương vật dâm nhẹ chút, đã khiến cho đôi chân thon dài Đinh Mẫn Quân thuần phục tách ra.....

Trương Siêu Quần toàn lực ưỡn nhẹ một cái, cây dương vật dần dần tiến vào trong huyết động, Đinh Mẫn Quân “á...” lên một tiếng kêu thâm, thân thể như bị xé nứt, đau đến mức nàng chảy nước mắt đầm đìa..

Dương vật từng bước xâm nhập vào hang động, Đinh Mẫn Quân cảm thấy hũ mật của mình từng tấc từng tấc bị lấp đầy, mùi vị đó đẹp đến nỗi nàng dù đang đau thốn nhưng lại sướng khoái đến không muốn sống, thần hồn điên đảo, cây dương vật lửa nóng vừa xa lạ lại mãnh liệt phong phú thiêu đến nàng càng thêm xuân tuyền tươm ra tràn đầy, không nhận được cái eo nhỏ nhắn uốn éo nghênh hợp cái âm hộ của nàng với cây dương vật đang từng chút từng nhấn vào...

Đột nhiên toàn bộ hạ thể đau xót, khiến cho Đinh Mẫn Quân:

– Á...

Kêu lên một tiếng.....

Bấy giờ Trương Siêu Quần chợt nháp hông một cái thật mạnh, quai đầu dương vật khoan đến chỗ sâu tận cùng chà đạp âm đạo của Đinh Mẫn Quân, đau xót lập tức xông lên rồi đến khoái cảm mãnh liệt, bên trong hang động màu mỡ non mềm bị dương vật chống đỡ, chung quanh thịt non âm đạo thân mật bao quanh thật chặt....

Đinh Mẫn Quân sau khi bị phá thân phản ứng lại càng quần quýt si mê, từ chỗ giao hợp của hai bộ phận sinh dục, chảy ra từng lần từng lần chất lỏng trơn nhót....

Trương Siêu Quần bắt đầu động tác cũng không phải kiên cường kéo ra đưa vào, mà là eo gấu di chuyển, mang theo này cây cự long ở trong huyết mềm Đinh Mẫn Quân xoay tròn.

Cùng lúc âm đạo Đinh Mẫn Quân đầy sức hút, chặt chẽ nút lấy hấp thụ dương vật khiến cho Trương Siêu Quần cố nén lại kích động, giảm lại động tác kéo dương vật ra rút dương vật vào, với kinh nghiệm tình trường trong thế kỷ 21, hẳn muốn chậm rãi mà hưởng thụ thân thể xử nữ tuyệt diệu của Đinh Mẫn Quân một phen.

Trương Siêu Quần cứ như vậy trì hoãn cạo xát, nhưng Đinh Mẫn Quân lại là bị thâm, huyết mềm của nàng bị hắn từng điểm từng điểm ma sát, thật giống mỗi một tấc thịt non đều đang bị Trương Siêu Quần nhấm nháp, động tác mặc dù không mãnh liệt, nhưng tư vị vừa ngứa vừa ngọt này xộc thẳng đến ên trong tâm trí của nàng, từng lần từng lần lần lượt kéo tới, khiến cho Đinh Mẫn Quân không kịp cảm thụ sóng triều vừa đến, sóng triều tiếp theo lại tập kích tới, vừa mới cảm thụ được sóng triều tiếp theo kéo tới, mùi vị đó sướng khoái đó làm nàng khó hơn nữa chống cự, trong miệng đã bắt đầu rên rĩ thành tiếng.

Đinh Mẫn Quân thờ hồn hèn, « um...um... » nhiều tiếng, rên rĩ liên tục....

Thấy Đinh Mẫn Quân trên khuôn mặt bạch ngọc hiện lên mê người toàn thân như phủ mây hồng, đôi ngọc nhũ rung rung lay động, hai đầu núm vú săn cứng tỏa sáng màu hoa anh đào, lông mày khỏe mắt tràn đầy xuân tình, Trương Siêu Quần cực kỳ đắc ý.

Mình không chỉ là người đầu tiên dùng dương vật cắm vào cơ thể của nàng, còn có thể khiến cho nữ tướng này ở dưới háng mình mảnh mai uyển chuyển rên rĩ, chịu không nổi loại cảm giác chinh phục thực sự là khó có thể dùng lời diễn tả được, thần hồn điên đảo hẳn càng chuyển biến tư thế cơ thể, bên trong âm đạo Đinh Mẫn Quân lại tươm ra thêm một đợt dịch nhờn....

Tuy nói vừa mới bị phá trinh qua, nhưng dưới kỹ thuật cao siêu của Trương Siêu Quần hòa với sự trợ lực của xuân dược, cả người Đinh Mẫn Quân thư thái bên trong, nàng chỉ cảm thấy hạ thể một trận tê dại kỳ diệu, bất chợt từ sâu trong cổ tử cung, không biết có chất lỏng gì từ trong cơ thể phún ra, con sướng làm cả người run lên từng đợt, cả người căng cứng rồi co quắp lại như muốn mềm nhũn ra....

Cảm giác được Đinh Mẫn Quân tiết thân, âm tinh nóng hổi của nàng bao trùm đầu khác, hoa nhị bên trong âm đạo xiết chặt tê dại sáng khoái, làm

Trương Siêu Quần không khỏi hít vào một hơi.

Hắn rống to, bắt đầu tinh dịch cường hân phun bắn, âm đạo Đinh Mẫn Quân cảm nhận được từng làn tinh dịch sôi trào, lập tức liền theo đạt tới cao trào cực khoái.

– Á.....

Một tiếng ngâm thanh thật dài, giống như ca xướng vậy, cả người Đinh Mẫn Quân mồ hôi tuom ra như mưa, sâu trong tử cung lại phun ra một làn âm tinh, gân cốt như là rã ra sức cùng lực kiệt, nàng mềm liệt nằm rũ dưới đất, trong không khí tràn ngập một mùi vị tanh tưởi, nhìn xuống bên dưới hạ thân của nàng còn lưu lại mấy điểm hoa mai màu đỏ của máu.

Trương Siêu Quần lúc này mới nghĩ đến, một cô nương gọi cảm xinh đẹp như thế, lẽ nào không có ai muốn, tại làm sao độ tuổi cũng đã có tầm 24- 25 mà vẫn còn trong trắng cho đến giây phút này, lẽ nào nàng muốn học theo lão ni Diệt Tuyệt sư thái, bà lão quái kia vật chung thân thê không lấy chồng sao?

Phung phí của trời a! Vóc người này, tuyệt đối là ở trong thế giới hiện đại tệ nhất cũng là vóc dáng của người mẫu a! Người cổ xưa thật là không có ánh mắt về cái đẹp, cứ cho rằng mặt tròn tròn, cái mông phải thật to lớn nhiều thịt, đó mới gọi đẹp, thực là buồn cười, không có kiến thức, cái gì gọi là cảm mỹ? Đây đúng mới là cái đẹp! Ngực đầy đặn, eo nhỏ, chân dài, mông vênh... .

Ai nha... còn lại hai bên bầu má của Đinh Mẫn Quân trắng trong lộ hồng, làm tăng thêm mấy phần sắc đẹp bên trong, có một chút lạnh lạnh, đúng là băng sơn mỹ nhân!

Trương Siêu Quần lưu luyến ở trên thân thể mềm mại của nàng dùng đôi tay sờ soạng thêm mấy cái, lúc này mới mau mau mặc lại quần áo, trong lòng bất giác cảm thấy hoang đường, mình rõ ràng là dự định muốn giết làm cho nàng vĩnh viễn không mở miệng được, vậy mà ma xui quỷ khiến lại cùng nàng điên loạn đảo phượng một đêm!

Khi vừa mặc y phục lại xong, Trương Siêu Quần đột nhiên trong lòng hơi động, Đinh Mẫn Quân dựa vào nắm lấy được nhược điểm của Kỳ Hiên Phù, mà trước mắt bây giờ, nàng cũng đã cùng mình ân ái một phen sao? Với chuyện này nếu tiết lộ ra, Đinh Mẫn Quân còn lấy cái gì để mà uy hiếp Kỳ Hiên Phù được? Trương Siêu Quần mỉm cười, điều này vậy là cũng tốt, song toàn kỳ mỹ, chính mình sáng khoái, mà vấn đề khó khăn cũng được giải quyết rồi!

Hắn đang đắc ý hùng hục, thì đột nhiên một tiếng hét lên thất thanh cắt phá giữa trời cao thanh vắng.

– Ái.....!

Dược lực trong cơ thể Đinh Mẫn Quân đã dần dần tan biến, khi tỉnh lại, liếc mắt liền thấy có bóng lưng nam tử, cũng liền phát hiện thân thể mình trần truồng như nhộng!

– Ngươi... ngươi là ai! Dâm tặc! Ngươi đối với ta... đối với ta đã làm cái gì.....

Đinh Mẫn Quân toàn thân run, âm thanh cũng run hết lên.

Trương Siêu Quần thân thể cứng đờ, toàn thân chột lạnh, hắn vội vàng đảo tẩu chạy trốn nào dám quay đầu lại? Nào dám tiếp lời với Đinh Mẫn Quân?

– Ngươi.....

Đinh Mẫn Quân vừa xấu hổ vừa tức giận, liền lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Trương Siêu Quần vừa chạy thoát ra cửa miếu, nghe được « hừ..hừ.. » một tiếng, quay đầu nhìn lại, thấy nàng đã ngất xỉu, hắn dừng bước trong lòng chần chờ, Đinh Mẫn Quân dĩ nhiên là tức đến ngất đi rồi!

Nếu nàng tỉnh lại, có thể vì xấu hổ nghĩ không thông, sẽ tìm đến cái chết đây? Không được... ta không rời đi như thế được!

Trương Siêu Quần quay người lại, đi tới trước người của nàng, đứng đấy, làm sao có thể đành lòng ra đi trong tình thế như thế này? Mắt thấy trời đã sắp sáng, Đinh Mẫn Quân té xỉu ở trong ngôi cổ miếu đồ nát, tuy rằng hẻo lánh, nhưng gần đây có một làng nhỏ, thôn dân dậy sớm vẫn có thể đi ngang qua nhìn thấy thân thể trần truồng của nàng, lúc này thì chẳng cần phân biệt thiệt hơn, nhất định tỉnh lại nàng sẽ tự sát... .

Trương Siêu Quần nghĩ tới đây, tâm tư xoay chuyển, từ bên người mang theo trong bọc quần áo lấy ra cây bút, xé ra một mảnh vải đang trải ra dưới đất, ở phía trên viết mấy chữ “Trương tư tương kiến tri hà nhật? Thử thi thử dạ nan vì tình...” nhớ nhưng biết ngày nào gặp lại?

Đây là một câu thơ tình, Trương Siêu Quần chỉ nhớ được hai câu này, lúc trước hắn nổi hứng bắt từ tính lãng mạn, viết thơ tình tặng cho lão bà, vậy mà lão bà đại nhân lại xem thường, tiện tay vò lại ném vào...sọt rác.

Chỉ mong Đinh Mẫn Quân thấy hai câu thơ tình này, hiểu được mà triệt tiêu ý nghĩ tìm chết thì mới là tốt.

Trương Siêu Quần thở dài, hắn mặc lại y phục cho Đinh Mẫn Quân, đem miếng vải này nhét vào trong tay nàng, xong rồi liền đi ra bên ngoài, ở cách đó không xa, có một đồng cỏ khô do thôn dân chất cao, trốn vào bên trong quan sát động tĩnh chung quanh.

Mãi đến tận khi sắc trời sáng choang, có vài nhóm thôn dân tùm năm tùm ba dậy sớm đi đến, Trương Siêu Quần bắt đầu lo lắng, thật ra thì đối với thôn

dân cái miếu đồ nát này không có gì hứng thú, nên cũng chẳng có ai tiến vào.

Một lát sau, Đinh Mẫn Quân bước chân lao đảo đi ra, Trương Siêu Quần thấy nàng hai mắt sưng đỏ, trong lòng nảy sinh thương ý, định nhảy ra ngoài gặp nàng, nhưng nghĩ tới mình dùng thủ đoạn hèn hạ đáng thẹn như vậy, ở trước mặt nàng há có thể nhắc nổi đầu, nên đành loại bỏ đi ý niệm này.

Đinh Mẫn Quân đi lại hai chân hơi dạng ra không khép lại được có chút bất ổn, bước chân từng bước hơi mạnh chút, thì đôi lông mày nàng nhú lại, đó là dấu hiệu do Trương Siêu Quần quá mức điên cuồng gây nên.

Nàng đi ra vài bước, lại mở bàn tay liếc mắt nhìn trên mảnh vải mà Trương Siêu Quần lưu lại, khuôn mặt biểu hiện vô cùng phức tạp.

Mãi đến lúc nàng đi đã thật xa, Trương Siêu Quần mới từ đông cò khô chui ra, hắt thở dài, quay đầu lại hướng về phía Hồ Điệp Cốc bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sơ Ngộ Kim Hoa Bà Bà

Một đường hăng hái đi nhanh, đến ngày thứ hai thì chợt phát hiện mình đã lạc đường, theo như Thường Ngộ Xuân từng nói, Hồ Điệp Cốc nằm phía bên trong sơn cốc, hấn cứ đi tới đi lui, cũng không biết là đi về phương hướng nào, tìm người qua đường hỏi dò, nhưng không ai biết được Hồ Điệp Cốc ở đâu. Trương Siêu Quần cười khổ, sẽ không phải là vớt vớt bọn họ chứ, tốt xấu gì cũng vừa mới bái Trương Tam Phong môn phái Võ Đang làm sư phụ, Trương Tam Phong là một kỳ nhân đương thời, đã chịu nhận hấn làm đệ tử, thì con đường võ học của hấn có thể được bước nhanh chân hơn, nhưng nếu bị thất lạc với Trương Vô Kỵ, phỏng chừng làm cho lão nhân gia tức giận, chuyện thu hấn làm đồ đệ có thể sẽ là bị nhờ.

Vẫn vừa đi vừa hỏi, lại quá một ngày, vào buổi trưa, đang lại muốn tìm đến dân làng hỏi thăm, chợt nghe đến tiếng vó ngựa từ xa, 7-8 tên lính Mông Cổ tay múa trường đao, phóng ngựa vọt đến, ở trên đường lớn xua đuổi bách tính, một phụ nhân trung niên bởi vì lôi kéo hài tử, bước chậm, bị ngựa đụng bay ra ngoài, đứa bé kia trực tiếp bị móng ngựa đạp phá vỡ bụng, ruột văng ra ngoài, trên đường bách tính kinh hoàng kêu lên.

Trương Siêu Quần gân tím mặt, đem cây chùy thủ rút ra, tiến lên nghênh tiếp. đội lính Mông Cổ Bình thấy có người chặn ở trước mặt, hô to:

— Cút ngay! Cút ngay!

Trương Siêu Quần cười lạnh một tiếng, mắng:

— Cút cái con mẹ mi...

Nhanh chóng phóng lên...

Trước mặt một lính Mông Cổ ngồi trên lưng ngựa, thấy hấn xông thẳng lên, liền múa đao chém liền, dựa vào thế ngựa đang lao đến, một đao này có thể đem tiểu tử kia chặt thành hai nửa.

Tia sáng chói mắt lóe qua, Trương Siêu Quần đã vọt lui ra, cười gằn nhìn tên lính Mông Cổ, tên lính chỉ kịp kinh ngạc kêu lên “A!”

Thì đã thấy một chân rơi xuống bụi trần.

Còn lại đám lính Mông Cổ hô quát vọt tới, bọn họ do là diều võ dương oai quen rồi, từ trước đến giờ chưa từng bị thiệt thòi lớn như vậy! Tiếng vó ngựa như sấm rền, bụi bặm tung bay, tập trung hướng về phía Trương Siêu Quần.

— Khục...khục...khục...

Một trận tiếng ho khan truyền đến, Trương Siêu Quần bên tai phong thanh nghe tiếng hét, một bóng người xám trắng nhanh như gió từ bên cạnh lóe qua, chỉ thấy người này ở trong vòng vây đám kỵ binh lính Mông Cổ, tay này đè một chuông, phía tây kích một quyền, trong chớp lát, những tên lính Mông Cổ từng người từ trên ngựa ngã xuống, trong nháy mắt, bóng người xám trắng phi thân đã trở lại phía sau Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần trở mắt ngoác mồm, người này quá lợi hại, cùng Quý ảnh chẳng khác gì, chưa tới nửa khắc, liền giải quyết bảy tên lính Mông Cổ! Lê nào là đệ nhất thiên hạ khinh công Thanh Dục Bức vương Vi Nhất Tiểu? Trương Siêu Quần không cần xem những tên lính kia ngã quay trên mặt đất không nhúc nhích mà quay đầu nhìn đến phía sau mình.

Một bà lão lưng cong gập khúc, tóc bạc như sương không ngừng ho khan, tay phải chống một cây quái trượng, trên người mặc bố y, giống như bần gia lão phụ, nhưng là tay trái cầm một chuỗi niệm châu ánh vàng chói lọi, lờ lờ phát quang.

Trương Siêu Quần ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy này chuỗi niệm châu, mỗi một hạt, đều là đúc bằng vàng ròng thành hình từng đoá hoa mai, Ở bên cạnh bà lão, là một tiểu cô nương xinh xắn lạnh lợi, thân thanh cốt tú, dung mạo tuyệt đẹp vô cùng.

Này trang phục! Này tạo hình! Chẳng phải chính là trong truyền thuyết Kim Hoa bà bà! Đại Ý Ty! Đúng rồi, chính là nàng rồi! Thánh nữ Ba Tư minh giáo! cực phẩm mỹ nữ trong nguyên bản Ý Thiên Đồ Long a!

Chỉ là khi nhìn thấy nàng thân thể lộm khộm, mặt đầy nếp nhăn, đúng là một điểm kẻ hở cũng nhìn không ra! Thuật dịch dung thời cổ xưa, quả thực chính là xuất thần nhập chúng! Trương Siêu Quần đang thẩm đánh giá, Kim Hoa bà bà bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn hắn, ánh mắt ác liệt cực điểm, Trương Siêu Quần không khỏi rùng mình lạnh lẽo.

– Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì?

Tiểu cô nương thanh tú kia hướng về phía Trương Siêu Quần quát lên.

Trương Siêu Quần sững sờ, đây chính là Ân Ly rồi! Quả nhiên là xinh đẹp tuyệt luân, mới 13- 14 tuổi đã có bóng dáng mỹ nữ rồi, mỹ nhân cỡ này, đáng giá cho hắn dạy dỗ sau này a!

Tiểu cô nương thanh tú thấy hắn ngây ngốc ngơ ngác, lúc nhìn qua sư phụ, một lúc lại nhìn chính mình, nên tiểu cô nương quay đầu hướng về phía Kim Hoa bà bà nói:

– Bà bà, hóa ra đây là một tiểu tử ngốc!

Trương Siêu Quần ngẩn ra, một tiểu cô nương 12-13 tuổi, lại gọi mình là tiểu tử ngốc, chuyện này cũng thật là khôi hài.

Kim Hoa bà bà ho khan vài tiếng nói:

– Đừng để ý tới hắn, chúng ta đi.”

Tiểu cô nương quay đầu lại đến phía Trương Siêu Quần giả thành mặt quỷ le lưỡi trêu hắn rồi đi tới chỗ Kim Hoa bà bà.

Trương Siêu Quần thầm nghĩ: Làm sao có thể cứ để như thế mặc cho các nàng đi mất, tốt xấu gì đây cũng là hai mỹ nữ, một lớn một nhỏ, có gì cũng sẽ không có lỗi vốn, nên hắn cười hi hi, hắng giọng một tiếng, khuôn mặt lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc thành khẩn, chạy theo.

– Tiểu tử, ngươi lên lút theo chúng ta có mục đích gì?

Kim Hoa bà bà lại ho khan hai tiếng.

Trương Siêu Quần vội vàng hướng về dưới đất cúi đầu nói:

– Tiên bối, tiểu tử tên là Trương Siêu Quần, vừa lúc này thấy tiên bối võ công cái thế của tiên bối, trong lòng sinh ngưỡng mộ, không biết tiên bối có thể thu tiểu tử làm đồ đệ?

Chính là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, Đại Ý Ty là thánh nữ tổng giáo Minh giáo Ba Tư, rực rỡ sáng chói thoát tục, vẻ đẹp thướt tha phong hoa tuyệt đại, phong thái trác việt, có thể quý gồi ở dưới váy nàng, thì một quỷ này lạy xuống cũng không uổng công.

Kim Hoa bà bà hừ một tiếng, thân hình loáng lên một cái

“Đừng!”

Trương Siêu Quần mắt tối sầm lại, ngũ tạng lục phủ như đảo lộn, thân thể văng bay ra xa hơn 1 trượng, nằm ngã trên mặt đất.

–Ồ... thì ra tiểu tử này một chút nội lực cũng không có.

Kim Hoa bà bà kinh ngạc nói.

Lúc chuông lực vừa tiếp xúc với trên người tiểu tử này, Kim Hoa bà bà liền phát hiện không đúng, đối phương không có một phần nội lực nào, vội vàng triệt hồi thu lại nội lực, nhưng vẫn còn có không tới hai phần mười nội lực đẩy ra, đánh cho hắn thổ huyết ngã xuống đất.

Vì lúc ban đầu Kim Hoa bà bà nhìn thấy Trương Siêu Quần lấy chủy thủ phóng tới quân Mông Cổ, trong khoảnh khắc tên Mông Cổ cả người lẫn ngựa dễ dàng bị cắt ra một vết thương lớn, nên cho rằng hắn là người trong chốn võ lâm, giờ thử một lần, hóa ra là người bình thường, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần áy náy.

Trên giang hồ, phàm là người trong võ lâm, cao thủ võ công cao cường, thường thường ý vào thân phận mình, tuyệt đối không làm khó dễ người không có võ công, huống hồ là Kim Hoa bà bà còn thuộc loại đỉnh cấp cao thủ.

– A Ly, con đi lấy Kim Hoa đan cho hắn uống vào.

Tiểu cô nương A Ly đáp một tiếng, tiếp nhận một viên thuốc màu đỏ tía viên, đi tới chỗ của Trương Siêu Quần nằm.

Nằm ngửa mặt Trương Siêu Quần chỉ nghe làn gió thơm thoải mái, một bóng người xinh đẹp tuyệt trần khuôn mặt nhỏ thanh lệ xuất hiện ở trước mắt.

– Này, há mồm, uống thuốc đi!

A Ly giọng nói thanh như chim Hoàng Oanh, lạnh lạnh như chim Uyên Tước, Trương Siêu Quần vừa trúng một chưởng, trước ngực như bị một tảng đá lớn ngăn chặn, khó chịu nói không nên lời, nhưng lúc này tiểu cô nương mỹ lệ ngồi xổm ở bên cạnh mình, dưới ánh mặt trời, làm nổi bật đến khuôn mặt nhỏ bé trong suốt, hai gò má bầu bầu, sống mắt như nước, đoan lệ khôn kể, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, quả thực xem một vạn lần cũng sẽ không chán ghét, đã vậy bên dưới hạ thân, hai bắp đùi khép mở, ngay giữa trung gian cái mu âm hộ ân hiện mỗi khi bị bắp đùi đè nén gồ cao lên một bụm thịt nhỏ...

Một viên thuốc to như trứng chim cú bị như ngón tay như bạch ngọc đưa vào trong miệng, Trương Siêu Quần lúc này mới phản ứng được, lớn như vậy một viên được, làm sao nuốt trôi được xuống, chẳng khác nào muốn người nghẹn chết rồi!

Thấy hần ú ớ, A Ly ngỡ rằng đầu hần bị thấp nên nuốt không trôi, nên tiểu cô nương liền ngồi bết xuống đất, nâng đầu hần lên dựa sát trên chính giữa hai bắp đùi mình...

A Ly nhú mày khẽ sảng giọng:

– Ngươi là một đại nam nhân còn nuốt không nổi một viên thuốc sao?

– Nước...nước...ta muốn uống nước...

Nghe xong lời hần nói, A Ly với tay bên hông lấy một cái túi da đựng nước còi xuống, vặn ra cái nút gỗ nhét, đưa đến trong tay hần, Trương Siêu Quần nghiêng nghiêng thân thể vào trong phía lòng A Ly, uống vào một ngụm nước rất lớn, lúc này mới đem viên thuốc nuốt trôi xuống.

Thở phào một hơi dài, bỗng nhiên phát hiện một cái mùi khai khai nước tiểu cái mùi lại hợp với lòng người, thì ra lúc này đầu hần đang dựa sát vào gần ngay chính giữa hạ bộ của tiểu cô nương A Ly, không trách sẽ có cái mùi khai khai như vậy tỏa ra, mơ hồ hần còn thấy cái nội khó nhỏ nhỏ màu tím bên trong đang bao trùm lấy cái âm hộ non nớt, không lẽ được hần bật thốt lên khen:

– Thơm quá!

Chỉ có điều cái mặt đang kê sát cái âm hộ của A Ly, nhưng dù sao A Ly vẫn là một bé gái, cho nên chưa có cái mùi thành thực của một đại cô nương, nếu như có thể gói đầu trên bộ phận sinh dục của Đại Ý Ty thì thật là tốt biết bao, Trương Siêu Quần si ngốc dờ ra, không ngờ A Ly khuôn mặt chột tởm về ứng đó, hất hần nằm lại cuống đất đứng bật dậy một cách tàn nhẫn, đôi mắt đẹp lườm hần một cái, chỉ là tiểu cô nương không biết, chính mình lúc giận dữ đáng dáp cũng là khả ái như vậy.

Kim Hoa bà bà chống cây quai trượng run rẩy đi tới, nhìn A Ly nói:

– Con diu hần ngồi dậy đi.

A Ly quẹt mồm đáp một tiếng, song tay nắm lấy bà vai Trương Siêu Quần, nhẹ nhàng dùng sức, liền đem hần nâng dậy.

Trương Siêu Quần nhìn Kim Hoa bà bà, trên mặt tuy rằng nếp nhăn hiện lên, nhưng da thịt phần gáy cổ vẫn là da trắng hơn tuyết, không khỏi ngẩn ra, cũng may hần là hần biết trước nguyên bản Ý Thiên Kim Hoa bà bà là thế giới đệ nhất mỹ nữ, cho nên biểu hiện dần dần, đúng là không dễ cho Kim Hoa bà bà khả nghi.

Giờ lâm Đại Ý Ty, Kim Hoa bà bà thỉnh thoảng ho khan, chắc là do năm xưa cùng với Ngân Diệp tiên sinh bị nội thương ở dưới Bích Thủy hàn đàm, nhưng còn thân thể với cái lưng lợm khộm, không phải là do tuổi tác chứ? Chính trong lúc suy nghĩ lung tung, Kim Hoa bà bà đã chuyển tới phía sau hần, bàn tay đưa sát vào sau lưng, một luồng nhiệt khí từ từ đẩy vào bên trong cơ thể hần.

Không bao lâu, Kim Hoa bà bà đứng dậy, nói:

– Tiểu tử, ngươi không sao rồi, bà bà ta không có thu đồ đệ, ngươi bỏ đi tâm tư đó đi.

Trương Siêu Quần con ngươi xoay chuyển một cái, bỗng nhiên khóc rống nói:

– Tiên bối không chịu thu vẫn bối làm đồ đệ, vẫn bối có thể làm sao bây giờ a! phụ thân phụ mẫu đều bị lính Mông Cổ giết chết, chỉ có một muội muội duy nhất cũng bị bọn họ bắt đi, vẫn bối cứu không đủ sức lực để cứu muội muội, chính là chết rồi cũng không thể đổi mặt cha mẹ! Huhu...

Trương Siêu Quần vừa khóc vừa thảm vãi bá phụ, bá mẫu, thật không tiện, con trước tiên tạm thời giả mạo con trai của các người, để được thân cận hơn với võ lâm đệ nhất mỹ nữ, các người có linh thiêng thì đừng thấy lạ, yên tâm đi, Trương Siêu Quần này nhất định cưới Chu Chi Nhược làm thê tử.

Trong lòng sau khi sắp xếp xong, liền gào khóc khan lên.

Tiểu cô nương A Ly mới đầu vốn đối với hần cũng chẳng có cảm tình gì, hiện nay thấy hần khóc đến thương tâm như vậy, không khỏi trong lòng sinh ra thương hại, duỗi ra tay nhỏ ngọc, nắm chặt lấy hai bàn tay hần, ôn nhu nói:

– Ca ca, thực sự là đáng thương.

Trương Siêu Quần mở cờ trong bụng, từ “Tiểu tử” nhảy một cái thẳng cấp hàm làm”Ca ca” rồi! Chuyển biến này thật đúng là quá nhanh, hần vui đầu vào đầu gối, hu hu gào khóc, trong lòng thì tât ra hưng phấn cực kỳ, bàn tay nhỏ trắng mịn mềm mại, vuốt lên thực sự rất là thoải mái.

Kim Hoa bà bà đột nhiên nói:

– Tiểu tử, ngươi võ nghệ là học từ ai vậy? Tuy rằng không có nội lực, nhưng tư thế cũng rất cao minh, chỉ bằng bản lĩnh thế này của ngươi, thực sự là ngoại công đăng phong tạo cực, cha mẹ ngươi tại sao lại bị quân Mông Cổ tầm thường giết được?

Trương Siêu Quần tâm trí hơi rối, A Ly tuổi còn nhỏ dễ bị lừa, Kim Hoa bà bà này, tính ra đã có trên 40 tuổi, không dễ dàng lừa dối, liền khóc thút thít nói:

– Tiền bối, tiểu tử từ lúc 5 tuổi thôi, ở trong thôn có học với một đại thúc quyền pháp, nhưng đại thúc lại không có dạy văn bối phương pháp tu luyện nội lực, đại thúc dạy văn bối được 2 năm sau, thì bỏ đi mất rồi, chính văn bối sau đó vẫn cứ như thế mà tập luyện...

Kim Hoa bà bà hừ một tiếng, quát lên:

– Ngươi còn dám gạt ta! Ngươi nếu là nhà ngư dân, tại sao lại nắm giữ được cây chùy thủ chém sắt như chém bùn này!

Trương Siêu Quần chỉ cảm thấy bên hông mình hơi động đậy, cây chùy thủ đã bị Kim Hoa bà bà đoạt đi mất rồi

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giúp Người Hả Giận

Dù là Kim Hoa bà bà kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy như vậy cây chùy thủ này, nặng nhỏ xuống một sợi tóc bạc, thả sợi tóc bạc xa xôi hạ xuống, dùng lưỡi cây chùy thủ đó nhận, sợi tóc bạc bị đoạn đứt làm hai.

– Thật là chùy thủ sắc bén! Chùy thủ này ngươi chiếm được từ nơi nào?

Trong mắt Kim Hoa bà bà loé ra một ánh sáng sắc lẹm, loại này là cấp bậc binh khí tuyệt phẩm, có thể so cùng Ý Thiên kiếm, Đồ Long đao sánh ngang, chỉ ngại nhiên là một tên tiểu tử ở nông thôn, làm sao có khả năng nắm giữ bảo vật như vậy!

Trương Siêu Quần thấy Kim Hoa bà bà mất lộ ra hung quang, không khỏi kinh hãi, đừng nói là Kim Hoa bà bà sẽ không phải thấy được hơi tiền liền nổi máu tham nha! Hắn vội vàng nói:

– Tiền bối, cây chùy thủ này là văn bối nhặt được!

Đừng nói là Kim Hoa bà bà, ngay cả A Ly mới 13-14 tuổi cũng không tin được. Kim Hoa bà bà lạnh lùng nói:

– Nhặt được?

Trương Siêu Quần chỉ hơi trầm ngâm, nói:

– Không sai, năm văn bối 11 tuổi năm ấy, phụ, mẫu gọi văn bối đi mua rượu, trên giữa đường đi về thì nhìn thấy một nhóm người, có ni cô, có đạo sĩ, còn có hòa thượng, tất cả hơn 10 người, cùng lúc vây công một lão già, tiền bối kia phi thường lợi hại, đều giết sạch bọn họ, nhưng bản thân mình cũng không sống được, trước khi chết, văn bối thấy được lão già chảy rất nhiều máu, không đành lòng, liền đến băng bó, nhưng lão già lắc đầu không cần, mà chỉ muốn uống rượu, lão uống một hộp rượu, thổ ra một ngụm máu, cuối cùng, từ trong lồng ngực mọc rất nhiều bạc cho văn bối, còn đem cây chùy thủ này giao cho, ý muốn văn bối tìm đến một chỗ hoang vắng chôn đi, nói xong, lão già liền tắt thở, văn bối không có nghe lời vị tiền bối đó, lưu lại cây chùy thủ này đến hôm nay.

Lời nói này, là do Trương Siêu Quần xem phim trên TV nói, rồi tùy tiện cải biên lại một chút cho phù hợp với khuôn mẫu nói ra.

Có đồ vật quý báu, có chân tướng, mười mấy người kia vây công một người, có sự quả nhiên làm cho Kim Hoa bà bà tin, một ngụm rượu, một ngụm máu, còn nói người kia dừng cảm... Kim Hoa bà bà đem chùy thủ trao trả lại cho Trương Siêu Quần, nói:

– Hãy cất giữ cẩn thận, không nên tùy tiện lấy ra cho người thấy.

Trương Siêu Quần thấy Kim Hoa bà bà không ham muốn cây chùy thủ của chính mình, không khỏi có chút bất ngờ, Kim Hoa bà bà này đối với Đồ Long đao cùng Ý Thiên kiếm có thể nói là coi trọng cực kì, lẽ nào cây chùy thủ này chế tạo bằng hợp kim công nghệ cao, không lọt nổi mắt xanh Kim Hoa bà bà? Toàn quốc cũng chỉ có một cây a.

– Tiền bối, nếu như tiền bối yêu thích, cây chùy thủ này văn bối xin tặng cho tiền bối.

Trương Siêu Quần biết rõ Kim Hoa bà bà sẽ ý vào thân phận mình, sẽ không cần lấy cây chùy thủ này của mình, cho nên nói câu êm tai lấy lòng.

Quả nhiên, Kim Hoa bà bà nói:

– Hừm, tiểu tử này vẫn thật biết điều, bất quá, làm sao ta lại thu đồ vật của ngươi, cất lấy đi, vật quý không nên lộ ra ngoài. Ngươi luyện ngoại công khá tốt, tương lai nhất định sẽ trở thành cao thủ hàng đầu võ lâm, chỉ là võ công của ta không thích hợp để ngươi tu luyện.

A Ly thấy Kim Hoa bà bà ngày hôm nay vẻ mặt ôn hòa nói nhiều như vậy, nàng không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ, từ trước đến giờ tính khí Kim Hoa bà bà nóng lạnh thất thường, không nghĩ tới lại đối với này ca ca này cực kỳ tốt.

Trương Siêu Quần làm bộ đáng vẻ khổ sở, đem cây chùy thủ thu hồi, lại nói:

– Tiền bối, không biết tại sao, văn bối vừa thấy tiền bối, đã nghĩ đến mẫu thân của văn bối, vừa thấy A Ly muội muội, đã nhớ đến tiểu muội muội của mình, nếu như tiền bối không chê văn bối thô kệch, hãy để cho văn bối đi theo tiền bối, phẩm có việc gì sử dụng tay chân, thì văn bối cũng làm được!

Trương Siêu Quần biết Trương Vô Kỵ ở trong Hồ Điệp Cốc, thời gian ít nhất phải chờ đến hai năm mới có thể trị hết trong cơ thể hàn độc, chỉ bằng trước mắt cứ theo võ lâm đệ nhất mỹ nữ Đại Ý Ty, hai năm sau lại quay trở về Hồ Điệp Cốc tìm hãn cũng chưa muộn.

Kim Hoa bà bà đối lòng mảy cau lại, liếc nhìn Trương Siêu Quần đang tỏ vẻ chân thành với mình, lại liếc nhìn nhìn qua A Ly, hành tẩu giang hồ, một già một trẻ hai người nữ nhân, quả thật có rất nhiều bất tiện, trầm ngâm chốc lát, Kim Hoa bà bà nói:

– Tốt lắm, vậy ngươi đi theo chúng ta đi!

Trương Siêu Quần thấy Kim Hoa bà bà đồng ý, vui mừng, luôn mồm nói:

– Đa tạ tiền bối!

Kim Hoa bà bà cũng không quay đầu lại, khẽ nói:

– Ngươi cũng giống như A Ly, cứ gọi ta bà bà là được rồi!

Trương Siêu Quần luôn mồm vâng dạ, rạo rức liền đi theo sát bọn họ, A Ly cũng vui mừng, hướng về Trương Siêu Quần le lưỡi một cái, biểu hiện đáng yêu cực điểm.

Nửa ngày sau, đến một chỗ ngã ba đường, thì lại thấy một đám quan quân Mông Cổ ngồi trên lưng ngựa, dẫn theo tầm 100-200 tên lính, bách tính thấy mấy tên quan binh cầm đầu cỡi ngựa đi trước, liền từng người quỳ xuống dập đầu.

Trương Siêu Quần nhìn tức để nổ đom đóm mắt, nhưng thấy Kim Hoa bà bà cùng A Ly rất là hờ hững, bỗng hán nhớ tới, Kim Hoa bà bà nguyên là thánh nữ Minh giáo Ba Tư, nữ nhân Ba Tư, đương nhiên sẽ không có liên quan gì đến mấy tên Mông Cổ mà phải phẫn nộ, còn A Ly tuổi còn nhỏ, làm sao hiểu được cái gì là nỗi khổ của bách tính?

Trương Siêu Quần nói:

– Bà bà, những quân Mông Cổ kia không phải là người tốt lành, không bằng chúng ta đi đường vòng tránh mặt chúng vậy?

Kim Hoa bà bà lạnh lùng thốt:

– Siêu quần, cha mẹ của ngươi đều bị người Mông Cổ giết, ngươi chẳng lẽ không muốn báo thù sao?

Trương Siêu Quần mặt đỏ lên, ưỡn ngực nói:

– Văn bối trong lòng không thời khắc nào quên được mối thù, nhưng lúc này bọn chúng quá đông người, văn bối e sợ là kinh động đến bà bà, vì lẽ đó...

– Ngươi đúng là có hiếu tâm, bà bà tuy rằng không thể nhận ngươi làm đồ đệ, nhưng dù sao người cũng đã cúi đầu đi theo bà bà, nói không chừng, cũng phải thay ngươi xả giận.

Trương Siêu Quần cả kinh, đối phương có thể khoảng tầm 100-200 người a, dù cho Kim Hoa bà bà lợi hại đến đâu, đơn độc một mình, làm sao có thể đấu với quân Mông Cổ đông như vậy? nên hán không khỏi lo lắng, nói:

– Bà bà, chúng ta không cần chấp nhậ với bọn chúng, thôi đi!

A Ly bỗng nhiên lôi kéo hán cánh tay, nhẹ nhàng lắc đầu ra hiệu im lặng.

Kim Hoa bà bà hừ một tiếng, nói:

– Ta nói giúp ngươi hả giận thì hả giận, đâu cần nhiều lời như vậy!

Dứt lời, liền đi ngay đến phía trước.

A Ly nói nhỏ:

– Siêu Quần ca ca, bà bà nói là làm, nhiều lời cũng là vô dụng.

Trương Siêu Quần gật gù đầu, nắm tay nhỏ, A Ly ôn nhu nói:

– Huỳnh biết rồi!

Đứng trước đám binh sĩ Mông Cổ kia là một tên Hán gian, thấy lão thái bà này cùng đi với hai thiếu niên một nam một nữ nghênh ngang, nên mắng:

– Tặc mạn tử, không hiểu quy củ, thấy đại nhân còn không mau nhanh dập đầu thi lễ?

Trương Siêu Quần lặng lẽ từ trong lồng ngực lấy ra cây chùy thủ, trong lúc này, Kim Hoa bà bà đột nhiên ra tay, một đòn quai trượng hướng đến tên Hán gian đánh tới, ngay lập tức đánh cho vỡ đầu, co quắp nằm ngã trên mặt đất...

Kim Hoa bà bà chỉ vào cái tên quan Mông Cổ ngồi trên lưng ngựa quát lên:

– Ngươi biết điều thì nên tự sát đi!

Kim Hoa bà bà một trượng đánh chết tên Hán gian, quân lính Mông Cổ lập tức ồ ào, những người Hán bách tính kinh ngạc la lên chạy trốn, mấy tên cầm đao liên vây quanh Kim Hoa bà bà, dùng tiếng Mông Cổ lớn tiếng kêu la....

Kim Hoa bà bà lúc này bệnh tật như thể rời ra, hành động như là con gió lốc, trong nháy mắt, bay lượn dùng cây quai trượng múa máy quay cuồng, mau chóng đánh ngã một đám lớn quân binh, những tên Mông Cổ còn lại thậm chí ngay cả góc áo của Kim Hoa bà bà cũng không sờ tới được, thế nào đi nữa thì những binh lính bình thường này, làm sao là đối thủ của Kim Hoa bà bà?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nhìn Trộm Đại Y Tỷ Tắm Rửa

Đứng tại chỗ quan sát, Trương Siêu Quần nhìn chằm chằm không chớp mắt khi thấy Kim Hoa bà bà giống như là cánh bướm xuyên hoa nhanh đến mức, không người nào có thể ngăn cản, hẳn rồi cuộc cũng đã biết cái gì gọi là « gió thu cuốn hết lá vàng »....

Một lão thái bà, nhìn như gần đất xa trời như vậy mà lại trâu bò hùng hục xông vào như vào chỗ không người, thật là không dám tưởng tượng, Trương Siêu Quần cũng biết nội tình của Kim Hoa bà bà, nhìn như bà lão, kì thực là năm đó được xưng võ lâm đệ nhất mỹ nữ Đại Ý Ty, Kim Hoa bà bà là người Ba Tư võ công của Kim Hoa bà bà dù không trọn vẹn nắm hết bộ Càn Khôn Đại Na Di, nhưng chiêu thức đã cực kỳ cổ quái, bởi vì Thánh nữ không thể cùng nam nhân kết hôn, Đại Ý Ty năm đó cùng Hàn Thiên Diệp song song rơi xuống Bích Thủy hàn đàm, sau khi vừa lên tới liền tuyên bố phải gả cho Hàn Thiên Diệp, do là vi phạm môn quy Minh giáo Ba Tư, sau này nếu là bị Minh giáo Ba Tư truy bắt trở lại, là phải bị xử lấy hoạ hình, nhưng dưới sự cải trang giả dạng như thế này, ai còn nhận được?

”Bụp...bụp...”

Trong tay Kim Hoa bà bà ánh sáng lóe lên, hai đóa kim hoa từ trong tay từ bên trong bay ra ngoài, quân lính Mông Cổ không né kịp, ngay tức khắc bị đánh rơi xuống ngựa, lớn tiếng gào thét thảm thiết...

Cũng không biết tên quan Mông Cổ bị thương hô lên câu gì, đám lính vây quanh Kim Hoa bà bà bỗng nhiên như nước thủy triều tan đi....

Kim Hoa bà bà lấy tay che miệng, ho khan liên tục, đáng dấp tuổi già sức yếu, thực sự là già giống y như thật, Trương Siêu Quần đang tự khâm phục, thì A Ly nắm hún tay chạy vội tiến lên, vỗ tay cười nói:

– Bà bà thật là lợi hại!

Kim hoa bà bà liếc nhìn A Ly, trong đôi mắt yêu thương hiển lộ rất rõ ràng, Trương Siêu Quần biết Kim Hoa bà bà cùng Hàn Thiên Diệp có được một nữ tử chính là Tiểu Chiêu, xem ra Kim Hoa bà bà cũng xem A Ly như là con gái thứ hai của mình.

– Tiểu tử, bà bà đã giúp ngươi trừ giận, khục...khục.. khục...

Lời còn chưa dứt, thì họ liền tục, Trương Siêu Quần vội vã tiến đến, đưa tay ở trên lưng Kim hoa bà bà xoa xoa bóp bóp, ân cần hỏi:

– Bà bà ho khan bị bệnh lợi hại như vậy, tại sao không đi tìm đại phu nhìn qua một chút?”

Đôi bàn tay của hắn đang dùng thủ thuật mát xa của thời hiện đại nắn bóp trên lưng của Kim hoa bà bà, thân thể bà bà run lên một cái, đôi bàn tay kia ở

trên lưng mình nhẹ nhàng xoa bóp, tê dại thoải mái giống như đang lan tỏa khắp người, khi hai tay hắn đưa xuống ngang eo bên dưới xoan nắn nhẹ, hạ thân Kim Hoa bà bà bất chợt ngửa ngáy nóng dần lên, hai mắt sáng như ánh sao, liếc nhìn Trương Siêu Quần, thấy hắn hai mắt trầm tĩnh, trong suốt không chút tí vết, bà bà quay đầu trở lại, run run nói:

– Người gì bệnh cũ, đại phu tầm thường thì làm sao biết được mà trị liệu? A Ly người lấy thuốc cho bà bà uống.

Trương Siêu Quần vừa khẽ vuốt phía sau thắt eo của Kim Hoa bà bà, vừa đắc ý cười thầm:

– Người già sao? Cách cái áo, cảm giác tấm lưng bóng loáng nhũn nhụi cũng không kém gì cô nương 17-18 tuổi cô nương! Hắn tưởng tượng vị này vô lâm đệ nhất mỹ nữ băng cơ ngọc cốt, trong tim không khỏi phan phan nhảy loạn lên, nên chẳng dám sờ sảng thêm nữa, liền thu rút về.

Kim Hoa bà bà là nhân vật cỡ nào, lập tức nghe ra nhịp tim đập của hắn, liền quát lên:

– Tiểu tử ngươi làm sao vậy? Tại sao tim đập rối loạn cả lên?

Trương Siêu Quần ngăn người ra, vội vàng nói:

– Nơi này đâu đâu cũng có tử thi, văn bối. ...văn bối có chút sợ sệt, không bằng chúng ta đi khỏi đây thôi!

Kim Hoa bà bà từ một tiếng, không hề sinh nghi, nói:

– Quân Mông Cổ bị thiệt thòi lớn như thế, nhất định sẽ quay trở lại, chúng ta đi!

Trương Siêu Quần âm thầm thở dài nhẹ nhõm, nguy hiểm thật! Ở trước mặt Kim Hoa bà bà, sợ ý một chút thì dễ dàng bị lộ, Kim Hoa bà bà vì tránh né Minh giáo Ba Tư phải người tới tìm, nên không tiếc che khuất chính mình dung nhan tuyệt thế, nếu là phát hiện mình nhìn ra bên trong nội tình, nắm chắc là sẽ giết người diệt khẩu, đây chính là thời cơ xưa, trong chốn giang hồ thì cái chết đến rất lạ lùng nhanh chóng mà không cần phải đưa ra phán xử.

Vẫn phải cẩn thận một chút mới được, chưa chiếm được tiện nghi, ngược lại đã mất cái mạng nhỏ rồi, còn Chu chỉ Nhược... còn Triệu Mẫn Mẫn... còn Tiêu Chiêu... còn Ân Ly... chẳng phải là trở thành quả phụ sao?

– Bà bà, chúng ta là giờ sẽ đi nơi nào?

Đi một đoạn đường, tới một cái chợ, kiếm một cái quán trọ thuê hai gian phòng, khi Kim Hoa bà bà dặn dò Trương Siêu Quần đi thuê chiếc xe ngựa, Trương Siêu Quần liền hỏi:

– Việc của ta xong xuôi, đương nhiên là về đảo Linh Xà.

Trương Siêu Quần biết đảo Linh Xà là một tiểu đảo hoang vắng, trên đảo cũng không ai ở, thuần túy chính là thế giới nguyên thủy, tuy nói có một lớn, một nhỏ hai cái mỹ nhân làm bạn, nhưng chỉ sợ sau khi đi tới đảo Linh Xà, đồn củi nấu nước cũng còn chưa nói gì, kinh khủng hơn là có thể sinh hoạt thiếu thốn như người nguyên thủy, điều đó thực sự là đáng sợ, cũng không thể nào với vóc dáng mới 18 tuổi liền đi ẩn cư! Trương Siêu Quần nghĩ như vậy, không khỏi bắt đầu nảy sinh ý tưởng rút lui tìm cách tháo chạy.

Sau khi thuê xe ngựa, đặt cọc ngân lượng, ước định thời gian sáng mai, Trương Siêu Quần quay trở về quán trọ, thì thấy hai tên tửu bảo đang khiêng một cái thùng tấm bằng gỗ, chuyển đến gian phòng Kim Hoa bà bà, hắn không gặp Kim Hoa bà bà cùng A Ly đâu hết, trong lòng thắc mắc, hỏi tên tửu bảo, thì nghe tên tửu bảo trả lời:

– Vừa lúc này lão bà bà kia nói muốn tắm rửa, gọi chúng ta chuẩn bị cái bồn tắm cùng nước nóng, hai vị đó đã đi ra bên ngoài chợ mua đồ, chắc không lâu sẽ quay về.

Trương Siêu Quần ngăn người ra thầm nghĩ: tắm rửa? Trong đầu lập tức tưởng tượng ra thân thể trần truồng của đại mỹ nhân đang tắm! Lúc Đại Ý Ty vừa mới tới đình Quang Minh bái kiến Dương Đình Thiên, vừa bước vào đại sảnh, nhất thời cả sảnh đường rực rỡ, nhan sắc của nàng chiếu sáng rực rỡ không gì tả nổi, Tạ Tốn cũng vậy, Phạm Dao cũng vậy, hoàn toàn đối với nàng chân thành ngưỡng mộ, trong Minh giáo Tạ Tốn, Dương Tiêu Và Phạm Dao, là những mỹ nam tử hiếm thấy, ai cũng là mất cao hơn đầu, nhưng khi Đại Ý Ty vừa đến, Phạm Dao lập tức liền ngáy dại, hắn không hiểu vô lâm đệ nhất mỹ nữ này đến tốt cùng là đáng đáp ra sao?

Trương Siêu Quần trong lòng tim nhảy mạnh không ngừng, như con vẩy thỏ, cũng không còn cách nào duy trì trấn tĩnh, hơi suy nghĩ, một cái ý nghĩ lớn mặt từ đáy lòng tự nhiên sinh ra.

Đại Ý Ty giả dạng Kim Hoa bà bà, rất khó phân biệt ra được, thế nhưng luôn không khả năng sử dụng thuật dịch dung toàn thân đều biến thành giống như trên mặt, đây những nếp nhăn! Nếu áo nàng một khi thoát ra, cái kia da thịt thân thể không phải lập tức hiển lộ chân thực ra sao?

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần tim lại đập nhanh hơn, quan sát chung quanh, gian phòng này thật là đơn sơ, đằng sau bức bình phong có dây màn treo quần áo sao? Đại Ý Ty khi tắm rửa thì nhất định phải lấy quần áo, nơi đó không thể giấu người được, và nhà phía trên đúng là một lựa chọn phi thường tốt, nhưng đáng tiếc chính là Trương Siêu Quần lại không có khinh công để phi thân lên! Nếu không có lên cao nổi! Chỉ còn có một chỗ cuối cùng có thể được...

Đó là bên dưới đáy giường

Chương 19: Nhìn Trộm Đại Ý Ty Tắm Rửa (2)

Dưới đáy giường tuy rằng an toàn, Trương Siêu Quần là người lính đặc công chuyên nghiệp, ẩn nấp là chuyện bình thường như cơm bữa, mặc dù là ở trong hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, cũng có thể thời gian dài không có động đậy tay chân, chớ nói chi là ở dưới đáy giường của đại mỹ nhân, nhưng ở dưới gầm giường, tầm mắt quá thấp, khó có thể nhìn thấy tới cái thùng tắm bằng gỗ, hữu tư tả nghĩ, trái lo phải nghĩ, thì đã chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Trương Siêu Quần cả kinh, vội vàng chui vào gầm giường.

Một tiếng cọt kẹt cánh cửa mở ra, hóa ra là hai tên tửu bảo của quán trọ, mỗi người xách theo một vại nước đi vào, nhiệt khí bốc hơi, đem nước sôi đổ vào bên trong thùng nước tắm, rồi khép cửa đi ra ngoài.

Trương Siêu Quần quan sát thấy dưới đáy giường cũng khá kín đáo, nên khá yên tâm, thêm vào cái màn giường buông rủ xuống chạm tới sàn nhà, vừa vặn có thể che khuất chính mình, hẳn mừng rỡ trong lòng, ước chừng vừa qua 1 khắc (1 khắc = 15 phút), thì hai tiếng chân bước mềm mại truyền đến, khi nghe đến trước cửa gian phòng, Trương Siêu Quần biết Đại Ý Ty võ công cao cường, đương nhiên phản ứng rất là nhạy cảm nhanh lẹ, hẳn lập tức điều tiết lại hơi thở, tiến vào trạng thái của người lính đặc công ẩn nấp.

Chẳng quabao lâu, nghe được tiếng Đại Ý Ty nói:

– A Ly, người ở ngoài cửa bảo vệ, không cho bất cứ người nào đến.

A Ly giòn tan đáp:

– A Ly đã biết.

Đại Ý Ty từ một tiếng, đóng lại cửa phòng, đi tới trước thùng tắm bằng gỗ, đem những cánh hoa vừa mua ở chợ, tung vào ở trên mặt nước, nhiệt độ nước nóng bốc hơi mù mịt, hương thơm của hoa tràn ngập khắp gian phòng, làm cho tâm trí của người rất là sáng khoái.

Trương Siêu Quần ở dưới gầm giường nhích dần từng phân một ra được một chút, vừa đủ tầm nhìn hướng về phía Đại Ý Ty nhìn ngắm, cũng may là nàng đang quay lưng lại nên không hề phát hiện ra hắn, không lâu lắm, chỉ thấy Đại Ý Ty đi tới phía trước cửa sổ, ngưng thần quan sát một lúc, mới kéo tấm màn che lại, chậm rãi đem áo ngoài cởi xuống, vắt qua trên chiếc ghế tròn, xoay người đi tới trước tấm bình phong có dây treo quần áo, cởi ra cái áo mỏng bên trong...

Cái áo từ trên bờ vai ngọc ngà chậm rãi lướt xuống, Trương Siêu Quần rõ ràng nhìn thấy Đại Ý Ty mặc trên người chính là cái yếm màu vàng nhạt, đôi bầu vú nhô thật cao như muốn đẩy cái yếm bung ra, lộ ra ở bên ngoài phần nửa bộ ngực mềm mại, trắng tinh khiết như tuyết, trong suốt như ngọc long lanh, trên đỉnh đầu của hai bầu vú kéo căng cái yếm, mé trên hiện ra khe rãnh thật sâu chính giữa hai vú mơ hồ có thể thấy được, thân dưới của nàng mặc cái nội khó bằng tơ mỏng màu vàng nhạt, bên dưới mảnh vải ngăn nhỏ là một đôi đùi đẹp tròn đầy, tỉ lệ cân xứng toàn bộ cơ thể đạt đến sự kết hợp hoàn mỹ, dùng từ tiền nữ vóc người để hình dung không có chút nào quá mức.

Một chút thoát tục, một phần thần bí...

Đại Ý Ty lại đem cái yếm màu vàng nhạt chọc người nhấc lên, một đôi bầu vú vun đầy hình trái lê hiện ra, tuy rằng không là quá lớn, nhưng vô cùng kiêu đĩnh mê người, đường cong của bầu vú không có chút nào dấu hiệu rủ xuống, đặc biệt là trên đỉnh ngọn núi, hai đầu núm vú màu đỏ tươi của hoa anh đào đầu xuân.

Trương Siêu Quần lập tức hơi thở gấp gấp lên, lúc này Đại Ý Ty nửa người trên hơi ngửa ra sau, mái tóc mây đen như thác nước tỏa ra, đường cong hoàn mỹ, tư thái thân thể bày ra làm Trương Siêu Quần hầu như muốn nghẹt thở, nàng đang khom sống lưng xuống, giờ khắc này lập tức khôi phục dáng người vốn có, bờ lưng thẳng tắp, lưng lưng đường cong, chậm rãi thanh thoát đem cái nội khó nóng bỏng trên người cởi xuống, Trương Siêu Quần vừa nhìn đến lập tức sững sờ.

Khi Đại Ý Ty rút đi tắm vài nội khó thì Trương Siêu Quần đã là nín thở, yếu điệu tư thái, xinh đẹp không gì tả nổi, đây là nữ nhân đã hơn 40 tuổi sao!

Mềm mại da thịt, trong trắng lộ hồng, trắng nõn nhẵn nhụi, lúc này nếu có Đinh Mẫn Quân đứng bên cạnh đối chiếu với làn da thì cũng sẽ bị ám đạm phai mờ, không cần nói đến Đinh Mẫn Quân, ngay cả A Ly, 12- 13 tuổi tiểu cô nương, da thịt cũng không thể so sánh với độ trắng nõn làn da của Đại Ý Ty!

Trời ạ! Hơn 40 tuổi, còn có thể duy trì thân thể đến tốt như vậy, nghĩ đến năm xưa, khi nàng còn là thiếu nữ xuân thì, lúc đến trên đỉnh Quang Minh, làm sao chẳng kinh diễm từ bề hào kiệt!

Tại sao! Tại sao? Tại sao không cho ta xuyên qua thế giới này sớm hơn a! Nếu như là xuyên qua sớm hơn mười mấy năm, chắc chắn là ta phải chặn giữa đường tìm Hàn Thiên Diệp giết đi, sau đó chính mình giả mạo hắn, đi tìm Dương Đình Thiên, dùng mãnh chấn động kinh thiên, hiện ra ta là Trương Siêu Quần mị lực, đem võ lâm đệ nhất mỹ nữ này chinh phục xong rồi!

Trương Siêu Quần lại cúi đầu sát xuống, Đại Ý Ty chậm rãi lui ra đôi chân ngọc, hần nhìn chăm chú chăm chăm không chớp mắt giữa hai chân nàng, đôi mắt hần chậm rãi tiếp cận chốn đào nguyên mỹ lệ, vị trí u cốc thần thánh lập tức bại lộ ở trước mắt Trương Siêu Quần, hình tam giác màu đen xanh um, nơi chính giữa màu đen rùng rợn là hẻm núi sâu thẳm, hai bên màu đỏ nhạt mềm mại đầy đặn chất thịt của cặp môi nhỏ, giống như cửa ngọc môn đóng khép chặt lối vào, nhưng rồi lại như ẩn như hiện cửa miệng lối vào rất là nhỏ bé: lối vào thánh địa đây sao? Nơi này là đã sinh ra Tiểu Chiêu nữ nhân? Trong nháy mắt, Trương Siêu Quần thấy mình liều mạng cũng rất là đáng giá, Đại Ý Ty tư thái thướt tha xinh đẹp, mềm mại trắng nõn da thịt, vạn nhất dùng lời nói là không có cách nào hình dung tả hết.

Đại Ý Ty sau khi cởi sạch quần áo, bước ra nhảy vào thùng tắm, bọt nước nhẹ nhàng vang lên, trong phòng dưới ánh sáng ảm đạm.

Trong thời hiện đại, Trương Siêu Quần là người bốn ba tứ xứ, bản thân yêu cầu tố chất bạn gái cũng khá cao, người đẹp nào lại không thấy qua, hơn nữa, từ năm đầu cấp 3 đã bắt đầu lên lút xem phim xx và sách báo khiêu dâm, gộp lại có thể đây một ngăn tủ, cũng coi như là kiến thức rộng rãi, nhưng Đại Ý Ty đẹp đến mức tận cùng như vậy, đúng là lần thứ nhất hần nhìn thấy, nếu hần không phải là người lính đặc công siêu giỏi có định lực vô cùng tốt, chỉ sợ hiện tại đã thổ hồn hèn như trâu, bị Đại Ý Ty phát hiện từ lâu rồi.

Khi thân thể xinh đẹp Đại Ý Ty hoàn toàn ngâm hết vào trong nước, Trương Siêu Quần trong lòng cực kỳ thất lạc, phảng phất mất đi một cái cái quý giá, nhưng đường cong phần gáy trần trắng nõn tuyệt phần giống như cổ thiên nga của nàng, vẫn làm cho tên tiểu tặc này cực kỳ kinh hãi.

Hạ thân, dương vật cứng rắn như sắt, trên mặt đỏ bừng bừng, con mắt không chớp nhìn chăm chăm sương mù hơi nóng bốc hơi trong thùng tắm, khi cánh tay ngọc khẽ giương cao lên, khiến người ta cảm thấy mình như đang lạc vào trong Tiên cảnh.

Con mẹ nó, tầm nhìn bị hạn chế quá bức xúc! Trương Siêu Quần giờ khắc này hận không thể có thể như Tôn Ngộ Không biến thành một con ruồi, tiến vào trong thùng nước tắm, chui vào bên dưới cái âm hộ nàng cố gắng xem cho đã đôi mắt một phen phong cảnh tươi đẹp.

Nhưng, hần đang xuyên qua đến thế giới vô hiệp, chứ không phải là xuyên qua thế giới thần thoại.

Hô hấp, trong lúc vô tình trở nên ồ ồ, nhưng Trương Siêu Quần không hề hay biết, nước bọt từ khoe miệng từ từ một bên chảy xuống. ...

“Rào...rào”

Tiếng nước chấn động vang lên từ trong thùng nước tắm, một thân thể mềm mại phóng lên trời, thân hình mau lẹ, thật nhanh bay đến trên cái ghế tròn quơ tới quần áo, lập tức choàng phủ lấy thân thể xinh đẹp.

— Đi ra!

Giọng nói lạnh như hàn băng.

Trương Siêu Quần thân thể run lên, trong lòng lạnh lẽo một mảnh...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nhìn Trộm Đại Ý Ty Tắm Rửa (3)

Mồ hôi lạnh lập tức tươm ra thấm ướt cái áo, trốn ở gầm giường dưới nhìn lên nhân gia rửa ráy, lại bị bắt tại trận! Cũng...nhục thật..

Giả như là người bình thường thì cũng không nói gì, ghê gớm chính là vừa rồi hần khóc bát cháo, náo loạn một hồi, còn xin đi theo phụ giúp chân tay cho người...

Đại Ý Ty không phải là người bình thường, mà là Từ Sam Long Vương ở Trung Nguyên, thánh nữ tổng giáo Minh giáo Ba Tư, lòng dạ độc ác tuy rằng không bằng Diệt Tuyệt sư thái của phái Nga Mi, nhưng tuyệt đối cũng không thua kém gì.

Trương Siêu Quần thân thể run lên, hần là thằng lính đặc công, chứ không phải là siêu nhân, làm cách nào đi nữa cũng đánh không lại Từ Sam Long Vương.

Bất đắc dĩ, Trương Siêu Quần mặt trắng môi xanh chui ra, trên khuôn mặt biểu hiện phức tạp sợ hãi và xấu hổ đan xen lại với nhau, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nếu như Đại Ý Ty muốn giết mình, chắc chắn là trốn không thoát, trước mắt chỉ có...

“Cạch..!”

Trương Siêu Quần chân chưa đứng vững, lập tức liền quì trên đất, run giọng nói :

— Bà bà, xin tiến bồi tha thứ cho vãn bối đi, lần sau tuyệt đối không dám.

Đại Ý Ty toàn thân là đầy nước, ** đứng im lìm ở nơi đó, trên người chỉ phủ một cái áo choàng, bên trong, toàn thân trần truồng không có kíp mặc gì, cái áo choàng đơn bạc ở ngoài bị thấm nước, cùng trong suốt cũng không khác gì là không mặc, càng tôn thêm đường cong lồi lõm trên người, trái lại càng thêm trần ngập mê hoặc khác thường, cái áo choàng miễn cưỡng che khuất nửa người trên, bờ vai trắng như tuyết cùng cặp đùi thon dài xinh đẹp vẫn còn lộ ở một bên ngoài, chỉ che lại được nửa phần cái mông căng tròn, thấp thoáng một phần đám lông đen ở cái âm hộ dính đầm nước, nên đen nhánh long lanh cứ xuất hiện như làm khó ánh mắt người, Trương Siêu Quần lần thứ hai nhìn thấy lại: sững sờ!

– Tiểu tặc! Ngươi... ngươi quay mặt vào trong...!

Đại Ý Ty tu phần nộ quát.

Nàng làm sao cũng không nghĩ ra, tên tiểu tử này lớn mật, dám lén lút trốn ở dưới đáy giường trong phòng nhìn lên mình!

– Xin...

Trương Siêu Quần thấy Đại Ý Ty không có lập tức giết mình, trong lòng hơi an tâm một chút, lật đật xoay người lại...

Thật ra Đại Ý Ty đâu có thiện nhân đến mức không lập tức giết hắn ngay, chẳng qua là tại cái áo choàng kia, nếu chuyển động thân mình thì bất tiện, nếu chỉ cần động tác nhúc nhích, ở bên dưới cái âm hộ sẽ liên lộ liễu toàn bộ không che giấu được...

Phía sau lưng truyền đến tiếng sột soạt, Trương Siêu Quần biết nàng đang mặc lại vào quần áo, trong lòng bỗng nhiên thất lạc, vừa rồi Đại Ý Ty thân mang áo ướt, vóc người lỉnh lụng lồi lõm tuyết mỹ, vòng eo thắt tha uyển chuyển, hai chân thon dài trần ngập co dãn, trước đôi bầu vú, hai đầu núm vú đỏ hồng tươi rói, đừng nói là hắn, thời khắc này ngay cả Liễu Hạ Huệ* có mặt, cũng không thể bảo trì cái gì...đàn bà ngồi trong lòng mà vẫn không loạn!

*(Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triền Cầm, tên tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc dọc lần nào...).

Nhanh chóng Đại Ý Ty mặc xong quần áo, hắn chỉ nghe bên tai phong thanh vù vù, trên lưng bị căng cứng, thì ra đã bị nàng xách lên, thân thể theo sát người hắn giống như cười mây đập gió, bay ra ngoài về phía cái thùng tắm bằng gỗ.

“Tùm...”

Một tiếng vang lên, cả người hắn bị quăng lọt vào bên trong thùng nước tắm.

“Ặc...ặc... khục...”

Trương Siêu Quần uống hết mấy ngụm nước, cuống quít bò ra, hắn cũng không biết, từ trong ngực áo của hắn, có một cái bình nhỏ mà hắn lượm được từ trong cái miếu đồ nát, đồ vật của tên hải hoa đạo tặc lúc bỏ chạy còn để rơi lại, văng ra rơi vào trong đáy thùng nước tắm.

– Bà bà tha mạng a! Văn bói là vô tình...chỉ là vô tình...

Trương Siêu Quần trên mặt bị ngen nước đến đỏ chót, lên tiếng xin tha mạng.

Ngoài cửa Ân Ly đang ngoan ngoãn đang canh chừng cẩn mật, chợt nghe được trong phòng có động tĩnh, lớn tiếng hỏi vọng vào :

– Bà bà, phát sinh ra chuyện gì vậy?

Đại Ý Ty đáp :

– Không có chuyện gì, ta đụng cái ghế, con cứ bảo vệ ở bên ngoài là được.

– Há, con biết rồi... bà bà!

Đại Ý Ty cảm tức vô cùng Trương Siêu Quần đang thật là nhếch nhác chật vật trước mắt, nhỏ giọng quát lên :

– Tiểu tặc... ta vốn còn muốn tìm cho ngươi một cao thủ ngoại công thu ngươi làm đồ đệ, để sau này vì người nhà báo thù, nhưng ngươi hôm nay lại dám làm ra chuyện vô sỉ như vậy, ta phải giết ngươi, miễn hậu hoạn sau này trong chốn võ lâm lại sản sinh thêm một thứ đồ vô sỉ bất lương!

Nói xong Đại Ý Ty bước nhanh về phía trước, thân hình mạnh mẽ, hoàn toàn không có dáng vẻ lụ khụ vẻ già nua, lòng bàn tay hướng về trên đỉnh đầu Trương Siêu Quần chộp tới.

Trương Siêu Quần thấy nàng thật sự muốn giết, sợ đến hồn phi phách tán, từ trên mặt đất nhảy lên, sử dụng Tiết quyền đạo chống trả, nhưng hắn ngoại công tuy mạnh, nhưng làm sao đấu thắng nội công cao thủ, Đại Ý Ty cho dù không cần sử dụng đến tuyệt học, mười tên Trương Siêu Quần cũng không phải là đối thủ...

”Cụp...!”

Đại Ý Ty một chương chụp xuống, cánh tay Trương Siêu Quần đón đỡ, lập tức cánh tay hắn tê rần đau như là trật khớp, hắn đau đến mức cổ họng muốn la to lên, Đại Ý Ty đã tính tới điều này, đáng người quý mị nghiêng người phóng tới, một bàn tay lạnh lẽo đã bịt lại miệng của hắn, đồng thời một bàn tay khác đã điểm vào huyệt đạo ở trước ngực hắn.

Trương Siêu Quần liền cảm giác được có một luồng sức mạnh như kim đâm từ bên ngoài cơ thể tiến vào bên trong, chớp mắt liền giống như trúng độc khuếch tán lan tràn ra, toàn thân đau nhức, không thể động đậy chân tay được.

Này! Này... cái này đúng chính là trong truyền thuyết võ hiệp là công phu điểm huyệt rồi! Trương Siêu Quần trước giờ chỉ có xem trong tivi phim võ thuật mới biết là có tuyệt chiêu kỳ diệu như thế, vạn lần không nghĩ tới chính mình xuyên qua đi tới thế giới võ hiệp, mới có mấy ngày liền đã nhìn thấy, hơn nữa còn là bị áp dụng ngay trên thân thể của mình mới ác...

– Đại Ý Ty! Xin tỷ tỷ đừng động thủ, tiểu đệ có lời muốn nói!

Lo cho tính mạng của mình, Trương Siêu Quần cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, kiên quyết không thể để bản thân mình vừa mới mới vừa xuyên qua thế giới Ý Thiên mới mấy ngày, liền bị người ta lấy mạng, nếu không nói ra chuyện kinh thế hãi tục mà hắn biết trước, thì làm sao trấn áp được này nữ nhân Ba Tư này!

Bàn tay của Đại Ý Ty dừng ngay lại ở giữa không trung, khó mà tin nổi nhìn tên tiểu tặc này...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Nhìn Trộm Đại Ý Ty Tắm Rửa (4)

– Ngươi... Ngươi làm sao... biết tên của ta? Ngươi... đến tột cùng là ai?

Đại Ý Ty run giọng nói.

Thân thể xinh đẹp bởi vì không có lộm khộm, ngoại trừ khuôn mặt đeo cái mặt nạ da người già nua, toàn thân hiển lộ hết nét uyển chuyển ngạo nhân, lúc này có điều bởi vì gặt mình, thân thể đang run run.

Trương Siêu Quần “Um...um...” lên hai tiếng, Đại Ý Ty mới nhớ là bàn tay mình vẫn còn bịt miệng hắn nên buông tay ra, trong mũi Trương Siêu Quần hương thơm ngan ngát vẫn còn dư vị lượn lờ.

– Nói... người là ai? Tại sao biết...

Đại Ý Ty trong mắt lộ ra một tia sát khí...

Trương Siêu Quần đầu óc rối bời...

Nhân sinh thật giống như đánh bạc, một đánh tài, hai đánh xỉu! Hiện tại mình đã không còn đường lựa chọn nào cả, đành dốc hết túi vào canh bạc này, Trương Siêu Quần hít vào một hơi thật dài, cổ trắn định lại tinh thần lại, hắng giọng, nói :

– Đại Ý Ty có thể trước tiên giải huyệt đạo cho tiểu đệ không? Trước ngực không thờ được, rất là khó chịu.

Đại Ý Ty “hừ” một tiếng, nghĩ đến Trương Siêu Quần võ công thấp kém, cho dù không cần điểm huyệt hắn cũng không phải là đối thủ, liền đưa tay giải huyệt cho hắn.

– Ngươi nói mau, đừng nghĩ đến chuyện giờ trò gian trá.

Trương Siêu Quần cười khò một tiếng, nói :

– Nhưng tiểu đệ nói trước, tỷ tỷ có liên quan đến với thân xác của tiểu đệ, đây là thật sự, không có nói dối, ẩn giấu bên trong huyền cơ, tiểu đệ có học qua một chút tài nghệ của Quỷ cốc từ nên có thể tiên đoán một số chuyện quá khứ vị lai! Vì lẽ đó, tiểu đệ biết được tỷ tỷ là ai? Chính là thánh nữ minh giáo Ba Tư Đại Ý Ty, cũng là Tử Sam Long Vương, người đứng đầu trong Tứ đại hộ giáo Pháp vương của Minh giáo Trung Nguyên tiểu đệ không có nói sai chứ?

Đại Ý Ty kinh hãi nhìn hắn, lớn tiếng :

– Quỷ cốc từ *? Đó chỉ là lời đồn đại xa xưa, trên đời thật sự có người biết được quá khứ vị lai? Ngươi đừng gạt ta! Nếu không phải vậy, ta một chương đập chết ngươi ngay!

*(Quý Cốc Tử là nhân vật trong lịch sử cổ đại Trung Quốc. Họ tên không rõ ràng, con người ông được người đời sau hư cấu nên mang tính huyền bí, theo sách Đông Chu Liệt Quốc thế kỷ 1 TCN tên ông là Vương Hù, và được coi là ông tổ của các thuật tướng số, bói toán, phong thủy...)

Trương Siêu Quần lúc này ngược lại không sợ, nàng càng nghe mình nói lung tung, càng là không thể giết mình, trên đời ai mà không muốn biết được tương lai của chính mình? Vì vậy hần cười một tiếng, nói :

– Tiểu đệ hà tất lừa tỷ...? Bà bà.....”

Trương Siêu Quần liếc mắt nhìn vóc người nàng trẻ trung thướt tha, nói tiếp :

– Ừm.từ giờ trở đi không thể nào gọi là bà bà nữa, tại vì tỷ ...

Đại Ý Ty trong mắt sát cơ lóe lên, thầm nghĩ :

“Tiểu tặc này, sau khi mình hỏi xong, một chưởng đập chết ngươi! Miễn cho tiết lộ bí mật của ta...”

– Đại Ý Ty, thuật toán mệnh đại thể là có thể kiếm cơm ăn, nhưng đa số là kẻ lừa đảo, còn tiểu đệ dùng thuật toán mệnh hơi khác người, không phải là tiểu đệ tính ra, mà là thiên mệnh báo cho tiểu đệ thấy rất rõ ràng chi tiết.

– Hừ...đừng dài dòng, muốn ta tin tưởng ngươi biết tất cả, vậy ta hỏi ngươi, phụ thân A Ly là ai?

Trương Siêu Quần cười nhạt nó :

– Phụ thân A Ly là Ân Dã Vương, nhi tử của Bạch Mi Ứng Vương Ân Thiên Chính, bởi vì Ân Dã Vương thiên vị ái thiếp lạnh nhạt với mẫu thân của A Ly, trong cơn nóng giận A Ly giết chết nhị nương, mẫu thân A Ly lại vì cứu nàng, cùng đường phải tự sát, từ đó A Ly cùng phụ thân thoát ly quan hệ, lưu lãng tứ xứ, bái tỷ tỷ làm sư phụ, có đúng hay không?

Đại Ý Ty lần này thật sự tin, thân thể của A Ly, trong thế gian này, chỉ có chính mình một người biết, ngay cả Ân Dã Vương cũng không biết rõ ràng bên trong, tên tiểu tặc này, cao lắm là 17-18 tuổi, chắc chắn là không thể có mối quan hệ cùng với đình Quang Minh làm sao mà biết được nội tình của bọn họ chứ....

Trương Siêu Quần lại nói :

– Còn Đại Ý Ty, là người Ba Tư, đến Minh giáo Trung Nguyên, thật ra là có mục đích, còn mục đích là gì, tiểu đệ cũng chẳng cần nói đến, chỉ e nói ra làm người nghe kinh hãi, tỷ tỷ cam nguyện liễu lĩnh chấp nhận hình phạt hỏa hình của tông giáo Ba Tư, quyết cùng Ngân Diệp tiên sinh Hàn Thiên Diệp kết làm phu phụ, lúc đó trên đình Quang Minh, quần hào đều phản đối, nhưng tỷ tỷ vẫn kiên trì, dùng khí dăm cùng với ý trung nhân của mình, dăm yêu dăm hận tác phong hiên ngang, tiểu đệ thật sự rất là bội phục, so với nữ nhân Trung Nguyên rõ ràng yêu thích nhưng còn làm ra vẻ rụt rè, đáng vẻ kệt cỡm, kém xa sự thẳng thắn của tỷ tỷ.

Đại Ý Ty nghe hần nói đến quá khứ của chính mình thì sợ hãi cả kinh, lại nghe hần đánh giá mình dăm yêu dăm hận, không khỏi có chút trở mắt, tiểu tặc này, mới 17-18 tuổi, còn nhỏ tuổi như vậy thì biết cái gì mà yêu mà hận? Nàng làm sao biết được, Trương Siêu Quần tuy rằng nhìn qua bề ngoài chỉ là thiếu niên, nhưng ở một thế giới khác, tuổi tác của hần đã có tới ba mươi tuổi rồi.

Nhưng hần đã biết biết nhiều chuyện của mình như thế, Đại Ý Ty hiện tại là hoàn toàn tin, tiểu tặc này nếu không có thật biết được quá khứ vị lai, sao vậy biết được tất cả mọi chuyện như thế này?

– Ngươi nói biết mục đích ta đến Trung Nguyên, ta cũng đã không còn là thánh nữ, vì lẽ đó nhiệm vụ lúc trước đối với ta cũng không còn để ý tới nữa, nhưng ngươi nếu biết nhiều chuyện đã qua, thế thì ta hỏi ngươi, tương lai ta sẽ như thế nào?

Đại Ý Ty hỏi.

Trương Siêu Quần chỉ hơi trầm ngâm của, chuyện tương lai của nàng, hần đương nhiên là cũng biết, để lúc cuối cùng nàng vẫn là bị Minh giáo Ba Tư tìm tới, đồng thời Tiểu Chiêu sẽ thay cho mặt mẫu thân mình mà tiếp nhận làm thánh nữ Minh giáo Ba Tư, chỉ khổ nỗi là nếu như mình nói trước cho Đại Ý Ty biết, chắc chắn là nàng sẽ thay đổi chuyện phát sinh sau này, nếu có thay đổi thì cũng không quan trọng, nhưng nếu bởi vì phát sinh nghịch chuyển quá to lớn, nên đảo lộn lung tung mọi chuyện sẽ không còn giống theo nguyên bản Ý Thiên, khi ấy thì hần không còn biết kết quả sau này như thế nào, vạn nhất hần không cảm dỗ được Tiểu Chiêu đáng yêu ngoan ngoãn vào trong tay, chẳng phải là rất tội tệ sao!

Trương Siêu Quần nghĩ đi nghĩ lại, trong lúc Đại Ý Ty bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nên hần đành nói:

– Đúng ra chuyện tương lai, là không thể nói, cũng không phải tiểu đệ giả thần giả quỷ hý lộng, thực sự là... thực sự là quá mức nghịch thiên, thiên cơ bất khả lộ, nếu nói ra thì sẽ đoán mệnh..

Đây là lời của những người dùng thuật toán mệnh hay nói, khi không còn cách nào giải thích, Trương Siêu Quần cũng đồng dạng hóa hồ lô, Đại Ý Ty làm sao nuốt trôi với lời giải thích như vậy, nên lạnh lùng nói :

– Đoán mệnh?! Vậy ta hiện tại liền giết ngươi, để chứng minh là người dù không tiết lộ tiên cơ thì cũng đoán mệnh vậy.

Trương Siêu Quần sợ hết hồn, vội vàng nói :

– Đừng kích động... đừng kích động! Nếu như tiểu đệ cho tỳ biết trước thì cuộc đời của tỳ chẳng phải là sẽ lo lắng cho đến lúc chết hay sao, còn gì là thú vị nữa..

Đại Ý Ty nhíu cặp lông mày, suy nghĩ một lúc, thu tay về :

– Người nói cũng đúng... không muốn nói thì thôi, nhưng ta chỉ cần biết, tuổi thọ của ta đến bao nhiêu?

Trương Siêu Quần thấy trong đôi mắt nàng lộ ra sự chờ đợi rất bất an, hần thâm nghĩ nói : “ Thì ra dù là cao thủ võ lâm cũng sợ chết, ai cũng sợ chết cả!”

Con mắt hần hơi chuyển động, nói :

– Thiên mệnh cho tiểu đệ biết, tỳ tỳ có hai loại tuổi thọ khác nhau, một là 40 tuổi, hai là 90 tuổi.

Đại Ý Ty ngạc nhiên hỏi :

-Sao lại có hai loại tuổi thọ khác nhau?

Trương Siêu Quần nói :

– Theo số mệnh an bài, vì tương khắc tỳ tỳ không thể động đến họ Trương, nếu tỳ tỳ giết một người họ Trương, tuổi thọ ở mức cuối cùng là 40 tuổi, nếu tỳ tỳ đối xử tử tế với họ Trương, thì có thể sống đến 90 tuổi.

Đại Ý Ty cười ha ha nó :

– Người quả nhiên là thần diệu toán, dùng biện pháp quỷ ma này lừa gạt ta không giết người! Người tự xưng có thể biết quá khứ vị lai, vậy bây giờ đoán xem liệu mình liệu có thể sống qua ngày ngày hôm nay không!

Nói tới chỗ này, nàng cười gằn nhìn hần, một tay chương kẻ sất ở trên đầu Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần cười khò nói :

– Đại Ý Ty tỳ tỳ, nếu như tiểu đệ nói mình có thể sống qua ngày hôm nay, ngay lập tức tỳ tỳ sẽ giết tiểu đệ, để chứng minh là tiểu đệ thần cơ diệu toán sai, nếu nói không sống qua ngày hôm nay, tỳ cũng giết tiểu đệ bình thường, tiểu đệ trả lời ra sao cũng đều không lợi cho mình, vậy tỳ tỳ muốn tiểu đệ làm sao đây?

Đại Ý Ty “ừ” một tiếng, nói :

– Người không thể sống qua ngày hôm nay, người biết nhiều chuyện của ta như thế, không nếu như giết người, sau này bị chúng ta Tổng giáo Minh giáo Ba Tư tìm tới, ta sẽ bị xử tội chết hoá hình, ta không muốn chết một cách như vậy, vì lẽ đó chỉ có thể đành phải ra tay với người mà thôi.

Trương Siêu Quần lại toát mồ hôi lạnh nói :

– Đây Đại Ý Ty tỳ tỳ suy nghĩ lại một chút, dưới sự uy hiếp của tỳ tỳ, tiểu đệ còn không chịu tiết lộ thiên cơ, vậy thì làm sao tiểu đệ ra ngoài lại tiết lộ tỳ tỳ là Đại Ý Ty? Lại nói, nếu cho người biết thì Minh giáo Ba Tư cũng theo sát gót chân của tiểu đệ cũng giết để trừ hậu hoạn, vậy thì tiểu đệ nói ra bên ngoài để làm cái gì? Trong khi tỳ tỳ còn giúp tiểu đệ giết quân Mông Cổ Bình để tiểu đệ hả giận, cảm kích tỳ tỳ còn đến không kịp, thì làm sao lại hại tỳ tỳ? Huống chi, tiểu đệ cam đoan với tỳ tỳ, thật sự là có một ngày Minh giáo Ba Tư sẽ tìm được tỳ tỳ, nhưng chắc chắn là tỳ tỳ sẽ không chết, cũng không có phải chịu hình phạt hoá hình, tỳ tỳ hãy tin tưởng tiểu đệ...

Đại Ý Ty “Ồ” một tiếng, nói :

– Ta sẽ không bị hình phạt hỏa thiêu mà chết sao?

Trương Siêu Quần biết, chỉ cần nàng chương lực ấn nhẹ một cái, chính mình lập tức biến thành thây ma, run giọng nói :

– Không sai, đến thời điểm đó tự nhiên có chuyển biến tốt!

Đại Ý Ty ngần người, chậm rãi thu hồi thủ chương lại nói :

– Được, ta sẽ không giết người, thế nhưng người bắt buộc phải theo ta về Linh Xà đảo, từ đây trở đi sẽ không bao giờ đặt chân trở lại Trung Nguyên!

Trương Siêu Quần trong lòng kêu khổ, nhưng miệng nhanh chóng đáp ứng :

– Đã thành! Tỳ tỳ muốn sao thì cứ làm như thế.

Con bà nó, đảo Linh Xà đến con chim cũng không thèm ị ở trên đó, đến đảo thì có khác gì đi đày sung quân! Nhưng cái mạng nhỏ này đang nằm trong

tay Đại Ý Ty, không đi thì cũng không được! Cùng lắm là lão tử chờ đợi, khi nào có cơ hội, khi nàng không có phòng bị, dùng súng bắn một phát giết chết toi nàng, nhưng mỹ nhân vẫn còn đang đứng ở trước mặt, vẫn còn hy vọng thương thảo... còn chờ thương thảo!

– Ngươi hiện tại đi ra ngoài, ta muốn tắm rửa!

– Vâng.. tiểu đệ đi ngay.

Trương Siêu Quần trên người mồ hôi lạnh đã tươm ra dính đầy quần áo, cực kỳ khó chịu.

– Đứng lại!

Trương Siêu Quần cả người chấn động, không phải chứ, lẽ nào nàng thay đổi chủ ý muốn giết mình?

– Từ giờ trở đi, ta vẫn là Kim Hoa bà bà, không để lộ ra bên ngoài, nếu không ta sẽ lập tức giết ngươi! Cũng đừng mưu toan đào tẩu, ta Kim Hoa bà bà muốn giết một người, nếu như hần chạy đến chân trời góc biển, ta cũng có thể tìm đến để mà giết hần, ngươi có nghe rõ không!

Trương Siêu Quần thở phào nhẹ nhõm, luôn mồm xưng vâng, nhấc chân liền muốn chạy ra khỏi phòng.

– Chưa được đi.

Đại Ý Ty lại quát một tiếng.

Hần thầm nghĩ: “Thiên ạ... xong chưa! Muốn giết thì giết! Cứ ức hiếp lão tử liên liên như vậy, không chịu được rồi a..”

– Ngươi không được đi ra ngoài, ở yên trong phòng này!

Trương Siêu Quần sững sốt, ở yên ở trong phòng? Xem tỷ tỷ tắm rửa à?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhìn Trộm Đại Ý Ty Tắm Rửa (5)

Đại Ý Ty tựa hồ cũng phát hiện lời nói này có vẻ không đúng đắn lắm, một thoáng lúng túng quát lên :

– Ngươi lúc này đi ra bên ngoài, A Ly trông thấy ngươi từ ở trong phòng ta đi ra thì nói làm sao?

Nói tới đây, thân hình Đại Ý Ty chợt động, không để cho Trương Siêu Quần phản ứng, đã điểm huyết đạo hần, cánh tay ngọc nhẹ nhàng túm lấy vạt áo hần tha kéo về bên giường, nàng muốn đẩy hần nằm lên giường rồi lấy tấm chăn che kín hần lại, không cho hần nhìn thấy mình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu để cho hần nằm trên giường, có chút khó coi, liền đem hần đẩy hướng về góc tường, để hần ngồi trong tư thế “diện bích tư quá” rồi quay trở lại thùng nước tắm, Đại Ý Ty đem quần áo cởi xuống, bước vào trong thùng, nước ấm có chút ngượng, đôi mi thanh tú của nàng hơi cau lại...

Trương Siêu Quần bị nàng điểm trúng huyết đạo, quay mặt về vách tường, trong lòng ảo não, bên tai nghe ào ào tiếng nước, trong đầu lập tức liên ảo tưởng lúc này, Đại Ý Ty trần đang trần truồng tron nhẵn ngâm mình ở trong thùng nước tắm.

Liên tưởng đến tình cảnh này, Trương Siêu Quần trong lòng dường như có hàng vạn con con kiến bò, ngứa ngáy khó chịu...

Nếu như trên tường phản quang là tốt biết mấy, Trương Siêu Quần thầm nghĩ như vậy.

Quay lưng lại nghe tiếng động mỹ nhân tắm rửa, Trương Siêu Quần không bao giờ nghĩ tới, vừa rồi hần bị Đại Ý Ty ném vào trong thùng nước tắm, đã vô tình đánh rớt ra từ trong người một bình xuân dược của tên đạo tặc hái hoa...

Đại Ý Ty cũng không hề phát hiện ra, nàng chỉ muốn mau tắm rửa xong, tìm cách đẩy Ân Ly rời khỏi, sau đó để cho tên tiểu tặc đi ra bên ngoài.

Từ khi hần Thiên Diệp chết đi, Đại Ý Ty lâu nay vẫn phòng không gối chiếu, bình thường lúc nào cũng chỉ làm bộ lợm khộm chậm chạp, giả dạng hóa thành một bà lão tuổi già sức yếu, đã bao nhiêu năm rồi? Đại Ý Ty nhớ không rõ, chính mình một thân một mình.

Thân thể hoàn toàn mỹ này, chỉ có mỗi khi đi tắm thì mới có thể bày ra trọn vẹn, võ công rèn luyện thượng thừa, cho nên bụng cũng không có một mảnh thịt dư thừa, vòng eo đường cong phốp phong như sóng, cặp đùi nhìn thấy liền có cảm giác căng đầy, linh lung hấp dẫn, ngay trung tâm hạ thân kẹp lấy một mảnh tam giác nho nhỏ màu mỡ, phần mu âm hộ cao cao no đủ, trên đôi cơ thon rậm rạp, bị làn nước thấm ướt, xoáy lên một mảnh lông đen nhánh sáng mềm.

Theo phần mu xuống dưới chút nữa, ở giữa một đầu mật khe hở, giống như trái cây chín mọng bị vồ nứt ra một cái khe nhỏ, thấp xuống khe hở là hai bên

môi nhỏ hết sức nhỏ nhắn xinh xắn tô nhuận, trong sáng trong suốt, hiện ra nhàn nhạt màu hồng phấn trạch, nơi đáy chậu có một lỗ nhỏ phập phồng chính là nơi cúc môn nhỏ bé thật là khéo léo.....

Hừ...mọi chuyện cũng chính là do Diệp Cốc y tiên “kiến tử bất cứu” thấy chết mà không chữa Hồ Thanh Ngu, nếu hắn chịu cứu chữa thì Hàn Thiên Diệp làm sao mà tử chứ? Y thuật của hắn, người gần chết đều có thể cứu sống, lại không chịu cứu Hàn Thiên Diệp, nếu để cho ta biết hắn ở đâu, nhất định cũng phải để hắn nếm thử cái mùi vị thống khổ khi mất đi người mình yêu nhất! Cái gì là nếu không phải đệ tử Minh giáo không cứu? Ta nếu không làm cho người tự hủy lời thề thì Hàn Thiên Diệp cũng sẽ không thể mỉm cười nơi chín suối.

Đại Ý Ty nặng nề hừ một tiếng, những ngón tay thon dài tinh tế ở trên mặt nước vỗ một cái, bọt nước văng ra tung toé ra, bỗng nhiên chợt nhớ ra được điều gì, quay đầu trở lại, thấy Trương Siêu Quần không hề động đậy đối mặt vách tường, trong lòng nàng hơi động, tên tiểu tặc này, cũng có chút bản lĩnh, có thể nhìn ra quá khứ vị lai! Chẳng lẽ mình thật sự là thoát khỏi cảnh trừng phạt hoá hình của Minh giáo Ba Tư sao? Hắn nói sẽ có khả năng chuyển biến tốt, vì cái gì mà có chuyển biến?

Đại Ý Ty trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, đầu mũi chân bỗng nhiên ở dưới đáy thùng đụng vào một vật.

Đưa tay cầm lên từ trong nước một đồ vật, thấy là cái bình nhỏ, trên mặt bình màu xanh lam chạm hoa khéo léo tinh xảo, trông rất đẹp mắt, nàng thầm nói : “Trong thùng nước tắm, sao có cái bình nhỏ như thế?”

Đại Ý Ty rút ra cái nút dây miệng bình, đưa vào trước mũi ngửi thử, một luồng mùi thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi, Đại Ý Ty tự nghĩ : “Mùi thơm nồng quá, lẽ nào là hương phấn? Chắc là của tên tửu bảo ở trong quán trọ lúc đổ nước nóng vào thùng tắm không cẩn thận nên làm rơi xuống bên trong thùng gỗ? Có thể là như vậy rồi, Đại Ý Ty tắm cũng vừa xong, đứng dậy đem này bình nhỏ đặt ở trên cái ghế ngồi, cánh tay cầm lấy cái khăn lau..

Vừa cầm lấy cái yếm, Đại Ý Ty đột nhiên cảm thấy trong đầu mình nặng trĩu, như là dấu hiệu của trúng độc!

Đại Ý Ty cả kinh, lập tức liền nhớ đến cái bình nhỏ! Lẽ nào là độc dược!

Đại Ý Ty giật mình, bên trong đan điền, một luồng nhiệt khí nhanh chóng tăng lên, chỉ một thoáng toàn thân nóng sôi sục, nàng tay cầm cái yếm, hướng về phía cái giường bước đi, được tính của độc dược này cực kỳ lợi hại, chỉ mới đi vài bước, liền cảm thấy thân thể uể oải, tựa hồ không nhấc chân lên được, thật là độc dược bá đạo, nhưng nếu là độc dược, thì làm sao có thể hạ được ta?

Đại Ý Ty lao đảo chậm rãi đi tới đến bên giường, leo lên lập tức ngồi xếp bằng vận công không kịp mặc cả quần áo, nàng chuẩn bị dùng nội công đem độc dược này ép bức ra ngoài thân thể.

Thế nhưng, thuốc này cũng không phải là độc dược lấy mạng người, mà là loại độc dược kích phát tính dục của người? Vọng xuân? Nam nữ ham muốn tính giao, là bản tính trời ban cho nhân gian.

Vận nội công chỉ khiến cho trầm trọng thêm, khó có thể mà tự chế bản thân.

Đại Ý Ty vận công đã lâu, nhưng không có hiệu quả, trong cơ thể không tìm được ngọn nguồn độc dược, đương nhiên cũng không thể nào giải quyết, trái lại, được lực này dần dần dâng lên, Đại Ý Ty chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, ngực bụng tứ chi, toàn cơ thể không một chỗ nào mà không phát nhiệt lẫn tẩn, trên da thịt che kín trắng nõn đỏ ửng, Đại Ý Ty kinh hãi, đây là độc dược gì mà không cách nào dùng nội lực ép ra được!

Trải qua một lúc, Đại Ý Ty trong lòng càng thêm lo lắng, nếu lúc này có kẻ địch tấn công, đừng nói là không có cách chống đỡ, chỉ cần là thân thể trần truồng như thế này, thì làm sao ứng chiến được! Đến tốt cùng là ai hạ độc? Đại Ý Ty vừa giận vừa sợ, trong đầu bất chợt lại nhớ tới lúc trước cùng Hàn Thiên Diệp ân ái..

Đại Ý Ty hai gò má đỏ ửng như thiêu, bên dưới cái âm hộ, âm vật sưng phồng bóng loáng nhô cao, hai bên môi nhỏ sưng huyết phù lên, chất lỏng dịch nhờn bài tiết ra ướt nhẹp trên cái khe hở, vừa thẹn vừa giận, thầm nghĩ : “Tại sao lại có xuân dược rơi vào thùng tắm! Lẽ nào là của tên tiểu tặc kia!”

Đúng rồi! Chắc chắn là tên tiểu tặc này rồi! Hắn trốn ở gầm giường chờ đợi được lực phát tán, quá hạ lưu, không phải hắn thì là ai đến! Đại Ý Ty giận dữ :

– Tiểu tặc! Người trốn ở trong phòng nhìn trộm, ta đã không truy cứu người, lại thế còn sử dụng xuân dược? Thủ đoạn này quá hạ lưu, ta cho dù tuổi thọ chỉ sống đến 40 tuổi, hôm nay cũng phải giết người!

Đại Ý Ty phủ tấm chăn mỏng lên người, xuống giường hướng về phía Trương Siêu Quần đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không Nhìn Lén Mà Nhìn Thẳng

Trương Siêu Quần sợ hết hồn, cả kinh nói :

– Xuân... xuân được? Loại hành động bí ối vô liêm sỉ như thế, tiểu đệ làm sao có thể sử dụng? Đại Ý Ty..tỷ tỷ.. bà bà... đừng có đổ oan cho tiểu đệ, cuộc đời của tiểu đệ cực kỳ xem thường chính là kẻ dùng loại thủ đoạn hèn hạ này để hại người, tuyệt đối không phải là tiểu đệ.

Trong khi trả lời, Đại Ý Ty đã đi tới phía sau hắn, thấy hắn nói một cách chắc chắn, ngữ khí như chặt đinh chặt sắt, không giống như là giả bộ, nàng không khỏi chần chờ, tàn bạo hỏ :

– Nếu không phải là người, thì còn có thể là ai vào đây?

Giữa làn ranh sự sống và cái chết, Trương Siêu Quần nào dám có chậm trễ vội nói:

-Thật sự không có quan hệ gì với tiểu đệ! Trương Siêu Quần này thề với trời đất, nếu như là tiểu đệ làm, ngũ lôi đình đánh xuống đầu, không được chết toàn thây, sau này nếu có ra nữ nhi thì sẽ làm kỹ nữ, nam thì trộm cắp, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không được luân hồi.

Cổ xưa coi trọng nặng nhất là lời thề, nếu trảm trọng thì đa số xin thề “Trời tru đất diệt” “Thiên địa không dung”, còn Trương Siêu Quần thề còn ác độc hơn, ngay cả đời sau đều liên lụy vào lời thề độc, Đại Ý Ty nghe xong thì thả lỏng cánh tay xuống, không phải là nằng tin hắn, mà là thân thể mềm yếu, đã khó chống đỡ được, cánh tay nàng giờ thì chống lên vách tường, thở hổn hển.

Trương Siêu Quần khước mắt liếc qua nhìn thấy nửa đoạn cánh tay của nàng như ngó sen non vịn ở trên tường, không khỏi suy nghĩ “Nữ nhân ba 35-36 tuổi vẫn còn có thể duy da thịt mịn màng đến như thế này, khả năng gần như là thời gian không tồn tại tác động đến!” Chỉ ít Trương Siêu Quần chưa từng thấy qua nữ nhân nào được như vậy.

Đại Ý Ty, tỷ tỷ sao vậy? Tỷ tỷ tuyệt đối đừng ngủ thiếp đi nhé!

Trương Siêu Quần biết, nếu là nàng thật sự ngủ thiếp đi, quần áo của nàng cũng không mặc, đến lúc tỉnh lại, hắn có nhảy vào sông Hoàng Hà tẩy rửa cũng không sạch nỗi oan khiên này, lúc đó dù mình cái gì cũng không có làm, nàng cũng sẽ vu vạ đổ hết trên đầu mình!

– Hừ..hừ... không phải là người rất hy vọng ta ngủ thiếp sao?

Đại Ý Ty giọng nói hơi run, từ bên trong thân thể truyền đến từng cơn khô nóng, cơ thể đang khởi động lại ngọn nguồn tính dục nguyên thủy đã quên lãng nhiều năm qua, trong đầu lại xuất hiện lúc Hàn Thiên Diệp khai khẩn đón lấy mảnh đất hoang của nàng, Hàn Thiên Diệp mỉm cười mang theo một sự cuồng nhiệt trong ánh mắt, mang theo ma lực đôi môi, lướt qua bờ môi anh đào của mình, mang theo làn hơi thở dục nóng, rồi cấy côn thịt xục xạ bên dưới cái âm hộ của mình tìm cách xâm nhập vào cái âm đạo trinh nguyên.

Đại Ý Ty trong đầu một trận mê loạn, cắn chặt hàm răng đều đặn, một tay đỡ vách tường, một tay kéo khoác lên người cái chăn, nhưng trên người mồ hôi đổ ra như mưa xuân, cổ nhiệt khí tràn ngập đến khắp toàn thân từ trên xuống dưới, bên trong cái âm đạo càng hình như có hàng vạn ngàn con sâu nhỏ bò, Đại Ý Ty biết, đây là được đã tính phát tác rồi!

Đột nhiên, Trương Siêu Quần nói :

– Đại Ý Ty... tỷ tỷ trúng loại độc kia, mau đánh ngã tiểu đệ đi, miễn cho... miễn cho tỷ tỷ... đối với tiểu đệ..

Đại Ý Ty u uẩn nói :

– Ta... ta đối với người sẽ như thế nào?

Trương Siêu Quần vội vàng nói :

– Không phải... không phải, tiểu đệ không nói rõ được, tỷ tỷ cứ đánh ngã tiểu đệ,... miễn cho... tiểu đệ đến lúc đó làm.. sai chuyện!

Đại Ý Ty hơi cảm bất ngờ, lão đảo một thoáng, cổ sức đè bàn tay lại ở sau lưng hắn, ngưng tụ chưởng lực đẩy ra một cái, Trương Siêu Quần thân thể chấn động, đầu va về phía vách tường “Cạch..” một tiếng, bật dội lại ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Đại Ý Ty thấy hắn ngã đi, tạm yên lòng, thả cái chăn rơi trên đất, thân thể xinh đẹp ngạo nhân tươi đẹp lại hiện ra đến, da thịt trắng như tuyết óng ánh, ửng đỏ một mảnh từ lâu, gò núi no đủ, nụ hoa đỏ tươi....

Trương Siêu Quần lẳng lặng mà nằm trên đất, hai mắt nhắm nghiền không biết gì nữa hết...

Đại Ý Ty hô hấp càng ngày càng nặng, trên mặt càng ngày càng hồng, Đại Ý Ty biết nếu thật lâu mà mình không đi ra ngoài, Ân Ly chắc chắn ở ngoài sân canh cửa sẽ thắc mắc, vậy thì cũng không ổn, nên nàng gắng gượng đi đến cửa phòng, trấn định tâm thần, hướng ra phía ngoài hô to :

– A Ly! Con còn ở ngoài đó không?

Ân Ly một bước cũng chưa từng rời đi, đáp lại một tiếng:

– Con còn ở đây này bà bà.

Đại Ý Ty nói tiếp :

– Bà bà mệt mỏi muốn ngủ, thùng nước tắm cứ để lại chỗ này, không cần thu thập, con về phòng con nghỉ ngơi trước đi!

Ân Ly chần chờ một chút, hỏi :

– Bà bà, ca ca sao con không thấy đâu cả? Bà bà có muốn con đi tìm hần không?

Đại Ý Ty trầm nghĩ : “ Hần đang ở ngay trong phòng mình thì đi nơi nào tìm? “

– Không cần, bà bà có dặn dò hần đi làm một việc cho bà bà, chưa kịp trở về đâu, con cứ đi ngủ đi.

Ân Ly từ trước đến giờ không dám cãi nghịch nàng, sau khi nghe tiếng bước chân hướng về căn phòng cách vách có tiếng đóng cửa truyền đến, Đại Ý Ty thở phào nhẹ nhõm, vừa quay người lại thì đầu ngón tay trong lúc vô tình đụng tới trước bầu vú của mình, một cảm giác dường tề đại kỳ diệu cấp tốc ở trong người khuếch tán ra, một đôi chân trần tã hữu không kiềm được con ngựa ngáy dưới hạ thân, hai bắp đùi giao lại cọ xát với nhau..

Đại Ý Ty cái cổ trắng gân xanh nổi lên, một đôi bầu vú thịt cuộn cuộn bạch thom ngào ngạt bị những đầu ngón tay ngón tay chà xát dâm mỹ phi thường...

Cái khe hở âm hộ dâm tình đã tiết ra tràn đầy, dịch nhờn đã làm bên trong cái bắp đùi non nhuộm một mảnh tron nhót, làm sao nàng chịu được cảnh như ngàn vạn châm nhỏ lẫn lẫn mài đến thấu xương...

Quanh thân Đại Ý Ty cơ bắp run rẩy, hai mắt trắng dã, nước mắt chảy ra, một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đã chặt chẽ chế cớ trụ đề nặng lên cái âm hộ um tùm phương thảo, hai ngón tay xúc xạo trong đám lông mu trước sau chớp lên, mặc kệ ngón tay áp chế như thế nào, đều có thể nghe được Đại Ý Ty ở trong miệng nhỏ tràn ra một tiếng nức nở say lòng người..

– A...

Đại Ý Ty nũng nịu than nhẹ, trong mắt đã là mê ly...

Không biết qua bao lâu, Trương Siêu Quần tỉnh lại, huyết đạo không biết đã giải được từ lúc nào, cánh tay hơi động, nhất thời đụng tới một tấm thân mềm mại, không khỏi sợ hết hồn, giương to đôi mắt, cả người của hần cũng không có mảnh vải che thân, mồ hôi lạnh nhất thời chảy ròng.....

Bên cạnh, cái mặt nạ da người Đại Ý Ty rớt xuống từ lâu, gương mặt đỏ dung sắc chiếu người, sáng rực rỡ không gì tả nổi, hai gò má thắm hoa, sóng mắt như nước, đoan lệ khôn kể, tiền nữ hạ phẩm cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, Trương Siêu Quần lại thêm lần nữa: sững sờ!

Trương Siêu Quần tròn mắt ngoác mồm nhìn người nằm bên cạnh, tuyệt vời một bức tranh xuân của hoa Hải Đường, thân thể xinh đẹp trong suốt như ngọc trắng nõn, kiều diễm dị thường, trước ngực hai bầu ngực trắng tròn sóng lớn mãnh liệt, nụ hoa đầu núm vú phấn hồng tỏa ra thẩm ruột thẩm gan từng mùi hương thơm, liếc mắt xuống dưới một cái là nhìn rõ mồn một đám lông mu đen nhánh um tùm sum xuê, đẹp nhất chính là một vết lõm sâu vào đào nguyên...

Cái khe hở âm hộ của nàng có thể nói là quá mức nhỏ hẹp thập phần tinh xảo, bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, Trương Siêu Quần còn chưa kịp đem hết mỹ phong cảnh thu hết đầy mắt, một tiếng “ ưm... ” kiều diễm nũng nịu uyển chuyển vang nhẹ lên..

Trương Siêu Quần tâm thần rung động, trong thiên hạ thời cổ đại, có rất nhiều nữ nhân đang cùng với tình lang tiến hành hành động giao hợp, bởi vì ngượng ngùng, cố nén lại cảm giác sung sướng chính mình, không dám phát ra âm thanh tiếng rên, chỉ lo sợ tình lang coi mình là nữ nhân tùy tiện không đáng hoàng, các nàng không biết là có bị ức chế ngọt ngào của bản thân chính mình không nữa? Nhưng tình lang lại là có cảm giác không chiếm sự vui sướng thỏa mãn vì sự đè nén im lặng đó, lâu dần, không chỉ có các tình lang sẽ giảm nhợt hứng thú, các nàng vì đè nén chính mình lâu dần cũng sẽ hình thành thói quen? Lạnh nhạt chi hoạn? Chuyện như vậy chỉ có phu thê mới biết nếu không nói ra, mãi đến tận sau này phát triển, thì tình huống này mới hơi có cải thiện, nghĩ đến, nam nhân vì sao yêu thích lưu luyến với khoái hoa khắp nơi, mà không yêu chính kiều thể mình, cái này cũng có thể là một trong những nguyên nhân!

Trương Siêu Quần đã từng trải qua không biết bao nhiêu mối tình trên đường làm nhiệm vụ của thời hiện đại, lỗ tai đã từng nghe qua những loại hình yêu ngữ rên rỉ các dạng, nhưng khi nghe Đại Ý Ty này một tiếng rên nhẹ, nhất thời khắp toàn thân từ trên xuống dưới lập tức nóng lên. ...

Này một tiếng than nhẹ, tự nhiên nghe như tiếng tiên nhạc, Trương Siêu Quần trong lồng ngực một đám lửa đằng vân bay lên, hai bàn tay hần run run, đưa về phía trước kia một đôi bầu vú trắng như tuyết cao chót vót.....

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cảnh Lê Ép Hoa Hải Đường

Bàn tay chạm được vào bầu vú hoạt trắng mịn chán mềm mại, tâm trí như vang dội lên, trong miệng như là hỏa đốt, Trương Siêu Quần tham lam giờ trò,

trên đôi bầu vú vùn đầy như trắng tròn đôi tay mềm - vò - phủ, làm cho Đại Ý Ty vừa mới tiến vào trong mộng toàn thân lại run rẩy lên, cặp môi anh đào khẽ nhếch...

Miệng khô lưỡi đắng Trương Siêu Quần nhẹ nhàng nâng cúi đầu xuống, há mồm liền khẽ cắn trụ đầu núm vú nộn hồng chống đỡ, đầu lưỡi liếm lấy tùy ý đùa bỡn...

Bỗng nhiên hai cái tay trắng Đại Ý Ty lặng lẽ vẫy lên ôm ở phía sau lưng Trương Siêu Quần, hần cả kinh, lập tức đình chỉ mọi hành động, cái thân thể kia của Đại Ý Ty đã trở nên khô nóng làm như không nghe theo, nẩy người lên, dính sát vào thân hình để trần nóng bỏng của Trương Siêu Quần.

Mê loạn hần lập tức trườn lên trên người, đem Đại Ý Ty đặt ở dưới thân.

Hai người trần truồng đối lập, nhiệt độ đều là lên cao bộc phát ra, môi lưỡi chạm nhau khiến người ta điên cuồng hơn, cũng không còn cái gì là kim bài đặc công ưu tú, cũng đã không còn là lão bà nguyệt trang tàn ác, chân thật nhất bản năng tính dục nguyên thủy đem hai người tuổi tác cách biệt gắn chặt liên hệ cùng nhau, bọn họ điên cuồng hướng về đối phương đòi lấy...

Rất nhanh, bọn họ không thỏa mãn với bấy nhiêu đó, cái âm hộ um tùm bãi cỏ mượt của Đại Ý Ty nghênh đón đã lâu mà không gặp được sự thỏa mãn cứ hảy lên..hảy lên từng đợt...

Trương Siêu Quần bàn tay phải lướt qua cái mông tròn mập mạp, trực tiếp đưa lên trên cái âm hộ Đại Ý Ty, đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve hai cái môi nhỏ tròn mềm, rồi dùng bàn tay từ từ cảm thụ hình dạng mỹ lệ, sau đó hai ngón tay ôn nhu nhẹ nhàng đẩy ra hai mảnh thịt đã dung huyết phồng lên, duỗi ngón tay đè lên trên trên đầu tiểu thịt âm vật, cảm giác viên thịt nhỏ bé sưng cứng bên trong càng làm cho Trương Siêu Quần yêu thích không buông tay.

Đại Ý Ty tuy từ lâu thân đã làm mẹ, nhưng về phương diện tình dục Ngân Diệp tiền sinh dù sao cũng là người cổ xưa, làm sao có thể so sánh được với kỹ xảo thời hiện đại của Trương Siêu Quần? Bị hần gây rối, miệng âm đạo dịch nhờn liên tục lăn lộn trào ra dưới sự thi triển chỉ thiên thần công của Trương Siêu Quần, Đại Ý Ty hai tay vô lực ôm lấy trên vai rộng của hần, cái miệng nhỏ cũng là một tiếng rên rỉ tiếp theo.

- Á....

Nương theo một tiếng rên rỉ kinh hoàng kêu to, hai ngón tay phải của hần đã thâm nhập vào miệng âm đạo giữa dưới hai bên môi nhỏ mềm mại che đậy.

Bị hai ngón tay của hần như là có chứa ma lực ở bên trong hang động âm đạo qua lại móc ngoáy, Đại Ý Ty trong cơn mê sảng hồn nhiên vọng ngẩng, thân thể mềm mại run rẩy, như là đang ở trên đám mây, lâng lâng không biết phương nào, loại khoái cảm kia thực sự là quá mạnh mẽ, tay của hần lại huyền diệu như thế, cả đến chỗ nào nơi nào liền tỏa nhiệt ở trong thân thể lưu động.

Lầy lội niêm mạc thịt non chấm chú bao bọc hai ngón tay của hần, như muốn cản lại vị khách không mời mà đến, nhấn sâu vào được một nửa, bên trong mị thị tràn đầy sự co giãn..

Đại Ý Ty cái âm đạo bị hai ngón tay của Trương Siêu Quần khuấy lên trên dưới, giữa cặp đùi liền như giống như lửa thiêu, cái âm hộ vừa tê vừa ngứa khổ sở liên tục vận vẹo, thân thể không ngừng đỏ ra mồ hôi.

Nàng đã là hồn bay phách lạc, đầu óc cảm giác trống rỗng, thon thả vận vẹo, chỉ có thể liên thanh rên rỉ kiểu gáy, trong lúc nhất thời bị sóng triều nuốt chửng, thần trí dần dần đánh mất, cảm giác làm cho Đại Ý Ty cả người đều mê muội, nóng bỏng khoái cảm từng lần từng lần từ giữa háng truyền khắp toàn thân, không nhận được thở ra một hơi thở dài, mất phương hướng, hơi thở mùi đàn hương từ miệng mở lớn, thân thể căng ra thẳng tắp, mặt, gáy, nhũ phong thậm chí toàn thân đều rí rí ra từng giọt mồ hôi.

Đại Ý Ty vô lực hơi ngửa đầu về phía sau, tóc dài đen nhánh như thác nước phê trên vai trái phải bông bênh, toàn bộ cả người lộ ra một cảm giác thỏa mãn vui sướng được giải thoát, thân thể xinh đẹp ở dưới thân Trương Siêu Quần đè ép ma sát, bờ eo nhỏ nhắn cùng cái mông mẩy nở không ngừng uốn éo, đón hòa cuồng liệt, đôi mắt mất sáng như sao đang lơ mơ khẽ khép, tao mị đến tận xương tủy, trên khuôn mặt tỏa ra màu hồng đào yêu kiều đắm mị, một đôi chân ngọc đột nhiên kéo dài thẳng tắp, ngón chân cũng cong lại khép sát lại cùng nhau, đầu gối cong lại rồi lại duỗi thẳng cặp chân ra ra, cứ như vậy lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng cả người căng lên rồi lại thả xuống, thân thể trắng như tuyết ngọc thể run lên...

Cảm xúc của Đại Ý Ty quá mãnh liệt, làm cho Trương Siêu Quần thần trí cũng thanh tỉnh lại một ít, hần chợt dừng lại động tác hai ngón tay đang thọc vào trong âm đạo của nàng cũng hơi quá đáng, không khỏi có chút sợ sệt, vội vàng định đem tay từ bên trong rút ra...

- A... không..dừng, người làm cho nơi đó thật khó chịu... không... đừng có ngừng... người đừng có ngừng! Người... người làm... giết chết ta đi...!

Đại Ý Ty nữa người trên đột nhiên bật dậy hai tay ôm chặt trên cái cổ Trương Siêu Quần, thân thể một trận kịch liệt run rẩy, ngay lúc này sau khi bị hai ngón tay của Trương Siêu Quần thâm tình âu yếm mạnh bạo ở bên dưới đã đạt đến cơn cực khoái.....

Trương Siêu Quần cũng rút về ma trảo, ôm chặt lấy Đại Ý Ty vừa đạt đến cao trào, để cho nàng hưởng thụ dư vị cơn sướng khoái, nhìn ánh mắt mê lương của nàng, làn da trắng bên trong, thấu hồng bên ngoài, thật sự là không một nào mà không đẹp, người càng xem lại càng thấy yêu.

Chốc lát sau thần trí của Đại Ý Ty rốt cục đã khôi phục lại một chút tỉnh táo được lực đã bị phân tán khá nhiều rồi, nhưng lúc thân thể trắng như tuyết của nàng vẫn là ôm chặt lấy Trương Siêu Quần, không chịu thả lỏng một thời khắc nào, đương nhiên Trương Siêu Quần biết ở bên dưới hạ thân vô lâm đệ nhất mỹ nữ lúc này đang cần đòi hỏi nhất chính là cái gì? Hần cúi người há mồm ngậm lên bầu vú đang ưỡn lên đầu núm vú kiểu điểm ướm át đỏ bùng nụ hoa mứt vào, một tay phủ lên bầu vú còn lại nhào nặn đè ép, cũng thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay vờ về chọc ghẹo đầu núm vú kia cũng đang đồng dạng đỏ bùng sung sướng đáng yêu.

Mà một cái tay khác thì lại nắm chặt cây dương vật dài thô to, dùng sức hướng lên trên nhấc lên, hướng về cái lỗ âm đạo nhỏ bé trơn mềm khấp khểnh cực kỳ của đệ nhất mỹ nữ trong Ý Thiên Đồ Long chậm rãi chen vào...

– Á...

Đại Ý Ty thoải mái rên nhẹ, chân thật cảm giác được cái huyết động của mình từng chút bị cây côn thịt nhét vào làm phồng ra, thân thể từng li từng li tràn ngập, vô tận con sướng thêm đẩy vào sự trống vắng lâu nay.

Tuy rằng đã là nữ nhân đã lập gia đình, nhưng bên trong hang động âm đạo của Đại Ý Ty lại làm cho người một phen mất hồn, đầy ngập chất lỏng dịch nhờn làm cho dương vật hấn ra vào cực kỳ trơn trượt, phần cuối ở miệng tử cung hoàn toàn phong đàn nhuyễn nộn, qui đầu dương vật vừa đụng vào, chung quanh bao bọc qui đầu liền được hút vào một ngum, mỗi đầu ở chỗ ngọc môn quan của miệng âm đạo rất là chặt hẹp căng thẳng, dương vật chen lọt từ ngoài vào trong giống như một vòng gân thịt, cái vòng gân thịt đó vòng quanh thân cây dương vật từ đầu tới gốc cứ siết từng lần một.

Trương Siêu Quần cảm giác sướng khoái không thua kém một chút nào với Đại Ý Ty, âm đạo của nàng bày biện mềm mại, bên trong xuân thủy như nước từng lúc từng lúc thấm ướt toàn bộ thân cây dương vật, cái mùi hăng hăng gắt gỏng nồng đậm dịch nhờn của con cái như xạ hương lan tỏa khắp phòng, phần cuối ở miệng tử cung chăm chú “cắn” lấy qui đầu, hấn phảng phất như tiến vào một tiên cảnh như là ảo mộng.

Khi toàn bộ cây côn thịt hoàn toàn bị âm đạo Đại Ý Ty trào dịch làm ướt đầm, Trương Siêu Quần bắt đầu chuyển động dương vật, hấn biết rõ chiêu thức chín cựa một sâu, chỉ ngại trừ lão bà Cổ Ngưng Hà không cho chạm vào thân thể, còn ở bên ngoài không biết đã cùng bao nhiêu nữ nhân thực tiễn qua, bây giờ đối mặt với vô lâm đệ nhất đại mỹ nhân, càng là triển khai lên cả tất cả thể vô lên thân thể của nàng.

Cứ như vậy nhiều phát đánh mạnh, đừng nói là một cái âm đạo của Đại Ý Ty đã nhiều năm mất đi nam nhân làm cho thoải mái, chính là thành thực thiếu phụ ngày đêm giao hoan sợ cũng không chịu đựng nổi, Đại Ý Ty bị đâm kích sướng khoái không thể tả nổi, thần trí vừa tỉnh lại đã ngay tức khắc trầm luân bể dục..

Dương vật to cứng Trương Siêu Quần bị tầng tầng lớp lớp thịt non như muốn lật đổ khi trực đảo hoàng long, nhiều lần đều chỉ chống đỡ tại phần cuối hoa tâm sâu thẳm của Đại Ý Ty, tiếng nặng nề va chạm “phạch...phạch...” xấu hổ vang vang. . .

Mãnh liệt khoái cảm làm hai cánh tay tuyệt ngẫu Đại Ý Ty không biết phải bám víu vào đâu, bên trong dục hải trầm luân như muốn phải nắm được cái gì cứu mạng làm tấm mộc che, khi dương vật cắm sâu vào đáy huyết thì hai cánh tay kia của Đại Ý Ty tựa như là sợ cái đồ vật to dài càng càng thọc sâu vào bên trong cơ thể nàng, cánh tay trắng nõn hoảng loạn thẹn thùng chống đỡ ở trên bả vai hấn, mà khi dương vật cùng với hoa tiếp mềm mại mẫn cảm dính vào mãnh liệt ma sát chà quết càng làm cho mười đầu móng tay nhỏ bầu chắt cắm vào da thịt bả vai của hấn.

Vô lâm đệ nhất mỹ nữ Đại Ý Ty đã đánh rơi linh hồn vào cánh giới tối cao của tính dục...

– Ừm. a...a....a...

Trương Siêu Quần đem hai chân của nàng tận lực tách ra, ý đồ càng thật sâu thâm nhập hơn, hầu như mỗi một cái nhấp của hấn đều khiến Đại Ý Ty cảm thấy đâm vào đến bên trong nội tạng, mang theo phong phú lớn lao, toàn thân tê dại, cô chỉ có nhếch miệng, toàn thân kịch liệt run rẩy, liên tục phát sinh nhiều tiếng rên rỉ.....

Toàn thân của nàng lại căng lên, khuôn mặt phấn hồng ngửa ra hướng về sau, mồ hôi dính đầy hai bầu vú vú liên tục run run.

Trương Siêu Quần biết nàng lại đến cao triều, hấn dùng sức đẩy về phía trước va chạm, Đại Ý Ty thân thể mềm mại run lên, u cốc âm tình như dòng lũ rót ra, cả người như muốn ngắt đứt, thế nhưng Trương Siêu Quần tuyệt đối không cho nàng có cơ hội để lấy thở hơi, đối xử với vô lâm đệ nhất mỹ nữ này, phải lay động thắm đến tận xương tủy, hoặc là tử bỏ, hoặc là triệt để chinh phục.....

Trương Siêu Quần long thương sáp nhập ngọc môn, điên cuồng đút vào, mỗi một cái đều thọc đến nơi sâu xa nhất thân thể nàng, đông đưa hạ thân kéo ra đút vào.

Đại Ý Ty nhẹ nhàng run rẩy, hai chân cuốn lấy vòng eo Trương Siêu Quần hai tay ôm eo của nàng để cho dương vật cuồng mãnh chinh phạt.

Trương Siêu Quần mỉm cười gian xảo, cũng không ngừng đại lực rất động, Đại Ý Ty ở dưới người hấn cứ hoa nở hoa tàn..hoa tàn hoa nở... hai chân không còn sức tiếp tục lực cuốn lấy eo hấn nữa, miễn cưỡng khoát lên hai bên hông đùi hấn.

Không lâu sau đó Đại Ý Ty trong miệng tiếng rên gọi cao vút lên, không hề có sự thống khổ, mà bao hàm hết sức thỏa mãn vui sướng, hai mắt nàng nhắm nghiền, hai hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhăn trở thành một đoàn, nơi cổ họng yêu kiều lay động nhàn hờn phách tán, hũ mật bên trong nhúc nhích co rút lại, lại kêu lên:

– Ta lại muốn...á... muốn chết rồi...

Đột nhiên hũ mật bên trong co giật xoay chuyển, mềm mại ôn hòa mật thịt đem cây dương vật chăm chú bao vây hút vào liếm láp, từng cơn khoái cảm sung sướng động lòng người xuôi theo thân cây côn thịt truyền tới, dương vật ở trong cơ thể nàng tựa hồ bị dính lại thật chặt, khó mà có thể kéo ra đưa vào nữa, mềm mại hoa nhị ôm lấy qui đầu từng lúc hút vào, âm tình lại phun ra cổ cổ nóng bỏng mật dịch, tưới vậy toàn bộ cái qui đầu mẫn cảm, Trương Siêu Quần cả người kích phát rung động, Đại Ý Ty trên chóp mũi toàn bộ là mồ hôi, kiều diễm, môi đỏ mím chặt lại tái nhợt, giữa lông mày nhăn nhu tựa hồ thống khổ vạn phần, Trương Siêu Quần vội vã hôn lên nàng miệng nhỏ, vượt qua chân khí, nàng mới “ừ...” thờ ra.

Khổ cực nín nhịn thật lâu, Trương Siêu Quần cũng không nhịn nổi nữa, hấn một lần nữa hết sức đem cây dương vật to dài như xuyên thẳng vào hang

động chặt hẹp Đại Ý Ty đến nơi sâu xa nhất, một luồng nóng tinh dịch dâng lên mà ra...

– Á.....á.....a.....!

Đang chìm vào vực sâu ái dục bên trong, Đại Ý Ty bị tinh dịch nóng bỏng của hắn một kích, lập tức kêu đề lên tiếng rên to, ngọc thể co giật căng thẳng, một đôi ưu chân thon dài giờ cao lên, đem dương vật hắn gút gao kẹp vào ở dưới hạ thân, từ cửa miệng âm đạo ở nơi chính giữa hai bên môi nhỏ âm hộ, chậm rãi tràn ra một dòng suối nhỏ màu trắng hỗn hợp chất dịch.

Trương Siêu Quần bỗng thấy choáng váng đầu óc rồi ngủ thiếp đi.....

Hồi lâu sau Trương Siêu Quần từ đang ngủ mê man tỉnh lại, trên người mồ hôi vẫn chưa khô hẳn, kê bên là một thân thể trong trắng lộ hồng mềm mại, phần hồng từng mảnh từng mảnh, da thịt mịn màng như ngọc, óng ánh long lanh....

Ta... ta đây là đang nằm mơ sao? Một trận vừa rồi là chân thực như vậy, chắc chắn không là mộng rồi!

Hắn ngồi dậy, thì thấy cái âm hộ hồng hào của Đại Ý Ty bên dưới tàn tạ một mảnh, hai bên môi lớn bên ngoài, môi nhỏ bên trong tất cả đều là sưng phồng ửng đỏ một mảnh, tất cả chính mình kiệt tác của mình, Trương Siêu Quần lần này thất kinh, mồ hôi bị dọa sợ lại chảy ra ướt sũng cả người.

Ta... ta đã đem cái đó đâm vào bên trong thân thể Đại Ý Ty rồi! Trương Siêu Quần tê rần hết cả da đầu, lần này... lần này chết chắc!

Trương Siêu Quần tay chân lạnh lẽo, xong... xong đời! Tiểu gia đã ở chỗ này đánh rắm một phát vô cùng nặng mùi rồi!

Trương Siêu Quần thân thể càng cứng, càng là không còn dám đến xem nàng, chỉ lo tầm mắt của mình sẽ bị nàng phát hiện, con người vội vã chuyển loạn, nhìn thoáng qua vút trên mặt đất ngón ngang xiêm y, trong lòng hơi động, rón ra rón rén bước đến, cẩn thận từng li từng tí một quần áo mặc vào, tay chân cũng không yên run rẩy.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề lại, Trương Siêu Quần trong lòng vô cùng hãi sợ, liếc mắt nhìn về phía Đại Ý Ty hãy còn ngủ say chưa tỉnh, thầm van vái : ” Quan Thế Âm Bồ Tát, Như Lai đại thần, chúa Giê-xu... amen, các người hãy phù hộ ta Trương Siêu Quần này a! Hi vọng nàng không có nhanh tỉnh ngủ lại!

Trương Siêu Quần nhón chân, chậm rãi đi tới cửa, ngừng thờ, chậm chạp từ từ nhấc lên cái chốt cửa gỡ xuống, thật nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lặc mình đi ra ngoài, khép cửa lại, Trương Siêu Quần nghe được tiếng tim mình đập liên hồi như trống trận trước toàn quân.

Lúc này, màn đêm vẫn còn phủ tấm tối, Trương Siêu Quần không dám do dự, thật nhanh hướng ra khỏi quán trọ cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài...

Ngay khi hắn vừa đi khỏi, Đại Ý Ty đã mở mắt ra, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa, một lúc lâu, thăm thẳm thờ dài :

– Thiên ạ... ta cũng không ngờ tới sao lại có cảm giác.....

Trước loại thuốc kia, dược lực thực sự là quá mức bá đạo, Đại Ý Ty còn có thể lấy nội lực tạm chống lại, nhưng rồi cũng phải điểm lấy huyết ngũ của Trương Siêu Quần, cỡi hết quần áo của hắn ra, leo lên nhét dương vật hắn vào âm đạo của mình cường bạo, sau khi tiết ra âm tinh thì dược lực cũng đã hoàn toàn tan biến bên trong thân thể, nhưng vì dùng nội lực chống đỡ quá lâu nên cơ hội bị kiệt sức nằm im không nhúc nhích, lúc sau trải qua thời gian, thì huyết đạo của Trương Siêu Quần đã tự hóa giải, hắn lại cố tình sờ soạng trên thân thể nàng, khởi đầu thì nàng còn dùng nội lực âm thầm chống lại, nhưng cũng không lâu, bên dưới cái âm hộ lại tựa hồ cũng đang sôi trào và sự việc tiếp theo diễn biến như là tự nhiên phải đến....

Đại Ý Ty càng tự trách mình! Nếu Trương Siêu Quần nghe được lời này của Đại Ý Ty, chỉ sợ đánh chết hắn cũng không chịu rời khỏi nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Gặp Lại Thường Ngộ Xuân

Trương Siêu Quần từ quán trọ đi ra, chạy một mạch không dám dừng lại, con đường quay lại về hướng Hồ Điệp Cốc hắn vẫn nhớ tới, nếu là đi còn đường khác, Trương Siêu Quần cũng không dám tùy tiện đi, hắn mặc dù là hiện đại đặc công ưu tú, nhưng sức lực có hạn, những tên lính Mông Cổ kia, mỗi người về khả năng chiến đấu đều ngang ngửa với 1 người lính đặc công bình thường, thường đi với số đông tương đương cấp đại đội, nếu dựa vào hơn 150 phát đạn còn lại để chống đỡ thật sự là quá sức, trong thế giới võ hiệp, muốn ăn sung mặc sướng, đầu tiên là phải học được võ công tuyệt thế, sau đó gây dựng uy danh chấn động, làm bọn đạo chích kinh sợ, dọa cho bọn chúng không ai dám đụng vào.

Đáng tiếc chính là...tuy rằng được võ lâm đệ nhất cao thủ Trương Tam Phong thu làm đệ tử, nhưng cũng còn chưa có chính thức công bố, nếu chờ đến được cái ngày công bố ấy, phỏng chừng sau này mình ở trong chôn giang hồ cất bước, không ai không dám nể đến mặt mũi, với lại khi đó hắn học được thêm một ít võ công tuyệt thế, chẳng phải là hắn đã được khen là gần có thanh kỳ, là kỳ tài để luyện võ vật đấy sao? Cũng không biết tương lai tiểu gia ta cùng với Trương Vô Kỵ kia ai trâu bò hơn ai...

Chạy đi tầm 20-30 dặm, Trương Siêu Quần cũng không thấy Đại Ý Ty đuổi theo, lúc này hắn mới yên lòng lại, nhưng đáng tiếc là, tuy rằng có một đêm phong lưu, nhưng phản ứng nhớ lại chỉ tiết trong lúc giao hoan cùng Đại Ý Ty ở trong đầu hắn thì lại không có nhiều, điều này là sao? Trương Siêu Quần không nghĩ ra, lẽ nào là bị Đại Ý Ty dùng cái gì thủ pháp quái dị làm cho mình ngất đi rồi không còn nhớ rõ? Xem ra Ba Tư vẫn có rất nhiều thủ thuật trò chơi, không biết nay mai có xuất hiện ông thần đèn của Ba Tư không nữa?

Trương Siêu Quần trong mò mẫm cất bước, tuy rằng phương hướng là đúng rồi, nhưng dù sao chưa có quen thuộc địa hình, đi một hồi lâu, cuối cùng lại mất phương hướng, cứ thẳng hướng về bên phải, hắn nghĩ rằng chắc là không sai, cứ lững thững mà đi.

Thân thể của hắn có tố chất vô cùng tốt, đi mãi đến tận mặt trời mọc, cũng không cảm thấy mệt mỏi gì nhiều, chỉ có là dọc trên đường đi, không thấy có cái chợ nào, cái bưng bị đói cứ “ ục... ục “ kêu réo, chiều hôm qua đến giờ chưa có ăn hạt gạo nào vào trong bụng, đã giao cấu với Đại Ý Ty, bây giờ vẫn còn đang vận động đi trên đường dài, nếu không tìm được chỗ ăn cơm, chỉ sợ Đại Ý Ty chưa đuổi kịp, đánh cho một chưởng răng rắc gãy xương, thì đã phải chết đói tại nơi đây rồi.

Lại đi thêm một đoạn đường, chỉ thấy phía trước phong cảnh đẹp không sao tả xiết, dọc theo đường đi đầy khắp núi đồi đều là hoa, quang cảnh rực rỡ đã cực, Trương Siêu Quần bỗng cảm thấy phấn chấn, không vì cảnh sắc này, mà là hắn đang nghĩ đến nơi đây hoa nở khắp nơi, nhất định sẽ có người ở gần đây, vừa nghĩ tới cái bụng lại sôi ùng ục đưa ra kháng nghị, cái bụng lép xẹp, thì làm sao có tâm tình thưởng ngoạn phong cảnh?

Đi qua thêm mấy khúc cua quẹo, hắn không để ý tới đã đi vào con đường cụt, trước mặt là một vách núi dựng đứng đường đi đã hết.

Đúng lúc này hắn thấy mấy con bướm từ một bụi hoa rậm rạp to lớn bay vào bên trong mà không thấy bay ra, Trương Siêu Quần trong lòng chợt động, Hồ Thanh Ngu được xưng là Diệp Cốc Y Tiên, chỗ ẩn cư nhất định là có rất nhiều bướm, nghĩ một hồi hắn cũng chui vào theo vết bướm bay.

Qua bụi hoa, trước mắt lại là một con đường mòn, Trương Siêu Quần nhìn cái bụng đói vượt qua đoạn đường này, càng lúc thấy bướm càng nhiều trắng, đen, vàng, tím... uyển chuyển nhảy múa, trông hoa cả mắt, các loại bướm này lại không sợ người, bám đầy trên đầu tóc quần áo của Trương Siêu Quần, hắn hy vọng mình đã tiến vào Hồ Diệp cốc, chân bước đi càng nhẹ nhàng hơn.

Mãi đến trưa, thì thấy một con suối nhỏ, trên bờ suối có 7- 8 căn nhà tranh, mỗi căn nhà tranh trước sau trái phải gì cũng đều trồng hoa, đủ loại các loại hoa cỏ xinh tươi.

Trương Siêu Quần tinh thần tỉnh táo, cuối cùng cũng đã nhìn thấy người ở, dù cho là nơi này không phải chỗ Hồ Thanh Ngu trú ngụ, út nhất hắn cũng có thể được ăn no nê, nghĩ tới đây, hắn sờ tay vào ngực, lấy ra chút bạc vụn, đây là số ngân lượng của tên hái hoa đạo tặc hắn chiếm được, bàn tay tinh cò chạm được mấy cái bình nhỏ, đột nhiên nhớ lại, hắn đem những này chiếc lọ ra đếm, nhớ tới lúc trước là 5 cái bình nhỏ, bây giờ lại thiếu một cái, bỗng nhiên tỉnh ngộ, chà trách làm sao Đại Ý Ty lại trúng xuân được? Được chi độc, nguyên lai là do duyên cớ này!

Trương Siêu Quần trong lòng thất lạc, thờ dài, lại nghĩ đến, nếu không có vật này gây rắc rối, thì làm sao mình lại được hưởng 1 đêm phong lưu? Trương Siêu Quần lo được lo mất, cảm cùi đi đến khoảng sân của căn nhà tranh.

Mới đi được vài bước, thấy xa xa có bụi cỏ nhúc nhích, phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, Trương Siêu Quần giật mình, thầm nghĩ bụi cỏ đó đừng nói là có người chứ? Hắn thận trọng đi đến gần thì trong bụi cỏ truyền đến một thanh âm khàn khàn lớn tiếng quát :

— Là ai!

Trương Siêu Quần ngẩn người, nghe giọng nói kia chính là Thường Ngô Xuân, vội vàng chạy vội đến, quả nhiên, Thường Ngô Xuân nằm ở trong bụi cỏ, sắc mặt trắng bệch, râu ria xồm xàm, hai mắt đã thâm một màu đen hăm sâu xuống, một hán tử khỏe mạnh uy vũ, lúc này giống như một thầy ma vậy, Trương Siêu Quần cả kinh nói :

— Là tiểu đệ Trương Siêu Quần, Thường đại ca sao lại ở chỗ này?

Thường Ngô Xuân nhìn thấy là hắn, nhếch môi nở nụ cười, cánh tay mềm nhũn thả xuống, nói :

— Trương huynh đệ, người cũng đã đến rồi.

Trương Siêu Quần đột nhiên nhớ tới, trong nguyên Ý Thiên, Hồ Thanh Ngu bởi vì năm xưa không chịu chữa trị cho Hàn Thiên Diệp trượng phu của Đại Ý Ty, dẫn đến cái chết của Hàn Thiên Diệp.

Hồ Thanh Ngu năm đó cũng là vì Đại Ý Ty không chịu gả cho huynh đệ trong Minh giáo, mà lại cam tâm đi lấy người ngoài, do đó nên căm giận bất bình, không chịu cứu giúp, lấy cớ nói, nếu không phải là người Minh giáo bên, tuyệt không trị liệu, Đại Ý Ty bắt buộc đi phải rồi đi, trước khi đi có nói rằng, nếu sau này, có một ngày ta biết người vi phạm lời thề này, thì sẽ đến lấy mạng của người, từ đó đến nay, nếu không phải là người Minh giáo, Hồ Thanh Ngu quyết không chữa liệu, do đó mới có cái ngoại hiệu hiệu “ kiến tử bất cứu “ này.

Mấy ngày trước Thường Ngô Xuân dẫn theo Trương Vô Kỵ tìm đến hồ Thanh Ngu nhờ cứu chữa vết thương, Hồ Thanh Ngu chỉ chịu chữa trị cho Thường Ngô Xuân lại không màng để ý tới Trương Vô Kỵ, Thường Ngô Xuân l2 một hảo hán, được người ủy thác, thì sẽ hết lòng vì việc người, hắn ta tình nguyện dùng mạng của mình đổi cho Trương Vô Kỵ được trị vết thương, dưới con nóng giận Hồ Thanh Ngu hai ngày này cũng chưa có tới.

Nghe Thường Ngô Xuân nói xong, Trương Siêu Quần cũng nhớ tới tình tiết trong Ý Thiên, nên hỏi vội :

— Thường đại ca, huynh nằm ở đây đã mấy ngày?

Thường Ngộ Xuân chỉ hơi trầm ngâm, nói :

– Khoảng chừng có 5 ngày, Hồ sư bá nói, nếu như sư bá không ra tay cứu chữa, huynh cũng chỉ có thể sống được 7 ngày, ha ha ha... Trương huynh đệ, rất tiếc là ở đây không có rượu, nếu có chúng ta ra sức uống một trận, cũng tốt hơn là khô cạn mà chờ chết!

Trương Siêu Quần thấy hần như thế, bất giác đau lòng, nhưng hần cũng biết, Thường Ngộ Xuân hai ngày sau cũng không có chết, đây là một hán tử phóng khoáng, tương lai sau này sẽ là khai quốc công thần Minh triều, vì thế Trương Siêu Quần cười vang nói :

– Thường đại ca sao lại nói ra những lời u oán như vậy ư! Nam tử hán đại trượng phu, một vết thương không đáng nhắc tới, Thường đại ca không có sao đâu, tiểu đệ cũng có biết một chút tướng thuật, huynh không phải là người đoán mệnh.

Thường Ngộ Xuân thấy hần mới đầu còn nói đến hào khí, lúc sau lại nói ra lời như vậy, không khỏi ngẩn ra, cười đến suýt nữa tắt thở...

Trương Siêu Quần nói :

– À...còn Vô Kỵ đâu rồi? Tiểu đệ muốn đi nhìn hần một chút!

Thường Ngộ Xuân đưa tay chỉ hướng căn nhà tranh phía trước, nói :

– Đang ở nơi đó đấy!

Trương Siêu Quần gật gù đầu, đứng dậy:

– Tiểu đệ gặp hần chào hỏi, sau đó sẽ quay trở lại...

Thường Ngộ Xuân trúng Triệt Tâm chưởng của phiến tăng, sau đó lại ác chiến một trận, bị hàn độc công tâm, nếu không có nhờ vào thân thể cường tráng, chỉ sợ đi đời nhà ma từ lâu rồi, do nói chuyện với Trương Siêu Quần một lúc, khí lực không chống đỡ nổi, lại nằm vật xuống.

Trương Siêu Quần đi vào trong căn nhà tranh, thì nhìn thấy một người trung niên thần khí đạo cốt, đang đứng nhìn một tên tiểu đồng đun nấu siêu thuốc, chung quanh căn phòng đầy mùi thảo dược.

Trương Siêu Quần biết người này chính là Diệp Cốc y tiên Hồ Thanh Ngưu, hần từng xem ti vi nhìn thấy Lương Thiên đóng vai Hồ Thanh Ngưu, vóc người thấp bé, đầu trâu mặt ngựa, mà bây giờ trước mặt người trung niên này, khá là anh tuấn, nho nhã phong độ, khiến người vừa nhìn thấy dễ có hảo cảm, Trương Siêu Quần dự đoán năm xưa Hồ Thanh Ngưu không chịu chữa trị cho Hàn Thiên Diệp, cũng có thể là vì yêu thầm Tử Sam Long Vương Đại Ý Ty, nếu ông thật sự là tướng ngừ đoán, khuôn mặt hèn mọn, thì còn nói là không tự lượng sức mình cho dù quỳ gối dưới đáy quần của Đại Ý Ty cũng không đáng, nhưng qua dáng vẻ bây giờ thì năm xưa, chắc chắn Hồ Thanh Ngưu cũng là thiếu niên tuấn tú phong lưu nhanh nhẹn cho nên mới nảy sinh lòng nhưng nhớ..

– Văn bối Trương Siêu Quần xin được tiếp kiến Diệp Cốc y tiên.

Trương Siêu Quần cung kính nói.

Trung niên nhân chính là Hồ Thanh Ngưu, ông khẽ ngẩng đầu, liếc nhìn Trương Siêu Quần, khẽ nói :

– Ngươi là người phương nào? Tới đây vì chuyện gì?

Trương Siêu Quần thấy ông dáng dấp đạo sĩ, cũng không để ý ông ta lạnh nhạt, cất cao giọng nói :

– Văn bối là đệ tử Vô Đang Trương chân nhân, có vị tiểu huynh đệ gọi là Trương Vô Kỵ, đang được Hồ tiên sinh trị thương ở đây, nên đến để thăm hỏi.

Trương Siêu Quần thầm nghĩ : “ Nếu Hồ Thanh Ngưu nghe mình xưng danh là đệ tử Trương Tam Phong, mà trước giờ giang hồ chỉ nổi danh Vô Đang thất hiệp ư, thế nào Hồ Thanh Ngưu cũng sẽ lộ ra kinh ngạc mà hỏi mình.”

Nhưng hần bất ngờ là Hồ Thanh Ngưu nghe qua cũng không thêm ngẩng đầu lên, nói :

– Phái Vô Đang tên tuổi vang danh, lại đưa tới một người bị thương sắp chết, tên tiểu quỷ đó ta vẫn còn chưa tính tới, bây giờ tới thêm một người, nếu người của Minh giáo nhìn thấy, thế nào cũng tưởng rằng không biết từ lúc nào môn phái Vô Đang cùng với Minh giáo trở thành một nhà rồi! Ngươi đến rồi cũng được, dẫn ngay tên tiểu quỷ kia đi đi, ta Hồ Thanh Ngưu “ kiến từ bất cứu “ không phải chỉ là hư danh.

Trương Siêu Quần đảo mắt nhìn chung quanh, vẫn không thấy Trương Vô Kỵ, đầu hể, đoán rằng hần ta đang ở cái nào góc khuất nào đó nghiên cứu về y thuật nên hi hi hờ hờ cười, nói :

– Hồ tiên sinh, Vô Đang và Minh giáo không phải là người một nhà sao? Bạch Mi ung vương Ân Thiên Chính nguyên là một trong tứ đại pháp vương Minh giáo, mẫu thân Trương Vô Kỵ, là con gái của Bạch Mi ung vương, Ân Tổ Tổ lại gả cho Vô Đang Trương ngừ hiệp, thì có phải chính là người một nhà chứ gì nữa.

Hồ Thanh Ngưu “hừ” một tiếng, hướng dẫn tên tiểu đồng sắc thuốc, đối với Trương Siêu Quần rất là hờ hững.

Trương Siêu Quần vẫn không để ý lắm, tiếp tục nói :

– Văn bói tuy rằng còn trẻ, ở trên núi Võ Đang cũng thường nghe ân sư lão nhân gia hay nhắc đến các anh hùng hảo hán trên giang hồ, Tứ Đại Pháp Vương của Minh giáo thì có Bạch Mi Ứng Vương chí hướng cao xa, quang minh lỗi lạc, Thanh Dục Bức Vương khinh công đệ nhất thiên hạ, Từ Sam Long Vương cũng là võ lâm đệ nhất tuyệt sắc, Kim Mao Sư Vương tuy rằng ở trong chốn giang hồ thanh danh không tốt, nhưng cũng có thể thông cảm được, vẫn là một hảo hán đầu đội trời chân đạp đất. Thế nhưng, lão nhân gia lại bội phục nhất vẫn chính là người có y thuật thần thông của Minh giáo với khả năng cải tử hồi sinh cứu người Diệt Cốc y tiên Hồ tiên sinh đây, lão nhân gia có nói, một người võ công dù cao cường đến đâu, trong cuộc đời, thông thường là giết người nhiều hơn là cứu người, nhưng Hồ tiên sinh lại là ngược lại, cứu người nhiều hơn là giết người, làm biết bao thiện nghiệp, nhân vật võ lâm tâm thưởng làm sao có thể so sánh được Hồ tiên sinh. Văn bói từng mấy lần nghe sư phụ nhắc tới tên, trong lòng rất là ngưỡng mộ, vẫn luôn cho rằng Hồ tiên sinh chắc là một vị tiền bối già nua, nào ngờ đâu Hồ tiên sinh lại còn trẻ như vậy, đáng vẻ bất phàm, tướng mạo đường đường, thật sự là văn bói bất ngờ... bất ngờ cực kỳ.

Nói tới chỗ này, Trương Siêu Quần còn liên tục lung lay cái đầu, như là vẫn còn chưa dám chắc.

Hắn một phen nịnh nọt thao thao bất tuyệt, mặc dù là Hồ Thanh Ngu tính ngang bướng quái đản, chưa bao giờ để ở trong mắt mình những người chính phái, lúc này trở nên rất là hòa hoãn, khuôn mặt lạnh lùng vừa rồi thay bằng vẻ mặt xán lạn mỉm cười.

Trương Tam Phong là nhân vật võ công cao thâm đến cỡ nào, đức cao vọng trọng, đến ngay cả cổ giáo chủ Minh giáo Dương Đình Thiên cũng còn kính phục không ngớt, nếu nói Hồ Thanh Ngu không đem Trương Tam Phong để vào ở trong mắt, đó là giả, chỉ là ngoài miệng không chịu chấp nhận mà thôi.

Hồ Thanh Ngu nghe Trương Siêu Quần nói Trương Tam Phong luận anh hùng thiên hạ, lại còn đem mình xếp hạng bên trên Tứ Đại Pháp Vương, nhất thời sinh ra cảm giác của một người tri kỷ, hận là không thể ngay lập tức đến núi Võ Đang gặp Trương Tam Phong nói khiêm tốn vài câu, nếu lúc này Trương Tam Phong đích thân câu ông trị thương cho Trương Vô Kỵ, phỏng chừng ông sẽ là đem lời cảnh cáo của Đại Ý Ty vứt bỏ đằng sau, mà lập tức triển khai diệu thủ thần thuật, cẩn thận ở trước mặt vị võ lâm đệ nhất cao nhân khoe khoang một phen.....

-Ha ha ha...

Hồ Thanh Ngu vuốt râu mỉm cười không ngớt, được Trương Siêu Quần một phen nịnh nọt, thực sự là làm cho ông quá mức thoải mái, hình tượng tên tiểu tử này trong lúc nhất thời liền thân thiết gấp hơn một trăm lần so với trước đây.

– Ta chỉ là một lang trung giang hồ thôi, được Trương chân nhân xem trọng như thế, quá thẹn thùng, ta đối với Trương chân nhân cũng là kính ngưỡng đã lâu.

Nói tới chỗ này, đột nhiên Hồ Thanh Ngu cảm thấy cũng hơi kỳ quái, Trương Tam Phong đối với mình là người Minh giáo làm sao mà lại tán dương, hiện giờ chỉ là nghe tên tiểu tử này một bên, sự thật còn chưa biết là thật hay giả! Nụ cười liền thu lại nói :

– Trương Vô Kỵ là môn hạ của Trương chân nhân, ngươi cũng là môn hạ của Trương chân nhân, tại sao một tên ương bướng như trâu, một tên lại miệng lưỡi trơn tru như vậy, ta nghe lời nói của ngươi, nhiều nhất chỉ có thể tin được vài ba phần mà thôi.

Trương Siêu Quần cười khan một tiếng, Hồ Thanh Ngu này cũng không phải dễ gạt gẫm như vậy:

– Hồ tiên sinh, tiền bối có thể tin văn bói đến chín phần, văn bói bảo đảm đấy.

Hồ Thanh Ngu cười nói :

– Được rồi... được rồi, ngươi muốn đi gặp tiểu huynh đệ của ngươi thì đi gặp, hần ta thì đang ở bên gian phòng cách vách.

Trương Siêu Quần cúi chào, nói :

– Hồ tiên sinh làm rộn đến tiền bối, văn bói đi tìm Vô Kỵ đây.

Hồ Thanh Ngu ngăn người ra, Trương Siêu Quần đã đi ra ngoài rồi

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Người Từng Học Qua Y Thuật

Một thiếu niên quần áo đơn bạc đoạn chính ngồi ở trên băng ghế dài, trên bàn mở ra một quyển sách mỏng manh đóng buộc chỉ, say mê đọc không ngừng đầu lên, dáng vẻ lo lắng mất ăn mất ngủ, khi Trương Siêu Quần đi vào, thiếu niên mới bừng tỉnh lại.

– Vô kỵ tiểu đệ...

Trương Siêu Quần kêu lên.

Trương Vô Kỵ mờ mịt nhìn lên, vui mừng nói :

– Siêu Quần đại ca! Huynh đến rồi!

Trương Siêu Quần đi tới bên cạnh hắn, thấy chất đầy trên bàn các loại thư sách, “Hoàng đế nội kinh”, “Hoa đà nội chiêu đồ”, “Vương thức hòa mạch kinh”, “Tôn tư mặc thiên kim phương”...v.v. nhiều vô số, hơn 20 bản, Trương Siêu Quần lú lười hỏ :

– Tiểu đệ nghiên cứu bấy nhiêu sách thuốc?”

Trương Vô Kỵ ngại ngùng nở nụ cười, đưa tay gỡ đầu, nói :

– Không muốn nghiên cứu cũng phải nghiên cứu, Hồ tiên sinh không chịu chữa thương cho Thường đại ca, nếu hai ngày nữa không có cách trị, Thường đại ca sẽ không... sống nổi rồi!

Nói tới chỗ này, Trương Vô Kỵ cúi đầu xuống, vẻ mặt thật là khổ sở.

Trương Siêu Quần biết Trương Vô Kỵ cùng Thường Ngô Xuân có cảm tình rất tốt, liền vỗ đầu của hắn, cười nói :

– Tiểu đệ cứ để tâm xem, tuy can đảm nhưng phải cẩn trọng, huynh tin tưởng tiểu đệ nhất định có thể làm được!

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên nói :

– Siêu Quần đại ca, huynh tin tưởng tiểu đệ có thể làm được cái gì?

Trương Siêu Quần nói :

– Không phải là tiểu đệ đang xem sách thuốc tìm kiếm cách chữa thương cho Thường đại ca sao?

Trương Vô Kỵ càng là kinh ngạc, trừng mắt nó :

– Tiểu đệ chưa nói, làm sao huynh đoán ra được?

Nhưng rồi lập tức lại thoải mái, nói tiếp :

– À...chẳng qua là Hồ tiên sinh nhìn thấu ý đồ của tiểu đệ, cho nên nói cho huynh biết phải không?

Trương Siêu Quần nhếch miệng nở nụ cười, không nói gì, hắn đương nhiên biết Thường Ngô Xuân là do Trương Vô Kỵ chữa bậy đánh bạ lại lành vết thương, nhưng cũng bởi vì vậy mà làm cho Thường Ngô Xuân tuổi thọ giảm xuống chỉ còn có đến tầm 40-50 tuổi năm là dừng lại, hắn cũng biết Hồ Thanh Ngu cũng là dạng quật ngư, nói không chữa trị thì chắc chắn là sẽ không trị, cho nên Trương Siêu Quần không dám quấy rối Trương Vô Kỵ đọc sách, cổ vũ hắn ta vài câu xong liền đi ra ngoài.

Thấy Thường Ngô Xuân nằm ở trên đám cỏ ngủ, Trương Siêu Quần cũng ở bên cạnh nằm xuống, ngủ quên không biết từ lúc nào, trời đã đen kịt, lạnh lẽo chuẩn bị sắp có cơn mưa lớn trút xuống Trương Siêu giật mình tỉnh giấc, vội vàng ngồi dậy, thấy Thường Ngô Xuân chưa tỉnh, còn ngáy khò khò, hắn lay dậy nói

– Thường đại ca, trời sắp mưa, chúng ta đi vào trong tránh mưa một chút.

Thường Ngô Xuân nhếch miệng cười nói:

– Đệ đi tránh một mình đi, Hồ sư bá đã nói, không chữa trị huynh, cũng không cho huynh chết ở trước cửa nhà của sư bá, làm ảnh hưởng đến thanh danh của sư bá.

Trương Siêu Quần cá giận nói :

– Ai nói ngoại trừ ông ta thì không còn ai chữa trị được! Tiểu đệ nói huynh sẽ không chết thì sẽ không chết!

Dứt lời, cúi người xuống, ôm lấy Thường Ngô Xuân, Thường Ngô Xuân tuy rằng thân thể cao lớn, nhưng Trương Siêu Quần là đặc công, thể lực tốt vô cùng, nhẹ nhàng đem Thường Ngô Xuân ôm về phía căn nhà tranh.

Thường Ngô Xuân gãy dựa không chịu, Trương Siêu Quần có tai cũng như điếc, không thèm quan tâm đến hắn, đến trước sân, đem Thường Ngô Xuân đặt ở dưới mái hiên nhà, lúc này Hồ Thanh Ngu nghe tiếng động mở cửa ra xem, Thường Ngô Xuân đối với vị sư bá này rất là kính nể, cảm niệm không dám nói gì, Hồ Thanh Ngu cau mày nói :

– Người sắp chết, há có thể chết ở trước nhà của ta?

Trương Siêu Quần nhếch mép cười nói :

– Hồ tiên sinh, chết dưới cửa nhà thân y đương nhiên là không tốt rồi, văn bối đối với Hồ tiên sinh kính ngưỡng như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt, dứt khoát sẽ không làm nguy hại đến danh tiếng của Hồ tiên sinh, tại vì Thường đại ca không phải là người sắp chết, Hồ tiên sinh là sư bá, lẽ nào trơ mắt nhìn huynh ấy nằm một mình ở dưới cơn mưa?

Hồ Thanh Ngu sắc mặt chìm xuống, nói :

– Hắc trủng Triệt Tâm chướng, thương thế rất nặng, nếu 5 ngày trước lập tức cứu chữa, thì còn có thể trị khỏi hẳn, bây giờ chỉ còn hai ngày, nếu chữa trị chỉ có thể bảo mệnh, võ công từ đây không còn bảo toàn, còn sau đó 14 ngày có trời xuống chữa thì cũng toi mạng, nếu không nói sắp chết thì là cái gì? Nhanh mang hắn đi chỗ khác ngay.

Hai tên tiểu đồng đáp một tiếng, hướng về Thường Ngô Xuân đi đến, Trương Siêu Quần chặn lại ha ha, nói :

– Chậm đã, Hồ tiên sinh nói, bây giờ có chữa trị thì Thường đại ca võ công mất hết, nửa tháng sau nếu có chữa trị thì cũng sẽ mất mạng phải không?

Hồ Thanh Ngu ngạo nghễ nói :

– Ta Diệp Cốc y tiên tên gọi không phải là tự phong.

Trương Siêu Quần gật đầu cười nói :

– Văn bối đương nhiên biết, Hồ tiên sinh y thuật nếu là tự nhận người thứ hai, thì trong thiên hạ này không ai dám xưng số một, nhưng.. văn bối xem ra thì không hẳn là như thế...

Hồ Thanh Ngu xa xăm nét mặt hỏi :

– Ngươi vừa nói nói cái gì?

Trương Siêu Quần nói :

– Ngoại trừ Hồ tiên sinh, vẫn còn có một người có thể chữa trị vết thương của Thường đại ca.

Hồ Thanh Ngu ngạc nhiên hỏi :

– Là ai?

Trương Siêu Quần mỉm cười thần bí, đi vào hai bước, để sát đầu vào nhỏ giọng nói :

– Người này, do Hồ tiên sinh không biết là vô tình hay cố ý chỉ dẫn, đang không ngừng tiến bộ, văn bối tin rằng hắn đang học lấy các bí kíp y thuật của Hồ tiên sinh, rất chăm chỉ đầu óc rất lạnh lẽo, hẳn có thể trị thương hết Thường đại ca.

Hồ Thanh Ngu sững sờ, nói :

– Vậy thì chờ xem đi!

Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi, Hồ Thanh Ngu biết người Trương Siêu Quần nói chính là Trương Vô Kỵ, đối với tên tiểu tử này, Hồ Thanh Ngu trong lòng ưa thích, chỉ là ngoài miệng không tiếp nhận thôi.

Thường Ngô Xuân thấy Trương Siêu Quần ở bên tai sư bá mình thì thầm câu gì, sư bá lại có thể không còn đuổi mình đi nữa, nên không khỏi trở mặt ngoác mồm, mờ mịt hỏi :

– Tiểu huynh đệ, ngươi nói với Hồ sư bá cái gì vậy?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Cái này là bí mật, huynh yên tâm, không có việc gì đâu, hơn nữa sau này còn có thể sinh long hoạt hổ, tàn nhẫn đánh tan quân Mông Cổ xâm lăng!

Thường Ngô Xuân vốn là người, hào phóng rộng rãi đối với chuyện sinh tử xem nhẹ tựa lông hồng, cười vang nói :

– Không sai, chỉ cần Thường Ngô Xuân này không chết, giết quân Mông Cổ là tâm nguyện của ta. Chỉ có điều... nhiều ngày qua, không có uống rượu, cảm thấy là nhạt nhẽo vô vị, tiểu huynh đệ, có thể

Trương Siêu Quần quả quyết nói :

– Không được, Thường đại ca ráng nhẫn nại thêm hai ngày, đợi huynh sau khi khỏe lại rồi, huynh đệ ta cùng nhau uống thật sảng khoái!

Thường Ngô Xuân về mặt đau khổ, bắt đầu đi gật đầu, trong ánh mắt khá là thất vọng.

Đến ngày thứ 6, Trương Siêu Quần cuối cùng cũng đứng ngồi không yên, hần lén lút đi đến gian phòng Trương Vô Kỵ đang xem sách thuốc liếc nhìn không dưới 10 lần, thấy Trương Vô Kỵ mặt mày ủ rũ, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu, sắc mặt hắc trầm, dường như một đêm đã không chợp mắt, hần không khỏi lo lắng mất lòng tin, không biết là có phải tại có mình xuất hiện làm ảnh hưởng sự phát triển trình tự theo như trong nguyên bản Ý Thiên hay không? Lại lo lắng Trương Vô Kỵ đến thời điểm mấu chốt vẫn chưa có cách chữa trị, dù sao đây không phải là trò chơi chữa bệnh trẻ con, không được thì làm lại, mà là một cái mạng người a!

Đến buổi tối, trời mưa sấm chớp liên tiếp càng gia tăng nhiều hơn mấy hôm trước, Trương Vô Kỵ sắc mặt trắng bệch đi ra, xem ra quá mức uể oải, bước đi cũng loạng choạng, Trương Siêu Quần đứng lên, nhưng đầu óc căng thẳng đến nỗi không ra lời.

Trương Vô Kỵ mặt mày mỉm cười, nói :

– Siêu quần đại ca, Thường đại ca, mấy ngày nay tiểu đệ cạn kiệt tâm lực, nghiền ngẫm đọc sách thuốc của Hồ tiên sinh, tuy là không thể thông hiểu hết, nhưng thời gian quá gấp gáp, không thể kéo dài nữa, tiểu đệ chỉ có cách mạo hiểm là dùng kim châm trên người của Thường đại ca, nếu có bất hạnh xảy ra sự cố, tiểu đệ cũng không sống một mình..

Thường Ngô Xuân cười ha ha, nói rằng :

– Tiểu đệ nói gì xui rủi vậy? Người mau mau dùng kim châm chữa trị cho huynh, nếu may mắn được cứu, vừa vặn cũng làm cho Hồ sư bá xấu hổ, nếu kim châm làm huynh chết đi, đi đâu thai 18 năm sau thì Thường Ngô Xuân này vẫn lại là một kẻ hảo hán!

Trương Siêu Quần nói :

– Thường đại ca đừng suy nghĩ nhiều, Vô Kỵ tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng là người thông minh, tiểu đệ xin vỗ ngực đảm bảo, Thường đại ca sẽ không cần phải chờ đến 18 năm sau mới làm hảo hán.

Trương Vô Kỵ thấy trong mắt Trương Siêu Quần tràn đầy sự cổ vũ tin tưởng, bỗng cảm thấy phấn chấn, lấy ra từ hộp đựng thuốc ra mấy cây kim châm, hai tay run run, cẩn thận mò lấy huyết đạo của Thường Ngô Xuân, trong lòng nom nớp lo sợ, đem một cây kim châm cắm xuống huyết Quan Nguyên.

Hần chưa luyện qua thuật châm cứu, thủ pháp châm xuống huyết đạo tất nhiên là cực kỳ vụng về...

Nhưng kim châm của Hồ Thanh Ngưu chính là loại nhuyễn kim mềm mại, không có nội lực mạnh mẽ, thì không thể sử dụng được, Trương Vô Kỵ dùng sức hơi mạnh, cây kim châm cong lại không đâm vào trúng huyết đạo được, đến khi rút được cây kim châm ra thì xuất hiện thấy huyết.

Xưa nay dùng kim châm cắm vào huyết đạo, theo lý thì quyết không thể có xuất huyết, nhưng Trương Vô Kỵ động tay động chân một phen rồi mủi, huyết Quan Nguyên của Thường Ngô Xuân nhất thời máu tươi tuôn ra, vị trí của huyết Quan Nguyên nằm ở nơi bụng dưới, Trương Vô Kỵ tâm trạng lo lắng, càng làm cho tay chân luống cuống lên, Trương Siêu Quần đứng ở một bên, chỉ hận chính mình không có được nội lực, lại không hiểu huyết đạo, chỉ có cách là ở một bên nhỏ giọng cổ vũ.

Chợt nghe từ phía sau một trận cười ha ha, Trương Vô Kỵ cùng Trương Siêu Quần đồng loạt quay đầu lại, thì thấy Hồ Thanh Ngưu hai tay chấp ở sau lưng, nhàn nhả tự đắc, cười nhìn Trương Vô Kỵ hai tay đang đều nhuộm đầy máu tươi.

Trương Vô Kỵ vội la lên :

– Hồ tiên sinh, Thường đại ca huyết Quan Nguyên không ngừng chảy máu tại sao vậy a?

Hồ Thanh Ngưu nói :

– Ta đương nhiên biết tại sao, nhưng hà tất gì phải nói cho người?

Trương Vô Kỵ ngang nhiên nói :

– Tiểu bối xin một mạng đổi lấy một mạng, xin Hồ tiên sinh mau cứu chữa cho Thường đại ca, tiểu bối lập tức tự sát chết ở trước mặt Hồ tiên sinh...

Hồ Thanh Ngưu lạnh lùng nói :

– Ta đã nói không chữa trị rồi, là không chữa trị, ta lại không phải là quỷ Vô Thường, người tự sát chết rồi thì ta có được chỗ tốt gì? Hừ.. có chết đi 10 cái mạng của người, ta cũng không cứu một tên Thường Ngô Xuân.

Trương Siêu Quần thấy tình hình như vậy liền nói :

– Vô kỵ, không cần nhiều lời cầu xin, làm người thì phải dựa vào chính mình, nếu cứ khó khăn liền đi cầu người, thì khi nào mới có thể học được bản lãnh thật sự?

Trương Vô Kỵ nghe hần nói những câu có lý, trên mặt nét hoảng loạn giảm dần đi, gật đầu nói :

– Tiểu đệ đã hiểu, nhưng kim châm này quá mềm, không cách nào châm trúng huyết.

Trương Siêu Quần hơi trầm ngâm, liền đi bẻ một cành trúc, dùng cây chủy thủ hợp kim vót thành mấy cây kim châm bóng loáng bằng trúc, giao cho Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ lập tức châm vào 4 huyệt Phổi Khí Hải + Mệnh Quan + Trung Quản + Quan Nguyên trên người của Thường Ngô Xuân.

Cây châm bằng trúc bên trong có chứa tính dẻo dai, đâm vào huyệt đạo lại cũng không chảy máu, trải qua một lát, Thường Ngô Xuân thổ huyết ra mấy máu đen.

Trương Vô Kỵ không biết chính mình đâm loạn một trận khiến cho vết thương càng thêm nặng, may nhờ châm trúc có hiệu quả, bức ra trong cơ thể Thường Ngô Xuân máu huyết ứ đọng, quay đầu lại nhìn Hồ Thanh Ngu thì thấy ông tuy vẫn có ý chê cười, nhưng ẩn bên trong vẻ mặt mang theo vài phần khen ngợi...

Hắn liền chạy vào trong nhà, giờ những sách thuốc của Hồ Thanh Ngu ra xem một hồi, rồi thảo một đơn thuốc, đưa cho tên tiểu đồng, nhờ gã theo đó mà sắc hộ thuốc.

Tên tiểu đồng cầm toa thuốc đưa cho Hồ Thanh Ngu xem và hỏi có nên bốc và sắc không?

Hồ Thanh Ngu chỉ “hừ” một tiếng đáp:

– Buồn cười thật! Thôi được mi cứ bốc và sắc cho hắn, nhưng nếu Thường Ngô Xuân uống xong thang thuốc này mà không chết thì số của y lớn thật!

Trương Siêu Quần nghe Hồ Thanh Ngu cười gần ba tiếng, hắn chợt nghĩ đến điều gì đấy, giật lấy lại đơn thuốc, đem tất cả mấy vị thuốc, tất cả phân lượng đều giảm thiểu hơn một nửa, suy nghĩ một chút, lại giảm đi thêm một phần hai, rồi mới giao cho tiểu đồng.

Trương Vô Kỵ thấy hắn giảm đi phân lượng nhiều như thế, lo lắng được lực không đủ, nói:

– Giảm như thế này... có được không?

Trương Siêu Quần đương nhiên là biết, nguyên bản bên trong Ý Thiên từng nói, bởi vì Trương Vô Kỵ không hiểu được lý, cho Thường Ngô Xuân uống thuốc được lực quá nặng, dẫn đến Thường Ngô Xuân tráng niên giảm thọ, Thường Ngô Xuân lại một đấng tướng của Minh triều lúc khai quốc, 40 tuổi thì chết, khiến người ta thương tiếc, hiện nay đã có cơ hội cứu chữa lại này, Trương Siêu Quần âm thầm vui mừng.

Hồ Thanh Ngu đứng ở một bên thấy Trương Siêu Quần xóa giảm phân lượng được, không khỏi cột dạ, nên hỏi rằng:

– Ngươi có từng học qua y thuật?

Trương Siêu Quần lắc đầu nói:

– Chưa bao giờ học qua!

Hồ Thanh Ngu nói:

– Ngươi không hiểu về y thuật, vì sao lại đem được vật giảm nhiều như vậy? Không sợ được hiệu tác dụng không tới, không trị hết vết thương sao?

Trương Siêu Quần nhìn sắc mặt Hồ Thanh Ngu biểu hiện tuy rằng bình thản, nhưng cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, trong lòng hắn biết, nếu là mình đã làm sai, con người này tính tình quái gở, tất nhiên là sẽ cười lạnh, sẽ không hiện lên sự kinh ngạc, do đó hắn đã nắm chắc trong lòng, kêu tiểu đồng kia cứ y như thế mà sắc thuốc.

Chờ thuốc sắc xong được, Trương Siêu Quần cầm chén thuốc bưng đến bên miệng Thường Ngô Xuân, cười nói:

– Thường đại ca hãy uống thuốc đi! Có khỏi hay không, đệ không dám cam đoan trước nhé.

Thường Ngô Xuân cười nói:

– Nam nhân đại trọng phu, việc gì mà phải sợ đến nhiều như vậy.

Y nhắm mắt, ngửa cổ đem một bát thuốc uống đến một giọt cũng không còn.

Đến ngày hôm sau, mưa tạnh mặt trời mọc, còn say ngủ Trương Siêu Quần cùng Trương Vô Kỵ bị người đánh thức, hóa ra là Thường Ngô Xuân tỉnh lại, hai người thấy sắc mặt y hồng hào, tinh thần kiện vượng, liền mừng rỡ vây quanh Thường Ngô Xuân khua tay múa chân.

Hồ Thanh Ngu cũng đã tỉnh lại, đứng ở cửa sổ thấy ba người bọn họ biểu lộ niềm vui, ông lắc đầu thở dài, đêm qua Trương Vô Kỵ mở phương thuốc, mặc dù không sai, nhưng phân lượng mạnh đến có thể giết chết một con trâu, sau đó bỗng dưng Trương Siêu Quần thật giống như là hiểu được về được lý, đem phân lượng giảm hơn một nửa, so với ông kê đơn mở được, cũng xê xích không bao nhiêu, không biết là tiểu tử này đánh bậy đánh bạ, hay là Thường Ngô Xuân số mệnh chưa tuyệt, vết thương Triệt Tâm chướng lại được chữa lành.

Trương Vô Kỵ lại mở ra một đơn thuốc điều trị bổ dưỡng, cái gì nhân sâm, sừng hươu, thủ ô, phục linh, các loại đại bổ đều có, trong nhà Hồ Thanh Ngu cất giữ được liệu đầy một nhà, nhưng không phải là các loại trân phẩm quý hiếm, đa số được lực là các loại cây cỏ thông dụng để kiếm ở bên

ngoài.

Trải qua chừng 10 ngày, Thường Ngô Xuân thần thái đã sáng láng, võ công cũng hồi phục như cũ...

Thường Ngô Xuân vừa khỏe lại thì Trương Siêu Quần liền bị y thuyết phục cùng đi vào thôn trấn phụ cận gần đó, mua năm cái bình rượu lớn, đưa đến cất giữ ngay lối vào thung lũng Hồ Điệp cốc, hai người biết Hồ Thanh Ngu tính bướng bỉnh quái dị, không dám ở trong khu vực nhà ông ta uống rượu, liền đem mấy vò rượu ra xa xa ở trong rừng, mỗi ngày sau khi uống thuốc, hai con sâu rượu liền lên lút đi ra ngoài, vừa uống rượu, vừa luận về giang sơn, cực kỳ tiêu dao khoái hoạt.

Lại quá mấy ngày, sau khi rượu uống hết sạch, Thường Ngô Xuân liền cáo từ Trương Siêu Quần, anh hùng hảo hán, giang hồ hảo hiệp, hai người cười ha ha, Thường Ngô Xuân nhẹ nhàng đi, cũng không từ giả Trương Vô Kỵ.

Khi Trương Siêu Quần quay trở lại, hướng về Trương Vô Kỵ nói rằng :

– Thường đại ca đi rồi!

Trương Vô Kỵ ngẩn người ra, vành mắt đỏ hoe, hấn cùng Thường Ngô Xuân hoạn nạn có nhau, kết thành sinh tử chi giao, nghe tin Thường Ngô Xuân ra đi không lời từ biệt, nước mắt dâng đầy.

Trương Siêu Quần cười.

– Thường đại ca anh hùng quang minh, bằng hữu của huynh ấy lại có thể nào giống như một tiểu cô nương khóc sụt sùi như thế? Chúng ta sau này chắc chắn sẽ có cơ hội gặp lại, đến lúc đó tiểu đệ cũng lớn rồi, chúng ta sẽ đem rượu ra nói chuyện vui vẻ, tâm tình thiên hạ, chẳng phải là tốt hơn?

Trương vô kỵ thấy hấn nói hào hùng, khuôn mặt đỏ bừng lên thu lệ gạt đầu,.

Quá mấy ngày, Trương Siêu Quần lại đi đến trấn trên mua rượu, lần này chỉ mua một vò, uống một chút, mới phát hiện không người đối ẩm, rượu này vô vị vô cùng, Trương Vô Kỵ vẫn luôn luôn ở trong gian phòng sách nghiên cứu về y thuật của Hồ Thanh Ngu, Trương Siêu Quần đến từ hiện đại, đương nhiên biết những quyển sách kia là báu vật quý giá, nhưng ghi chép liti nha liti nhit văn tự, giống như Thiên thư vậy, hấn muốn học cũng học không được, nhàn rồi tẻ nhạt, đi tới cái thế giới vô hiệp này, mỗi ngày ăn ngủ, ngủ rồi ăn, quá mức hoang phế thời gian, không khỏi hối hận, tại sao hôm trước không cùng Thường Ngô Xuân đi khắp nơi tiêu dao giang hồ.

Thời gian gần đây, thân thể Trương Vô Kỵ dần dần cũng khỏe hơn, hôm nay muốn cùng với mấy tên tiểu đồng của Hồ Thanh Ngu đi lên núi hái thuốc, Trương Siêu Quần đang nhàn rồi vô sự, tự nhiên nhập bọn.

Ra khỏi Hồ Điệp Cốc ước chừng hơn hai mươi dặm, thấy một cái núi cao, mây trắng bàng bạc lưng chừng núi, hỏi ba tên tiểu đồng, thì ra cái núi đó có cũng tên là Thanh Ngu sơn! Trương Siêu Quần cùng Trương Vô Kỵ cười dòn tan, chửi trách Hồ Thanh Ngu ở nơi này, bởi vì có núi Thanh Ngu!

Nhóm năm người chậm rãi hướng về trên núi bước đi, bọn họ bằng tuổi nhau, lớn nhất chính là Trương Siêu Quần, 18 tuổi theo bộ dạng ở thế giới này, nhỏ nhất là Trương Vô Kỵ, 12 tuổi, ba người kia tiểu đồng, đều là 13-14 tuổi, dọc theo đường đi cười nói vui vẻ, thật là náo nhiệt, khi leo đến giữa sườn núi thì nghỉ ngơi một lúc, kế tục lại leo đến trên tận đỉnh ngọn núi.

Đột nhiên một tên tiểu đồng chỉ vào trên vách núi có thứ mọc từng khóm màu trắng mượt mà lớn tiếng kêu lên.

– Mọi người mau nhìn, đó là Linh Chi... đó là linh chi!

Các tiểu đồng khác cũng đều nhìn thấy, kinh ngạc thốt lên. Linh chi mọc ở núi này, rất khó hái được, loại này cực kỳ là dược liệu quý giá, thậm chí theo truyền thuyết dân gian là có thể cải tử hồi sinh, trường sinh bất lão.....

Thấy ba tiểu đồng mừng rỡ như điên, hướng về vách núi nơi đó chạy tới, Trương Siêu Quần giật, loại Linh Chi này đa số đều là sinh trưởng ở nơi chót vót vách núi, một chút sơ sẩy, thì sẽ rơi vực thẳm bên dưới, Trương Siêu Quần có thể nào mà không sợ hãi, vội vàng cao giọng quát bảo ngưng lại.

Nhìn thấy vẻ mặt bọn họ biểu hiện tiếc nuối, Trương Siêu Quần cười nói :

– Chi là Linh chi thôi mà, cũng không phải là gì ghê gớm lắm, vì vật này mà vạn nhất mất mạng, chẳng phải là oan uổng lắm sao?

Một tiểu đồng nói :

– Nếu là Vô Kỵ đệ đệ ăn Linh Chi này, nói không chừng bệnh của y liền có thể thuyên giảm được nhiều đấy.

Mắt bọn tiểu đồng nhìn Linh Chi trên vách núi, tiếc rề không muốn bỏ qua.

Trương Vô Kỵ nói :

– Chúng ta tìm một cành cây, dùng dây mây thảo điệp bện thành một sợi dây thắt, đeo vào là có thể hái được rồi!

Trương Siêu Quần nguyễn một cái, nói :

– Vô ky, tiểu đệ cũng tin là Linh Chi có thể trị bách bệnh chứ? Chuyện này bất quá là truyền thuyết thôi mà....

Trương vô ky cười nói :

– Siêu quần đại ca, không bởi vì Linh Chi quý giá, mà do Hồ tiên sinh dạy đệ rất nhiều, nếu hái được Linh Chi đưa cho ông ta, Hồ tiên sinh nhất định sẽ rất vui vẻ.

Trương Siêu Quần đang muốn ngăn cản lại, Trương Vô Kỵ cùng ba tên tiểu đồng đã bắt đầu hành động, chặt cành cây, dùng dây mây bện giỏ, Trương Siêu Quần không thể làm gì khác hơn, là cũng tham gia vào, qua không lâu, quả nhiên làm ra một sợi dây mây thật dài dùng để hái Linh Chi.

Trương Siêu Quần thấy Trương Vô Kỵ đứng ra nhận việc, ngẫm lại mình so với bọn họ tuổi đều lớn hơn, đành phải là đứng cầm đứng ra, đi đến gần khu vực linh chi sinh trưởng.

Trên đỉnh ngọn núi, những khóm linh chi sinh trưởng ở trên một khối đá nhô ra trên vách núi, vì an toàn, Trương Siêu Quần kêu bọn họ thắt thật chặt dây mây ở bên hông mình, để 4 người bọn họ vòng quanh sợi dây trên một thân cây, từ xa xa kéo giữ thân thể của mình.

Cẩn thận từng li từng tí một đến gần chỗ nắm Linh Chi, đuối ra nhánh cây khều đến, quả nhiên là sẽ dễ dàng hái được, Trương Vô Kỵ và các tên tiểu đồng vỗ tay hoan hô, Trương Siêu Quần đem những cành cây linh chi mượt chụp lại, dùng sức kéo một cái, thế nhưng vậy mà những cây linh chi bám vào vách đá rất vững chắc, không thể bật gốc, Trương Siêu Quần cảm thấy thất vọng, quay đầu lại kêu lên :

– Mấy người các người thả dây xuống một chút, ta muốn đến gần thêm nữa!

Đã đến nước non này, cũng không thể bỏ dở nửa chừng, Trương Siêu Quần lo đầu hướng phía dưới nhìn lên, bên dưới mặt vách núi, âm trầm hun hút, cũng không biết sâu bao nhiêu, bàn chân đứng vào một cục đá nhỏ, bật ra rơi xuống vực thẳm, rất lâu cũng không nghe thấy tiếng vang trở lại.

– Kéo lên đi!

Trương Siêu Quần trong lòng phát run, gọi một tiếng, lòng bàn chân di chuyển về phía trước nửa bước.

Đột nhiên, dưới chân như trượt vào bùn đất, Trương Siêu Quần chỉ nghe tiếng “răng...rắc...” dây mây sắp đứt, toàn thân lạnh ngắt, trọng tâm thân thể lập tức nghiêng về một bên lao vun vút xuống vực sâu...

– Siêu quần đại ca!

Trương Siêu Quần chỉ nghe mấy cái gọi non nớt liền kêu lên sợ hãi, tim đập như vỡ ra, cả người lơ lửng ở trên không, có một khối lồi ra trên vách núi, hần cập tốc đập chân bám vào ...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trong Thạch Động Ẩn Chứa Huyền Cơ

Trương Siêu Quần đột nhiên “bịch...” một tiếng, cái móng va vào vật vậy gì, thân thể dội ngược bắn lên, nguyên lai vừa vịn đứng vào cây cỏ từng bên cạnh vách núi đuối ra, lại “lắc rắc...” cành cây cỏ từng thô to bị gãy lìa, nhưng sức nặng rơi xuống cũng đã triệt tiêu khá nhiều.

Lần thứ hai tiếp tục rơi xuống, Trương Siêu Quần hai tay đuối ra, vững vàng ôm lấy một cành cây cỏ từng khác, treo ở lơ lửng giữa không trung, hoảng hồn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy bên dưới thâm cốc sương mù tràn ngập, không thấy đáy vực, trong lòng kinh hoàng, không thua gì khi còn bé trốn ở trong nhà ăn vụng, cha mẹ đột nhiên mở cửa đi vào.....

Vào lúc này, nhánh cây dong đưa đã trở về vị trí cũ, loáng một cái thân thể Trương Siêu Quần đã dựa vào đến vách đá, vươn tay trái ra, tóm chặt bên cạnh vách núi nhánh cây ngắn, hai chân cũng tìm bám vào đứng thẳng chỗ ấy, bây giờ mới hồi tỉnh táo trở lại.

Trái tim đập bình bịch, một hồi lâu sau mới bình phục lại, Trương Siêu Quần bắt đầu quan sát tình hình chung quanh, tình thế hiện giờ đang chơi vui dựa vào một nửa vách núi, trên vách núi dây leo đan kín chồng chất, nhưng bản leo lên cũng không với tới, bên dưới cũng không xuống được, thật là khổ cực, lúc này, từ trên đỉnh núi truyền đến lúc ẩn lúc hiện tiếng kêu gào, âm thanh truyền xuống tiếng vang lán lán đã yếu ớt khó phân biệt.....

Đi tới, tựa hồ là không thể, trên vách đá tuy rằng dày đặc dây leo bao trùm, nhưng không thể dùng để leo lên, mà xuống thì sâu không thấy đáy, cũng không thấy khối đá nào nhô ra.

Lẽ nào, tiểu gia từ trên vách núi cheo leo rơi xuống, thành bánh thịt mà chết? Tuyệt vọng? Càng nhìn rõ ràng thấy tình thế hiểm nguy, trong lòng hần càng là tuyệt vọng.....

Trương Siêu Quần a Trương Siêu Quần, tốt xấu cũng là người có tài năng xuyên qua thế giới này, hần xuyên qua không phải là để xưng bá thiên hạ, mà

chính là muốn sở hữu mỹ nữ vô số, mới đến thời gian chưa bao lâu, thì đã ở này kêu trời, trời không biết, kêu đất đất không thâu... lẽ nào ở đây chờ chết sao?

Càng nghĩ càng nôn nóng, bỗng nhiên một chân đạp vào khoảng không không, thân thể lại bị rơi rụng, lần này vẫn may mắn như trước, mới rơi xuống tầm hơn 10 mét, Trương Siêu Quần chụp lấy được một cây cành cây, tuy rằng bàn tay tóe máu, nhưng cả người xương cốt vẫn còn, một sự may mắn không nhỏ, thật là vạn hạnh, vừa thở dốc vừa định thần lại, chợt thấy bên trong vách núi có một cái khe lớn nứt ra, miễn cưỡng có thể lách cả thân người vào, hân mừng rỡ hét lên âm ỉ, dọc theo độ dốc vách núi, chậm rãi bò đến. ...

Khi bò đến khe nứt vách núi, thì khe nứt dường như là ăn thông xuống đáy vực, quần áo đã bị cào rách tơi tả, tay chân khắp nơi trầy xước rướm máu, hân cũng không biết bò đến thời gian bao nhiêu, vẫn còn chưa thấy đáy vực, may là vách núi càng xuống dưới độ nghiêng càng lớn cho nên lồm cồm bò nhanh hơn trước rất nhiều.

Khi sắp tới đáy vực Trương Siêu Quần vui mừng vô hạn, đến giờ biết mình cái mạng nhỏ này xem như là được trở về từ cõi chết, tất có hậu phúc, thấy bên dưới thung lũng này um tui tốt, cỏ thụ rất nhiều cây cỏ um tui, lúc này đã hết đường leo xuống, cũng không biết phía dưới là bùn đất hay là đầm lầy.

Nhưng, mặc kệ là cái gì, cũng không thể ở đây phơi người trên vách núi, Trương Siêu Quần cẩn thận từng li từng tí một duỗi chân xuống, duỗi mãi mà vẫn không đụng tới mặt đất, phóng tầm mắt nhìn tới, xanh biếc liên miên, bao la bát ngát, đây là nơi rừng rậm nguyên thủy không dấu chân người, ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh đầu mây mù đậm đặc, ngy cả ánh mặt trời cũng biến thành mỏng manh âm ỉ cả bầu trời, giống như là đi tới quỷ vực vậy.

Một mình cười khò, Trương Siêu Quần thả mình cho rơi xuống. ...

— Á ...

Tiếng kêu sợ hãi ngắn ngủi im bật, hân rơi thẳng từ chỗ cách xa mặt đất hơn 2 mét, chỉ vì phía dưới sum xuê rừng cây che chắn, ánh mặt trời lại lờ mờ không thấy rõ lắm tưởng là cao không bao nhiêu.

Uể oải đau nhức muốn chết Trương Siêu Quần cứ như vậy nằm bẹp dí trên thảm cỏ mềm mại, từ trên đỉnh núi rơi xuống, dù hân này đặc công ưu tú, gân cốt cứng rắn như thép cũng không chịu nổi, nằm nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng sột soạt, Trương Siêu Quần lập tức liền ngồi dậy đến, ánh sáng không thấy rõ lắm, một con rắn to lớn chậm rãi hướng về phía hân trườn tới, Trương Siêu Quần tê cả da đầu, thân là nhân vật trọng yếu của quốc gia, nhược điểm lớn nhất Trương Siêu Quần chính là... sợ rắn!

Từ nhỏ đã sợ, hân dám cùng sư tử hổ báo tranh đấu, nhưng mỗi khi thấy loại động vật máu lạnh này, hai chân hân liền run.

Xương cốt thì muốn tan vỡ, lại xuất hiện rắn khổng lồ! Trương Siêu Quần vừa run, vừa nắm chặt nắm đấm, con rắn lớn cả người đen kịt, trên đầu rắn có cái mào hồng nhạt, màu đỏ cái lưỡi nhỏ tê tê phun ra nuốt vào.

Trương Siêu Quần vội rút lấy ra khẩu súng ngắn, hân thừa biết ở trong rừng rậm nguyên thủy mà nổ súng, rất có thể sẽ đánh động tới các loài dã thú, nhưng đối với thân thủ nhanh nhẹn của hân, hiện nay cũng chỉ có khẩu súng ngắn này là có thể mang cho hân cảm giác an toàn, còn cây chùy thủ? Quên thôi, vạn nhất một đao chém xuống không chặt đứt thân mình của rắn, bị nó phóng tới cắn một cái, mới nghĩ đến thì cũng ghê hơn đã chết rồi.

— Đoàng.

Một tiếng súng vang lên, ngay đầu con rắn, máu huyết tung toé, Trương Siêu Quần sợ bị máu văng dính vào, vội vàng lùi lại ra phía sau 5-6 bước, dưới chân bỗng nhiên trống rỗng không chạm đất, trời đất quay cuồng, ngã xuống đầu nặng nề va vào vật cứng, muốn ngất đi, thân thể nhanh chóng lại trượt xuống một cái hang sâu.

“Ta Trương Siêu Quần ngày hôm nay là số con rệp quá mức, lập đi lập lại nhiều lần trò chơi đau khổ này sao?”

Cũng may cái hang cũng không phải là quá mức sâu thẳm, ước chừng trượt xuống tầm hơn một phút, thì dừng lại, lòng bàn chân tê rần, cả người thất điên bát đảo, mắt nổ đom đóm....

Trước mắt là một cái sơn động nho nhỏ, cao không vượt quá 3 mét, chung quanh vách hang động, rêu xanh che kín lấp loè ánh sáng yếu ớt...

Trương Siêu Quần kinh ngạc nhìn này bên trong vách hang động những mảnh rêu phát sáng, chắc lưỡi than thở, nếu ở trong nhà cũng có loại rong rêu này thì đâu đốt nến rồi!

Bên trong hang núi nà trống rỗng, khắp nơi rải rác xương cốt động vật, tanh hôi không thể tả, Trương Siêu Quần bỗng nhiên tưởng tượng, nếu lúc này có tới hàng ngàn con rắn cũng rớt xuống, vậy thì mình chết chắc rồi! Một nhớ tới chuyện này, Trương Siêu Quần thối lui hai bước, lúc này mới nhìn rõ ràng, chính mình đang đứng ở trước một cái cửa động, muốn bò đi ra ngoài lại, dựa theo độ dốc cái, có một chút khó khăn, bất quá, dù sao lọt xuống nơi đây, thôi cứ đi vào, biết đâu là một nơi che chắn mưa gió rất tốt thì sao....

Nghĩ đến trời mưa, Trương Siêu Quần bỗng nhiên trong lòng hơi động, nơi này nhìn qua tựa hồ không có lối ra thứ hai, nếu như trời mưa, nước mưa nhất định từ trên cao chảy xuống, nhưng dưới chân nhám thạch khô ráo, nước thoát từ nơi nào đây? Vậy thì sẽ có còn đường nước ngầm ở trong đây, Trương Siêu Quần cẩn thận lần mò theo vách động đi đến trước, đưa tay sờ soạng, lòng bàn tay dính dính vào trên rêu xanh nhám nhám. ...

Dọc theo một vòng, vẫn chưa có gì phát hiện, nhưng bên trong hang núi lại có một vách tường trước mặt, dựng đứng là một tảng đá lớn, ước cao bằng một thân người, Trương Siêu Quần hướng về khối đá lớn này đi đến, đẩy nhẹ khối đá lớn dường như hơi lay động, hai tay hân tăng lực, cảm giác thấy lắc

lư càng nhiều, tảng đá lớn cao hơn một mét, không trên dưới 2000 cân, theo lý thuyết với sức lực của hân hiện nay thì phải bất động, hân đưa tay lần sờ soạng bên dưới đáy tảng đá lớn, thì ra bên dưới tảng đá lớn có một khối tiểu nam thạch hình chóp, không biết là trời sinh ra như vậy hay là do nhân lực sắp đặt.

Trong lòng hân thích lại nhảy loạn :

– Nơi này có gì đó hơi quái lạ!

Hai tay hân cố sức đẩy tảng đá lớn về phía bên phải, tảng đá lớn lại lung lay, nhưng loáng một cái là quay về như cũ, hân cúi người quan sát kỹ bên dưới tảng đá, dây mây to nhỏ triển kết, bốn phía quấn chặt bám đầy, do đó hân dùng cây chùy thủ cắt đứt dây mây dọn dẹp sạch luôn cả bùn cát, sau đó đưa tay đẩy lại lần nữa, quả nhiên tảng đá to kia chậm rãi chuyển động, tựa như mở ra một cái cửa lớn, khi quay nghiêng được một nửa, lộ ra bên trong một cái động có đồ cao tầm 2 mét.

Trương Siêu Quần đại hi, hang động này bí mật như vậy, lẽ nào bên trong cất giấu cái gì bảo bối hay sao? Hay là... nơi này cất giấu Cửu Âm Chân Kinh? Ha ha... Trương Siêu Quần lúc này tâm tình thật tốt, cũng không có suy nghĩ nhiều trong động này có nguy hiểm không, thẳng bước đi vào bên trong động, đi được hơn mười bước, rêu phong bám trên vách tường không có chiếu sáng tới, trong động lại tối âm u.

Hai tay hân bắt đầu duỗi ra, mỗi một bước chân đều dò dẫm từng bước, nhưng dưới chân thì lại bằng phẳng, giống như đang đi trên con đường vậy, ước chừng ngày trước trong động, con đường này đã trải qua nhân lực tu sửa, Trương Siêu Quần vừa mừng vừa sợ, hoá ra cái nơi khi ho cò gây hoang sợ này còn có một cái động như vậy, sẽ không phải thật sự là có người ở chứ?

Đi thêm tầm khoảng cách mấy mươi bước chân, thoáng qua bàn tay phải đụng tới một vật hình tròn lạnh băng, vừa chạm vào cái vật hình tròn lay động phát ra tiếng vang, âm thanh trong trẻo, hân đưa tay sờ thêm, hóa ra cái vật tròn bằng kim loại là cáo vòng dính vào trên cánh cửa.

Có vòng cửa, tất nhiên có cửa lớn, hai tay hân lại tìm tòi, trong lòng nửa mừng nửa lo, nếu bên trong cánh cửa này có người, vậy thì cũng hết sức kỳ quái.

Tay hân nhấc lên lên cái vòng kim loại gõ vào cánh cửa “coong... coong... coong” liên tiếp ba lần, một lát sau, bên trong không người đáp ứng, hân lại đánh ba lần, vẫn cứ không có người, hân bắt giác bật cười, cái địa phương quỷ quái này, làm sao có người ở trong chứ? Không còn lo lắng nữa hân liền đưa tay đẩy cửa, cánh cửa như làm bằng đồng đúc thành, thật là nặng nề, bên trong dường như không có gài chốt cửa, lực đôi tay đẩy tới, cánh cửa kia liền chậm rãi mở ra.

Bên trong đen kịt một mảnh, cái gì cũng không nhìn thấy, Trương Siêu Quần không phải là không có bật lửa, nhưng đó chỉ là cái bật lửa bằng gaz bình thường, dùng hết sẽ không còn xài được nữa, Trương Siêu Quần không nỡ dùng, sờ soạng lúc lâu, chỉ cảm một mùi ẩm mốc hăng hắc bay lên mũi, tựa hồ bên trong động đã lâu không có người cư ngụ.

Tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên “cộp...” một tiếng, trán hân va vào vật gì đó, cũng may là hân rất chậm, lần va chạm này cũng không đau đớn, đưa tay sờ soạng, thì ra phía trước lại là một cánh cửa nhỏ, tay hân dùng sức, chậm rãi đẩy ra cánh cửa, trước mắt đột nhiên ánh sáng bùng lên.

Trương Siêu Quần trong lòng phanh phanh nhảy loạn, thị giác mau chóng hồi phục, chỉ thấy mình đang ở vị trí một toà nhà đá hình tròn, ánh sáng từ bên trái thấu đến, nhưng mơ mơ hồ hồ không giống như là ánh sáng tự nhiên, đến gần xem thì ra là nạm ở trên vách đá là một khối thủy tinh ước chừng bằng cái chậu đồng thau lớn, ánh sáng từ trên đỉnh chiếu vào khối thủy tinh thấu nhập đến bên trong, quả thật đây chính là một phát hiện kỳ kỳ cực lớn có thể đáng báo rồi!

Trương Siêu Quần kinh ngạc nhìn thấy thâm cảm thán, cái vật thể phát sáng bằng thủy tinh này, tiểu gia tuyệt đối rất thích! Vật này, lấy ra ngoài thì vô cùng đáng giá rồi! Cái xềng! Xềng! Trương Siêu Quần mừng như điên, ở trong căn phòng này bắt đầu giống như tên trộm phát hiện ra kho báu to lớn vậy.

Trong thạch thất còn bày ra một cái bàn đá, trước bàn có cái ghế dài, trên bàn có một gương đồng kiên cố, kê bên có lược, trăm cái đầu, vòng xuyên xem ra đây là khuê phòng của một cô nương, bụi bặm phủ đầy một lớp, chẳng biết là bao nhiêu năm không người tri kỷ tới đây.

Dựa theo ánh sáng, Trương Siêu Quần hướng về phía một lối hẹp nhà đá đi đến, bỗng nhiên, Trương Siêu Quần toàn thân lạnh lẽo, sờn cả tóc gáy, trước mắt có một chiếc giường đá, dưới ánh sáng nhàn nhạt màu lam thăm thẳm, bên trên cái giường đá, có một xác người! Lão Thiên a, tiểu gia ta đã trở thành đúng là một tên trộm mộ...

Trương Siêu Quần bị dọa giật mình lùi lại đến mấy bước, thấy cái ở trên cái giường đá vẫn không có động tĩnh gì, bỗng dung nghĩ đến, trong nhà đá này bụi đất phủ lên so với quyển Tân Hoa tự điển còn dày hơn, cái xác kia chắc là đã chết đi nhiều năm, tốt xấu gì mình cũng là một kẻ vô thần, sợ cái gì mà quỷ chứ!

Trương Siêu Quần lá gan dần dần lớn lên, chậm rãi hướng về phía cái giường đá bước đến.

Trương Siêu Quần cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, tại vì với biểu hiện bụi bám đầy một lớp, thì thời gian trôi qua đã quá lâu, thi thể nằm bên trên giường đá nếu da thịt không mục nát, thì cũng coi như là một bộ xương khô, nhưng khi hân dựa vào sự phản chiếu yếu ớt của khối thủy tinh soi rọi đến trên cái giường đá thì không khỏi kêu lên kinh hoàng.

Hân làm đặc công đã có nhiều năm, có cái nguy hiểm gì chưa từng trải qua? Cảnh tượng ghê rợn nào mà chưa từng thấy? Năm 25 tuổi năm, tại Quảng Tây đã từng ở trong mộ huyết cùng với xác khô đợi đến 3 ngày, cũng không giống như bây giờ khiếp sợ làm thay đổi cả sắc mặt.

Bên trên giường đá, đang nằm một nữ nhân tuổi còn trẻ, không phải bởi vì nàng đã thành bộ xương rữa thịt, ngược lại, cô nương này dung mạo xinh đẹp

tuyệt trần vô song, thanh lệ xuất trần, da thịt trắng nõn như tuyết, đẹp như thiên tiên.

Từ trong thạch thất theo như hoàn cảnh vừa rồi, nơi này không có ai khác, mà trên giường đá tiên nữ cũng tuyệt đối không thể nào ngồi dậy, với những tàn tích độ dày bụi đất, chỉ sợ không dưới mấy chục năm, nhưng thể thân thể cô gái trẻ này chẳng vương lấy bụi trần, chẳng lẽ đây là ma quỷ?

Trương Siêu Quần tìm đập nỏ lớn, đi gần chút, thấy nàng toàn thân bạch y, tú lệ thoát tục, dưới làn da thịt trắng như tuyết mơ hồ nhàn nhạt hơi ửng ửng màu đỏ hồng, hân thần phục, tự nhủ :

“Người này nếu không là tiên nữ, thì cũng mang theo dáng vẻ của tiên nữ, Đại Ý Ty tuy đẹp, nhưng so với cùng nàng, chỉ sợ là kém hơn một bậc, nhìn qua đúng là không vương vấn khói bụi trần gian.”

Trương Siêu Quần nhìn ngắm tiên nữ này, con người không chớp lấy một cái, càng xem càng si mê, hẳn vốn là không phải Liễu Hạ Huệ cái gì đó, không thêm nhìn thấy mỹ nữ, còn hẳn thì ngược lại, khi bắt gặp mỹ nữ thường nghĩ tới chính là đây ngã, nhưng ở trước mặt tiên nữ này, loại ý nghĩ hèn mọn kia, lại không có mấy may, chỉ cảm thấy tiên nữ này, mình chỉ có thể phóng ra tầm mắt nhìn ngắm, không thể khinh nhờn, trong lòng vừa kính lại yêu, hẳn cứ như vậy đứng ở nơi đó ngây ngốc.

Một lúc lâu, Trương Siêu Quần đột nhiên cảm giác thấy chung quanh càng ngày càng lạnh, từ trên giường đá truyền đến từng cơn hàn khí, thấm vào xương cốt, nhưng hẳn luyện tức không nở lui lại, mãi đến khi bị lạnh đến hắt xi hơi, nước đầm văng đến tận trên bộ ngực người ngọc, hẳn vừa mới như ở trong mộng tỉnh lại, kinh ngạc vội vàng tiến lên, tự nói :

– Xin lỗi.. xin lỗi, là ta vô ý mạo phạm

Hắn tiến lên, đưa bàn tay ra lau chùi nước đầm vừa văng lên..

Bàn tay vừa mới đụng tới trên bầu vú tiên nữ, bỗng nhiên hắn chấn động toàn thân, nơi tay chạm vào mềm mại nhẵn nhụi, giống như là đụng tới thân thể người sống không khác nhau chút nào, Trương Siêu Quần tâm thần rung động, trong lòng kinh hoàng, trên mặt thoáng chốc đỏ chót, lui lại hai bước.

Trong lòng sinh nghi, nàng nhìn lại qua đã chết đi nhiều năm, tại sao thi thể bất hủ? Dung mạo mỹ lệ như trước, da thịt bóng loáng, chẳng lẽ còn là hấp phong âm lộ, tiên nữ không dính khói bụi trần gian hay sao? Nhưng, nếu là tiên nữ, lại sao chết đi?

Ngơ ngác mà suy nghĩ đến hồi lâu, rốt cục ánh mắt chăm chú tìm đến phía cái giường đá, giường đá này giống như chiều cao một cái quan tài bình thường, trong ánh sáng âm đạm phản chiếu của khối thủy tinh, tỏa ra ánh sáng màu lam dịu dịu.

– Cái giường đá có gì đó quái lạ!

Trương Siêu Quần ngồi xổm người xuống, đưa tay tìm kiếm, bàn tay chạm vào như đụng vào một khối băng giá, khắp cả người phát lạnh, ngón tay gõ nhẹ vào, chính là chất liệu bằng đá thì không thể nghi ngờ, Trương Siêu Quần không khỏi than thở, này giường đá chẳng khác gì cái tủ lạnh thời hiện đại, không trách thân thể tiên nữ có thể duy trì bất tử, có thể là dựa vào cái lạnh thấu xương từ cái giường đá, đột nhiên, trong đầu hắn như có linh quang lóe lên, bật thốt lên nói rằng :

– Không chừng đây là cái giường hàn ngọc ...

Hắn khi còn bé, hẳn có xem qua trên tivi bản Thần Điều Hiệp Lữ do Lưu Đức Hoa cùng Trần Ngọc Liên đóng, ở trong cổ mộ, có một cái giường hàn ngọc! Nhớ mang máng, cái giường hàn ngọc kia chính là làm từ cực băng cứng từ nơi cực Bắc lạnh lẽo đào sâu xuống mấy trăm trượng bên dưới mới chế thành ra hàn ngọc, là công cụ tu luyện võ công vô cùng tốt, ngủ ở giường hàn ngọc luyện công, 1 năm bù đắp được 10 năm, bởi vì lúc ngủ, thân thể phải thẳng song song với mặt trên, gian nan giá rét, bất buộc phải vận công lực toàn thân ra chống đỡ, lâu dần, quen thuộc thành tự nhiên, lúc đang ngủ cũng là luyện công không ngừng nghỉ.

Hơn nữa, phạm là trong lúc tu luyện võ công, tối kỵ chính là tẩu hỏa nhập ma, nếu luyện công bình thường, không khỏi phân ra một nửa tinh thần cùng tâm hoá chống đỡ, hàn ngọc chính là thứ thiên hạ chí âm chí hàn, tọa ngoại ngồi ở bên trên, tâm hoá tự tan, luyện công rất là mau tiến bộ dững mãnh.

Nếu như đây chính là cái giường hàn ngọc, cái kia... cái kia nằm ở phía trên... thì sẽ là ai?

Ha ha, lão Thiên... đừng nói là là Tiểu Long nữ nha! Đây là niên đại gì? Trương Siêu Quần nhớ tới, chính mình xem Ý Thiên Đồ Long thì tiểu đồng tà Quách Tường năm đó đi đến Thiếu lâm tự đại nào một trận vào lúc mới 17-18 tuổi, năm đó Tiểu Long nữ đã cùng Thần Điều đại hiệp Dương Quá mười sáu năm sau mới gặp lại, còn sinh con gái, nói cách khác, thì tẻ lắm là 36 tuổi trở lên, mà Trương Tam Phong khi đó mới 14 tuổi, khoảng cách bây giờ, có gần 90 năm, gộp lại tính toán, nếu như người này thực sự là Tiểu Long nữ, chẳng phải là đã hơn 120 tuổi?

Hơn 120 tuổi lão thái thái a!

Ha ha ha... Trương Siêu Quần cười như điên dại...

Đây là một chuyện cười, người hơn 120 tuổi nếu như có thể duy trì đến như một cô nương tuổi tròn đôi mươi như thế này, vậy thì đâu khác gì Đồng Mỗ trong Thiên Long Bát bộ tu luyện võ công Thiên Thượng Địa Hạ Duy Ngã Độc Tôn rồi!

Bất quá, người này không thể nào là Tiểu Long nữ được, nhưng trước mặt cái giường đá này, mặc dù có thể là không phải như trong truyền thuyết hàn ngọc, như cũng tuyệt đối là một bảo vật rồi!

Phát tài... thật sự phát tài, có cái giường đá như tủ lạnh này, tiểu gia ta chẳng phải chính là đệ nhất thiên hạ tài phú sao? (hì..thằng này là đặc công mà lại mê kiếm tiền như vậy, chả trách sau này trước khi xuyên qua thế giới Thiên Long thì hóa thân thành tên trộm tặc lừng danh nổi tiếng...)

Mừng rỡ như điên, Trương Siêu Quần không còn lo lắng, bây giờ đang tính cách làm sao đem cái giường đá bảo bối này mang về, hưng phấn xoa đôi tay, đi tới đi lui.

Tín toàn đo đạc hồi lâu, đột nhiên vỗ đầu một cái, tự mình nói với mình :

” Một cái giường lớn như thế, mặc dù có thể chuyển ra đến cửa, cũng không thể nào ra được bên ngoài cửa động, chỉ còn có một cái biện pháp ...

Đi tới tám kia trước bàn đá, cầm cái gương bằng đồng lên, tro bụi bụi bặm văng mù mịt, Trương Siêu Quần hơi một do dự :

“Đập bể cái giường hàn giường ngọc này ra, không biết còn có đáng tiền hay không nữa!”

Nghĩ đến đây, hần do dự, nếu không còn đáng giá, phí như vậy đại công phu dời ra ngoài để làm cái gì? Tính tới tính lui lại thở dài, lại đi tới trước khối thủy tinh, thấy khối thủy tinh nạm sâu vào bên trong vách tường, nếu không hủy đi bức tường, e là cũng không lấy xuống được, Trương Siêu Quần trong lòng u rừ, than thở nói

– Con bà nó, đúng là suy tính lường trước cả rồi, vậy mà cũng nghĩ ra được! bên trong này chả cái gì mà lấy mang ra bên ngoài được, này không phải là chơi xỏ tiểu gia sao!

Trương Siêu Quần giận dữ đi tới trước cái giường đá, chỉ vào tiên nữ đang nằm trên giường :

– Sao mà keo kiệt quá! Dù sao thì cũng giống như là tiên nữ, tâm địa phải thuần khiết một chút chứ? Ngay cả khối thủy tinh cũng không cho tiểu gia lấy được, tiểu gia ta tốt xấu cũng là xuyên qua đến đây thật không dễ dàng a, ta xuyên qua bên trong, không phải làm hoảng để mà là phát ra đại tài, người nghĩ xem bây giờ ta tay không mà quay về, người không cảm thấy áy náy cho ta sao?”

Lầm bầm tự nói một mình, Trương Siêu Quần chợt thấy nàng tóc mây mềm nhẹ như sương, một bên mái cắm vào nhánh trâm ngọc, mặt trên nạm hai hạt minh châu to bằng đầu ngón tay út, óng ánh phát quang, tròn bóng như ngọc, đậm nét cổ xưa nên vui mừng khôn xiết, bước lên trước, đem cây trâm ngọc gỡ xuống nắm vào tay..

– Cuối cùng cũng coi như là có chút thu hoạch, phóng chừng cây trâm ngọc cũng mua mấy căn nhà ngói, thu nạp mấy nha đầu xinh đẹp hần là không thành vấn đề!

Trương Siêu Quần hoan hỉ mà đem cây trâm ngọc bỏ vào trong ngực, đảo mắt lại thấy trên ngón trỏ trái của nàng còn mang một chiếc nhẫn, kim sáng chói lóa, hần lưu luyến nói :

– Tiên nữ a tiên nữ, người cũng thật là có nhiều tiền a!

Hần lại đưa tay gỡ chiếc nhẫn xuống, ước chừng phân lượng, nghĩ đến, trên người nàng chỉ sợ đồ trang sức còn rất nhiều, muốn lấy hết sạch cho thỏa đáng, ngón tay lại hướng về phần gáy trắng nõn của nàng tìm kiếm, sờ soạng mấy mò, nhưng không tìm được sợi dây chuyền, nên hơi thất vọng.

Con người xoay chuyển, trông thấy phần gáy cổ nàng nơi một mảnh trắng tinh, da thịt trơn bóng, như tuyết như sương, trước ngực đôi bầu vú cao vút đường cong cái kia cầu hôn đoạt phách, không khỏi tìm đập thành thịch, hai mắt tham lam ở trên người nàng uyển chuyển qua lại dao động, đôi chân dài tinh tế, đường nét cái eo người mê người cực kỳ, hần bỗng nhiên miệng khô lưỡi khô, đưa tay lên thân thể mềm mại yêu kiều thướt tha của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, khá lẩm... đúng là cực phẩm mỹ nhân làm chết người...

“Bốp!”

Trương Siêu Quần tự một bạt tai vào gò má mình, âm thầm mắng :

“Trương Siêu Quần a Trương Siêu Quần, người chẳng lẽ là điên rồi phải không? Đây chính là một người chết! Không phải là người dương gian, tại sao hèn mọn quá đi, đến một bộ thi thể xác chết mà lại có thể phản ứng như vậy, đi chết đi Trương Siêu Quần...”

Mắng thì mắng, nhưng một đôi mắt tròn trũng cứ nhìn như là không rút ra được, này tiên nữ lẳng lẳng mà nằm kia, quá thanh nhã tuyệt tục, khí chất thanh dật như tiên, nhân gian có bao lần nhìn ngắm được? Da thịt ôn nhu nhẵn nhụi trắng như tuyết, so với da thịt Đại Ý Ty càng thêm trắng nõn, khác nào bằng sơn trên ngọc khiết tuyết liên hoa, cỡ này cực phẩm mỹ nhân, nhưng từ lâu đã hương tan ngọc nát, thực sự là quá đáng tiếc, Trương Siêu Quần thở dài, trong lòng như là tan nát tiếc thương.

Tiên nữ ấy mặc bộ đồ lụa màu trắng, thân hình tưởng như đang chìm trong một lớp sương mù, trừ mái tóc đen, toàn thân nàng trắng như tuyết, khuôn mặt tú mỹ tuyệt vời, chỉ có điều da dẻ trắng xanh, nhợt nhạt thiếu màu hồng.

Đột nhiên hần lại nghĩ, nguyên bản Ý thiên Đồ Long hình như không có cái này đoạn này! Lẽ nào là mình nhân phẩm quá tốt, lại đào móc được tân đồ vật này?

Cứ như thế, hần si ngốc ngơ ngác mà liếc nhìn rất lâu, bỗng nhiên cúi người đi, ở trên trên đôi môi hồng hào ấn xuống một cái hôn, thanh nhã thoải mái mùi thơm bay tới, Trương Siêu Quần trong lòng chấn động mạnh, lắc lắc đầu, lầm bầm nói :

– Ta làm sao vậy... đến cùng là sao vậy đây?

Khoảng cách gần như vậy, dưới ánh hào quang yếu ớt chiếu xuống, trên khuôn mặt đẹp tuyệt không có chút tỳ vết nào, mỹ đến khiến người ta nghẹt thở, phẳng phất như là ma xui quỷ khiến, Trương Siêu Quần run rẩy vươn bàn tay ra, ở trên gò má nàng nhẹ nhàng vuốt ve, nơi lòng bàn tay chạm vào nhẵn nhụi vô cùng, lại vẫn còn co dãn, này giường hàn ngọc, lại thần kỳ như thế sao? Nàng đến cùng chết rồi hay chỉ là hôn mê? Nếu chỉ là hôn mê, thì chính là chưa chết!

Trương Siêu Quần trong lòng kinh hoàng, đứng rồi.. nếu như thật là sinh cơ đã tuyệt, da thịt này thì lại làm sao có thể co dãn như vậy! Vừa nghĩ như thế, bàn tay hần thật nhanh về phía trái tim nàng, đường cong lồi lõm đầy hứng thú nhưng hần cảm nhận tim không có đập, Trương Siêu Quần chưa từ bỏ ý định, đưa lỗ tai lên ngực nàng, một lúc lâu.....

Trương Siêu Quần vô cùng kinh ngạc thốt lên một tiếng, hần như nhảy dựng lên, không dám tin tưởng vào bên tai mình nữa, tròn to đôi mắt nhìn mỹ nữ cực phẩm đang nằm lẳng lẳng, tựa hồ hần nghe được nhịp tim đập, tuy rằng cực kỳ yếu ớt, ước chừng hơn 10 giây đồng hồ mới nhảy một cái, nhưng đúng là tim có đập!

Đây cũng là quá dọa người rồi!

Trương Siêu Quần lúc này cười như điên, nàng không chết, nàng nằm bao nhiêu thời gian, trời ạ!

Đây là một kỳ tích a, truyện cổ tích phương Tây, có mỹ nhân ngủ ở trong rừng chờ hoàng tử đến, vừa hôn vào miệng thì đã tỉnh lại, lẽ nào ta Trương Siêu Quần cũng có tiềm chất của vị hoàng tử sao?

Ấn huyệt nhân trung – giữa mũi và miệng, đập mặt, nện ngực, hô hấp nhân tạo... Trương Siêu Quần làm tất cả mọi việc hồi sức loạn lên, không ngừng thử nghiệm, mãi đến lúc đôi bụng kêu “ ục ục “, mỹ nhân này cũng không có một chút động tĩnh, như quá bóng xì hơi, hần từ trong túi đeo lưng lấy ra chỉ có còn một ít lương khô, rệu rạo ăn tạm, lên tinh thần, đi tới trước giường hàn ngọc, trịnh trọng vô cùng nói :

– Tiên nữ ơi tiên nữ, cái gì ta cũng thử qua, dựa theo chủ nghĩa nhân đạo, ta sẽ thử một lần cuối cùng, nếu như người cũng không tỉnh lại, ta Trương Siêu Quần cũng chỉ còn có cách vô mộng rồi đi, mặc cho người tự sinh tự diệt.

Nói tới chỗ này, hần đưa tay ra, ở bên hông mỹ nhân vuốt nhẹ lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Sao Lại Là Tiểu Long Nữ

Vạt áo vừa mới vén ra, lập tức truyền đến nhàn nhạt mùi thơm..

“Tiên nữ a tiên nữ, ta không phải là mạo phạm người, ta đây là vì cứu người sống lại mà thôi!”

Trương Siêu Quần miệng nói không rõ tiếng, hai tay run run, đem y phục của nàng mở rộng, một cái thân hình linh lung uyển chuyển tuyệt mỹ hiện lộ ra, chỉ thấy bên trong người nàng còn có cái yếm màu xanh nhạt và cái tiểu khổ nhỏ bé rất mỏng manh bao trùm không hết cái âm hộ, Trương Siêu Quần đôi mắt tỏa ánh sáng, trầm nghĩ, quả nhiên là tiên nữ, vóc người bức này, nàng tuy không cao lắm, eo nhỏ chân dài, phù hợp với tỉ lệ vàng, màu da trắng nõn bên trong có cảm giác long lanh thật sự là đẹp đến mức tận cùng, Trương Siêu Quần tim đập càng lúc càng nhanh...

Không thể chờ đợi được nữa, hần rút ra sợi dây thắt gút cái yếm, một đôi bầu vú cao vút trong mây đứng thẳng tròn trịa căng tròn không một chút rủ xuống, bầu nhũ phong diễm tuyệt hai điểm phấn hồng tôn lên trên đỏ bừng hai đầu núm vú, lại như hoa anh đào thành thực, khiến người ta thêm nhỏ dãi, hần không thể có thể lập tức thương thức ở trong miệng, bụng dưới băng phẳng, bàn tay Trương Siêu Quần, từ trong đai lưng tháo ra cái tiểu khổ nàng, bàn tay lớn ở bụng dưới nàng tiếp tục lướt xuống làm ác, phương thảo đến nhánh trên cái âm hộ um tùm, khiến máu huyết của người sôi sục.

Cái mộng viên mãn tròn rộng, đường cong uyển chuyển, mang theo một chút thành thực phong tình tán trong vô hình, da thịt nàng mềm mại như hải tử, cái mộng hướng ra phía ngoài săn chắc, trên thân hình mỹ hảo, khiến người ta sản sinh một loại dục vọng mãnh liệt, mà trong khu vực huyền bí tối tối trời sinh có một loại quý khí tràn ngập, khiến cho Trương Siêu Quần sản sinh một cảm giác loại hần không thể cỡi lên trên người nàng, mạnh mẽ chà đạp

Trương Siêu Quần hô hấp càng ngày càng nặng, hạ thân từ lâu bắt đầu bành trướng, dục hỏa bên trong như thiêu đốt, hai bàn tay ma trào giờ trò, trên thân thể mỹ lệ này qua lại vuốt ve, thân thể da thịt mềm mại trải qua một lúc Trương sờ soạng bắt đầu trở nên hồng hào lên, chỉ có điều, hần đang trong lúc say sưa mê đắm, lại không thể phát hiện ra nàng có một biến hóa rất là yếu ớt.

Trương Siêu Quần đem hai cái chân thon dài tách rộng ra một chút, lập tức nhìn thấy, cái mộng hình tròn ngao ngễ, rất là rắn chắc cơ thịt, chính giữa trung gian cặp đùi vền vền một cái khe nứt thật nhỏ, hãm xuống ở cái khe hở, như ẩn như hiện, lộ ra một chút màu hồng tươi, cái mu âm hộ nhỏ rất cao, hai mảnh môi ngoài nộn thịt, cùng với bộ lông rậm rạp đen nhánh che đi toàn cảnh bí xử mất hồn

Nuốt một ngụm nước bọt tham lam, Trương Siêu Quần vươn ngón tay, nhẹ nhàng ở hai bên môi ngoài mập mạp cái âm hộ của nàng gảy nhẹ, trong miệng

lại lắm lắm :

“Tiên nữ à tiên nữ, ta đây không phải là đang mạo phạm nàng đâu, ta chỉ là kích thích để tuần hoàn dòng máu trong người của nàng, để nàng mau chóng tỉnh lại, nếu như nàng may mắn tỉnh lại, cũng đừng trách ta mà nàng nên phải cảm tạ ta, nếu không có ta Trương Siêu Quần xoa bóp toàn thân cho nàng thì nàng làm sao có thể khôi phục vậy? A... Núi ở bên dưới này rất khô ráo a, nếu nàng không ngại nước miếng của ta đây.....”

Nàng tiên nữ nằm thẳng không nhúc nhích, đương nhiên sẽ không trả lời cho hắn bất kỳ câu nào, thậm chí một chút phản ứng cũng đều không có, mặc cho hắn tùy ý thường thức.

Hắn thấm nước bọt lên đầu ngón tay, đưa xuống cái âm hộ màu mỡ kia xoa xoa thấm ướt, hai bên môi nhỏ âm hộ của nàng thấm lấy nước miếng của hắn liền trơn tuột, mềm mại phi thường.....

Một tay vừa xâm nhập hạ thể tiên nữ, một tay khác thì lại xoa nắn ở trên hai bầu vú nàng, Trương Siêu Quần bàn tay vốn là không nhỏ, nhưng vẫn không thể nào nắm giữ đến được chân vú của nàng, có thể thấy được đôi bầu vú này nảy nở biết bao nhiêu, hai bầu vú đứng thẳng trước ngực run rẩy, vẽ ra trên không từng đường duyên dáng vòng cung cực kỳ kiều ngạo, theo sự xoa bóp của 5 ngón tay Trương Siêu Quần hai quả bồ đào ním vú như là nhảy nhót cùng với quần vú rất nhỏ, chỉ tầm đồng xu nhỏ vòng quanh đầu ním vú lượn vòng, hai đầu vú đã sưng trướng tràn đầy, nhô cao dường như là muốn xông ra thoát khỏi da thịt bầu vú... .

Trương Siêu Quần càng thêm hưng phấn, đầu ngón tay thẳng tới thâm nhập vào cái khe nứt âm hộ, ngón tay trước tiên ở bên ngoài động khẩu hơi chếch qua hai bên môi nhỏ khinh gối, hắn cũng không liều lĩnh, chỉ dùng bàn tay để trên đám lông đen tuyền huyền của cái âm hộ, ngón tay nhẹ nhàng dọc theo phúc cái rãnh nông vuốt ve qua lại.

“Phụt...”

Một tiếng vang nhỏ, Trương Siêu Quần ngạc nhiên, đầu ngón tay phải rơi vào bên trong cửa miệng âm đạo, mềm mại hũ mật bên trong tiên nữ ẩm ướt ướt át, giống như có lẽ đã bôi vì trước đó Trương Siêu Quần âu yếm mà bắt đầu trơn ướt, Trương Siêu Quần sửng sốt một chút, lập tức kinh hãi, nếu tiên nữ không có phản ứng, thì ở bên trong âm đạo nàng tuyệt đối sẽ không bài tiết ra dịch nhờn, liên quan đến với nữ nhân, Trương Siêu Quần rất là có nhiều kinh nghiệm chu đáo, hắn lấy ngón tay mình thấm lên một chút nước miếng, để làm cho bên trong âm hộ của nàng trơn trượt, giảm thiểu ma sát gây cảm giác đau, vậy mà không ngờ trải qua chính mình vuốt ve hai bên môi nhỏ cùng với cái khe âm hộ xoa xoa kích thích, đã làm cho nàng tiết dịch có phản ứng rồi! Trương Siêu Quần gia tăng cường độ, khi thì ở trên âm vật niếp vỗ, khi thì dùng ngón tay bắt chước được động tác cây dương vật, thọc rút đâm vào bên trong cái hang động âm đạo chật hẹp, càng ngày càng trơn nhót, trở ngại của ngón tay hoạt động ở bên trong cũng càng ngày càng mất đi.

Trương Siêu Quần đột nhiên ý thức được, là mình vừa mới hoang đường tiến hành, tại bên dưới cửa miệng âm đạo của nàng đã để lại nhiều chất đậm đặc dịch nhờn, không khỏi huyết mạch sôi sục, âm thầm kinh hãi:

— Kỳ quái! Ta... ta rốt cuộc đang là làm sao vậy?

Trương Siêu Quần đem lấy ngón tay rút về, trên ngón tay đã dính dính đầy chất bài tiết bên trong âm đạo, hắn đặt ở chóp mũi khẽ ngửi, một cái mũi ngậy ngậy nồng gắt tỏa ra.

Con bà nó, cái mùi từ cái bộ phận sinh dục của người phụ nữ của người cổ xưa so với thời hiện đại của hắn chả khác gì nhau, thậm chí lại còn nồng đậm hăng gắt hơn vì làm sao có đầy đủ phương tiện công cụ vệ sinh âm hộ như thời hiện đại của hắn, ít nhiều gì sau khi xuyên qua cái thể giới võ hiệp này, hắn đã tiếp cận được ba cái âm hộ khác nhau, Đinh Mẫn Quân, Đại Ý Ty và giờ là nàng tiên nữ này, thậm chí cái mùi tiết dịch của nàng nồng nồng hăng hăng còn đậm đặc hơn cả Đinh Mẫn Quân và Đại Ý Ty, đó là xinh đẹp như tiên nữ đây nhé, chắc có lẽ vì nàng nằm một chỗ đã lâu, ngày trước hắn xem qua truyện nói về phụ nữ thời cổ xưa trong lúc giao hoan nào tiết ra một dịch, nào tiết ra quỳnh tương, tất cả đều là phóng đại cho mỹ miều đẹp đẽ, con bà nó vậy mà làm cho hắn ngày trước cũng tin như là sấm cứ ước ao được xuyên qua thế giới cổ xưa để xem cái mùi mật dịch, quỳnh tương đó như thế nào? Sau khi xuyên qua rồi thì giờ hắn rút ra một điều, chắc chắn là hạ thể của phụ nữ cổ xưa và phụ nữ thời hiện đại cũng là một mùi giống nhau y hệt, chỉ là mùi gắt, hoặc nhẹ hoặc thoang thoảng ngây ngây, pha lẫn nếu có là cái mùi nước tiểu khai khai còn vương vấn mà thôi...nhưng mà cái mùi đặc trưng không thơm ngát mùi hương của người phụ nữ lại làm hắn thích, nó như chất xúc tác làm tăng thêm dục tính của người đàn ông, đó cũng là một phần của sự thăng hoa trong chuyện tình dục con người... .

Những ngón tay của hắn ngày trước, so với người bình thường thì dài hơn khá nhiều, khi còn bé, người nhà cùng bằng hữu đều tán thưởng ha8hnl có đôi tay rất tuyệt vời để chơi đàn dương cầm, lúc đó bởi vì chỉ có những gia đình có điều kiện mới có được cây đàn dương cầm loại này xa xỉ, hắn không phúc khí như vậy, nhưng không nghĩ tới những ngón tay này về sau, đúng là thành một đôi ma thủ gây nên biết bao sướng khoái cho nữ nhân.

Đốt ngón tay hắn uốn lượn qua lại, ở bên trong cái hang động âm đạo quét ngang xuyên thẳng, chạm đến được tận phần cuối trực đỉnh hoa tâm, đại đa số ngón tay của người đàn ông chỉ chỉ có thể vừa vịn rảng với lắm thì vừa chạm được hoa tâm là hết mức, nhưng không thể giống như hắn, thọc ngón tay sâu vào bên trong âm đạo thì thích làm gì thì làm, móc, gầy, cong đều được cả...trải qua chốc lát, Trương Siêu Quần cảm thấy bên trong thành vách niêm mạc âm đạo càng ngày càng bài tiết ra nhiều dịch nhờn, “phốc phốc” “tiếng vang, bọt bong bóng dịch nhờn tung toé ngoài cửa miệng âm đạo, nhưng người ngọc lại vẫn là không hề động đậy mà nằm im lặng ở nơi đó, nhìn qua ngoại trừ bên dưới cái âm hộ phản ứng theo bản năng tự nhiên, phần còn lại thì không có một chút động tĩnh nào, ngón tay cũng đã mỏi, hắn rút ngón tay phải ra khỏi âm đạo nàng, thì trên ngón tay dịch nhờn màu trắng chảy xuôi theo giò, trước cửa miệng cái âm đạo mê người, một làn chất lỏng màu nhũ bạch giống như sữa trắng từ giữa hai cái môi nhỏ chậm rãi chảy xuôi xuống, chẳng khác nào một dòng suối nhỏ.

Trương Siêu Quần cảm thấy phấn chấn, đổi qua ngón tay trái, tăng thêm cường độ, ở bên trong hang động ướt đẫm xoay tròn, mới đầu cửa hang âm đạo căng thẳng lối đi hẹp, một lát sau dưới sự móc ngoáy của ngón tay hắn cũng đã rộng rãi thêm một chút, hắn liền nhét thêm một ngón tay nữa vào, liền tục đào khoét bên trong lắm.....

Đột nhiên, siêu quần cảm giác được hai ngón tay mình trở nên bị bap bọc xiết lại, làm như có cái gì đè ép lên nút vào, trong lòng hơi động, đem hai đầu ngón tay ướt nhẹp cấp tốc rút ra thì...

“Phốc...”

Một dòng nước nhờn trắng sữa trực tiếp từ cửa miệng âm đạo phun ra, luồng nóng dung nham chảy dài xuống đến trong cái khe đít của nàng.

Đây là... đây là... theo truyền thuyết triều phun hay sao?

Trương Siêu Quần tròn mắt ra nhìn, như vậy cũng được sao? Dưới tình huống toàn thân của nàng không phản ứng chút nào, chỉ bị hai ngón tay của mình gây rối cũng có thể đến triều phun! Khả năng của mình thần kỳ như thế sao?

Ngay vào lúc này, tiên nữ trên chiếc giường hàn ngọc đột nhiên phát sinh tiếng rên rì.

— A... Quá nhi... Quá nhi.. đừng có ngừng ở dưới... cô cô muốn tiếp tục...

Trương Siêu Quần giật mình, suýt nữa té xỉu...

Chỉ thấy tiên nữ kia bỗng nhiên chấn động thân mình một chút, hai chân của nàng đột nhiên phân mở rộng ra, cái kia sâu thẳm đào nguyên mềm mại một mảnh trơn trượt lấy lợi càng thêm hồ rộng, phảng phất như đang muốn quân vương thường thức cùng với thần thiếp vậy!

Nàng... nàng tỉnh rồi!

Nhờ vào xoa bóp móc ngoáy thần công của mình kích thích bên dưới âm đạo của nàng, mà làm cho nàng đã nhanh thức tỉnh rồi!

Trương Siêu Quần ngây người, tim đập càng nhanh hơn, đem hai cái tay dẩu về phía sau lưng mình, vội vã lau chùi sạch sẽ, nếu như bị nàng phát hiện mình dùng loại phương pháp này làm nàng thức tỉnh, nàng có thể hay không giết mình đây? Người cổ xưa tựa hồ ai cũng biết võ công, nằm bên trên cái giường hàn ngọc, càng là luyện công pháp bảo, chỉ e rằng nàng cũng là một cao thủ tuyệt đỉnh cũng chưa biết chừng...

Tội chứng của hai ngón tay còn có thể tiêu hủy được, nhưng xiêm y người ngọc còn ngổn ngang dọc trên người nàng, có nói rõ cũng không thể nào tả rõ được rồi!

Mau... mau... mặc y phục vào lại cho nàng! Trương Siêu Quần bước nhanh về phía trước, vừa cầm lấy một mảnh góc áo, thì bỗng nhiên tiên nữ mở hai mắt ra, lông mi thật dài hơi rung động, đôi mắt đẹp giống như thu thủy lưu chuyển, như là chưa nhìn thấy rõ người đang ở bên cạnh vậy, nàng mê hoặc cứ nhìn Trương Siêu Quần trước mặt ngây ngốc sững sờ như pho tượng vậy.

— Quá nhi... tại sao dừng lại? Long nhi còn muốn....

Giọng nói như mật ngọt, thanh âm cao vút chẳng khác nào tiếng chuông bạc, chỉ nghe được này âm thanh tươi đẹp này, Trương Siêu Quần đã như là tê dại...

Nàng vừa rồi gọi ta là cái gì? Trương Siêu Quần như bị sét đánh ngang tai, Quá nhi! Quá nhi? Là Dương Quá sao? Nàng đang gọi ta Quá nhi! Không... không đúng, vừa nãy nàng còn tự xưng là cô cô....

Tiếng xưng hô quen thuộc trong bản võ hiệp Thần Điều hiệp lữ đối với Trương Siêu Quần, có thể nói là không thể quen thuộc hơn được, Tiểu Long nữ xưng hô Quá nhi chính là kêu tên, còn Dương Quá gọi Tiểu Long nữ là cô cô, còn cái tên xưng hô Long nhi, danh xưng này, ngoại trừ sư phụ của nàng Lâm Triều Anh gọi, cũng chỉ có Dương Quá mới biết cách gọi này thôi!

Hình như ta xuyên qua có chút lầm lẫn rồi! Ta xuyên qua đến thế giớiỖ Thiên Đồ Long mã? Tại sao lại có xuất hiện Tiểu Long nữ? Này đến tột cùng là chuyện sao vậy?

Đang ngăn người ra, người tự xưng Long nhi đột nhiên khẽ nói :

— Quá nhi, cô cô cảm thấy trên người rất khó chịu không thoải mái! Quá nhi mau tới đây giúp cô cô xoa bóp đi!

Tiểu Long nữ lại, nhú lại cặp lông mày nói tiếp :

— Cô cô có cảm giác nội lực trong đan điền rất yếu ớt, toàn thân mềm nhũn không khí lực...

Nàng chống cánh tay, muốn nhồm dẩy, nào ngờ tay chân mềm yếu vô lực, duyên dáng la lên một tiếng...

— Á...

Trương Siêu Quần sợ hết hồn, phóng người lên trước, đưa tay nâng nàng lên, này không phải là đùa giỡn nha, ai biết nàng ngủ bao lâu, vạn nhất té bị thổ nhập, nơi này chìm không thêm ị, thì làm gì mà có thần y chữa trị.

Mùi hương trên thân thể nồng nàn nhuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng, thấm người thơm ngát xông vào mũi Trương Siêu Quần, hấn tâm thần rung động, ôn nhu nói :

– Cô nương không sao chứ?

Nàng đang nằm trong lòng hắc, chợt ngẩng đầu lên, đột nhiên toàn thân cứng đờ, run giọng nói :

– Quá nhi... Quá nhi sao lại trở nên... trở nên trẻ ra như vậy! Hai bên mái tóc bạc đâu rồi?

Hai tay nàng vội vàng che lại trước ngực, tự đem quần áo che chắn thân mình.

Năm đó Dương Quá không chịu uống thuốc giải độc Tinh hoa, muốn cùng Tiểu Long Nữ nguyện sống chết có nhau. Tiểu Long Nữ vì biết mình bị thương khó qua khỏi, không muốn Dương Quá vì quá thương tiếc mình, nên sau đó ở Tuyệt Tình cốc trên vách đá Đoạn Trường nhai sử dụng kiếm khắc xuống mấy chữ “Thập lục niên chi ước” “16 năm ước hẹn, rồi gieo mình xuống vực thăm mắt tung tích. Hoàng Dung phải bịa chuyện “Nam Hải Thần Nữ” đưa Tiểu Long Nữ đi chữa trị và truyền thụ võ công, để Dương Quá không quá đau lòng mà tự sát theo, Dương Quá bởi vì thương nhớ Tiểu Long trong một đêm, hai bên tóc mai biến thành màu trắng bạc.

Trương Siêu Quần chấn động, nàng quả thật là Tiểu Long nữ, Trương Siêu Quần tâm loạn như ma, ngoác mồm là lưỡi chưa biết trả lời ra sao

- Ừm... ừm...

Trương Siêu Quần bỗng nhiên tâm trí linh quang hơi động, nói ngay :

– Cô cô không nhận ra Quá nhi sao?

Tiểu Long nữ ngẩn ra, lập tức lạnh giọng quát lên :

– Ngươi là ai? Ngươi không phải là Quá nhi, Quá nhi so với ngươi anh tuấn hơn nhiều lắm! Lại không trẻ như vậy!

Lời này quả đã kích怒! Là người đàn ông không ai mong bị nữ nhân hạ thấp đi.

– Cô cô... Quá nhi biết là cô cô sẽ không nhận ra Quá nhi, cô cô nhớ lại đi, trước khi mê man có nhớ tới là thời gian nào không?

Đôi mi thanh tú Tiểu Long nữ cau lại, chỉ hơi trầm ngâm nói :

– Sao không nhớ rõ, năm đó là cuối thời Nam Tống sau đó... sau đó...

Tiểu Long nữ vừa mới thức tỉnh, ký ức mơ hồ, cố gắng hồi ức năm đó, nhưng làm cho trong đầu nàng càng thêm hỗn loạn lên.

Trương Siêu Quần thầm giật mình, hắc hắc tới rất rõ ràng, dựa theo suy luận, cái gì cuối thời Nam Tống lúc đó quân Nguyên Mông rất mạnh, đã trải qua rất nhiều năm, Tiểu Long nữ mê man, hiện nay thì quân Nguyên Mông sắp muốn diệt vong, trong đầu hắc tính toán cấp tốc, trong lòng lập ra kế hoạch nói :

– Năm đó sau khi cô cô hôn mê, trong hai năm, Quá nhi lẻ loi hiu quạnh, không còn muốn sống nữa, thu xếp mạng cô cô về bên trên chiếc giường hàn giường ngọc này, liền rút kiếm ra tự vẫn...

Tiểu Long nữ nghe hắc nói rút kiếm tự vẫn, nàng mở ra miệng anh đào nhỏ, kinh ngạc thốt lên một tiếng, đôi mắt đẹp nhìn về Trương Siêu Quần, tỏ rõ vẻ thương yêu pha lẫn kinh hãi.

Trương Siêu Quần thật dài thở ra một hơi, tiếp tục bịa chuyện nói :

– Quá nhi trước khi chết, vẫn ghi nhớ trong lòng ‘Long nhi’... ‘Long nhi’, có thể là trời cao cảm động, sau khi Quá nhi chết đi, trước khi qua cầu Nại Hà*, uống hết chén canh của Mạnh bà, theo truyền thuyết uống xong chén canh của Mạnh bà, trí nhớ của kiếp trước sẽ biến mất, thế nhưng... Quá nhi lại làm sao có thể quên được cô cô đây? Không, có chết Quá nhi cũng không thể quên được, dù đầu thai lại cũng không thể quên, bất luận bao nhiêu cái là kiếp luân hồi, Quá nhi đều không thể quên cô cô... Long nhi...

*(Tương truyền, để đi đến âm phủ, có một con đường tên gọi là Hoàng Tuyền có một con sông tên gọi là Vong Xuyên. Trên bờ sông Vong xuyên có một tảng đá gọi là Tam Sinh. Trên sông còn có một cây cầu gọi là Nại Hà. Bên kia cầu là một gò đất gọi là Vọng Hương đài, bên cạnh Vọng Hương đài có một cái đình nhỏ, bên trong cái đình nhỏ này có một bà lão tên là Mạnh Bà.)

Truyền thuyết dân gian kể rằng, sau khi chết, linh hồn phải chịu qua đủ các hình phạt ở các điện thì sẽ được áp giải đến một điện tiếp theo, cuối cùng sẽ được đưa đến Thập Điện để chuẩn bị chuyển sinh. Trước khi chuyển sinh sẽ phải uống một loại canh để quên hết tất cả do Mạnh Bà điều chế.)

Có thể là Trương Siêu Quần biểu diễn quá mức chân thực, hình như ngay cả chính hắc cũng có chút tin tưởng chuyện ma quỷ do hắc bịa ra này, trong ánh mắt lấp lánh lóe ra như ánh sao.

Tiểu Long nữ nhìn hắc trong đôi mắt cũng đã là ngây dại

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: So Với Trước Càng Hư Hơn

– Lúc đó, Qúa nhi tỉnh tỉnh mê mê chỉ nhìn thấy trước mắt bạch quang mờ mờ, có người bỗng nhiên từ phía sau đẩy Qúa nhi một cái, cảm giác bị từ trên trời rơi xuống, cực kỳ lâu, Qúa nhi rất sợ, lớn tiếng kêu gào, muốn liều mạng nhưng yết hầu như là bị một bàn tay vô hình bóp lấy, không gọi ra tiếng, đến lúc kêu ra tiếng thì thấy mình trở thành hài nhi mới sinh cất tiếng khóc nỉ non ... Qúa nhi đã chuyển thể đầu thai.

Tiểu Long Nữ ngạc nhiên nhếch miệng, hàm răng trắng nõn đều như bắp lại khiến Trương Siêu Quần ngẩn ngơ.

– Sau đó, chờ đến khi lớn lên rồi, đến năm 16 tuổi năm đó, Qúa nhi cứ dựa theo ký ức kiếp trước lưu giữ, tới nơi này tìm cô cô, vậy mà lúc từ phía trên đỉnh núi đi xuống, không cẩn thận bị trượt chân, Qúa nhi lại chết thêm một lần...

Tiểu Long Nữ vốn là sắc mặt trắng như tuyết, nghe đến đó, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng, sự thương yêu, lo lắng tình cảm đều hiển lộ ra hết. Trương Siêu Quần biết nàng đã tin đến bảy, tám phần, trong lòng không khỏi đắc ý, người cổ xưa đúng là người cổ xưa, chuyện hoang đường như thế mà cũng tin được... ặc... ặc...

– Lần này, tựa hồ diêm vương nhận ra được Qúa nhi còn lưu giữ ký ức, đem Qúa nhi mang đi tra khảo, giam cầm Qúa nhi hơn 40 năm, sau đó thương hại Qúa nhi đối với cô cô một lòng cuồng dại, liền cho phép Qúa nhi đầu thai chuyển thể, khi Qúa nhi lần thứ hai uống Mạnh bà thang, Qúa nhi liều mạng tự nói với mình, ngàn vạn lần không thể quên cô cô, kết quả, thật giống như là trời cao cũng bị Qúa nhi cảm động, Qúa nhi khi sinh ra, vẫn là như cũ nhớ tới chính là cô cô... Long nhi...

Nghe tới chỗ này, Tiểu Long Nữ từ hàng châu lệ rơi tràn đầy, tình khó tự mình, lẩm bẩm nói :

– Quá nhi...

– Từ lần đầu thai này, từ nhỏ Qúa nhi đã muốn tập võ, nhưng bị chuyển thể đến một gia đình ngư dân bình thường không có võ công, cũng may là khi còn bé có cùng một võ sư luyện tập hai năm, tuy rằng không có học được nội công, nhưng cũng tập luyện ngoại công được khá tốt, lúc này Qúa nhi nghĩ cũng đã đến lúc có thể được rồi, cho nên mới đi tới đây tìm cô cô...

Tiểu Long Nữ hai dòng nước mắt từ chảy xuống gò má lướt xuống, động tình nói :

– Quá nhi, thật sự khổ cực, không nghĩ tới Quá nhi gặp nhiều khổ cực như vậy, Quá nhi, hãy đến đây để cô cô ngắm nhìn Qúa nhi...

Trương Siêu Quần chớp mấy lần con mắt, nỗ lực muốn chảy ra vài giọt lệ, nhưng thằng này, trong lòng đắc ý vạn phần, làm sao mà khóc được, hấn không thể làm gì khác hơn là dùng ống tay áo giả bộ lau chùi những giọt nước mắt không tồn tại, rồi bước lên.

Vừa mới tiến lên, Tiểu Long Nữ thân thể mềm mại đã dựa vào nằm ở trước ngực hấn, nhẹ nhàng nói :

– Quá nhi... người lẫn lộn bên ngoài gian nan như vậy, mà cô cô nằm mấy chục năm ở đây, cái gì cũng không biết...

Mùi hương nồng nàn nhuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng Trương Siêu Quần, trong lòng đập bịch bịch, hấn đưa tay ra vuốt ve mái tóc như mây của nàng nói :

– Cô cô đừng có khổ sở vì Qúa nhi nữa, vì cô cô.. Qúa nhi làm bất cứ điều gì, hiện tại tên của Qúa nhi kiếp này là Trương Siêu Quần.

Tiểu Long Nữ ừ một tiếng, nói :

– Cô cô chỉ gọi người là Quá nhi, chỉ có cô cô mới có thể gọi người như thế, nếu cô cô gọi người bằng tên khác, thì người không còn là Qúa nhi của cô cô nữa..

Trương Siêu Quần đáp ứng :

– Được, Quá nhi danh tự này, là chỉ có cô cô gọi, người khác không được kêu.

Tiểu Long Nữ thoát ra khỏi lồng ngực hấn, hai mắt dịu dàng, thâm tình nhìn kỹ mặt Trương Siêu Quần, một lúc lâu thì mỉm cười nói :

– Quá nhi, chúng ta rốt cục lại gặp cùng nhau, thế nhưng...

Trương Siêu Quần nhìn thấy trong đôi mắt trong suốt của nàng chiếu lên một tia tự ti mặc cảm, hỏi vội :

– Thế nhưng là cái gì?

Tiểu Long Nữ nói :

– Hiện giờ cô cô cũng không biết mình bao nhiêu tuổi, chỉ sợ là đã vượt quá 100 tuổi, nếu không có cái giường hàn ngọc này cùng với Ngọc Nữ Tâm Kinh bảo trì dung nhan, chỉ sợ hiện tại từ lâu đã thành thái lão bà không nhìn ra hình thù gì, nhưng còn Quá nhi người... người chỉ là một thiếu niên, người... người sau này sẽ ghét bỏ chê... cô cô già đi.

Trương Siêu Quần thấy nàng dung mạo thanh lệ thoát tục, nhưng nhìn xem tới xem lui, chỉ có tầm cao lắm là 20 tuổi ra mặt, khí chất xuất trần như băng sơn tuyết liên, lại há lại có thể so sánh được với nữ tử bình thường sao?

Trương Siêu Quần vội vàng nói :

– Cô cô sao lại nói như vậy? Cô cô bây giờ nhìn đi, năm xưa Quá nhi ở núi Chung Nam lần đầu tiên gặp được cô cô ở trong cổ mộ và bây giờ một chút phân biệt cũng không có, ai da... cô cô hiện tại là càng xinh đẹp hơn mới đúng.

Tiểu Long Nữ cười nói :

– Quán nhi thay đổi từ khi chuyển kiếp rồi, so với trước đây ăn nói nghịch ngợm hơn, nhưng cô cô lại yêu thích.

Tiểu Long Nữ nụ cười như giọt sương hoa tươi, làm thanh mát lòng người, Trương Siêu Quần nhìn đến không khỏi lại sững sờ, hần nói :

– Quá nhi cuối cùng cũng đã rõ ràng rồi, tại sao kiếp kiếp chỉ chung tình với một mình cô cô, nếu sau này Quá nhi có chuyển kiếp đầu thai có đến 10 lần đi nữa, Quá nhi cũng xem thường không nhìn ngắm đến những cô nương khác..

Tiểu Long Nữ bình thường trên khuôn mặt trắng nõn nghe hần khen ngợi mình cũng lộ ra một vết ửng hồng gát giọng :

– Cứ nói lời ngon tiếng ngọt lấy lòng cô cô, chuyển kiếp bây giờ miệng lưỡi trở nên trơn tru...

Dáng dấp nàng e thẹn, có thể nói làm mê người cực điểm, Trương Siêu Quần tâm thần rung động, cúi đầu xuống ở môi nàng ấn xuống một cái hôn, hương thơm hơi thở như hoa lan tỏa ngát...

Tiểu Long Nữ bị hần đột nhiên hôn lên miệng, thân thể mềm mại “ừm” một tiếng, sảng giọng :

– Quá nhi so với trước đây lại càng hư hơn rồi.

Tiền nữ hôn đối, thì làm sao nam nhân nhìn được a, mỹ nhân ở trước, kiều nhan cảm động, Trương Siêu Quần tim đập như điên, run giọng nói :

– Quá nhi chỉ hư đối với cô cô mà thôi...

Miệng rộng của hần lại hôn xuống trên bờ môi Tiểu Long Nữ mút vào, nhưng miệng nhỏ của Tiểu Long Nữ đóng chặt, Trương Siêu Quần đuổi ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng ở đôi môi nàng liếm qua liếm lại, Tiểu Long Nữ thân thể khẽ run, hơi thở dần dần trở nên nặng nề, rốt cục chống đỡ không nổi với miệng lưỡi của Trương Siêu Quần tân công, cặp môi thơm đanh phải thất thủ.

Đầu lưỡi hần như có ma lực vậy, Tiểu Long Nữ chỉ cảm thấy như là mộng ảo tươi đẹp vây quanh nàng, làm nàng rất tự nhiên cùng với nụ hôn của hần môi lưỡi quấn quýt cùng nhau trao đổi nước bọt lẫn nhau, nơi cổ họng cũng phát sinh ra tiếng rên rỉ yêu kiều khó nhịn.

Trương Siêu Quần ngoài miệng bừa bãi tàn phá, một cái tay đưa về phía thân thể nàng xiêm y cũng chưa cài lại dây thắt nên đã xỏa tung ra, nhẹ nhàng trêu chọc trên một đôi bầu vú lồ lộ tròn trịa của bộ ngực mềm, bàn tay vừa mới nắm bóp nhẹ vào bầu vú mềm mịn thịt đầy hăm sâu trong lòng bàn tay, xúc cảm da thịt mịn màng nồn nà như tơ lụa co giãn, làm sao là độ tuổi của một lão thái bà được? Rõ ràng đây chính là một cô nương thanh xuân thiếu nữ! Trương Siêu Quần trước giờ đã duyệt qua nữ nhân không ít, cái gì nhỏ bé chưa từng thấy? Cái gì địa phương mà không sờ qua? Nhưng bộ ngực mềm của Tiểu Long Nữ, vừa co giãn lại mềm mại như thiếu nữ, nảy nở hình dạng như thực phụ phụ nhân, để cho Trương Siêu Quần quả thực yêu thích không buông tay...

Hai đầu núm vú đỏ giống như hoa anh đào khẽ run, quầng vú màu sáng cờ đồng tiền nhỏ chống đỡ đầu núm vú đang sưng trướng, thấy được hơi lớn ra Trương Siêu Quần nắm bóp bầu vú trái bừa bãi vuốt ve, cảm nhận trong lòng bàn tay cọ xát lấy một nụ hoa núm vú đã vô cùng cứng rắn, hần buông ra một chút, bầu vú no đủ khuếch mãnh run run, ngy cả quầng vú cũng có chút đứng dậy, vênh lên chỉ thiên một đường, toàn bộ hai bầu vú no đủ như muốn nứt, tròn nhọn, vênh lên, cùng có đủ cả hình dạng đã mỹ, xúc cảm lại là thật tốt, Trương Siêu Quần cao hứng, nhìn không được cúi đầu xuống dùng miệng nhẹ gặm lấy đầu núm vú non mềm lôi kéo, đầu núm vú xoay mình bị cắn lại nhỏ nhọn lên kiều mỹ đến cực điểm.

– A...ui.....đừng...

Trên đầu vú đã ngựa lại tê dại tạo nên cảm giác mỹ diệu thập phần, bản năng của nàng né tránh từ chối, mềm yếu vô lực gãy dựa lấy...

Trương Siêu Quần dùng bàn tay kế tục xâm chiếm bụng dưới bằng phẳng Tiểu Long Nữ, chính giữa hai chân cũng hiển lộ ra, kẹp lấy một chùm ô nhưng rậm rạp phi thường có lẽ là do thời gian của năm tháng tuổi tác trôi qua nên lông đen mọc tràn đầy che kín ở toàn bộ phần mu, hiển nhiên là trời sinh sao thì dễ vậy, âm mao đen nhánh nổi bật lên da thịt tuyết trắng, cảnh đẹp ý vui, hết sức mê người.

Mơ mơ màng màng ở trong, Tiểu Long Nữ khép hờ đôi mắt đẹp, mặc cho hần ở trên bộ ngực mềm bừa bãi tàn phá, đầu lưỡi của hần ở trên đầu núm vú xoay vòng, mút vào, liếm láp, khẽ cắn, Tiểu Long Nữ hô hấp cũng theo nhịp điệu đầu lưỡi của hần, có khi thì gấp gáp, khi thì ồ ồ, không thể phủ nhận Trương Siêu Quần về kỹ thuật hôn liếm là đệ nhất lưu, so với kiến thức tính dục của người cổ xưa mạnh hơn gấp trăm lần....

Tiền nữ da thịt trở nên càng ngày càng hồng nhu hòa mỹ ngọc, thân thể mềm mại của nàng run rẩy dữ dội...

– Ừm...

Thân thể yêu kiều trắng nõn của Tiểu Long Nữ nổi lên một tầng mỏng mờ hời, nàng nhẹ nhàng vận vẹo hông eo, ngẩng đầu khẽ run, phát ra tiếng rên rì thỏa mãn kiều mị hừ nhẹ.

Trương Siêu Quần càng liếm càng ướt, đôi bầu vú Tiểu Long Nữ đứng thẳng cùng quàng vú bóng loáng dính đầy sáng trong nước đọng, phân biệt không rõ là của mỡ hời của nàng hay là nước bọt đầu lưỡi của hắn.

Một tiếng yêu kiều rung động đến tâm can, đã lâu không tự phóng thích Tiểu Long Nữ triệt để ở bên trong tính dục trầm luân, ngồi không vững nữa.

– Quá nhi... cô cô ngồi không vững nữa...

Tiểu Long Nữ mắt sáng như sao, lấp lánh như nước thủy triều, lan tỏa ra xuân triều đỏ tươi, thân thể mềm mại mềm nhũn, xụi lơ ở trên chiếc giường hàn ngọc, Trương Siêu Quần ôn nhu nói :

– Cô cô cứ nằm xuống là được, Quá nhi chẳng những muốn làm cho cô cô chẳng những là ngồi không vững, mà còn muốn cho cô cô bay lên đến trên trời đây!

– Quá nhi... á...

Trương Siêu Quần nhẹ nhàng đưa nàng chậm rãi ngã xuống giường, trên cái giường hàn ngọc lộ ra ánh sáng nhẹ dịu dàng lam quang, làm như sóng nước lấp lánh, hai cái chân thon dài cực kỳ dụ người với tư thế mở ra, nộn hồng ướt át hai mảnh môi nhỏ nhất thời hoàn toàn hiện lên ở trước mặt Trương Siêu Quần, bên dưới ánh lam quang giường hàn ngọc phản xạ ngược lên dưới háng nàng, càng làm có cảm giác nổi bật lên nơi sâu xa thần bí thăm thẳm đảo nguyên của Tiểu Long Nữ..

Nơi riêng tư cứ như thế trực tiếp bại lộ ở trước mặt Trương Siêu Quần, Tiểu Long Nữ khép hai chân lại, e thẹn vô hạ :

– Quá nhi, người... người đừng xem...

Trương Siêu Quần cười dâm một tiếng, bàn tay xoa xoa lên cái âm hộ rậm rạp mượt mà âm mao, nhẹ nhàng vẽ ra vòng tròn, nhẹ giọng nói :

– Của cô cô thật đẹp....!

Một bàn tay khác như con rắn chui vào giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng đem cặp đùi khép chặt tách ra, Tiểu Long Nữ mơ mơ màng màng khuôn mặt nhỏ nhắn lắc đầu, đột nhiên ”á..” một tiếng, cặp đùi tuyết trắng một hời run rẩy.

Nguyên là Trương Siêu Quần bàn tay đã chạm vào cái khe thịt âm hộ, hắn dùng ngón trỏ cùng ngón áp út banh ra hai bên cái môi ngoài no đủ cái âm hộ, ngón giữa duỗi lên vẩy chà sát qua lại đẩy đưa đầu thịt nhỏ âm vật trơn trượt, không bao lâu ở dưới cửa miệng âm đạo hở ra liền lộ ra một vòng trong suốt dịch nhờn

Bên trên một hạt nộn hồng âm vật đã sung huyết như hạt bắp non phồng lên, Tiểu Long Nữ cả người run lên, thân trước cổ ngồi thẳng lên, khuôn mặt bên trên đỏ bừng bừng, hai mắt ý xuân mê ly, cắn chặt hàm răng môi dưới, nói :

– Đừng... có sờ nơi đó nữa...cô cô sẽ không chịu được!

Trương Siêu Quần mỉm cười, đầu ngón tay tiếp tục khảy lên hạt âm vật nhô cao đỏ bừng đang phồng lên, nói :

– Đừng sợ... thân thể cô cô chính là Quá nhi, cô cô chỉ cần thật hưởng thụ tốt là được, nơi này chỉ có hai chúng ta....

Tiểu Long Nữ ”ừm” một tiếng, đôi mắt đẹp nếu như muốn chảy ra nước, xấu hổ nằm xuống, quả nhiên, thân thể trắng ngần hoàn mỹ đã không căng thẳng như trước, Trương Siêu Quần cảm thấy sức ép lên bàn tay đã được buông lỏng, hai chân Tiểu Long Nữ đã tự tách ra, hai mảnh môi nhỏ màu mỡ che trụ cửa miệng âm đạo u nhả hoa tiếp, hết thấy đã bị thu hết vào đáy mắt Trương Siêu Quần.

Ngón tay hắn tiếp tục lại nhẹ nhàng xoa nắn đầu âm vật, Tiểu Long Nữ yêu kiều, thân thể đáng yêu khẽ run theo nhịp điệu âu yếm ngón tay, hai tay nàng nắm chặt lại thành quyền.

– Ừm...a... không....

Thân thể mỹ lệ tiền nữ ở trên giường hàn ngọc vận vẹo, hơi thở càng ngày càng gấp rút, đột nhiên Tiểu Long Nữ một cái tay duỗi tới, tóm chặt lấy người Trương Siêu Quần, cầu khẩn nói :

– Quá nhi... Quá nhi, người... người làm cho cô cô... thật là muốn đến.. cái đồ vật kia... á...nhưng... thật sự... không muốn... lấy tay ra...đi!

Tiểu Long Nữ thân thể chột căng ra, mắt hạnh mê mang đột nhiên tròn tròn, mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, niu lấy cái hàn ngọc cái mộng hỷ âm hộ lên, cả người cong lên, đường cong cơ thể cực đẹp, toàn thân run rẩy dữ dội bộ dáng lại có phần dọa người.

Tiếp theo là tiếng rên rỉ thật dài, Tiểu Long Nữ một trận run rẩy, dưới cửa miệng âm đạo tỉnh té một dòng âm tinh màu sữa trắng trào ra xối lên đầy bọt nước....

Cũng không biết cơ thể run lên bao lâu, Tiểu Long Nữ thoát lực thân người rũ xuống, từng ngum từng ngum thờ dốc ...

Trương Siêu Quần dùng đầu ngón tay chạm vào dịch nhón từ cái khe thịt, từ giữa chân nàng kéo ra một đầu dính dính sợi tơ, kéo ra hơn tấc vẫn còn chưa đứt gãy, dịch nhón đậm đặc, trĩu xuống thành hình một vòng hình cung, đường cong thập phần nhắn mịn, hần liếm láp găm lấy vành tai Tiểu Long Nữ thấp giọng nói:

– Cô cô có thoải mái không?

Tiểu Long Nữ bộ ngực sần tròn không ngừng phập phồng, sau hồi lâu thờ dốc khó nhọc nói:

– Cô cô...có!... um...không có!... à...có.

Thân thể Tiểu Long Nữ nghiêng nghiêng cái cổ trắng ngọc tựa vào trong lồng ngực Trương Siêu Quần, nàng cứ mở ra giữa hai chân dịch nhón tiết ra đầm đìa, rậm rạp âm mao lông mu bị dịch nhón làm cho ẩm ướt quện bết dính lại trên cái khe thịt cùng với hồ hấp thỉnh thoảng vẫn còn thờ dốc, một bức họa dâm mỹ tột đỉnh được khắc lên.

Thờ dốc bất định Tiểu Long Nữ ai oán nhìn Trương Siêu Quần:

– Quá nhi người càng ngày càng không nghe lời, người bái cô cô làm thầy có phát lời thề, một đời vĩnh viễn nghe theo lời của cô cô, cho dù cô cô nói cái gì, người sẽ tuân theo, lúc vừa rồi cô cô nói không muốn, người cũng không nghe lời?

Trương Siêu Quần hai mắt đỏ chót vì dục tính, bị tim đập kịch liệt làm cho nói không ra lời, chỉ biết gật đầu, duỗi ra ngón tay ướt nhẹp dính đầy dịch nhón trong âm đạo của Tiểu Long Nữ nói :

– Cô cô.. có câu xuất giá tòng phu, chuyện phu thê, cô cô phải nghe theo lời Qúa nhi mới đúng chứ.

Tiểu Long Nữ khuôn mặt bùng, đỏ kiêu mị không gì tả nổi, đang muốn mở miệng phản bác, trong bụng đột nhiên thật dài reo vang “ục.. ục..” kêu to, hai người đều ngẩn người ra, rồi đồng thanh nở nụ cười.

Tiểu Long Nữ trước tiên ngưng cười gắt giọng :

– Chỉ biết cười, cô cô rất đói, người giúp cô cô mặc lại xiêm y.

Trương Siêu Quần nghe nàng nói như thế mới giật mình, hần chỉ lo chính mình khoái hoạt, không để ý tới nàng mới vừa từ đang ngủ mê man tỉnh lại, không khỏi xấu hổ.

Hần vội vàng từ trên giường hàn giường ngọc lấy đồ cho Tiểu Long Nữ, phủ lên người nàng, trong thời gian mặc lại quần áo, hai người cùng dùng đôi tay sờ soạng mò mẫm thân thể của nhau, hai người tình ý kéo dài một hồi sau mới xong việc.

Chờ Tiểu Long Nữ ăn mặc chỉnh tề, hai người không khỏi nhìn nhau, bên trong thạch động lấy đâu ra thức ăn?

Trương Siêu Quần lúc lợi từ trong cái túi đeo lưng lấy ra, chỉ còn có một ít khối bánh ép lương khô còn sót lại.

Tiểu Long Nữ từ thuở giờ chưa từng ăn qua thứ này, không khỏi kinh dị, mùi mạch bánh bay hương nức mũi, cái bụng lại liên tiếp cồn cào, ăn một mạch hết cả hai khối, mới nhớ tới Trương Siêu Quần vẫn còn chưa có ăn, không khỏi đỏ mặt trúng, nhìn trong tay chỉ còn dư lại một khối nhỏ, vội vàng đưa cho Trương Siêu Quần, nói :

– Cô cô no rồi, khối này người ăn đi.

Trương Siêu Quần giả bộ giận dỗi nói :

– Cô cô đã quên Qúa nhi rồi? Chính mình một người ăn sạch.

Tiểu Long Nữ trên mặt càng đỏ, lúng túng dị thường:

– Cô cô... quá đói, hơn nữa thức ăn này của người mang đến lại rất thơm, vì lẽ đó nên cô cô...

Trương Siêu Quần phì phì nở nụ cười, :

– Ha ha ha, Qúa nhi đùa thôi! Qúa nhi không đói bụng, cô cô ăn hết đi.

Tiểu Long Nữ khí giận nói :

– Ngay cả sư phụ cũng dám đùa cợt, thực sự là đại nghịch bất đạo.

Tay nhỏ nắm quyền trực nện, Trương Siêu Quần liền nắm chặt cổ tay nàng, ở trên mặt nàng hôn một cái, cười nói :

– Cái mà chúng ta không sợ chính là đại nghịch bất đạo, người khác vì sợ nên không dám, chúng ta một mực không sợ, thế tục đối xử ra sao thì chúng ta cũng mặc kệ, bởi vì chẳng có liên quan gì đến quan hệ chúng ta, bất quá, nói gì thì nói, cũng phải nghĩ đến biện pháp rời khỏi chốn này, chúng ta cũng không thể cả đời này sẽ ẩn thân nơi đây chứ?

Tiểu Long Nữ nụ cười chột cứng đờ, nói:

– Sao vậy? Quá nhi cũng muốn rời khỏi nơi này sao? Chúng ta không phải đã thề là cùng nhau suốt đời ẩn cư rồi mà?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tiên Luyện Công Phu, Hậu Tạo Nhân Tuyền

Trương Siêu Quần ngẩn người ra, ẩn cư ở chỗ này? Ông trời ơi, nơi này tối tăm không mặt trời, ở lâu ngày thì không mọc meo mới lạ! Nói đi cũng phải nói lại, ta tới nơi này không dễ dàng, có mấy người có thể được xuyên qua đến thế giới võ hiệp? Cứ như thế này ở đây làm cái cây khô khô có thể mà cam lòng a!

Nhưng khi thấy Tiểu Long Nữ trong mắt mang theo ánh mắt sầu lo, trong lòng hần không đành lòng, đưa tay ôm thân thể nàng vào trong ngực, cười nói :

– Cô cô, Qúa nhi cũng muốn cùng cô cô vĩnh viễn ở lại nơi này, nam cây nữ dẹt với cuộc sống thanh tịnh an nhàn, nhưng nơi này cũng chỉ có hai chúng ta, có thể là lẽ loi lăm hay không? Chỉ bằng chúng ta chọn một sơn thôn nhỏ ánh nắng chan hòa, cùng nông dân kết bạn an cư, ban ngày chúng ta nuôi gà vịt trồng hoa, buổi chiều cùng nhau ngắm ánh nắng chiều hoàng hôn mỹ lệ, đến tối, chúng ta ôm nhau ngủ chung, sinh một đồng hài tử đáng yêu, cô cô thấy nào?

Tiểu Long Nữ thấy hần mới đầu còn nói nghiêm túc, nói đến phần sau lại trở nên không đứng đắn, mặt ửng đỏ, sáng giọng :

– Quá nhi người càng ngày càng không quy củ, xem sự phụ phạt người!

Trương Siêu Quần cười cắn vào vành tai nàng, đầu lưỡi cuốn lấy liếm láp người ngọc lại một trận run rẩy, giãy dụa lên, không ngờ tới hai bàn tay ma trảo của hần lại đưa về phía trước ngực, một trận sờ loạn hai bầu vú, Tiểu Long Nữ e thẹn nói :

– Vẫn còn chưa đủ à? Chỉ thấy muốn mấy chuyện xấu!

Trương Siêu Quần hì hì nở nụ cười

– Sao lại có thể đủ? Cả đời này cũng sẽ không đủ, sau này chúng ta sẽ cất một gian nhà lớn, trong sân trồng hoa cỏ, chờ các tiểu bảo bảo ra đời, chúng ta sẽ dạy chúng nó đọc sách viết chữ, cô cô nói tốt hay là xấu?

Tiểu Long Nữ sâu kín nói :

– Nếu chúng ta đi ra ngoài, chỉ sợ nơi chốn phồn hoa, người lại bị mê hoặc chuyện trong giang hồ, có chuyện không phải muốn tránh ra thì có thể tránh.

Trương Siêu Quần lắc đầu nói :

– Qúa nhi không phải là người như thế, sau này Qúa nhi sẽ là vì là các hài tử của mình mà suy nghĩ, chứ cô cô nghĩ xem. chúng ta thì không nói gì, còn mấy hài tử của chúng ta ở đây sẽ không có bạn bè chơi đùa, chẳng lẽ là để cho bọn chúng phải giống như mình ẩn cư? Lại nói, sau này chúng nó lớn lên, còn phải kết hôn sinh con nữa mà?

Tiểu Long Nữ trong lòng hơi động, gật đầu nói :

– Quá nhi người nói cũng có đạo lý.

Trương Siêu Quần vui vẻ nói :

– Vậy cô cô đáp ứng rồi sao?

Tiểu Long Nữ thấy hần đáng đáp hần vui mừng hơn hờ, nàng trong lòng lại là ưu sầu.

Hai người ở trong thạch thất bên trong nghỉ ngơi một hồi, nghĩ đến bụng đói, liền đi ra ngoài săn thú, Tiểu Long Nữ đi ở phía trước, áo trắng như tuyết, thướt tha, không nói lên được thanh lệ thoát tục, tư thái tươi đẹp, ai mà nghĩ đến nàng đã có hơn 120 tuổi, nhưng nhìn qua chỉ có tầm 20 xuân xanh, so

với các nữ nhân khắp thiên hạ chẳng thua kém ai cả, giờ khắc này đáng đáp yếu điệu, chẳng khác nào tiên tử xuất trần, giả như là nữ thần Nữ Oa* tạo người, Tiểu Long Nữ có thể cũng coi như là tác phẩm đặc ý của Nữ Oa.

*(Truyền thuyết ghi chép cho rằng Nữ Oa là vị thần sáng thế, bà vừa là em vừa là vợ của Phục Hy, đứng đầu Tam Hoàng Ngũ Đế.

Theo truyền thuyết, Nữ Oa có hình dáng đầu người và thân con rắn, một ngày nọ, bà tưởng nhớ Bàn Cổ khai thiên tích địa, tạo ra những ngọn núi và hồ nước, động vật, thay đổi sự tĩnh lặng của thế giới. Tuy nhiên, Nữ Oa luôn luôn cảm thấy rằng thế giới này vẫn còn thiếu một cái gì đó, nhưng không thể nhớ những gì. Trong khi Nữ Oa suy niệm, nhìn xuống dưới nước Hoàng Hà, lúc đó, nước trong xanh, mặt nước tựa như gương, in bóng hình của bà. Khi đó đã ngộ ra thế giới thiếu một “người” như bà. Nữ Oa đã tham chiếu tướng mạo bản thân sử dụng bùn của Hoàng Hà tạo ra một thân hình con người sau đó sử dụng pháp thuật để cho bùn đất sét đó có sự sống thành con người thật thụ.

Nhưng Nữ Oa không thể cứ mãi mãi nặn hình con người như thế này, cần phải ban cho họ khả năng sinh sản để họ tự phát triển giống nòi. Thế là Nữ Oa tạo những tượng đất sét cho thân thể khỏe, thổi dương khí vào những tượng đó, những bức tượng đó trở thành đàn ông, thổi âm khí vào những bức tượng trông yếu mềm hơn, thành đàn bà. Nữ Oa còn ban cho hai giới tính đó bộ sinh thực khí để sinh sản.)

Đi tới cửa động nhìn lối đi nghiêng mé trên đầu để thông ra bên ngoài, Tiểu Long Nữ không chút nghĩ ngợi, hướng về trên dùng khinh công thân hình nhẹ nhàng phóng lên, Trương Siêu Quần dù sao cũng không lên nổi, mé trên cửa động mọc dây leo, hắn dùng sức kéo, nhưng dưới chân lại trơn trượt khó bám chân vào, Tiểu Long Nữ xoay người lại, thấy hắn tay chân vụng về, không khỏi buồn cười, cô xoay người lại, một bàn tay lạnh lẽo trắng mịn nắm lấy hắn, hướng lên phía trên cao, Trương Siêu Quần chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh nắm lấy mình, lòng bàn chân nhẹ nhàng bay bổng cất lên...

Tiểu Long Nữ cười nói :

– Bắt đầu từ ngày mai, cô cô sẽ dạy cho ngươi võ công Cổ Mộ phái.

Trương Siêu Quần lớn tiếng nói :

– Quá nhi rất yêu thích Ngọc Nữ Tâm Kinh!

Trương Siêu Quần đã xem qua Thần Điều hiệp lữ, hắn biết Ngọc Nữ Tâm Kinh môn võ thuật này khi luyện cần phải có đủ hai người nam nữ để hòa hợp công lực và phù trợ lẫn nhau mới có kết quả, cái phi thường đã nghiền là cả hai người xiêm y phải cởi bỏ đi...

Tiểu Long Nữ đôi mắt thủy tinh long lanh trên mặt, lóe lên liền quát lớn nói :

– Ngươi đây đầu toàn nghĩ tới chuyện gì không a! Hiện tại là ngươi có đủ công lực để luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh sao? Thân thể ngươi tuy rằng cường tráng, ngoại công cũng đến cảnh giới hỏa thuần thanh, nhưng vẫn phải là học võ công từ thấp lên cao mới được.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Tốt, chi bằng bây giờ cô cô dạy cho Quá nhi đi!

Tiểu Long Nữ thấy hắn nở nụ cười, không khỏi ngẩn ngơ, hồi tưởng lại năm xưa lúc bắt đầu dạy võ cho Dương Quá, thì hắn cũng là vui mừng như vậy.

– Ta trước tiên dạy cho Quá nhi chiêu “Thiên La Địa Võng”, đi...đi về phía trước trong rừng, nơi đó có chim sẽ nhiều.

Tiểu Long Nữ lững thững bước đi. Trương Siêu Quần cười ha ha, nói :

– Cô cô đáng đáp này, thật là ra vẻ sư phụ a!

Tiểu Long Nữ ngừng lại, chờ Trương Siêu Quần tới, sóng vai đồng hành, không lâu lắm, đi tới một nơi trống trải trong rừng, quả nhiên chim kêu lú lo, thỉnh thoảng có vài con chim sẽ bay qua, lũ chim nhỏ không có sợ người, trên mặt đất tự tại nhảy nhót, chờ bọn họ đến gần, mới chậm rãi vỗ cánh bay đi.

Tiểu Long Nữ chỉ vào những con chim sẽ nói :

– Thử xem, dùng tay bắt lại vài con cho ta!

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

– Không thành vấn đề!

Hắn ngoại công luyện được vô cùng tốt, dùng tốc độ bắt vài con chim sẽ chậm chân thì cũng đâu có gì khó? Rất nhanh trên tay đã bắt được 2 con hạ xuống.

Tiểu Long Nữ nói :

– Chỉ nhiều đó sao? Bắt 5 con đến cho ta, nhưng không làm tổn thương lông vũ của chúng.

Trương Siêu Quần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ còn những con chim sẽ đậu cách mặt đất bốn, năm mét, lú lười nói :

– Chim đậu trên cao quá, Qúa nhi nhảy lên không tới!

Tiểu Long Nữ cười tủm tỉm nói :

– Nhảy không tới? Cô cô chỉ dạy cho người biện pháp.

Ngay sau đó, dạy hần cách từ trên cao nhào xuống thấp, vung trào bắt, Trương Siêu Quần để tâm nhớ kỹ, Tiểu Long Nữ nói :

– Qúa nhi ở đây tập bắt, ta đi hái trái cây rừng đây.

Trương Siêu Quần gật gù đầu, Tiểu Long Nữ đang muốn đi, Trương Siêu Quần kêu lại :

– Cô cô hôn Qúa nhi một cái, để Qúa nhi có thêm tinh thần tập luyện.

Tiểu Long Nữ ngáy hần nói :

– Chuyên tâm luyện công, bớt lảm nhảm đi!

Dứt lời, liền rời đi.

Trương Siêu Quần dựa theo cách nàng chỉ dẫn, với lại tố chất hần đã tốt sẵn, nhanh chóng nắm giữ phương pháp, khi Tiểu Long Nữ quay trở về thì nàng ngạc nhiên phát hiện Trương Siêu Quần đang cười hi hi tay trái hai con, tay phải ba con, đứng ở nơi đó nhàn nhã nhìn mình cười.

– Người... người liền đã bắt được..?

Tiểu Long Nữ kinh dị nói.

Trương Siêu Quần vung tay, năm con chim nhỏ bay đi.

– Qúa nhi là ai chứ, bắt mấy con chim nhỏ này thì tính toán cái gì!

Một ngày trôi qua, vẫn chưa tới tới, Trương Siêu Quần đã học xong chiêu “ Thiên La Địa Vồng “, Tiểu Long Nữ đối với sự tiến triển của hần, nàng trở mặt không ngờ, nhớ tới năm xưa khi chính mình dạy cho tiểu Dương Quá, phải đến nửa năm mới học được, đó là đã xem như là Dương Quá thiên tư thông minh, thêm vào chăm chỉ mới có thể luyện đến, còn Trương Siêu Quần trong một ngày cũng đã đem 81 chiêu trong “ thiên la địa vồng thể “ học được, tuy rằng vẫn chưa thể thông hiểu hết đạo lý bên trong, chuyện này quả thật chính là khó mà tin nổi.

Kỳ thực Trương Siêu Quần có thể làm được chuyện này cũng không không khó khăn, hần vốn là đã là đặc công ưu tú tinh anh, thân thủ nhanh nhẹn, ngoại trừ sẽ không nội công, trên căn bản cũng đã xem như là cao thủ, thêm vào hần tu tập Quân Thể quyền, Vịnh Xuân quyền, Tiệt Quyền đạo, cho nên 81 chiêu Thiên La Địa Vồng cũng không có làm khó được hần.

Hần có vẻ xem thường chương pháp nhập môn Cổ Mộ phái này, hần đã sai rồi, chiêu Thiên La Địa Vồng về sức mạnh xác thực yếu thế hơn so với Vịnh Xuân quyền, nhưng nếu phối hợp với nội công tâm pháp, uy lực sẽ tăng cường rất nhiều, bất quá là hần còn chưa biết.

Sau khi trở về thạch động ăn xong trái cây, Trương Siêu Quần liền muốn Tiểu Long Nữ kể tục truyền thụ võ công mới, Tiểu Long Nữ đối với hần tiến bộ thần tốc cũng vô cùng tin tưởng, liền hỏi :

– Qúa nhi giờ muốn học cái gì? Kinh công Cổ mộ phái? Quyền pháp? Ngọc Nữ kiếm pháp? Hay là vẫn muốn tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh?

Trương Siêu Quần nói :

– Học! Học, cái gì cũng dạy cho Qúa nhi đi! Cái gì cũng hữu dụng hết..

Trương Siêu Quần hai mắt tỏa sáng, từ nhỏ Trương Siêu Quần cực kỳ ước ao những chuyện phi thân, vượt nóc băng tường cao thủ kinh công, ăn cắp kim ngân tài bảo, cướp của người giàu giúp người nghèo khó, đó là những chuyện hần xem được sở trường của hiệp khách trong truyện võ hiệp, đi tới chỗ nào,, tiền tài hay dùng mãi không hết, đến thời điểm, tùy tiện vứt cho vài món tiền nhỏ cho không ăn mày, còn có cái mỹ danh, cướp của người giàu giúp người nghèo khó! Trâu bò! Siêu cấp trâu bò! Đương nhiên, Trương Siêu Quần hâm mộ nhất là có thể lên lút chạy tới nhà khuê phòng các đại cô nương, nhìn lên nhân gia rửa ráy thay y phục, đây mới là cái Trương Siêu Quần khi còn bé mơ ước lớn nhất.

–Được, trước hết Qúa nhi học kinh công! Để cho sau này đi ra ngoài khỏi nhờ cô cô lôi kéo, làm một cô cô.

Tiểu Long Nữ cười nói :

– Qúa nhi làm cô cô rất hài lòng, vậy bây giờ sẽ sẽ dạy tiếp cho người ...

Kinh công, không có nội công thì lấy cơ sở gì mà luyện tập đây? Nhìn Trương Siêu Quần nhảy nhót tung bồng thật giống con khỉ, Tiểu Long Nữ thỉnh thoảng che miệng cười duyên.

Nhảy tới nhảy lui một hồi, Trương Siêu Quần thở hồng hộc ngồi xuống ở bên người Tiểu Long Nữ, nói :

– Sự tiến bộ của Qúa nhi sao rồi, có tính nhanh không vậy?

Tiểu Long Nữ cười nói :

– Quả nhiên rất nhanh, so với con vịt thì mạnh hơn rất nhiều!

Trương Siêu Quần cười hì hì, nói :

– Cô cô dám trêu Qúa nhi? Xem Qúa nhi sửa chữa cô cô đây, đây là chiêu Hầu Tử thâu đảo!

Nói xong hắn đem nàng ôm vào trong ngực, đuổi ra ma trảo, đánh lên đôi bầu vú trắng tròn mỹ nhân.

Tiểu Long Nữ cười khanh khách né ra, hai người ở bên trong thạch thất người truy ta đuổi, huyên náo vui vẻ om trời...

Tiểu Long Nữ khinh công trình độ cực cao, bạch y nàng tung bay, thân hình uyển chuyển, Trương Siêu Quần rượt đuổi như thế nào thì ngay góc áo cũng không chạm tới, đuổi theo hồi lâu, Trương Siêu Quần càng thêm cảm nhận được bí quyết khinh công, nhưng hắn ý vào tố chất thân thể cường hãn, tốc độ tăng cao hơn một chút, những lúc nhảy vọt so với quá khứ cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng như vậy thì làm sao có thể tóm được Tiểu Long Nữ, dù sao tuy rằng chiêu số vẫn là mới lạ, chưa thể thông hiểu đạo lý, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, so với hôm qua thì tốt hơn nhiều.

-Ai..ui.

Trương Siêu Quần đột nhiên dưới chân lao đảo, kinh hô một tiếng, ngã nhào trên đất, Tiểu Long Nữ cả kinh, màu trắng tung bay, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh hắn, thân thiết hỏi :

– Quá nhi, ngươi sao vậy?

Trương Siêu Quần cười giả dối, đem Tiểu Long Nữ chặn ngang ôm lấy, nói :

– Lần này cô cô trốn không thoát đâu.

Tiểu Long Nữ từ trong mũi hít vào nồng nặc mùi mồ hôi khí tức đậm đặc của người nam tử, nghĩ đến một phen kiều diễm vừa rồi, không khỏi phương tâm loạn như hươu chạy, ôn nhu nói :

– Cô cô là thê tử của ngươi, tại sao lại muốn chạy trốn?

Trương Siêu Quần mỉm cười nói :

– Trời tối người yên, đêm đẹp mỹ cảnh, không bằng chúng ta cùng nhau tạo ra nhân tiểu đi?

Tiểu Long Nữ ngẩn ra, hỏi :

– Cái gì tạo ra nhân tiểu?

Trương Siêu Quần đem Tiểu Long Nữ một cái ôm lấy, hê hê cười nói :

– Tạo nhân tiểu chính là sinh ra hài tử đấy...

Tiểu Long Nữ trên mặt đỏ ửng, gất giọng :

– Lại nghĩ đến chuyện đó...

Mỹ nhân xấu hổ, thế gian nào so phong cảnh có đẹp hơn? Trương Siêu Quần cúi đầu liền hướng về miệng nàng hôn lên, vừa thưởng thức nàng cái mùi hoa phấn tán thơm ngọt môi lưỡi, vừa ở bên trên cái mông nàng qua lại vuốt ve...

– Cô cô...miệng thật là thơm.

Vừa nói lời tâm tình, vừa ôm nàng về phía giường hàn ngọc bước đi...

Tiểu Long Nữ xấu hổ nói :

– Quá nhi, ngươi cũng lên đây đi!

Tiểu Long Nữ lẳng lặng nằm xuống, nhích người qua một bên, để Trương Siêu Quần có vị trí, chỗ trống một ít này trên chiếc giường hàn ngọc cũng không rộng lớn, tại vì thiết kế giường này là cho một người nằm, hiện tại có hai người, chật cứng không động đậy được nữa, cho nên hai người không thể làm gì khác hơn là nằm nghiêng.

Trương Siêu Quần ôm chặt nàng vào trong ngực, bàn tay vuốt ve thân thể của nàng, cảm giác mịn màng làm máu huyết người sôi sục, đầu chỉ là say sưa?

Bàn tay vẫn sờ soạng xuống dưới vào nghịch lấy lỗ rún tình xảo của nàng, Tiểu Long Nữ “ ưm “ một tiếng, hai mắt ần ần, sóng nước đập dồn, không dám nhìn hai mắt nóng bỏng của hắn, hai bầu vú mềm mại thật chặt kề sát ở lồng ngực rộng rãi chắc chắn.

Cái bụng dưới bằng phẳng đã truyền đến nhiệt độ cả bàn tay hắn, nàng biết, trên người mình y phục đã được hắn cởi ra, trên mặt càng hồng thắm.

– Quá nhi, ngươi đêm nay muốn sao?

– A,..tại sao lại hỏi như thế? Cô cô không muốn?

Bàn tay Trương Siêu Quần thoáng dừng lại, lập tức liền xoa đến vòng eo tinh tế của nàng.

– Không phải là không muốn... chỉ là ngươi nếu như muốn luyện nội công Ngọc Nữ Tâm Kinh, thì không thể... không thể cùng cô cô thân thiết.

Bàn tay đã để trên cái tiểu khố mỏng manh của nàng, mấy đầu ngón tay đã chạm đến mấy sợi lông đen nhô ra xào xạc dưới tay..

-Sao lại như vậy? Không thể tạo nhân tiểu được à?

Tiểu Long Nữ rất là nghiêm túc gật gật đầu

– Tuyệt đối là không thể được, tại vì rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

– Có cách nào tạo ra nhân tiểu, mà vẫn có thể tu luyện nội công tâm pháp không đây?

Tiểu Long Nữ sắc giọng :

– Ngươi đúng là nghĩ hay lắm, học bất kỳ nội công nào đều không thể gần gũi nữ sắc được, nếu chạm vào nữ sắc, nhẹ thì kinh mạch bẽ vỡ, nặng thì tử vong.

Trương Siêu Quần hơi chần chờ, ma trảo lại bắt đầu bôi lội, lần này trực tiếp luôn vào vượt qua cái tiểu khố chạm vào cái khe hở âm hộ, đầu ngón tay lập tức treu đùa đầu cái âm vật, chưa được bao, trong cái khe thịt Tiểu Long Nữ đã bài tiết dịch nhờn trơn nhờn ót ách..

– Không... không, hãy nghe lời cô cô...

Tiểu Long Nữ nắm lấy cổ tay của hắn đang làm chuyện ác, Trương Siêu Quần cảm giác được bàn tay nàng truyền đến nội lực làm cánh tay hắn tê rần, dĩ nhiên không thể động đậy, không khỏi một tiếng ai thán, nói :

– Vậy là Quá nhi sẽ không học được nội công rồi...

Tiểu Long Nữ nghiêm mặt nói :

– Quá nhi... ngươi sao có thể nói như vậy? Lưu luyện mỹ sắc nên tập luyện không được? Vậy thì phong độ năm xưa của Thần Điều Đại hiệp đâu rồi? Năm đó Hoàng Nhan cô nương, Công Tôn cô nương, Quách cô nương, các nàng yêu Quá nhi, là người trọng tình trọng nghĩa, quang minh lỗi lại, võ công đại hiệp cái thế, ngươi... ngươi...

Trương Siêu Quần thấy trong mắt nàng tràn đầy vẻ thất vọng, vội vàng rút tay về, ở trên mặt nàng hôn nhẹ, nói :

– Xin lỗi, là Quá nhi đùa giỡn! Quá nhi quyết định, trước tiên học nội công, sau này mới tái tạo nhân tiểu!

Tiểu Long Nữ thấy hắn nói về việc tạo nhân tiểu trịnh trọng như thế, không khỏi nở nụ cười :

– Ủ.. đây mới Quá nhi của ta, ngoan lắm im.

Trương Siêu Quần gật đầu, trong lòng tuy là thất vọng, nhưng dù sao nếu một người đàn ông mà bị người đàn bà của mình xem thường, đó là điều sỉ nhục nhất, ngược lại tu luyện nội công bằng vào tuyệt đỉnh thông minh của mình, trời sinh một khối mỹ chất luyện tập võ công, rất nhanh sẽ có thể học xong nội công Ngọc Nữ Tâm Kinh để mai này mặc sức tái tạo tiểu nhân...

Ngủ một lúc, Trương Siêu Quần có cảm giác được từ giường hàn ngọc ở bên dưới truyền đến từng trận hàn khí, phảng phất dưới thân lót một khối băng lạnh lớn, nhưng nhìn Tiểu Long Nữ nằm, thân nhiên vô sự, ta là một đại nam nhân cũng không thể để cho nàng xem nhẹ, hắn lập tức cắn chặt hàm răng, toàn lực cùng dùng thân thể chống lại giá rét...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tiên Nữ Thối Tiêu

Trương Siêu Quần nhìn xuống lạnh giá, âm thầm dựa theo Tiểu Long Nữ truyền thụ phương pháp hô hấp thổ nạp, thầm nghĩ : ” Nội công tâm pháp này, nếu như ta tập luyện, nói không chừng do tư chất tiêu gia ta thông minh nhanh trí, thì sẽ chính là võ lâm đệ nhất cao thủ rồi! Đến thời điểm ta cũng khai tông lập phái, làm một siêu cấp đại hiệp trâu bò rừng rục, dưới tay sẽ thu cái mấy ngàn đệ tử, nam nhân không thu, toàn thu nữ đệ tử! Hắc hắc ...lão hoàng đế có hậu cung mỹ nhân 3000, ta Trương Siêu Quần nhất định phải so với lão hoàng đế nhiều hơn.. ha ha ha...

Mang theo ảo tưởng cực kỳ tà ác, Trương Siêu Quần phát hiện, dựa theo loại phương pháp hô hấp này, luyện trong chốc lát, thì cảm thấy hàn khí giảm nhiều, đến khi nội tức lưu chuyển qua 3 vòng, hắn cảm thấy trên người hùng hực, cũng không còn sợ gian nan, lạnh lẽo nữa, phản giác là ngủ ở trên giường đá thật là mát mẻ thoải mái, hai mắt hợp lại, Trương Siêu Quần tà ác đã mơ mơ màng màng ngủ.

Ngủ gần nửa canh giờ, nhiệt khí biến mất, bị hơi lạnh trên giường đá làm tỉnh lại, lập tức lại cố gắng vận công hít thở theo phương pháp chỉ dẫn của Tiểu Long Nữ, cứ như vậy lúc tỉnh lúc ngủ, hắn làm náo loạn một đêm, như khi tỉnh dậy lại không có chút nào cảm giác buồn ngủ, chỉ qua một đêm, tu vi nội lực hình như liền đã tăng nhanh như gió rồi vậy.

Trương Siêu Quần phát hiện, bụng dưới của mình giống như là có chút hơi nóng mong manh, mơ mơ hồ hồ, lẽ nào đó là khí gì đó rồi! Trương Siêu Quần cực kỳ hưng phấn, thấy Tiểu Long Nữ nằm nghiêng ngủ quay lưng về phía mình, cái phong đồn cong lại vểnh lại, hẳn rõ cái khe đất chính giữa như chia đều vầng trăng tròn thành 2 mảnh, cho dù nằm nằm cái tư thế như thế nào đi nữa thì vẫn tú lệ thanh nhã, khiến cho phạm phu tục tử không dám nhìn thẳng về đẹp xuất trần thoát tục.

Trương Siêu Quần thở dài trong lòng, tiên tử mỹ lệ như vậy, lại bị ta đang lừa dối, nếu nàng biết Dương Quá thật đã qua đời, biết ta đang bịp bợm nàng, ai... Trương Siêu Quần không dám tưởng tượng thêm, hắn quay mặt lại, tiếp tục thổ nạp.

Không ngờ tu luyện nội công là có hiệu quả thần kỳ như vậy, lại còn có thể thay thế giấc ngủ, một buổi tối tỉnh dậy mười mấy lần, nếu bình thường chỉ sợ hiện tại đã biến thành mất con gấu trúc.

Vừa mới vừa đem nội tức xoay chuyển, thì Tiểu Long Nữ tỉnh lại, thấy hắn vẫn còn cố gắng, nàng không khỏi vui mừng.

Nhớ tới lúc trước khi mình 18 tuổi vào thời điểm thu Dương Quá làm đồ đệ, hắn cũng là cố gắng như vậy trong suốt 2 năm trời, võ công Cổ Mộ phái đối với với người này tốt cùng muốn học bao lâu? Nghĩ đến hôm qua hắn trong vòng một ngày liền đã học được chiêu Thiên La Địa Vọng thể. Nàng làm sao biết được, Trương Siêu Quần cố gắng như thế, vì là muốn nhanh chóng đại triển thần thông đi “Cướp của người giàu giúp người nghèo khó”, đi nhìn lên các cô nương tắm rửa, nếu Tiểu Long Nữ biết được tâm nguyện thật chất của hắn, chỉ sợ là tức giận đến mức thêm một lần nữa làm vào hôn mê.

Chờ hắn lần thứ hai vận hành xong thêm một vòng luân chuyển khí tức, Tiểu Long Nữ đánh thức hắn, muốn hắn tiếp tục luyện tập khinh công, trải qua một đêm thổ nạp, Trương Siêu Quần quả nhiên thân pháp mềm mại rất nhiều, hắn không khỏi kinh hỉ vạn phần, vội vàng hỏi :

— Cô cô.. Quá nhi có cảm giác tiến bộ rất nhanh a, lẽ nào võ công đều là dễ dàng như thế học qua?

Tiểu Long Nữ, nói :

— Hôm qua ngươi dựa theo khẩu quyết của cô cô mà luyện công phu khinh công, nhưng đứng ra cái ngươi dựa vào chính là bản năng sức mạnh của thân thể, không thể nói là chân chính khinh công, dù sao thì ngươi học được cũng rất nhanh, những điều cô cô nói, ngươi có hiểu không?

Tiểu Long Nữ thuở nhỏ tập võ, 14 tuổi năm ấy đã học xong hết thầy võ công Cổ Mộ phái, đã xem là cực kỳ thần tốc, không riêng là nàng thiên tư thông minh, càng bởi vì trong mộ cổ không có tạp niệm như ở bên ngoài rất nhiều cám dỗ, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, nhưng Trương Siêu Quần thì không những nhớ kỹ, mà còn lập tức lĩnh ngộ được bí quyết bên trong, phần này coi như là ngộ tính, thực là không thể tưởng tượng nổi.

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

— Cô cô nói rõ ràng rồi, làm sao mà không hiểu được chứ.

Khi hắn còn ở thế giới của chính mình, đã là phải cố gắng nạp vào đầu óc rất nhiều môn học phức tạp, là một người đặc công, cái gì cũng phải học, phạm tội học, trị an quản lý học, tâm lý học, đa dạng tri thức, còn phải có tư duy nhanh nhẹn, phản ứng nhạy bén, ăn nói rõ ràng, nói chuyện mạch lạc, nhiều vô số thứ, nhiều không kể xiết, đặc biệt là ở TQ, ngoại trừ mấy môn đó ra, còn cần hiểu được kỹ năng chiến đấu, thông thạo sử dụng các loại vũ khí súng ống, cùng với các loại dao, lái xe tốc độ cao, phản phá, phản trình sát v.v..... còn hiện tại bây giờ Trương Siêu Quần chỉ cần học thuộc lòng lĩnh ngộ những thứ khẩu quyết pháp môn này đối với hắn quá đơn giản, thực sự là việc nhỏ như con thỏ.....

Tiểu Long Nữ trong mắt ánh sáng lấp lánh, vui vẻ :

— Thật không nghĩ tới ngươi sau khi chuyển kiếp đến lần này, lại đảo ngược thành một kỳ tài tập võ, năm xưa ngươi đã thông minh, hiện tại lại càng sâu hơn, nhưng phải biết là võ công chiêu thức động tác võ thuật mà ngươi đã học trước đây toàn là bằng lực lượng của bản thân, luyện đi luyện lại đến khi tinh thực, đó cũng chính là cái mà gọi là cao thủ ngoại công, nhưng nếu gặp phải cao thủ nội gia, thì kém xa lắm, cũng như ngươi hôm qua học xong 81 Chiêu Thiên La Địa Vọng thể, tuy rằng đều nhớ kỹ, nhưng không có nội công làm trụ cột, uy lực sẽ rất bị hạn chế, cô cô bây giờ sẽ đem một phần nội lực truyền cho ngươi, hỗ trợ ngươi đã thông kinh mạch, ngươi lại mỗi ngày ngủ ở trên giường hàn giường ngọc tiến hành luyện tập, trong vòng 10 năm, trong thiên hạ sẽ không có mấy người có thể đánh bại ngươi.

Trương Siêu Quần khởi đầu nghe nàng khen chính mình, không khỏi dương dương tự đắc, vậy mà nghe nàng càng nói càng là không ổn, không khỏi há to

miệng ngo ngác:

– 10 năm?

Trương Siêu Quần muốn ngắt xiu, 10 năm sau thì thế giới đặc sắc của Ý Thiên đã kết thúc không biết bao lâu, coi như võ công đệ nhất thiên hạ cũng là vô vị.

– Có cần tập luyện đến 10 năm như thế không cô! Trong 10 năm đó thì có thể làm rất nhiều chuyện rồi!

Tiểu Long Nữ bực mình nói :

– Chỉ có 10 năm mà ngươi còn sợ thời gian dài sao? Rất nhiều người cả đời cũng không có cách nào tập luyện đến, học võ kiêu kỳ nhất chính là cấp tiến, ngươi tuyệt đối không nên quá sốt ruột.

Trương Siêu Quần ảo não gật đầu, hẳn chính là đang ngóng trông vào đoạn quần hào chính phái vây công Quang Minh đỉnh, lúc đó Trương Vô Kỵ đã học được Cửu Dương Thần Công, lại lọt vào cấm địa Quang Minh đỉnh học được Càn Khôn Đại Na Di, lúc đó ở trên Quang Minh đỉnh trâu bò biết bao nhiêu! Nếu mình không mau mau học được tuyệt thế thần công, để cho tên Trương Vô Kỵ kia lộ mặt, đúng là vạn lần không cam lòng, hẳn lại nghĩ, kỳ thực cũng không cần lâu đến 10 năm như vậy, ta ở đây học được Ngọc Nữ Tâm Kinh, cũng là đã là rất run vì sợ hãi rồi, vậy là quá đủ, còn Cửu Dương Thần Công loại đồ cao cấp kia, ta đã biết nó nằm ở nơi nào, còn đến phiên tiểu quỷ Trương Vô Kỵ kia tập sao? Ha ha... nằm mơ đi!

Ngay sau đó, Tiểu Long Nữ liền truyền một phần nội lực cho Trương Siêu Quần, Trương Siêu Quần có nội lực của nàng làm trụ cột, thêm vào luyện công trên giường bảo bối hàn ngọc này, tiến bộ thần tốc.....

Xuân đi Thu đến, thời gian như trôi đưa, nháy mắt thời gian đã trôi qua sắp tới 2 năm, Trương Siêu Quần đã tu luyện xong công phu khinh thân Cổ Mộ phái, Ngọc nữ kiếm pháp, Toàn chân kiếm pháp, quyền pháp, Thiên La Địa Võng học hết toàn bộ, nhưng chiêu Tả Hữu Hồ Bắc thuật của Chu Bá Thông thì không sao học được, nhưng Trương Siêu Quần cũng không quan tâm lắm, Tả Hữu Hồ Bắc thuật tuy rằng lợi hại, thì chỉ có Quách Tĩnh, Dương Quá, Tiểu Long Nữ những người có tâm tính ngay thẳng thật thà thì mới có thể học được, còn hẳn thì quá mức thông minh lanh lợi, trái lại sẽ không học được.

Ngược lại những môn võ công này cũng đủ để hẳn ngang dọc giang hồ rồi, lại nói, ham nhiều nhai không hết, chờ đến lúc tập luyện được Cửu Dương Thần Công, nội lực đương nhiên sẽ tăng lên rất nhiều, hiện tại hà tất cường cầu?

Thường ngày Trương Siêu Quần cùng với Tiểu Long Nữ tỷ thí, bên trong thạch thất cũng không có đao kiếm binh khí, chỉ là bẻ cành cây thay kiếm, hai người đều là thân pháp nhẹ nhàng, vạt áo phiêu phiêu, khi đánh đến nhanh thì thân hình chỉ còn thấy hai bóng mờ nhìn không rõ ràng.

Hôm nay đấu hơn 100 chiêu, Trương Siêu Quần sử dụng chiêu “Hạo Oản Ngọc Trạc” cổ tay của Tiểu Long Nữ bị cành cây điểm trúng, nàng kinh ngạc thốt lên một tiếng, bỏ xuống trong tay nhánh cây tượng trưng là kiếm đứng chết trân một chỗ.

Bọn họ tỷ thí lẫn nhau đã có hai năm, từ khởi điểm Trương Siêu Quần luôn luôn Tiểu Long nữ, đến một năm rưỡi trước, hai người đã không phân thắng bại, gần nhất mấy tháng, cũng không biết tại sao, Tiểu Long Nữ lại dễ dàng bị mệt mỏi, đã không còn là đối thủ của Trương Siêu Quần nữa, Trương Siêu Quần cho là mình tiến bộ quá nhanh, vui mừng cực điểm.

– Cô cô.. đang suy nghĩ gì nghĩ mà đến xuất thần vậy? Có phải là đang tính toán đến chuyện sau này sinh cho Qúa nhi các nhân tiểu phải không?

Trương Siêu Quần đem cành cây quăng ở mặt đất trên, hi hi cười đi rồi bước đến, đem Tiểu Long Nữ còn đứng ngây ra ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng ở trên khuôn mặt mềm mại nàng hôn qua một cái.

– Cô cô...Qúa nhi cảm thấy gần đây eo của cô cô hình như đã hơi đầy òa ra một chút, chắc nhất định là tại vì ăn quá nhiều.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, bất chợt Tiểu Long Nữ thân thể run lên.

Trương Siêu Quần lại nói :

– Cô cô..sau này chúng ta đi ra khỏi nơi này, sẽ sinh mấy hài tử đây này? Chúng ta sẽ sinh tám nam hài, với tám nữ hài có được hay không?”

Vừa nói, lại vừa đưa hai tay lên đôi bầu vú của nàng sờ sảng sờ trò.

Tiểu Long Nữ ngã vào trong lòng ngực của hắn, đôi mắt như như lạc lối nhìn vào hư không, nhẹ giọng trách nói :

– Ngươi cho rằng Cô cô là heo sao? Làm sao có được nhiều như vậy?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Chúng ta mỗi một năm sinh một hài tử, trong 16 năm, là đủ rồi.

– 16 năm! 16 năm!

Tiểu Long Nữ lẩm bẩm nói:

– Lúc trước cô cô tự nghĩ rằng chắc mình bị thương sẽ chết, nên nhảy xuống Tuyết Tinh cốc, người có còn nhớ lúc trước cô cô đã khắc lại ở trên vách đá những chữ gì không?

Trương Siêu Quần ngăn người ra, hẳn không phải là Dương Quá, làm sao biết được, cũng may Tiểu Long Nữ không chờ hẳn trả lời, tự mình nói với mình :

“Thập lục niên hậu, tại thử tương hội, phu thê tình thâm, vật thất tín ước, Tiểu Long Nữ thư chúc phu quân Dương lang, trân trọng vạn thiên, vụ cầu tương tụ!”

– Mười sáu năm sau, ở đây gặp gỡ, phu thê tình thâm, chớ thất tín ước, Tiểu Long Nữ thư chúc phu quân Dương lang, bảo trọng vạn lần, đừng có thất tín.

Bỗng nhiên nàng khóc ròng nó :

– Ngàn lần bảo trọng! Phải gặp nhau! Phu thê tình thâm, chớ thất tín ước!

Trương Siêu Quần thấy nàng đột nhiên bị thương khóc lóc, không khỏi ngạc nhiên, ôm chặt nàng nói :

– Cô cô, sao vậy? Chúng ta đang ở cùng nhau mà? Cả đời này Qúa nhi sẽ tốt với cô cô, cô cô cả đời cũng là thê tử của Qúa nhi, vì sao cô cô khóc?

Tiểu Long Nữ nghẹn ngào gật đầu, giọt lệ rơi xuống, nhỏ xuống trên mu bàn tay Trương Siêu Quần, nói :

– Qúa nhi, nếu như có một ngày, cô cô bỗng nhiên rời người, người... người sẽ cảm thấy như thế nào?

Trương Siêu Quần trong lòng thêm kinh ngạc nhìn nàng nước mắt như mưa trên khuôn mặt tuyệt mỹ :

– Cô cô tại sao lại muốn rời khỏi Qúa nhi? Có phải là Qúa nhi đã làm điều gì sai?

Tiểu Long Nữ rung rung, mỉm cười nói :

– Không, cô cô chỉ là nói giả như, thật ra cô cô lớn tuổi hơn người rất nhiều, có thể là sẽ chết trước người, chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, người cũng đừng đa tâm.

Trương Siêu Quần không nhịn được cười nói :

– Cô cô đang khỏe mạnh lại so sánh như vậy làm gì? Cô cô là tiên nữ, vĩnh viễn sẽ không già, sẽ không chết, Qúa nhi còn dự định, nếu sau này có chết đi, lại đầu thai chuyển kiếp, vẫn sẽ đến nơi này tìm đến cô cô, chúng ta lại làm vợ chồng, vẫn không ngừng mà làm tiếp.

Tiểu Long Nữ phì phì nở nụ cười, nói :

– Đúng là nói bậy bạ, cô cô nếu như vĩnh viễn không già bất tử, chẳng phải là thành yêu quái sao?

Trương Siêu Quần cúi đầu hôn xuống miệng nàng rồi, nói :

– Ở trong lòng Qúa nhi, cô cô mãi mãi là đẹp nhất, nếu như cô cô là yêu quái, Qúa nhi cũng sẽ yêu cô cô cho đến muôn đời.

Tiểu Long Nữ sâu kín nói :

– Cô cô trước đây chưa từng không sợ chết, ngược lại còn nghĩ nếu trọn đời, trọn kiếp sống ở bên trong Cốc thì chết sớm chút, hoặc chậm chút cũng đâu có gì mà phân biệt? Thế nhưng hiện nay, nếu có thể bất tử, không chết thì tốt biết bao, cô cô sẽ bồi tiếp người cả đời, vĩnh viễn cũng không muốn tách rời.

Trương Siêu Quần mỉm cười nói :

– Giả như cô cô chết rồi, Qúa nhi cũng không sống, chúng ta cùng nhau đi xuống Hoàng Tuyền làm bạn, trong lòng Qúa nhi có cô cô, trong lòng cô cô chứa Qúa nhi, đời sau cũng sẽ không quên, chúng ta cùng lúc đầu thai, cô cô vẫn xinh đẹp mỹ lệ như thế, Qúa nhi vẫn là anh tuấn như xưa, chúng ta từ từ lớn lên, rồi tiếp tục làm vợ chồng.

Tiểu Long Nữ nước mắt lần thứ hai lại chảy xuống, bỗng nhiên nói :

– Nhưng cô cô vẫn lo lắng, cô cô tuổi lớn hơn người quá nhiều, có một ngày cô cô đột nhiên già đi, người còn có thể cứ ôm cô cô như bây giờ không?

Trương Siêu Quần trịnh trọng nói :

– Bất luận như thế nào thì Qúa nhi cũng yêu cô cô, một đời một kiếp vĩnh viễn!

Tiểu Long Nữ lệ như suối trào, nhào vào trong lòng Trương Siêu Quần, hai vai rung động, khóc lớn thành tiếng, Trương Siêu Quần ôm chặt thân thể nàng

run run không ngừng, nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má trắng mịn ngọc, một lúc lâu, Tiểu Long Nữ bỗng nhiên ngừng đầu, trên khuôn mặt long lanh như tuyết nổi lên màu hồng nhàn nhạt, nhẹ nói :

– Quá nhi, ngay bây giờ cô cô lại... muốn...!

Thời gian hai năm nay, bởi vì phải tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, hai người đều phải khắc chế nhục dục, rất muốn... nhưng chưa từng vượt qua ranh giới dục vọng nửa bước, tuy là cùng nhau trên một cái giường cộng tâm, tuy là hôn môi ôm nhau sờ soạng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có tiến hành tạo ra nhân tiểu nhân theo như kế hoạch của Trương Siêu Quần, lúc này Trương Siêu Quần đã đại công cáo thành, buổi tối hôm nay hắn muốn kết hợp âm dương một phen, vậy mà khi nghe Tiểu Long Nữ nói ra trước, hắn kinh ngạc như là từ trên trời rơi xuống.

Tiểu Long Nữ tuy rằng đối với hắn cực yêu, nhưng cũng bảo thủ giống như những cô nương cổ xưa truyền thống không khác nhau chút nào, buổi tối thì tùy ý Trương Siêu Quần động tay động chân muốn làm gì thì làm, còn ban ngày thì là nhiều nhất chỉ để hắn hôn lên mặt một cái, nghiêm cấm hắn làm chuyện bậy bạ ban ngày, tuyệt đối phải tuân thủ theo đúng như quy củ.

Nhìn thấy nàng bây giờ hai mắt như sóng nước dập dờn, trong lòng hắn lập tức ngứa ngáy chẳng khác nào có hàng vạn ngàn con sâu nhỏ bò, hắn ôm lấy bờ eo nàng hoan reo lên :

– Quá nhi muốn dốc hết sức mình để yêu cô cô!

Tiểu Long Nữ bên trong đôi mắt đẹp lóe qua một tia thống khổ, hắn không nhận thấy, nàng vui đầu trước ngực hắn..

– Quá nhi, nguoi nằm xuống!

Trương Siêu Quần giờ cánh tay muốn ôm nàng đè xuống, nào ngờ Tiểu Long Nữ phân hai cánh tay hắn ra cản lại, trên khuôn mặt đẹp tỏ vẻ xấu hổ dịu dàng, hắn còn chưa hiểu, thì Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng cõi ra y phục của hắn, hạ thấp thân xuống, nằm lên mé trên, đôi môi tròn bóng hôn lên trên trán hắn.

Trương Siêu Quần một tiếng sét nổ trong đầu, trong lòng vừa mừng vừa sợ, nàng... nàng sẽ không phải là muốn...

Đều nói nữ tử cổ xưa bảo thủ, với Tiểu Long Nữ thì lại càng hơn, tại sao hôm nay không những là mới còn ban ngày đã muốn đến chuyện nhục dục, mà còn chủ động lấy!

Nàng hôn từ trán Trương Siêu Quần đi xuống, khi dần miệng của hắn, Tiểu Long Nữ hôn lên đôi môi thật chậm, như là đang thưởng thức mỹ vị, khi thì quay, vặn, khêu, cạy, nạy, nhu quết, khi thì dùng răng khê nhay, Trương Siêu Quần thoải mái khép hờ hai mắt, tùy ý cái l miệng nhỏ của nàng ở trên người mình chậm rãi bơi lội, không bao lâu, nàng đã hôn đến trước ngực, Trương Siêu Quần run rẩy, không nhận được khê _ um.” một tiếng, thân thể của nam nhân ngạo trừ hạ thân, trên ngực cũng là rất có mẫn cảm.

Khi Tiểu Long Nữ hôn đến bụng hắn thì trong lòng Trương Siêu Quần như là bị hỏa thiêu vậy, tim thích thích nhảy không ngừng, dương vật sưng cứng, một loại sung sướng dị dạng từ đan điền thật nhanh tản mát ra, cấp tốc lan tỏa khắp toàn thân.

Nàng sẽ không phải... sẽ không phải... xuống bên dưới nữa chứ...

Bịch... bịch... bịch... nhịp tim như trống trận, rất nhanh một đôi tay trắng nõn như ngọc bắt đầu giải khai đai lưng của hắn.

Trương Siêu Quần không dám tin tưởng nhích lên thân thể, tựa hồ rên rỉ kêu :

– Cô cô.....

– Hừm, nguoi nằm im đừng nhúc nhích, nhắm thật chặt đôi mắt lại...

Tiểu Long Nữ hai gò má cũng ửng hồng, đỏ đến mức như muốn chảy ra nước, bàn tay nhỏ bé vỗ lên một cái như trừng phạt dương vật hắn, bàn tay còn lại chậm rãi hướng dưới cõi ra nội khổ của hắn.

Một cây gậy thịt to lớn nhảy một cái bắn ra, dựng đứng chẳng khác nào cột cờ, qui đầu dương vật dừ tợn hơi rung động.

Tiểu Long Nữ chần chờ một chút, đôi mắt đẹp hàm xuân, thật nhanh hướng trùi thân hình nằm úp xuống dưới háng của Trương Siêu Quần, vàng trán chậm rãi cúi xuống hạ thân của hắn...

Càng ngày càng gần, Trương Siêu Quần nín thở, hơi thở hỗn hển của nàng mang đến nhiệt độ, tiếp theo hắn rên lên một tiếng, một cái cái miệng nhỏ ẩm ướt đã ôn nhuận ngấm hết vào cái nắm không lồ qui đầu dương vật của hắn.

– Ừm... a...

Hắn thờ dài cực kỳ hưởng thụ rên rỉ, Trương Siêu Quần ngay lập tức có cảm giác trái tim mình không còn bị không chế đã bay lên trời, tiếp theo liền cảm giác được miệng nhỏ của nàng ở mặt trên bao qui đầu vuốt ve, khi thì mút, khi thì liếm láp...

Thân thể Trương Siêu Quần không cách nào tự chủ được, cả người căng cứng lên, cây dương vật bị cái cái miệng nhỏ mềm mại tron trượt thấm ướt, hết sức chuyên chú khiêu khích, hắn không cách nào hiểu được, bằng thanh ngọc khiết giống như là tiên tử, Tiểu Long Nữ đang dùng miệng để bú liếm

đương vật của mình, cây cột cờ của hắn càng tức giận kiên cường, đỏ hồng hồng một mảnh...

Quy đầu dương vật cũng đã phồng lớn làm cái miệng nhỏ nhắn của nàng khó có thể cất chứa toàn bộ, cái cự vật này lớn như vậy, làm cho trong miệng nàng cũng đã trương to, cơ hồ muốn vỡ ra.

Bàn tay ngọc ôm lấy gốc rễ cây nhục bông, vuốt lên vuốt xuống, Trương Siêu Quần thở dốc càng ngày càng nhanh, trong đầu rối cực không còn tỉnh táo nữa, vô ý thức triển khai hai tay, giữ lấy cái đầu của nàng đang không ngừng mút vào cây dương vật...

— A... nơi đó... nơi đó... quá thoải mái...

Trương Siêu Quần âm thanh khô khốc, yết hầu hắn cũng như là đang nuốt vào một đống lửa...

Hắn lúc này đã quên hết không còn thương hương tiếc ngọc, cái miệng nhỏ ấm áp của Tiểu Long Nữ đúng là làm cho hắn yêu thích điên cuồng, hai tay hắn liền đè mạnh cái đầu nàng xuống, để cho quy đầu thâm nhập sâu đến cổ họng nàng, cổ họng bị nhục bông đỉnh như muốn buồn nôn, nàng đang muốn thối lui thì cái gáy lại bị hai cái đại thủ chặt chẽ giữ lại.

— Um.um.um...

Tiểu Long Nữ mềm há hốc to muốn nghẹn thở khi cự bông lại đâm sâu vào trong cổ họng lấp đầy hơn...

Lần này chóng đờ đến mức mặt nàng đỏ lên như máu, cái cổ cao cao gân xanh ngang dọc...

Nhưng cái cổ họng non mềm của nàng theo phản ứng tự nhiên lại mấp máy không ngừng, làm cho Trương Siêu Quần sướng khoái vô cùng...

Toàn bộ cảm giác đều nổ tung đã đến thân thể mặt ngoài, mỗi một tác da thịt, từng cái lỗ chân lông, đều trở nên cực độ khát vọng, lạ kỳ là cảm giác khó chịu ngộp thở từ cổ họng Tiểu Long Nữ dần dần hoàn toàn tan biến mất, trong miệng mỗi một chỗ khi cùng dương vật hắn ma sát, cũng bắt đầu phát tán ra khoái hoạt không cách nào hình dung, quy đầu to lớn tạo ra có chút đau đau đến ở yết hầu, cũng giống như là cái âm hộ giống nhau sinh ra khoái cảm quý giá! Thân thể của nàng cũng đã bị dục vọng nồng hậu vây quanh, không lưu lại một tia khe hở nào nữa, hai chân của nàng càng là không thể ức chế, cặp bắp đùi khép lại cùng một chỗ, nhẹ nhàng mà cọ xát lấy để cho hai bên môi nhỏ âm hộ tự cào xát vào nhau! Trong mũi ngọc thỉnh thoảng phát ra tiếng “hừ...hừ...” trầm trọng, lúc này nàng đã thở gấp như thiếu lấy không khí để hít thở rồi.

Trương Siêu Quần thư nhưng không đành lòng đành lâu Quy đầu trong cổ họng làm nàng khổ sở, hai bàn tay hắn thả lỏng rút lui sau gáy của nàng, lại không ngờ Tiểu Long Nữ bàn tay vẫn đang nắm chặt ở gốc rễ dương vật hắn, yết hầu ngoa nguẩy, ra sức đi mút dương vật hắn vào trong miệng, có một chút đau đớn ngược lại làm cho Tiểu Long Nữ càng thêm hưng phấn, đôi môi ngậm lấy dương vật, đầu lưỡi như con rắn nhỏ chọt tỉnh, tại trên mặt qui đầu tham lam tìm kiếm...

Trương Siêu Quần đang muốn nói với nàng dừng lại, liền thấy quy đầu chợt cực nhanh bị một lớp thịt non cực mềm bao bọc, bên trong tựa hồ là cái lỗ âm đạo trong cơ thể, co rút lại không ngừng, so với thành thịt non âm hộ không kém vài phần, nếp thịt nhăn gấp thì không bằng, nhưng hấp lực mút quy đầu vào nhiều hơn mấy phần, nói như vậy thì cũng biết quy đầu dương vật kia trong lúc này đã được hút sâu vào yết hầu của Tiểu Long Nữ rồi.

Ở chỗ sâu trong yết hầu đối với dương vật nam tử thật sự là một sự hưởng thụ lớn lao...

Ngậm dương vật sâu vào có chút khó khăn, Tiểu Long Nữ ngừng lại một chút để thở, rồi đem đem góc độ cái cổ điều chỉnh một chút, dùng sức tìm tòi, lại nuốt vào thêm từng li một, hầu như toàn bộ quy đầu đều đã hít vào trong yết hầu nàng, thành thịt cổ họng non mềm hoàn toàn không thích ứng với dị vật xâm nhập, ra sức ngoa nguẩy dữ dội như muốn đem nó đẩy ra ngoài, biết như vậy sẽ không dễ chịu cho nàng, Trương Siêu Quần không đành lòng để cho nàng làm tiếp, nương theo trong cổ họng bốn phương tám hướng ngoa nguẩy mút vào quy đầu dương vật truyền đến con sướng khoái tuyệt diệu, hắn bắt đầu cảm thấy bên dưới háng mình tê rần...

Nước miếng của miệng Tiểu Long Nữ đã nhuộm ướt dưới háng của hắn, cuối cùng cơn bùng nổ xúc động bộc phát, hắn muốn rút ra, nhưng thân dương vật vẫn còn bị Tiểu Long Nữ nắm chặt ở trong tay, cảm nhận được nhịp run của ngọc hành dương vật Trương Siêu Quần, nàng thỏa mãn “hừ...” lên một tiếng, nhả dương vật ra bên ngoài, đôi môi mọng đỏ ngậm lấy hết cái quy đầu, đầu lưỡi bắt đầu ra sức mút ở dưới đầu mả nhăn mả cảm.

— A.....um....!

Trong lòng hỗn tạp cảm giác khoái cảm kỳ diệu, Trương Siêu Quần ngay cả lúc này muốn đem dương vật rút ra, cũng dĩ nhiên là không kịp, dương vật giắt nẩy lên, dương tinh đậm đặc mang theo mùi tanh đều tưới hết vào trong miệng Tiểu Long Nữ, hắn đè nén phát ra thanh âm khoái hoạt của mình, song tay vươn vào gáy đầu Tiểu Long Nữ đè xuống, tinh quan buông lỏng, dương tinh hữu lực bộc phát trào ra bắn từng làn ột vào bên trong cổ họng của nàng.

— Cô cô....

Một tiếng thật dài rên rỉ, hắn ấn lấy của nàng đầu thấp giọng gầm rống...

Tinh dịch Trương Siêu Quần nhiều đậm đặc như cao, làm cho Tiểu Long Nữ bị sặc đến chết đi sống lại, thân thể chèo chống khí lực, miệng mũi dính đầy tàn tích tinh dịch, trong không khí tràn ngập nhàn nhạt một mùi tanh tanh của giống đực thật là tuyệt vời...

Tiểu Long Nữ yết hầu có nuốt lấy chất lỏng tanh tươi của hắn không ngừng phun đến, dương tinh màu trắng đục lẫn vào nước miếng theo khúc miệng nàng ọc ra bên ngoài chảy xuôi thành dòng...

Tiểu Long Nữ chỉ cảm thấy trong miệng có thêm chút dính mồ hôi chất lỏng, vàng trán rời đi, một luồng chất lỏng màu nhũ bạch dính dính giữa đôi môi mọng đỏ cực kỳ mê chẳng khác nào cái khe thịt âm hộ đang bài tiết dịch nhờn tươm ra.

– Thoải mái không Qúa nhỉ? Cô cô... hầu hạ người được chứ?

Tiểu Long Nữ phần diện xấu hổ, tay ngọc vẫn nhẹ nhàng vuốt ve cây dương vật kia dần dần đã nhuyển nhục.

– Qúa thoải mái...Qúa nhỉ vô cùng yêu thích.

Trương Siêu Quần ngồi dậy, nâng lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, dâm dâm nở nụ cười, nói :

– Cô cô hầu hạ cho Qúa nhỉ thoải mái như thế, Qúa nhỉ bây giờ cũng phải đền đáp lại, không thể bạc đãi cô cô được... có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Giao Tranh Long Trời Lở Đất

Móng vuốt sói đuổi một cái, bàn tay đã nắm lấy bộ ngực mềm Tiểu Long Nữ, cách ái yếm, nhào nặn, Tiểu Long Nữ buông xuống vàng trán, đỏ hồng hồng khuôn mặt tùy ý hấn bừa bãi tàn phá.

Trương Siêu Quần ôm nàng vào trong ngực, đưa tay giải khai xiêm y của nàng, một cái tay thăm dò vào bên trong cái yếm, ở nơi đầu núm vú nhô lên cao vút vắn vè, nho nhỏ đầu núm vú từ lâu đã nở lớn lên gần gấp đôi, thân thể hiện ra màu phấn hồng tăng vọt, từng trận run rẩy, theo ma trảo tập kích, một thân thể hoàn mỹ xuất hiện ở trước mắt Trương Siêu Quần, cái kia mê người đường cong, đào nguyên bên trên sum xuê rong biển, dập dờn trắng đen so sánh...

Vừa xuất tinh Trương Siêu Quần chẳng mấy chốc dương vật lại nhanh chóng dựng đứng lên, mắt nhìn chăm chăm về phía cái âm hộ um tùm đen nhánh thăm lồng đào nguyên thăm thẳm, một bàn tay xuyên qua cặp đẹp thon dài đùi, trượt đi đến cái khe thịt âm hộ tươi mới, đã dính đầy sẵn những giọt sương trắng mịn, chảy xuôi hạ xuống dưới khe đất, Trương Siêu Quần một tiếng thốt lên kinh ngạc hỏi :

– Cô cô nơi đó đã sớm ướt thấu rồi sao!

– Ừm...lúc cô cô...ngâm của người...thì phía dưới liền ướt...

Tiền tử âm thanh thấp như muỗi kêu, nói xong e thẹn cúi đầu...

Bộ lông phía dưới, đắp lên cái mu âm hộ gồ cao hình thành như một bụm bàn tay úp lên, hai bên mỗi lớn âm hộ thật dày mùi thịt, bó chặt chính giữa trung gian kẻ nứt hồng đỏ, hai môi nhỏ nhuyển ướt hơi nhần nhịu ép dính cùng một chỗ, đó là nơi ẩn giấu chốn đào nguyên mất hồn, tuy rằng còn nhìn không tới cảnh đẹp của miệng âm đạo, nhưng nhìn kỹ lại thì có thể phát hiện bên trong cánh hoa long lạnh ánh sáng dịch nhờn.

Hắn thở hào hển nằm lỳ ở dưới háng nàng, ôm lấy hai đùi Tiểu Long Nữ cái đầu để sát vào âm hộ của nàng, ngửi vào cái mùi dâm đang ngây ngây hắt lên đậm đặc rất nồng pha lẫn mùi tanh:

– Đùng...bắn lắm...

Hai người vốn là đang luyện tập võ công, mồ hôi tươm ra ướt đầm đề, đương nhiên là không rồi rãnh để đi tắm rửa thay đổi xiêm y, cái mùi tồn đọng bí bách từ trong cái âm hộ hôi nồng nhất thời tràn ngập ở trước mặt hắn, hắn nuốt từng ngụm nước bọt, nói:

– Cô cô... Qúa nhỉ làm sao có thể chê cô cô bắn chứ.

Trương Siêu Quần thở hào hển, không chút do dự cúi đầu, đem mặt vùi vào trong đám cỏ đen um tùm gò mu âm hộ, hai mảnh môi nhỏ đầy đặn mềm mại hồng mịn, đôi môi hấn đè xuống, liền dùng đầu lưỡi chen vào chính giữa hai cái môi nhỏ đẩy ra hai bên, lộ ra bên trong thịt trai chín mọng, hấn dùng đầu lưỡi nhét vào trong cửa miệng âm đạo, đầu lưỡi vừa chạm vào trong lỗ thịt non, liền xông vào mùi cái mùi hỗn tạp...mồ hôi, nướn miếng, dịch nhờn, hấn chỉ cảm thấy lúc này lại giống như cái mùi thô tình, toàn thân khô nóng khác thường, trong bụng lại càng không chịu nổi, giống như là không thể khống chế....

Trương Siêu Quần dương vật lúc này đã bắt đầu sống lại cương cứng, hấn do dự một chút, rồi dùng song chưởng hoàn quá cặp đùi của Tiểu Long Nữ, hai tay dán lên hai bên môi ngoài âm hộ, không khách sáo chút nào, từ giữa đẩy ra, cái khe thịt hờ hồng nộn bông chốc bị kéo vạch ra, nho nhỏ cửa miệng âm đạo đang tiếp tục rỉ ra vài ba giọt sương dịch nhờn, khẽ run theo hơi thở của nàng co rúm nhidu nhịu lại, hấn há to mồm, đầu lưỡi một ngụm liếm dọc trên cái khe nứt âm hộ đi lên về phía trên đỉnh đầu hạt thịt âm vật rất nhỏ, để cho nàng rên lên thật dài:

– A...a.. tốt lắm...

Trương Siêu Quần nghe qua tiếng rên như được sự cổ vũ của nàng, không chút chần chừ liếm lên từ phía trên cái âm hộ mang mùi tanh tươi bên ngoài, nước miếng hòa lẫn dâm dịch chỉ chốc lát đã nhuộm đầy trên miệng của hắn.

Hỗn hợp chất lỏng từ cái âm hộ dính dính trên miệng khá khó chịu, hắn đưa đầu lưỡi dài ra, liếm sạch sẽ chung quanh miệng môi của mình, sau đó đầu lưỡi chen vào trong cửa miệng âm đạo trơn mượt, Tiểu Long Nữ “ách..” thấp giọng kêu một tiếng, hai chân khép lại kẹp lấy đầu Trương Siêu Quần, cái bụng không ngừng rung động, hiển nhiên là đang bị vị khách không mời mà đến nhập vào làm cho bên trong âm đạo ngứa ngáy.

Hắn há miệng với hai bờ môi dính sát vào 2 bên môi nhỏ âm hộ, cửa miệng âm đạo như hút đầu lưỡi của hắn vào trong, hắn cứ như vậy dùng lưỡi liếm hôn một mảnh lấy lợi hỗn độn không chịu nổi, chớp mũi của hắn luôn va chạm vào trên đầu âm vật hồng nõn trương phình thành một hạt đậu, cái đầu lưỡi nhích tới nhích lui bên trong thành vách hang động, thư sướng cả người của nàng uốn éo dây dưa.....

-A..a...a...!

Không lâu Tiểu Long Nữ hưng phấn rên lên, cái mông vừa nhấc hẩy lên, bầu vú lắc lư, cả người run run không ngừng, miệng âm đạo co rút lại, âm tinh từ sâu trong trào ra, cửa miệng âm đạo khép mở nhưu nhầu chẳng khác nào cái miệng nhỏ nhắn đang hít thở....

Trương Siêu Quần cổ họng lẫn lộn, đem miệng hút vào toàn bộ âm tinh đều nuốt xuống, đầu lưỡi vẫn như cũ không ngừng nghỉ chút nào ở thành thịt chung quanh liếm quất....

– Um...đừng..liếm nữa..nhột..ách..lại ra...um...

Sau cơn cao trào, lần này nàng bài xuất nước tiểu, khi lỗ tiểu bé xíu chợt nở ra tuôn trào những làn nước trong, mùi tanh tươi là khí tức đến từ bên trong âm đạo, nhận nhận vị mặn khác thường so với nước mắt hơi nhạt hơn, mùi khai ngai ngái thì xuất phát từ lỗ tiểu nhỏ ở trên, làm cho mùi vị trộn lẫn tại ra khí tức khác thường... Lúc này Trương Siêu Quần mới phát hiện ra mình đang giữ lấy cái mông màu mỡ khi nàng hẩy cái âm hộ lên, cái miệng hắn vẫn chưa thỏa mãn liên tục liếm láp cánh hoa đang run rẩy, cảnh tượng đủ để khiến bất cứ giống đực nào vừa nhìn thấy cũng đủ phát ra cơn động dục.

Bên trong cái khe thịt âm đạo Tiểu Long Nữ tí tách chảy dòng nước trong suốt vô sắc, chất lỏng thanh tịnh mang theo tinh mặn hoa lộ, hắn tình tường biết rõ đây không phải là dịch nhón âm tinh, mà là nước tiểu của nàng không không chế lại được....

Tiểu Long Nữ đã bị Trương Siêu Quần hầu hạ đạt được cơn cực khoái một lần quá tuyệt vời thư sướng.

Trương Siêu Quần thở gấp gấp, đầu mũi ngửi lấy cái mùi hơi khó chịu từ cái âm hộ, nhưng lại thấy đứng lên như là phá lệ thôi tình, lại há miệng ra một ngụm đem gần phân nửa mu cái âm hộ ngậm vào, chỗ nào cũng liếm không thừa một chỗ, mút lấy nuốt vào cổ họng sạch sẽ, bộ phận sinh dục nữ lang no đủ lộ ra cái khe nứt hồng hào, cửa miệng âm đạo nhưu lại giống như miệng cá chép đang thở, đến ngay cả hậu môn cũng hở ra nhưu vào cực kỳ diễm lệ màu đỏ tươi....

Nàng rên rì không ngừng, ngay lời đều nói không rõ, nghe qua dường như là thuốc xuân được phá lệ.

– Quá nhi...cô cô...muốn...

Hắn nhòm người lên, đầu lưỡi đã thoát ra ngoài cái âm hộ, Tiểu Long Nữ cũng không có ý định cứ như vậy hưởng thụ một cái đầu lưỡi nho nhỏ.

– Lần này... người hòa nhập cùng cô cô đi....

Trải qua vừa rồi một phen miệng dâm, Trương Siêu Quần tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, giờ phút này này dương vật đã dựng đứng, đủ để hành vân bố vũ với Tiểu Long Nữ rồi.

Nhìn thân thể nàng kiệt xuất nhất hoàn mỹ nhất tác phẩm, Trương Siêu Quần không khỏi cảm thán, hắn lại cúi người xuống, há to mồm, ngậm lên một hạt đáng yêu tiểu anh đào đầu núp vú, kiên quyết triệt để càn quét, tiên tử mất sáng như sao khép hờ, trong miệng lẩm bầm rên rì, nói :

– Quá nhi, người mau vào...

Cô cô có lệnh, Trương Siêu Quần sao có thể không tuân thủ?

Trương Siêu Quần dừng cảm tiến tới, dương vật ngạnh như sắt đúc nóng một đường cường đẩy, chen tách hai bên môi nhỏ âm hộ chồng chất, đưa quy đầu chen vào bên trong hoa tiệp ướt át trơn mềm.

Tiểu Long Nữ thân thể đột nhiên cong lên, bên trong yết hầu phát sinh một tiếng rên rì rung động tâm hồn.

– Cô cô thoải mái không?

Trương Siêu Quần hỏi.

Tiểu Long Nữ bàn tay nắm lấy cánh tay Trương Siêu Quần, thân thể mềm mại run rẩy? Chỉ nghe “Ừ” tiếng, ngoài ra không còn gì khác.

Trương Siêu Quần hài lòng thở một hơi, nắm chặt eo nhỏ tiên tử, để cho dương vật mình tận lực đâm vào đến nơi sâu xa nhất, bên trong hang động âm đạo như dừng tuyền nhỏ giọt, tơ lụa ôn nhuận.

Hắn bắt đầu dùng sức tác động đến dương vật, bắt đầu tính dục nguyên thủy nam nữ chém giết, nhục bồng như thương, bảo tố sấm rền đâm thọt trong cái âm đạo của nàng, Tiểu Long Nữ khẽ nhếch cái miệng nhỏ, thân thể mềm mại theo nhịp điệu lay động quăng hạ của Trương Siêu Quần mà co rúm lại, thân thể tươm ra mồ hôi tinh tế, dưới ánh sáng chiếu rọi nổi lên mê người lộng lẫy.

– A..... thật...

Tiểu Long Nữ yêu kiều một tiếng, kêu lên.

– Thật cái gì?

Trương Siêu Quần nhìn chăm chăm nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp động tình của nàng hỏi.

– Không... không có... cái gì.”

Tiểu Long Nữ quanh co nói.

– Nói cho Qúa nhi nghe đi, Qúa nhi thích nhất khi gần gũi nghe tiếng phát sinh ngọt ngào của cô cô, còn muốn nghe cô cô nói cho Qúa nhi biết cảm giác của cô cô ra sao.

Dương vật cắm vào chẳng có mấy lần, dịch nhờn trong hang động đã là tươm ra như nước, phát sinh “ốp..ốp...” tiếng vang.

– Thật... thật sự không cái gì... a... a...

– Hừ... còn nói không.. Qúa nhi phải làm cho cô cô không nói không được rồi!

Trương Siêu Quần chặn chặt lại cái mộng đẹp trắng mịn, đem dương vật mình xuyên thẳng đến tận cùng bên trong cái lỗ của nàng, dương vật hắn so với thường nhân thì dài hơn một đoạn, nhân thấy hang động chật hẹp của Tiểu Long Nữ hơi cạn nông, nên hắn cũng không dám đem bảo bối này toàn bộ cắm hết vào, ít nhất cũng lưu khoảng cách của hai ngón tay, lúc này dục vọng bay lên đến não, hắn hoàn toàn quên, ấn mạnh quy đầu thọc sâu bên dưới, Tiểu Long Nữ chột kêu to lên.

– A! không... không.. người... người xuyên quá sâu... ta...

Tiểu Long Nữ kêu lên tỏ vẻ đau đớn.

– Vậy cô cô chịu nói chưa?

Thu dương vật về một chút, nhưng nhục bồng lại đánh đưa liên tục.

– Hừ..ta... ta nói... người... cứ... cứ làm cho thật sâu... luôn chạm tới đó...

Trương Siêu Quần làm sao có thể không biết, khi mình một lần quy đầu đụng tới hoa tâm, thì nàng nẩy người lên, nhưng hắn muốn nhất định nàng phải tự nói ra, nên hỏi tới :

– Chạm tới chỗ nào a?

– Chính là... chính là nơi người đang đụng tới...

– Nơi này phải không?

Trương Siêu Quần dùng sức ấn sâu, rồi để quy đầu đứng vững ngay miệng hoa tâm từ cung của nàng, cây côn thịt thuận chiều khuấy lên.

– A... á... á...

Tiền tử thân thể mềm mại một trận mềm yếu, thanh âm run run.

– Như vậy cô cô có phải là cảm thấy rất thoải mái?

Trương Siêu Quần thực hiện được ý mình cười dâm đãng, hỏi.

– Ừm!

Tiểu Long Nữ trong chớp mũi dính đầy mồ hôi “ ừm “ một tiếng.

Không do dự nữa, Trương Siêu Quần cũng đã không kềm chế được, song tay duỗi tay ra, cũng không đoái hoài tới vuốt ve đôi bầu vú cái gì, trực tiếp hai tay đem cái mộng nâng lên, dương vật hơi rời khỏi một nửa căn, có khoảng cách mấy tấc, bắt đầu lấy thể cắm thẳng vào dương vật mạnh vào bên trong...

– Ngươi... trướng thôi... a a... chậm... chậm một chút...

Tiểu Long Nữ âm đạo vừa thốn xót lại vừa thích, ngoài miệng nói muốn hấn chậm lại, nhưng trong lòng thì lại thích hấn hung hăng hơn gấp mấy lần.

Tiểu Long Nữ há hốc miệng a a kêu, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn, từng luồng sóng đánh sâu vào biến thành nằng hơn nửa người run lên, lập tức cắn chặt bờ môi ngân nga...

Bất chợt theo phản xạ một làn nhiệt khí từ đan điền chạy xuống đến âm hộ, hướng về hoa tâm rồi thu lại, làn nhiệt khí này vừa thu lại phía dưới, toàn bộ thịt non trong âm đạo chợt ngưng tụ lại, cái âm hộ cũng càng thêm sưng phồng lên, hưng phấn khó nhịn toàn bộ âm hộ tức thì bị làn nhiệt khí thông quan chi phối, Tiểu Long Nữ không kiềm hãm được cung cong lại, hoa tâm tuy rằng nhanh chóng co lại, dãn chặt thịt quy đầu hung hăng co quắp lại, cái mông đất kịch liệt rung động không ngừng, thỏa mãn cực khoái đã đến hồi tuyệt đỉnh.

Trương Siêu Quần, đang cố sức cao vút không ngừng dầm vào rút ra dầm vào dương vật, đột nhiên cảm thấy nhuyển trượt bên trong âm đạo duyên mát thật nhanh, tinh tế thịt non nếp khúc dày đặc dán sát vào thân dương vật, lỗ thịt trong khoảng khắc hẹp chặt như xù tử, trái tim lạnh run không ngừng, mây mẩn hấn lần này xem như là tái chiến, hơn nửa thân thể tỉnh táo, nhưng quy đầu cứ từng trận run lên, cũng cảm mà chịu nổi, Trương Siêu Quần vừa mới bắn ra một lần, hiện tại dương vật vậy mà vẫn khấn trương, hấn thật mạnh hướng về phía trước đỉnh mạnh cấp tốc, chợt nghe Tiểu Long Nữ “hự..hự..” ngậm nga rên lên.

Trương Siêu Quần vừa cảm thụ dương vật bên trong thân thể mỹ nhân thánh đạo thành thực ở bên trong phiên giang đảo hải (*dời sông lấp biển) mãnh liệt khoái cảm, lại vừa thưởng thức mái tóc mây bay tán loạn, mặt đỏ tới mang tai, nhắm mắt rên rỉ dâm dăng nị thái của Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ bên dưới thân thể của Trương Siêu Quần phía dưới giống như muốn bốc cháy nóng rực vô cùng, giác quan trùng kích làm cho thân thể của nàng sinh ra từng đợt co rút, trên mặt nổi lên cuộn cuộn ửng đỏ, con sưong làm cho nàng giống như giống như đang vẩn giá vũ, tán ra vô tận thành thực mị lực, cái âm đạo đang tại phối hợp với Trương Siêu Quần chạy nước rút làm nhộn nhạo những làn sóng sữa kiều nộn tuyết trắng giàu có co dãn, nhìn về phía trên như hai đầu ním vú nở rộ căng cứng, bên dưới những giọt mồ hôi run run không ngừng, phía dưới dương vật càng dùng sức chọc vào âm đạo càng nhanh.

Đối với nam tử mồ hôi ướt đầm mới có thể đổi được ngàn ngàn một đoạn phiêu du khoái cảm, nữ tử thì bất đồng trong cuộc giao hoan đạt được con cực khoái so với nam tử thì không dễ, nhưng khi đạt được thì con sưong khoái kéo dài mạnh mẽ, buông thả không cần gián đoạn nghỉ ngơi, chỉ cần đừng có cạn kiệt âm tình mà chết, cho dù hàng đêm tận tình mỗi ngày vu son, cũng chỉ luôn luôn khoái hoạt không dứt chẳng hề mệt mỏi.

Trương Siêu Quần bằng sự tàn nhẫn sử dụng dương vật tại trong âm đạo xông ngang xông thẳng, Tiểu Long Nữ lại thích điểm thô bạo này, đương nhiên sẽ không ra ngăn trở, nàng chỉ hận hấn không thể càng lớn mạnh lực hơn thì càng tốt, lắc mông đưa cái âm hộ nghênh đón lấy, trong lúc này Trương Siêu Quần động tác dâm dương vật trên dưới đã là cả trăm cái, hấn như cây cung đã giương hết đà.

Thật ra giây khắc này Tiểu Long Nữ trong âm đạo thịt non trùng điệp đã mấp máy không ngừng, hoa tâm nhắm chặt, âm hộ lại sưng phồng nhắm chặt, thẳng hận không thể cắn đứt dương vật hấn, Trương Siêu Quần có thể kiên trì hồi lâu như vậy đã là đem hết toàn lực rồi.

– Ừ..... đừng dừng lại... mạnh..mạnh nhanh lên...

Tiểu Long Nữ rên rỉ nói, cô hẩy lên thật cao cái vụn vụn càng quyết liệt hơn.

Không bao lâu sau, Trương Siêu Quần liền cảm giác được quy đầu càng ngày càng tê dại, khó mà ức chế, lập tức gia tốc cuồng đỉnh, mỗi một cái đều hướng về cái âm đạo màu mỡ tiền tử cuồng dâm, một trận toàn thân sáng khoái cảm giác, tinh dịch dâng mạnh phồng cứng cái quy đầu...

Trương Siêu Quần gầm lên một tiếng, nhú mày cắn răng tinh quan đã mở, từng cỗ một sền sệt tinh dịch dính dính phun vào bên trong cơ thể Tiểu Long Nữ, dương vật hấn ở trong hang động lay lộn, tả hữu trái phải, khi thì khuấy lên, khi thì khinh đánh hoán đưa, Tiểu Long Nữ phản ứng so với lúc trước còn lợi hại hơn, đôi mắt đẹp kiều mị sinh xuân, hai gò má như là say rượu đà hồng...

Những đầu ngón tay Tiểu Long Nữ bắt giác bấu vào cánh tay Trương Siêu Quần làm rướm máu, một trận bồng bênh khoái cảm như tiên đang bay bổng trên trời cao, bờ vai tiền tử vai đột nhiên thu rút lại, thân thể kịch liệt bắt đầu run rẩy.....

– A... a... á....

Trương Siêu Quần ôm chặt nàng, không nghĩ tới hai người đồng thời đạt đến con cao trào, loại cảm giác này so với chỉ có một người đạt đến con cực khoái thì hoàn mỹ hơn nhiều.

Tiểu Long Nữ lưng ưỡn lên, hoa tâm bị kia dương tinh xộc vào, âm tình sâu trong cũng đi theo vỡ tung trào ra...

Trương Siêu Quần mồm to to thở gấp, ngã vào trên người Tiểu Long Nữ, dư uy của dương vật vẫn còn, run lên run xuống cảm ở trong âm đạo, vẫn như cũ không có rút ra, cứ để quy đầu như vậy bị huyết thịt mềm mại chậm rãi mát xoa làm nhũn lại...

Hai thân thể lỏa lồ thấm mồ hôi cứ như vậy chồng chất lên nhau dây dưa, ngoại trừ hơi thở hào hển, hai người nằm im không nhúc nhích, một thân thể màu da vàng sẫm, một thân thể tuyết trắng băng cơ, lúc này lại như là hòa lẫn trộn vào với nhau, thâm tình đối diện, như mê như say.....

Một lúc sau, Trương Siêu Quần nhớ tới vừa lúc nãy, ở bên trong âm đạo của nàng đột nhiên trở nên chật hẹp xiết chặt lại, chính mình bị bất ngờ một thoáng không kịp thích ứng, làm cho rất nhanh dương vật suýt phải đầu hàng, hấn thối mắc nhẹ nhàng hỏi.

Tiểu Long Nữ e thẹn nói :

– Cô cô cũng không biết, lúc đó ta thật giống thích sường đến muốn..ngất đi, trong lòng quýnh lên, hay là lúc đó nội công bên trong Ngọc Nữ Tâm Kinh vận chuyển, sao vậy? Có làm bị thương người không?

Trương Siêu Quần vội vàng nói :

– Không...không... không có, ngược lại rất là thoải mái, Qúa nhi chỉ là không nghĩ tới nội công còn có thể dùng được như thế...

Trong miệng nói tới tựa hồ rất bình thản, nhưng trong lòng thì là cuộn cuộn sóng ngập trời, cũng không biết là nội công tâm pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh có lưu chuyển như vậy, nếu vậy thì thật là quá thần kỳ.

Đang ngẫm nghĩ thì Tiểu Long Nữ bỗng nhiên nói :

– Quá nhi, đến gần đây để ta ngắm người một chút.

Trương Siêu Quần ôm lấy thân thể mềm mại nàng, nói

– Cô cô nói lời này, thật giống như là ngày mai cô cô sẽ không nhìn thấy Qúa nhi vậy...

Tiểu Long Nữ tự mình lăm bắm thật nhỏ không ra tiếng :

– Người có cam lòng không?”

Vàng trán buông xuống, trong mắt lộ ra một tia sáng phức tạp.

Trương Siêu Quần không hề phát hiện, hần thoảng lui thân mình về lại, thân thể vừa đi xuống liền cắn nhẹ vào bầu vú trắng tròn của Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ thân thể lại run lên, trong đôi mắt, những giọt lệ dịu dàng ướt át

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lại Hẹn Ước 16 Năm Sau

Truyensex.me

Trang chủTruyện Tiếu Hồn Ý Thiên Thần ĐiềuCHƯƠNG 035: LẠI HẸN ƯỚC

TIẾU HỒN Ý THIÊN THẦN ĐIỀU

CHƯƠNG 035: LẠI HẸN ƯỚC 16 NĂM SAU

Xem Ngay!!!

Một đêm phong lưu, Tiểu Long Nữ tối hôm qua tựa hồ bất mãn muốn tìm nơi phát tiết vậy, quần quít lấy Trương Siêu Quần liên tiếp làm thêm 3 lần, mãi đến tận gần hừng đông mới ngủ, đương nhiên, ở bên trong thạch thất không phân biệt được đêm đen hay là ban ngày, chỉ là phòng chừng thôi.

Ở lần giao hợp thứ 2, Trương Siêu Quần cùng Tiểu Long Nữ vừa thực chiến vừa nghiên cứu, rốt cuộc tìm được phương pháp vận dụng điều tức thổ nạp đem nội công tâm pháp của Ngọc Nữ Tâm Kinh áp dụng cho phương diện kéo dài cuộc giao cấu, quả nhiên, sau đó Trương Siêu Quần càng đánh càng hăng, 1 lần kéo dài ít nhất hơn 1 giờ, điều này làm cho lòng tự tin Trương Siêu Quần thêm tràn đầy, nghĩ tới chỉ là mới học gần 2 năm công phu, nếu như tương lai nội lực càng ngày càng mạnh, nói không chắc 1 lần giao cấu có thể kéo dài trên 2 giờ, trời ạ... nữ nhân nào có thể chịu được?

Mặc dù như thế nào, thì cái âm đạo của Tiểu Long Nữ vẫn có thể ứng phó được, dù sao nàng học Ngọc Nữ Tâm Kinh hỏa hầu thâm hậu, tu luyện đã qua nhiều năm, hai người trắng đêm phấn khởi chiến đấu, cuối cùng uể oải như là muốn chết, ngủ thiếp đi....

Khi Trương Siêu Quần tỉnh lại, giờ cánh tay lên nơi Tiểu Long Nữ gối đầu, nào ngờ lòng bàn tay lạnh lẽo trống không, hần cũng không để ý, cho rằng nàng ra ngoài đi vệ sinh nên lại ngủ tiếp.

Lần thứ hai tỉnh lại, vẫn là không thấy Tiểu Long Nữ, lúc này mới có chút kinh hoảng, kêu lên hai tiếng, chỉ nghe tiếng vang vọng ở bên trong thạch thất ong ong, hần vội vàng đứng dậy.

– Cô cô người đang ở đâu?

Trương Siêu Quần bỗng nhiên nhìn thấy trên bàn đá có để lại một cái yếm màu đỏ tươi, hắn bước nhanh đến, nắm ở trong tay, chỉ thấy dưới cái yếm, có một tấm lụa trắng, mặt trên có viết văn tự, Trương Siêu Quần lập tức có cảm giác linh cảm không lành, bàn tay run rẩy cầm lấy tấm lụa trắng, đi tới trước khối thủy tinh thu nhận ánh sáng để xem.

“Quá nhi.. xin tha thứ cô cô ra đi không nói lời từ biệt, 16 năm sau, chúng ta sẽ gặp mặt nhau trên đỉnh Hoa Sơn, Qúa nhi hãy chờ cô cô đến ngày đó.”

Chữ viết ngoáy bằng máu, có những giọt nước mắt điểm lên..

Trương Siêu Quần toàn thân lạnh lẽo, trong đầu nổ vang, ngã ngối trên đất.

Nghĩ đến đêm qua nàng điên cuồng, mới đầu còn tưởng rằng là trải qua 2 năm, ngày qua ngày thấy mình cuối cùng cũng luyện được Ngọc Nữ Tâm Kinh, vì lẽ đó mà thả ra lòng dạ, tận tình một phen, làm sao biết được đó là lần triển miên cuối cùng của nàng!

Hay là nàng vẫn chưa đi xa, hắn gấp gấp vội vàng đứng dậy, phóng ra ngoài sơn động, lúc này đã là ban ngày, ánh mặt trời tuy rằng không thể xuyên thấu đến, nhưng tầm mắt cũng xem rất rõ ràng, đôi mắt viễn vọng, nơi nào có thấy bóng lưng của Tiểu Long Nữ?

Trương Siêu Quần bỗng nhiên đánh lên đầu mình, tối hôm qua nàng khác thường như vậy, mình lại không có nhận ra được, trong đầu sao lại không suy nghĩ ra!

Hắn răng bắt giác cắn lấy đôi môi đến chảy máu, trong lòng lo lắng như muốn ngắt đi, bên trong thung lũng này, rừng xanh liên miên kéo dài một mảnh, hướng về phương hướng nào đi tìm mới đúng đây!

Nhìn lại chung quanh, Trương Siêu Quần chọn đại một hướng, cấp tốc chạy đi...

Tìm từ ban ngày cho tới khi màn đêm buông xuống, trên đường đánh chết bảy, tám con dã thú, một luồng oán giận hết mức vung vãi phát tiết ra trên thân những con dã thú không may gặp phải hắn, Trương Siêu Quần đã là tuyệt vọng tới cực điểm, chán nản ngay tại yên tại chỗ, toàn thân lạnh lẽo...

Không ngủ cho đến ngày thứ hai, trời mới vừa sáng, Trương Siêu Quần lập tức bắt đầu trong rừng tiếp tục tìm tòi, dọc theo ven đường hắn đều để lại ký hiệu, để có thể phân biệt những khu vực đã đi qua, cứ như thế không ngừng tìm kiếm, đến ngày thứ sáu, toàn bộ thung lũng đều tìm cả khắp nơi, cũng không có tông tích gì của Tiểu Long Nữ.

Một chút hy vọng cuối cùng đã tan tành, Trương Siêu Quần thể lực kiệt sức không chống đỡ nổi, nằm quy té xiu, rờn rã sáu ngày này, hắn đều nhò vào một sự quyết tâm chống đỡ, khi mệt mỏi thì lên trên nhánh cây to ngủ gật, bụng đói khát cứ tiện tay hái chút quả dại ăn tạm, hắn đánh chết dã thú cũng không ít, nhưng không có tâm tình nấu nướng để ăn.

Hắn không biết tại sao Tiểu Long Nữ đột nhiên lại bỏ đi như thế, dựa theo trí nhớ của hắn theo nguyên bản Thần Điều, Tiểu Long Nữ năm xưa bởi vì lấy thuốc giải độc Tinh Hoa để đưa cho Dương Quá, sau đó mới nhảy xuống sườn núi mất tích, hiện tại thì mất dạng vì cái điều gì?

Trương Siêu Quần sao nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không thông, nhắm mắt lại cũng không biết mình ngủ bao lâu rồi, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt mình nóng hầm hập, phảng phất có người phun khí vào mặt mình, hắn giật mình tỉnh lại.

– Cô cô....!

Ngờ đâu không không phải là Tiểu Long Nữ, mà là một con nai, Trương Siêu Quần giật mình, một luồng oán khí tự nhiên xông thẳng lên trán, không chút nghĩ ngợi, liền vung chưởng đánh ra “Bộp..” một tiếng, đầu con nai bị đánh trúng, nó rên lên một tiếng, lao đảo chạy tầm vài bước, co quắp ngã trên mặt đất kêu la không ngớt.

Trương Siêu Quần nghe nó rên rĩ, thật là thê thảm, trong lòng rất hối hận, đi lên phía trước quan sát, lúc này con nai co gập, ngay lập tức đã không động dậy.

– Nai à, xin lỗi mày... ta không phải có ý đánh mày, cũng là do ta hoảng loạn khi cô cô bỏ ta mà đi, do đó tâm tình không tốt, vô tình xuất thủ, mày cũng đừng trách ta... dù sao mày cũng tốt hơn ta, còn hơn ta đây sống mà lẽ loi một người.

Trương Siêu Quần ngồi dưới đất, nhìn xác con nai, tự mình nói với mình.

Đột nhiên hắn thầm nghĩ, cô cô đang khỏe mạnh vui vẻ, bỗng nhiên rồi đi, lẽ nào là bởi vì... hắn lại liếc nhìn nhìn đầu con nai, lẩm bầm nói :

– Con nai già bị ta đánh chết, nai già bị chết... lẽ nào cô cô...

Trong phút chốc, hồi ức trở về dồn dập, võ công của nàng tựa hồ so với cách đây 2 năm lui bước, sức bền giảm xuống, nửa năm trước, hai người có thể đánh nhau bốn, năm trăm chiêu thậm chí càng lâu thì càng hăng, nhưng thời gian gần đây, nàng mỗi lúc đấu tầm một hai trăm chiêu liền dừng lại.

Đúng rồi, hắn vẫn cho là mình có thiên phú dị bẩm, tiến bộ quá nhanh, về sau nàng không phải là đối thủ mình, thế nhưng bây giờ suy nghĩ lại, hiển nhiên là không phải như vậy, thông thường lúc cuối trận giao đầu thì kêu mệt, chứ không phải là mình đánh bại nàng mà dừng lại!

Trước mắt đã dần dần có thể hiểu được nguyên nhân, cô cô không phải là không đấu lại hắn, tu vi nội công nàng so với ta năm tháng vẫn là vĩnh viễn vượt

trội hơn, nàng luyện Ngọc Nữ Kiếm Pháp từ nhỏ, đương nhiên là càng thêm tinh vi, nàng không phải là thua ở vấn đề võ công, mà là bởi vì... bởi vì nàng đã.. lớn tuổi rồi!

Trương Siêu Quần toàn thân lạnh lẽo, như nhập vào hầm băng, bởi vì là do độ lạnh của giường hàn ngọc, nàng bảo tồn hơn 120 năm thanh xuân, nhưng từ khi tỉnh lại, bắt đầu từ năm thứ hai, đã có dấu hiệu mỗi một già yếu, hơn nữa là lão hóa rất nhanh, nhớ tới trước ngày nàng rời đi, lúc so kiếm đấu chiêu xong xuôi, vuốt bụng nàng, chính mình đã nói, cô cô tựa hồ mập ra...

Đúng rồi, nàng đã biết được biến hóa trên thân thể của mình rồi!

Nàng rời đi, không phải là bởi vì không yêu hắn, mà là không muốn để cho hắn nhìn thấy lúc nàng già yếu đi!

Trương Siêu Quần thở ra một hơi thật dài đến, bị ai lại ập đến, nước mắt trào ra, không nhận được lớn tiếng khóc lớn.

Khóc lớn thoả thích một hồi, Trương Siêu Quần nghĩ đến, khả năng Tiểu Long Nữ đã rời khỏi thung lũng này, nếu nàng còn ở nơi này, mình quyết sẽ tìm nàng dù lật tung cả thung lũng này, sinh không gặp người, chết không thấy xác, làm sao mà an lòng rời đi khỏi đây? Nàng còn nói, 16 năm sau ở núi Hoa Sơn tái tụ...

Trương Siêu Quần đứng lên, trong lòng kinh hi kích động, có lẽ nàng rời khỏi nơi này để đi tìm phương pháp phục hồi bảo dưỡng tuổi thanh xuân? Ha ha... Trương Siêu Quần chợt âm ỉ cười lớn, trong lòng cực kỳ vui vẻ, đúng rồi, cứ hy vọng là như vậy, bằng không nàng tại vì sao lại phải ước định với hắn 16 năm sau?

Trương Siêu Quần càng nghĩ càng thấy có lý, hắn mừng như điên cuồng, ở bên trong thung lũng thét dài, âm thanh chấn động tứ phương.

Bình tĩnh lại tâm tình, Trương Siêu Quần nhớ đến ở bên dưới tấm lụa trắng nàng còn để lại một đồ hình quái lạ, trong lòng hơi động, nghĩ đến Tiểu Long Nữ không bao giờ nhả tâm để hắn một người lưu lại sâu trong thung lũng nơi này, cái đồ hình kia là có thể là địa đồ để rời khỏi thâm cốc.

Quả nhiên, dựa vào tấm đại đồ tìm hơn nửa ngày, cuối cùng ở mặt phía bắc hắn tìm tới nơi đánh dấu, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, thật là bí mật cực kỳ, một đường nhỏ, hẹp, dài uốn lượn xoay quanh, chỉ có thể là một người đơn độc leo lên sơn đạo, xem ra đây là lên đường lên trên đỉnh núi rồi! Nơi đây có một con đường như vậy, cũng là một kỳ tích.

Trương Siêu Quần đứng ở trước sơn đạo, luyến tiếc nhìn lại trong thung lũng một chút, rồi dứt khoát leo lên...

Đã biết là sơn đạo này rất khó leo lên, nhưng Trương Siêu Quần vẫn không nghĩ tới sẽ gồ ghề gian nan như vậy, đoạn ở dưới còn đỡ, có thể miễn cưỡng leo lên, đến chính giữa thì càng ngày càng chót vót, có chỗ tạo thành góc 90o, cũng may bây giờ Trương Siêu Quần đã có võ công, nếu không thì hắn đã xuống vọng nhai mà than thở rồi.

Mãi cho đến lúc đêm khuya, lúc này mới leo lên đến đỉnh, tay chân tê dại mỗi nhừ, Trương Siêu Quần quay đầu nhìn xuống thấy dưới đáy tới tầm rậm rạp, âm u không ánh mắt trời, hắn hồi tưởng gần hai năm nay, dường như cách biệt với thế gian.

Nghỉ ngơi một chốc, Trương Siêu Quần đi xuống núi, khi đến dưới chân núi Thanh Ngu thì sắc trời đã là sáng choang.

Nghĩ tới thời gian hai năm ở bên trong thung lũng luyện công, không biết tên tiểu quỷ Trương Vô Kỵ kia đã thế nào, dựa theo nguyên bản, hẳn chắc đã trở thành một tiểu thần y, theo sắp xếp nguyên bản đây là thời gian Đại Ý Ty tìm đến Hồ Thanh Ngu báo thù. Trương Siêu Quần không khỏi nghĩ đến ngày ấy ở trong quán trọ mây mưa một phen với nàng, tuy không còn nhớ rõ ràng chi tiết, nhưng cảm giác thì không phai mờ.

Nếu như lần thứ hai gặp lại mặt, nàng có thể hay không lập tức xông lên giết mình cơ chứ? Trương Siêu Quần sợ hãi cả kinh, lại nghĩ đến ngày đó cũng không thể trách mình được, liên quan đến với binh thuốc xuân dược, chính mình cũng không hề hay biết, nói đi thì cũng phải nói lại, tiểu gia ta tốt xấu cũng gì cũng coi như là thiếu niên thanh xuân, phong lưu phóng khoáng, sức mạnh cường tráng. Đại Ý Ty dù sao cũng có đã hơn 35 tuổi, phân tích kỹ thì chính nàng còn kiếm được tiện nghi tiền lời, ta không đi trách cứ nàng, nàng chẳng lẽ còn ngược lại trách ta sao? Nghĩ như vậy, Trương Siêu Quần ung dung bước tiến hơn nhiều.

Không lâu lắm, đã tiến vào bên trong Hồ Điệp cốc, loáng một cái hai năm, nơi này vẫn đẹp như vậy, từ xa xa mấy gian nhà tranh của Hồ Thanh Ngu đang bay khói bếp, nghĩ đến chắc là 3 tên tiểu đồng đang làm điểm tâm.

Lững thững bước đi, trong lòng suy nghĩ, nếu bọn họ nhìn thấy mình, chắc là sẽ bị dọa cho sợ gần chết, vì thế nào cũng cho rằng mình hai năm trước đã rơi xuống vực sâu chết rồi!

Ha ha.. vậy cứ xem như là ban ngày có quỷ hồn qua lại, có nên đi tìm một bộ bạch y, tạo thành hình quỷ đến dọa bọn họ đây?

Đi tới một cái sườn dốc nhỏ phía trước, thì thấy có cái đồng đất u lên, phía trước có cắm một cái mộc bài, đi lên trước nhìn, trên mộc bài lại viết “Trương Siêu Quần chi mộ”....

Trương Siêu Quần vội vàng “phì” một tiếng.

“Phòng chừng là tiểu quỷ Trương Vô Kỵ làm mộ gió cho ta đây, nhìn thấy không có may mắn gì hết.”

Hắn liền nhỏ tấm mộc bài lên, phá thành hai đoạn, bỏ trên mặt đất.

– Này! Từ đâu tới mà lỗ mãng phá hủy phần mộ của người.

Một người thiếu niên lớn tiếng hô quát, nhanh chóng chạy tới.

Trương Siêu Quần vừa quay đầu lại, thiếu niên kia đầu tiên là sững sờ, chột la to một tiếng :

– Á.....! Quý... có quý!

Trong tay ném lấy cái giỏ trúc, quay đầu bỏ chạy.

Trương Siêu Quần thì nhận ra hắn, đó là một trong 3 tên tiểu đồng của Hồ Thanh Ngu, cách đây hai năm khi mình lọt xuống vực thăm ở Thanh Ngu Sơn, hắn cũng có mặt ở đó....

Lắc đầu nở nụ cười, không nhanh không chậm y theo sát hắn hướng về phía căn nhà tranh bước đi, tên tiểu đồng chạy trốn vào trong căn nhà, một lúc sau khi, từ trong căn nhà lao ra một đám người, trong tay ai cũng cầm đao kiếm, hắn ngăn người, Hồ Điệp Cốc của Hồ Thanh Ngu từ khi nào mà chứa chấp nhiều người như thế này?

Lập tức tỉnh ngộ nhớ ra, chỉ sợ là những người kia đã bị Kim Hoa bà bà cố ý gây cho thương tích rồi chỉ đường cho đến Hồ Điệp Cốc.

Trương Siêu Quần không chút hoang mang, nhìn thấy một thiếu niên mi thanh mục tú, ngờ ngợ chính là Trương Vô Kỵ, nên lớn tiếng hỏi :

– Các người ngay cả ta cũng không nhận ra sao?

Thiếu niên kia ngần ngợ, yên lặng nhìn Trương Siêu Quần, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, nói :

– Ngươi là người! Không phải là quý, ngươi là Siêu Quần đại ca!

Nói xong liền nhào tới.

Trương Siêu Quần thầm nghĩ “Đương nhiên là người, quý thì làm sao có như thể anh tuấn như vậy được?”

Trương Vô Kỵ đem hắn ôm chặt lấy....

– Siêu Quần đại ca, đại ca bây giờ cao lớn quá? Vẫn khỏe mạnh chứ? Đại ca... đại ca không chết sao? Mọi người đều cho rằng đại ca chết rồi, đều khóc rất thương tâm, chính ngay cả Hồ tiền bối cũng lắc đầu thờ dài thương tiếc....

Trương Vô Kỵ giờ đã trưởng thành nhưng so với Trương Siêu Quần vẫn thấp hơn nửa cái đầu, hắn giống như một hải tử hải, lú ra lú rú không ngớt, quần hào nhìn thấy vô sự không có việc gì, liền quay trở về trong căn nhà tranh.

Trương Siêu Quần thấy hắn cùng mình thân thiết, nhưng trong lòng thì nghĩ, đợi ta đem hết tất cả những người yêu thương người chiếm đoạt đến, cũng không biết ngươi có còn chú ý đến ta không nữa! :

– Vô Kỵ ngươi cũng lớn hơn rất nhiều, những người này là ai? Sao lại ở chỗ này?

Trương Vô Kỵ mặt mày đăm chiêu, nói :

– Những người này là người của phái Không Động, còn có Thần Quyền môn, Cái Bang cùng phái Hoa Sơn, bọn họ bị Kim Hoa bà bà đã thương, đến đây để van cầu Hồ tiền bối chữa bệnh, nhưng chính bản thân của Hồ tiền bối lại đang bị bệnh....

Trương Siêu Quần đương nhiên sớm biết những người này là thần thánh phương nào, nhưng nếu mình không hỏi, đến lúc đó tự nhiên nói ra, há không phải là mình biết trước sao? Lúc đó phải giải thích này kia rất là phiền.

Quả nhiên, mười mấy người này đến từ các môn các phái khác nhau, bị Đại Ý Ty đã thương lại chỉ điểm bọn họ tìm đến Hồ Thanh Ngu trị liệu, Hồ Thanh Ngu trong nhà có hãn thê, ở ngoài thì có thù địch, làm sao mà dám đích thân chịu trị liệu?

Nhưng trong bóng tối ông ta lại chỉ điểm cho Trương Vô Kỵ, chữa trị cho bọn họ đã 4- 5 ngày nay, những người này thương thế từ từ bớt nhiều, đối với vị tiểu thần y này bây giờ nói gì nghe nấy, cho nên vừa rồi liền nhất hô bá ứng đi ra bắt “quý”....

Trương Siêu Quần biết, Hồ Thanh Ngu chỉ là làm bộ sinh bệnh, trong nhà còn có một người vợ đang ản núp, không biết thời điểm nào thì bà sẽ ra tay hạ độc với những người chính phái này.

Lâu nay hai vợ chồng giận dữ tranh nhau hơn thua, cái kia là tiên y Hồ Thanh Ngu, lão bà là độc tiên Vương Nan Cô thì không chịu bại dưới tay trượng phu, nhưng cũng lo lắng những người này sau khi được chữa khỏi thì Kim Hoa bà bà không tha cho Hồ Thanh Ngu.

Nữ nhân này, cũng thật là có tính cách, Trương Siêu Quần cảm khái, đột nhiên nghĩ đến, sao lại không thấy Kỳ Hiểu Phù phái Nga Mĩ?

Đang muốn hỏi Trương Vô Kỵ, chột tỉnh ngộ, làm sao mà có thể hỏi được, mình không phải là thần tiên biết trước, làm gì vừa mới tới liền biết Kỳ Hiểu Phù cũng ở đây?

Xa xa bỗng nhiên truyền tới một giọng nói non nớt.

– Vô Kỵ ca ca, Vô Kỵ ca ca! Xem muối bắt con hồ điệp đây này!

Trương Siêu Quần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương còn nhỏ, lộ ra cánh tay trắng như tuyết tròn trĩnh, giơ lên một con hồ điệp màu hồng đen hưng phấn chạy vội tới.

Cách xa tiểu cô nương này hơn 10 trượng có một cô nương vóc dáng thanh mảnh theo sau.

Trương Siêu Quần ngay tức khắc nhận ra được, cô nương đó là Kỳ Hiểu Phù, còn tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu chính là Bất Hối, cũng chính tiểu cô nương này làm cho Trương Siêu Quần ký ức chưa phai, khi nhìn thấy tiểu cô nương ngày thơ, không khỏi cảm khái, một nụ hoa xinh xắn như thế, ai có thể nghĩ tới sau này lại gả cho một người đàn ông ngang với tuổi phụ thân mình? Trương Siêu Quần cũng thấy bất mãn giùm cho Bất Hối ...

– Bất Hối muối muối, đây là tiểu sư thúc của ca ca đây.

Trương Vô Kỵ phụ thân là Trương Thúy Sơn, đứng hàng thứ năm trong Vô Đương thất hiệp, Trương Siêu Quần được Trương Tam Phong nhận làm đệ tử, thì sẽ xếp hạng cuối cùng, luận theo bối phận, xem như là ngang với Trương Thúy Sơn, do đó tuy là Trương Vô Kỵ trong miệng không gọi hắn là tiểu sư thúc, nhưng trong lòng phải ngầm thừa nhận.

Bất Hối cười khanh khách nhào vào trong lòng Trương Vô Kỵ, đôi con ngươi như thạch anh đen, tò mò nhìn Trương Siêu Quần, nói

– Vô Kỵ ca ca, vị đại ca này thật là cao to a.

Trương Siêu Quần thấy tiểu cô nương này tuổi còn ngây thơ cực điểm, thầm nghĩ đến sau này phải lấy Ân Lê Đình, cho nên cũng không có bao nhiêu hào cảm.

– Đại ca ca là tiểu sư thúc của Vô Kỵ ca ca, vậy đại ca ca so với huynh ấy ai lợi hại hơn?

Dương Bất Hối đi tới trước mặt Trương Siêu Quần, như là một tiểu đại nhân khệnh khạng hỏi.

Lúc này tiểu cô nương đứng mới tới bên hông của hắn, Trương Siêu Quần đột nhiên cảm giác thấy chính mình có chút buồn cười, tiểu cô nương này nhỏ bé như vậy, thế mà mình bây giờ lại có khúc mắc với tiểu cô nương này về chuyện nhiều năm sau làm gì?

Hắn mỉm cười, sờ sờ lên cái đầu lông xù đầu, nói :

– Bất Hối, có phải là Vô Kỵ bắt nạt muối muối à? Nếu sau này hắn có bắt nạt muối muối, hãy âm thầm nói cho đại ca ca biết, ta sẽ giúp cho muối muối đánh vào cái mông của hắn có được không?

Bất Hối cười khanh khách nói

– Đại ca ca là người tốt, đại ca ca đánh vào cái mông của huynh ấy.

Nói xong tiểu cô nương đưa hai tay, bi bô :

– Đại ca ca ôm muối muối một cái!

Trương Siêu Quần hơi bối rối, tuy rằng chỉ là một tiểu cô nương nhỏ tuổi, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, hơi một do dự, thấy trong đôi mắt Bất Hối một mãnh trong suốt, liền không chần chừ nữa, cúi người xuống đem Dương Bất Hối bế lên, không ngờ Bất Hối thật nhanh ở trên mặt hắn hôn lên một cái, một luồng nồng nặc sữa non chui thẳng vào lỗ mũi hắn.

– Muối muối hôn Vô Kỵ ca ca một cái, Vô Kỵ ca ca liền đem mẫu thân chữa khỏi vết thương, muối muối hôn đại ca ca một cái, đại ca ca giúp muối muối đánh vào cái mông của Vô Kỵ ca ca!

Trương Siêu Quần cười ha ha, nói :

– Vô Kỵ ca ca giúp mẫu thân muối muối chữa khỏi bệnh, sao lại còn muốn đánh cái mông hắn vậy?

Hắn ôm thân thể còn bé xiu của Bất Hối, một cái tay nâng cái mông nho nhỏ, hoạt non mềm nộn, trái tim lại phù phù nhảy lên...nguy rồi...nguy rồi... Trương Siêu Quần a Trương Siêu Quần, người chưa từng thấy qua tiểu cô nương sao?

Lúc này, Kỳ Hiểu Phù từ xa đã đi tới, nhìn thấy một nam tử cao lớn xa lạ ôm nữ nhi mình, chưa đến nơi đã nghe nữ nhi cười khanh khách, thật là hài lòng, nam tử kia khuôn mặt bị cái đầu nho nhỏ của nữ nhi che kín, nên không nhận ra là ai, nhưng cái dáng người cao to, lại làm trong lòng nàng đột nhiên nhói lên, chẳng lẽ là hắn đã quay trở về thăm nữ nhi của mình?

Kỳ Hiểu Phù trên mặt trắng bệch, phương tâm run rẩy dữ dội, hắn...hắn đã ôm nữ nhi của mình rồi! Hắn tại sao lại đến?

Đột nhiên, con gái quay đầu kêu lên :

– Mẫu thân, tiểu sư thúc của Vô Kỵ ca ca đến rồi!

Kỷ Hiểu Phù đến lúc này mới nhìn thấy diện mạo Trương Siêu Quần, người này không có nét anh tuấn oai phong bằng hần, chỉ có vóc dáng thân hình là y hệt, cũng là cao to như vậy, cũng là đôi mắt linh động sáng ngời cực điểm, chỉ có điều đây là một người chưa tới hai mươi tuổi.

Kỷ Hiểu Phù trấn định tâm thần, mỉm cười bước đến hỏi :

– Người là?

Trương Siêu Quần thấy nàng tú lệ không giảm so với năm đó, vẫn là da thịt trắng hơn tuyết như trước kia, long lanh vẫn như cũ, cười nói :

– Kỵ sư tỷ không nhận ra tiểu đệ sao?”

Kỷ Hiểu Phù ngăn người ra, đột nhiên nhớ tới năm đó ở khi ở trong rừng vây công Bành hòa thượng, một người thiếu niên dũng cảm tự xưng là đệ tử Vô Đang đứng ra, nàng hơi ngờ ngợ thì ra chính là hần, mấy năm không gặp, cao lớn hơn rất nhiều, không thể nhận ra được.

– Hóa ra là người! Người lại cao lớn hơn trước rất nhiều.

Kỷ Hiểu Phù vui vẻ nói, nhưng vừa nhìn qua Bất Hối, lập tức lúng túng, trước mắt mọi người nàng vẫn là một cô nương chưa có gả thân, nhưng giờ lại dẫn theo nữ nhi, Trương Vô Kỵ tuổi còn nhỏ thì không cần phải giải thích cũng không làm sao, còn thiếu niên này lại là sư đệ của vị hôn phu phải nói làm sao đây? Nàng vừa thẹn lại quẫn, trên mặt ửng lên màu đỏ như son.

Trương Siêu Quần vẫn bình thản, cười nói :

– Kỵ sư tỷ, vẫn xinh đẹp giống như trước đây, không có chút nào thay đổi, đây là hài tử của tỷ à? Tiểu cô nương rất đáng yêu.

Nói xong hần đem Bất Hối nhẹ nhàng thả xuống.

Hần chỉ là thuận miệng nói chuyện, nhưng lại làm cho Kỷ Hiểu Phù càng thêm lúng túng, một bên là Trương Vô Kỵ tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đương nhiên chẳng phải là không biết, Kỷ cô cô của hần chưa có lập gia đã sinh hài tử, đó là một sự tình không tốt để nói ra ở đây, nên y liền nói :

– Siêu quần đại ca, Kỵ cô cô cũng đang bị thương, đừng đứng ở bên ngoài nói chuyện, chúng ta vào trong nhà đi thôi.

Trương Siêu Quần thấy biểu hiện của Kỷ Hiểu Phù, cũng biết nàng đang suy nghĩ cái gì, nên theo bọn họ đi xuyên qua cái sân nhỏ tầm 5- 6 trượng, ở mé ngoài có một cái nhà tranh nhỏ, ba người đều không nói lời nào, chỉ có Bất Hối ngây thơ vui vẻ một tay nắm Trương Vô Kỵ, một tay nắm Trương Siêu Quần, nhảy nhót lung tung.

Trương Siêu Quần là người đầu tiên đánh vỡ không khí trầm mặc, nói :

– Từ biệt đã có 2 năm, Kỵ sư tỷ thời gian qua đã trải qua như thế nào?

Kỷ Hiểu Phù nghe hần hỏi, cũng muốn kể cho hần nghe, từ ngày cùng với Đinh sư tỷ ở trên trấn nhỏ, e sợ Đinh sư tỷ mật báo với sư phụ, nên không dám trở lại phải âm thầm bỏ đi, chịu đựng không biết bao nhiêu là sự tủi nhục, một mình mang theo Bất Hối sinh hoạt cho qua tháng ngày, đột nhiên phát hiện tín hiệu bản môn triệu hoán toàn bộ đệ tử, nên nàng mới quay về thì gặp Kim Hoa bà bà đã thương, rồi phải đi tới nơi hồ Điện Cốc này, biết bao gian khổ mà không biết nói cùng với ai.

Cười khổ một tiếng, Kỷ Hiểu Phù nói :

– Cũng không có sao, cũng bình thường thôi..

Trương Siêu Quần cũng không nói toạc ra, nhớ tới Đinh Mẫn Quân, lại không tiện hỏi thăm, nhất thời trầm lặng, rồi nói chuyện phiếm vài câu, khuyên nhủ nàng cố gắng dưỡng bệnh, liền cùng với Trương Vô Kỵ đi ra khỏi căn nhà tranh, Kỷ Hiểu Phù thấy hần không có chỉ trích chính gì mình, trong lòng từ từ chậm rãi yên ổn.

Đi đi ra bên ngoài, Trương Vô Kỵ bỗng nhiên thấp giọng nói :

– Siêu quần đại ca, huynh đã đến thì tốt quá, tiểu đệ thấy ở mi tâm của Kỵ cô cô mơ hồ có một tầng hắc khí, chỉ sợ là chất độc lại phát tác ra, hồi sáng sớm nghĩ rằng thương thể của Kỵ cô cô, vội bắt mạch thử, rồi bảo Kỵ cô cô nhỏ ít nước bọt, hòa vào bách hợp tán để khám xem, quả nhiên là thấy độc khí trong người lại mạnh hơn trước, nên thắc mắc vô cùng, tiểu đệ đang muốn đi hỏi Hồ tiên bối, nhưng tiên bối vẫn còn chưa có tỉnh lại, huynh nói tiểu đệ phải làm sao đây?

Trương Siêu Quần nói :

– Người là tiểu thần y, còn ta không phải, người sao lại hỏi ngược lại ta?

Trương Vô Kỵ ngại ngùng nói :

– Cái gì mà là tiểu thần y, đó là do bọn họ gọi lung tung.

Trương Siêu Quần thầm nghĩ:

“Việc này đương nhiên là do lão bà của Hồ Thanh Nguu giở trò quỷ”

Lập tức, liền vỗ ngực bảo đảm, nói là chính mình có biện pháp, hôm sau sẽ có đáp án rõ ràng.

Trương Vô Kỵ tuy rằng không hiểu rõ lắm, nhưng đối với tiểu sư thúc này lớn hơn mình 5-6 tuổi rất là tín nhiệm, nên cũng không hỏi thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đàm Luận Với Kỷ Hiểu Phù

Trang chủ Truyện Tiếu Hồn Ý Thiên Thần Điều CHƯƠNG 036: ĐÀM LUẬN VỚI KỶ HIỂU PHÙ

TIẾU HỒN Ý THIÊN THẦN ĐIỀU

CHƯƠNG 036: ĐÀM LUẬN VỚI KỶ HIỂU PHÙ

Xem Ngay!!!

Đêm đó, Trương Siêu Quần ngủ thẳng đến nửa đêm mới dậy, thấy Trương Vô Kỵ nằm bên cạnh ngủ say nước dãi chảy ròng, không khỏi buồn cười, lặng lẽ đi ra ngoài, ánh trăng mờ lung, hơi có cảm giác mát mẻ, Trương Siêu Quần đi tới căn nhà tranh nhỏ mà Kỷ Hiểu Phù cùng Bất Hối đang trú ngụ, hắn tìm một nơi kín đáo ẩn mình, đợi đã lâu cũng thấy có người từ gian nhà của Hồ Thanh Nguu đi ra, lúc này hắn nghĩ đến Kỷ Hiểu Phù xinh đẹp mỹ lệ, cô nương này thật là vận mệnh đau khổ, sao lại không may mắn đụng phải Dương Tiếu đại ma đầu, bị y cưỡng hiếp, nếu như gả cho cho Ân Lê Đình, thì đâu có xảy ra chuyện gì, hai người ân ái hòa hợp, tương kính như tân, đâu như là Dương Tiếu đại ma đầu dâm ô liêm sỉ, lừa cô nương thanh bạch, xong rồi không xuất hiện nữa, tuy rằng về sau cố gắng bồi thường tình cảm một lòng chăm sóc cho Bất Hối, nhưng Kỷ Hiểu Phù lại là đã chết rồi, loại nam nhân này, làm xong liền trốn tránh, thực sự không phải là thứ tốt.

Hắn đang tự mình phi báng Dương Tiếu thì chợt thấy cửa nhà của Hồ Thanh Nguu mở ra một cái khe hở, một bóng người mềm mại y phục màu xanh thoát ra, Trương Siêu Quần lên tinh thần, người này chính là lão bà của Hồ Thanh Nguu, độc tiên Vương Nan Cô, giả thần giả quỷ, rơi vào trong tay của tiểu gia, không dạy cho người ăn chút vị đắng thì không biết.

Vương Nan Cô cất bước mau lẹ, bước vào bên trong căn nhà tranh nhỏ, từ trong lồng ngực lấy ra một viên thuốc, bỏ vào vào chén thuốc của Kỷ Hiểu Phù, xong rồi liền xoay thoát ra ngoài, Trương Siêu Quần trong tay cầm một cục đá, đang muốn xuất thủ phóng đến, bỗng nhiên lại nghĩ, việc gì mình lại đi ngăn cản Vương Nan Cô cho những kẻ tự xưng ”giang hồ chính phái” kia chịu khổ đây? Lập tức ngưng lại mà không phát chiêu, mắt nhìn Vương Nan Cô đi đến khu vực của nhóm người kia, hiển nhiên cũng là đi đầu độc, đợi một hồi lâu chưa thấy Vương Nan Cô ra đến, có lẽ là hạ độc vật đến 14 người cũng phải tốn nhiều thời gian.

Đợi Vương Nan Cô ra quay trở về gian nhà của Hồ Thanh Nguu, Trương Siêu Quần lúc này mới đi ra, hướng về phía Kỷ Hiểu Phù đi đến.

Khi đi vào, liền thấy Bất Hối dựa sát bên người Kỷ Hiểu Phù, mẹ con hai người ngủ say sưa, ánh trăng len vào khe hở mái tranh bắn vào, bình thường mỹ lệ, hắn không khỏi ngẩn người ra.

Tướng mạo Kỷ Hiểu Phù rất đẹp, khuôn mặt kiều diễm, do bị thương nên sắc mặt hơi xanh xao, đáng người đã có hài tử mà còn có thể duy trì vóc thon thả, nhìn qua Bất Hối cũng chỉ còn nhỏ tuổi mà đã hiển lộ ra mô hình của mỹ nhân làm chết người, đo bồng bồng béo khuôn mặt bầu bĩnh, khiến người ta liếc nhìn không nhìn được muốn cắn lên một cái, không hổ là huyết mạch của Quang Minh tá sử Dương Tiếu của Minh giáo.

Nhìn này một đôi kiều diễm mẹ con như hoa, Trương Siêu Quần bỗng nhiên tim đập tăng nhanh, nhìn thấy ánh chiếu lên trên lộ ra một đôi bầu vú óng ánh xinh đẹp tuyệt trần vô song của Kỷ Hiểu Phù, hắn càng đỏ cả mặt, tay chân luống cuống lên, đôi mắt không dời nhìn không chớp mắt rồi!

Mỹ!

Rất đẹp!

Phi thường mỹ!

Xiêm y không chỉnh tề trong con say ngủ, vạt áo trước ngực lệch qua làm cho trước ngực của Kỷ Hiểu Phù lộ ra cái mà làm cho thiên hạ nam nhân đều điên cuồng, non nửa bầu vú đội lên trên cái yếm, một góc thật sâu của cái rãnh khe vú làm cho người mãnh liệt kích thích...

Trương Siêu Quần tự trách không ngớt, nhưng đôi mắt thì nhìn chân ngọc bầu vú không rút ra được, hai chân không kim lòng được, nhẹ nhàng bước tới,

trong lòng phù phù nhảy loạn, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh.

Kỷ Hiểu Phù đêm nay mặc một cái yếm màu hồng phấn, trước ngực đối với đôi bầu vú no đủ vú tựa hồ sắp sửa lột áo mà chui ra...

Trương Siêu Quần nhìn xem thân gọi cảm với cái yếm rất là thù mị trong nội tâm một hồi hào tình vạn trạng, quỷ thần xui khiến hắn lấy hai bàn tay để trên đỉnh đôi đầu bầu vú của Kỷ Hiểu Phù, hắn cảm giác mình sắp hít thở không thông, hai tòa tuyết phong hai bên bị đôi tay hắn đè xuống, khe núi thật sâu giữa hai bầu vú tràn ngập sự co giãn vú đã mang cảm giác áp bách, nơi tay chạm vào, mềm mại cực kỳ.

Này nắm chặt đôi bầu vú, Trương Siêu Quần trong lòng dấy lên ngọn lửa hừng hực, yết hầu lập tức phát khô.

Đột nhiên, Kỷ Hiểu Phù thân thể nhúc nhích một chút, Trương Siêu Quần sợ hết hồn, vội vàng thu tay về, đứng lên, tim đập cấp tốc đến muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

Đứng lặng im một chút cường chế trong lòng tà hỏa, hắn đi lên trước, nhẹ giọng kêu lên :

– Kỷ sư tỷ!

Hiểu Phù là người học võ, đáng lẽ tai mắt phải rất tinh, tuy ngủ say đến đâu, chỉ một tiếng động rất nhỏ là nàng cũng phải thức dậy liền, nhưng không hiểu tại sao Trương Siêu Quần gọi luôn mấy tiếng mà nàng vẫn không tỉnh lại.

Trương Siêu Quần đành phải để tay lên vai nàng khẽ lay nhẹ mấy cái.

Hiểu Phù thức tỉnh, kinh hãi hỏi:

– Ai thế?

Trương Siêu Quần khẽ đáp:

– Tiểu đệ đây mà! Xin Kỷ sư tỷ đi ra ngoài này, tiểu đệ có chút chuyện muốn nói!

Hiểu Phù thấy đêm khuya mà Trương Siêu Quần tới gọi mình với giọng nói có vẻ khẩn cấp thì biết là có việc quan trọng nên nàng khẽ đặt Bát Hối xuống rồi đi ra bên ngoài.

Trương Siêu Quần liền nói:

– Chén thuốc của Kỷ sư tỷ đã có người bỏ thuốc độc, vậy Kỷ sư tỷ hãy đem ra ngoài bờ suối đổ đi, nhưng Kỷ sư tỷ đừng để cho ai thấy, còn nguyên nhân thì để đến ngày mai tiểu đệ sẽ nói sau.

Kỷ Hiểu Phù cả kinh nói :

– Là ai muốn hại ta? Trương sư đệ, người có biết?

Trương Siêu Quần hơi chần chờ, nói :

– Kỳ thực tiểu đệ biết một ít, nhưng lời nói ra, có chút không thể tin nổi, vì lẽ đó nên đệ tạm thời không nói cho thỏa đáng được, chỉ cần Kỷ sư tỷ biết tiểu đệ không hại sư tỷ là được rồi.

Hắn lại nói tiếp :

– Tiểu đệ có nghe Vô Kỵ nói, thương tích của Kỷ sư tỷ chỉ còn hai ngày uống thuốc nữa thì có thể khỏi hẳn, bởi vì lẽ đó, từ giờ trở đi, nếu như không phải là tiểu sư đệ hoặc là Vô Kỵ tự tay đưa thuốc cho sư tỷ, thì sư tỷ nhất định không thể uống, Kỷ sư tỷ....Kỷ sư tỷ...

Trương Siêu Quần còn nói, thấy nàng ngây ngốc mà nhìn mình như đờ ra, hắn phát hiện trong đôi mắt nàng biểu hiện hình như ẩn chứa đau tình, không khỏi kinh ngạc....

Kỷ Hiểu Phù trên khuôn mặt thật nhanh lóe qua một chút đỏ ửng, nói :

– Ừ...ta biết rồi, người nói sau này ta chỉ uống thuốc khi chính người hoặc là Vô Kỵ đưa cho phải không?

Vừa rồi nàng nhìn Trương Siêu Quần cao to, nhưng lại hiện ra bóng dáng của Dương Tiêu, cho nên thần trí mờ mịt, giờ đang âm thầm tự trách mình thất thố.

Trương Siêu Quần thì thấy trên mặt nàng có nét xấu hổ, hắn nghi ngờ, nhưng làm sao nghĩ ra là nàng là nhìn mình lại nhớ đến Dương Tiêu? Trái lại trong lòng hắn có chút dương dương tự đắc, thầm nghĩ :

“Lẽ nào ta có tiềm chất sát thủ ni cô?”

Chần chờ một chút, hắn nói :

– Kỵ sư tỷ, sau khi trị khỏi vết thương thì có dự định gì không vậy?

Kỷ Hiểu Phù thở dài thăm thẳm than thở :

-Ta là một nữ nhân không tốt, Nga Mi sơn thì không mặt mũi quay về, chỉ có thể tìm đến một sơn thôn nào đó, đem Bất Hối nuôi nấng lớn lên, rồi sẽ trở về trên núi Nga Mi chịu tội với sư phụ lão nhân gia.

Trương Siêu Quần thấy nàng biểu hiện đau khổ, cũng biết, một nữ nhân chưa lập gia đình nữ tử muốn một mình nuôi dưỡng hài tử, thực là gian khổ cực kỳ, đừng nói là ở thời phong kiến cổ xưa, cho là đi tới thời hiện đại đi thì cũng vậy thôi, nàng mặc dù là có võ công, nhưng cũng không thể đem hết những người nói lời dèm pha giết chết tất cả được.

Thấy dưới ánh trăng, thân hình nàng hiện ra mỏng manh, đầm đìa đáng yêu, hần chột nhớ tới, không lâu Diệt Tuyệt sư thái sẽ đến đây, dùng một chưởng đánh gục nàng, trong lòng hần đã có tâm ý hộ hoa.

Hần biết, Diệt Tuyệt sư thái đứng ra là phi thường yêu thương Kỷ Hiểu Phù, thậm chí đã có ý định sau này truyền lại y bát cho nàng, nếu như không có việc Kỷ Hiểu Phù một lòng che chở cho Dương Tiêu, thì chết cũng không chịu hãm hại, Diệt Tuyệt sư thái cũng không đến nỗi dưới con nóng giận một chưởng đánh chết đệ tử yêu mến nhất của mình, nếu bây giờ mình đã xuất hiện, quyết không để cho chuyện này có thể phát sinh, huống chi phái Nga Mi nếu có Kỷ Hiểu Phù tâm địa thiện lương khi làm chương môn nhân, thì so với những người khác sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần hỏi :

– Kỵ sư tỷ, phụ thân của Bất Hối là ai vậy? Có thể nói cho tiểu đệ biết không?

Kỷ Hiểu Phù thân thể run lên, cuối cùng hần vẫn hỏi, chính mình đã phụ tình lục hiệp Ân Lê Đình, trước sau đều có lỗi với phái Võ Đang, nên nàng cúi đầu nói :

– Trương sư đệ, người đừng hỏi, ta sẽ không nói được đâu, tóm lại là ta có lỗi với Ân lục hiệp! À...Bất hối đang một mình ở trong nhà, sợ một lúc tình lại không gặp ta, thì lại cuống lên.

Trương Siêu Quần thấy nàng muốn đi trở vào nhà, hần cũng không để ý tới, tự mình lẩm bẩm nói :

– Tiểu đệ đoán người này chắc là rất anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, nhất định so với Ân lục ca có khí khái nam tử hơn nhiều, với thân phận người này thì chỉ có thể là người của Minh giáo.

Kỷ Hiểu Phù bỗng nhiên dừng bước, ngo ngác nhìn Trương Siêu Quần, trong hai mắt lộ vẻ khó mà tin nổi.

– Người... người dựa vào gì mà lại nói là người của Minh giáo?

Kỷ Hiểu Phù run giọng hỏi.

Trương Siêu Quần mỉm cười nói :

– Tiểu đệ đoán người này tướng mạo anh tuấn, là bởi vì thông qua diện mạo xinh đẹp của Bất Hối, tại vì Ân lục ca cũng xem như là mi thanh mục tú, thượng thừa phong thái, nếu như người kia tướng mạo bình thường, làm sao lọt nổi vào mắt xanh của Kỵ sư tỷ? Còn việc tiểu đệ đoán y là người của Minh giáo cũng là phân tích mà thôi.

Nói xong hần liếc nhìn Kỷ Hiểu Phù đang hồn bay phách lạc, ung dung thong thả nói tiếp :

– Một, nếu như y là người chính phái, hoặc cho người bình thường, thì Kỵ sư tỷ việc gì phải trốn đằng đông, nấp đằng tây mà không dám về Nga mi? Cứ việc gặp lại sư phụ bẩm báo, gả cho y là xong chuyện. Thứ hai, Kỵ sư tỷ võ công cao cường, tiểu mao tặc tầm thường, làm sao để ở trong mắt? Kỵ sư tỷ đáng mình cho y chỉ có khả năng, hần dùng thủ đoạn thấp hèn, mê được làm Kỵ sư tỷ mê đảo, muốn chống cự cũng không lại là bởi vì võ công của y quá cao cường, như vậy chính là người này võ công quá cao, đáng đáp lại anh tuấn, kỳ thực vẫn còn chưa đủ, mà phải là võ công phi thường cao, phi thường anh tuấn, nữ nhân vừa thấy, liền yêu thương không bỏ đi được, bằng không, Kỵ sư tỷ cũng sẽ không lấy danh tự này đặt cho Bất Hối, chính là không hỏi hận! Ai da Kỵ sư tỷ nhận hết thể nhân khinh thường cũng không hỏi, còn muốn một mình nuôi lớn hài tử, có thể thấy được không, có thể thấy được người này... Kỵ sư tỷ, tiểu đệ đã nói rất rõ rồi, sư tỷ có còn muốn tiểu đệ tiếp tục nói nữa không?

Kỷ Hiểu Phù sắc mặt tái xanh, ngồi bệt xuống đất, không nói một lời.

– Sư tỷ không phản đối, thì tiểu đệ sẽ nói tiếp, người này bỏ vợ bỏ con, đối với Kỵ sư tỷ mặc kệ không nghe không thấy, mặc cho một mình dư tử gánh chịu, y là đồ bạc tình, tại vì y ngồi ở vị trí rất cao, bận bịu đến không để ý tới, một người nam nhân bạc tình bạc nghĩa như thế mà Kỵ sư tỷ nhất định không hỏi hận, hiện tại cũng chỉ còn sót lại cuối cùng một sự lựa chọn, đó là người không phải thuộc phe chính phái, mỹ nam tử, ngồi ở vị trí cao... nghe giang hồ đồn rằng, nói đến mỹ nam tử trong thiên hạ thì chỉ có “Tiêu Dao nhị tiên” Quang minh tả sứ Phạm Dao và Quang Minh hữu sứ Dương Tiêu, ngoại trừ giáo chủ Minh giáo Dương Đình Thiên, thì dưới một người trên vạn người, Dương giáo chủ thì đã chết từ lâu rồi, từ đó Minh giáo mới hỗn loạn, y đương nhiên là bận bịu chuyện của Minh giáo nên không để ý tới mẹ con của Kỵ sư tỷ, tiểu đệ đoán đúng chứ?

Hần vốn định nói thẳng là Dương Tiêu, nhưng vẫn không muốn quá lộ liễu, biết điều một chút thì tốt hơn, nên nói lập lờ :

– Người kia nếu không là Phạm Dao, thì sẽ chính là Dương Tiều!

Kỷ Hiểu Phù như bị sét đánh, đôi mắt đẹp óng ánh nhìn Trương Siêu Quần, không ngừng rơi lệ, Trương Siêu Quần thờ dài một tiếng, nói :

– Xem ra là tiểu đệ đã đoán đúng, vậy Bất Hối là họ Dương hay là họ Phạm?

Kỷ Hiểu Phù lệ như suối trào, khóc ra thành tiếng, nước nở nói :

– Ngươi...ngươi không nên ép ta, ta không muốn nói...

Trương Siêu Quần tức giận :

– Kỷ sư tỷ cho rằng tiểu đệ sẽ gây bất lợi cho y sao? Nếu tiểu đệ muốn tìm y để gây sự, thì không đến nói với sư tỷ những lời này, tiểu đệ cứ đi tìm gặp Diệt Tuyệt sư thái mà nói ra, hoặc là muốn vì Ân lặc ca lấy lại công đạo, Vô Đang thất hiệp đồng loạt đi kiếm Dương Tiều, Phạm Diêu, khi đó hai người kia chỉ sợ e rằng không phải là đối thủ chứ?

Kỷ Hiểu Phù khóc ròng :

– Không... ta không phải ý này, để ta nói... chính là... chính là Dương Tiều, ngươi đoán đúng.

Đã sớm biết, Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười, thấy nàng khóc nước mắt như mưa, thấy mà yêu, tâm địa mềm nhũn, nói :

– Có câu nói, tiểu đệ muốn nói với sư tỷ.

Kỷ Hiểu Phù ngửa mặt lên nhìn hấn, ánh mắt lấp lánh.

Trương Siêu Quần đi tới hai bước, ngồi xuống bên cạnh nàng, ngửa đầu nhìn tinh không :

– Kỷ sư tỷ cùng với Ân lặc ca có hôn ước, nhưng tiểu đệ biết, sư tỷ một lòng chung thủy với họ Dương, quyết không vật đổi sao dời, đó cũng là thiên ý, nếu là thiên ý, tại sao sư tỷ không mang Bất Hối đi tìm y?

Thân thể mềm mại Kỷ Hiểu Phù chấn động, trầm nghĩ :

“Thiếu niên này tâm tư cẩn mật, thông minh tuyệt đỉnh, nhưng ý nghĩ vẫn còn là ấu trĩ, dù sao tuổi đời vẫn còn quá trẻ”

Nên nói :

– Người có ý tốt, Hiểu Phù khắc cốt ghi tâm, nhưng... nhưng y là người của Ma giáo, ta là đệ tử Nga Mi, xưa nay chính tà bất lưỡng lập, nếu ta đi tìm hấn, sư phụ chẳng phải là bị đệ tử chẳng ra gì này làm cho tức chết? Sư phụ ta on trọng như núi, ta há có thể cam tâm làm ra chuyện đại nghịch bất đạo sư môn?

Trương Siêu Quần không phản đối, nói :

– Hạnh phúc là phải dựa vào chính mình đi tìm, Kỷ sư tỷ quá để ý đến suy nghĩ của người khác, nếu sư tỷ đã yêu y, thì những chuyện thế tục thông thường kia không cần để ý tới, đừng cảm lên, cuộc sống tương lai đều nắm giữ ở trong tay mình.

Kỷ Hiểu Phù ngạc nhiên nhìn hấn, trong lòng do dự bất định hồi lâu, nàng làm sao mà không muốn như vậy? Nhưng chính mình đã làm hồng việc, có lỗi với sư phụ, nếu như mình cứ thế mà làm, chính là phản bội sư môn, nghĩ đến lúc nhìn thấy sư phụ tức giận đùng đùng, hận đến thổ huyết, trong lòng đau xót, nên lắc đầu :

– Ta không thể, ta không thể chỉ biết đến chính mình, mà để cho sư phụ phải hận ta suốt kiếp này.

Trương Siêu Quần than thở :

– Coi như là sư tỷ không vì mình, thì cũng nên là vì Bất Hối chứ, nàng hiện nay tuổi còn nhỏ thì không sao, đến khi lớn lên chút nữa, sư tỷ sẽ nói sao với nàng?

Kỷ Hiểu Phù đột nhiên nhích lại gần, nắm chặt tay hấn, trên nét mặt tràn đầy cảm kích, nói :

– Trương sư đệ, Hiểu Phù rất cảm kích ngươi nói với ta những lời này, từ khi có Bất Hối, có người thường nói với ta lời lẽ vô tình, có người bề ngoài hoà hợp êm thấm, nhưng sau lưng thì mắng nhiếc là loại nữ nhân không biết xấu hổ, không có trượng phu mà lại có hài tử, có người thì tuy rằng không nói, nhưng ánh mắt nhìn ta cũng là một mặt tiếc hận thương hại... Chưa có ai giống như ngươi vậy, là chân chính vì Hiểu Phù mà nghĩ tới, xin cảm tạ ngươi.

Trương Siêu Quần mỉm cười :

– Kỷ sư tỷ không cần cảm ơn, tiểu đệ chẳng qua là cảm thấy sư tỷ không đáng phải chịu như vậy, sư tỷ lẽ nào phải chờ tới khi già cả không thờ nổi nữa, mới lên đường đi tìm y sao?

Kỷ Hiểu Phù con người chuyển động, hiển nhiên là bản khoán do dự, Trương Siêu Quần thở dài, hắn đang muốn đứng lên, Kỷ Hiểu Phù vội nói :

– Người... người định đi sao?

Trương Siêu Quần nói :

– Nếu không đi, chẳng lẽ sư tỷ mời tiểu đệ ở lại đây suốt đêm sao?

Kỷ Hiểu Phù khẽ mỉm cười một mối, hai mắt chợt lóe sáng, nhìn Trương Siêu Quần rồi thấp giọng nói :

– Ta rất mệt, có thể mượn bờ vai của người dựa vào một thoáng được không?

Trên mặt có chút đỏ ửng, trong đôi mắt lộ vẻ oán biểu hiện ra một sự chờ mong, Trương Siêu Quần hơi chần chờ, nhìn trong hai mắt nàng, thấy ra một dạng nữ tử yếu đuối cơ khổ không chỗ nương tựa, một loại mờ mịt, phảng phất như một chiếc thuyền nhỏ tan tát sắp chìm ngấm dưới lòng biển cả, đang vô vọng tìm kiếm một nơi an toàn trú ngụ, Trương Siêu Quần trong lòng mềm nhũn, gật gật đầu.

Mùi thơm ngát hoa rừng theo gió đêm bay đến, mùi thơm cơ thể nữ nhân thành thực, khác nào là rượu nguyên chất, khiến cho người túy huân say say, mái tóc như tơ, bị gió thổi dập dòn lay động trong bóng đêm.

Trước ngực bình thường đôi bầu vú đã vun cao thẳng, lúc này lộ ra càng thêm no đủ, đem y phục của nàng chống phình lên, nhất cử nhất động của nàng phảng phất giống như cảnh đẹp nghệ thuật, chiếu rọi dưới ánh trăng càng hiện ra đáng vẻ thướt tha mềm mại, xinh đẹp chiếu người, tựa như tiên nữ hạ phàm cao quý đoan trang!

Trương Siêu Quần nhắm mắt lại thật sâu hít một hơi không khí mới mẻ, hắn cố bình phục tâm trí của mình đang rục rịch, nhưng là trong không khí lại ẩn chứa nhân nhật mùi thơm thiếu phụ nhân nhật, nhưng lại làm cho Trương Siêu Quần phi thường thoải mái, giống như là người lấy thuốc phiện vậy.

Trương Siêu Quần khẽ lắc đầu, này nữ tử đáng thương, một đời cũng không có được quá chân chính hạnh phúc, Dương Tiêu kia ban tặng hượng thụ ngọt ngào ngắn ngủi, cũng đã làm cho nàng đồng ý đánh đổi mạng sống để giữ gìn, nếu là mình không xuất hiện tại nơi đây, mấy ngày sau, tại Hồ Điệp Cốc, chính là vị trí nơi nàng chôn xương!

Thân thể mềm mại hơi rung động, Trương Siêu Quần biết nàng trong lòng lặng lẽ khóc thầm, trong lòng thương cảm, thân cánh tay ôm nàng vỗ nhẹ lên bờ vai, nhẹ nhàng nói :

– Kỷ sư tỷ, đừng khổ sở nữa, sư tỷ yên tâm, tiểu đệ sẽ bảo vệ cho sư tỷ, nếu sau này gặp lại sư phụ của sư tỷ, tiểu đệ sẽ giúp cho sư tỷ nói rõ, đừng quên, tiểu đệ là là đệ tử phái Vô Đang, Vũ Đang Nga Mị, cùng ngọn nguồn thâm hậu, Diệt Tuyệt sư thái tuy tính tình cứng rắn, nhưng cũng phải ít nhiều gì nể mặt sư phụ của tiểu đệ, với lại khẩu tài của tiểu đệ cũng xem như là khá giỏi, hy vọng có thể giúp sư tỷ trở về Nga Mị, đồng thời sẽ tương lai sẽ cố trợ giúp cho sư tỷ cùng Dương Tiêu kết thành phu phụ như mộng ước bấy lâu nay.

Kỷ Hiểu Phù lại không nhận được, mái đầu gục vào trong lồng ngực của hắn, khóc ra thành tiếng, Trương Siêu Quần ôm mỹ nhân trong ngực, trong đầu lúc này không có một tia tà niệm, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mượt mà tron nhẵn của nàng, tâm tư tung bay...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kỳ Hiểu Phù Phi Lễ

Ta nhờ người một chuyện có được không?”

Kỷ Hiểu Phù thu lệ nói nhỏ.

Trương Siêu Quần nói :

– Sư tỷ cứ nói, chuyện gì tiểu đệ có thể làm được, thì nhất định sẽ giúp sư tỷ!

Kỷ Hiểu Phù nói :

– Ta đang suy nghĩ, người nói rất đúng, Bất Hối thì vô tội, nàng không thể không có phụ thân, điều đó sẽ làm cho người xem thường, ta làm mẫu thân mà không cho nàng được cái gì...

Nói tới chỗ này, Kỷ Hiểu Phù thở dài thăm thẳm, lại nói :

– Ta van cầu người, có thể giúp ta đem Bất Hối đi tìm đưa đến nơi phụ thân của Bất Hối không?

Trương Siêu Quần ngăn ra, nói :

– Sao vậy? Sư tỷ không dự định cùng đi chung sao? Sư tỷ không muốn gặp lại Dương Tiêu à? Một nhà của sư tỷ ba người đoàn tụ, không tốt hơn sao?

Trương Siêu Quần liên tiếp đặt câu hỏi, hần thấy thật chán nản, hoá ra bấy giờ mình khuyên lon, đều là tổn nước bọt?

Kỷ Hiểu Phù nói :

– Trương sư đệ, ngươi còn nhỏ quá, mặc dù là ta thấy ngươi là người thông minh, thế nhưng, có một số việc của người lớn ngươi không hiểu đâu.

Ta... Ta còn nhỏ? Trương Siêu Quần mắt tròn trắng, đôi trước, mình đã ba mươi tuổi, so với ngươi còn lớn hơn vài tuổi đấy.

– Ta đã không còn trong sạch, phụ bạc kỳ vọng của sư phụ, bây giờ lại còn muốn đi gặp lại hần, cả đời này của ta cũng sẽ không an tâm, vì lẽ đó ta quyết định, chờ cho sau khi vết thương lòng bình ổn trở lại, ta lập tức sẽ trở về núi Nga Mi, xuống tóc làm ni cô, từ đây không suy nghĩ gì về hần nữa, hần nếu còn có tâm, cố gắng đem Bất Hối nuôi dưỡng thành người, ta cũng sẽ không oán, nói chung, ta tuy rằng Bất Hối hận, nhưng cũng quyết định không gặp mặt hần nữa, ngươi... ngươi có hiểu rõ ràng không?

Trương Siêu Quần thở một hơi thật dài:

– Không... không hiểu, tiểu đệ không một chút nào rõ ràng, sư tỷ thật lòng là yêu thích hần, tại sao lại không muốn gặp hần? Tuy rằng sư tỷ có lỗi với sư phụ mình, thế nhưng làm như vậy có đáng không? Hai người yêu thương nhưng không thể ở cùng nhau, có điều nào so với điều này tàn nhẫn hơn?

– Ngươi không hiểu... ngươi không hiểu đâu...

Kỷ Hiểu Phù tựa mình ở trong lồng ngực của hần, lẩm bẩm nói nhỏ, giọng nói càng ngày càng yếu ớt.

Trương Siêu Quần không để ý tới, vẫn nói :

– Sư tỷ nếu như không muốn tiếp tục với hần, cũng có thể gặp mặt để nói rõ, nếu tiểu đệ dẫn Bất Hối đi tìm Dương Tiêu, chẳng phải là nàng xem như là lại không còn mẫu thân? Sư tỷ...

Đang mãi mê nói liên tục, bỗng nhiên hần cảm giác được trong ngực mình càng ngày càng nặng, cúi đầu vừa nhìn, Kỷ Hiểu Phù hai mắt khép lại, lông mi thật dài rung động, nàng đã ngủ rồi!

Sao vậy? Đang nói chuyện mà liền ngủ? Lẽ nào ta ôm ấp lại có công hiệu như thuốc ngủ à? Hay là Vương Nan Cô trước đó cho nàng uống thuốc, được lực phát tác? Trương Siêu Quần nghĩ đến lúc ở bên trong nhà tranh, chính mình lay nàng nàng bầy, tám lần mới tỉnh lại, lúc này mới chợt hiểu.

Thấy nàng ngủ đến sáng khoái, hần không đành lòng đánh thức, hần thở dài muốn nhẹ nhàng di chuyển thân thể để ngồi cho thoải mái hơn, nhưng mà Kỷ Hiểu Phù lại hơi động dậy, thân thể trượt dài gối đầu lên trên đùi hần tiếp tục ngủ say, nàng ngủ mê cũng không quan trọng, nhưng lúc này cái miệng anh đào nhỏ của nàng lại quay về phía háng của Trương Siêu Quần, ấm áp khí tức, khuôn mặt xinh đẹp nhu nhược, Trương Siêu Quần lại sửng sốt.

Này tính toán cái gì vậy? Này không khỏi quá ám muội đi! Trương Siêu Quần nhịp tim dần dần tăng nhanh, hần nuốt ngụm nước miếng, cứ để yên như vậy không hề động dậy mà nhìn lên ánh trăng đêm, cũng không dám ngăm nhìn Kỷ Hiểu Phù nữa.

Không phải là Kỷ Hiểu Phù tướng mạo không đẹp, cũng không phải Trương Siêu Quần giả bộ là thánh nhân, thực sự là hần không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cổ nhân nói “quan tử bất khi ám thất” người quan tử không ám toán trong bóng tối, giả như chính mình làm ra hành động gì không đúng, lúc Kỷ Hiểu Phù tỉnh lại thì làm sao mà đối mặt sự chỉ trích phẫn nộ của nàng? Tương lai làm sao đường đường chính chính gặp mặt tả sứ quang minh Dương Tiêu? Nếu bị vị mỹ nam tử vô công cao cường này biết ta cùng người đàn bà của hần có một chân, chữ tử khỏi cần tả cũng sẽ biết được như thế nào, cứ cho là Dương Tiêu không quản được hần đi nữa, thì phái Võ Đang kia với những người tự cho là hiệp nghĩa phải chấn chỉnh sư môn, còn không phải đem hần chém sống a!

Cứ như thế duy trì tư thế ám muội này đến cực điểm, Trương Siêu Quần có thể nói là chịu đựng tới cực điểm, động thì không dám động, hơi thở từ cái miệng nhỏ của nàng phun tới từng làn hơi nóng, vô tình xâm lược đến cái kia chính mình, nó đã bắt đầu có chút phản ứng hưng hực.

– A... xin ngươi, ngươi có thể dừng tiếp tục rục rịch được không! Đây không phải là người mà ngươi thi triển thần uy được đâu! Trời ạ...

Trương Siêu Quần không ngừng kêu khổ, cái miệng của Kỷ Hiểu Phù bỗng nhiên nhích lại gần một chút, lần này Trương Siêu Quần đã không còn cách nào sống yên ổn, cây dương vật của hần cao cao gờ cao đôi lên dưới cái quần, chỉ cách miệng của nàng khoảng cách một, hai phân mà thôi, bây giờ đã thân mật không còn kẽ hở bao nhiêu.

Lúc này, Kỷ Hiểu Phù giống như muốn hấp dẫn hần vậy, thân thể hoàn mỹ lại nhẹ nhàng khẽ uốn éo, cái miệng anh đào nhỏ nhấn phát ra một tiếng ngọt ngào nói mê:

– Um...um...

Trương Siêu Quần triệt để không nói gì, vì cũng không đến nỗi quá quá mức, hần nằm xuống, để cho cái kia không nghe lời có thể yên tĩnh lại, nhưng vừa nằm xuống, thì trong đầu lại nghĩ tới ngày đó ở bên trong thung lũng, cái miệng của cô cô trong một đêm như hỏa nhiệt tình...

Vương Nan Cô à Vương Nan Cô, chuyện này là do người bạn tặng a! Người cứ cẩn thận theo sát trạng phu mình là được rồi, chứ bức bối làm cái gì mà hạ độc khắp nơi? Người bỏ được vật gây ảo giác vào thuốc cho nàng làm cái gì? Chuyện này... nếu là có người nhìn thấy, ta nhảy xuống con sông nào cũng rửa không sạch thanh danh, nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần sợ hãi cả kinh, lại ngồi dậy, nhẹ nhàng vỗ sau lưng Kỷ Hiểu Phù kêu :

– Kỷ sư tỷ... Kỷ sư tỷ!

Kỷ Hiểu Phù đang mơ màng lay động thân thể một chút, nói như mê sảng mơ hồ :

– Ôm... Ôm muội đi, Hiểu Phù... Hiểu phù lạnh lắm...

Trương Siêu Quần than thầm, này không phải nàng đang xem mình là Dương Tiều chứ :

– Kỷ sư tỷ tỉnh lại đi, muốn ngủ thì trở về.....

Lời nói còn chưa dứt, một thân thể lạnh lẽo như băng dựa vào rồi quấn lại đây, đôi cánh tay như rắn đã ôm eo của hắn!

– Muội lạnh...

Kỷ Hiểu Phù lẩm bẩm nói, lời nói như than nhẹ, nhu hòa quyến rũ cực kỳ, Trương Siêu Quần làm sao cũng không nghĩ tới nàng mới vừa rồi là một nữ nhân ôn thuận số khổ, bây giờ lại có chuyện này, hắn ngăn người ra, cả người nàng đã dính vào thân thể của hắn, trong miệng hơi thở ấm áp thổi vào phần gáy phần gáy hắn làm tê tê ngứa.

Phảng phất là nhận thấy cây dương vật của Trương Siêu Quần đứng vững chạm vào thân thể mình, Kỷ Hiểu Phù đôi mi thanh tú cau lại, duỗi tay ngọc, muốn chạm vào nhắc ra.

– Không thể... không thể như vậy...

Trương Siêu Quần đầu óc “oành” một cái, run giọng nói, nhưng âm thanh chẳng biết vì sao, thấp như tiếng vo ve của muỗi bay, hắn nhẹ nhàng giỡn dựa trên người Kỷ Hiểu Phù, lại làm cho nàng ôm càng chặt hơn, như là sợ có người muốn đoạt đi món đồ chơi mà nàng đang âu yếm vậy, môi đỏ cong lên, lộ vẻ bất mãn cực kì.

Cặp môi hồng hào của nàng bắt đầu thăm dò lên lên, đáp lời Trương Siêu Quần đang gấp gáp thờ dốt.

– Um...

Miệng hắn bị hai mảnh cặp môi thom ngấn chặn lại.

Trời ạ! Cái này có tính là ta bị nàng phi lễ? Trương Siêu Quần trong đầu hỗn loạn, đôi môi thom nức mang theo một chút hơi lạnh, đã đến mời gọi, không chờ hắn phản ứng lại, một cái đầu lưỡi mềm mại đã liếm lên đôi môi khô cằn của hắn đang muốn bốc khói rồi.

Không cần giỡn dựa, không cần chống lại, không cần do dự, Trương Siêu Quần lập tức liền khẽ nhếch đôi môi, tiếp nhận đầu lưỡi non mịn thom ngọt xâm lược, nam nhân dụ dỗ nữ nhân, chắc chắn sẽ gặp khó khăn, nhưng nữ nhân dụ dỗ nam nhân, thì đó là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Nữ nhân là thủy, nam nhân là thổ, đất quăng vào trong nước, không hẳn là có thể lấp kín, mà còn bị nước nhấn chìm, đem đất biến thành bùn nhão

Mà lúc này, Trương Siêu Quần chỉ là một khối đất non, đã bị dòng nước Kỷ Hiểu Phù ngâm cho mềm nhũn, cái lưỡi thom tho đang mút hút, kẻ sát trước ngực hắn là hai bầu vú tròn trịa triền miên ma sát, khiến cho Trương Siêu Quần triệt để lạc lối quên đường về.

Một bàn tay hắn tự nhiên đưa xuống xoa nắn trên cái mông đầy đặn co dãn mùi phần của nàng, rất nhanh hắn không vừa lòng với bàn tay chỉ có thể nắn bóp ở vị trí này, bàn tay xuôi theo cái khe đít nhẵn nhụi chính giữa hai bên mông thịt, hướng về bên trong lớp quần quét tới.

Bên trong cái tiểu khố mỏng như cánh ve sầu, là một cái âm hộ lạnh lẽo, đã trở nên nóng dần trên thân thể mềm mại, theo bàn tay mạnh mẽ duỗi vào cái khe thịt, dính đầy nước sương trắng mịn như là một liều thuốc kích thích, rất nhanh bàn tay kia càng tăng thêm lực, đầu ngón tay trơn trượt dính mồ hôi, nóng hừng hực ngay cái khe nứt âm hộ ẩm ướt đẩy lên đẩy xuống.....

Hắn đang đào lấy trên cái khe thịt của Kỷ Hiểu Phù, đầu ngón tay trở chột bị cái miệng nhỏ âm đạo đã hé mở ra, một vòng thịt miệng hút vào ngón tay của hắn, khi rút ra thì lôi theo một đầu sợi tơ trong suốt dịch nhờn, nguyên là nàng đã động dục, đúng chính là gây ông lại đập lưng ông a!

– Um...

Một tiếng kêu nỉ non, khuôn mặt Kỷ Hiểu Phù đầy ý xuân đo ửng lưu chuyển, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, cái âm hộ bị những ngón tay kia tập kích, khiến cho tâm trí đang ở trong mơ, mơ hồ nhớ lại vào cái đêm đó ôn nhu triền miên cùng với Dương Tiều, tái hiện lại rõ ràng trong lòng.

Thở gấp Kỷ Hiểu Phù dùng hai tay tìm tòi cây dương vật đang đứng vững cạ trên bụng dưới của mình, sau vài lần thò bàn tay vào lôi kéo cây thịt dương vật chà đạp, Trương Siêu Quần đã như nguồn điện lưu thông qua, tê dại bần rần, từ đáy lòng vui vẻ khác thường, thông thường là tiểu gia xoa nắn người, không nghĩ tới hôm nay ngược lại bị nữ nhân xoa nắn cho rồi! Bất quá, tư vị này tựa hồ cũng không xấu, hắn lại nhắm hai mắt hưởng thụ....

Đến lúc này, quần hắn đã bị nàng dùng chân đẩy xuống thốn đến mắt cá chân, sau tiếng sột soạt vải vóc truyền đến, thì hắn cảm thấy cây dương vật đứng

thẳng bên ngoài, một bàn tay nhỏ nhủo cầm đến, Trương Siêu Quần thoải mái muốn rên rỉ, nhưng cũng không dám lên tiếng, lo sợ kinh động đến nàng, đưa nàng từ trong mộng thức tỉnh lại, thì cái thời khắc kia cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Bàn tay Kỷ Hiểu Phù thuận thực ve vuốt, trên dưới xoay tròn xoa bóp dương vật, Trương Siêu Quần há hốc mồm, âm thầm tê khí, hắn thấy mình cũng không phải là nằm ở trên cỏ, mà là đang trôi bèo bồng trong một đám mây, rung rinh, qua lại lắc lư...

Tiếp sau một đôi bàn tay trắng nõn có chút vôi vàng đem thắt lưng quần mình tự giặt ra, nắm đầu ngón tay đỡ lấy cây dương vật dựng thẳng, Kỷ Hiểu Phù đem vắn có một tia ý thức vém cái tiểu khó qua một bên, nàng cắn chặt môi dưới, nhúu lại đôi mi thanh tú kê cái quy đầu dương vật ngát cửa miệng âm đạo rồi ngồi xuống.

Bỗng nhiên, hạ thân hắn căng thẳng, dương vật hắn đã bị một mảnh thịt non phi nhuyễn nóng ẩm chăm chú bao trùm, a... là cái miệng nàng sao? Không... là nơi đó, chính cái âm đạo đang nuốt lấy dương vật vào! Trời a... còn chưa có tiến hành khúc nhạc dạo đầu, hà tất nóng ruột như thế?

Ôn ngáy như tương, dịch nhón đã thấm vào lấy lợi bên trong cái âm đạo màu mỡ không chịu nổi, quy đầu của hắn như độn dị vật hình dáng quả trứng gà nhỏ dính vào cửa miệng thịt non dính tới, cứng rắn từng điểm từng điểm xâm nhập vào trong hang động, quy đầu cứ ngẩng đầu mà vào, không tốn lấy nửa điểm khí lực.

Trương Siêu Quần sướng khoái hừ nhẹ một tiếng, hai tay đem cái áo nàng vén qua hai bên, bắt lấy hai bầu vú bạch thủ ngọc, nắn bóp thưởng thức không ngừng, Kỷ Hiểu Phù hai chân quần quít giữ lấy eo của hắn, run rẩy thân thể cùng hắn chính diện đối mặt với nhau, trước ngực nàng hai bầu vú cao nhọn rắn chắc lắc lư, tư vị khó nói nên lời...

Kỷ Hiểu Phù phát ra một chuỗi rên rỉ mất hồn giọng mũi, song tay vịn chặt trước ngực Trương Siêu Quần, đem cái cặp mông trắng vòng tròn cuộn cuộn cao thấp đung đưa, nàng vận vẹo vòng eo làm cho dương vật Trương Siêu Quần càng thêm sung sướng, hai bên môi lớn căng âm hộ căng phồng ra hết, âm hộ hồng nộn dùng sức hút vào cây dương vật to cứng rắn, hai bên bắp đùi nàng mồ hôi thấm ra trên cơ bắp, không ngừng trườn động, trắng mịn chất lỏng dịch nhón từ trong âm đạo trào ra, trổ trái trên sân cỏ, cái mùi nồng đậm ngầy ngầy nam nữ giao hoan gió thổi không tiêu tan, bông bênh quanh quần thật lâu trong không trung, trong lúc động tình thân thể mềm mại Kỷ Hiểu Phù mồ hôi tươm ra như mưa, hình như do y phục ẩm ướt mồ hôi đắp lên trên người không thoải mái, cô dùng đôi tay mấy lần lôi kéo, đem y phục trên người mình xé rách tan tã, Trương Siêu Quần nhìn lại hai bầu vú sáng choang khéo léo đưa đẩy, cao vót sẵn cứng theo thân thể chuyển động qua lại lung lay, hai đầu núm vú anh đào phồng lên như hai hạt bắp cứng.

Trương Siêu Quần âm thầm rên rỉ, không phải chứ? Có phải là muốn chơi đến cuồng dã như vậy sao! Người xé hồng ý phục thì không quan trọng, chờ một lúc sau khi xong việc, xem người xuyên mặc cái gì trở lại? Đang tự lo lắng, thì thấy Kỷ Hiểu Phù thân thể dựng thẳng lên, đang ngồi trên người Trương Siêu Quần, cái mông lớn cuồn cuộn nhanh mạnh, mái tóc bay loạn tứ tán, trên thân thể trắng như tuyết đã là tăng vọt trong trắng lộ hồng...

Ta chết mất! Vẫn đứng là không hiểu được, mới vừa rồi còn khóc sụt sùi, lộ vẻ một nữ nhân rất điềm đạm đáng yêu, giờ thì lại phóng đảng một mặt như thế! cái mông kia, chớp động lên xuống không ngừng nghỉ, như là muốn vận gãy cây dương vật sinh mệnh của tiểu gia vậy

Bỗng nhiên Trương Siêu Quần lại nghĩ đến, lẽ nào Dương Tiêu cũng là không thể chịu được nàng cuồng dã như thế, cho nên Dương Tiêu tránh mà không gặp? Khả năng... có thể là như vậy a!

Không lo được suy nghĩ nhiều, tiểu gia ta tự xưng là trên giường tiểu lang quân, một đêm chịu được 5, 6 lần, nếu là bị thua dưới sự “bức người” của Kỷ Hiểu Phù, sau này còn làm sao đặt chân ở trong chốn giang hồ?

Nhớ tới điều này, Trương Siêu Quần liền vận ra nội công bên trong từ Ngọc Nữ Tâm Kinh hắn đã lĩnh ngộ đến tuyệt chiêu này, cây gậy dương vật lập tức phồng lớn hơn...

Kỷ Hiểu Phù giống như trúng tà vậy

— Á...á.....a.....

Tiếng rên to phóng đảng yêu kiều, đôi mi thanh tú nhúu lại, cái mông đít đang chống đỡ cây dương vật như là không chịu nổi, khi bên trong hang động âm đạo đột nhiên bị khúc thịt phồng lớn, bờ eo của Kỷ Hiểu Phù lập tức dính chỉ xoay chuyển, nàng chỉ cảm thấy cái âm hộ căng cứng đến cực hạn, hai cái đùi tuyết trắng tuôn rơi run rẩy, dưới đáy cổ miệng từ cung âm đạo như bị tan ra, như có thứ đồ vật gì đó cạy mạnh như vậy, bao lấy cái quy đầu để cho nó trượt dầm vào bên trong một chút, một sự đau xót tê dại kỳ lạ, làm cho hồn vía như bay lên trời.

Nàng toàn thân run rẩy, hai chân giãy dụa nhưng không cách nào xiết chặt bên hông hắn nữa, nước nỏ ghen ngào lấy âm tinh đã tiết ra, Trương Siêu Quần còn tưởng rằng nàng đã muốn quăng thương đầu hàng, vậy mà chỉ có tầm 10 giây sau, Kỷ Hiểu Phù lại chuyển động cái mông, lần này tốc độ càng mạnh bạo càng không ngừng tiếng kêu rên rỉ:

— A... a...ừ...a...ừ..

Biểu hiện hưởng thụ cực điểm...

Cái âm đạo trơn trượt từ bên trong tràn ra dính đầy dịch nhón, làm cây dương vật cứng ngắt như thoa một tầng lại một tầng chất lỏng, theo cái mông đít cấp tốc nửu bãi, chỉ cảm thấy cái âm đạo Kỷ Hiểu Phù như có một lớp thịt non bó chặt xẹt qua trên cây dương vật, dây dưa không ngớt với cái quy đầu, mỗi một lần đụng vào, trên đỉnh chóp đều giống như giống như bị chạm một đầu xúc tua đoạt phách.

Tiếng rên của đạo Kỷ Hiểu Phù, làm như hoàn toàn không để ý liệu sẽ bị người nghe phát hiện, vô tận sung sướng, nhiệt tình lay động bờ mông, theo một tiếng thật dài rên rỉ, thân thể mềm mại của nàng bỗng nhiên như tê liệt, âm tinh bên trong cửa miệng cổ tử cung tận tình trào phun, toàn thân xinh đẹp thân

thể đắm ướt mồ hôi ngả vào ở trên người Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần chỉ cảm thấy bên trong nhúc nhủ một luồng nhiệt khí kéo tới, bị một luồng chất lỏng đậm đặc dội vào quy đầu, trong nháy mắt đem cả thân cây dương vật bọc lại âm áp

Như vậy đã không xong rồi, Trương Siêu Quần biết Kỷ Hiểu Phù vừa đạt đến cơn cực khoái, lúc này giống như là người bị ngất đi, nằm ở trên người mình không thể động đậy.

Nàng bất động, hân làm sao dám động? Dừng đứng bên trong âm đạo nàng là một cây thịt cứng to lớn, nhét vào thăm thẳm hoa tiệp tron trọt, dịch nhờn theo cái khe hở chậm rãi chảy xuôi ra....

Này đã xong? Trương Siêu Quần tà hỏa đang đẩy đưa lên cao, thấy nàng ở trên người mình không chuyển động, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy cái bờ mông trắng như tuyết to mọng, ẩm ướt mồ hôi, làm nổi bật dưới ánh trăng đêm chiếu sáng, mê người cực điểm, không nhìn được đem hạ thân mình ưỡn cây dương vật lên một cái.

– Ừm...

Kỷ Hiểu Phù yêu kiều rên lên một tiếng, thân thể hơi động đậy, đột nhiên, hai hàng lông mày giãn ra, làm như là muốn tỉnh giấc vậy, Trương Siêu Quần hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức đình chỉ tuyên chiến.....

Nói tiếp Kỷ Hiểu Phù hơi mở ra đôi mắt đẹp, chợt nhìn thấy Trương Siêu Quần, nàng bắt giác ngăn người ra, lập tức liền phát hiện mình đang cỡi ở trên người hân, hai người đều cả người đều trần truồng, Kỷ Hiểu Phù ngo ngắc la hét rầm lên, thân thể nàng hơi động, lập tức phát hiện phía dưới mình không đúng, đang có có một cây gậy hoàn toàn hăm sâu trong cái âm đạo của mình!

-Người.. người... người..... sao có thể.. vậy.

Kỷ Hiểu Phù cảm thấy đầu mình như bị ngũ lôi đánh xuống đầu, bên tai ong ong quay cuồng

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Ý Thiên Kiếm

Nước mắt trong nháy mắt tuôn ra, run rẩy giãy dụa nhúc nhích thân người bỏ đi, dương vật bên trong âm đạo lại động, nàng lập tức cảm thấy một trận tê dại kịch liệt ở trong âm đạo, khẽ cắn môi dưới rên lên một tiếng.

– Không phải... không phải như sư tỷ nghĩ vậy, thật ra là do.....

Trương Siêu Quần lúng túng nói lỡ, làm sao có thể mở miệng nói ra những lời này? Nhưng nếu không nói, chính mình so với nỗi oan Đậu Nga còn hơn, hân cố gắng tự trấn định tâm thần, nói :

– Kỷ sư tỷ, đến tột cùng sư tỷ giống như là trúng ta vậy, khi tiểu đệ nói phải đi về, thì sư tỷ... sư tỷ liền ngủ thiếp đi, tiểu đệ lại không dám lộn xộn, sợ đánh thức sư tỷ, vậy mà cũng không lâu lắm, sư tỷ lại đột nhiên liền đem tiểu đệ đè xuống đất, y phục của tiểu đệ là do...sư tỷ...sư tỷ... ngay cả... xiêm y của sư tỷ cũng chính là ...do sư tỷ.....

Kỷ Hiểu Phù vừa nghe hân nói, vừa rơi lệ, nghe hân nói đến đó, trong đôi mắt biểu hiện mê loạn lộ ra đến chính mình thật giống là có một giấc mộng, một giấc mộng thật là ngượng ngùng, trong ảo mộng mình cùng Dương Tiêu đang làm loại chuyện đó, ai biết đâu vừa mở mắt ra, lại chính mình đem Trương Siêu Quần đè nhào trên đất... lẽ nào... lẽ nào thật sự chính là chính mình đã đem cây dương vật của người nam nhân khác cắm vào thân thể của mình?

Kỷ Hiểu Phù trong đầu hỗn loạn tung bùng, sao lại sẽ là như vậy? Càng hồi tưởng, việc vừa mới phát sinh càng là rõ ràng....

Kỷ Hiểu Phù sắc mặt trắng bệch sững sờ một hồi lâu, như là đột nhiên nhớ tới cái gì đến, vội vàng từ trên mặt đất nắm lên xiêm y, nhưng đều bị xé rách, xem cũng không dám liếc nhìn hân một cái, nước mắt tràn mi mà ra, run giọng nói :

– Làm sao đây? Làm sao trở lại đây?

Hai người sau khi một phen phiên vân phúc vũ, chân trời đã hiện ra một tia sáng ban mai đầu tiên, hai người y phục đều bị rách, nếu trời sáng, thì làm sao dám gặp người?

Trương Siêu Quần vội ho một tiếng, lấp bắp :

– Kỷ sư tỷ, chuyện đến nước này, chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều, coi như là một giấc mộng đi, trước tiên cứ mặc tạm y phục của tiểu đệ, dù sao vẫn còn tương đối hoàn chỉnh, sư tỷ mau mau mặc vào, vẫn chưa có người đến, sau khi về đến gian nhà tranh thì thay đổi y phục lại, mang đến đây cho tiểu

đệ, tiểu đệ..... tạm thời ẩn nấp ở trong đồng cỏ khô này chờ sự tỵ.

Thấy Kỳ Hiểu Phù chần chờ, hần vội la lên :

– Sư tỵ còn muốn cái gì! Bộ muốn chờ trời sáng hần để mọi người nhìn thấy chúng ta đáng dấp như vậy à? Có cái gì muốn nói, chờ sau này đi. . .

Nói xong hần đem y phục cời ra, tiến lên phủ lên người Kỳ Hiểu Phù, hai mắt nàng khóc sưng đỏ, môi cắn làm rướm máu, biểu hiện cực kỳ phức tạp liếc nhìn Trương Siêu Quần, rồi đem y phục hần mặc tạm vào, nhanh chóng hướng về nhà gian tranh bên kia vội vã bước đi.

Trương Siêu Quần thở dài, lắc đầu cười khổ, đem xiêm y bị xé nát còn vương vải trên mặt đất nhặt lên, cuộn lại làm một đoàn, hướng về đồng cỏ khô đi đến.

Đội đã lâu, cũng không thấy Kỳ Hiểu Phù đến, Trương Siêu Quần dần dần thiếu kiên nhẫn, bên trong đồng cỏ khô xót ngựa vô cùng, lại còn có mấy con muỗi to làm bận. . .

Một đêm hoang đường, Trương Siêu Quần cho tới giờ khắc này vẫn còn gậm nháp dư vị, Kỳ Hiểu Phù nhìn bề ngoài như vậy mà phong tao vô cùng, ngược lại cũng kỳ, xem ra mọi người đều là có hai mặt, thậm chí nhiều hơn các loại tính cách, đằng hoàng dụ ngoan nhu nhược Kỳ Hiểu Phù, gây cho Trương Siêu Quần ấn tượng chính là một hiền thê lương mầu mỹ lệ, ai biết hóa ra là mầu người dâm đảng phong tao ngấm ngầm.

Lại nghĩ đến, chẳng phải là Hồ Thanh Ngưu cũng là người có hai loại tính tình khác nhau sao? Bề ngoài là một thần y nhưng thấy chết không cứu, thường xuyên cố chấp như trâu bò, mũi vênh lên trời, phảng phất chẳng ai ra gì dưới mắt ông ta, nhưng ở trước mặt lão bà của mình thì lại thò đầu rút cổ, điển hình loại người sợ vợ như sợ cọp.

Suy nghĩ lung tung, Trương Siêu Quần để trần thân trên, hạ thân chỉ có quấn lại thành một cái khố che là hoàn chỉnh, ở trong đồng cỏ khô phiên muộn đến chết, nhưng cuối cùng cũng không thấy Kỳ Hiểu Phù đến. . . cứu cấp, mãi cho đến sắp tới buổi trưa, mới từ trong khe hở đồng cỏ khô nhìn thấy Kỳ Hiểu Phù xa xa mà vội vàng đang chạy tới, nhưng làng không phải là đi một mình, trong lòng còn ôm Bất Hối, theo phía sau còn có Trương Vô Kỵ!

Ta... Ta ngắt, người tới thì tới, người còn mang mang người nhà tới, định bắt kẻ gian dâm sao? Trương Siêu Quần thấy nàng vẻ mặt hoảng loạn, không khỏi cả kinh, lúc nàng chạy đến ở gần thì phát hiện không chỉ có mình nàng hoảng loạn, Dương Bất Hối đang ở trong lòng nàng gào khóc, Trương Vô Kỵ tuy là đỡ hơn rất nhiều, nhưng trên gương mặt cũng là trắng bệch.

Trương Siêu Quần chấn động trong lòng, thầm nghĩ :

“Phát sinh ra chuyện gì rồi!”

Rất nhanh liền có đáp án, chỉ thấy từ phía xa hơn, hai bóng người như quỷ mị phóng nhanh tới, đó là Kim Hoa bà bà cùng A Ly!

Trương Siêu Quần tâm loạn như ma, thấy Đại Ý Ty vẫn là trang phục như vậy, nghĩ tới ngày đó ở trong quán trọ cùng nàng triền miên, trong lòng hần tìm lại đập bịch bịch.

Trong nháy mắt, Kỳ Hiểu Phù ba người đã chạy xẹt qua trước đồng cỏ khô.

Trời ơi y phục của ta! Vậy là mặc kệ ta rồi! Kỳ Hiểu Phù vừa chạy qua đồng cỏ khô khoảng cách tầm 5, 6 trượng thì Kim Hoa bà bà đã như gió lướt tới, thoảng cái vượt qua bọn họ, ngăn cản lại đường đi, cây quải trượng dựng lên mặt đất.

Kỳ Hiểu Phù sắc mặt bi thảm, run giọng nói:

– Bà bà, xin bà đừng làm khó vãn bối..

Đại Ý Ty cười lạnh một tiếng, nói :

– Những tên phế vật kia đều lần trốn, người tại sao không trốn? Chuyện của lão thái bà ta, cũng đâu cần đến phiên người lăm mồm? Đi tới đây để cho ta xem, độc của người được giải như thế nào.

Kỳ Hiểu Phù lo lắng, liếc nhìn Trương Vô Kỵ bên cạnh, đem Bất Hối thả xuống, thấp giọng nói :

– Vô kị, để ta chặn lại, người mang theo Bất Hối chạy đi.

Nhưng Đại Ý Ty lỗ tai rất thính, nghe thấy nàng nói, cười ha ha hai tiếng, lại nặng nề khục khục mấy lần, rồi nói :

– Muốn chạy trốn sao? Người chạy trốn thoát khỏi lão thái bà này à?

Trốn ở bên trong đồng cỏ khô Trương Siêu Quần thấy Đại Ý Ty trong mắt sát khí ẩn hiện, trong lòng thầm kêu không ổn, đang muốn lao ra, chợt nghe một giọng nói lạnh lạnh vang lên :

– Hiểu Phù, tại sao không nghe lời lão thái bà vậy? Đi tới thì cứ đi tới!

Trương Siêu Quần lấy làm kinh hãi, hần nhớ tới, thời điểm này là Diệt Tuyệt sư thái xuất hiện. Quả nhiên, Kỳ Hiểu Phù vừa mừng vừa sợ, xoay người lại

kêu lên :

– Sur phụ!

Nhưng phía sau cũng không có một bóng người, ngưng thần nhìn kỹ lại, mới thấy từ rất xa xa có người mặc tăng bào màu vải nhạ ni cô chậm rãi đi tới, chính là chương môn phái Nga Mi, Diệt Tuyệt sư thái sư phụ của Kỳ Hiểu Phù.

Phía sau sư thái còn có hai đệ tử, một là sư tỷ Đinh Mẫn Quân, một là sư muội Bối Cẩm Nghi.

Trương Siêu Quần thấy hiểu kỳ, không biết Diệt Tuyệt sư thái này, dáng dấp có giống như trong nguyên bản Ý Thiên không? Diệt Tuyệt sư thái lão ni cô đến rồi, thì mình không cần vội vã đi ra ngoài rồi.

Đại Ý Ty thấy Diệt Tuyệt sư thái cách xa như vậy xa, khuôn mặt đều còn nhìn không rõ ràng, nhưng tiếng nói đã truyền tới trong tai người tựa như là gần trong gang tấc, đủ thấy nội lực thâm hậu, trong lòng cũng e ngại. Diệt Tuyệt sư thái nổi danh lan xa, trong chốn võ lâm không người không biết, chỉ là Diệt Tuyệt sư thái cực rất ít khi hạ sơn, do đó người biết mặt sư thái không nhiều, đợi khi thấy sư thái đến gần chỉ thấy ước chừng ngoài 40 tuổi, sống mũi cao thẳng, trên mặt thanh tú, dung mạo nếu so sánh thì không già hơn Kỳ Hiểu Phù bao nhiêu...

Trương Siêu Quần không khỏi trở mặt ngoác mồm, nói thầm :

“TV điện ảnh cũng quá lừa dối khán giả, phiên bản nào cũng đều mời một diễn viên xấu xí hơn 40 tuổi diễn vai của Diệt Tuyệt sư thái, vì tính tình Diệt Tuyệt sư thái quái lạ, tính cách cực kỳ lãnh khốc cho nên nếu là chọn một diễn viên có khuôn mặt đẹp, thì khán giả sẽ chú ý đến dáng dấp của Diệt Tuyệt sư thái, mà không chú ý đến tính cách khác thường của sư thái...”

Trương Siêu Quần không nghĩ tới, trên thực tế bây giờ Diệt Tuyệt sư thái không chỉ là có khuôn mặt tuyệt đẹp, còn mang theo khí chất thành thực của nữ nhân, Diệt Tuyệt sư thái hôm nay mặc một thân màu xám nhạ tăng bào, thuần khiết mà trong veo, gương mặt trắng nõn nà hồng nhuận nhuận, tăng bào tuy rằng mộc mạc mộc mạc ở trên người Diệt Tuyệt sư thái lại nhẹ nhàng uyển chuyển hàm xúc, xinh đẹp tuyệt trần thanh lệ, gió mạnh thổi bay bay đem tăng bào dán thật chặt vào cái mông, độ cong kinh người khéo đưa đẩy, bên cạnh nhìn lại quả thực giống hai nửa vòng trăng tròn, hơi thở nhục dục tràn ngập làm mê tâm hồn người, bờ mông kia tuyệt đẹp hoàn mỹ cảm dỗ, tính cả cái lưng thẳng giống như người trong bức họa tao nhã, cái cổ cao trắng nõn rõ ràng có thể thấy được, bên dưới đôi bầu vú như đôi ngọn núi chống đỡ dựng lên, độ tròn trịa làm kinh tâm động phách, câu hồn loạn mắt, Trương Siêu Quần tuy rằng lần đầu tiên thấy Diệt Tuyệt sư thái, cũng cảm giác được đây là một mỹ nữ thành thực, hơn nữa vì tu vi nhiều năm nên có dáng dấp một thân đoan trang thanh lịch khí chất như ngọc.

Kỳ Hiểu Phù nghênh đón quỳ xuống dập đầu, thấp giọng nói :

– Sư phụ, lão nhân gia mạnh khỏe.

Diệt Tuyệt sư thái nói

-Hừ... nếu chẳng vì giận người đến chết thì cũng khỏe.

Kỳ Hiểu Phù quỳ không dám đứng lên.

Diệt Tuyệt sư thái lại nói :

– Vị bà bà này gọi người đi qua cho bà bà nhìn một cái, tại sao không qua đi?

Kỳ Hiểu Phù đáp một tiếng, đứng dậy, nhanh chân đi đến trước mặt Đại Ý Ty, cất cao giọng nói :

– Kim Hoa bà bà, sư phụ của tôi đã đến rồi. Những chuyện cường hung bá đạo của bà, sư phụ tôi sẽ thanh toán cho tôi đó.

Đại Ý Ty ho khan hai tiếng, hướng về Diệt Tuyệt sư thái nhìn chằm chằm hai mắt, gật gật đầu, nói rằng :

– Hừm, người là chương môn phái Nga Mi? Ta đã đánh đệ tử người bị thương, người bây giờ muốn thế nào?

Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nói :

– Đánh rất khá a, muốn đánh nữa thì cứ đánh đi, có đánh chết cũng không liên quan gì đến ta..

Kỳ Hiểu Phù lòng như đao cắt, kêu lên :

-Sư phụ!

Hai hàng lệ nóng hổi chảy dài trên má, nàng biết sư phụ trước nay rất bệnh học trò, đệ tử đắc tội với người ngoài, dù có sai mười mui, bà ta vẫn cường từ đoạt lý cãi cho bằng được, lúc này nói ra như thế, có khác gì không còn coi nàng là đệ tử nữa.

Kim Hoa bà bà nói:

– Ta cùng phái Nga Mi không thù không oán, đánh qua một lần cũng đủ rồi. A Ly, thôi mình đi...

Nói xong từ từ quay mình đi, Đinh Mẫn Quân không biết Kim Hoa bà bà lai lịch ra sao, thấy bà ta già cả yếu đuối, trông vẻ bệnh hoạn, lại dám vô lễ với sư phụ, trong lòng tức bực, lập tức vọt lên, chặn ngay trước mặt bà ta, quát lớn:

– Bà chưa xin lỗi sư phụ tôi mà đã định bỏ đi sao?

Nói xong tay phải rút kiếm ra khỏi vỏ nửa chừng, ra vẻ thị uy.

Trương Siêu Quần ở bên trong đồng cỏ khô nhìn ngẩn người ra, âm thầm sốt ruột, chỉ lo nàng trêu chọc đến làm Đại Ý Ty nổi giận, chỉ một chưởng sẽ đánh chết nàng, lần trước chính mình cũng coi như là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trong miếu đồ nát cái kia kiểu diễn, tuy rằng ở trong lòng hắn, Đinh Mẫn Quân là không thể nào trọng yếu như Tiểu Long Nữ được, nhưng dù sao từng có giao cấu quan hệ xác thịt với nàng, bây giờ thấy nàng lại dám cùng Đại Ý Ty phân cao thấp, không khỏi lo lắng.

Kim Hoa bà bà đột nhiên giơ hai ngón tay, kẹp nhẹ vào bao kiếm của Đinh Mẫn Quân, rồi bỏ ra, cười nói:

– Đồng vụn sắt han mà cũng đem ra dọa người à?

Đinh Mẫn Quân lửa giận bùng bùng, lập tức rút kiếm. Nào ngờ nàng dù cố gắng mấy lần, thanh kiếm vẫn không rút ra được, A Ly cười nói:

– Đồng vụn sắt han, nay bị sét rồi.

Đinh Mẫn Quân lại sử kinh, nhưng vẫn không thể rút kiếm, mới hay là Kim Hoa bà bà vừa kẹp tưởng như đùa chơi vào bao kiếm, nhưng đã tiềm vận nội lực, làm bao kiếm lõm vào, ngăm chặt lấy lưỡi kiếm, Đinh Mẫn Quân muốn rút ra cũng không nổi, đành chịu thua, nhưng mặt mũi đỏ bừng, điệu bộ rất ư tức tối.

Diệt Tuyệt sư thái chậm chậm bước tới, dùng ba ngón tay cầm vào cán kiếm, nhẹ nhàng lắc một cái, bao kiếm lập tức tách thành hai mảnh, lưỡi kiếm tuột ra, nói:

– Thanh kiếm này tuy không phải là lợi khí, nhưng cũng không đến nỗi là đồng vụn sắt han, Kim Hoa bà bà, sao ngươi không ở yên trên Linh Xà đảo, lại đến Trung Nguyên sinh sự làm gì?

Kim Hoa bà bà thấy Diệt Tuyệt sư thái dùng ba ngón tay rung bao kiếm vỡ ra làm hai, trong lòng hơi sợ, nghĩ thầm:

“Mụ tặc ni này thanh danh rất lớn, quả nhiên cũng có điểm chân thực công phu”.

Liền cười đáp:

– Trọng phu ta chết rồi, ở một mình trên đảo buồn chán quá, thành thử đi chỗ này chỗ kia, để xem có hòa thượng đạo sĩ nào vừa ý, bắt một người đem về làm chồng.

Kim Hoa bà bà cố ý nói “hòa thượng đạo sĩ” để xỏ xiên đối phương thân là ni cô mà cũng đi nơi này nơi khác, Đồi lông mày của Diệt Tuyệt sư thái nhíu lại, trường kiếm ngóc lên, hạ giọng quát:

– Lấy binh khí ra.

Bọn Đinh Mẫn Quân, Kỳ Hiểu Phù từ khi theo học đến nay, chưa từng thấy sư phụ cùng người khác động thủ, nhưng Kỳ Hiểu Phù biết Kim Hoa bà bà võ công vô cùng quái dị, không khỏi lo lắng.

Kim Hoa bà bà ôn tồn cười nói:

– Năm xưa Quách Tương Quách nữ hiệp của phái Nga Mi kiếm pháp danh động thiên hạ, dĩ nhiên là cực kỳ cao minh, nhưng không biết truyền xuống đồ tử, đồ tôn còn học được mấy phần?

Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp:

– Dù chỉ có được một thành, cũng đủ quét sạch tà ma ngoại đạo...

Trương Siêu Quần nhìn đến thì vui mừng, đây là muốn đấu võ, chính mình ở trong thung lũng tuy rằng học nghệ hai năm, nhưng cũng chưa cùng từng người lạ giao thủ, cùng Tiểu Long Nữ luyện tập đánh nhau sách chiêu, dĩ nhiên là không tính, Diệt Tuyệt sư thái này võ công cực cao, Đại Ý Ty ngày xưa thật ra là Tử Sam Long Vương, người đứng đầu trong Tứ đại hộ giáo Pháp vương của Minh giáo, hai người này võ công tương đương với nhau, vậy thì là rất có thứ đáng xem, trong lòng chờ mong cực điểm, nín hơi yên lặng nhìn.

Kim Hoa bà bà chăm chú nhìn mũi kiếm của đối phương không chớp mắt, đột nhiên giơ quai trượng trong tay lên điểm vào thân kiếm, Diệt Tuyệt sư thái trường kiếm rung động, nhắm ngay đầu vai bà ta đâm tới, Kim Hoa bà bà vừa ho, vừa giơ quai trượng gạt ra, Diệt Tuyệt sư thái thân đi theo kiếm, nhanh như điện đã lướt ra sau lưng đối phương, chân chưa vững, kiếm chiêu đã ra, Kim Hoa bà bà không quay đầu lại, múa xoay quai trượng, đưa ra sau lưng gạt thanh kiếm.

Hai người ra ba bốn chiêu, trong lòng đều thầm phục đối phương tài nghệ cao siêu, bỗng nghe một tiếng keng, thanh kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái gãy

ra làm hai, thì ra kiếm trượng chạm nhau, trường kiếm đã bị quai trượng chấn gãy.

Những người bên ngoài trừ A Ly ra, ai nấy đều kinh hãi, cái gậy trong tay Kim Hoa bà bà cũ kỹ xấu xí, trông không đẹp mắt chút nào, dường như không phải vàng mà cũng chẳng phải sắt, vậy mà đánh gãy được lợi kiếm, chắc hẳn phải nhờ ở nội lực thâm hậu, thế nhưng khi Kim Hoa bà bà và Diệt Tuyệt sư thái hai bên binh khí chạm nhau, cả hai đều biết sở dĩ trường kiếm gãy đôi, chính là vì quai trượng cứng rắn hơn, chứ không phải vì nội lực mà thắng.

Cái gậy đó là một loại đặc sản dưới đáy biển bên cạnh đảo Linh Xà, gọi là San Hô Kim, là một loại san hô hỗn hợp nhiều loại kim khí mà kết thành, nằm sâu dưới đáy biển cả muôn vạn năm, chặt sắt như chặt đậu phụ, đập đá như đập cục bông, binh khí dù có sắc bén thế nào, đụng phải đều gãy.

Kim Hoa bà bà cũng không tiến lên tấn công, chỉ chống gậy đứng tại chỗ, ôm ngực ho.

Ba đệ tử phái Nga Mi là Kỳ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân, Bối Cẩm Nghi sợ sư phụ bị thương đều lập tức xông lên đứng cạnh sư phụ để tiếp ứng...

Hai cao thủ võ lâm một phen tranh đấu, Trương Siêu Quần nhìn mê mẩn đến hoa mắt, hai người này không chỉ chiêu số tinh kỳ, hơn nữa nội công đều là tinh xảo cực điểm, chiêu số của hai người so với võ công Cổ Mộ phái đều thấp hơn một bậc, nhưng bọn họ nội lực lại vượt rất xa với mình.

Tiểu Long Nữ võ công chiêu thức tinh xảo, nhưng so sánh nội lực với đối phương cũng thấp hơn một bậc, nhưng nếu nội lực đối phương mạnh hơn mình, dù cho chiêu thức tinh xảo, cũng khó có thể thủ thắng.

Xem ra chính mình học nghệ hai năm, vẫn không đạt tới cái cấp bậc của Diệt Tuyệt sư thái cùng với Đại Ý Ty đó a! Hắn cũng không biết, hai vị này đều là cao thủ trong cao thủ, Diệt Tuyệt sư thái nội công thâm hậu, so với Tổng Viễn Kiều còn hơn một chút, hẳn muốn cùng cấp số này so, đương nhiên là tự bôi xấu mà không biết.

Diệt Tuyệt sư thái vút nửa thanh kiếm gãy xuống đất, nói:

– Đây là binh khí của học trò ta, không đủ sức chịu đựng đụng chạm với cao nhân.

Nói xong Diệt Tuyệt sư thái cời cái bọc trên vai xuống, lấy ra một thanh cổ kiếm, Kim Hoa bà bà liếc mắt qua, thấy trên bao kiếm ẩn một làn khí xanh, kiếm chưa ra khỏi bao, đã biết không phải một vật bình thường, trên vỏ kiếm thêu bằng tơ vàng hai chữ “Ỗ Thiên”, Kim Hoa bà bà giật mình kinh hãi, buột miệng:

– Ỗ Thiên kiếm

Bạn đang đọc truyện *Tân Ỗ Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thù Sâu Tựa Biển Với Dương Tiêu

Diệt Tuyệt sư thái gật đầu, nói:

– Đúng thế, Ỗ Thiên kiếm....

Trong đầu Kim Hoa bà bà lập tức hiện lên sáu câu võ lâm vẫn tương truyền:

“Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng, Ỗ Thiên bất xuất, thủy dữ tranh phong”.

Kim Hoa bà bà lẩm bẩm

– Thì ra kiếm Ỗ Thiên nằm trong tay phái Nga Mi

Diệt Tuyệt sư thái quát lên:

– Tiếp chiêu.

Bà ta cầm cán kiếm nhưng không rút ra khỏi bao, dùng cả kiếm lẫn bao đâm vào ngực Kim Hoa bà bà, Kim Hoa bà bà giờ quai trượng lên gạt, Diệt Tuyệt sư thái cổ tay hơi rung một cái, bao kiếm đã chạm vào cây gậy.

Chỉ nghe một tiếng “xoẹt” nhỏ như xé một tờ giấy dày, thanh thân vật hải ngoại của Kim Hoa bà bà, một loại chí bảo trong kinh khí, San Hô Kim quai trượng kia đã gãy thành hai mảnh.

Kim Hoa bà bà trong lòng chấn động, nghĩ thầm:

“Thanh kiếm Ỗ Thiên kia chưa ra khỏi bao mà đã lợi hại như thế, quả thật danh bất hư truyền”.

Bà ta chăm chăm nhìn thanh bảo kiếm một hồi, nói:

– Diệt Tuyệt sư thái, xin bà cho tôi nhìn lưỡi kiếm xem ra thế nào?

Diệt Tuyệt sư thái lắc đầu, lạnh lùng đáp:

– Thanh kiếm này ra khỏi vỏ rồi, chưa uống máu người thì không chịu vào bao.

Từ Diệt Tuyệt sư thái khi thay hình đổi dạng đổi tên là Kim Hoa Bà Bà, Đại Ý Ty đã không sử dụng võ công minh giáo Ba Tư nữa, hôm nay nhìn thấy Y Thiên kiếm, nói không chừng, sẽ phải dùng tới rồi, cùng lắm là đem những người này một mạch giết chết hết thì chẳng ai biết.

Còn khi Diệt Tuyệt sư thái vùng kiếm lên tấn công, tuy chặt đứt được quái trượng của đối phương, nhưng khi ra tay đã dùng đến Nga Mi Cửu Dương Công tu luyện trên ba mươi năm nay, thần công này khi chạm vào Kim Hoa bà bà như chìm vào trong đại dương, không còn tầm hơi gì, chỉ lay động tả áo mà thôi chứ không đẩy lùi bà ta được một bước.

Bây giờ nghĩ lại, trong bụng không khỏi kinh hãi, biết rằng bà ta nội lực rất cao siêu, lực xương sống lại vững chãi, chẳng khác gì kẻ tráng niên, không có vẻ gì một bà già hom hem yếu đuối, tu luyện đạt tới mức như thế thật khó mà hiểu nổi :

– Tiếp chiêu đi!

Diệt Tuyệt sư thái đang muốn rút kiếm ra, thì bất chợt nghe có người cao giọng kêu to :

– Đừng đánh.. đừng đánh! Có chuyện gì thì từ từ nói!

Bỗng nhiên nơi không xa đồng cỏ khô sụp xuống, thảo điệp bay tán loạn, từ bên trong chui ra một thanh niên trẻ ở trần, bên dưới hạ thân chỉ quấn quanh tấm vải lam khô, Diệt Tuyệt sư thái và Kim Hoa Bà Bà đều không khỏi ngẩn ra, người này trốn ở trong đồng cỏ khô xem ra đã rất lâu, lấy tu vi, nội lực của chính mình mà không phát hiện được, thiếu niên này lẽ nào nội công trình độ lại thâm sâu như thế? Nhìn kỹ lại thấy hấn dáng người to cao, toàn thân bắp thịt lồi lên cứng cáp, vóc người kiện mỹ cực điểm, vẻ đẹp tràn ngập dương cương nam tính, không khỏi âm thầm than thở.

Trương Siêu Quần vừa mới xuất hiện, A Ly lập tức gọi lên, vui vẻ nói :

– Trương Siêu Quần ca, huynh sao vậy lại ở chỗ này! Ta cùng bà bà thật lo lắng cho huynh a! Hai năm qua huynh đi nơi nào?

Diệt Tuyệt sư thái cùng Kim Hoa bà bà vốn là kẻ tám lạng người nửa cân, nghe tiểu cô nương kia nói như vậy, hóa ra thiếu niên kỳ dị này là cùng Kim Hoa bà bà một đường, không khỏi bắt đầu sinh ý lui, nhưng nếu như thế mà lùi bước, thì ảnh hưởng đến tên tuổi phái Nga Mĩ, trong lòng do dự....

– Tiểu bối Trương Siêu Quần là đệ tử Trương chân nhân phái Võ Đang, xin bái kiến sư thái.

Tuy rằng trên người hấn y phục thiếu thốn chẳng ra sao, nhưng da mặt hấn thì thật dày, bình chân như vại.

Diệt Tuyệt sư thái ngoài 40 tuổi, tuy nhìn thấy hấn thật là hoang đường, nhưng cũng chỉ là kẻ nhũn mỳ, còn sư muội Bối Cẩm Nghi lại là không nhận được nhẹ giọng nói thầm :

– Tiểu tử này áo không đủ che thân, cũng không biết trốn ở nơi đó làm cái gì, đệ tử phái Võ Đang sao lại có hành vi như thế, quá nửa là già mọ, Đình sư tỷ thử nói xem?

Khi nàng nghiêng đầu nói thì thấy Đình Mẫn Quân đôi mắt nhìn chăm chăm trên người thiếu niên đang cõng trần đờ ra, tựa hồ là suy tư điều gì đó, nàng không khỏi kinh ngạc.

– Người là đệ tử Trương chân nhân?

Diệt Tuyệt sư thái cau mày hỏi, vừa rồi thiếu niên này xưng là đệ tử Trương Tam Phong, trong khi ở chốn giang hồ chỉ có danh xưng Võ Đang thất hiệp thì tại sao bên trong lại thêm một đệ tử nào nữa? Trương Tam Phong nhiều năm qua đã không thu đồ đệ, mặc dù núi Võ Đang có thu thêm đồ đệ, nhưng cũng là môn đồ của Võ Đang thất hiệp, việc này người trong võ lâm đều biết đến, Diệt Tuyệt sư thái cảm giác đầu tiên chính là tiểu tử này đang nói dối.

– Sư thái võ nghệ quá cao cường, tiểu bối may mắn gặp dịp nhìn thấy, sư thái kiếm thuật siêu quần, khiến cho lòng người kính phục, trong chốn giang hồ hiện nay, ngoại trừ sư phụ của tiểu bối, lúc này lấy sư thái là kiếm pháp cao nhất.

Dốc hết vốn liếng nịnh nọt, gặp người liền nâng, quyết không để chậm, quả nhiên là Diệt Tuyệt sư thái trên mặt lộ vẻ mỉm cười, tâm trạng khá là vui.

– Thiếu hiệp là đệ tử phái Võ Đang, vì sao trốn ở bên trong đồng cỏ khô, còn... còn áo không đủ che thân như thế?

Không đợi hấn trả lời, Diệt Tuyệt sư thái quay đầu lại hỏi :

– Mẫn quân, Cẩm Nghi, các người có mang theo y phục không?

Bối Cẩm Nghi hơi kinh hãi, sư phụ từ trước đến giờ đối đãi với người ngoài nghiêm túc thận trọng, sao hôm nay lần thứ nhất mới nhìn thấy tiểu tử và vật

lăng tử này liền như vậy hậu đãi?

Hồi này Bối Cẩm Nghi thấy hấn hướng về Đình Mẫn Quân bên cạnh lên kút liếc mắt nhìn, thì trong lòng cho rằng hấn thấy Đình sư tỷ có khuôn mặt xinh đẹp, nên có ý nghĩ gây rối, nàng không hề hay biết là hai năm trước Đình Đình Mẫn Quân cũng đã từng trước mặt tiểu tử và vật lăng tử này từng có chung một chân.

– Bẩm sư phụ, chúng ta không có mang.

Này không phải là phí lời sao? Đệ tử Nga Mi thì làm sao bên người có mang theo y phục nam nhân?

Kỷ Hiểu Phù sắc mặt ứng hồng lên, từ trong bên trong bao lấy ra một cái một bộ thanh y, cúi thấp đầu, đưa đến trước mặt Trương Siêu Quần nhỏ giọng nói :

– Ngươi... ngươi mặc vào đi!

Trương Siêu Quần mỉm cười, nói tiếng cảm ơn, nhận lấy mặc vào, Diệt Tuyệt sư thái thấy hấn thân thể hoàn mỹ đã được mặc ý phục vào, trong lòng rung động, lập tức âm thầm tự trách, chính mình hôm nay đây là sao vậy?

Trương Siêu Quần vừa xuất hiện ra tới, một trận tranh đấu giữa Diệt Tuyệt sư thái và Đại Ý Ty bị trừ khử trong vô hình, trong lòng hấn âm thầm đắc ý, lại nhìn thấy, ở đây có năm nữ tử, chính mình không ngờ đã thọc dương vật vào ba cái âm đạo, còn lại hai cái, sợ rằng sau này cũng là trốn không thoát kế hoạch hậu cung của mình, hấn càng là rợn rợn hơn.

Hấn vừa mới mặc y phục vào, Đại Ý Ty bỗng nhiên không nói một lời, xoay người, kéo A Ly đi ngay.

A Ly quay đầu lại kêu lên :

– Trương Siêu Quần ca... Trương Siêu Quần ca!

Trương Siêu Quần thấy Đại Ý Ty phải đi, không khỏi quỳnh lên, nói

– “Bà bà, ngươi...ngươi... phải đi sao?”

Đại Ý Ty dừng lại nói :

– Ngươi còn gọi ta bà bà à? Tốt...tốt lắm...

Nói xong cùng A Ly nhẹ nhàng phóng đi.

Trương Siêu Quần cảm thấy thất vọng, phảng phất trong lòng mất đi cái gì vậy, ngày ấy tình duyên có khác gì mới hôm qua, nhưng nàng kiên kỳ Minh giáo Ba Tư, trước sau gì cũng không dám lấy bộ mặt thật gặp người, bất quá lập tức trong lòng hấn run rẩy dữ dội, vừa nãy Đại Ý Ty nói lời kia :

“Ngươi còn gọi ta là bà bà à! Này lại là ý gì?”

Chẳng lẽ nói...ta phải gọi nàng... gọi nàng là Đại Ý Ty cho thân mật hơn trong lối xưng hô sao? Trương Siêu Quần vừa nghĩ, trong lòng mừng rỡ như điên, liền muốn chạy đuổi theo nàng, chợt nghe Diệt Tuyệt sư thái hỏi.

– Trương thiếu hiệp, ngươi cùng Kim Hoa bà bà là người quen à?

Trương Siêu Quần bất đắc dĩ quay đầu lại, cười nói :

– Từng có gặp mặt một lần, bà bà thật ra rất tốt, hai năm trước giúp tiểu bối báo thù, giết không ít quân Mông Cổ.

Diệt Tuyệt sư thái gật đầu :

– Kim Hoa bà bà hành tung quái lạ, hóa ra là cũng là người chung một chí hướng, vừa rồi thật là nguy hiểm, Trương thiếu hiệp, ta còn có chút sự vụ phải xử lý, sau này gặp lại.

Diệt Tuyệt sư thái ngừng đầu nhìn trời, xuất thần hồi lâu, lại nói:

– Hiểu Phù, theo ta.

Bà không thèm nhìn đồ đệ, đi vào trong căn nhà tranh, ba người cùng đi theo, Dương Bất Hối kêu lên:

– Mẫu thân...

Cũng định chạy theo, Kỷ Hiểu Phù biết lần này sư phụ đích thân xuống núi, là do thanh lý môn hộ, tuy mình trước đây được sư phụ sủng ái, nhưng sư thái tính tình nghiêm khắc, không biết sẽ xử mình ra sao, nên quay lại nói với nữ nhi nói :

– Con cùng Vô Kỵ ca ca đi chơi, đừng có tới đây.

Trương Siêu Quần trong tai nghe giọng nói của nàng, phảng phất như ở trong mộng mới tỉnh, thấy Diệt Tuyệt sư thái muốn dẫn Kỳ Hiểu Phù đi, làm sao mà biết sẽ phát sinh cái gì, nhưng đây là việc của sư đồ bọn họ, mình tùy tiện đi theo sẽ gây phiền toái, thấy thầy trò các nàng bốn người hướng về xa xa bước đi, nên hần quay đầu lại hướng về Trương Vô Kỵ nói :

– Vô kỵ, người mang theo Bát Hối đi tìm Hồ tiên sinh chơi đi, không nên tới gần đây.

Trương Vô Kỵ lâu nay đối với vị tiểu sư thúc này tôn kính rất nhiều, lúc này lại là chân chủ, nói :

– Hồ tiên bối ... đã chết rồi.

Trương Siêu Quần chấn động trong lòng, mới đêm qua và thêm buổi sáng hôm nay mà thôi, Hồ Thanh Ngu đã bị Đại Ý Ty giết? Hỏi kỹ lại thì mới biết, nguyên lai sáng nay Kim Hoa bà bà liền tới, giết chết vợ chồng Hồ Thanh Ngu, những người được gọi là chính phái không dám cùng Kim Hoa bà bà động thủ, lập tức chạy trốn, Kim Hoa bà bà thấy Trương Vô Kỵ mi thanh mục tú, liền muốn bắt mang đi Linh Xà đảo cho A Ly làm bạn, nhưng khi biết Trương Vô Kỵ là nhi tử của Võ Đang ngũ hiệp Trương Thúy Sơn, liền ép hỏi hần nơi ở của Kim Mao Sư Vương Tạ Tổn đang biệt tích, Trương Vô Kỵ tuy nhỏ tuổi, nhưng là rất ngạnh khí, không chịu tiết lộ, trong lúc Kim Hoa bà bà đang ép hỏi thì Kỳ Hiểu Phù chạy tới dẫn theo Trương Vô Kỵ chạy trốn lại đây, tiếp theo là phát sinh sự việc vừa rồi.

Trương Siêu Quần thương tiếc không ngớt, dù là mình đến nơi này, chung quy là cũng không có thể thay đổi số mệnh một đời thân y, bỗng nhiên hần lại nghĩ đến Kỳ Hiểu Phù, nàng vốn đã là đáng thương, sinh ra một cái tiểu cô nương khả ái như thế, nếu như không thể hưởng thụ được niềm hạnh phúc gia đình, thì bị Diệt Tuyệt lão ni giết, thực sự là đạo trời không tha, khi hần ngẩng đầu nhìn lên, thì Diệt Tuyệt sư thái bọn bốn người đi được rất xa từ lâu, hần liền vội vàng dặn dò Trương Vô Kỵ vài câu, rồi phóng người đi theo.

Hần nghĩ, Đinh Mẫn Quân cũng bị chính mình do ma xui quỷ khiến nên đã cùng nhau quan hệ thân xác, chắc là không đến mức ở trước mặt Diệt Tuyệt sư thái thuyết tam đạo tứ, nhưng lần này Diệt Tuyệt sư thái tự mình xuống núi, là từ chỗ nào biết được chuyện của Kỳ Hiểu Phù?

Trương Siêu Quần thấp thỏm bất an âm thầm đi theo, sợ bị Diệt Tuyệt sư thái phát hiện, xa xa thì ngồi xỏm người xuống, hần tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh đã có hai năm hòa hậu, tuy rằng không đến nỗi vô đối thiên hạ, ngạo thị quần hùng, nhưng nhĩ lực đã trở nên nhạy bén cực điểm, thêm vào bản thân hần đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt của đơn vị đặc công, so với thường nhân thính giác mạnh hơn mấy lần, cho nên tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng vẫn nghe được.

Lúc này trong Hồ Điệp cốc nổi lên cơn gió lớn, âm thanh đút quăng bay tới, nghe Kỳ Hiểu Phù nói rằng :

– Đệ tử trăm phương nghìn kế trốn tránh y, nhưng không cách nào thoát khỏi tay y, sau cùng bị y bắt được, sư phụ... đệ tử bất hạnh, gặp phải cái oan nghiệt kiếp trước ...

Nàng nói tới đây, âm thanh càng lúc càng nhỏ. Diệt Tuyệt sư thái hỏi:

– Rồi sau đó?

Kỳ Hiểu Phù nói nhỏ:

– Đệ tử chống cự không lại, thất thân với y. Y giám thị đệ tử cực kỳ nghiêm ngặt, khiến cho đệ tử muốn chết cũng không xong, cứ như thế suốt mấy tháng trường, bỗng có kẻ địch đến tìm y, đệ tử thừa cơ trốn thoát, chẳng bao lâu biết ra là đã có mang, không dám thừa cùng sư phụ, chỉ còn nước lên sinh ra một hài tử.

Diệt Tuyệt sư thái hỏi:

– Tất cả thực là như thế ư?

Kỳ Hiểu Phù nói:

– Đệ tử nghìn vạn lần không dám nói dối sư phụ.

Diệt Tuyệt sư thái trầm ngâm một hồi, nói:

– Tội nghiệp người thật đáng thương. Nhưng việc này đâu có phải là lỗi ở người đâu.

Đinh Mẫn Quân nghe lời nói của sư phụ có vẻ thương xót Kỳ Hiểu Phù, liền hậm hực nhìn nàng một cái, Diệt Tuyệt sư thái thở dài, hỏi:

– Thế bây giờ con định ra sao?

Kỳ Hiểu Phù vội đáp:

– Đệ tử do gia nghiêm định đoạt, vốn đã hứa gả cho Ân lực hiệp phái Võ Đang, nay gặp phải biến cố này, chỉ mong sư phụ nhủ lòng cho đệ tử xuất gia, cắt tóc làm ni cô.

Diệt Tuyệt sư thái lắc đầu:

– Chuyện đó không nên, vậy tên bại hoại đã hại đời người kia tên hấn là gì?

Trương Siêu Quần trong nội tâm thấy gay go, cái này cũng không thể nói, nói ra liền nát, hấn ở nơi xa xa gấp gáp, bên kia Kỳ Hiểu Phù hạ giọng nói:

– Y ... y họ Dương, đơn danh một chữ Tiêu.

Diệt Tuyệt sư thái bỗng nhảy dựng lên, tay áo phất một cái, nghe lách cách, một thân cây gỗ đã bị bà ta đánh vỡ một bên, Kỳ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân, Bối Cẩm Nghi ba người mặt liền biến sắc.

Diệt Tuyệt sư thái gần giọng hỏi:

– Người bảo tên hấn là Dương Tiêu? Có phải là đại ma đầu của Ma giáo, tự xưng cái gì “Quang Minh Tả Sứ” Dương Tiêu đấy không?

Kỳ Hiểu Phù đáp:

– Y ... y ... là người trong Minh giáo, hình như trong giáo phái này cũng có chút địa vị.

Diệt Tuyệt sư thái mặt đầy vẻ giận dữ, nói:

– Minh giáo cái gì? Cái đó là bọn Ma giáo thương thiên hại lý, vô ác bất tác. Y ... y trốn ở đâu? Ở trên Quang Minh Đỉnh dãy Côn Lôn chẳng? Để ta đi tìm y.

Kỳ Hiểu Phù nói:

– Y nói, bọn họ Minh giáo ...

Diệt Tuyệt sư thái quát lên:

– Ma giáo.

Kỳ Hiểu Phù nói:

– Vâng. y nói tông đàn của Ma giáo vốn đặt trên đỉnh Quang Minh, nhưng những năm gần đây nội bộ bất hòa, y không tiện ở lại đỉnh Quang Minh, để người khác khỏi nói là y muốn làm giáo chủ, nên dời qua ẩn cư trên Tọa Vọng Phong thuộc dãy Côn Lôn, nhưng chỉ nói cho một mình đệ tử biết thôi, trên giang hồ không ai hay cả, sư phụ đã hỏi đến, đệ tử không dám không thưa, sư phụ, người đó ... người đó là kẻ thù của bản phái đấy ư?

Diệt Tuyệt sư thái nói:

– Thù sâu như biển, đại sư bá người Cô Hồng Tử, đã bị tên đại ma đầu này chọc giận quá mà chết.

Trương Siêu Quần thở dài, trầm nghĩ :

“ Có câu nói ngực lớn nhưng không có đầu óc, quả nhiên là như vậy a, làm gì cũng không nên nói ra là Dương Tiêu, cứ tùy tiện nói cái tên Trương Tam, Lý Tứ gì đó không được sao? Biết rõ ràng Minh giáo là những người đại địch với chính phái. ...

Bạn đang đọc truyện *Tân Y Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Vì Sao Lại Tha Chết Kỳ Hiểu Phù

Lúc này, cơn gió đã ngừng lại, tất cả âm thanh từ xa xa đều không nghe rõ nữa, Trương Siêu Quần âm thầm sốt ruột, thấy các nàng nói một lúc, đột nhiên Kỳ Hiểu Phù đứng thẳng người lên, một mình đi theo Diệt Tuyệt sư thái.

Trương Siêu Quần không còn che giấu hành tung, hấn đứng lên, hướng về Diệt Tuyệt sư thái cùng Kỳ Hiểu Phù chạy tới

Đinh Mẫn Quân cùng Bối Cẩm Nghi hai nàng bỗng thấy hấn đột nhiên xuất hiện, giật mình, Đinh Mẫn Quân càng là nhú lên lông mày khó sở suy nghĩ, mãi đến khi Trương Siêu Quần thân hình xẹt qua, nhìn thấy bóng lưng hấn thì, đột nhiên thân thể mềm mại chấn động, sắc mặt đại biến, lâm lâm nói :

– Là hấn. ... đúng là hấn!

Bối cẩm nghi ngạc nhiên hỏi :

– Cái gì là hần? Sư tỷ cũng biết hần sao?

Đình Mẫn Quân ngẩn ra, nói :

– Không... ta không quen biết, hần là đệ tử phái Võ Đang, ta làm sao nhận thức...

Bối Cẩm Nghi bán tín bán nghi, liếc nhìn bóng lưng Trương Siêu Quần, lại liếc nhìn nhìn Đình Mẫn Quân mặt mày trắng bệch đang trầm ngâm.

Diệt Tuyệt sư thái đem Kỳ Hiểu Phù mang tới nơi yên tĩnh, Trương Siêu Quần nấu mình đằng sau thân cây không dám thò mặt ra, chỉ nhìn Diệt Tuyệt sư thái nói một hồi, Kỳ Hiểu Phù cúi đầu suy nghĩ, sau cùng lắc đầu, thân thái cực kỳ kiên quyết, hiển nhiên không chịu theo lệnh sư phụ, lại thấy Diệt Tuyệt sư thái giờ tả chưởng lên, dường như định đánh xuống, nhưng bàn tay lại ngừng ở trên không, không hạ xuống, dường như cho Kỳ Hiểu Phù cơ hội sau cùng có chịu hồi tâm chuyển ý hay chăng.

Trương Siêu Quần tim đập thình thình, nghĩ thầm chưởng đó đánh xuống đầu, Kỳ Hiểu Phù không sao sống được, hai mắt y không dám chớp, chăm chú nhìn Kỳ Hiểu Phù, chỉ thấy nàng quỳ hai gối xuống, Diệt Tuyệt sư thái thở dài một tiếng, đang muốn ra tay, thì nghe phía sau truyền đến tiếng kêu, hơi nhuróng mày, chưởng lực ngưng mà không phát, quay đầu lại nhìn lại, thấy là Trương Siêu Quần, sắc mặt Diệt Tuyệt sư thái khó chịu.

– Chưởng hạ lưu nhân...chưởng hạ lưu nhân...

Trương Siêu Quần phóng tới tốc độ thật nhanh, Kỳ Hiểu Phù vốn đã nhắm mắt chờ chết, thấy hần chạy tới, lúc này linh cảm nhìn thấy một tia hi vọng, thân thể mềm mại như muốn quỵ xuống.

Diệt Tuyệt sư thái tức giận bực bội nói :

– Trương thiếu hiệp, ta thấy ngươi là đệ tử của Võ Đang, cho nên còn khách sáo, ngươi sao vậy không biết phân biệt, là ý vào Trương Tam Phong muốn tới can thiệp việc nhà phái Nga Mi của ta?

Trương Siêu Quần thấy mình đến vừa kịp lúc, thờ phào nhẹ nhõm, liên tục khoát tay nói :

– Sư thái, không phải vậy, tiểu bối nào dám can thiệp việc quý phái? Kỳ thực tiểu bối chỉ là... tiểu bối chỉ là...

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nói cái gì được rồi.

Diệt Tuyệt sư thái hừ một tiếng, nói :

– Đã như vậy, xin mời Trương thiếu hiệp rời đi.

Trương Siêu Quần nơi nào sẽ đi? Con mắt hơi chuyển động, nói

– Vâng, chúng ta liền rời đi.

Hướng về Kỳ Hiểu Phù hần nói:

– Kỳ sư tỷ, sư thái để chúng ta rời đi, tỷ còn không đi theo tiểu đệ à?

Diệt Tuyệt sư thái giận tím mặt, quát lên :

– Ngươi ở đây quấy nhiễu cái gì! Hiểu phù là đệ tử phái Nga mi, lại không phải là người của phái Võ Đang, ngươi dựa vào cái gì bảo nó rời đi?

Trương Siêu Quần cười một tiếng, nói :

– Sư thái, Kỳ sư tỷ cùng Ân lục ca có hôn ước tại người, có câu nói gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, nàng không theo tiểu bối về Võ Đang thì lại đi nơi nào?

Diệt Tuyệt sư thái vốn là đang giận dữ, nghe hần nói lời này, lại nghĩ đến, nếu như Ân Lê Đình biết vị hôn thê của mình bị Dương Tiêu đại ma đầu này làm bẩn, tất nhiên thương tâm gần chết, sư thái không khỏi tâm địa mềm lại, thở dài, chuyện Kỳ Hiểu Phù gả cho Vũ Đang Ân lục hiệp, Diệt Tuyệt sư thái là cực kỳ tán thành, Ân Lê Đình vốn là ôn văn nho nhã, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại là đệ tử của Trương Tam Phong, võ công cao cường, nhân phẩm ngoại hình đều là tốt nhất chi tuyến, ông trời đã tác hợp cho, lại bị Dương Tiêu đại ma đầu phá hoại tan tành, thật là đáng trách, bất quá thì dù gì cũng là Nga Mi phụ Võ Đang, Diệt Tuyệt sư thái trong lòng áy náy, ngừng khí dịu lại, nói :

– Trương thiếu hiệp, ngươi trở về chuyển cáo với Ân lục hiệp, ta Diệt Tuyệt sư thái không quản được đệ tử, xin hần chọn mối lương phôi khác.

Trương Siêu Quần nói

– Sư thái có ý là Kỳ sư tỷ không thể gả cho Ân sư ca của tiểu bối?”

Diệt Tuyệt sư thái gạt đầu nói :

– Nữ tử thất trinh, há có thể tái giá?

Trương Siêu Quần nói :

– Việc này tiểu bối cũng có biết ít nhiều, cũng không khó mà trách Kỷ sư tỷ, muốn trách thì trách Dương Tiêu đề hèn vô liêm sỉ, sử dụng thủ đoạn hạ lưu khiến cho Kỷ sư tỷ đi vào khuôn phép, Kỷ sư tỷ cũng là người bị hại, sư thái cũng đã từng nói, Kỷ sư tỷ là đệ tử phái Nga mi, nếu là người mình, thì có chuyện gì mà không thể tha thứ?

Diệt Tuyệt sư thái ngạc nhiên nói :

– Nguyên lai ngươi cũng biết việc này.

Diệt Tuyệt sư thái quay đầu hướng về Kỷ Hiểu Phù đang bị ai khóc lóc liếc mắt nhìn, không khỏi sinh lòng trắc ẩn.

Kỷ Hiểu Phù là một tay Diệt Tuyệt sư thái nuôi nấng từ nhỏ nhìn đến khi lớn lên, kiếm pháp của nàng tàn nhẫn, tính tình cương liệt, cùng sư thái khá là tương tự, Diệt Tuyệt sư thái đã từ lâu nội định cho nàng là người nối nghiệp phái Nga Mi, chỉ là vừa rồi chính mình muốn nàng dụ dỗ Dương Tiêu xuất hiện, để giết đại ma đầu này, nhưng Kỷ Hiểu Phù không chịu, ngôn từ rất có tâm ý giữ gìn bảo vệ cho y, vì thế Diệt Tuyệt sư thái giận dữ, nếu không có Trương Siêu Quần đột nhiên đến, chỉ sợ mình đã một chương đập chết nàng.

Trương Siêu Quần lại nói :

– Tiểu bối thường nghe sư phụ nhắc tới sư thái, lão nhân gia nói, trong chốn võ lâm, Võ Đang và phái Nga Mi là sâu xa có chung ngọn nguồn, lão nhân gia còn nói khi còn nhỏ rất là kính phục sư tổ quý phái Quách Tương nữ đại hiệp, lại còn nói, hiện nay trong chốn võ lâm, có thể tìm ra một người giống như sư thái, ghét cái ác như kẻ thù, cương trực công chính nữ trung hào kiệt là rất khó kiếm.

Diệt Tuyệt sư thái trong lòng hơi động, mặc dù biết tên tiểu tử đệ tử của phái Võ Đang này trong miệng đầy mật, lời nói ra thường bất tận thì không thật, nhưng cũng không tránh khỏi trong lòng mang lại sự vui thích, địa vị Trương Tam Phong ở trong võ lâm là ngôi sao sáng, ngay cả người phái Thiếu lâm phần lớn so với ông ta cũng là bối phận thấp hơn, có thể để cho Trương Tam Phong kim khâu một tán, thực là quý giá....

Diệt Tuyệt sư thái mở miệng cười nói :

– Đứa nhỏ này, chỉ biết là hống cho người hài lòng, không trách Trương chân nhân thu phục ngươi làm đệ tử, chắc là cũng do ngươi lời ngon tiếng ngọt thuyết phục phải không?”

Trương Siêu Quần nghiêm mặt nói :

– Không...không, thưa sư thái...đây quả thật là tiểu bối chính tai nghe được, lúc đó Đại sư huynh cùng Thất sư huynh cũng đều có mặt, sư thái nếu không tin, có thể đi hỏi bọn họ.

Sao lại hỏi? Lễ nào sư thái sẽ vội vã chạy đến Võ Đang sơn hỏi, các ngươi ở năm nào đó, tháng nào đó, có phải là nghe sư phụ các ngươi Trương tam Phong...khen ta?

Đúng ra thì Diệt Tuyệt sư thái cũng không khó đối phó, người người ai cũng thích nghe nịnh nọt, Diệt Tuyệt sư thái này tuy rằng lúc nào gương mặt cũng lạnh lùng, nhưng cũng rất yêu thích nghe người ta khen ngợi, dù ai mặc kệ võ công là cao bao nhiêu, kỳ thực cũng vẫn như là người bình thường, chỉ cần hiểu được tính tình, thì đối phó với người cũng không khó gì.

– Hừm, ta làm gì mà cần đi hỏi bọn họ, vừa rồi là người có ý muốn dẫn Kỷ Hiểu Phù về phái Võ Đang sao?”

Trương Siêu Quần ngẩn ra, lúc này chỉ là thuận miệng nói thôi, chẳng lẽ còn thật sự là mang đi à?

Kỷ Hiểu Phù bỗng nhiên nói :

– Sư phụ, Hiểu Phù sẽ không đi đâu hết, tình nguyện quay về Nga Mi xuống tóc làm ni cô, từ đây xuất gia, không để ý tới bụi trần nữa.

Diệt Tuyệt sư thái lắc đầu thờ dài nói :

– Ngươi vẫn không chịu nghe lời của ta dẫn dụ Dương Tiêu xuất đầu, nói rõ ngươi vẫn đối với hán cũng còn có mang tình nghiệt, thì xuống tóc làm ni cô, có ích lợi gì?

Trương Siêu Quần nghe sư thái nói, trong lòng âm thầm gật đầu tán thưởng, Kỷ Hiểu Phù lại khóc rờn nói :

– Sư phụ, đệ tử trước sau cũng không hạ thủ y được, xin sư phụ một chương đánh chết đệ tử đi, Hiểu Phù ở trên đời này đã nhận hết lời thóa mạ nhục nhã cũng đủ rồi, sinh tử từ lâu nhìn thấu, nếu sư phụ không chịu để cho đệ tử về Nga Mi, chỉ bằng cho đệ tử một chương, cũng làm cho cõi đời này bớt đi một người có cái số khổ.

Diệt Tuyệt sư thái vừa nãy đã nổi lên sát cơ, nhưng bị Trương Siêu Quần ba hoa một hồi nên bị trộn lẫn, lại không xuống tay được, trong lúc sư thái đang do dự thì Trương Siêu Quần thấy tình hình cũng lại không ổn, hán bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt bà, gục đầu ôm chặt sư thái lại lên tiếng khóc lớn, nói:

– Kỷ sư ty... sư ty từ nhỏ đã được sư thái ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng, lão nhân gia nuôi lớn rồi truyền dạy võ công cho sư ty, cũng không dễ dàng đâu, sư thái là người hiền lành như thế, làm sao mà cam lòng đem đệ tử yêu thương nhất của mình mà giết cơ chứ? Chính sư ty chết rồi cũng không quan trọng, nhưng nếu như vậy, chẳng phải là hại sư thái phải gánh vác cái tội giết đồ nhi ác như Ma giáo sao? Sư phụ thường khen sư thái làm việc gì cũng phân rõ trắng đen, tiêu đệ nghe rõ ràng như vậy, sư ty cũng không thể nhận như vậy được...

Trương Siêu Quần ôm thân thể Diệt Tuyệt sư thái mỹ lệ đầy đà mê người, đè ép cái đầu mình trước cái âm hộ của sư thái, vừa khóc vừa cảm nhận phía bên trong lớp vải tầng bào là độ mềm của cái gò mu âm hộ nhô cao, hẳn đều có thể cảm giác được, cho nên dục hóa bất chợt tăng vọt, nơi nào mà còn nhìn được, cái đầu liền dụi sát vào phía trước người Diệt Tuyệt sư thái cao quý, lắc qua lắc lại giả vờ thương tâm trên cái kia mượt mà mềm mại...

Diệt Tuyệt sư thái thấy hẳn khóc đến âm thanh đại cực, nhưng nhìn xuống thì thấy trong đôi mắt hẳn một giọt nước mắt cũng không rạn ra, vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng sư thái làm sao biết được hẳn tâm địa gian xảo, gương mặt đầy đỏ sư thái nói sao cũng không chịu đứng lên, cho nên nhìn cười:

– Được rồi... được rồi, đừng giả vờ giả vịt nữa, ta tuy rằng lão, nhưng cũng không hồ đồ, hai người các ngươi ở trước mặt ta đang vừa tung vừa hứng phải không?

Lúc này Trương Siêu Quần thấy Diệt Tuyệt sư thái có vẻ dung túng cho hẳn, nên sắc thủ bắt đầu làm càn du tẩu, đôi bàn tay đang vòng ra phía sau cái eo của sư thái ôm lấy âm thầm lặng lẽ đã đưa xuống dưới cái mông đầy đà nhưng không mập bự, cuối cùng thì dừng ở lại trên hai mảnh thịt mông tròn vo rất chậm rãi xoa nắn, còn bất chợt đưa những đầu ngón tay cách lớp vải vóc tầng bào đâm thoáng đến cái khe mông thật sâu...

Rất nhanh, Diệt Tuyệt sư thái cảm thấy toàn bộ hai bàn tay của hẳn đã dán lên cái mông của mình rồi, hơn nữa còn đang chậm rãi cao thấp di động, từ hai bên mông truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay của hẳn làm cho Diệt Tuyệt sư thái không khỏi khẽ run nhè nhẹ, cái mông to tròn mê người của Diệt Tuyệt sư thái cao quý trong nháy mắt rơi vào đôi ma trảo của Trương Siêu Quần xấu xa, một thoáng dẫn đo Diệt Tuyệt sư thái thoáng cái liền cảm giác thân thể nóng hổi bắt đầu có chút bất an như là vận vẹo, cái cảm giác đã chôn vùi qua bao nhiêu năm mỗi khi gần gũi với người yêu là Cô Hồng Tử tưởng chừng đã quên lãng xóa nhòa lại quay về đột ngột, cái âm đạo chợt bài tiết dính dính nhòn không thể không chế được, hoa điền trong mật đạo rì rì tưng tưng ra dịch nhòn, Diệt Tuyệt sư thái chỉ cảm thấy thân dưới truyền đến từng đợt tê ngứa, mà cái tê ngứa này lại rất nhanh truyền khắp toàn thân, thân dưới cái âm hộ sớm bị cái mặt Trương Siêu Quần dụi vào ma sát nên hồng thủy đã tràn lan, toàn thân vừa chua xót lại tê dại, mỗi lần mặt hẳn dụi vào một cái, liền đem cái mu âm hộ hơi nhô lên bị ao hãm nhấn xuống, hơi thở nóng bỏng từ cái mũi của hẳn tựa hồ như cách cái áo tầng bào xuyên thấu qua cái tiểu khó bằng lụa mỏng, trực tiếp thổi vào bên cái khe nứt ẩn giấu kín đáo hơn hai chục năm nay, kể từ khi Cô Hồng Tử bị Dương Tiêu chọc tức mà chết...

Bên trong cái tiểu khó bằng tơ lụa mỏng manh bao bọc âm hộ bất giác trở nên ẩm ướt, đã không phải là sơ ca Trương Siêu Quần thoáng cái tự hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, cặp đùi ngọc của sư thái không tự chủ kín đáo từ từ kẹp chặt lại, thoáng thoáng cái mùi hăng ngậy của cái âm hộ Diệt Tuyệt sư thái chui vào bên trong lỗ mũi Trương Siêu Quần làm cho hẳn sững sờ, hẳn thừa biết đây là mùi của con cái tiết ra khi muốn động dục, lẽ nào.....

Diệt Tuyệt sư thái lúc này cũng lớn tiếng nói tiếp:

– Đứng lên ngay, ngươi cứ giả vờ quỳ khóc ta sẽ đánh ngay một chưởng chết toi bây giờ.

Lúc này Trương Siêu Quần mới cười hi hi đứng dậy, trên mặt so với hoa tươi còn xán lạn hơn:

– Sư thái nói sai rồi, sư thái là người bất lão... không chỉ là bất lão, nhìn qua lại còn vô cùng mỹ lệ, trẻ tuổi, nói thật tiểu bối cảm thấy sư thái cùng với dung mạo Kỷ sư ty giống như là tỷ muội vậy, mới nhìn, vẫn đúng là không phân được ai lớn tuổi hơn...

Diệt Tuyệt sư thái xưa nay nghiêm túc thận trọng, đối với bất kỳ người nào đều không để lộ sắc thái, hôm nay gặp phải miệng lưỡi của Trương Siêu Quần này không còn tính khí như bấy lâu nay, tính ra là không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi trong lòng cũng không có được vui vẻ như thế, hôm nay số lần mỉm cười gộp lại so với quá khứ bằng quá mấy chục năm đã qua, trong lòng sư thái chợt quay về yêu thích thiếu niên cơ trí hơn người này cực điểm, ý niệm thu làm đồ đệ nhất thời xuất hiện, nhưng lại nghĩ đến, hẳn là đệ tử chân truyền của Trương Tam Phong, theo bối phận để tính, thì làm sao quay đầu làm đệ tử của phái Nga Mi? Loại bỏ đi cái ý niệm này, trong đầu không ngờ lại tính toán xem trong đám nữ đệ tử tục gia của phái Nga Mi có người nào có thể gả cho hẳn, để cho hẳn sau này còn có lý do thường xuyên đến núi Nga Mi cùng mình trò chuyện.

– Như vậy đi, xem ra thì Trương thiếu hiệp biện hộ cho Hiếu Phù người, ta đáp ứng, sau khi trở lại Nga mi, xuống tóc làm ni cô, nhưng phải diện bích hồi lỗi trong ba năm, những năm qua võ công của ngươi hoang phế không ít, rất nhiều các sư muội đều sắp bắt kịp ngươi rồi, ngươi ở trong hậu sơn cố gắng nghiên cứu hai pho kiếm pháp là “Diệt kiếm” và “Tuyệt kiếm” cho kỹ lưỡng, chương môn phái Nga Mi sau này, võ công nhất định phải cao cường, nếu không được vậy thì làm sao nhất hậu phục chúng? Hiếu Phù ngươi có nghe rõ hay không?

Kỷ Hiếu Phù nửa mừng nửa lo, sư phụ không chỉ là tha tính mạng cho mình, còn muốn đem vị trí chương môn phái Nga Mi giao cho mình, chuyện này... đây là đang nằm mơ sao? Nàng nghĩ người hỏi lâu cũng không nhớ rõ đáp lại, Diệt Tuyệt sư thái lúc này tâm tình đang tốt, cười nói:

– Nhìn ngươi đáng đáp này, vui mừng đến mức sững sờ như trời trồng sao?

Kỷ Hiếu Phù vội vàng lần thứ hai quỳ gối, nặng nề dập đầu ba cái trước chân Diệt Tuyệt sư thái, khóc ròng nói:

– Đa tạ sư phụ tha chết.

Diệt Tuyệt sư thái cũng không để ý tới nàng, ngược lại nắm lấy bàn tay của Trương Siêu Quần đang đứng bên cạnh, hòa nhã nói:

– Trương thiếu hiệp, sau này rảnh rồi, nếu không ngại thì lên núi Nga Mi chơi, Nga Mi sơn tuy rằng không sánh với sự hùng vĩ của Võ Đang sơn, nhưng cũng non cao nước biếc, phong cảnh khắp nơi.

Trong đôi mắt Diệt Tuyệt sư thái thể hiện rất là thành ý tha thiết.

Kỷ Hiểu Phù từ nhỏ đến lớn chưa từng bao giờ gặp được sư phụ mình đối với người ngoài hiền lành như vậy, không khỏi kinh ngạc...

Trương Siêu Quần bị Diệt Tuyệt sư thái nắm chặt bàn tay, hần chỉ cảm thấy bàn tay sư thái mềm mại, càng là nghe thấy được trên thân thể sư thái truyền đến một luồng mùi thơm thanh nhã, trong đầu hần mơ mơ màng màng, phân biệt không ra đó là hương thảo được cây cỏ khi tắm rửa còn đọng lại, hay là mùi thơm tự nhiên của cơ thể, hơn 40 tuổi Tuyệt Diệt lão ni nhìn qua cũng chỉ tựa như là nữ nhân mới 30 tuổi vậy, một cổ thành thực phong vận, khiến người ta không nhận được lòng ngứa ngáy khó chịu, trong lòng ý niệm dục vọng đột ngột sinh sôi, trên mặt hần lập tức bùng đỏ.

Diệt Tuyệt sư thái liền nhận thấy, lập tức ý thức được chính mình có chút sơ xuất, cười vang nói :

— Trương thiếu hiệp, ngươi làm sao vậy mặt đỏ như vậy? Bị bản ni nắm tay, đầu óc ranh ma quỷ quái của ngươi chẳng lẽ lại nghĩ đến chuyện gì hay sao?

Trương Siêu Quần càng lúng túng, vội nói :

-Không có... không có... tiểu bối...

Hần lập bấp “tiểu bối” một hồi, trên mặt càng là đỏ thối, nói không ra lời, thấy hần mất tự nhiên như vậy, Diệt Tuyệt sư thái trong lòng tạo nên những làn gợn sóng lăn tăn, nhu tình chôn dấu đã lâu, lần này so với già thiếu niên nhỏ tuổi gấp đôi lại tự nhiên gây nên xúc động.

— Được rồi, bản ni còn có chuyện phải làm, sẽ không làm ngươi khó xử nữa, sau này rảnh rồi, nhất định nhớ tới Nga Mi sơn làm khách nhé! Hiểu Phù, thôi chúng ta đi!

Diệt Tuyệt sư thái lần này hạ son đến đây, là mục đích đi tìm Kỷ Hiểu Phù, xong việc rồi thì đầu còn sự việc gì khác muốn làm?

-Sư phụ, đồ nhi xin còn có ít lời nói cùng với Trương sư đệ.

Kỷ Hiểu Phù biểu hiện tâm tình phức tạp liếc nhìn Trương Siêu Quần.

Diệt Tuyệt sư thái nhủ đôi chân mày, lạnh lùng nói :

— Ta ở đằng trước chờ ngươi.

Kỷ Hiểu Phù thấy Diệt Tuyệt sư thái cùng với Trương Siêu Quần nói chuyện thì vẻ mặt ôn hòa, thần thái thân thiết chưa bao giờ có khách khí như thế, nhưng khi xoay mặt nói chuyện với chính mình, thật giống như băng sơn đá lạnh, cho nên nàng hướng ánh mắt về phía Trương Siêu Quần, bắt đầu cảm thấy hình như cũng có điều gì đó khác thường.

Kỷ Hiểu Phù vẫn nhìn về hướng Trương Siêu Quần, trong ánh mắt biểu nàng hiện phức tạp, không biết nên nói cái gì, khi thì ngờ ngác, khi thì hoảng hốt, nghĩ đến đêm qua chính mình hoang đường, nàng không biết làm sao mở miệng, ngược lại thì Trương Siêu Quần thờ dài hỏi trước :

— Kỷ sư tỷ, cần gì mà phải xuống tóc làm ni cô? Sư tỷ không đi gặp Dương Tiêu thì Bất Hối sẽ làm sao đây?

Kỷ Hiểu Phù ngẩn người, sâu kín nói :

— Trương sư đệ, ta cũng không hiểu rõ...lúc cùng với Dương Tiêu, đó là vạn bất đắc dĩ, bị y bức bách, nhưng ta lại không hối hận, ngươi có thể giúp ta một chuyện được không?

Trương Siêu Quần cũng đoán được nàng muốn nói cái gì, liền mở miệng

— Kỷ sư tỷ có phải là muốn tiểu đệ mang Bất Hối đi tìm phụ thân của nàng?

Kỷ Hiểu Phù đau thương nói :

— Đúng, chung quy là ta không thể mang theo Bất Hối về núi Nga Mi.

Trương Siêu Quần thấy nàng thống khổ, đành thờ dài :

— Sư tỷ thật sự không muốn cùng Dương Tiêu gặp mặt sao?

Kỷ Hiểu Phù lắc đầu :

— Ta làm sao lại có thể mắc thêm lỗi lầm nữa? Chính như lời ngươi nói, nếu như y thật sự yêu ta, lại sao lại mặc kệ cho ta một mình nuôi nấng Bất Hối như thế nhiều năm qua? Nam nhân... nam nhân khi chưa chiếm đoạt được thân thể nữ nhân thì lời ngon tiếng ngọt, ngậm trong miệng sợ tan, đợi ở trên đầu sợ nắng, chuyện gì cũng có thể liều mạng, đến khi có được thân thể rồi, thì...haha..

Trương Siêu Quần lúng túng, cũng nói không ra lời, theo như lời nàng nói, thì tất cả nam nhân đều có phẩm chất là tính vô si nhất, nhưng trên đời này, nam nhân đâu phải là ai cũng vậy? Không chiếm được thì trước sau gì cũng nói tốt, một khi được, bỏ đi thì diễn kịch quá tẻ

Kỷ Hiểu Phù mắt nhìn lên bầu trời, không chớp, thấp giọng nói :

– Trương sư đệ, chuyện tối hôm qua, xin người chớ trách, là do ta mơ mơ màng màng bị ảo giác, nhìn người lại nhận ra y, ta biết... người sẽ không đem chuyện này nói ra, có đúng không?

Trương Siêu Quần lại nhớ tới đêm qua cảm xúc mãnh liệt, nằng với cái kia cuồng dã, không hề bảo lưu phóng túng, không khỏi mặt đỏ tới mang tai, một trận giao hoan kiều diễm, thực là rung động tâm hồn, dư vị vô cùng...

Kỷ Hiểu Phù lại nói tiếp:

– Trương sư đệ, y hiện đang ở núi Côn Luân ẩn cư trên ngọn Tọa Vong Phong, người giúp ta đem Bất Hối đưa đi đến nơi đó gặp y, Hiểu Phù vô cùng cảm kích.

Nói tới chỗ này, nàng hạ thấp người xuống, dịu dàng cúi đầu.

Trương Siêu Quần vội vã tiến tới đỡ nàng lên, nói :

– Được rồi tiểu đệ đáp ứng sư tỷ, đừng khách sáo như thế.

Hai tay hắn vừa vừa tiếp xúc với đôi vai thon gầy của nàng, chỉ thấy Kỷ Hiểu Phù hai gò má ửng hồng, cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Mỹ nhân ở trước, da bạch trắng hơn tuyết, mái tóc như vân, thân thể truyền đến hương thơm thoang thoảng, Trương Siêu Quần tâm thần rung động, không kim lòng được mà cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng, Kỷ Hiểu Phù đột làm như bị độc trùng xả cắn một cái, toàn thân run rẩy, lui về sau mấy bước kinh ngạc nói :

– Trương sư đệ người... người...

Trương Siêu Quần sau khi hôn lên đôi môi nàng, lập tức hối hận, ngượng ngùng cúi đầu:

– Xin lỗi, tiểu đệ nhất thời... nhất thời không kim lòng được... mới...

Dù hắn xưa nay miệng lưỡi nhanh nhẹn, giờ khắc này lại không có gì để nói... có nói cũng không ra lời.

Kỷ Hiểu Phù nói:

– Hiểu phù là người không còn thanh bạch, Trương sư đệ tương lai có thể tìm được một cô nương trong trắng mỹ lệ thiện lương sạch sẽ không chút tì vết để làm bạn về sau...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đình Mẫn Quân Đã Nhận Ra Là Ai

Kỷ Hiểu Phù thờ dài, thọc tay vào bên trong người lấy ra một khối thiết bài đen lại nói tiếp :

– Đây là tín vật của hắn cho ta, người giao cho hắn giữ, để chứng minh thân phận của Bất Hối.

Thấy Trương Siêu Quần không tiếp nhận thiết bài, hãy còn ngờ ngác nhìn mình, trong lòng nàng rung động, đem thiết bài nhét vào trong tay hắn, thấp giọng nói :

– Nếu có kiếp sau, Hiểu Phù sẽ lấy tâm thuần khiết dâng tặng cho người.

Nàng nhắm hai mắt lại, liền chạy đi, hai hàng lệ chảy xuống.

Trương Siêu Quần nhiệt huyết dâng lên, lớn tiếng nói :

– Sư tỷ đối với tiểu đệ có tình, hà tất phải chờ kiếp sau?

Kỷ Hiểu Phù thân thể mềm mại chấn động, quay đầu lại, giọt nước mắt dịu dàng lăn xuống, nói :

– Người không chê tâm thân ta đã bị hoen ố sao?

Trương Siêu Quần lắc đầu, chính muốn tiến lên, thì Kỹ Hiệu Phù quát to :

– Ngươi đừng tới đây!”

Nàng lại bị thăm nói :

– Coi như là ngươi không chê ta, nhưng ta lại ghét bỏ chính bản thân mình, Trương sư đệ, sư phụ đợi đã lâu, chờ đợi thêm nữa, tất sẽ sinh nghi, chúng ta... chúng ta từ biệt tại đây, chuyện xảy ra vừa rồi từ đây đừng nhắc lại, ngươi đã gọi ta là sư tỷ, thì sau này chúng ta mãi mãi cũng là thâm tình tỷ đệ, mà không phải là cái gì khác.

Nói đến lời này, nàng lao đao bỏ đi.

Trương Siêu Quần nhìn bóng lưng nàng khuất xa, đứng như ngây dại, khá lắm nữ tử kiên trinh...

“Hừm...”

Một tiếng gần truyền đến, Trương Siêu Quần quay đầu lại, thì thấy trong bụi cỏ, Đinh Mẫn Quân chậm rãi đứng lên.

Trương Siêu Quần kinh hãi, run giọng nói

– Ngươi... ngươi sao lại ở chỗ này?

Đinh Mẫn Quân chậm rãi đi lên phía trước, cười lạnh, nói :

– Trương sư đệ, ngươi đã làm một chuyện tốt! Chính ngươi mà không biết sao?

Trương Siêu Quần trong lòng chột dạ, nói :

– Chuyện tốt? Cái gì là chuyện tốt?

Đinh Mẫn Quân cắn răng nói :

– Ngày ấy trong ngôi miếu đồ nát, ngươi không nhớ rõ sao?

Trương Siêu Quần nói :

– Ngươi nói cái gì? Ta toàn không hiểu.

Nói xong, liền quay đầu đi, nhưng trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đinh Mẫn Quân giọng the thé nói :

– Hừ... Kỹ Hiệu Phù thân thể vậy đục thì ngươi lại muốn, ngươi lại không chịu nhìn xem ta một chút sao? Ta tốt xấu gì cũng không có theo người tư thông bậy bạ sinh ra hải tử!

Trương Siêu Quần bỗng nhiên quay người, cả giận nói :

– Ngươi nói bậy cái gì! Kỹ Hiệu Phù thân thể vậy đục, thì ngươi còn là cái gì! Ngươi cho rằng ngươi tốt hơn bao nhiêu? Dựa vào cái gì mà ở sau lưng người khác nói vậy?

Đinh Mẫn Quân giọng nói càng lớn hơn hét lên :

– Ngươi cho rằng ta không nhận ra ngươi à! Ngày ấy trong ngôi miếu đồ nát chính người làm bẩn sự trong trắng của ta... chính là ngươi!

Trương Siêu Quần đỏ mặt hộc máu, ám đạo :

“Nữ nhân này có đôi mắt thật là lợi hại, vèn vèn chị dựa vào bóng lưng của mình liền có thể nhận ra?”

Đinh Mẫn Quân lại nói :

– Ngươi làm ra chuyện như vậy, Võ Đang Trương chân nhân giáo dục đệ tử như thế sao? Tự ngươi nói đi, chuyện này nên kết thúc như thế nào?

Trương Siêu Quần nắm chặt nắm đấm, lại bị một nữ nhân uy hiếp rồi! Hắn nổi nóng lên trừng mắt nói :

– Ngươi cho rằng tất cả chuyện đó chỉ là một mình ta làm sai à? Ngày ấy ngươi bị hái hoa đạo tặc ở trong quán trọ phun thuốc mê bắt đi, ta đi theo, nhìn thấy hân xúc được vật ở chóp mũi ngươi, tiếp theo là muốn cởi đi xiêm y của ngươi, ta mới hiện thân đánh đuổi hân, ai ngờ lúc đi ngươi đã trúng xuân... được chi độc, chuyện tiếp theo, ngươi cũng biết, lúc đó ta thân không võ công bằng ngươi, bị ngươi... bị ngươi... hừ, điều này cũng có thể trách ta sao?

Đinh Mẫn Quân thấy hấn nói nghiêm túc, nghi ngờ hỏi :

– Thực sự là như vậy?

Trương Siêu Quần hừ một tiếng :

– Ta có lòng tốt muốn mặc lại y phục cho ngươi, ai ngờ ngươi không nói lời gì, liền nhào tới, đem ta đè ép trên đất, lại còn hôn cắn lên môi ta. A..ta nhớ rồi, mỗi người cũng bị tên vô liêm sỉ hái hoa đào tặc xúc thuốc, khi ngươi hôn ta, được vật liền dính đến ngoài miệng của ta, không trách ngày ấy ta chỉ cảm thấy mình mơ mơ màng màng toàn thân toả nhiệt, hóa ra là như vậy!

Đinh Mẫn Quân kinh ngạc, hai gò má đỏ hồng thêu, từ cái ngày ấy ở ngôi miếu đồ nát bị hấn phá hại sự trinh trắng của mình, vừa giận vừa hận, ký ức dần dần hiện lên rõ ràng, chính mình đúng là bị trúng rồi xuân dược chỉ độc, khi tỉnh lại thì vẫn còn mơ hồ, thoáng cái nhìn thấy bóng lưng cao lớn người kia, trong lòng âm thầm ghi nhớ, nàng lâu nay đều là đem mục tiêu hoài nghi định là một nam nhân ước chừng 30 tuổi trở lên, không nghĩ tới sẽ là người nam nhân đang đứng trước mặt mình là một thiếu niên năm đó mới chừng 17, 18 tuổi, khi ấy nàng đã 25 tuổi, nàng từ trước đến giờ luôn thoải mái dung mạo cùng dáng người của mình, tại sao hấn lại không nhìn tới chính mình? Hiện nay nghe được hấn nói như thế, thì không nghĩ ngờ nữa, thì ra...thì ra nói đến, vẫn là do mình đè người ta trước, cho nên...

Đinh Mẫn Quân vừa thẹn vừa mừng, lại nhìn hướng về Trương Siêu Quần, trong lòng vô cùng xấu hổ.

– Ta... ta cũng không phải là cố ý, ta cũng là trúng độc của kẻ tặc nhân, mới... mới làm...cái kia...

Đinh Mẫn Quân lúng túng nói.

Trương Siêu Quần thấy vẻ mặt của nàng, không khỏi âm thầm đắc ý, nói dõng tâm bậy bạ một cách vô liêm sỉ như vậy mà cũng có thể qua được cửa ải này, ta thực sự là thiên tài...

– Quên đi, điều này cũng không có thể chỉ trách ngươi, ta cũng không đúng, lẽ ra không nên nhiều chuyện, giúp ngươi mặc lại xiêm y nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Rõ ràng đây bụng khoái trí, nhưng trên mặt hấn là làm bộ tiếc nuối hối hận.

Đinh Mẫn Quân ôn nhu nói :

– Ngươi... ngươi có lòng tốt, ta... không nên trách ngươi.

Bỗng nhiên Đinh Mẫn Quân giật mình nghĩ đến, mình vừa rồi là nói dối với sư phụ là đi tiểu, nói chuyện ở đây lỡ như thế một hồi lâu, vạn nhất sư phụ tìm đến, chẳng phải gay go, nên vội vàng nói :

– Trương sư đệ, ta còn có chuyện quan trọng nên đi trước, sau này ta sẽ tới tìm ngươi.

Nói xong, Đinh Mẫn Quân chạy như bay.

Trở lại tìm mình? Trương Siêu Quần mê man một mảnh, còn muốn tìm ta tính sổ sao? Vừa nãy lẽ nào đã giải thích rõ ràng rồi mà?

Thấy nàng đã đi xa, hấn lắc lắc đầu, nghĩ đến Kỷ Hiểu Phù đã phó cho mình đưa Dương Bất Hối đi đến núi Côn Luân tìm phụ thân, nên hướng về gian nhà tranh bước đi.

Đi mấy bước, đột nhiên phát hiện trong tay còn nắm lấy hắc thiết bài, bên trên có khắc nạm một hình hỏa diễm đỏ tươi, Trương Siêu Quần trong lòng hồi hộp, cái này không phải là thánh vật Minh giáo sao? Thánh hỏa lệnh!

Trương Siêu Quần nhớ tới Thánh hỏa lệnh thật cũng có hỏa diễm, bất quá liếc nhìn lệnh bài này thì quá bình thường, không giống cái gì là bảo vật trấn giáo Minh giáo Ba Tư, lật qua lật lại cũng không phát hiện cái gì mới, Thánh hỏa lệnh thật tổng cộng có sáu miếng dài ngắn to nhỏ khác nhau, trông những thẻ đó tựa như trong suốt, nhưng không phải trong suốt thực, ở phía sau mỗi chiếc tựa như có ngọn lửa đang bốc cháy, sáu chiếc Thánh hỏa lệnh này là của Sơn Trung lão nhân chế ra, bên trên khắc lên những tinh yếu võ công của một đời lão nhân, còn cái hắc thiết bài này chỉ có hỏa diễm bay vút, mà không văn tự, xem ra chỉ là đồ vật phổ thông, tiện tay thu hồi cất vào người.

Đi tới trước gian nhà của Hồ Thanh Ngu, nơi này đã là có thêm hai cái mộ đất nhỏ, đất đỏ mới đào xới còn mới tinh, bên cạnh vẫn còn cuốc xẻng nằm la liệt, ba tên tiểu đồng quỳ rạp dưới đất, khóc đến thương tâm, Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối từ bên trong nhà tranh đi ra, mỗi người trong tay cầm lấy một cái mộc bài, thấy Trương Siêu Quần, một người kêu Siêu Quần đại ca, một người kêu là Đại ca ca.

Trương Siêu Quần gật đầu, chờ bọn họ lại đây, thì thấy trong tay bọn họ hai cái mộc bài khắc chữ viết “Đệ nhị cô y tiên Hồ Thanh Ngu chi mộ” và “Hồ phu nhân Vương Nan Cô chi mộ”.

Xong việc nơi này, Trương Siêu Quần mang theo bọn họ rời khỏi Hồ Đệ nhị cô, Dương Bất Hối hỏi mẹ của mình đi nơi nào, Trương Siêu Quần nói cho nàng biết, sư phụ dẫn theo mẫu thân nàng về núi Nga Mi, Dương Bất Hối nghe xong khóc lớn lên, Trương Siêu Quần đem nàng ôm lấy, dỗ dành nói :

– Bất Hối ngoan, mẹ ngươi đi lên núi Nga Mi là tu luyện võ công, vốn là muốn dẫn muội muội đi, nhưng phái Nga Mi có cái quy củ, không có chứa chấp hài tử, vì lẽ đó mẫu thân muội muội để ta dẫn muội muội đi tìm phụ thân, chờ muội muội lớn rồi, thì có thể đi đến Nga Mi gặp lại mẫu thân của mình.

Dương Bất Hối vẫn như cũ khóc lớn không ngừng, Trương Vô Kỵ lại phải khuyên nhủ :

– Bất Hối muội muội, Kỵ cô cô đi lên núi Nga Mi là tu luyện võ công cao cường, chỉ có học thêm võ công, thì mới có thể bảo vệ được người, người đừng đau buồn nữa, chúng ta sẽ đi đến núi Côn Luân sơn tìm phụ thân của người, phụ thân người võ công rất cao, sẽ dạy người học võ công, sau này chờ người lớn lên, rồi gặp lại mẫu thân của người cùng nhau thi đấu một lần, xem ai võ công cao cường hơn, có được hay không?

Dương Bất Hối tròn tròn con người đen lay láy, nói :

– Phụ thân muội võ công rất cao sao? Thế thì mẫu thân tại sao vậy không đi theo cha học võ công?

Trương Vô Kỵ nghẹn họng, Trương Siêu Quần thấy vậy cười ha ha, nói :

– Người không biết, mẫu thân người không thích hợp luyện võ công của phụ thân người, nếu luyện thành sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, lẽ nào người muốn mẫu thân bị tẩu hỏa nhập ma sao?

Dương Bất Hối lắc đầu liên tục, một hồi lâu sau mới yên tĩnh lại.

Nhóm ba người đi hơn mười dặm trong sơn đạo thì mới ra đến lộ lớn, không lâu thì gặp một cái trấn, muốn mua chút cơm ăn, vậy mà bên trong trấn từng nhà đều là bỏ không, ngay cả một bóng người cũng chẳng thấy, bất đắc dĩ bọn họ đành phải tiếp tục đi, dọc hai bên ven đường ruộng lúa tất cả đều rạn nứt, bên trong mọc đầy gai cỏ khô héo, rất là hoang lương.

Trương Siêu Quần trong lòng chợt lạnh lẽo, đây là đi tới đến Quý Vực sao? Đột nhiên hắn nhớ tới, tựa hồ trong nguyên bản bên trong có nhắc tới, khu vực này phát sinh nạn đói, đi không xa lắm, càng lúc thì càng hoang vu, lại thấy dọc đường mấy bộ thi thể, bụng khô quắt, hai gò má hăm sâu, vừa nhìn thấy liền biết là bị chết đói.

Trương Siêu Quần một tay nắm Trương Vô Kỵ, một tay ôm Dương Bất Hối, nhìn thấy thảm cảnh này, không muốn cho Dương Bất Hối thấy nên che kín mắt nàng lại, không cho nàng xem, nào ngờ số người chết đói mỗi lúc lại nhiều hơn.

Đến chạng vạng tối, đến một rừng cây, thấy trong rừng có khói trắng lượn lờ bay lên, Trương Siêu Quần bỗng cảm thấy phấn chấn, đại hi kêu lên :

– Đáng chết, rốt cục có cái ăn, Vô Kỵ, mau đi lên”

Tự khi rời Hồ Điệp, một đường không thấy bóng người, giờ khắc này khói bếp bay lên, ba người rất là vui mừng, cảm thấy màu trắng xóa khói bếp so với bất cứ cái gì hiện nay đều mê người hơn, chẳng mấy chốc đã thấy hai người hai cái quần áo lam lũ vây quanh một nồi nóng hổi đang sôi nước, dưới đáy nồi lửa cháy hừng hực.

Hai cái hán tử nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên mang theo hai đứa nhỏ, trên mặt liền vui mừng khôn xiết, nhảy người lên. một người ngoắc nói :

– Tốt lắm, mau tới đây, người nhà đâu? Bọn họ đang ở đâu vậy?

Trương Siêu Quần thấy bọn họ nhìn chăm chăm Dương Bất Hối cùng Trương Vô Kỵ, trong lòng hơi động, cau mày quát lên :

– Ta là người nhà của bọn chúng đây? Các người không thấy à!

Một người cười gằn, nói :

– Tiểu tử đừng dài dòng, nơi này phát sinh nạn hạn hán, có đi bao xa cũng không có gì nhai, cuối cùng cũng phải chết đói, chi bằng đem hai đứa bé này luộc ăn, bọn ta cũng chia một phần cho người.

Dương Bất Hối kêu lên một tiếng sợ hãi, ôm thật chặt Trương Siêu Quần, không dám nhìn hai hán tử kia, Trương Vô Kỵ nắm lấy tay Trương Siêu Quần, trong lòng bàn tay mồ hôi chảy ròng ròng, Trương Siêu Quần cười hắc hắc :

– Các người muốn ăn thịt người sao? Rất tốt... rất tốt...

Nói xong, cúi người đem Dương Bất Hối thả xuống, tiểu cô nương sợ sệt cực điểm, cầm lấy tay hắn không chịu thả lỏng, Trương Siêu Quần sờ sờ lên cái đầu nhỏ an ủi, Dương Bất Hối mới bớt hoảng sợ đi tới nép bên người Trương Vô Kỵ.

Hai tên hán tử cho rằng hắn đã đồng ý với đề nghị, nên vui mừng, một người cười gằn nói :

– Nữ hai nhi mập mập đêm nay ăn cũng đủ no nê rồi.

Người kia lại nói

– Không sai, còn tên tiểu tử kia giữ lại ngày mai ăn.

Trương Siêu Quần cười ha ha, đi tới gần cái nồi, cúi đầu nhìn vào trong nồi, chỉ thấy trong nồi là một nhúm cỏ xanh, không khỏi hết sức thất vọng, hỏi :

– Các người chuẩn bị ăn thứ đồ này sao?

Một hán tử nói rằng :

– Phụng Dương phủ đất cần ngàn dặm, ngay đến có cũng đều không có mà ăn.

Trương Siêu Quần không nói không rằng, đột nhiên dưới chân nhanh chóng di động hai bước, một quyền đánh về phía trước ngực một người, quyền kinh nhập thể, cảm thấy nắm đấm bên trên như nhập vào miếng da, nội lực tràn ra khắp nơi, người kia xương cốt vỡ vụn, thân thể bay lên rơi xuống đất, co giật mấy cái, liền bất động. Trương Siêu Quần không ngờ tới chính mình một quyền đã đánh chết người, hán vốn là chỉ là muốn đánh cho hán sợ mà thôi, dù sao bọn họ cũng là dân chúng gặp nạn, nào biết học nội công Ngọc Nữ Tâm Kinh, sử dụng chiêu số Vĩnh Xuân Quyền, uy lực sẽ to lớn như thế, rõ ràng là chỉ dùng có ba phần lực đạo, hán bất thành linh tung một chiêu, tốc độ nhanh cực, Vĩnh Xuân Quyền là một loại quyền thuật được khoa học hóa, sở trường ở chỗ đánh cận chiến, ra quyền nhanh lại phòng thủ chặt chẽ, cả công lẫn thủ cùng tương đồng, chú trọng cương nhu cùng tồn tại, mức tiêu hao khí lực rất ít.

Hán ngẩng đầu, tên hán tử còn lại sợ đến sững sờ, y không đem tên thiếu niên này để ở trong mắt, trước mắt vừa thấy hán ra tay liền giết đồng bọn, biết gặp phải người trong võ lâm, y liền chạy trốn, vậy mà vừa chạy đến bên người Trương Vô Kỵ, thân pháp linh động, một chiêu Uyên Ương Liên Hoàn Cước, chân trái theo chân phải đá ra, trúng ngay dưới cằm y, người kia đang há mồm chạy, dưới cằm bị bị đá trúng cấp tốc khép lại, cắn đứt nửa đoạn đầu lưỡi, phun máu tươi tung toé, liền hôn mê.

Trương Siêu Quần cau mày nói :

– Hán đã muốn chạy trốn, tại sao còn muốn giết hán?

Trương Vô Kỵ từ nhỏ cùng phụ thân sống ở trên hoang đảo học Võ Đang Trường Quyền, tuy rằng không có nền tảng nội công, nhưng hán ra sức một đòn, chỉ sợ là võ sư tập võ nhiều năm tầm thường cũng không dễ chống đỡ, chớ nói chi là một thôn dân, đang tự hào về thành quả, nghe Trương Siêu Quần ngữ khí không thích, hán liền tỉnh ngộ, ra về xấu hổ..

Trương Siêu Quần thờ dài, nói :

– Chúng ta là người của phái Võ Đang vang danh khắp thiên hạ, giết một người bình thường tay trái gà không chặt, người không sợ có ô nhục danh tiếng phụ thân người sao? Lần sau không nên như vậy....

Ra khỏi ven rừng thấy có một căn nhà tranh rách nát bỏ hoang, mọi người kéo vào trú ngụ, đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhỏ vụn, một người xông vào, Trương Siêu Quần ngạc nhiên, người này không phải là người lạ, chính là Đinh Mẫn Quân!

Trương Siêu Quần thấy kỳ lạ, nói :

– Sao lại là người?

Đinh Mẫn Quân mỉm cười, giơ lên trong tay một cái bọc xách màu lam bạch, nói :

– Ta tìm các người cả ngày, rốt cục đến giờ mới gặp, các người đang đói bụng lắm phải không?

Nói, mở ra bọc xách, bên trong bày ra mấy chục cái bánh bao trắng như tuyết, mùi thơm mê người cực điểm.

Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối hai người cuồng nuốt nước miếng, Trương Siêu Quần nói :

– Còn khách sáo cái gì nữa? Ăn đi...

Hán đi lên phía trước, thay đổi giọng xưng hô nói :

– Đinh sư tỷ tới đây một mình à? Sư phụ của sư tỷ đâu?

Đinh Mẫn Quân đem bọc xách giao cho Trương Vô Kỵ, sờ sờ đầu hán, rồi đứng thẳng người, sáng giọng

– Chỉ có một mình ta thôi, lẽ nào người cho rằng sẽ có rất nhiều người đến đây?

Nguyên do là các nàng đoàn người đi ra khỏi Hồ Điệp cốc, ở trên trần nghe được Phụng Dương phủ một vùng mây trăm dặm mất mùa đói khát chết chóc khắp nơi, Kỳ Hiệu Phù nghĩ đến bọn họ Trương Siêu Quần hướng đi sẽ ngang qua Phụng Dương phủ, bị dọa cho phát sợ, nhưng Đinh Mẫn Quân thì lại biết, lợi dụng lúc Diệt Tuyệt sư thái cùng Bối Cẩm Nghi không để ý, lén lút tìm gặp Kỳ Hiệu Phù, nàng rơi lệ không ngừng, năn nỉ Đinh Mẫn Quân tìm cách giúp đỡ cho Trương Siêu Quần, vốn là Đinh Mẫn Quân thì đang tìm cách gặp gỡ lại Trương Siêu Quần, liền đáp ứng ngay, nên đến gặp Diệt Tuyệt sư thái xin về thăm nhà.

Diệt Tuyệt sư thái biết đệ tử này từ khi theo mình đến nay, chưa có bao giờ quay về quê hương, cho nên liền đồng ý, Đinh Mẫn Quân từ biệt sư phụ, mua mấy chục cái bánh bao, liền chạy như bay đến đây.

Trương Siêu Quần thấy nàng vẻ mặt phong trần, hiện ra là một đường chạy đi tìm kiếm bọn họ không ngừng nghỉ, trong lòng cảm kích, liền tục cảm ơn,

Đình Mẫn Quân hừ một tiếng, nói :

– Ta đây là vì nể mặt Kỷ Hiểu Phù, không phải là đối với ngươi có cái gì lòng tốt, ngươi đừng có hiểu lầm.

Trương Siêu Quần lấy một cái bánh bao ăn, loáng thoáng nghe không rõ gật đầu, Dương Bất Hối thì lại là nghe được tên mẫu thân mình, nên hỏi :

– A di biết mẫu thân cháu ở nơi nào sao?

Đình Mẫn Quân quay đầu mỉm cười nói :

– Mẹ ngươi theo sư phụ đi đến Nga Mi sơn, không thể dẫn ngươi đi theo được.

Dương Bất Hối gật đầu nói :

– Hừm, cháu biết, chờ cháu lớn lên luyện võ công được rồi, thì cháu có thể đi tìm mẫu thân.

Đình Mẫn Quân chán động, nói :

– Ngươi nói cái gì? Luyện được rồi võ công, đó là ý gì?

Trương Siêu Quần thấy nàng biểu hiện căng thẳng, đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì, cười nói :

– Đúng đấy, nếu không biết võ công, thì không thể lên được Nga Mi sơn.

Hắn thấp giọng hướng về Đình Mẫn Quân giải thích.

Đình Mẫn Quân nói :

– Vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được.

Sau khi ăn no, Trương Siêu Quần hỏi :

– Đình sư tỷ, nhà tỷ ở hướng nào? Có cùng đường cùng chúng ta không vậy?

Đình Mẫn Quân thờ dài, nói :

– Ba năm trước, khi có việc hạ sơn xuống núi, ta có âm thầm lên núi trở về nhà một chuyến nhưng,

Vành mắt nàng đỏ lên, rơi lệ.

Trương Siêu Quần vội vàng nói :

– Đừng đau thương nữa, chuyện đã qua rồi.

Đình Mẫn Quân bỗng nhiên nghiêng người tới, ở trước ngực hắn, hu hu khóc lên, Trương Siêu Quần trở mặt, ngẩng đầu nhìn lên, Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối cũng một mặt ngạc nhiên, ngay sau đó Trương Vô Kỵ nói :

– Bất Hối muội muội, chúng ta đi bên ngoài đi..

Nói xong đứng dậy, kéo Dương Bất Hối đi ra ngoài, Dương Bất Hối tròn to hai mắt hỏi:

– A di kia sao khóc vậy? Có phải là đại ca ca bắt nạt a di?

Trương Vô Kỵ lắc đầu nói :

– Không phải, đại ca ca không bắt nạt a di, khi ta còn bé mỗi lần phụ thân ôm mẫu thân, thì mẫu thân liền gọi ta ra ngoài chơi.

Hai đứa nắm tay lẫn nhau đi ra ngoài.

Nghe được Trương Vô Kỵ nói như là có thật, Đình Mẫn Quân bỗng mỉm cười, đầy ngập đầu khổ không cánh mà bay bỗng nhiên hóa thành nụ cười, ngẩng đầu thấy nét mặt Trương Siêu Quần cổ quái như là nín cười, trên mặt hồng vân liền bay lên, e thẹn hỏi :

– Ngươi cười cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Luyện Công Cùng Đinh Mẫn Quân

– Sắc trời đã tối, hôm nay không đi nữa, ở đây qua đêm vậy.

Trương Siêu Quần nói.

Tuy rằng Đinh Mẫn Quân không có nói ra, nhưng ý của nàng thì hẳn biết là muốn cùng mình đi đến Côn Luân sơn.

Đinh Mẫn Quân nghe được qua đêm, trên mặt đỏ lên, thấy hắn đi ra ngoài kêu Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối đi vào, nhìn thấy bóng lưng kia cao to, nàng không khỏi ngây dại, nghĩ đến hai năm trước trong ngôi miếu đồ nát đêm đó, mình bị cánh tay cường tráng này ôm vào trong ngực, bừa bãi trìu mến, trên mặt càng là đỏ ửng...

– Ui... a di sao trên mặt đỏ quá vậy?

Mới vừa đi vào đến cửa Dương Bất Hối kinh ngạc thốt lên một tiếng, tiểu cô nương lại hỏi :

– A di có phải là sinh bệnh? Vô Kỵ ca ca biết được cách chữa trị, Vô Kỵ ca ca, huynh giúp a di xem qua một chút đi!

Trương Vô Kỵ tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng so Dương Bất Hối thì hiểu chuyện hơn nhiều, nên y trình trọng nói :

– A di trên mặt khí huyết dâng lên, không phải dấu hiệu sinh bệnh, chỉ là trong lòng a di đang phần nộ hoặc là có chuyện xấu hổ, tự nhiên sẽ phản ứng ở trên mặt.

– Vậy.. a di đang là tức giận hay thẹn thùng đây?

Dương Bất Hối kể tục đặt câu hỏi.

“Khặc khặc...”

– Được rồi, trời sắp tối, chúng ta đều mệt mỏi, nghỉ sớm một chút, a di cũng sẽ đi cùng đến núi Côn Luân, Bất Hối đừng hỏi nữa, ngoan nha, a di là sư tỷ của mẫu thân ngươi, nếu không nghe lời, a di sẽ nói cho mẫu thân ngươi biết đấy.

Dương Bất Hối vội vàng che miệng, nhìn Đinh Mẫn Quân đã có nhiều hơn mấy phần kính nể khi nghe nàng nói như vậy.

Bên trong căn nhà tranh, chất rất nhiều cỏ khô, Trương Siêu Quần cùng Trương Vô Kỵ hai người đem cỏ khô rải dày lên dày một tầng, hai đứa bé ở chính giữa một bên ngủ dưới, Trương Siêu Quần chỉ vào Dương Bất Hối bên cạnh, nói :

– Đinh sư tỷ ngủ nơi này, tiểu đệ ngủ bên ngoài, vạn nhất có chuyện gì thì dễ ứng phó.

Đinh Mẫn Quân đồng cỏ khô tuy rộng, Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối đã chiếm đi hơn một nửa, còn lại có dư một chút, chỉ đủ một người ngủ, xoay người cũng khó khăn, chính mình nằm đây, hắn ngủ bên ngoài, chẳng phải là... chẳng phải là hai người dán dính vào? Hắn không kêu mình ngủ tận cùng bên trong, lại gọi ta nắm mé ngoài với ngủ cùng nhau với hắn, hắn... hắn đây là...

Đinh Mẫn Quân càng nghĩ càng hoảng hốt, cố gắng tự trấn định, trong lỗ mũi hừ hừ một tiếng, không dám nhìn hắn, đem kiếm cời xuống, để ở một bên, nhanh chóng nằm xuống, nhưng trong lòng là phù phù phù phù trái tim nhảy loạn không ngớt.

Đinh Mẫn Quân a Đinh Mẫn Quân, ngươi sao ở trước mặt này tên tiểu tử nhỏ tuổi này lại rối loạn tâm lòng đây? Có cái gì mà sợ? Ngược lại toàn thân mình trên dưới, không có một chỗ là không bị hắn chạm qua rồi, hiện tại có hai đứa nhỏ ngủ ở bên cạnh, hắn sẽ không đến nỗi làm ra cái chuyện gì ngượng ngùng đâu!

Trương Siêu Quần thấy nàng nằm xuống, cười hi hi, ngồi xuống, Đinh Mẫn Quân lập tức cảm giác được khí tức nam tử đập tới, hai mắt khép kín, tim đập hần như muốn nhảy ra, nghe hắn nhẹ giọng ở bên tai nói :

– Ngủ ngon.

Đinh Mẫn Quân trong lỗ mũi nhẹ giọng ừ một tiếng, thân thể run lên...

.....

Nhưng rất lâu cũng không có động tĩnh, bên người cũng không có người nằm xuống, cảm giác hắn không còn ở bên cạnh, Đinh Mẫn Quân kinh ngạc, chậm rãi mở đôi mắt ra, chậm rãi xoay người lại, bên cạnh không có một bóng người, Đinh Mẫn Quân trong lòng lại cảm thấy như là thất lạc, giờ mới hiểu được, thì ra hắn nói hắn ngủ bên ngoài, chứ không phải là ngủ ở trên thảm cỏ khô này.

Đinh Mẫn Quân thở dài, ngồi dậy, hai mắt mông lung không có mục đích, vừa rồi cho rằng hắn sẽ ngủ ở bên cạnh mình, vừa sốt sắng vừa sợ, hiện nay

nhân gia đã đi ra bên ngoài ngủ, thì trong lòng có chút đau lòng thất vọng, lẽ nào là hấn cảm thấy mình không đủ đẹp để? Hay là chê ta lớn tuổi? Suy nghĩ một hồi khỏe mắt dần dần ướt át, trực ngực như là nghẹn lại.

Đến nửa đêm Đinh Mẫn Quân trần trọc trở mình, không sao ngủ được, càng nghĩ, trong lòng càng khổ sở.

Không được! Nếu như hấn thật sự không cần nhìn đến mình, thì cũng phải gấp mặt hỏi cho rõ, hấn nếu thật sự ghét bỏ mình, đơn giản một chiêu kiếm giết hấn, quá mức thì chính mình tự sát theo! Nghĩ đoạn mẩu chốt này, Đinh Mẫn Quân không nhịn được nữa, nắm lên chuỗi kiếm, nhẹ nhàng đứng dậy, đi ra ngoài.

Đêm nay trăng non xuyên thấu qua tàng cây mờ ảo chiếu xuống, chỉ thấy Trương Siêu Quần ngất ngưỡng tự nằm trên đồng cỏ khô trước mái hiên nhà, hai mắt nhắm nghiền đang ngủ say, Đinh Mẫn Quân một trận khí khổ, hấn đúng là ngủ say sưa, nằng chảy nước mắt, lặng lẽ đến gần, chỉ thấy bên dưới ánh trăng, làm nổi bật hấn một khuôn mặt anh tuấn đẹp để linh khí mười phần càng thêm tựa như là ảo mộng, tên bại hoại này, đêm đó đối với mình như vậy, hiện nay có để ý tới mình hay không cũng chẳng biết, ta có lòng tốt từ xa như vậy mang thức ăn đến cho hấn, còn giấu giếm lừa dối sư phụ, hấn như là không hiểu tấm lòng ta, lẽ nào ta thật sự phải giết hấn cho hả sao? Phuong tâm đang do dự, bỗng nhiên tên bại hoại này mở mắt ra nói.

– Đinh sư tỷ, muộn thế này cũng chưa ngủ, đến xem tiểu đệ ngủ sao?”

– A...

Một tiếng thét kinh hãi, lập tức nhớ tới bên trong còn có người ngủ, Đinh Mẫn Quân vội vàng dùng tay che miệng mình lại.

Trương Siêu Quần tựa như mỉm cười, mới đầu hấn cố ý ở bên trong làm ra một bộ muốn cùng với nàng ngủ chung một nơi, sau đó cố ý đi ra bên ngoài này nằm, để thử xem nàng có thể kiên trì đến bao lâu, hấn thỉnh giác bây giờ vốn là phi thường nhạy bén, sau khi tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, thỉnh lực càng là tăng cường lên rất nhiều, thậm chí Đinh Mẫn Quân ở trong nhà tranh lẫn lộn khó ngủ, lẫn qua lộn lại động tĩnh, hấn cũng đều nghe được rõ ràng.

– Nhỏ giọng một chút, bên trong bọn họ đang ngủ đấy!

Trương Siêu Quần nói.

Đinh Mẫn Quân mắc cỡ cúi đầu, nửa đêm canh ba, chính mình lén lút chạy ra ngoài, không phải vụng trộm thì đây là cái gì?

– Ngươi... ta hỏi ngươi, đến cùng là dự tính của ngươi là sao vậy?

Đinh Mẫn Quân bình phục tâm tình, thấp giọng hỏi.

Trương Siêu Quần ngạc nhiên nói :

– Sư tỷ hỏi câu này thâm ảo quá, trước mắt hiện tại tiểu đệ chỉ nghĩ đến đem nữ nhi của Kỳ sư tỷ đưa đến núi Côn Luân rồi mới tính tiếp.

Đinh Mẫn Quân nói :

– Ta không phải hỏi chuyện này, ta hỏi... ta hỏi ngươi, đối với ta thì tính sao?

Nàng nói đến đoạn sau, giọng nói càng thấp.

Trương Siêu Quần :

– Đinh sư tỷ vẫn nhớ chuyện hai năm trước kia sao? Đã qua hai năm, nếu như sư tỷ thực sự là cảm thấy nuốt không trôi con giận này, để tiểu đệ giúp sư tỷ đi tìm tên hái hoa đạo tặc kia giao lại cho sư tỷ xử trí, có được chưa?

Đinh Mẫn Quân tức giận, nói :

– Cái gì hái hoa đạo tặc, tên đó đâu có.. làm ra cái gì, ta hỏi là hỏi chính ngươi, ngươi... ngươi có thích ta đi theo ngươi không?

Trương Siêu Quần cũng không nhịn được nữa, che miệng mỉm cười, Đinh Mẫn Quân vừa then vừa giận, bật kiếm ra một nửa, Trương Siêu Quần nhẹ nhàng vươn tay ra, đem nàng kéo lại gần, Đinh Mẫn Quân kinh ngạc thốt lên “ Ừm.” một tiếng, rồi ngã về trong lòng ngực của hấn.

Trương Siêu Quần ghé vào lỗ tai nàng nhẹ giọng :

– Cái lúc ở sư tỷ ở trước mặt Kim Hoa bà bà rút kiếm ra giống như thế này, tiểu đệ trốn ở bên trong đồng cỏ khô, rất là nóng ruột, chỉ lo Kim Hoa bà bà sẽ tổn thương đến sư tỷ, trái tim đều loạn lên, nếu không có sư phụ của sư tỷ đứng ở một bên, thì tiểu đệ đã lao ra.

Bên lỗ tai bị hơi từ hấn ấm áp làm cho ngứa ngáy, trong mũi nghe thấy nồng nặc khí tức nam tử, khiến cho Đinh Mẫn Quân thân thể mềm mại như nhũn người ra..

– Thật sao? Ngươi thật sự lo lắng cho ta?

Trương Siêu Quần nói chắc chắn như lời thề :

– Đương nhiên, tuy rằng đêm đó là sư tỷ chủ động, nhưng chúng ta dù sao cũng đã từng có tiếp xúc da thịt, nếu lúc đó mà không có sợ sư tỷ đem tiểu đệ một chiêu chém chết, tiểu đệ đã sớm... đã sớm...

Đinh Mẫn Quân mỉm cười như tơ, tiếp lời nói :

– Đã sớm làm sao?

Trương Siêu Quần cười hắc hắc nói :

– Sư tỷ nói làm sao... thì tiểu đệ lúc đó là sẽ làm sao....

Miệng hắn nói, một đôi tay đã chậm rãi mò lên trên eo thon của nàng, mới sờ soạng vài lần, Đinh Mẫn Quân thân thể như tỏa nhiệt tựa hắn ở trong lòng Trương Siêu Quần.

Đôi tay vừa ở trên người nàng chậm rãi tới lui tuần tra, vừa ở bên tai nàng nói :

– Hai năm không có ai làm, sư tỷ có tự một mình làm không vậy?

Đinh Mẫn Quân kiều hờ một tiếng :

– Cái gì mà một mình làm? Làm cái gì?

Trương Siêu Quần cười hi hi, khẽ cắn thùy tai nàng, làm cho Đinh Mẫn Quân lại run lên.

– Một mình làm tức là khi không có nam nhân, chính mình dùng ngón tay thay thế ở bên dưới, sư tỷ cũng đừng nói là chưa bao giờ từng thử đấy...

Đinh Mẫn Quân bây giờ đã hiểu, e thẹn nói :

– Ngươi... ngươi làm sao biết vậy?

Trương Siêu Quần ngăn người ra, chính mình thuận miệng nói qua một chút, không nghĩ tới nàng thật sự là đã từng có dùng bàn tay thay thế ở bên dưới, dựa theo kinh nghiệm của lúc chưa xuyên qua đến đây, thì biết đàn bà khi sắp đến 30 tuổi, tính dục nổi dậy rất là rất mãnh liệt, vì lẽ đó có câu nói, nữ nhân ba mươi như hổ, đó là độ tuổi mà nữ nhân mãnh liệt nhất về ham muốn tính dục, huống chi Đinh Mẫn Quân đã từng hưởng qua tư vị ái ân, hai năm trôi qua, làm sao chịu được mỗi khi lên cơn động dục?

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần một tay vừa mò trên hai bầu vú vun đầy vênh cao nhào nặn, do cách y phục nên càng là có cảm giác co dãn bóng loáng vừa vặn có thể một tay nắm chặt.

Mà một cái tay khác lật vào khu vực hiểm yếu của nàng, bàn tay kia xẹt qua cái bụng dưới trơn nhẵn, thẳng đến bên ngoài lớp vải trên cái âm hộ nhẹ nhàng xoa nắm vuốt ve.

Đinh Mẫn Quân đôi mắt như khói sóng mê ly, má ngọc thiếu đốt nóng bỏng, ửng lên thở dốc :

– Ngươi... làm như vậy không sợ.. bọn chúng... bọn họ còn ở bên trong nhà, vạn nhất đột nhiên bước ra, cái kia không phải là mắc cỡ chết người sao?

Trương Siêu Quần trả lời :

– Có cái gì không mà sợ? Như vậy không phải là càng kích thích hơn?

Đinh Mẫn Quân gắt giọng :

– Ngươi sao vậy, còn nhỏ tuổi mà sắc như thế? Còn biết kích thích! Ừm...

Một tiếng rên nhỏ yếu kiều, Trương Siêu Quần một bàn tay luồn vào bên trong hạ thể nàng, cái âm hộ bao trùm bởi tiểu khó, nhưng vẫn nhuyễn mềm, Trương Siêu Quần không có cảm giác bao nhiêu, nhưng Đinh Mẫn Quân thì khác, bên trong lớp vải tơ, cái âm hộ màu mỡ hoa càn có loại kích thích khác thường hơn, trong đầu Đinh Mẫn Quân đang nghĩ tới bản thân bình thường ở trong khuê phòng dùng ngón tay làm thay thế cái kia, nàng không tìm lòng được đem hai chân mở rộng ra, để ngón tay của hắn có thể dễ dàng làm điều ác hơn

Trương Siêu Quần thấy nàng hơi thở càng gấp gáp, đơn giản gia tăng cường độ, cách tiểu khó vuốt nhẹ lên trên cái khe thịt âm hộ, Đinh Mẫn Quân miệng nhỏ khẽ nhếch, không dám phát ra âm thanh, chỉ lo bên trong căn nhà tranh hai tên tiểu quỷ nghe được tiếng rên dâm dăng của mình.

Dần dần, trương Siêu Quần cảm giác được đầu ngón tay mình có chút ẩm ướt, Đinh Mẫn Quân khó chịu, cái âm hộ bị bàn tay hắn làm cho vui sướng với cảm giác muốn bay lên trời, bên trong cái tiểu khó bên trong, dịch nhờn bài tiết bằng dính dính ở trên người, rất là khó chịu.

Đinh Mẫn Quân nói như mê, mắt sáng như sao hơi mờ ra

– Bàn tay ngươi sờ cảm giác hoàn toàn khác nhau không như bàn tay ta... Siêu Quần... Siêu Quần... ta muốn...

Còn có cái gì có thể so với lời nói này nghe qua càng rung động tâm hồn? Trương Siêu Quần dương vật từ lâu phỏng cứng lên như sắt, nghe được lời mời, còn muốn khách sáo cái gì nữa?

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng để thân thể nằm ngửa ở lên trên thảm cỏ khô, từng một kiện y phục được cởi ra, vóc dáng mê người dưới ánh nguyệt quang kiều diễm làm nổi bật lên, làm lòng người như mê như say, một đôi bầu vú ưỡn lên đã bị hắn nhào nặn hơi sưng, hai đầu núm vú béo mập ngao nghể sần cứng đứng thẳng, thân thể trơn bóng liếc mắt một cái là nhìn thấy rõ mồn một, trắng nõn, linh lung, nhẵn nhụi, càng mê người chính là cặp đùi thon dài, thật là tỉ lệ vàng, êm dịu tinh xảo, đẹp đến mức tận cùng, chính giữa cái khe thịt âm hộ, nơi cửa miệng âm đạo kia một vệt nước long lanh trên thảm nhung đen, bụng dưới thanh mảnh phập phồng, quả thực chính là vóc người tuyệt mỹ trong thiên hạ.

Trương Siêu Quần không nhận được khen :

– Thân thể sư tỷ quá đẹp rồi!

Lời tán dương này của hắn một tán, làm cho Đinh Mẫn Quân phương tâm mê say, trên thực tế, thẩm mỹ quan hiện đại không giống như thời cổ xưa, dáng người nàng loại này lại không được các nam nhân thời này hoan nghênh, người cổ xưa chỉ yêu thích loại hình kia đầy đặn thịt cảm, cho nên trước giờ chưa từng có người tán qua là nàng mỹ, Trương Siêu Quần chính là người đầu tiên.

Hai chân Đinh Mẫn Quân chậm rãi bị hắn tách ra, nơi riêng tư như hoa tỏa ra, bên trong mỹ cảnh tận tình hiện ra phong cảnh mỹ lệ tươi đẹp, có nơi màu đỏ trắng như phấn hồng, có nơi lõm vào trơn nhót như mỡ, tầng tầng dịch nhờn trong suốt mỏng manh, đọng lại ở nơi cửa miệng âm đạo, hai bên môi nhỏ nhạt màu thịt non. ...

– Thế nhưng, tiểu đệ sợ sư tỷ... chịu không chịu nổi.

Trương Siêu Quần có cảm giác nàng thân thể mềm mại thanh mảnh như vậy, trong khi dương vật của mình to dài, thật tình không biết nàng có thể chịu đựng nổi không, vấn đề bây giờ nàng đang hoàn toàn tỉnh táo chứ không mê loạn như lần đầu tiên ở trong ngôi miếu hoang kia...

Đinh Mẫn Quân sững sờ, mặt đỏ ửng hỏi :

– Cái gì không chịu nổi?

Trương Siêu Quần mỉm cười, cầm lấy cánh tay ngọc của nàng, liền đặt ở dưới thân mình đang phỏng lên cây nhục bông bên trên, Đinh Mẫn Quân dường như giống như điện giật, nhanh chóng thu về tay, quả nhiên... quả nhiên là rất lớn! Đinh Mẫn Quân trong lòng cũng sợ sệt, vật lớn như vậy bỏ vào trong thân thể mình, chẳng phải là sẽ làm xé rách hay sao?

Nhưng con động dục từ lâu đã tăng vọt, chẳng lẽ bây giờ lại ngừng lại không muốn?

– Ngươi... ngươi trước tiên thử xem sao? Nếu như không được, chúng ta liền dừng lại.

Nói xong câu này, Đinh Mẫn Quân mắc cỡ không dám nhìn hắn nữa.

Trương Siêu Quần nhìn trên ngón tay của mình dính đầy chất lỏng từ âm đạo của nàng chảy ra, nói :

– Dương nhiên là phải thử, không thử thì làm sao biết được không...

Đinh Mẫn Quân e thẹn nhắm chặt mắt lại, chỉ nghe tiếng sột soạt của y phục, biết hắn đang cởi ra, tìm đập cũng theo tiếng động này dày đặc như trống trận.

– Ui..

Bỗng nhiên cảm giác được có một đồ vật nóng hằm hập đứng vững nơi cửa miệng âm đạo mình, nàng vội kêu một tiếng, rồi lập tức che miệng lại, vật kia vẫn chưa có tiến vào, điều này làm cho nàng hơi yên lòng một chút, nhưng một loại cảm giác sợ hãi vẫn làm cho nàng cảm thấy căng cơ, lúc này quy đầu dương vật chậm rãi được dịch nhờn ngâm dính đến trơn trượt, Đinh Mẫn Quân bắt đầu cảm giác được vật kia chuyển động, rất chậm... rất chậm...

Đinh Mẫn Quân nín thở, hai tay dùng sức bấu lấy những cọng cỏ khô...

Bên tai nàng truyền đến giọng nói như là mơ hồ...

– Buông lỏng một chút, sư tỷ... cứ thả lỏng người, tiểu đệ sẽ chen vào rất chậm, sẽ không đau... yên tâm, tiểu đệ rất thương yêu sư tỷ...

Đinh Mẫn Quân dần dần lấy lại được sự thanh tỉnh, nhận thấy được vật kia từng điểm từng điểm tiến vào bên trong cơ thể, ngay tức khắc có loại khát vọng, cái khát vọng là vật kia có thể lập tức chạm sâu vào tới bên trong đó.

Quả nhiên là không đau... vừa có ý niệm này, lập tức liền cảm giác được một loại nhồi mạnh vào cảm giác, cái âm hộ dường như muốn bị xé rách....

– Ui...ui... của ngươi lớn quá..ui..a...

Đinh Mẫn Quân thân người mềm nhũn, nàng cảm giác mình bị hòa tan thành thủy, thậm chí nàng có thể cảm giác được cái kia vừa đáng ghét, vừa đáng

yêu cảm thấy được cái quy đầu dương vật lồi ra đến một vòng nhồi vào chạm đụng tới hoa tâm, bên trong âm đạo Đinh Mẫn Quân thơm trào chảy ra nồng đậm dịch nhớt như nước thủy triều kéo tới, thân thể cô đã có từng cơn co giật...

- Ừm... a....a...

Thở dốc hổn hển, Đinh Mẫn Quân bây giờ đã triệt để lạc lối vào bên trong cơn dục tính cao độ.

Đánh đưa bên trong âm đạo, dương vật như bị ngâm dầu, dính đầy nước lỏng lạnh, ra ra vào vào, từ bên trong âm đạo mang ra bên ngoài màu trắng dịch trong, đầy đưa dính đầy ướt đầm bộ lông của hai người....

Trương Siêu Quần cũng tăng dục tính, tốc độ cũng càng ngày càng nhanh hơn, mỗi một lần đâm vào dưới, dương vật đều đẩy đến nơi sâu xa nhất của hoa tâm, mỗi một lần chạm vào cổ tử cung, cũng làm cho Đinh Mẫn Quân phảng phất như đang ở trên đám mây, sung sướng mê mẩn, một loại sung sướng mãnh liệt cùng cảm giác thỏa mãn...

Theo cây dương vật kia không ngừng nghỉ kích thích, Đinh Mẫn Quân bất chợt lại cảm thấy đầu ngón tay của hắn chạm vào một chỗ, đó là mặt trên đầu âm vật, tê tê ngứa cảm giác sướng khoái quá khác thường, cùng lúc làm cho nàng thân thể run rẩy lên, cũng chính ngay lúc này, Đinh Mẫn Quân liền cảm thấy âm đạo xiết chặt lại, từ sâu trong cổ miệng tử cung, âm tinh tựa hồ phun ra tràn ngập toả nước...

- Á... ta không xong rồi... ta không xong rồi...

Đinh Mẫn Quân khắp toàn thân nửa điểm lực đạo cũng đều không còn, đặc biệt là hai cái chân làm cho nàng có cảm giác, bây giờ nếu mình dựa vào đứng thẳng, tuyệt đối là không chịu nổi trọng lượng thân thể của mình.

- Sư tỷ vậy mà nhanh như thế a!

Trương Siêu Quần giọng nói có chút chưa hết thòm thèm, hai tay ở trên cái âm hộ nàng xoa xoa.

Ráng sức nhấc đầu lên nhìn xuống bên dưới hạ thể, Đinh Mẫn Quân liền thấy một cây thịt thô to dầy to, ngang nhiên đứng thẳng, như là đang thị uy.

- A... thật lớn! Chính là... cái này vừa rồi bỏ vào trong cái chỗ của ta sao?

Đinh Mẫn Quân kinh dị vạn phần, cái vật thô to như thế, lại có thể bỏ vừa vào cái lỗ chật hẹp của mình, khó mà tin nổi.

Đinh Mẫn Quân cắn vào môi dưới, xuân sắc vô biên, tay run run, đưa về chỉ về phía cái cây gậy thô to nhục nói...

Trương Siêu Quần cười hắc hắc :

- Chúng ta còn tiếp tục chứ?

Bỗng nhiên, bên trong căn nhà truyền đến giọng nói của Dương Bất Hối.

- Vô kỵ ca ca, muội muội muốn đi tiểu! Đại ca ca cùng a đi đi đâu mà đều không có ở đây, muội không dám đi một mình, ca ca dẫn muội đi...

Một đôi liệt diễm nam nữ ở bên ngoài nhất thời há hốc mồm.

- Nhanh!

Trương Siêu Quần thấp giọng nói, đem Đinh Mẫn Quân ôm lấy, đem xiêm y phủ lung tung ở trên người nàng, chắt đóng đám cỏ khô vùi người vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hâu Tử Trên Cây

- Vô Kỵ ca ca, huynh nói xem a đi cùng đại ca ca muộn như thế lại đi đâu? Bọn họ có khi nào không cần đến chúng ta nữa?

Trương Vô Kỵ vỗ ngực nói :

- Sẽ không có như vậy đâu, Siêu Quần đại ca không phải người như thế, đại ca làm người chính phái, ghét cái ác như kẻ thù, thấy việc nghĩa thì ra tay làm, người ngoài còn giúp được hưởng hồn chúng ta, chứ nếu không thái sư phụ của ta cũng sẽ không thu đại ca làm đồ đệ.

Bên trong đóng cỏ, Đinh Mẫn Quân lặng lẽ ở bên hông Siêu Quần nhéo một cái.

Dương Bất Hối lại hỏi :

– Vậy đại ca ca cùng a đi đi đâu vậy? Đúng rồi, chắc là bọn họ lại đi kiếm thức ăn cho chúng ta.

Trương vô kỵ nói :

– Ở đây hoang tan như thế, làm sao mà có thức ăn để đi tìm? Ta nhìn bọn họ chắc là đi luyện công.

Dương Bất Hối khuôn mặt kinh ngạc, hỏi :

– Buổi tối mà luyện công? Bọn họ không ngủ sao?

Trương Vô Kỵ trả lời :

– Ta khi còn bé ở trên Băng Hỏa đảo, thường thường nửa đêm tỉnh lại, thì phát hiện phụ thân cùng mẫu thân không ở bên trong, sau đó ta có hỏi bọn họ, bọn họ nói là đi luyện công, chỉ có buổi tối mới có thể luyện tốt được, đi thôi, chúng ta ngủ đi, ngày mai trời vừa sáng, bọn họ sẽ trở về.

Nhìn hai tiểu tử đi vào, một lát sau, Trương Siêu Quần thấp giọng ở bên tai Đinh Mẫn Quân nói :

– Chà chà, phụ thân và mẫu thân của Vô Kỵ thật lợi hại, bọn họ luyện công đến hừng đông, sư tỷ... chúng ta cũng luyện công đến hừng đông như bọn họ có được hay không?

Đinh Mẫn Quân lỗ tai ngứa, trên người chỉ phủ lên xiêm y, bị hấn ôm vào trong ngực, bao y phục tất cả đều lướt xuống người.

– Minh người luyện công đi, ta không phụng bồi.

Đinh Mẫn Quân nhớ tới vừa lúc nãy cái kia kiều diễm triền miên, gò má như hỏa thiêu, nàng vừa nói xong, thì Trương Siêu Quần miệng đã hôn tới.

– Um...

Đầu lưỡi hấn đã nhanh chóng len vào giữa đôi môi Đinh Mẫn Quân, nhẹ nhàng lách qua hàm răng khép hờ, câu móc lại cái lưỡi của nàng không ngừng mót vào liếm láp, đồng thời nuốt lấy nước miếng từ trong khoang miệng của Đinh Mẫn Quân.

Đinh Mẫn Quân hai mắt mê ly, yết hầu truyền đến “um...um” yêu kiều thanh âm.

Hai thân thể đối diện nhau hừng hực, chăm chú gắn bó, một bàn tay lớn gia nhập công thành đoạt đất bừa bãi tàn phá, không ngừng mà vuốt ve nhào nặn dưới cái âm hộ ướt mà đầy lông như tấm thảm cỏ, Đinh Mẫn Quân thân thể mềm mại lần thứ hai mềm yếu vô lực, bên trong âm đạo dịch nhờn vốn là chưa khô lần thứ hai lại rỉ rỉ nước nhờn ra.

Nam nữ kẻ mặt mà với tư thế trong thư văn gió trăng gọi “Quan Âm Tọa Liên”, rất là dễ dàng mà xát phần mu xương, nhưng khi mà nam trên nữ dưới, thì nữ từ chủ động nhô lên âm hộ nghiêng đón, mới có thể hưởng thụ nhanh như vậy cảm giác.

Trương Siêu Quần khó nhịn dục niệm, eo hồ hướng xuống dưới trầm xuống, dương vật đâm thẳng vào âm đạo như không có đáy, hang động âm đạo nhỏ hẹp bên trong không có một tia cửu vân đường sống, “ốp...” một tiếng dịch nhờn bị chen chúc trong âm đạo trào ra bên ngoài miệng âm đạo, lực đạo dương vật chỉ mảnh tạo ra bên ngoài cái khe thịt âm hộ như có màn nước vậy...

Đinh Mẫn Quân ngửa đầu rên rỉ lên, hai mảnh môi mềm lại bị Trương Siêu Quần há miệng bịt kín, quá chặt chẽ, nữ nhân động tình lúc yêu thích nhất là hôn môi, Đinh Mẫn Quân vốn định hôn trả lại hấn, mới há miệng đã lại bị đầu lưỡi của hấn xâm nhập, hấn dùng lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, đút vào đường như chiếm cứ tràn đầy khoang miệng của nàng.

Trương Siêu Quần càng chọc dương vật vào càng nhanh, âm đạo Đinh Mẫn Quân bị chọc vào rất nhanh com sướng khoái thay nhau từng tầng chồng lên như đầu ngọn sóng, nàng nhìn không được dùng phần gò mu âm hộ đẩy lên mát xa vào gốc xương mu của hấn, nâng lên cái âm hộ ẩm ướt bừa bãi ngoài đậm đặc dịch nhờn nghiền nát với cây dương vật, cái góc độ này chẳng những tăng thêm kích thích âm vật, cũng chèn ép gốc cây dương vật, âm đạo càng xiết chặt hơn thập phần sáng khoái.

Đinh Mẫn Quân chỉ phải nhô lên eo thon, hai bên cặp tuyết đồn kéo căng, dùng sức vận vẹo một hồi, dù sao thân thể Đinh Mẫn Quân mảnh mai, không thể cầm cự lâu dài, liền muốn rút xuống.

Trương Siêu Quần đột nhiên nâng cái eo của nàng, hai đầu gối trượt đến dưới cái mông, dùng sức hướng phía dưới chúi xuống, quay lại để cho Đinh Mẫn Quân ngồi trên cặp đùi của hấn, rồi tiếp tục hướng dương vật từ dưới đâm lên âm đạo, Đinh Mẫn Quân âm đạo được mài sướng đến nỗi cái miệng nhỏ nhắn nhìn không được cứ “a...a...” nước miếng chảy xuống cả khoe miệng rất là si dâm.

Cái tư thế này kịch liệt ma xát xương mu âm hộ, cũng không từ tựa chầm đâm hơi thốn đau, nhưng trong chốc lát khoái cảm hưng mãnh chen chúc nhau mà đến, đem nàng ném lên đỉnh núi cao phong!

– Á...á...a...a.....

Trương Siêu Quần chợt cảm thấy lối vào hang động thít lại, phảng phất như có bàn tay nhỏ bé hài nhi véo chặt vào thân cây dương vật, đầu cổ tử cung nàng hút mút xử bạo quy đầu cứng rắn của hắn, đang bạo trưởng lên tới, đào lấy âm tinh bên trong rồi dương tinh bùng nổ phún xuất bắn ra một hồi.....

Hắn ngửa đầu kêu to, âm thanh như sói tru, cái miệng nhỏ nhắn Đinh Mẫn Quân buông lỏng, nũng nịu rên rỉ, như la như khóc, làm cho người huyết mạch sôi sục, hai bộ phận sinh dục chặt quần nhau hòa lẫn âm tinh và tinh dịch lấy một hồi, rồi cùng xụi lơ ở trên đồng cỏ khô....

Trương Siêu Quần gối đầu nằm tại trên đôi bầu vú của Đinh Mẫn Quân mồ hôi ẩm ướt bóng loáng hai bầu vú, một cái mùi hỗn tạp mồ hôi của cơ thể, mùi tanh tươi của hỗn hợp dịch nhờn, mùi nước miếng, mùi vú chui vào trong mồm, Đinh Mẫn Quân sau khi đạt được cơn cực khoái, huyết khí sục sôi, nhiệt độ cơ thể tản ra, hắn ngửi ngửi lại có cảm giác thập phần ngọt ngào....

Một lúc lâu, bọn họ tách ra, Trương Siêu Quần nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy rõ ràng ở bên tai nàng nói :

– Đêm nay chúng ta đi ra bên ngoài, tìm cái chỗ vắng lặng không có người để tiếp tục luyện công nhé...

Đinh Mẫn Quân e thẹn vô hạn, ở bên ngoài... bên ngoài nếu trùng hợp có người trải qua, chẳng phải là cái gì cũng đều bị nhìn thấy? Nữ nhân đàn hoàng lại sao có thể làm ra chuyện hoang đường như vậy? Trong lòng muốn cự tuyệt, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, đã biến thành một tiếng thật nhẹ

– Ừ...

Hai người rón ra rón rén từ bên trong đồng cỏ chui ra, từng người đem y phục mặc vào, nhìn nàng với cặp đùi mê người thon dài miên man, Trương Siêu Quần trong lòng thầm nghĩ:

“Trương lai nếu là sau này cưới nàng làm thê, thả rong nàng trần truồng ở nhà, tuyệt đối không cho nàng xuyên quần, hai cái chân dài này, nhìn liền mê chết người, bị y phục ngăn trở, thực sự là đáng tiếc....”

Mặc quần áo xong, hai người lặng lẽ đi ra ngoài, đến một khoảng xa xa mới cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi ở trước mái hiên một phen mây mưa cuồng nhiệt như vậy, tuy rằng kích thích, nhưng thực sự là không thể tận hưởng, sợ bị bên trong hai tiểu tử nghe được động tĩnh, sẽ giật mình thức giấc chạy ra xem bọn họ “...luyện công”.

Nguyệt quang trong sáng, bóng cây lác lác, Đinh Mẫn Quân mặc cho hắn nắm cánh tay mình, trong đầu trống rỗng, phảng phất cái gì cũng không biết, cũng không cần đi để ý tới, bất chợt nghe được tiếng nước chảy rì rào, vừa mới ngẩng đầu, thì thấy một dòng suối nhỏ chảy cuộn cuộn, trên bờ một rừng cây kéo dài thăm thẳm liên miên.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Nơi này phong cảnh rất tốt, chúng ta... chúng ta có thể ở ngay đây luyện công.

Đinh Mẫn Quân kinh ngạc thốt lên một tiếng, đêm nay ánh trăng khá sáng làm nổi bật dáng của hai người, ở đây... nơi này... Đinh Mẫn Quân ngập ngừng nói :

– Không thể... nơi này... nơi này tuyệt không được, tùy tiện có người đi tới, vậy cũng cái gì cũng nhìn thấy, chúng ta... chúng ta chỉ bằng trở về đi thôi!

Đinh Mẫn Quân khuôn mặt càng ửng đỏ, ngay cả liếc nhìn hắn một cái dũng khí cũng không có.

Trương Siêu Quần mỉm cười, nghiêng qua thân thể nàng, Đinh Mẫn Quân tuy là người mang võ công, nhưng nếu luận nội công thâm hậu, thì đã là kém Trương Siêu Quần một tầng, bị hắn kéo lấy nhẹ nhàng, ôm vào trong ngực.

– Ngươi đêm nay còn chưa đủ sao? Ta bị ngươi bắt nạt chết rồi, bên dưới hạ thể đang sưng đau đây này, chúng ta... trở về đi thôi!

Trương Siêu Quần làm sao mà chịu, một hai bàn tay ở trước ngực nàng sờ loạn, một tay lại mò vào cái khe thịt với hai cặp môi lon và môi nhỏ đều vẫn còn đang sung huyết sưng lên, nàng thở hổn hển đỏ ửng từ trên mặt lan tràn đến phần gáy, hắn chỉ vào mảnh rừng cây nói :

– Chúng ta trên đất đã từng làm, nhưng còn chưa có thử quá ở trên cây cảm giác như thế nào, hôm nay sư tỷ nhất định phải đi theo tiểu đệ mới được!

Cười ha ha, cũng không để ý tới một đôi quyền của nàng đang nhẹ nhàng nện đánh ở trên người hắn, ôm lấy đưa nàng hướng về rừng cây chạy gấp phóng đi.

Đến trong rừng cây, kiếm một cây đại thụ, Trương Siêu Quần phóng lên trên, hai chân nhẹ nhún, sau mấy lần nhảy vọt, đã vững vàng ngồi ở một cành ba cây to lớn trên cao, Đinh Mẫn Quân giật nảy cả mình, không nghĩ tới hắn khinh công tinh xảo như vậy, nếu là mình, là không cách nào chỉ vài ba lần lại nhảy lên đến cao như thế, hơn nữa hắn còn ôm chính mình, kinh ngạc hỏi :

– Siêu Quần, phái Võ Đương các ngươi khinh công không phải sử dụng là sử dụng Thái Vân Tung sao? Nhưng chiều này lại là không giống, ngươi từ nơi nào học được loại khinh công này?”

Từ trên cao nhìn xuống, Trương Siêu Quần bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Long Nữ, nhớ tới khoảng thời gian hai năm sinh hoạt bên dưới thung lũng để, nhớ tới mười sáu năm hẹn ước với cô, nhớ tới nàng áo trắng như tuyết, tóc tinh vô trần, ngày người không trả lời Đinh Mẫn Quân, mà chỉ ngược nhìn ánh trăng trong sáng lấp lánh than thở :

“Thê lương biệt hậu lưỡng ứng đồng, tối thị bất thắng thanh oán nguyệt minh trung...”

Đinh Mẫn Quân nói :

– Siêu quần, người đọc thơ khiến người ta nghe xong trong lòng rất chua xót.

Trương Siêu Quần mỉm cười đau thương, nhưng vẫn không trả lời, ôm chặt nàng vào trong ngực, lại nhìn bầu trời đêm, thật lâu không nói, tâm trí không biết bay về phương nào.

Đinh Mẫn Quân ần ần đoán được hẳn có chuyện không vui ở trong lòng, hẳn đọc lên văn thơ, rung động tâm hồn, thăm thẳm lạnh lạnh, mặc dù là nàng không rành, nhưng cũng nghe ra câu thơ này tâm ý đầy sự hoài niệm, Đinh Mẫn Quân trong lòng thê lương, hẳn tuy rằng ôm mình trong lòng, nhưng trái tim hẳn lại tưởng niệm một người khác...

Trời không biết đã hừng đông từ lúc nào, Trương Siêu Quần giật mình thức tỉnh, cúi đầu nhìn lại, Đinh Mẫn Quân vẫn tựa tựa ở trong ngực mình ngủ, thanh lệ trên mặt, mơ hồ có nước mắt, trong lòng hẳn hơi động, biết mình tối hôm qua có chút quá đáng.

Hắn vừa nhúc nhích, Đinh Mẫn Quân lập tức tỉnh lại, mỉm cười nói :

– Ngươi tỉnh rồi?

Trương Siêu Quần áy náy nói :

– Tối hôm qua...

Đinh Mẫn Quân ngọc vron tay ra, che miệng hắn lại, nói :

– Ta rất rõ ràng, ngươi không cần giải thích.

Hít sâu một hơi, nàng nói tiếp :

– Thì ra ngủ ở trên cây, cảm giác cũng không tệ lắm, chỉ là... chỉ là khá giống là hầu tử.

Trương Siêu Quần cũng cười cười nói :

– Hai con khi à? Ừ cũng giống hai con khi leo cây, thôi chúng ta trở về, hai tên tiểu tử kia nếu tỉnh lại mà vẫn còn không thấy chúng ta trở lại, chỉ sợ sẽ cho là chúng ta luyện công đến trời đã sáng rồi quên chúng luôn.

Đinh Mẫn Quân, nhớ tới chuyện đêm qua, không dám lên tiếng, vẫn cứ để hắn ôm, bỗng bèn hạ xuống, nàng phát hiện, hôm nay cùng đêm qua cảm giác hoàn toàn khác nhau, Đinh Mẫn Quân đứng trên mặt đất hai chân run lên, cái âm hộ của nàng bị dương vật Trương Siêu Quần “luyện công” đến giờ đã hoàn toàn bị sưng đau, lúc này nàng mới chợt hiểu mộng tỉnh.

Trở lại nhà tranh, Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối quả nhiên tỉnh lại, Dương Bất Hối quay qua hỏi Trương Siêu Quần :

– Đại ca ca, tối hôm qua cùng a đi đi luyện công đến giờ phải không?

Trương Siêu Quần da mặt thật dày, cười ha ha, nói :

– Đúng đấy, luyện suốt một buổi tối.

Quay đầu liếc nhìn nhìn Đinh Mẫn Quân, thấy sắc mặt nàng đỏ bừng bừng, đúng là trời sinh nét yếu điệu thực nữ.

Bốn người ăn mấy cái bánh bao còn lại của Đinh Mẫn Quân mang đến, rồi liền hướng về phương hướng Côn Luân Sơn bước đi, hai người trưởng thành mang theo hai đứa bé, đương nhiên là nhanh hơn trước nhiều, trên đường đi, Trương Siêu Quần chỉ dạy cho Đinh Mẫn Quân khinh công của Cổ Mộ phái, Trương Vô Kỵ ở một bên cũng là âm thầm luyện tập, Dương Bất Hối tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng muốn học, chỉ có điều hoàn toàn nghe qua mà không hiểu, chu mỏ mọc ra hòn dãi, cứ như vậy một đường cất bước, một đường nghiêng tập, bảy ngày sau thì đã đến đến tỉnh Hà Nam.

Lúc này, Đinh Mẫn Quân khinh công đã là rất nhiều tiến triển, Trương Vô Kỵ cũng thu hoạch rất nhiều, đi đường gặp phải hai đệ tử Võ Đang cùng Nga Mi, trong chốn võ lâm hai đại môn phái tên tuổi tiếng tăm lừng lẫy cũng đủ để dọa lui rất nhiều người.

Một hôm cả hai tới sông Trú Mã, trời về cuối thu sang đông, gió bắc rét mướt.

Ven đường Trương Siêu Quần kích thạch bắn trúng một con nai, một cục đá dù chưa có thể trực tiếp làm con nai này mất mạng, nhưng cũng khiến cho nó sợ quá bỏ chạy, mỹ vị đến miệng, há có thể để nó mất? Trương Siêu Quần đem Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối giao cho Đinh Mẫn Quân, dùng khinh công đuổi theo, trải qua hơn hai dặm, mới dùng một quyền đem con nai đánh gục, hào hứng vác ở trên người, vội vàng quay trở về.

Vừa nhìn đến chỗ bọn họ, nhưng lại thấy ba người đang nằm phục trên mặt đất, đồng loạt nhìn phía trước, hắn kinh ngạc, đến gần, chợt nghe xa xa từ phía sau sườn núi có tiếng khí giới va chạm và có tiếng chân đi chuyển

Chương 42: Ngũ Cô Ái Thiếp Của Hà Thái Xung

– Phát sinh chuyện gì vậy?

Trương Siêu Quần đem thi thể con nai vút trên mặt đất, thấp giọng hướng về Đinh Mẫn Quân hỏi.

Đinh Mẫn Quân nói :

– Lúc người vừa đi, có hai người ở bên kia giao tranh, ta đang lo lắng một mình không rảnh tay chân chăm sóc cho hai người bọn họ, liền trốn ở chỗ này.

Lúc này, đã nghe tiếng bước chân rõ ràng hơn, một cô nương kêu lên:

– Ác tặc, người đã trúng Tán Môn Đinh tẩm độc của ta rồi, người càng chạy nhanh bao nhiêu càng chóng chết bấy nhiêu.

Trương Siêu Quần thấy bọn họ hướng về phía bên mình chạy tới, đang muốn đứng lên, Đinh Mẫn Quân kéo hán tử một cái, thấp giọng nói :

– Quan sát cái đã, đừng nóng vội xuất hiện.

Trương Siêu Quần hơi chần chờ, ngồi xổm xuống, thâm cò trong rừng dày đặc, che kín cả bốn người.

Chỉ thấy một hán tử chừng 30 tuổi đang phóng tới, phía sau mấy trượng có một cô nương cầm trong tay song đao, truy đuổi tới.

Hai người chưa nằm yên đã thấy một hán tử tuổi trạc 30, thân hình vạm vỡ, đang chạy tới.

Cách sau hán tử chừng mấy trượng, có một thiếu nữ tay cầm song đao đuổi theo.

Hán tử chạy loạn choạng mấy bước, đột nhiên ngã lăn ra mặt đất.

Thiếu nữ đuổi tới nơi vừa cười vừa nói:

– Ác tặc, ta bảo người thế nào cũng chết bởi tay cô nương có sai đâu?

Hán tử nọ đột nhiên nhảy phắt lên, múa song chưởng đánh vào ngực thiếu nữ một cái.

Thế võ của gã phát ra trước khi chết, nên sức lực càng mạnh lạ lùng.

Thiếu nữ nọ bị đánh trúng hai chưởng vút song đao ra xa rồi ngã lăn ra đất.

Hán tử nọ thở hổn hển, thò tay về phía sau lưng, rút mũi Đinh Tán Môn ra, hậm hực nói:

– Đưa thuốc giải cho ta!

Thiếu nữ đáp:

– Muốn giết thì giết, ta nhứt định không đưa thuốc giải.

Hán tử nhặt luôn con dao, dí mũi dao vào cổ nàng, tay phải thì cho vào túi khám xét, khám mãi không gặp thuốc giải.

Thiếu nữ liền cười nhạt, nói:

– Lần này sư phụ phái chúng ta đi bắt người, chỉ trao cho ám khí độc mà không trao thuốc giải, bây giờ ta bị người kèm chế thì ta cũng không muốn sống nữa, còn người cũng chưa chắc thoát chết được đâu.

Gã hán tử tức giận vô cùng, cầm mũi đinh Tán Môn có độc kia phóng vào vai thiếu nữ và quát lớn:

– Đây cho người cũng nếm mùi độc của Tán Môn, cô là người của phái Côn Luân. . .

Hán tử nói chưa dứt thì chất độc trên lưng đã bộc phát, người mềm nhũn, ngã lăn ra đất nằm sòng suốt.

Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, chợt nghe tới Côn Luân phái, ha ha.. đã tìm được người của phái Côn Luân, Tọa Vong Phong ở địa phương nào

cũng dễ tìm ra hơn.

Đây chính là may mắn gặp đúng người, đỡ tốn rất nhiều thời gian.

Thiếu nữ muốn bò dậy, nhưng vết thương ở ngực quá nặng khạc ra một đồng máu tươi rồi ngồi phịch xuống.

Thế là, một nam một nữ đều nằm lăn ra bên lề đường, hô hấp nặng nề như sắp chết.

Trương Siêu Quần thấy bọn họ lưỡng bại câu thương, chỉ lo bọn họ chết đi như thế, sẽ không còn có người dẫn đường, vội vàng đứng lên, Đinh Mẫn Quần thấy hần như vậy cũng bước lên theo.

Đôi nam nữ này bỗng thấy có người xuất hiện, đều lấy làm kinh hãi, cô nương kia quát lên :

– Các ngươi là ai? Tại sao lại ẩn nấp ở chỗ này?

Khi nàng nhìn thấy sau lưng bọn họ còn có một thiếu niên cùng một nữ hài tử, thì trong lòng thả lỏng không ít, Trương Siêu Quần cười ha ha, nói:

-Cô nương là người của phái Côn Luân phải không?

Cô nương kia đáp :

– Chính là, ta là đệ tử phái Côn Luân, tên là Chiêm Xuân, xin hỏi các hạ tôn tính đại danh, thuộc môn phái nào?

Trương Siêu Quần nói:

– Tại hạ Trương Siêu Quần, đệ tử phái Võ Đang, vị này chính là sư tỷ của ta, đệ tử phái Nga Mi.

Lời vừa nói ra, không chỉ là cô nương Chiêm Xuân, chính hán tử kia cũng là lộ ra sự ngỡ ngàng, Trương Siêu Quần trong lòng hơi đắc ý, trên mặt bình thản, nói :

– Hai vị vì sao lại đánh nhau đến một mất một còn vậy?

Mất liếc về phía hán tử hơn 30 tuổi kia.

Hán tử kia bất quá là một nhân vật giang hồ bình thường, nghe được người này này chính là đệ tử phái Võ Đang, nổi lòng tôn kính, nói :

– Ta tên Tô Tập Chi, chính ta đến giờ khắc này, vẫn không biết đắc tội gì mà người phái Côn Luân cứ bám dai như đĩa, từ Côn Luân Sơn đuổi tới hơn mấy trăm dặm lộ, làm như không thể không giết ta thì chẳng chịu, ha ha...ta thực sự là không hiểu, Chiêm cô nương, người nói đi, ít nhất cũng cho ta biết, nếu chết thì cũng phải hiểu lý do chứ?

Lời của Tô Tập Chi lúc này không có vẻ gì tức hận, Chiêm Xuân cũng biết thứ ám khí có chất độc rất lợi hại, nàng sẽ cùng Tô Tập Chi kia chết đến nơi, nên năn nỉ và u oán đáp:

– Ai bảo các hạ lên xem sư phụ luyện kiếm! Trong lúc sư phụ luyện pho Long Hình Nhứt Bút kiếm thì ai cũng không được phép, dù là đệ tử đi nữa mà lên xem cũng bị tội tức thì, huống hồ các hạ là người ngoài.

Tập Chi kêu lên một tiếng rồi nói tiếp:

– Khốn nạn thật! Đáng chết! Đáng chết!

Chiêm Xuân càng nổi giận, nói:

– Các hạ sắp chết đến nơi mà còn cả gan mắng sư phụ của ta?

Tập Chi đáp:

– Ta chứ thì đã sao nào? Chẳng lẽ ta chứ oan? Ta đi qua núi Bạch Ngưu thì ngẫu nhiên thấy sư phụ cô nương luyện kiếm, lòng hiếu kỳ thúc đẩy tai mới đứng lại xem một hồi. Ta đâu phải là một người thông minh tài trí, tới mức chỉ đứng xem một lúc mà đã học được hết pho kiếm pháp đó? Nếu quả thật ta có bản lĩnh như thế thì mấy tên đệ tử Côn Luân đã làm gì nổi ta nào? Chiêm cô nương, nói thật cho cô nương hay, sư phụ của cô nương Thiên Cảm Tiên Sinh nhỏ nhen quá, đừng có nói là ta chưa học được một thế hay nửa miếng của pho kiếm ấy, mà dù ta có học được đôi chút đi nữa, tội của ta cũng không đến nỗi chết kia mà.

Chiêm Xuân lẳng lặng, lòng nghĩ thầm:

– Sư phụ mình cũng quá câu chấp, Thấy Tập Chi lên xem luyện kiếm liền phái sáu sư huynh đuổi theo giết, nếu không, ta đâu đến nỗi toi mạng oan uổng như thế này? Người này nói là y chưa học lõm võ công của sư phụ chắc thật, chứ không phải là bịa đặt đâu.

Tập Chi lại tiếp:

– Thế sư phụ cô nương đưa ám khí bôi độc cho cô nương mà không đưa cho thuốc giải sao?

Chiêm Xuân á khẩu không trả lời được, cũng thấy sư phụ chuyện bé xé ra to, than thở :

– Trước mắt nói cái gì đều là vô dụng, nếu ai trúng đình Tàng Môn nếu như không có thuốc giải, bốn canh giờ sau liền chết.

– Đây, cô nương xem, trong võ lâm có một chương môn nào lại có thủ đoạn hèn hạ như thế không? Đồ khốn nạn...

Chiêm Xuân dịu giọng nói:

– Tô huynh, tiểu muội hại huynh như vậy, trong lòng bức rứt vô cùng, nhưng, bây giờ tiểu muội cũng chết theo huynh, có lẽ là số kiếp chúng ta như vậy, chỉ tội nghiệp cho đại tẩu, công tử và tiểu thơ ở nhà thôi...

Tập Chi thờ dài nói:

– Hai năm trước, thê tử tôi đã chết vì đau ốm, chỉ còn lại hai hài tử thôi, ngày mai, chúng nó sẽ mồ côi, đã không mẫu thân nay còn mất phụ thân!

– Nhà huynh còn những ai nữa? Có ai trông nom hai hài tử đó không?

– Lúc này, chúng đang được tẩu tẩu trông nom, tánh nết của tẩu tẩu nóng nảy và điều ngoa, lúc thê tử tôi còn sống, tẩu tẩu tôi còn nể nang phần nào. Ôi! Từ nay trở đi hai đứa bé sẽ khổ sở vô cùng.

Chiêm Xuân là người rất tốt bụng, nghe Tập Chi nói, ứa nước mắt và khẽ đáp:

– Tất cả mọi việc đều do tiểu muội gây nên cả.

– Điều này không thể trách cô nương được, cô thừa nghiêm lệnh của sư phụ chứ cô nương có thù gì tôi đâu, sự thật tôi bị cô ném phải ám khí có chất độc tôi chết đã đành, hà tất tôi còn đánh cô nương một chưởng và dùng ám khí ném lại cô nương như thế. Bằng không nếu tôi nói chuyện gia đình cho cô nương hay, thì cô nương là người nhân từ chắc cô nương cũng chịu trông hộ hai hài tử cho tôi.

– Tiểu muội là hung thủ đã giết huynh, sao huynh lại còn bảo tôi là người nhân từ?

– Tôi không trách cô nương. Thực đấy! Tôi không trách cô nương đâu!

Lúc này hai người đánh nhau trí mạng, bây giờ hai người lại an ủi nhau.

Nghe tới đó Trương Siêu Quần liền nghĩ thầm:

– Hai người này tâm địa đều hiền lành cả, huống hồ nhà người họ Tô lại còn hai đứa bé mồ côi không ai nuôi nấng dạy bảo....

Trương Siêu Quần quay đầu hướng về Trương Vô Kỵ nói

- Vô kỵ, người tới xem một chút hai người bọn họ có còn cứu được không.

Hắn biết Trương Vô Kỵ đã lấy được cuốn "Độc Vật Đại Toàn" của Vương Nan Cô mang ở trên người, hơn nữa Trương Vô Kỵ đã khổ luyện hai năm sách thuốc từ nơi Hồ Thanh Ngưu, chữa khỏi bọn họ độc, hẳn là không thành vấn đề.

Vô Kỵ không trả lời, cứ việc cúi xuống nhặt mũi Tấn Môn Đình đưa lên mũi người, những ngày gần đây, hề được rồi rồi là Vô Kỵ giờ cuốn Độc Vật Đại Toàn của Nạn Cô ra nghiên cứu, nên rõ hết tất cả những độc vật, độc dược trên đời, y người mũi thơm thơm đó, biết ngay thuốc độc bôi ám khí lấy ở một thứ hoa độc tên là Thanh Đà La, thứ hoa này vốn dĩ không có độc tính; dù uống cả một bát nước hoa đó cũng không việc gì, nhưng chất ấy hòa hợp với máu tươi thì biến thành một chất độc rất nặng, và mùi đang tanh hôi biến thành mùi thơm của hoa Lan, Vô Kỵ liền lên tiếng nói:

– Ám khí này bôi chất độc của hoa Thanh Đà La đấy.

Chiêm Xuân không biết ám khí đó bôi bằng thuốc độc gì, nhưng nàng biết trong vườn hoa của sư phụ có trồng Thanh Đà La nên nàng ngạc nhiên và hỏi:

– Sao tiểu đệ lại biết?

Vì nàng biết hoa Thanh Đà La này là một thứ hoa độc, xuất xứ ở Tây Vực chứ ở trong Trung Thổ này hiếm lắm.

Vô Kỵ gật đầu đáp:

– Tất nhiên tiểu đệ có biết thì mới nói, thôi được, để tiểu đệ chữa thử xem.

Nói xong, y liền giơ tay ra điểm vào yếu huyệt giữa ngực và hai bên vai của Chiêm Xuân để cho nàng khỏi đau đã, rồi lên tiếng nói:

– Chất hoa Thanh Đà La này hề gặp máu mới sinh ra độc, nên dù có uống vào trong bụng cũng không hề gì. Hai vị trước hết hãy lấy mồm hút chất độc ở

vết thương ra, hút tới khi nào thấy vết máu trong vết thương tươi mới thôi!

Tập Chi và Chiêm Xuân nghe vậy đều ngưng ngáp, nhưng họ nghĩ lại, cứu sống tánh mạng quan trọng hơn mà vết thương của người nào cũng vậy, tự mình không thể nào hút lấy được, đành phải lần lượt hút máu độc lẫn cho nhau.

Vô Kỵ kiểm quanh đó lấy được hai vị thuốc bằng cỏ dại, bỏ vào mồm nhai nát rồi rịt lên vết thương cho hai người, kể nói:

– Vị thuốc này có thể khiến cho hơi độc tạm thời không thể phát tán, chúng ta hãy tìm đến trấn nào đó, tiểu đệ sẽ đến tiệm thuốc hút vài thứ thuốc để chữa độc thương cho hai vị.

Vết thương của hai người đang ngứa ngáy khó chịu, sau khi rịt thuốc của Vô Kỵ vào, liền cảm thấy mát mẻ dễ chịu ngay, đồng thời cũng cảm thấy chân tay không còn tê tái nữa.

Cả hai đồng cảm ơn Vô Kỵ luôn mồm đoạn bẻ một cành cây làm gậy để chống, rồi từ từ tiến về phía trước.

Được rồi hơn một canh giờ, thì đến Sa Hà Điểm liền vào khách điểm nghỉ ngơi.

Vô Kỵ vội viết một toa thuốc bảo phổ ký đi hút.

Cũng may, năm đó tỉnh Hà Nam chưa hề bị thiên tai nên dân cư còn bát cơm và manh áo mặc, mặc dầu thỉnh thoảng cũng bị quan binh Mông Cổ tới quấy nhiễu, nhưng ở trấn Sa Hà Điểm này các tiệm buôn bán vẫn mở cửa như thường.

Phổ ký cầm toa thuốc của Vô Kỵ đi hút thuốc về, Vô Kỵ liền đem thuốc vào bếp sắc, rồi mang ra cho Chiêm Xuân và Tập Chi uống.

Sáu người ở khách điểm đó luôn ba ngày, ngày nào Vô Kỵ cũng thay đổi toa thuốc hay thay thuốc rịt bên ngoài.

Đến ngày thứ tư, Tập Chi và Chiêm Xuân đã lành mạnh như thường, cả hai đều cảm ơn Vô Kỵ khôn tả, hai người tất nhiên rất là cảm kích, cùng ngày, Tô Tập Chi liền cáo từ, còn Chiêm Xuân, nghe Trương Siêu Quần nói bọn họ muốn đi Côn Luân Sơn tìm đến ngọn Tọa Vong Phong, nên nói :

– Dãy núi Côn Luân kéo dài ngàn dặm, không biết có bao nhiêu ngọn núi, Tọa Vong Phong không biết tọa lạc nơi nào, nhưng người phái Côn Luân muốn tìm một ngọn núi, có thể sẽ tìm tới, các vị đối với tiểu muội có ân cứu mạng, tiểu muội nhất định tận tâm tận lực.

Nghỉ ngơi thêm một ngày, Đình Mẫn Quân thuê hai chiếc xe lớn, Trương Siêu Quần cùng Đình Mẫn Quân một xe, Vô Kỵ và Bất Hối cùng Chiêm Xuân một xe, nhắm hướng tây mà đi.

Đi tới thị trấn lớn ở phía trước, Đình Mẫn Quân lựa mua mấy bộ quần áo mới cho Trương Siêu Quần, Vô Kỵ và Bất Hối mặc.

Càng là đi sâu về phía tây, khí trời cũng càng trở nên lạnh giá, cát vàng đập vào mặt, dường như bão cát giống như vậy...

Đình Mẫn Quân mỗi ngày cùng hán ngồi chung một xe, tuy rằng không tiện việc cùng nhau làm chuyện “luyện công”, nhưng vành tai và tóc mai chạm vào nhau, chuyện Trương Siêu Quần sờ soạng chọc phá cái âm hộ của nàng cho đến khi dịch nhờn tiết ra ướt đầm cái tiểu khố là thiếu không được.

Không bao lâu, đã tới eo núi Tam Thánh của dãy núi Côn Luân, khi vào trong eo núi, mọi người chỉ thấy cỏ xanh mọc khắp nơi có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ. Trương Siêu Quần không ngờ trong cõi hoang vu giá lạnh này lại có cảnh đẹp như động tiên.

Thì ra eo núi Tam Thánh này bốn bề đều có vách núi ngăn cản gió lạnh nên cảnh trong eo núi này mới được tươi đẹp như thế.

Đồng thời, từ khi Côn Luân Tam Thánh Hà Túc Đạo sáng lập môn phái, trong 80 năm trời, đã tốn không biết bao hơi sức để chinh đồn và còn sai đệ tử đi Giang Nam, Thiên Trúc bứng đem về những loại hoa thơm cỏ lạ trồng cho thêm đẹp.

Chiêm Xuân đề nghị bọn họ đi đến phái Côn Luân làm khách, Trương Siêu Quần lại biết, Thiết Cẩm Tiên Sinh Hà Thái Xung ở trong nhà có một đồng lớn các lão bà lớn nhỏ nháo nhào chuyện hư hỏng, nên không muốn đi tới, khéo lời từ chối, nhưng Chiêm Xuân lại là ân cần khuyên bảo, cô nương này cũng mơ hồ nhận thấy ra bản thân mình tay không mà quay về, tất bị sư phụ trách phạt, mà một tay mình lại thả Tô Tập Chi, càng sợ sư phụ nóng giận, đánh gãy tay chân vẫn là việc nhỏ, nói không chắc giữ được cái mạng nhỏ này, Trương Siêu Quần bất đắc dĩ, đành phải nhận lời.

Chiêm Xuân đưa ba người tới Thiết Cẩm Cư, chỗ ở của Thiết Cẩm Hà Thái Xung.

Vừa vào đến cửa đã thấy các sư huynh đệ của nàng có vẻ căng thẳng vô cùng.

Những người đó chỉ gật đầu chào nàng chớ không hề nói năng gì cả.

Chiêm Xuân nghĩ thầm:

– Không biết đã xảy ra chuyện gì mà các sư huynh đệ ta có vẻ gay gắt như thế.

Đoạn nàng kéo một người sư muội lại gần hỏi:

– Sư phụ có ở nhà không?

Người sư muội đó chưa kịp trả lời, nàng đã nghe tiếng quát tháo của Thái Xung từ trong nhà vọng ra:

– Đồ vô dụng, vô dụng! Có việc gì bảo các người làm là không ai làm nên trò trống gì cả!

Như vậy, ta còn thâu các người làm đệ tử làm chi?

Tiếp theo đó, nàng lại nghe tiếng đập bàn rất lớn, nàng khẽ nói với Trương Siêu Quần:

– Sư phụ tiểu muội đang nổi giận, chúng ta không nên vào yết kiến lúc này, để sáng mai xem sao.

Thái Xung đột nhiên lớn tiếng hỏi:

– Còn Chiêm Xuân đâu? Đã về chưa? Tại sao không vào đây gặp ta? Nó lén lút nói chuyện với ai bên ngoài thế? Không biết nó có mang thủ cấp của họ Tô về đây không?

Chiêm Xuân nghe sư phụ nói vậy liền biến sắc, vội vào nội đường quỳ xuống vái lạy và thưa:

– Đệ tử xin bái kiến sư phụ.

Hà Thái Xung chợt thấy nhóm người của Trương Siêu Quần, vẻ giận dữ giảm bớt :

– Mấy vị này là....?

Trương Siêu Quần liền ôm quyền, nói :

– Thì ra là dương danh thiên hạ Thiết Cẩm Tiên Sinh, thất kính... thất kính, văn bối là đệ tử của Trương chân nhân của phái Võ Đang tên là Trương Siêu Quần, còn đây là Đình cô nương đệ tử phái Nga Mi, thực sự quý rày.

Hà Thái Xung liền thay đổi sắc mặt, thấy thiếu niên này tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng câu nói dương danh thiên hạ, làm cho ông nghe rất xuôi tai, đến khi nghe hẳn nói chính mình là đệ tử của Trương chân nhân, càng là giật mình, phải biết Trương Tam Phong ở trong võ lâm thanh danh cực thịnh, từ khi thu bảy đệ tử được giang hồ gọi là Võ Đang thất hiệp, cũng không còn nghe nói thu thêm đệ tử, nhưng tên tiểu tử này khí vũ hiên ngang, đáng vẻ đường đường, không giống như là giả mạo, lập tức liền mỉm cười, mời bọn họ tiến vào Thiết Cẩm Cư nhập tọa.

Sau khi dâng trà, Hà Thái Xung hỏi :

– Không biết Trương thiếu hiệp từ xa xôi ngàn dặm tới đây vùng Tây Vực lạnh lẽo có việc gì không?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Văn bối muốn đi đến ngọn Tọa Vọng Phong có vài việc mọn, khi đi ngang qua nơi này, đã từng nghe sư phụ lão nhân gia khi nhân hạ nói tới chuyện trong chốn võ lâm, kể rằng Côn Luân phái tuy rằng nằm ở ngoài biên thủy, nhưng võ công tự thành một mạch, nói tới năm xưa Côn Luân Tam Thánh Hà Túc Đạo cầm kỳ, kiếm tam tuyệt năm đó tung hoành thiên hạ, tài hoa hơn người, gia sư còn kể khi còn bé đã từng gặp mặt một lần với tiền sinh Hà Túc Đạo, mãi đến hôm nay còn nhớ mãi không quên, Hà tiền sinh là bậc kỳ nhân trong thiên hạ, mà hiện nay chương môn phái Côn Luân cũng là không thua kém gì, chỉ vì Hà chương môn ít có đặt chân đến Trung Nguyên, nên tiếc rằng không thể gặp lại, hôm nay văn bối hữu duyên tới đây, nếu không đến thăm viếng, chẳng phải rất là tiếc nuối sao?

Mấy câu nói nghe được làm Hà Thái Xung mở cò trong bụng, bật cười, có thể được võ lâm đệ nhất nhân Trương Tam Phong tán dương như vậy, đối với võ lâm nhân sĩ đó là muốn thì cũng không dám nghĩ, chính làm cho Hà Thái Xung mặt mũi cực lớn, Hà Thái Xung vô cùng phấn khởi, lập tức liền muốn làm tiệc rượu vì bọn họ tẩy trần.

An bài xong xuôi, Trương Siêu Quần liền hỏi Tọa Vọng Phong ở nơi nào, Hà Thái Xung hơi trầm ngâm, nói :

– Tọa Vọng Phong này cách đây ước chừng hơn trăm dặm, Trương thiếu hiệp muốn đi, ta sẽ cho người dẫn đường, nhưng lần này Trương thiếu hiệp đang làm khách, nhất định phải để cho ta tiếp đãi tận tình một phen rồi hãy đi.

Trương Siêu Quần nghe Hà Thái Xung nói là biết Tọa Vọng Phong tọa lạc ở đâu, cũng là rất vui mừng, đến công phu nhin nọt loạch xoạch đưa tới, làm cho chương môn nhân phái Côn Luân này lằng lằng không biết mình ở nơi nào. Đình Mẫn Quần từ lâu biết hẳn có cái bản lĩnh hơn người này, chính mắt nàng thấy sư phụ mình Diệt Tuyệt Sư Thái bị hấn a dua như nước thủy triều, một bát mê thang tưới lên sư phụ làm người cũng không lần tìm được nơi nào.

Không bao lâu, tiệc rượu đã được bày ra, mọi người ngồi vây quanh một bàn, Dương Bất Hối cũng ngồi một ghế, trong lúc đang ăn Hà Thái Xung bỗng nhiên thờ dài, Trương Siêu Quần hỏi :

– Hà chương môn có chuyện gì mà thờ dài?

Hà Thái Xung sắc mặt bi thương, nói :

– Trương thiếu hiệp có chỗ không biết, ta có một ái thiếp, thân nhiễm bệnh tiến triển rất nhanh, e là không còn nhiều thời gian.

Dứt lời, lại là thở dài một tiếng.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Quả nhiên cùng nguyên bản không khác nhau chút nào”

Nhân tiện hắn liền hỏi :

– Ô? Thân nhiễm bệnh nặng? Văn bối có một tiểu huynh đệ, tinh thông y thuật, hay là để cho y xem thử qua phu nhân?

Hà Thái Xung vừa mừng vừa chưa tin tưởng, hỏi :

– Thật chứ? Trương thiếu hiệp... vậy vị tiểu huynh đệ kia ở nơi nào?

Trương Siêu Quần hướng về Trương Vô Kỵ chỉ tay, nói :

– Chính là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cùng Hà Thái Xung So Lớn Nhỏ

Hà Thái Xung thấy Trương Vô Kỵ tuy mi thanh mục tú, tuấn tú bất phàm, nhưng dù sao tuổi nhỏ, không tin tưởng lắm, lúc đầu nói :

– Vị tiểu huynh đệ này

– Hà chương môn đừng coi thường tiểu huynh đệ này, ha ha...chương môn cứ hỏi qua Chiêm cô nương thì rõ.

Trương Siêu Quần nói.

Chiêm xuân vội nói :

– Đệ tử trên đường không cẩn thận lại bị đình Tang Môn gây thương tích, đều nhờ vào vị tiểu huynh đệ này, nên đến giờ mới không có chuyện gì, bệnh tình Ngũ Cô, nói không chừng y cũng có thể trị hết.

Thái Xung nghe nói cũng giật mình và nghĩ thầm

– Trúng phải chất độc của Thanh Đà La mà không có thuốc giải độc của ta, thì người trúng độc thế nào cũng chết, tiểu tử này chữa khỏi được chất độc đó kể cũng lạ thật,

thực là bất ngờ, nên tặng thêm mấy phần hi vọng, lập tức vội vàng mời Trương Vô Kỵ đi vào.

Mọi người vừa mới đi, Trương Siêu Quần liền giành đi trước đến bên giường Ngũ Cô, chỉ thấy một khuôn mặt sưng phù xuất hiện ở trước mặt, Trương Siêu Quần hoảng hồn, chưa từng thấy phù thũng kinh dị như thế này, Trương Siêu Quần liếc nhìn nhìn Hà Thái Xung, ông ta cao lắm là tầm 45 – 50 tuổi, tướng mạo thanh quốc phiêu dật, cũng vẫn có thể xem là một lão soái ca, thật không biết Ngũ Cô này xinh đẹp ở chỗ nào?

Vô Kỵ vừa bước chân vào trong phòng đã ngửi thấy mùi kỳ lạ xông lên mũi nhưng một lát sau y đã thấy mùi kỳ lạ ấy phai nhạt dần, rồi chốc sau lại nồng lên như trước.

Y ngạc nhiên vô cùng, bèn tiến tới giường Ngũ Cô, ngắm nhìn mặt phu nhân một hồi, rồi nắm tay thăm mạch, đột nhiên lấy một cây kim vàng ra châm luôn vào bộ mặt sưng vù của phu nhân.

Hà Thái Xung kinh hãi, vội quát hỏi:

– Tiểu huynh đệ làm gì thế?

Y vừa quát vừa giơ tay định kéo Vô Kỵ lại, nhưng Vô Kỵ đã rút mũi kim kia ra.

Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười, nói :

– Yên tâm, đây là chẩn đoán bệnh, Hà chương môn can thiệp vào làm y sẽ bị loạn, xem ra Hà chương môn không chỉ có võ công cao cường, mà còn là một người trọng tình trọng nghĩa a!

Hà Thái Xung miễn cưỡng nói :

– Đễ Trương thiếu hiệp cười chê rồi.

Trương Siêu Quần rung đùi nói :

– Theo văn bối quan sát, cái này không phải là sinh bệnh, mà là bị trúng độc.

– Lời ấy nghĩa là sao?

Hà Thái Xung hơi biến sắc mặt, hỏi.

Lúc này, Trương Vô Kỵ trên mặt cũng là ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, nói :

– Siêu quần ca, huynh cũng nhìn ra rồi sao?

Lần này, Hà Thái Xung không cần hỏi, hai người đều là nói như vậy, chắc là trúng độc chính là tám chín phần rồi.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Đó là đương nhiên, ta đã sớm biết chuyện, không khoe khoang sự ưu thế khi xuyên qua biết trước này, chẳng phải là lãng phí?”

Hắn tiện tay chỉ tay ngoài cửa sổ, nói :

– Vô kị, người đi xem xem, cái kia...

Bỗng nhiên hắn quên mất tên loại hoa độc trong nguyên bản, nên lúng túng, nói tiếp :

– Đây là do Kim Ngân Huyết Xà gây nên, loại rắn này thông thường đều đi thành đôi thành cặp, chúng nó có cái đặc điểm, thích nhất các loại hoa độc, theo tình hình như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, có thể bên trong hoa viên có trồng loại thực vật hoa cò giở có độc.

Mọi người nghe được tên Kim Ngân Huyết Xà, đều kinh hãi, Hà Thái Xung thấy hắn nói mạch lạc rõ ràng, không khỏi đại hỉ, mừng rỡ không ngậm mồm vào được, liên tục tán thưởng Trương Siêu Quần chính là thần y.

Lúc này, Trương Vô Kỵ đã từ trước cửa sổ nhảy ra ngoài, kiểm tra vườn hoa ngoài cửa sổ.

Trương Siêu Quần đi tới bên giường, nói:

– Hà chương môn, xin chương môn tìm kiếm dưới bàn chân phu nhân, nhìn mười đầu ngón chân, xem có dấu răng bé nhỏ hay không?

Hà Thái Xung liền xốc lên cái chăn bông phủ trên người Ngũ Cô, chú ý nhìn thì quả thấy dưới những đầu ngón chân đều có mấy dấu răng màu đen, nhỏ như hạt gạo, nếu không có ý tìm, thì khó mà thấy được.

Hà Thái Xung vừa thấy đúng lời hắn nói, niềm tin của ông đột ngột tăng lên gấp mười lần, khen :

-Rất giỏi...rất giỏi thật là trên mỗi ngón chân đều có dấu răng, Trương thiếu hiệp quả nhiên cao minh! Cao minh! Trương thiếu hiệp nếu biết nguyên nhân, tất có thể chữa trị, nếu ái thiếp của ta có thể lành bệnh, ta sẽ nhất định tạ ơn.

Trương Siêu Quần khiêm tốn nói :

– Hà chương môn đừng có khách sáo, thật ra phu nhân có thể khỏe lại hay không, còn phải xem tiểu huynh đệ của văn bối, y mới thật sự là cao thủ về y thuật.

Hà Thái Xung gật đầu liên tục, vừa mừng vừa giận, vội lớn tiếng kêu gọi:

– Các đệ tử mau lấy diêm sinh ra để ta hun cho rắn độc chạy ra, rồi ta bằm chém nó ra là nghìn vạn mảnh.

Lúc này Trương Vô Kỵ quay vào liền xua tay cản:

– Không được, không được, cần phải có hai con rắn độc ấy mới chữa khỏi bệnh cho phu nhân, nếu tiền bối giết chúng đi thì bệnh của phu nhân không thể nào chữa khỏi được, bệnh của phu nhân là do tám cây hoa Linh Chi Lan kia gây nên.

– Tám cây đó tên là Linh Chi Lan à, ta có biết tên những cây đó đâu! Có người bạn thấy hoa mọc ở Tây Vực đem tám cây lan đó về tặng tôi. Hoa của những cây đó có mùi thơm như trầm, màu sắc của cánh hoa rất đẹp, không ngờ những cây đó lại là mối họa như vậy.

– Theo sách thuốc nói thì những cây Linh Chi Lan này gốc tròn như trái cầu, màu đỏ như lửa, trong có chất độc rất mạnh. Để tiểu bối cho đào lên xem có đúng thế không?

Lúc ấy, các đệ tử của Thái Xung đã biết tin Vô Kỵ chữa bệnh quái dị cho Ngũ sư mẫu, bọn chúng liền tập trung đến nơi đây để xem.

Các nam đệ tử thì không tiện vào phòng, còn sáu nữ đệ tử cùng với Chiêm Xuân đứng bên cạnh sư phụ.

Họ nghe Vô Kỵ nói vậy, liền có hai nữ đệ tử đi lấy xuống cuốc đào luôn cây lan độc lên.

Quả nhiên gốc cây tròn như trái cầu và đỏ như lửa.

Hai nữ đệ tử nghe nói cây này rất độc nên không dám mó tay vào.

Vô Kỵ lại dặn:

– Hai vị làm ơn đào cả tám cây lên lấy hết gốc cây để bỏ vào trong cối giã và cho thêm năm hột gà, một bát tiết gà, trộn chung vào giã, cho tới lúc nát thành hồ, nhưng hai vị nên cẩn thận, đừng để nước bám vào người thì nguy a!

Chiêm Xuân lại đi lấy hai cái ống tre nhỏ ra cho Vô Kỵ sử dụng.

Một lát sau, hai đệ tử đó đã giã xong tám gốc cây, Vô Kỵ liền đổ xuống đất quây thành một vòng tròn, một đầu để hở một miệng rộng chừng hai tấc, rồi dặn mọi người rằng:

– Lát nữa mọi người có thấy điều chi khác lạ thì xin mọi người cứ việc đứng yên mà xem, đừng nói chuyện và kêu la, e sợ hai con rắn độc ấy kinh hoàng rồi xông lại cắn nguy hiểm! Bây giờ mau đi lấy chút cam thảo, vài vụn nhét vào lỗ mũi đi.

Ai nấy đều làm theo lời dặn của Vô Kỵ ...

Sau y lấy lửa đốt những lá cây lan ở trước hai cái lỗ.

Trương Siêu Quần thấy mọi người đều chú ý đến nhìn xem Trương Vô Kỵ bố trí, hần lạng lẽ đi ra, hần không phải là không muốn khoe khoang, mà là hần sợ nhất chính là loại động vật mềm nhũn này, vạn nhất vừa nhìn thấy cặp Kim Ngân Huyết Xà thì sợ đến thất thố, sẽ làm hư hỏng công lao mình thật vất vả tạo nên nên một hình tượng sáng ngời như thế này.

Trương Siêu Quần chờ ở bên ngoài qua chừng một nén hương, Đinh Mẫn Quân đi ra ngoài tìm hần, thấy hần ngửa đầu nhìn trời, nàng ngạc nhiên hỏi :

– Bên trong xem rất là thú vị, ngươi lại sao bỏ đi ra ngoài này?

Nàng tò mò, cũng bắc chước ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời đêm, hỏi tiếp :

– Ngươi đang nhìn cái gì vậy?

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Đương nhiên là nàng không hiểu rồi, cái này gọi là làm bộ làm tịch!”

– Bên trong nóng nực quá, tiểu đệ đi ra ngoài hóng mát một chút, sao rồi? Chất độc đã giải xong chưa?

Đinh Mẫn Quân trả lời :

– Đã giải độc xong, tiểu thiếp của Hà chương môn quả nhiên là sắc nước hương trời, ta không ngờ trên đời lại có mỹ nhân xinh đẹp như thế, nhìn nàng, ta thấy mình còn thua xa một bậc. Ủa...ngươi đi đâu vậy?

Trương Siêu Quần cũng không quay đầu lại, nói :

– Tiểu đệ đi xem Vô Kỵ có đem Kim Ngân Huyết Xà sử dụng có cẩn thận không? Đây cũng là bảo bối, không thể cho mất đi được.

“Mỹ nhân này có thể làm cho Đinh Mẫn Quân tự nhận còn thua một bậc! Điều này không gây cho ta tò mò sao?”

Trương Siêu Quần trầm nói.

Đi vào trong phòng, Hà Thái Xung đang ngồi ở một bên giường, cúi người nhìn mỹ nhân trên giường, thấy Trương Siêu Quần đi vào, Hà Thái Xung đứng lên, hướng về phía hần ôm quyền, nói :

– Đa tạ Trương thiếu hiệp vì ta dẫn tiến đúng là thần y, dĩ nhiên thuốc đúng thì bệnh trừ, ha ha... một chút nữa, chúng ta sẽ ra sức uống một phen!

Trương Siêu Quần thấy Hà Thái Xung thân hình cao lớn đem mình chặn lại rồi, không khỏi phiền muộn, lại không thể đẩy ra Hà Thái Xung tránh ra một bên, đành đến bên giường nhìn xem tiểu thiếp của Hà chương môn, bất đắc dĩ, đành theo Hà Thái Xung đi ra.

Lập tức, Hà Thái Xung lại bày ra yến hội, lần này chiêu đãi, so với lần trước thịnh soạn hơn gấp nhiều lần.

Ăn uống một trận, đang nói chuyện phiếm, Dương Bất Hối cùng Trương Vô Kỵ hai tiểu tử vui đầu ăn đến khi cái bụng tròn xoe, thì mới ngừng lại.

Dương Bất Hối cũng không sợ người lạ, hướng về Hà Thái Xung nói :

– Thúc thúc, a di vừa mới bị con rắn nhỏ kia cắn, giống y như là tiền nữ vậy, Vô Kỵ ca ca nói đó là thê tử của thúc thúc, cháu nói không phải, thúc thúc già như vậy, a di thì đẹp để tuổi trẻ như vậy, cháu đoán là con gái của thúc thúc có đúng hay không?

Đồng loạt trên bàn mọi người đều giật mình im phăng phắc, Hà Thái Xung trên mặt thoát đỏ thoát trắng, muốn nổi giận, nhưng đối phương lại là một tiểu hài tử ngây thơ, chung quanh các nữ tỳ đang hầu hạ mặt lộ vẻ kinh sợ, ngại người ra, Trương Vô Kỵ vội vàng đuổi tay che lại miệng Dương Bất Hối, nhưng lúc này đã muộn...

“Khắc khục...”

Trương Siêu Quần ho khan hai tiếng. Ui trời Dương Bất Hối nghĩ đến điều gì sao thì nói vậy, nếu không nhờ Trương Vô Kỵ chữa khỏi bệnh cho tiểu thiếp của ông ta, chỉ sợ đã gây nên họa, nhìn nữ tỳ kia rót rượu sợ đến run rẩy cả người, thì có thể suy đoán, Hà Thái Xung là cái gì dạng người hung tợn đến cỡ nào. Ai..da, xem ra thì Dương Bất Hối là một đồng, đến phiên ta phải chùi dít cho tiểu cô nương này rồi...

– Ha ha ha... tiểu hài nhi thì biết cái gì? Trong thiên hạ, có cô nương nào mà không hy vọng mình được một nam nhân thương yêu? Tuổi trẻ mao đầu tiểu tử chưa dứt sữa, làm sao hiểu được sự triu mến của nữ nhân đối với người mình ái mộ? Hà chương môn, văn bối nói ra xin chương môn đừng cười, nếu như văn bối là nữ tử, cũng tuyệt đối sẽ chọn Hà chương môn làm trượng phu, một người anh tuấn tiêu sái, tao nhã bất phàm, không chỉ võ công cao cường, càng hiểu được thể nào là thương tiếc nữ nhân, vừa rồi các người không thấy, Ngũ Cô phu nhân khi lâm bệnh, Hà chương môn lo lắng lo lắng, ăn ngủ không yên, hiện nay đã chữa bệnh xong rồi, lập tức tinh thần phấn chấn, Hà chương môn, văn bối nói có đúng không?

Hà Thái Xung cười ha ha, đón lấy nâng chén rượu của Trương Siêu Quần đưa đến, nói :

– Trương thiếu hiệp, người nói lời này thực sự là rất hiểu được tâm ý của ta a! Đến, chúng ta cùng cạn ly!

Trương Siêu Quần vui vẻ nâng chén, nhưng đôi mắt liếc về phía Đinh Mẫn Quân, ra hiệu nàng mang Dương Bất Hối đi ra ngoài, Đinh Mẫn Quân hiểu ý dẫn tiểu tử tội đồ này ra bên ngoài hoa viên, Trương Vô Kỵ cũng đã ăn no, liền đứng dậy theo.

Hà Thái Xung làm sao không thấy ánh mắt Trương Siêu Quần? Trong miệng không nói, nhưng trong lòng đối với chàng thiếu niên này đã yêu thích, trong lòng còn thầm nghĩ :

“Nếu như hắn là đệ tử phái Côn Luân, thật là tốt bao nhiêu!...”

Trong bữa tiệc chỉ còn lại có hai người bọn họ, hai người thỉnh thoảng chạm cốc chén, trong lúc nói chuyện phiếm, đề tài chuyển qua về nữ nhân, đây là chuyện thường tình, nam nhân đề tài phổ biến nhất chính là nói về nữ nhân, hai người càng đàm luận càng hăng, khiến cho Hà chương môn không nghĩ tới chính là nhìn qua người thiếu niên mới có tầm 20 tuổi ở phương diện kia so với mình còn hiểu biết hơn nhiều! Trong lòng âm thầm than thở, đúng là gặp bậc kỳ tài...

Khi Hà Thái Xung nghe được Trương Siêu Quần đàm luận diễn tả về cái kia của mình rất to lớn, thì Hà Thái Xung càng là cả kinh không ngậm mồm vào được, lắc đầu không tin, nói :

– Trương thiếu hiệp người uống nhiều nên say rồi, làm sao có người lại có thể to dài như thế? Ha ha ha...

Trương Siêu Quần cười hi hi, thấp giọng nói :

– Hà chương môn, tiền bối thật sự không tin sao?

– Không thể nào tin được..

Trương Siêu Quần tà tà nở nụ cười, nói :

– Không biết Hà chương môn dài bao nhiêu?

Hà Thái Xung rượu uống cũng nhiều rồi, không còn đứng đắn nữa, liền lén lút ở bên dưới háng mình dùng tay đo qua rồi nói :

– Dài như thế này...

Trương Siêu Quần lung lay đầu, nói :

– Như thế này thì không đủ độ dài làm sao tiền bối có thể đẩy chạm đến cái vị trí sâu trong kia?

Hà Thái Xung ngẩn ra, mê mang nói :

– Cái vị trí gì?

Trương Siêu Quần chắc lưỡi, làm như là tiếc hận liếc nhìn Hà Thái Xung nói :

– Xem ra Hà chương môn vì quá say mê với tập võ, đối với đạo âm dương này không có nghiên cứu sâu lắm...

Hắn nói xong, tiến lên lại gần, ở bên tai Hà Thái Xung nói nhỏ một trận...

Hà Thái Xung trên mặt lộ ra vẻ mê say, hai mắt tỏa ánh sáng, nói :

– Thì ra còn có bức diệu dụng như thế này! Nghe một lời nói, bằng đọc sách một năm, Trương thiếu hiệp, xin thụ giáo! Đến, chúng ta cùng nhau cạn một chén!

Trương Siêu Quần đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, lại nói :

– Kỳ thực, Hà chương môn tuyệt đối không nên quá mức tự trách mình, cái vật này, có dài bao nhiêu, có thô bao nhiêu, đều là do trời sinh ra, bất quá văn bối thì thật ra có một biện pháp, làm cái đó tăng trưởng không ít, nhưng tại bản thân văn bối cũng đã rất lớn rồi, lại còn dài, nên không thể áp dụng được, vì sợ các nữ nhân chịu không nổi, đáng tiếc... đáng tiếc a!

Hà Thái Xung ngạc nhiên nói :

– Trương thiếu hiệp, người mới vừa nói cái gì? Người có biện pháp làm tăng trưởng cái đó? Người không lừa ta chứ?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Hà chương môn chẳng lẽ cho rằng ta huênh hoang?

Hà Thái Xung trầm nghĩ :

“Hắn vừa mới liếc mắt là đã nhìn ra ái thiếp là bị Kim Ngân Huyết Xà làm hại, so với tiểu thần y kia rõ ràng là cao minh hơn nhiều lắm, nói ra bên ngoài vườn hoa có Linh Chi Lan cũng là hắn, hắn tuy tuổi trẻ, lẽ nào thật là có dị thuật trong người? ...”

Nghĩ như thế, Hà Thái Xung trong lòng càng ngứa ngáy gian nan, luôn mồm nói :

– Không phải... không phải, Trương thiếu hiệp tuyệt đối đừng hiểu lầm.

Trương Siêu Quần nhìn chung quanh thấp giọng nói rằng :

– Như vậy đi, phụ cận khu vực núi Tam Thánh này có cái thanh lâu nào không? Đến nơi đó, tiền bối tự nhiên sẽ biết là văn bối có không có khoe khoang khoaác lác.

Hà Thái Xung ngạc nhiên, đây chính là hiệp danh lan xa đệ tử của phái Võ Đang? Lẽ nào ta nghe lầm?

Trương Siêu Quần thấy Hà Thái Xung dờ ra, không khỏi bất mãn, nãy giờ nói chuyện tới tới đã mõi mồm không phải là cho ta mà giúp cho lão tiền bối này a, lẽ nào chỉ có thể nói, mà không làm thực hành? Bất quá, nói đến, chính mình dụ dỗ chương môn phái Côn Luân đi chơi nữ nhân ở thanh lâu, vậy cũng là trước giờ trong chốn võ lâm cũng chưa hề có tiền lệ đấy...

-Hà chương môn nếu tiền bối không muốn biết cái diệu pháp kia, vậy văn bối cũng không miễn cưỡng, haha...ăn cũng no rồi, Hà chương môn có gì dặn dò thêm?

Nói xong hắn cụng chén đứng lên.

Hà Thái Xung vội vàng nói :

– Trương thiếu hiệp, Trương thiếu hiệp mau mau mời ngồi, ta đương nhiên là... A, Trương thiếu hiệp người chịu đem... cái kia biện pháp dạy ta sao?

Hà Thái Xung rất là kinh hi, ông xác thực là có buồn phiền, cái vật kia trời sinh so với thường nhân nhói nhỏ một chút, thiếp thì năm người, mỗi lần làm việc, cũng không thấy các nàng thỏa mãn, tuy rằng miệng các nàng bên trong không nói, nhưng nội tâm rất thất vọng, Hà Thái Xung vẫn là rõ ràng ràng biết được, trước mắt bây giờ nghe Trương Siêu Quần nói có thể có biện pháp đem cái kia tăng lớn, chuyện này có thể so với khi Hà Thái Xung được sư phụ dạy thêm cho một môn tuyệt kỹ càng làm cho y vui mừng vạn phần hơn.

Trương Siêu Quần nói :

– Hà chương môn, văn bối từ An Huy đến Hà Nam, rồi đi thẳng thẳng tới Tây Vực, hôm nay thực sự là quá mệt mỏi, toàn thân không còn chút sức lực nào, không bằng chờ văn bối nghỉ ngơi bồi dưỡng đủ tinh thần, rồi lại cùng Hà chương môn tâm sự?

Hà Thái Xung ngẩn ra, nói :

– Như vậy... cũng được! Trương thiếu hiệp đi đường khổ cực, ta chiều đãi bát chu, để ta sắp xếp.

Hà Thái Xung lập tức, hào hứng an bài xong xuôi, tự tay tuyển phòng khách, đệm giường cũng tự mình kiểm tra, để từ dưới tay Hà Thái Xung ai thấy cũng đều là gạt mình.

Đến buổi chiều, Hà Thái Xung dâng trào phấn khích, đi tới trong phòng tiểu thiếp đệ tứ, liền ôm liền găm, dựa theo Trương Siêu Quần chỉ điểm cách bú liếm mấy nơi mẫn cảm như đầu núm vú, âm vật, cửa miệng âm đạo v.v... ngay lập tức làm cho đệ tứ tiểu thiếp vừa sướng vừa sợ, Hà Thái Xung thu hoạch rất nhiều, phấn khởi chiến đấu, vừa kính nể Võ Đang thiếu hiệp này cực điểm, chỉ không được hoàn mỹ chính là dương vật Hà Thái Xung dù bất luận cố gắng làm sao đâm thọt, cũng không thể nào chạm đến cái gì là hoa tâm như lời Trương Siêu Quần nói, sau khi thu bình, Hà Thái Xung nằm ở trên giường vù vù thở dốc, đối với ông ta mà nói, phương pháp tăng lớn cái vật đó càng là chờ mong, nếu không vì Trương Siêu Quần đang ngủ, Hà Thái Xung liền muốn lập tức đi lĩnh giáo ngay tức khắc bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tiểu Lang Quân Hải Nhất Dạ Thất Thứ Lang

Ngày kế, Hà Thái Xung trời vừa sáng lên, kêu đại đệ tứ đi dạy đồ đệ luyện kiếm, tự mình sắp xếp sớm một chút, chờ Trương Siêu Quần vừa rời giường, liền mời hán đi đến hậu đường, Trương Siêu Quần thấy ông như thế ân cần, tự nhiên là biết vì chuyện gì, ăn uống no nê, Hà Thái Xung bình kêu người lui ra bên ngoài, lôi kéo Trương Siêu Quần nói :

– Trương thiếu hiệp, hôm qua nghe lời chỉ dẫn của người, trở về phòng ngủ ái thiếp thử một lần, quả nhiên... quả nhiên là đủ mùi vị, tiểu thiếp của ta rất là sướng thích, khen ta tiến bộ hơn trước nhiều, Trương thiếu hiệp, người thật là thần nhân a!

Trương Siêu Quần nói :

– Mấy cái đó mà tính toán cái gì? Đợi sau khi Hà chương môn học được bí pháp của văn bối, nhất định mấy cái tiểu thiếp kia cũng không đủ cho Hà chương môn dùng.

Lại tiếp tục thấp giọng nói :

– Hà chương môn, có biết văn bối có ngoại hiệu gì không?

Hà Thái Xung lắc đầu, Trương Siêu Quần nói :

– Văn bối có ngoại hiệu là “Tiểu lang quân hòa nhất dạ thất thứ lang” trên giường có thể một đêm làm bảy lần lang, khả khả...

Hà Thái Xung tròn tròn mắt nói :

– Chuyện này... này..ngoại hiệu thật... thật là có chút ý nghĩa, không biết... không biết khi nào thì Trương thiếu hiệp có thể dạy cho ta bí pháp đây?

Trương Siêu Quần cười hì hì, thâm nghĩ :

“Kê này không thể chờ đợi được nữa a, bắt quá, phải bắt ông ta trả giá thật lớn mới được! “

Trương Siêu Quần nói :

– Hà chương môn, đứng ra là văn bối chẳng những là có nam nhân bí pháp, mà còn có nữ nhân bí pháp nữa, Hà chương môn suy nghĩ một chút, nếu cái vật kia trở lên lớn, thì nữ nhân sướng không chịu được, lại nói, nữ nhân mà cái đồ kia tự nhiên càng chặt hẹp thì càng tốt, Hà chương môn có kinh nghiệm phong phú, đương nhiên là lĩnh hội được điều này chứ?

Hà Thái Xung nham nhở nở nụ cười, nói :

– Đó là đương nhiên, bên dưới nữ nhân là càng chặt càng tốt, thế nhưng, điều này cũng có thể... cũng có thể thay đổi sao?

Hà Thái Xung trong mắt lộ ra vẻ mong ngóng.

Trương Siêu Quần gật đầu, không nói nữa.

Hà Thái Xung là người thông minh vừa thấy dáng đáp kia của hán, liền cười nói:

– Trương thiếu hiệp, giả như người có thể giúp cho ta việc này, sau này có cái gì cần, Trương thiếu hiệp cứ mở miệng, phàm là ta có thể làm được, quyết không chối từ! Những thứ khác thì không dám nói, trong phạm vi mấy trăm dặm chung quanh đây, hắc bạch lưỡng đạo cũng đều phải cho Hà Thái Xung

này mấy phần mặt mũi.

Trương Siêu Quần lắc đầu, nói :

– Hà chương môn, tiền bối lời nói này không đúng, văn bối tuy là cách biệt tuổi tác với Hà chương môn, nhưng đã xem như là bằng hữu, mới nói ra những lời này đến. Bí tịch này không phải là võ học của phái Võ Đang, mà là văn bối đúng dịp gặp may, từ trong một sơn cốc phát hiện một quyển võ học bí tịch luyện được, trước giờ văn bối chưa bao giờ đối với ai nói qua, Hà chương môn nói như vậy là quá khách sáo, đây rõ ràng chính là xem thường văn bối, cho rằng văn bối dùng tuyệt kỹ để lấy lòng tiền bối, văn bối tuy rằng võ công không sánh bằng Hà chương môn, nhưng dù sao cũng coi như là một trong Võ Đang bát hiệp, tuy rằng trên chốn võ lâm, ta chưa làm được sự gì nhiều chuyện tốt...

Hà Thái Xung hơi có chút bất ngờ, nói :

– Ủ...xem như là ta nói không đúng, Võ Đang bát hiệp, nổi tiếng thiên hạ? Trương thiếu hiệp chớ để ý, chẳng qua là ta quá nóng ruột, nói không biết lựa lời, từ hôm nay về sau, Trương thiếu hiệp chính là bằng hữu của Hà Thái Xung ta rồi! mai sau chỉ cần đến Tây Vực, mặc kệ gặp phải chuyện gì, người cứ việc tìm đến ta...

Trương Siêu Quần nói :

– Đa tạ Hà chương môn, bất quá, ta thanh minh trước, mỗi người có thể chất khác nhau, hiệu quả cũng sẽ không cùng, có người là thay đổi không ít, có người nói không chắc, chỉ có một chút ít biến hóa, còn Hà chương môn có thể nắm giữ được bao nhiêu thành, văn bối đây không dám hứa chắc, nếu như mà không có hiệu quả bao nhiêu, Hà chương môn cũng đừng có trách ta.

Hà Thái Xung trong lòng nở hoa, lập tức cười nói :

– Chuyện này đương nhiên.. đương nhiên rồi.

Ngay sau đó, Hà Thái Xung ước định buổi chiều sẽ gặp lại hắn.

Đến buổi chiều, Hà Thái Xung quả nhiên đi tới, Trương Siêu Quần thấy ông ta thay đổi một thân trường sam màu xám, vóc dáng kiên cường, dáng vẻ bất phàm, ủng hộ nói :

– Hà chương môn quả nhiên là rộng trong thế gian, dáng vẻ đường đường a!

Hà Thái Xung từ lâu đã vượt qua 50 tuổi, khi còn trẻ đúng là nhân vật oai phong, nhưng đến tuổi bây giờ, mặc dù là nội công thâm hậu, tinh thần mười phần sáng khoái, nhưng khuôn mặt cũng bắt đầu có nét già nua, bình thường cũng có người ít người như thế tán mình, trong lòng không khỏi vui mừng, khiêm tốn vài câu, liền dẫn Trương Siêu Quần ra khỏi Thiết Cầm Cự, đi tới cửa, có mấy đệ tử muốn tùy tùng đi theo, Hà Thái Xung khoát tay nói :

– Sư phụ cùng Trương thiếu hiệp có chuyện phải làm, các người không cần đi theo.

Đi ra hồi lâu, Hà Thái Xung nói :

– Trương huynh đệ, tại núi Tám Thánh này, dù sao ta cũng là người nổi danh, cho nên tuyệt đối đừng xưng hô ta là Hà chương môn, người cứ gọi ta là Dương đại ca đi!

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

– Vâng.. Dương đại ca.

Hai người đi ra khỏi mười mấy dặm lộ, tới một cái chợ trấn, đến một chỗ tòa viện nhìn qua khá bình thường dừng lại gõ cửa, mở cửa là cái đại hán tầm 30 tuổi mặt đỏ thấy Hà Thái Xung tựa như quen biết, cúi mình vái chào, nói :

– Dương lão gia tới rồi!

Hà Thái Xung ừ một tiếng, tiện tay thưởng cho một nén bạc...

– Trương huynh đệ, người đi theo ta.

Đi vào trong phòng, chỉ thấy trong sảnh đường có một bàn tiệc rượu cùng với thức ăn, mấy bầu rượu, sau khi ngồi vào chỗ của mình, đại hán mặt đỏ vỗ tay một cái, từ giữa nhà thướt tha đi ra bốn cô nương.

Trương Siêu Quần thấy này bốn cô nương trang điểm đậm nét, tuy rằng ngũ quan cũng cũng tạm được, nhưng nồng nặc hương vị trang điểm, người muốn nghẹt thở, tướng mạo chỉ có ba phần, bảy phần là trang phục, có trời mới biết ở bên trong còn có cái gì kinh khủng hơn không, hán cau mày, hỏi :

-Này.. đừng có nói đây là mặt hàng thượng đẳng ở khu vực Tam Thánh này chứ? Dương đại ca, bộ nơi này các cô nương đều có tâm cơ như thế này sao?

Hà Thái Xung vỗ bàn cái “Àm” một tiếng, trên bàn đĩa mâm đồng loạt nhảy lên.

– Sao lại như thế này? Lão gia đã nói trước là muốn các cô nương tốt nhất rồi mà? Người lại dám qua loa lấy lệ! Có tin hay không ta sẽ hủy bỏ Di Hồng viện này?

Đại hán mặt đỏ sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói :

– Dương lão gia...Dương lão gia, xin ngài đừng nóng giận, các nàng chỉ là bồi hai vị uống rượu, còn có... còn có...

Hà Thái Xung cả giận nói :

– Còn có ...sao không mau mau gọi ra? Đưa các người xoàng xĩnh như thế này lừa gạt lão gia! Kêu các cô nương này cút ngay!

Trương Siêu Quần cười nói :

– Dương đại ca, huynh đừng có phần nộ, dĩ nhiên là các nữ nhân bên ngoài làm sao sánh được với ái thiếp Ngũ Cô đẹp đẽ của huynh? Quên đi, chúng ta đêm nay chỉ luận bàn tài nghệ, cứ chấp nhận một ít đi, từ từ để xem còn có cái gì nữa thì hãy nói.

Hà Thái Xung trừng mắt với đại hán đỏ mặt, nói :

– Còn không mau đi?

Trương Siêu Quần chỉ vào cái kia bốn cô nương trang điểm lòe loẹt, vẩy vẩy tay, nói :

– Các cô nương cũng đừng đi, lại đây nói lòng gân cốt, xoa bóp chân tay cho bọn ta chút.

Bốn cô nương nom nớp lo sợ đi tới, đều vây quanh Trương Siêu Quần, không ai dám quá bên cạnh Hà Thái Xung kia, Trương Siêu Quần nói :

– Ngày hôm nay vị khách chủ là Dương lão gia, các cô nương đều vây quanh ta làm gì? Nhanh qua bên đó hai người, nếu không Dương lão gia lại giận, là không được rồi.

Hai cô nương mặc hoàng sam lấp bắp đi tới, hai người bốn bàn tay, phân ra trái phải ở trên vai Hà Thái Xung nhào nặn.

Trái qua chốc lát, đại hán mặt đỏ mặt vội vã đi vào, phía sau đi theo hai tiểu cô nương vóc cao thanh mảnh, chấp tay nói :

– Dương lão gia, Trương tiểu gia, đây là Tiểu Ngư và Tiểu Nhạn các nàng đến rồi.

Trương Siêu Quần cùng Hà Thái Xung hai mắt tỏa ánh sáng, hai cô nương này, tướng mạo không khác nhau chút nào, đều là mặt trái xoan, mi mục như họa, vóc người thướt tha, u vận liêu người.

Trương Siêu Quần vỗ tay cười nói :

– Lần này mới có chút đáng về! Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn lẽ nào là tự sánh chim sa cá lặn a?

Hà Thái Xung nhìn hai cô nương đến gần, khi hồi phục tinh thần lại, hướng về Trương Siêu Quần nói :

– Hai cô nương này tuy xinh đẹp cũng rằng sánh không bằng ái thiếp Ngũ Cô của ta, nhưng cách biệt cũng không quá xa.

Trương Siêu Quần lại ngăn ra, hôm qua đã nghe Đinh Mẫn Quân nói, Ngũ Cô là tuyệt thế mỹ nữ, sau đó trong bữa tiệc Dương Bất Hối cũng nói như vậy, Trương Siêu Quần trong lòng ngứa ngáy gian nan, hiện nay, hai cô nương Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn thanh xuân mạo đẹp, tuyết da hoa mạo, lại còn nghe Hà Thái Xung nói là cách biệt không bằng? Điều này không khỏi làm cho Trương Siêu Quần ngạc nhiên, ngày hôm qua lúc hắn nhìn mặt Ngũ Cô, nhưng khi đó Ngũ Cô bị độc Kim Ngân Huyết Xà, gương mặt sưng phù giống như là Trư Bát Giới, lẽ nào thật sự là xinh đẹp đến như thế.

Hà Thái Xung thấy hắn đồ người ra, lại tưởng rằng hắn thấy mỹ nữ nên mới như vậy, âm thầm nở nụ cười, người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, mới có một chút như vậy đã kèm lòng giữ không được, nếu như để hắn thấy ái thiếp của ta kia, hắn còn sẽ không thất thố đến dạng nào! Hà Thái Xung làm sao biết được, Trương Siêu Quần đồ ra, chính là vì đang suy nghĩ đến ái thiếp của ông ta!

– Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn xin bái kiến hai vị lão gia.

Oanh thanh yến ngữ, lời nói như nhung nhớ, khiến người ta như được làn gió xuân ấm áp.

Hà Thái Xung nhìn phía đại hán mặt đỏ nói :

– Nơi này không còn chuyện của ngươi, mang theo bốn nàng kia có thể đi được rồi.

Đại hán mặt đỏ đáp một tiếng, cũng chính muốn rời khỏi, Trương Siêu Quần lại nói :

– Dương đại ca, tiền cũng thanh toán rồi, cứ lưu lại các nàng, tiểu đệ đảm bảo chỉ có Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn là không đủ người dùng.

Hà Thái Xung hai mắt chớp lên, luôn mồm nói :

– Tốt lắm...tốt lắm... lưu lại... lưu lại.

Đại hán mặt đỏ lúc này đã vội vã đi ra ngoài.

Trương Siêu Quần hướng về hai cô nương song sinh kia vung tay lên, nói :

– Hai cô nương có cái gì sở trường? Biểu diễn một thoáng trợ hứng cho chúng ta xem.

Hai cô nương liếc nhìn nhau một cái, cùng nói :

– Chúng tiểu nữ xướng khúc vũ đạo cái gì cũng đều biết một chút.

Trương Siêu Quần cười hắc hắc nói :

– Lại đây, để tiểu gia ta kiểm tra xem một chút có còn là xử nữ không?

Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn đồng thời mặt đỏ ửng đỏ, cô nương này nhìn cô nương kia kia một cái ta, không ai chịu tiến lên.

Hà Thái Xung ngạc nhiên nói :

– Điều này chỉ nhìn cũng có thể kiểm tra được?

Trương Siêu Quần nói :

– Đó là đương nhiên, tiểu đệ chủ dùng tay sờ sơ qua là liền biết.

Hà Thái Xung âm thầm gật đầu, chăm chú nhìn lên, chờ đợi có thể học được thêm một chiêu, nửa thức gì đó nữa.

Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn chậm rãi dời bước tiến lên, đi tới trước mặt Trương Siêu Quần, hân hướng về Hà Thái Xung nói :

– Nhìn các nàng cất bước, cũng có thể nhìn ra được một ít, đó là phạm vi giữa hai chân ha ha... năm phần là không còn xử nữ rồi...

Hà Thái Xung cảm thấy hứng thú hỏi :

– Vậy người sờ một cái liền có thể biết ngay đến à?

Trương Siêu Quần đưa tay ra, luồn vào bên trong xiêm y của một cô nương, hướng về từ trên bắp đùi non xoa xoa vuốt ve, Tiểu Ngư kia duyên dáng rên to một tiếng, thân thể run run, cắn chặt môi dưới, trên mặt đỏ bừng bừng, theo ma thủ của Trương Siêu Quần phát động, trong miệng ê a liên thanh, làm như không thể chịu được quá nhiều, nàng duỗi ra một cái tay nắm lấy bả vai Tiểu Nhạn song sinh tỷ muội, hai mắt hàm mị sinh xuân, ướt át cực điểm.

Trương Siêu Quần cười ha ha, rút tay về, nói :

– Lúc này đã chín phần mười không phải là xử nữ rồi.

Tiểu Ngư kiều hừ một tiếng, phong tình vạn chủng liếc chéo qua hắn, Hà Thái Xung vội hỏi :

– Xin lắng nghe lời giải thích của tiểu đệ.

Trương Siêu Quần nói :

– Nếu là xử nữ, khi tiểu đệ sờ soạng bên dưới hạ thân của nàng, nhất định là nàng chết sống gì cũng không chịu, mặc dù là vì sợ chúng ta, thì cũng ít nhất là vừa thẹn vừa có phản ứng.

Hà Thái Xung vỗ tay khen :

– Rất đúng..., rất đúng, phân tích rất hay.

Trương Siêu Quần lại nói :

– Cô nương Tiểu Ngư này cố nhiên là có nguyệt ngừng, nhưng cũng không có vẻ gì sợ sệt là một lý do như vậy, thứ hai, khi bàn tay tiểu đệ phủ lên nơi riêng tư, nếu là xử nữ, nhất định van xin, hai chân kẹp chặt, không cho tiểu đệ thực hiện chạm vào được, nhưng cô nương này, bàn tay tiểu đệ vừa dùng sức liền tìm thấy cái bên ngoài tiểu khó, mới sờ soạng mấy lần, liền ý xuân nảy mầm, đại ca nhìn, đầu ngón tay tiểu đệ đã dính dính ướt vì bài tiết dịch nhón.

Hà Thái Xung luôn mồm khen hay, liền xưng hô hắn quá cao minh, cái kia Tiểu Ngư mắc cỡ cực độ, vịn vào vòng eo....

Trong phòng các kỹ nữ thấy Trương Siêu Quần bắt quá chừng 19, 20 tuổi thiếu niên, so với những khách nhân già dặn suốt ngày ngâm mình ở bên trong

chón son phần thì lại hiểu biết hơn nhiều lắm, ngạc nhiên không thôi.

Nhưng mọi người làm sao biết, Trương Siêu Quần tuy rằng nhìn qua bề ngoài không có tới hai mươi tuổi, nhưng tâm trí của hắn đã sớm là có 30 tuổi rồi, chút ít chuyện như thế này, bắt quá là trò trẻ con với hắn mà thôi.

Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn thấy hắn trẻ tuổi anh tuấn, vóc người kiện mỷ, trong lúc vung tay nhấc chân, phong thái phiêu du, đã âm thầm yêu thích, hai đôi mắt mị nhân đã bay lên đến.

Trương Siêu Quần cười híp mắt nói :

– Cô nương là Tiểu Ngư hay là Tiểu Nhạn?

Tiểu Ngư buông vàng trân cúi xuống, xấu hổ trả lời :

– Tiểu nữ là tỷ tỷ Tiểu Ngư.

Trương Siêu Quần trước khi xuyên qua, đã cùng thiên kim của Bộ trưởng bộ quốc phòng kết hôn, cũng coi như là một tay phong nguyệt cao thủ, đi tới nơi thế giới Ý Thiên này, lần thứ nhất tiếp xúc đến các cô nương kỹ nữ thời cổ xưa, chón này là chưa từng nghe nói đến bệnh này bệnh kia như thời hiện đại, cho nên hắn muốn phóng túng một trận, thấy Hà Thái Xung hầy còn chăm chú theo nhìn hắn, liền cười nói :

– Dương đại ca, chúng ta nam nhân đi ra ngoài chơi, chính là vui vẻ, gặp dịp thì chơi, một đêm phong lưu kích thích, thoả thích sáng khoái, không việc gì mà bỏ qua.

Nói xong liền đem Tiểu Ngư ôm vào trong lòng, đặt ở trên đùi, hỏi :

– Tiểu Ngư, vừa lúc này ta sờ nàng có thoải mái không?

Một già một trẻ trong kỹ viện, một lão thì như sơ ca, một trẻ lại là phong nguyệt già đời, chúng nữ đều có cảm giác kinh ngạc mới mẻ.

Tiểu Ngư “ừ” nhẹ một tiếng, Trương Siêu Quần cười hi hi, nói :

– Ta mò nàng thoải mái, nàng có cái gì tưởng thưởng cho ta không vậy?

Trương Siêu Quần vừa nói, lại vừa đem một cái tay luồn vào dưới hạ thân của nàng, ở trên bắp đùi vuốt lên vuốt xuống, Tiểu Ngư lại “A...” một tiếng kiều rên, thân thể kiều nhuyễn co quắp ở trên người hắn, sờ soạn mấy lần, Tiểu Ngư hai chân không tự chủ được hơi mở rộng ra, chỉ thấy Trương Siêu Quần một cái tay ở ngay chính giữa háng nàng nhẹ nhàng xoa xoa lên mé trên đầu âm vật của nàng, cũng không biết dùng cái gì thủ pháp, Tiểu Ngư càng rên lớn tiếng, thân thể run rẩy bần lên, liền thanh xin tha.

Trương Siêu Quần lại không chịu tha nàng, cái tay kia tốc độ dần dần gia tăng.

– Công tử tha cho tiểu nữ đi! Đừng... đừng tiếp tục lấy... tiểu nữ... tiểu nữ.. không chịu nổi... um...a.....á

Theo một tiếng rên thật dài rung động tâm hồn, Tiểu Ngư kia thân thể đột nhiên ưỡn lên một cái, cả người chấn động, mềm yếu nhuyễn nằm nhòai trên người Trương Siêu Quần, thở gấp không ngớt.

Ở đây các nữ tử đều không phải là thiếu kinh nghiệm trong chốn thanh lâu, làm sao mà nhìn không ra, Tiểu Ngư bị thiếu niên anh tuấn này mò đến tiết thân, ai cũng mặt đỏ tới mang tai, bất giác kinh ngạc, chỉ là trong thời gian ngắn ngủi, chỉ dùng một cái tay, hơi hột mò mà làm cho Tiểu Ngư tiết thân?

Trương Siêu Quần lấy ra đưa đầu ngón tay, chỉ thấy trên hai ngón tay hắn, sền sệt chất lỏng dính đầy, hắn quay đầu hướng về một cái hoàng y kỹ nữ nói :

– Giúp ta liếm khô ngón tay.

Hoàng y kỹ nữ lúng túng nói :

– Chuyện này... chuyện này... không muốn có được không?

Trương Siêu Quần cảm thấy khá thất vọng, nguyên lai kỹ nữ thời cổ xưa không có chơi cái trò này, hắn liền sửa lời nói :

– Có cái khăn không?

Hoàng y nữ tử vội vàng từ lấy khăn tay trong người, lên đến, giúp hắn lau chùi sạch ngón tay, Trương Siêu Quần quay đầu hướng về Tiểu Nhạn đang đứng ngậy người ra nói :

– Vừa rồi nàng cùng Tiểu Ngư có nói sẽ xướng khúc vũ đạo?

Tiểu nhạn mặt đỏ lên, nói :

– Công tử muốn nghe cái gì?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Đương nhiên là nghe Thập Bát Mô* rồi? Khả khả... tiểu gia yêu thích vừa nghe vừa xem, không thể mặc xiêm y đấy, cả hai người đều vậy, ta cùng Dương đại ca vừa uống rượu vừa nghe lại vừa xem.”

(Khúc hát dân gian “Thập Bát Mô” Mười Tám Điệu Sờ)

Chú ý của dịch giả hieusol – Tặng thư viện:

– Không đảm bảo đúng 100% về nghĩa, có thể sai đôi chỗ, chưa kể dịch thơ có phảng phieu so với dịch nghĩa.

– Phái nữ ko nên xem

Nhanh nhanh đánh trống, thông thả gõ chiêng

Chiêng dừng trống lặng để nghe hát ca

Hát lên tất tần tật những lời nhảm nhí

Nghe ta hát Mười tám điệu sờ

Đưa tay sờ làn tóc bên má em

(Như) mây xanh bay tận chân trời

Đưa tay sờ trán em

Vàng trán đầy đặn làm mê đắm lòng người này

Đưa tay sờ đôi mày ngài của em

Kéo dài trên gương mặt

Đưa tay sờ lên đôi mắt em

Đôi mắt đen huyền trong sáng

Đưa tay sờ lên chiếc mũi nhỏ xinh của em

Hơi thở ảm áp nhẹ nhàng

Đưa tay sờ lên khóe môi em

Em liếc mắt khẽ cười

Đưa tay sờ tới chiếc cằm nhọn

Chiếm cầm kê trên ngực

Đưa tay sờ lên vành tai em

Đôi bông tai đu đưa

Đưa tay sờ lên bờ vai em

Đôi vai đều đặn non tươi

Đưa tay sờ bờ lưng em

Tấm lưng ong tôn thẳng bờ vai

Đưa tay vuốt làn da nắng to

Còn mượt hơn cả bút lông cừu

Đưa tay sờ lên bờ ngực em

Ngực anh kề sát ngực em
Đưa tay sờ vào trong bàn tay em
Bàn tay đang che cả hai bên ngực
Đưa tay sờ lên đôi núm vú
Cặp bánh sữa biến hóa đa hình đa dạng
Đưa tay sờ lên phần bụng trên của em
Một cánh đồng gieo trồng phì nhiêu
Đưa tay sờ lên phần bụng dưới của em
Bụng dưới mềm mại trước mắt anh
Đưa tay sờ lên chiếc rốn của em
Khoái như vụ mùa bội thu năm ấy
Đưa tay vuốt xuống đôi mông em
Tựa bông gòn mềm mại êm sướng tuyệt vời
Đưa tay sờ đến bắp đùi em
Ngon lành như quả bí mơn mơn
Đưa tay sờ đến đầu gối em
Sướng như trâu cày kéo ruộng bùn
Đưa tay sờ xuống bắp chân em
Chớ có cự quậy, hãy dang ra
Đưa tay sờ tới bàn chân nhỏ
Chân thon thả gác trên vai anh
Toàn thân trên dưới sờ hết rồi
Cả trước sau cũng không còn sót chỗ nào
Bên trái sờ để sinh con trai
Bên phải là để đẻ con gái
Nhìn suốt từ Đông đến Tây
Tất cả đều là núi đồi khe suối
Chọc cây đâm gai cả hai bề
Tựa như đưa thoi dệt vải
Bên trái rồi lại bên phải
Thằng bé hư nóng bùng trong cái lạnh
Sướng như cổ họng uống rượu mạnh
Trong thân có được người ngọc
Tay đặt trên bờ mông

Sướng như cô hòng uống canh nóng
Mông nàng lớn như cái cối xay
Ba gánh mè đen (ra) nửa cân rượu
Hai bờ dương liễu xanh um
Ở giữa ngựa chiến bơi thuyền đi vào
Hai bên hé ra một lối nhỏ
Ở giữa có thể đặt vừa cái giàn rau dưa
Cụ già từng nghe đến Thập Bát Mô
Nhớ thời tuổi trẻ đã trải qua
Trai trẻ nghe đến Thập Bát Mô
Ngày đêm khao khát kiếm vợ
Người góa vợ nghe đến Thập Bát Mô
Chỉ biết ôm gối mà khóc nhớ vợ
Sư thầy nghe đến Thập Bát Mô
Liên bảo đồ đệ gọi là anh
Ni cô nghe đến Thập Bát Mô
Ngủ tới nửa đêm không chịu nổi
Hậu sinh các ngươi nghe xong rồi
Thầy đều khao khát cưới vợ ngay
Ngủ được nửa giấc thấy lòng động
Năm ngón tay chà xát mân mê
Lên xuống rồi lại lên xuống
Mua bán phát đạt thật náo nhiệt

.....
Tiểu Nhạn xấu hổ, lấp bắp đỡ dưới chân muối muối Tiểu Ngư, đi tới trước cái ghế ngồi tròn trước mặt, cầu viện hướng về Hà Thái Xung nói :

– Dương lão gia, có thể chỉ là xương vũ, không... không thoát xiêm y được không?

Hà Thái Xung ậm ừ một tiếng, quay đầu liếc nhìn Trương Siêu Quần, Trương Siêu Quần cười nói :

– Tiểu Nhạn cô nương, hay lắm, mới như thế, liền đã kề cận với Dương đại ca, ha ha...thôi quên đi, tất cả mọi người hãy đi ra ngoài trước chờ, ta cùng Dương đại ca nói chút chuyện, một lúc nữa sẽ gọi các người đi vào nhé!

Chúng nữ như nhặt được đại xá, thướt tha đi ra ngoài, Trương Siêu Quần lắc đầu, rót cho Hà Thái Xung một chén rượu, nói :

– Những kỹ nữ này thật không cái gì là có tố chất tinh thông nghề nghiệp, hình như là giống có chút sợ ta vậy.

Hà Thái Xung vừa rồi nhìn hẩn ở dưới hạ thân Tiểu Ngư dùng bàn tay bừa bãi tàn phá, nhìn hồi lâu cả người đã nóng, miệng khô lưỡi khô, nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, cười nói :

“Ha ha, không riêng là các nàng, ngay cả ta cũng có chút sợ ngươi, ngươi vừa rồi... vừa rồi rất... rất tà ác a, nhưng.. ta lại yêu thích! Ha ha...”

Trương Siêu Quần lắc đầu nói :

– Cái này có cái gì mà tà ác? Dương đại ca người còn chưa từng thấy qua kích thích, một lúc...nữa... khả khả, quên đi, hiện tại tiểu đệ truyền thụ một ít kỹ xảo cho huynh, có thể nắm giữ bao nhiêu, là tự xem ở chính huynh

Hà Thái Xung kinh hãi, gật đầu liên tục.....

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vũ Khúc Của Thời Cổ Xưa

Bên trong phương pháp điều tức của Ngọc Nữ Tâm Kinh có khác biệt so với những nội công tâm pháp khác, điều này do Trương Siêu Quần cùng Tiểu Long Nữ nghiên cứu tìm tòi rất nhiều lần mới phát hiện ra, Trương Siêu Quần liền đem phương pháp kia tiết lộ một chút ít cho Hà Thái Xung, đương nhiên Trương Siêu Quần không có chỉ ra toàn bộ, lão này không phải là người tốt gì, có thể nói cho Hà Thái Xung biết qua những này, đã là rất ưu đãi rồi.

Hà Thái Xung vốn là tông sư một phái, cao thủ võ học, nên chỉ vừa nghe, liền biết hữu dụng, như nuốt được chí bảo, lập tức liền vận công thử nghiệm, Trương Siêu Quần không để ý tới ông ta, tự mình tự rót rượu tự uống, đợi một lúc sau, Hà Thái Xung mở mắt ra, mặt mày hớn hớn nói :

– Huynh đệ, ta có cảm giác được ở phía dưới hơi lớn hơn trước một ít.

Trương Siêu Quần chấp tay nói :

– Chúc mừng... chúc mừng... Dương đại ca quả nhiên là võ học kỳ tài, nhớ lại lúc ban đầu, tiểu đệ phải tìm tòi gần hai năm mới có thành tựu này a!

Trong lòng hắn cũng đang cười thầm, mới lớn hơn có chút như vậy đã mừng rồi, còn chưa từng xem qua cái của hắn lớn chừng nào! Trong lúc chỉ dẫn cho Hà Thái Xung, hắn cố ý giảm bớt hai phần, hiệu quả sẽ sai lệch không ít, hơn nữa về phương diện sức bền khi giao hoan, thậm chí sẽ không còn sánh được như lúc trước kia.

Nhưng Hà Thái Xung lại hưng phấn dị thường, không ngừng xoa tay..

– Như vậy, bây giờ gọi các nàng đi vào được chưa?

Trương Siêu Quần hỏi.

Hà Thái Xung hơi có chút gấp không thể chờ, Trương Siêu Quần một tiếng gọi to, chúng nữ đồng loạt đi vào, nhìn thấy Hà Thái Xung lộ ra biểu hiện giống như sói đói, đều là sợ hết hồn.

– Tiểu Nhạn, cô nương bồi tiếp Dương lão gia uống rượu, Tiểu Ngư, cô nương đến ngồi bên cạnh ta.

Hai cô nương ngoan ngoãn nghe lời, Trương Siêu Quần nhìn thấy bốn cô nương còn lại đứng bất động, cười nói :

– Bốn người có thể xướng khúc vũ đạo nào không? Cứ biểu diễn, lát sau Dương lão gia sẽ có thưởng!

Hà Thái Xung người được Tiểu Nhạn vò vò xoa bóp, hào khí can vân kêu lên :

– Đúng! Sẽ có thưởng...

Nói xong từ trong lồng ngực lấy ra một nén bạc lớn, hướng trên cái bàn vỗ một cái.

Bốn cô nương cùng nhau đáp ứng một tiếng, không bao lâu, có người đàn cô cầm, có người lấy ra đàn thập lục, có người thổi sáo, chính giữa là một cô nương Hồng y uyển chuyển nhảy múa theo tiếng nhạc, loại vũ đạo này tựa hồ là pha điệu múa phong tình của Tây Vực, không hoàn toàn là âm nhạc Trung Nguyên, Trương Siêu Quần thấy Hồng y nữ tử này tài múa hát thành thạo, thậm chí đến, chỉ bằng này tài múa hát này trong thế giới hiện đại phải gọi là nghệ nhân, nói không chừng nếu nổi tiếng trong giới ca nhạc thì còn có thể lực, sắc biệt thự, mua xe sang chảnh, nhưng đáng tiếc sinh sai niên đại rồi, thời cổ xưa, nữ tử dù tài múa hát cao đến đâu đi nữa, cũng bất quá chỉ là là xướng ca mua vui cho mọi người mà thôi, sau khi cảm thán, hắn nhìn qua thì thấy Tiểu Nhạn đang ở trong lòng Hà Thái Xung thờ gấp liên tục, quần áo xóc xếch, bàn tay của Hà Thái Xung đang thọt vào bên dưới xiêm y của nàng sờ soạng trên cái mu âm hộ...

Tiểu Ngư nghe muội mình rên rỉ, từ lâu đã đỏ mặt đứng ngồi không yên, bỗng nàng cảm thấy mình còn may mắn, dù sao người mình hầu hạ, còn trẻ trung hơn nhiều, vừa anh tuấn lại cao to, thậm chí mới vừa rồi bị hắn mò mẫm tư vị mất hồn muốn bay lên trời, hai cái chân không khỏi có chút mềm yếu, bên dưới cửa miệng âm đạo lại có chút r rỉ là dịch nhờn.

Trương Siêu Quần cười quái dị một tiếng, ở bên trên cái mông lớn của nàng bóp một cái không lưu tay, nói :

– Về múa hát, cô nương có giỏi hơn hồng y tỷ tỷ kia không vậy?

Tiểu Ngư xấu hổ cười nói :

– Công tử hỏi câu này không tránh khỏi tổn thương cảm tình tỷ muội, nếu công tử không xem thường Tiểu Ngư, muốn thưởng thức, Tiểu Ngư sẽ múa hát cho công tử xem.

Trương Siêu Quần khen :

– Nói rất hay, nhưng cái mà ta muốn xem, không phải là vũ đạo bình thường, mà là phải thoát ra hết y phục mới được.

Tiểu Ngư hai mắt muốn chảy ra nước, gất giọng :

– Công tử không phải người tốt.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Đã tới đây chơi, thì làm sao có người tốt? Nếu như cô nương làm cho ta hài lòng, bốn công tử đêm nay bảo đảm sẽ để cho cô nương trải nghiệm cho biết cái gì là cảnh giới tối cao của nhân gian.

Tiểu Ngư nhoen miệng cười, đi tới chính giữa phòng lớn, hướng về hồng y nữ tử kia khẽ mỉm cười, cô nương kia gật đầu hiểu ý lui ra...

Tiếng nhạc tiếp tục vang lên, Tiểu Ngư mỉm cười, cánh tay ngọc khê giương lên, thon thả xoắn lại bên trong, đem cái áo ngoài chậm rãi hé mở ra, hai cái tay trắng giống như linh xà bôi lội, vai đẹp trắng như tuyết một mảnh, chỉ thấy nàng hai tay theo phần gáy tuột xuống bả vai, mười ngón tay để ở bộ ngực mềm lưu lại một hồi, khi thì lướt qua, khi thì xoa nhẹ...

Lúc này Hà Thái Xung cũng đã ngừng tay lại, tham lam nhìn vũ đạo rung động tâm hồn này...

Đôi bàn tay của Tiểu Ngư ở trước ngực mình không ngừng biến hóa khi thì vò, khi thì phủ, khi thì trào, liêu người cực điểm, một đôi mắt đẹp lúng liếng, ẩn tình đưa đẩy hướng về phía của Trương Siêu Quần, làm như đang muốn câu dẫn hắn tới chà đạp thân thể của mình một phen vậy.

Một lúc sau, cặp tay kia kế tục dời xuống đến cái rốn chậm rãi dao động, hai tay tách ra hai nơi, một tay để lên cái mông mẩy điên cuồng nắn bóp, tay kia thỉnh thoảng hướng về phía cái mu âm hộ trượt nhẹ một thoáng, lại thật nhanh thu về, trên về mặt mẽ người thần khí cốt tú bốc ra câu hồn đoạt phách, đầu lưỡi hồng hồng ở trên môi nhẹ liếm quét, khiến người ta không nhịn được sinh ra mơ tưởng viễn vông.

Cứ như vậy qua lại mấy lần, ngay khi Trương Siêu Quần miệng khô lưỡi đắng thì áo khoác ngoài đúng lúc cởi xuống, lộ ra cái yếm mỏng như cánh ve sàu xuyên suốt có thể thấy rõ ràng, hai hạt đầu núm vú óng ánh nhô lên ở dưới lớp yếm mỏng, theo động tác vũ đạo, hai đầu núm vú hơi rung động, bụng dưới nhỏ nhắn trắng như tuyết êm dịu, cái tiểu khó nhỏ bé quần lấy thật thấp ở dưới bờ eo, hầu như có thể nhìn thấy đám lông đen xoã tung lộ ra một phần nhỏ của bộ lông mu.

Phong tao a! Thực sự là phong tao a! Thì ra biểu hiện e lệ trước đó đều là giả vờ!

Lúc này, càng thêm đặc sắc liêu người, Tiểu Ngư khoe mắt hàm xuân, phong tình vạn chủng cứ liếc nhìn Trương Siêu Quần, câu hồn a! Thật là mẹ kiếp câu hồn, theo cái mông lớn nữu bầy, bắt đầu làm ra điệu bộ xoa xoa vị trí sở trường cái mu âm hộ, cực điểm dâm dăng, cái eo kia mềm mại lắc lắc điên cuồng, bắt chước theo động tác đang là giao hoan, Trương Siêu Quần hạ thân từ lầu dương vật đứng thẳng lên, mà nhân bên trên quy đầu đã ứa ra dịch nhờn, hắn đã nghĩ tới đưa nàng ép lên trên đất, cỡi hết xiêm y trên người nàng, hướng cái dương vật kia dùng hết sức lực mười phần đâm vào cái âm đạo bên trong thật là cuồng mãnh...

Đột nhiên Tiểu Ngư từ tận đáy của Hà Thái Xung đứng lên, chậm chậm đi tới bên người Tiểu Ngư, hai công nương vũ đạo đồng loạt, Tiểu Ngư đem hai cánh tay trơn khoát lên trên người Tiểu Ngư, đem cái áo ngoài Tiểu Ngư lột ra, rồi cứ như vậy ở trên bộ ngực cao vút của muội muội tùy ý vuốt ve...

Hai thân thể mềm mại đồng dạng uốn éo bày ra tư thế nhịp điệu càng là giống nhau như đúc! Theo vũ đạo, Tiểu Ngư bên trong cũng chỉ còn lại cái yếm mỏng, nguyên lai đôi tỷ muội này mặc yếm đều là vải mỏng như tờ một khuôn, theo điệu múa dây dưa đối lệch vị trí, Trương Siêu Quần hầu như không nhận rõ ai là ai, chỉ nhớ trên khuôn mặt Tiểu Ngư so với Tiểu Ngư hồng đỏ hơn một chút, quá sáng khoái... ha ha...

Trương Siêu Quần dục hỏa đã tăng lên cao, thấy các nàng vẫn chưa có cởi cái tiểu khó thì trong lòng như lửa nóng lên, hắn định muốn quát to một tiếng :

– Đều cởi sạch!

Nhưng lại sợ phá hoại bầu không khí ma mị này, nên cố nén, lúc này Tiểu Ngư chuyển tới phía sau lưng muội muội, trong chốc lát, trước ngực Tiểu Ngư cái yếm được cởi lỏng, chuyển động theo nhịp điệu cái mông đang đưa, chậm rãi từ từ hạ xuống...

Đôi bầu vú kiên cường trắng nõn, điệu vũ đạo bên trong làm hai vú mềm mại run rẩy, câu dẫn người ta ánh mắt nhìn không rời khỏi, không đợi Trương Siêu Quần thưởng thức xong, Tiểu Ngư quay một vòng tròn, tiết khó của nàng bỗng nhiên lướt xuống rời khỏi cơ thể, trần truồng hiện lên ở trước mặt mọi người.

Hai nàng vận vẹo thân thể như rắn nước, Tiểu Ngư ở trước, Tiểu Ngư ở phía sau, một đôi tay dài nhỏ, từ phía sau luồn ra phía trước, một bàn tay ở trên bộ ngực mềm ươn lên của Tiểu Ngư nhào nặn, không ngừng mà biến hóa hình dạng, một bàn tay khác thì lại đưa xuống cái âm hộ đen thui um tùm

bụi cỏ khẽ vuốt nõ đùa, thỉnh thoảng trượt đến ngay giữa cái khe thịt âm hộ Tiểu Nhạn trêu chọc một thoáng, mỗi lần trượt vào khe thịt, Tiểu Nhạn liền phát sinh dâm đẳng tiếng trên, hòa cùng bên trong tiếng nhạc, thật là rung động tâm hồn.

Khi Tiểu Ngư từ phía sau Tiểu Nhạn chuyển qua đến trước, Trương Siêu Quần mới ngạc nhiên phát hiện, lúc Tiểu Ngư ẩn mình ở phía sau muội muội đã bỏ đi cái tiểu khổ của mình từ lúc nào, một đôi tỷ muội dính sát vào, đồng thời ma sát lẫn nhau hai cái gò mu âm hộ, cọt tới cọt lui, liêu người cực điểm, chỉ tiếc là bị thân hình Tiểu Ngư chặn tầm mắt, Hà Thái Xung đã là vợ và không nhìn nổi đứng thẳng người lên.

Tiểu Ngư kia nhếch lên mông lớn trắng sáng vụn vụn, rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, miệng quay về cái mu âm hộ Tiểu Nhạn, do Tiểu Ngư quay lưng về phía mọi người, nên không nhìn thấy rõ là đang làm cái gì, nhưng lúc này Tiểu Nhạn thân thể đã ngưỡng về phía sau, tiếng rên rỉ uyển chuyển như lời ca, lại càng khiến cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Xem xong trận này, Hà Thái Xung bỗng nhiên cổ họng khàn khàn, thô tiếng nói :

– Không cần nhảy nữa... có thưởng, tất cả đều có thưởng!

Tiếng nhạc ngừng, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn hai nữ dịu dàng bái tạ.

Trương Siêu Quần cười ha ha, nói :

– Dương đại ca, sao huynh còn không mau tới chọn một nàng để hạ hỏa? Chúng ta ngày hôm nay đến đây, thì cứ làm cho long trời lở đất đi!

Hà Thái Xung nét mặt già nua ửng đỏ, ho khan hai tiếng, nói :

– Cái này... cái này...ta ngày hôm nay có chút không thoải mái lắm, để hôm khác đi, đối với đôi tỷ muội, để cho người hưởng dụng, ta muốn cáo từ đi trước một bước.

Nói xong, lại từ trong lồng ngực lấy ra một nén bạc lớn, đặt lên bàn, sắc mặt cổ quái vội đi ra ngoài.

Trương Siêu Quần trở mặt ngoác mồm, nói :

– Dương đại ca, huynh đi, thì tiểu đệ cũng đi thôi!

Hà Thái Xung liên tục xua tay, nói :

– Không cần...không cần, người cứ ở đây chơi đi, xin lỗi....ta muốn cho người thật là thoải mái hài lòng... xong rồi thì người tự chính mình trở về sau, không cần phải đề ý đến ta...

Nói rồi cũng không chờ Trương Siêu Quần trả lời, Hà Thái Xung vội vã đi ra ngoài.

Trương Siêu Quần chẳng hiểu gì cả, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, không biết vừa rồi Hà Thái Xung nhìn đến nóng bỏng mê đắm như thế, sao còn không đến xông pha chiến đấu một phen, sao lại vội vã phải ra đi?

Lẽ nào là... Trương Siêu Quần bỗng nhiên bừng tỉnh, chẳng lẽ lão già này vừa rồi đã bị quăng tỉnh? Đúng rồi, nhất định là như vậy rồi! Hà Thái Xung vừa lúc này trên mặt đỏ chót, tư thế bước đi cũng hơi có chút quái lạ, nhìn ra Hà Thái Xung quá sáng khoái, nên đã bị tiết tỉnh rồi! Dù nói gì Hà Thái Xung cũng là một đại tông sư của môn phái, nếu đề ở trước mặt mình mất mặt mũi như vậy, là sao mà không ngại ngùng? Ha ha ha... lão già này đúng là không có phúc phận!

Mất thấy Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn từ trên mặt đất nhật lên xiêm y, đang muốn mặc vào, hần liền vội nói :

– Trước tiên đừng xuyên vào, miễn cho chút nữa lại thoát ra.

Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn duyên dáng dùng tay che chắn lại bên dưới thân thể mềm mại đang lồ lộ hiện ra cái gò mu đen thẫm. . .

Trương Siêu Quần khà khà cười, đi lên phía trước, kêu lên :

– Cái gì cũng không cần phải nói thêm, các cô nương đều biết ta muốn làm cái gì rồi chứ? Ha ha, tất cả đều theo ta đi vào trong phòng đi!

Trương Siêu Quần sáng khoái đầu hướng phía trong phòng ốc bước đi, chỉ thấy buồng trong có một cái giường lớn cổ hương, hần chống nạnh nói :

– Tất cả đi đến trên giường ngoan ngoan nằm xuống cho bốn công tử, toàn bộ xiêm y đều cởi ra hết đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nhất Dạ Xuân Phong

Nhất dạ xuân phong kỷ độ hoan, ân trạch nghiễm thi đáo thiên minh.

Bên trên cái giường lớn, những thân thể yếu kiều ngang dọc, nếu ai đi vào nhìn thấy, quả thực chính là mở mang tầm mắt, chỉ trong đêm, Trương Siêu Quần đại triển thần uy, trắng đêm phấn khởi chiến đấu, dùng dương vật đâm vào đủ sáu cái âm hộ, tất cả các cô nương đều bại ở dưới ngựa.

Nói về bốn cô nương kia vóc người tuy khá hoàn mỹ, nhưng sắc đẹp thì bình thường, chỉ có một đôi tỷ muội, đẹp để hồ mị thì không cần phải nói, chỉ có điều tỷ muội đòi hỏi vô độ a! Vừa cho tỷ tỷ ăn no, muội muội liền mò tới, đem muội muội làm ngã xuống, tỷ tỷ lại kêu to ta muốn!

Suốt một đêm cho đến bình minh, đại pháo tiếng nổ vang, Trương Siêu Quần hầu như đã muốn cạn tinh.

Hắn nghĩ tới Ngũ Cô kia muốn triệt để khôi phục lại sức khỏe chỉ ít còn phải chùng mười ngày, dù sao cũng rảnh rồi, bây giờ có gì thì đã có Hà chương môn trả nợ chơi nữ nhân, hà tất gì mà Trương Siêu Quần lãng phí?

Gian khổ làm trắng đêm, tiếng rên rỉ không ngừng bên tai, lúc này Trương Siêu Quần vui đầu ngủ đến hôn thiên ám địa, đột nhiên Trương Siêu Quần cảm giác được có người ở trên người mình sờ loạn, từ ngực cho đến bụng mò tới, sau đó tựa hồ có người há miệng ra, như là miệng con chim nhỏ đem cái kia ngậm vào trong miệng nuốt vào...

Mơ mơ màng màng, Trương Siêu Quần chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, thoải mái không muốn mở mắt ra, nhục bồng không biết là miệng ai trêu chọc mấy lần, liền cấp tốc nở lớn cương lên.

Móa nó, là cô nương nào chưa thỏa mãn lại tìm đến? Tối hôm qua làm qua với bốn cô nương Hồng, Hoàng, Lam, Lục kia, mỗi người một lần, đó là chưa kể với đôi tỷ muội kia, mỗi người hai, ba lần gì đó, nếu không có luyện được Ngọc Nữ Tâm Kinh, chỉ sợ đã tinh tấn nhân vong, sắc sở chiến công như vậy, ai còn có thể so được với ta?

Đang muốn mở mắt nhìn xem là ai không có chuyện làm, nên rảnh rồi lại đi ngậm dương vật, chỉ nghe một cái tiếng nói kiều mị cực kỳ nhẹ nói :

– Muội muội... còn chưa đủ sao?

Thì ra người nói chính là Tiểu Ngư, ngậm dương vật hẳn chính là Tiểu Nhạn!

Một cái miệng nhỏ ướt át từ ngậm không hết cây dương vật đang chống trời, thuận thế rời đi, trả lời hơi nhỏ :

– Trương công tử tuổi còn trẻ, không nghĩ tới như thế lợi hại, tối hôm qua liền làm muội đến ba lần, còn tỷ?”

Miệng tuy rời đi, một bàn tay nhỏ lại nhẹ nhàng xoa lấy trên dương vật.

Tiểu Ngư nói :

– Người thì tốt rồi, ta chỉ có làm hai lần thôi!

Tiểu Nhạn thấp giọng cười duyên, nói :

– Vậy giờ muội nhường cho tỷ đây này!

Trương Siêu Quần nghĩ thầm :

“Nhường cái gì mà nhường a, cả hai cùng đến đây đi!”

Bỗng nhiên hắn cảm thấy hơi kỳ quái, còn bốn cô nương Hồng Hoàng Lam Lục đâu rồi? Tiếp theo liền nghe được Tiểu Ngư nói rằng :

– Ta không giống người gấp gáp như vậy, bốn tỷ tỷ kia đi rồi, giờ chỉ có hai tỷ muội chúng ta...ta trước tiên ngủ một một chốc cái đã.

Trương Siêu Quần âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng còn tốt, bốn cô nương kia đi rồi, nếu không phải vậy, ngày hôm nay lại tiếp tục làm sáu người thì dù có Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng phải chết mất, chỉ hai người, thì dễ đối phó hơn nhiều.

Lập tức, bên trên quy đầu lại nóng lên, cái miệng nhỏ lại dính vào, dùng đầu lưỡi không ngừng ở bên trên mà nhân liếm hôn, đôi tay cũng không nhàn rồi, từ từ đưa bên dưới hai viên trứng nhục bồng, Trương Siêu Quần làm bộ chưa tỉnh, mặc cho Tiểu Nhạn sờ sang...

Không lâu lắm, trước ngực hai vú nhỏ của hắn bên trên lại có thêm hai cái tay sờ soạng, nguyên là Tiểu Ngư ngủ không được, cũng tiến tới, hai người bốn bàn tay, nhẹ nhàng khắp toàn thân Trương Siêu Quần từ trên xuống dưới, thật nhẹ nhàng giống như là sợ đánh thức hắn dậy, chẳng được bao lâu, bỗng nhiên đôi tỷ muội này lại nhẹ nhàng phát sinh tiếng thở gấp rên rỉ...

Đang ngậm bú liếm lấy dương vật, Tiểu Nhạn đột nhiên đình chỉ liếm hôn, trong miệng “Ừm...” rên lên một tiếng, Trương Siêu Quần nghe được âm thanh khác thường, lén lút hé một mắt quan sát, thì thấy Tiểu Ngư đang nằm ở dưới háng muội muội Tiểu Nhạn, duỗi ra cái lưỡi thom tho, tỉ mỉ mà liếm lên cái khe thịt âm hộ của muội muội mình, Tiểu Nhạn kia đang hẩy lên cái ân hộ, đôi mắt sáng như sao khép hờ, miệng nhỏ khẽ nhếch, toàn thân thoải mái run

rấy.

– Ngươi nhỏ giọng một chút, chớ làm đánh thức công tử dậy!

Tiểu Nhạn hè miệng “Ừ” một tiếng, lại cúi đầu, một tay nắm chặt dương vật Trương Siêu Quần, há mồm đem đồ vật thô to ngậm, chỉ có điều nhục bồng quá thô to, nàng chỉ có thể ngậm hết cái quy đầu, bắt quá, long quan là nơi mẫn cảm nhất địa phương của nam nhân, bị nữ nhân liên tục dùng đầu lưỡi liên tục liếm bú quy đầu, chẳng bao lâu nam nhân liền tiết, còn Trương Siêu Quần từ khi tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, dương vật có thể nói là đạt được độ dẻo dai chưa từng có, bên trong đặc biệt pháp môn Ngọc Nữ Tâm Kinh, có thể tự khống chế lại dương tính xuất ra chậm hơn bình thường, hơn nữa có thể làm cho dương vật nở lớn lên vài phần, Trương Siêu Quần một đêm quần thảo với sáu cô nương này cũng dựa vào cái này mà tới, chứ mỗi một lần là xuất tinh thì hẳn đã bị khô kiệt mà bất tỉnh rồi..

– Muội muội, ngươi tiết ra thật nhiều dịch...

Tiểu Nhạn “Ừm.” lên, thở hổn hển rồi đi khỏi quy đầu, sẵn giọng nói :

– Bị tỷ liếm lâu như vậy, đó là đương nhiên, tỷ để muội liếm thử xem có khác gì không...

Tiểu Ngư đáp :

– Tốt!

Tiểu Nhạn sẵn giọng tiếp :

– Thì ra tỷ đã có dự mưu rồi.

Tiểu Ngư nói :

– Ngươi đã ngậm lấy cái đó lâu rồi, giờ đến phiên ta.

Hai tỷ muội rón rén thay đổi người, Tiểu Ngư này so với muội muội nàng thì tỏ vẻ không an phận hơn, vừa liếm trên quy đầu mấy cái, vừa chà chà thờ dài nói :

– Muội muội, đã từng gặp qua cái vật to như thế này chưa vậy?

– Chưa từng thấy, lẽ nào tỷ tỷ đã gặp?

Tiểu Ngư nói :

– Ta cũng chưa từng thấy! Nhưng đáng tiếc a, hưởng thụ như thế này chỉ có một lần, trong ngày hôm nay không biết thời điểm nào công tử sẽ rời đi, sau này đối với những người nam nhân khác, có lẽ ta sẽ không còn cái gì hứng thú nữa.

Tiểu Nhạn nói :

– Vậy thì hôm nay có rượu chúng ta cứ việc say đi...

Tiểu Ngư cười nói :

– Tối hôm qua bị công tử làm cho giống như là muốn chết rồi, cả người cứ muốn bay, chưa bao giờ có loại này tư vị tươi đẹp như thế này, hiện tại ngươi nói, nếu như ta ở phía trên, công tử có thể giết mình tỉnh giấc hay không đây?

Tiểu Nhạn nói :

– Thì ra tỷ lại muốn, muội cũng không biết, nhưng nếu làm cho công tử tỉnh lại, nói không chắc là công tử sẽ muốn đi, tỷ tỷ chớ có làm loạn.

Trương Siêu Quần trong lòng âm thầm vui mừng, đến đây đi! Đến đây đi, ngươi ở phía trên ta lại càng yêu thích.

Tiểu Ngư nói :

– Ta từ từ động là được rồi, công tử sẽ không biết.

Tiểu Nhạn sẵn giọng :

– Tỷ tỷ quá lên con rồi, tùy tỷ vậy.

Trương Siêu Quần nhắm hai mắt, không nhúc nhích, cảm giác được cái giường nhẹ nhàng hơi động, thân thể kia hẳn nhụy mềm nhũn ở trên hai bắp đùi mình chậm chậm nhích lên, cây dương vật bị một bàn tay nhỏ nắm chặt đốn lấy, đầu khấc dương vật từ từ được cái cửa động âm đạo hoạt nóng hằm hạp nhẹ nhàng trù vào...

– Ừm... vật kia thật lớn, ta... ta bị...thôn..

Tiểu Ngư trong miệng kêu thôn, nhưng không nở lòng bỏ tù, vẫn cứ hướng về phía cây dương vật ngồi xuống, nhưng không dám quá nhanh, dây dưa thật lâu, mãi đến khi bên trong âm đạo tiết ra dịch nhờn tuôn chảy, lúc này cái hang âm đạo mới hoàn toàn nuốt hết vào cây dương vật.

– Không xong rồi... không xong rồi, quá sâu! Thật giống đẩy đến cái bụng... ừm.ừm...

Tiểu Ngư rên rĩ, đem cái mông đẹp nhếch lên chút...

Không lâu lắm, Tiểu Ngư rốt cục bắt đầu chuyển động, nhưng nàng không dám làm trực tiếp nhún nhảy cái mông lên xuống, chỉ dám dúng cái mông lắc lư qua lại, Tiểu Ngư chỉ cảm thấy cây gậy thịt kia thật giống khám nạm nhập vào tràn ngập trong huyết động, cái mông nhẹ nhàng vận vẹo, chất lỏng trong nhót trào ra khỏi cửa miệng âm đạo, dính dính đầy bên trong hai bắp đùi non của nàng.

– Ui...ui...ui...

Tiếng rên rĩ quá thoải mái giống như bay lên trời! Càng thêm vào cảm giác phảng phất bị nữ nhân gian dâm, thực sự rất là kích thích, Trương Siêu Quần không dám phát ra tiếng động, không dám nhúc nhích một thoáng, chỉ lo kinh đến mỷ nhân, hần cũng rất là khổ cực nhưng vẫn thoải mái sung sướng.

Tiểu Ngư càng ngày càng động tình, phạm vi chuyển động cái mông dít cũng càng lúc càng lớn, bên trong âm đạo, dịch nhờn phân tán, mỗi một lần va chạm, từ bên trong tràn ra khỏi miệng âm đạo, theo thân cây dương vật Trương Siêu Quần chảy xuống lạnh lùng, dính tới cả hai viên thịt trứng của hần,

.....

Không lâu lắm, Tiểu Ngư đã bắt động, bàn tay che kín miệng trầm thấp tiếng rên rĩ, thân thể mềm mại bên trên thân người đồ mờ hôi lóng lánh, Tiểu Nhạn cười nói :

– Tỷ tỷ xuất ra thật nhiều mồ hôi đây! Có phải là đã đến rồi?

Tiểu Ngư từ cổ họng nơi sâu xa phát sinh “Ừ” một tiếng, nghỉ ngơi hồi lâu, cẩn thận từng li từng tí một, từ trên người hần leo xuống, mềm liệt ngã nằm ở trên giường.

Tiểu Nhạn hồi lâu lại nói :

– Tỷ tỷ, muội có ý này, thường ngày chúng ta cũng tích góp lại được không ít tiền bạc, chi bằng chúng ta quay trở lại lấy ngân lượng ra, giao cho Trương công tử, để công tử chuộc thân cho chúng ta, tỷ thấy tốt hay không tốt?

Tiểu Ngư chán nản nói :

– Ngươi đúng là nghĩ hay lắm, Trương công tử này, vừa nhìn qua là biết danh môn vọng tộc, nếu như là không phải, thì cũng là một người có thân phận, tỷ muội chúng ta là thân phận gì? Làm sao Trương công tử có thể muốn giúp chúng ta?”

Dứt lời, nàng thở dài thăm thẳm.

Trương Siêu Quần chỉ cảm thấy toàn bộ mặt trên cây dương vật mình, dính dính đầy dịch nhờn của âm đạo Tiểu Ngư bài tiết ra, lại nghe các nàng nói chuyện, Tiểu Nhạn kia cũng không có đến gây rối cây dương vật nữa, hần không khỏi nóng ruột, vừa rồi Tiểu Ngư ở trên người mình chơi tận hứng đến như vậy, nàng đã đến con cực khoái rồi, còn Tiểu Nhạn kại làm sao vậy nhin được? Con bà nó! Thân thể mình bị kêu mào giờ muốn cháy, hai người người tỷ muội các người còn ngồi đó bàn luận cái gì chuyện phiếm!

Chỉ nghe Tiểu Nhạn nói :

– Ai nói là muốn Trương công tử cưới lấy chúng ta? Muội chỉ muốn nói chỉ cần làm nha hoàn cho công tử là được rồi, so với chúng ta mỗi ngày hầu hạ những lão già kia thì sướng hơn gấp nhiều lần, chỉ cần công tử một tháng có thể chăm sóc tỷ muội chúng ta một, hai lần, là muội đã thỏa mãn.

Tiểu Ngư sâu kín nói :

– Làm nha hoàn a! Có thể bị công tử đánh không? Ta nghe nói đã từng có mấy người tỷ muội sau khi hoàn lương, không phải là bị chính thất ngược đãi, mà là bị chính người xem thường...

Trong lúc lắng đọng tâm tư, hai tỷ muội đều không lên tiếng, mặc kệ cho cái cái gì hỏa đốt trong người Trương Siêu Quần ở nơi đó, làm hần hầu như muốn nổi khùng lên.

Nhìn các nàng tâm tình xuống thấp, xem ra là không còn có chuyện lấy cái âm đạo nuốt lấy dương vật nữa, Trương Siêu Quần đành phải làm bộ vừa tỉnh giấc lại “Um à ” giả vờ ngạc nhiên nói :

– Ồ, sao chỉ có hai người các ngươi? Các cô nương kia đi đâu hết rồi?”

Hai tỷ muội đồng loạt nói :

– Các nàng trời vừa sáng đi rồi.

Bỗng nhiên tỷ muội ý thức được chính mình còn chưa có mặc xiêm y, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, cùng lúc ửng đỏ, nhanh nhẹn mau mau chui vào bên trong cái chăn.

Trương Siêu Quần cười ha ha, nói :

– Thân thể các người ta cũng đã nhìn thấy hết rồi, còn che giấu cái gì nữa? Tội hôm qua bốn công tử làm các người có thoải mái không?

Thấy hai nàng không có lên tiếng, che lại chăn ngay cả đầu cũng không lộ, Trương Siêu Quần cười hi hi, từ phía dưới đệm chăn đưa tay ra mò mẫm, cũng không biết là cái âm hộ của ai, tron nhốt một mảnh lông dính đầy chất lỏng tron nhốt trên tay, cái chân kia co rút lại, nhưng bị Trương Siêu Quần bàn tay như cái kim sắt tóm lại vững vàng.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Để cho ta tới đoán một cái, cái đám lông ướt nhẹ này là của Tiểu Ngư phải không?

Không nghe được tiếng phản ứng, Trương Siêu Quần không khỏi ngẩn ra.

Đệm chăn bỗng nhiên xóc lên, lộ ra hai khuôn mặt đỏ bừng bừng, đều là một dáng vẻ đáng thương, không biết là Tiểu Ngư hay là Tiểu Nhạn nói :

– Trương công tử, tiểu nữ... muốn có một yêu cầu quá đáng... nhưng... nhưng tỷ muội tiểu nữ không dám nói...

Trương Siêu Quần lập tức đoán được là yêu cầu mình vì các nàng chuộc thân, trong lòng cũng hơi do dự, nói :

– Các người cứ nói hết ra, ta cũng không có chặn miệng các người lại mà?

Một nàng nói rằng :

– Trương công tử, tỷ muội tiểu nữ biết công tử là người tốt, nên tỷ muội tiểu nữ... muốn nhờ công tử vì tỷ muội tiểu nữ chuộc thân, không biết Trương công tử có nguyện ý hay không? Nha, tỷ muội tiểu nữ không cần Trương công tử bỏ tiền ra, lâu nay tỷ muội tiểu nữ có tích trữ được chút ít ngân lượng...

Trương Siêu Quần trầm ngâm, nói thật, hắn rất yêu thích đôi tỷ muội này, mặc dù là sắc đẹp các nàng không thể so bì được với Tiểu Long Nữ cùng với Đại Ý Ty, nhưng so với Kỳ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân thì xinh đẹp tươi trẻ hơn chút, hơn nữa, với các vũ đạo kêu gọi dành cho trong chốn khuê phòng quả là cực phẩm, chỉ tiếc là không còn tấm thân xù nữ, khó tránh khỏi có chút không được hoàn mỹ, trong lúc hắn đang do dự, một nàng khác lại nói :

– Tỷ Muội tiểu nữ biết Trương công tử không ưa thích vì tỷ muội tiểu nữ xuất thân từ chốn phong trần, tỷ muội tiểu nữ không dám đòi hỏi công tử cho làm thiếp, chỉ hy vọng là có thể làm nha hoàn cho công tử kiếm tiền lương sống qua ngày, nếu công tử mệt mỏi, tỷ muội tiểu nữ sẽ đảm lưng nắm chân, công tử khát nước đói bụng, tỷ muội tiểu nữ sẽ làm tốt cơm nước, công tử nếu cần muốn tỷ muội tiểu nữ hầu hạ, chúng ta nhất định làm cho công tử thoải mái, chỉ cầu công tử có thể mang chúng ta thoát ly khổ ải này...

Nói tới chỗ này, hai nàng đồng loạt ở bên trên giường quỳ phục xuống, trong miệng nghẹn ngào thốt lên.

Trương Siêu Quần cảm khái, vội nói :

– Được rồi... được rồi các người đừng nói như vậy, ta đáp ứng... ta đáp ứng, bất quá, có chuyện này ta không đồng ý.

Hai nàng thu lệ, cùng kêu lên :

– Công tử người nói."

Trương Siêu Quần :

– Ta tốt xấu cũng là một đại nam nhân, chuộc thân các người là tiền của ta xuất ra.

Chính vào lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, hai nàng không kịp cảm tạ, vội vàng từng người tìm kiếm xiêm y mặc vào, Trương Siêu Quần nói :

– Từ từ mà mặc vào, chẳng lẽ có người dám xông tới?

Nhẹ nhàng tiếng gõ cửa vang lên, một tiếng nói của nam nhân ở ngoài cửa nói vọng vào :

– Trương công tử đã thức giấc chưa?

Trương Siêu Quần hỏi :

– Người là ai?"

Người kia nói :

– Tiểu nhân là người của Di Hồng Viện, tới đón hai vị cô nương quay về.

Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn đồng loạt nhìn Trương Siêu Quần, trong ánh mắt lộ ra vẻ khẩn cầu, Trương Siêu Quần hướng các nàng gật đầu, ra hiệu các nàng an tâm, cất cao giọng nói :

– Hai nàng đứng dậy đi, còn người ngày mai hãy trở lại!

Người kia khò sở nói :

– Trương công tử, chuyện này... chuyện này không hợp theo quy củ! Mong rằng công tử thương cho tiểu nhân, nếu là như vậy, tiểu nhân rất khó trở lại báo với lão bản.

Trương Siêu Quần nói :

– Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn hai người bọn họ bốn công tử đều sẽ mua lại, người cứ trở về nói như thế đi!

Người kia nói :

– Chuyện này... chuyện này tiểu nhân không làm chủ được, tiểu nhân khi trở về sẽ nói với lão bản, công tử hãy để cho các nàng đi về trước..

Trương Siêu Quần cả giận nói :

– Lão tử nói chuyện với người thật là phí lời, người không làm chủ được, gọi lão bản của các người đến tìm đến ta!

Người kia chần chờ một chút, lại nói :

– Trương công tử, thực sự là xin lỗi, ngài không hiểu được nơi này có quy củ, người thì tiểu nhân nhất định phải mang đi...

Trương Siêu Quần càng thêm tức giận, át tiếng nói :

– Người chờ một chút!

Hắn nổi giận dùng dùng mặc quần áo đứng dậy, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn vội vàng nói :

– Công tử, đây đúng là quy củ ở đây, công tử cứ để cho tiểu nữ đi về trước, miễn... miễn phát sinh hiểu lầm...

Trương Siêu Quần nói :

– Cái gì quy củ! Năm trăm chính là quy củ!

Không để ý tới hai tỷ muội cầu xin, ngay lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, có người thấp giọng hỏi :

– Sao vậy? Hắn muốn gây chuyện à?

Lại nghe người kia nói :

– Không biết lai lịch ở đâu, nói chuyện ngang ngược cực kì, người nhanh đi gọi lão bản đến.

“Àm!”

Trương Siêu Quần một cước đạp mở cửa phòng, hai tay chống nạnh, nói :

– Lão tử nói rồi, hai cô nương kia ta muốn dẫn đi, các người muốn bao nhiêu tiền cứ định giá, ta về nhà thì sẽ gọi người mang ngân lượng đưa tới, còn nếu là dám giờ trò ta sẽ phá nát tan nơi đây.

Hắn vận lên nội lực, một quyền trước cửa đánh tới, ngay lập tức cánh cửa gỗ bị phá ra một lỗ thủng.

Người kia lấy làm kinh hãi, cong người, run giọng nói :

– Công tử gia, ngài đừng làm khó dễ tiểu nhân, tiểu nhân nếu để cho công tử đem người mang đi, chuyện này tiểu nhân không gánh được, nếu công tử vừa đi, lão bản sẽ gọi người bóp nát xương tiểu nhân a...

Đôi mắt y hơi chuyển động, vừa thấy Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn cũng đang đi tới cửa, vội vàng lại nói :

– Tiểu Ngư cô nương, Tiểu Nhạn cô nương, hai cô nương cũng nói cho công tử nghe qua một chút a, quy củ của nơi này, công tử gia không biết, chứ

nếu hai cô nương đi rồi, ta... ta cũng không có cách nào sống sót đâu, ta còn có hài tử, thê tử sau này không ai nuôi nấng a!

Người này nói rất tội nghiệp, Trương Siêu Quần cũng thấy mình có chút quá đáng, lúc này Tiểu Ngư Tiểu Nhạn cũng khuyên lơn, nên hắn đành nói :

– Quên đi, ta cũng không làm khó ngươi, vậy thì ta chờ lão bản của ngươi đến đây vậy.

Nói xong hắn đi ra ngoài đại sảnh

Đúng lúc này, bên ngoài cửa có tiếng quát lên :

– Có chuyện gì vậy?

Người đến chính là chương môn Hà Thái Xung.

Trương Siêu Quần thấy ông ta, liền cười nói :

– Dương đại ca, huynh đến rồi! Huynh đến là tốt rồi.

Hắn đi ra ngoài đón...

Hà Thái Xung cười ha ha, nói :

– Huynh đệ ngươi có vẻ bức bối, sao vậy? Có ai quấy rầy nhã hứng của huynh đệ? Để ta lột da hắn!

Trương Siêu Quần liền kể lại chuyện mình muốn chuộc thân cho cặp tỷ muội song sinh này nói ra, Hà Thái Xung ngăn người rồi lập tức cười nói :

– Được rồi, chỉ có chút chuyện như thế, đâu là cái gì? Cứ mang người đi..

Người kia vội vàng nói :

“Đại gia, công tử, không....

Hà Thái Xung lờm y một cái, từ trong lồng ngực lấy ra một khối bạc, có khắc dấu hiệu, một tiếng leng keng vang lên vút trên mặt đất, nói :

– Gọi lão bản của các ngươi đến tìm ta để mà lấy ngân lượng!

Người kia định nói tiếp, bỗng nhiên nhìn thấy miếng ngân lượng kia, sắc mặt đại biến thay đổi, hai cái chân mềm nhũn, như muốn khụy xuống, một câu cũng không nói được...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Lần Đầu Tiên Của Hai Tỷ Muội

Phái Côn Luân không hổ là đệ nhất đại phái ở Tây Vực, thực lực hùng mạnh, hắc bạch hai đạo đều nể nang, chuyện của Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đã không thành vấn đề, lão bản Di Hồng Viện sau khi đưa đi hai kỹ nữ cùng chương môn phái Côn Luân kéo lên thêm quan hệ, vui mừng hết mức, mặc dù Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn tại Di Hồng Viện là đứng đầu bảng hồng linh, nhưng trong giai đoạn này, hai tình An Huy, Hà Nam đang gặp thiên tai, không biết có bao nhiêu gia đình cùng đường mất lộc, mang bán nữ tử, tài nguyên phong phú cực kì, cho nên cũng đâu cần quan tâm lắm đến đôi tỷ muội này.

Câu chuyện kết thúc bình an vô sự, nhưng Đình Mẫn Quân cũng vì chuyện này, bởi vậy không chào mà đi, chẳng biết tung tích nơi đâu, Trương Siêu Quần liền tiếp mấy ngày nay tâm tình cực xấu vì lo lắng cho Đình Mẫn Quân, cũng không đi đâu cả, chỉ nằm ở lì ở phòng khách ngủ vùi, ngay cả được một đôi tỷ muội mới cũng không để ý tới, rốt cuộc lại làm cho chương môn Hà Thái Xung lo sốt vó.

Ngày ấy Hà Thái Xung được Trương Siêu Quần truyền thụ phương pháp, xác thực là đồ món đồ kia thô lớn hơn không ít, hắn một lòng muốn giương ra hùng phong, cuối cùng cũng đền bù được sự mong muốn, hàng đêm giao hoan, làm cho mấy tiểu thiếp vừa sướng vừa sợ, không nghĩ tới ông ta đã lớn tuổi rồi, mà về phương diện kia chồng chất đủ trò chơi, nội việc cái đó cũng biến thành lớn hơn, các nàng đều cho rằng Hà Thái Xung ăn được linh dược gì đó...

Hà Thái Xung cũng là trong lòng đối với Trương Siêu Quần trong lòng mang cảm kích, nhưng thời gian về sau, so với dĩ vãng ngày trước cùng không tốt hơn bao nhiêu, không khỏi cảm thấy ngọc có tí vết, Hà Thái Xung lòng ngứa ngáy gian nan, nhưng vì mấy ngày nay Trương Siêu Quần tâm tình không tốt, không tiện quấy rầy đề hỏi, cũng chỉ là đành cố nén.

Đến ngày thứ mười, ái đồ Chiêm Xuân hào hứng chạy tới nói :

– Ngũ Cô sức khỏe tốt rồi, trên mặt không còn sưng nữa.

Đang dạy đệ tử luyện kiếm, Hà Thái Xung vui mừng khôn xiết, đem các đệ tử giao cho đại đệ tử, rồi chạy vội đi thăm Ngũ Cô.

Đến trong phòng Ngũ Cô, quả nhiên Ngũ Cô đã bước xuống giường, một phen cùng mười ngày điều trị, nàng tươi cười rạng rỡ, xinh đẹp giống như ngày trước, Hà Thái Xung quá hưng phấn, không để ý đến còn vài người nữ đệ tử còn ở đây, ôm lấy Ngũ Cô, hôn lên trên miệng, phong tao náo loạn làm cho mấy nữ đệ tử còn trẻ chưa lấy chồng mặt đỏ bừng lên.

Ngũ Cô sắc giọng :

– Phu quân làm sư phụ, sao lại không đứng đấy?

Hà Thái Xung trong lúc vui mừng, hướng về mấy nữ đệ tử nói :

– Các người đi ra ngoài, ta và sư mẫu trò chuyện, nhớ dọn nhà bếp, ngày hôm nay đại tiệc, các đệ tử đều có phần, đặc biệt ta muốn làm một bàn tốt nhất, để cũng khoản đãi mấy vị khách quý kia!

Các nữ đệ tử hân hoan vui đi ra, Hà Thái Xung liền đóng cửa phòng, nắm lấy cánh tay thon dài của Ngũ Cô, nói :

– Ái thiếp của ta, những ngày vừa qua người sinh bệnh, ta đau lòng biết bao nhiêu, giờ thì đã tốt rồi, ha ha...

Ngũ Cô cười nói :

– Tiệp thiếp muốn cảm tạ Trương tiểu huynh đệ thần y kia, không nghĩ tới hắn còn nhỏ tuổi, nhưng y thuật cao minh như thế.

Hà Thái Xung nói :

– Trương tiểu huynh đệ đương nhiên là cảm tạ, nhưng còn có một Trương huynh đệ cũng phải cảm tạ...

Ngũ Cô ngạc nhiên nói :

– Còn có một vị Trương huynh đệ nữa sao? Tiệp thiếp sao lại không biết?

Hà Thái Xung cười nói :

“Kỳ thực Trương huynh đệ kia mới đúng là chân nhân bất lộ tướng, hắn là người đầu tiên phát hiện triệu chứng bệnh của ái thê đấy, Trương tiểu huynh đệ kia cũng là lời hắn dặn dò mà làm...”

Tức thì đem tình hình ngày ấy kể lại một lần, đặc biệt là thêm mắm dặm muối khuếch đại cho Trương Siêu Quần một hồi.

Ngũ Cô nói :

– Vậy là Trương huynh đệ này y thuật thật là cao minh.

Hà Thái Xung rất tán thành, gật đầu liên tục, lại nói :

– Trương huynh đệ không chỉ là y thuật cao thâm khó lường, mà còn là đệ tử của phái Võ Đang.

Ngũ Cô thay đổi sắc mặt, nói :

– Trong chốn võ lâm, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi ba phái thanh danh cường thịnh, hắn là đệ tử của Võ Đang, không trách cao thâm như vậy.

Lúc đó, phái Côn Luân ở Tây Vực cách xa Trung Nguyên, cho nên lời nói của Ngũ Cô như vậy, Hà Thái Xung không để ý lắm, ông chỉ cười ha ha :

– Ái thê có chỗ không biết, hắn không phải là đệ tử thông thường, mà là được chính chương môn phái Võ Đang Trương Tam Phong đích thân thu làm đệ tử, từ hơn hai mươi năm trước sau khi thu nhận Võ Đang thất hiệp, Trương chân nhân đã không còn thu thêm đồ đệ nữa, chỉ chuyên tâm tu luyện, nghe nói ngay cả Võ Đang lục hiệp, thất hiệp cũng đều là do đại đệ tử Tống Viễn Kiều thay thầy giáo nghề cho bọn họ, bây giờ Trương chân nhân đột nhiên thu thêm một đệ tử này, thật là kỳ lạ, nếu như hắn không có sở trường đặc biệt, Trương Tam Phong lại làm sao có ngoại lệ? Mấy ngày nay, ta cũng từ nơi hắn học được một bí thuật.

Ngũ Cô kinh ngạc, nàng biết Hà Thái Xung tu vi võ học cực cao, bản tính lại tự phụ, cuộc đời không chịu phục ai, hôm nay lại đối với một người đệ tử Võ Đang lại tôn sùng như vậy, đại dị khác thường, hóa ra là đã được học nhân gia một cái kỳ thuật gì đó, nên nàng liền hỏi :

– Kỳ thuật? Là cái gì bí thuật để phu quân không tiếc lời khen hắn như thế?

Hà Thái Xung cười ha ha, ghé vào bên tai Ngũ Cô thì thầm nói ra, Ngũ Cô nghe ông ta nói xong, mặt đỏ ửng, xùy xùy nói :

– Phu quân... phu quân là một đại tông sư, sao lại học môn bí thuật hạ lưu như thế? Phu... quân có tuổi rồi mà không suy nghĩ chín chắn gì cả!

Hà Thái Xung nói :

– Phu thê chi nhạc, thiên lý nhân luân, làm sao lại coi là hạ lưu?

Rồi Hà Thái Xung lại nói đến Trương Siêu Quần cũng hiểu được bí thuật của nữ tử, Hà Thái Xung sờ dĩ nói như thế nhiều như thế, ở trước mặt ái thiếp khen Trương Siêu Quần, chính là muốn cho nàng học được nữ tử bí thuật, để sau này mỗi khi giao hoan, khoái cảm sẽ tăng lên gấp nhiều lần, nhưng chỉ lo nàng không chịu, nên mới nói như thế rất nhiều.

Quả nhiên, hần vừa nói ra, Ngũ Cô phản quyền trực đánh vào người ông, Hà Thái Xung ôn tồn khuyên lơn một phen, Ngũ Cô mới lên tiếng :

– Còn không biết Trương Siêu Quần có chịu truyền thụ bí thuật hay không mà nói..

Ngũ Cô tuy rằng ngưng ngưng, nhưng trong lòng đã rục rà rục rịch, thử hỏi người khắp trong thiên hạ, có thể từ nào lại không muốn để trượng phu ở trên người mình thỏa mãn? Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng xấu hổ, đỏ tươi rất yêu mị, khiến cho người thấy đã muốn nghệt thở, Hà Thái Xung ngờ ngác nhìn ái thiếp mình, phía dưới háng đã không an phận dựng đứng lên, nếu Ngũ Cô không vừa khỏi bệnh, e rằng Hà Thái Xung đã đè nàng ra giải quyết tại chỗ.

Chỉ có điều Hà Thái Xung chưa từng hỏi tiểu thần y về việc này có bị ảnh hưởng gì về sức khỏe của Ngũ Cô hay không? Nên ông ta cũng không dám làm bừa, nhưng hai tay lại không chịu nhàn rỗi, trực tiếp mò vào cái âm hộ của ái thiếp sờ soạn loạn lên làm nàng kiều thờ hồn hên...

Phu thê ôn tồn một trận, Hà Thái Xung thấy ái thiếp mắt sáng lưu chuyển, trong mắt sinh xuân, ông không nhịn được xúc lên xiêm y dưới háng nàng, khi thấy cái tiểu khó bằng tơ trắng của nàng đã ẩm ướt dịch nhờn, ông muốn cố gắng hưởng dụng một chút, bỗng nhiên có đệ tử đến ngoài cửa bẩm báo vọng vào, nói là tiệc rượu đã chuẩn bị xong.

Hà Thái Xung mắt húng, đáp một tiếng, lại hỏi Ngũ Cô có chịu học bí thuật của nữ tử hay không, Ngũ Cô e lệ gật đầu, Hà Thái Xung đại hỉ, nắm tay tay cùng nhau đi ra ngoài, Ngũ Cô đã bịt kín mặt mình bằng một tấm sa mỏng, nàng nói là tiểu thần y căn dặn, mặt sưng tuy đã tiêu, nhưng vẫn không nên tiếp xúc với gió, Hà Thái Xung gật gật đầu.

Lúc này, bên trong Thiết Cầm Cự vui vẻ, bày biện buổi tiệc thật lớn, trải dài hơn 20 mươi bàn, chúng đệ tử thấy sư phụ cùng Ngũ Cô đi ra, đều là cung chúc Ngũ Cô thân thể khoẻ mạnh, thật là náo nhiệt, Trương Siêu Quần cùng Trương Vô Kỵ, Dương Bất Hối đều nhìn thấy bên cạnh Hà Thái Xung là một phu nhân che mặt, thân hình thướt tha, yếu điệu yêu kiều, biết chính là Ngũ Cô, nhưng nàng che mặt, thực sự rất là đáng tiếc.....

Hà Thái Xung cùng Ngũ Cô mời Trương Siêu Quần ngồi lên ghế trên, Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối ngồi phân khoảng hai bên trái phải, trong bữa tiệc, phu thê Hà Thái Xung ân cần mời rượu, Trương Siêu Quần có chuyện trong lòng, ai mời cũng không cự tuyệt, tất cả đều uống sạch.

Chớp mắt tiệc rượu đã trôi qua hai canh giờ, Trương Siêu Quần uống đến say mềm, phải nhờ người điu giúp về phòng, mãi đến gần tối mới tỉnh lại, phát hiện bên cạnh trên giường, hai bên trái phải đều có người đang ngủ, không khỏi giật mình, ngồi bật dậy, làm hai người bên cạnh cũng mở mắt thức dậy.

– Công tử tỉnh lại rồi, có khát nước hay đói bụng không?

Hóa ra là Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, Trương Siêu Quần thờ phào nhẹ nhõm, từ khi đem tỳ muội các nàng mang tới Thiết Cầm Cự, nhưng lại bị Đình Mẫn Quân tức giận âm thầm bỏ đi, Trương Siêu Quần đối với Đình Mẫn Quân thật là áy náy, nên cũng không có để ý tới các nàng hai tỳ muội, giờ phút này thấy các nàng tỳ muội ôn ngôn nhuần ngữ, không khỏi thờ dài, nói :

– Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, các người thấp đèn lên đi.

Hai nàng cùng đáp lại, bước xuống giường, không lâu lắm, một người bê một ngọn đèn nến, đặt ở đầu giường, và bên trên ghế ngồi tròn, nhưng lại không dám leo lên trên giường, Trương Siêu Quần ngạc nhiên nói :

– Các người làm sao vậy? Không lên đây?

Một nàng nói rằng :

– Công tử, tỳ muội tiểu nữ là nha hoàn, công tử không nói, thì làm sao dám?

Trương Siêu Quần không nhịn được cười nói :

– Vậy lúc nãy hai người các người lại không thành thật, trên giường này, nằm cũng đã nằm, thì còn có cái gì dám hay không?

Hai nữ xinh đẹp khuôn mặt ở dưới ánh nến càng nổi bật đến là diễm lệ vô song, Trương Siêu Quần bỗng nhiên nói tiếp :

– À... Hai người các người, ta thực sự rất khó phân biệt, đại danh các người là gì? Sau này ta gọi các người sao đây?

Một nữ cười nói :

– Công tử, tiểu nữ là Tiểu Ngư, bên má trái có cái lúm đồng tiền, nàng là muội muội Tiểu Nhạn, má phải có lúm đồng tiền, như vậy thì dễ dàng phân biệt

rõ ràng.

Tiểu Nhạn nói theo :

– Tỷ muội tiểu nữ họ Dương.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Dương Tiểu Ngư, Dương Tiểu Nhạn, ha ha...tên rất hay, hiện tại ta có chút đói bụng...

Tiểu Nhạn vội hỏi :

– Vậy để tiểu nữ đi xuống nhà bếp nhìn xem có còn gì ăn không?

Nói xong nàng liền xoay người đi.

Tiểu Ngư vội hỏi :

“Muội muội, người hồ đồ rồi sao? Mặc lại y phục đẳng hoàng rồi hãy đi!

Tiểu Nhạn giật mình thốt lên một tiếng, lúc này mới ý thức được chính mình chỉ đang mặc một cái yếm, hai cái cánh tay săn chắc trắng trẻo đều lộ ra ở bên ngoài, lắc đầu le lưỡi một cái, quay trở về mặc lại y phục, rồi đẩy cửa mà đi ra.

Tiểu Ngư lấy đồ đạc cho Trương Siêu Quần mặc thêm vào, vừa thấp giọng nói :

– Công tử, tiểu nữ cùng Tiểu Nhạn có một lễ vật muốn trao cho công tử.

Trương Siêu Quần cảm thấy bất ngờ, ngạc nhiên nói :

– Lễ vật? Cái gì lễ vật?

Hai tỷ muội này, lễ nào lại muốn quay trở lại Di Hồng Viện?

Tiểu Ngư trên mặt ngượng ngùng, nói :

– Công tử thấy lễ vật này, nhất định thật là cao hứng, chờ Tiểu Nhạn quay trở về được chứ?

Trương Siêu Quần không khỏi cười nói :

– Thần thần bí bí, cũng không biết hai người các ngươi đang làm cái trò quỷ gì.

Mặc y phục xong, hắn xuống giường, đến ở trước bàn ngồi, Tiểu Ngư ngoan ngoãn bước lên, duỗi ra những ngón tay ngọc nhỏ dài, ở trên vai hắn nhẹ nhàng xoa bóp lên, không lâu lắm, Tiểu Nhạn đã quay trở về, trong tay nâng lấy lên một cái khay, hóa ra là có một bát đường phèn chưng tổ yến, Trương Siêu Quần cười nói :

– Rất tốt a, lại có đồ tốt như thế.

Tổ yến này, trong thời hiện đại cũng không quá đắt giá, nhưng vào thời cổ xưa, đặc biệt là giai đoạn Nguyên triều, gia đình phú quý cũng chưa chắc gì có để mà ăn, Thiết Cầm Cừ đúng là nơi giàu có.

Trương Siêu Quần ăn vài miếng, Tiểu Ngư kéo Tiểu Nhạn ra một góc lặng lẽ nói chuyện, Trương Siêu Quần lúc này nhĩ lực cực nhạy, nghe được chân thực trong câu chuyện giữa bọn họ, các nàng làm như muốn trao cho mình một món đồ, nhưng Tiểu Nhạn thẹn thùng không chịu, Tiểu Ngư thì nói nhất định phải đưa ra, hắn càng là hiếu kỳ, ngừng đầu hỏi :

– Cái gì đồ vật gì mà thần bí vậy?

Tiểu Nhạn duyên dáng gọi to một tiếng, nói :

– Công tử nghe được sao?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Các ngươi nói lớn tiếng như vậy, không muốn nghe thấy cũng khó a.

Tiểu Ngư lôi Tiểu Nhạn, hai nữ đi tới trước bọc quần áo của mình, lấy ra đồ vật giống như là cái khăn tay, rồi cùng nhau đi tới, Tiểu Nhạn thì khuôn mặt đỏ hồng, sắc mặt Tiểu Ngư thì bình thường, hai nàng mỗi một người cầm một cái, giấu ở sau lưng, Tiểu Ngư nói :

– Công tử uống xong tổ yến thì hãy nhìn xem!

Trương Siêu Quần thăm nghĩ :

“Hóa ra là cái khăn tay, tưởng cái gì khác lạ, vậy mà làm như là kỳ bí...”

Hắn húp một hơi hết sạch chén yến, vỗ tay một cái, nói:

– Được rồi, ta ăn xong, lấy ra cho ta xem một chút, có phải là cái khăn thêu cái gì uyên ương nghịch nước phải không?

Hai nàng đi tới gần, đồng thời vờn tay ra, chỉ thấy trong tay các nàng, bất quá chỉ là hai cái khăn tay trắng như tuyết mà thôi, nhưng mặt trên lại ấn lên mấy điểm màu đỏ sậm hoa nhỏ, nhìn thấy thô ráp cực điểm, miếng vải cũng không có cắt tề ngay ngắn, Trương Siêu Quần cười nói :

– Chính là cái này sao, đâu phải là thêu.. đó là hoa mai chứ? Ừa..nào có giống hoa mai, giống như là nhò lên mấy giọt máu thì đúng hơn..hả?

Trương Siêu Quần bỗng nhiên trong lòng hơi động, cả kinh nói tiếp :

– Đây là cái gì vậy?

Hai tỷ muội đồng loạt cổ trắng cúi xuống, hai gò má như đỏ bừng như muốn bốc hơi, Tiểu Ngư lên tiếng :

– Công tử, đây là dấu ấn lạc hồng lần đầu tiên...của tỷ muội tiểu nữ ...

Trương Siêu Quần ngẩn người ra, trong lúc nhất thời không hiểu các nàng đưa cái này cho mình để làm cái gì? Ngược lại là trong lòng hắn lại có một trận thất lạc, một đôi tỷ muội xinh đẹp ôn nhu này, lại am hiểu thâm sâu về khuê phòng chi nhạc, đây đúng là một đôi vu vật mà nam nhân tha thiết ao ước, chỉ duy nhất đáng tiếc chính là các nàng xuất thân từ phong trần kỹ nữ, từ lâu đã không biết cho bao nhiêu nam nhân cạy lên trên người...

Ai... Hôm nay lại lấy ra cái này, cũng không biết là có ý gì? Lẽ nào bên Tây Vực này, có cái tập tục, kỹ nữ sau khi hoàn lương, liền đem cái khăn có thấm lạc hồng trình trắng năm nào của mình, đưa cho trượng phu để lấy đó chứng minh cho sự kiên trinh về sau?

-Cái này...ta...

Trương Siêu Quần chân chờ.

Tiểu Ngư mỉm cười quyến rũ nói :

– Công tử ... ngày ấy đã từng nói tỷ muội tiểu nữ không còn là xử nữ nữa... hì..thật ra là toàn đoán sai, tỷ muội tiểu nữ hai người tuy rằng xuất từ phong trần, nhưng tiểu nữ chỉ là mời tiếp rượu cho khách, xướng ca vũ khúc, lão bản đã từng ra giá nói, tỷ muội tiểu muội vì lần đầu tiên do đó ai muốn thì sẽ thu một ngàn lượng bạc, thế nhưng mãi cho đến lúc gặp công tử, đều không có ai trả cái giá này, ngày đó Dương lão gia bỏ ra ba ngàn lượng bạc, ông chủ mới gọi tỷ muội tiểu nữ đi bồi.

Trương Siêu Quần trở mặt há hốc mồm, trong lòng sóng lớn tuôn ra, các nàng... các nàng còn là xử nữ? Đem đó các nàng khiêu điểm vũ, biểu hiện ra rất là phong tao, có chút nào là chứng tỏ là còn xử nữ? Chẳng lẽ lại nói, đó chỉ là biểu diễn mà thôi?

– Các ngươi... các ngươi có đúng là đã bị chính ta...phá thân? Thế nhưng lúc ta mò... mò bên dưới Tiểu Ngư.....

Tiểu Ngư hé miệng nở nụ cười, nói :

– Tỷ muội tiểu nữ vào lúc 10 tuổi thì đã có người chuyên biệt dạy cho những điều này, cầm kỳ thư họa, còn có vũ đạo, chỉ không có dạy võ công mà thôi, còn tất cả mọi cái khác, chúng ta đều hiểu biết, đặc biệt là làm sao để cho nam nhân... nam nhân hài lòng thỏa mãn...

Tiểu Ngư nói tới chỗ này, lại xấu hổ nói không được nữa.

Trương Siêu Quần lẩm bẩm nói :

– Các ngươi không gạt ta chứ?

Tỷ muội hai người biến sắc, Tiểu Ngư nói :

– Công tử, tỷ muội tiểu nữ tuy rằng xuất từ phong trần, nhưng cũng không có thấp hèn đến nỗi lấy chuyện như thế này đùa giỡn, công tử nếu không tin, cứ việc đuổi tỷ muội tiểu nữ đi là xong.

Hai nàng đều ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ.

Trương Siêu Quần ha ha nở nụ cười, tiến đến mở rộng hai tay ra, đem đôi tỷ muội này ôm vào trong lòng, ha ha ha cười đến nỗi không ngậm miệng lại được.

Hài lòng a, thực sự là rất vui mừng, hắn không có nghĩ tới được, thời cổ xưa...kỹ viện.. đều có thể nhặt được xử nữ, nếu đặt ở hiện đại, những loại xử nữ như thế này, cái quý giá chỉ toàn là đến bác sĩ làm mới, thời đại này mỹ hảo a, điều nam nhân tối tha thiết ước mơ không chỉ là có tam thể tứ thiếp, còn

muốn xử nữ có được nhiều như cỏ trên thảo nguyên, một trào nấp bắt chính là một cái, nhưng đó chỉ là mơ ước, thực tế không bao giờ hoàn mỹ, hai tỷ muội này không phải là ngọc bích, nhưng hóa ra là chính mình lắm, lão Thiên ời... ông đối đãi với ta thực sự là không tệ.

Trương Siêu Quần cúi đầu, trên khuôn mặt Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn mỗi người hôn lên một cái, hẳn cảm thấy đi tới thế giới Ý Thiên này, đúng là không uống công.

Đang chuẩn bị đêm nay sẽ ôm lấy đôi tỷ muội mỹ lệ này trắng đêm chinh chiến, thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, một giọng nói trẻ trung của một tiểu cô nương :

– Trương thiếu hiệp đã ngủ chưa?

Trương Siêu Quần lúc này tâm tình cực tốt, đáp :

– Vẫn chưa, là ai vậy?

Tiểu cô nương kia cung kính nói :

– Trương thiếu hiệp, tiện nữ là nha hoàn của Ngũ phu nhân, Ngũ phu nhân muốn mời ngài đến uống chén trà...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ngũ Phu Nhân

Nghe nói bên ngoài nha hoàn nói như vậy, Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, âm thầm thấy kỳ quái, sao lại không phải là Hà Thái Xung tới mời chính mình? Nửa đêm canh ba, có một phu nhân nào lại mời một nam tử xa lạ uống trà?

– Chờ đã...

Trương Siêu Quần đối với này Ngũ phu nhân rất là hiếu kỳ, Dương Bất Hối tuổi còn nhỏ, lời của tiểu cô nương đúng là không đáng kể, Đinh Mẫn Quân kia cũng nói dung mạo Ngũ phu nhân cực đẹp, Trương Siêu Quần đương nhiên là cũng muốn nhìn một lần, ban ngày lúc ngọ yến thì nàng che mặt, không biết bây giờ có còn che mặt nữa không?

– Hai người các người chờ ta trở lại, ta đi một chút..

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn ngoan ngoãn đáp một tiếng, Trương Siêu Quần hôn lên mỗi người một cái, đi ra ngoài.

Mở cửa ra, nha hoàn kia cúi đầu ở trước dẫn đường, đi tới cửa phòng Ngũ phu nhân, nha hoàn lên tiếng :

– Trương công tử đến rồi.

Bên trong truyền đến một tiếng nhu hòa :

– Xin mời Trương công tử vào.

Nha hoàn dùng tay làm dấu mời, Trương Siêu Quần trong lòng thành thích nhảy loạn tung phèo, vào trong tiểu sảnh, trên cái bàn gỗ có hình chạm hoa lê tinh xảo bày một cái khay trà, có bốn chén nhỏ, chén trà này dưới ánh nến óng ánh long lanh.

Một nữ tử bạch y quay lưng về phía cửa sổ, nghe được tiếng bước chân, mới quay đầu trở lại đến, hướng về Trương Siêu Quần vén áo thi lễ, dịu dàng nói :

– Trương công tử đến rồi, mau mời tọa.

Vừa thấy được nàng xoay người lại, một tấm sa màu tím đậm đem khuôn mặt trắng nõn tú lệ che lại, hẳn cảm thấy vừa thất vọng, vừa sùng sốt, mỉm cười nói :

– Ngũ phu nhân không nên khách sáo, không biết muộn như thế triệu hoán tại hạ đến đây, có chuyện gì vậy?

Ngũ phu nhân nói :

– Buổi trưa thấy Trương công tử uống hơi quá chén, chắc buổi tối cũng chưa có ăn gì, vì lẽ đó lược chút hổ phách mật lê trà cho Trương công tử dùng để tỉnh rượu.

Vừa nói, vừa rót cho hắn một chén trà, bàn tay trắng nõn trơn mềm đem chén trà nhẹ nhàng đẩy qua trước mặt Trương Siêu Quần.

– Đa tạ Ngũ phu nhân.

Trương Siêu Quần hai ngón tay cầm lấy chén trà, nhiệt độ vừa vặn thích hợp, nước trà màu sắc vàng óng ánh, vị thơm ngọt nức mũi, uống vào một chén, đắng giác miệng lưu đầy hương, khen :

– Đây hồ phách mật lê trà quả thực là nức tiếng, tên đẹp mà mùi vị cũng tốt.

Ngũ phu nhân cười nói :

– Trương công tử, đây là hồ phách mật lê trà của bốn phái, chế bằng một thứ lá sản xuất trên đỉnh núi Tuyết Sơn, chỉ có núi Côn Luân này mới có, thứ lê ấy gọi là hồ phách mật lê, trà này ngon vô cùng, loại trà này nhuận phổi chống ho, còn có hiệu dụng tỉnh rượu, ở nơi khác hầu như không có, Trương công tử nếu yêu thích, uống thêm vài chén.

Trương Siêu Quần lại uống mấy chén, rồi hỏi :

– Ngũ phu nhân, chi là mời tại hạ tới uống trà sao? Không biết còn có chuyện gì khác?

Ngũ phu nhân chần chờ một chút, ánh mắt có chút bối rối...

Trương Siêu Quần vừa thấy nàng dáng dấp lúng túng, rõ ràng là nàng tìm mình vì có chuyện gì, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới là nàng chủ động tìm đến mình, có chuyện thì phải là Hà Thái Xung xuất đầu chứ? Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần liền hỏi :

– Hà chương môn

Ngũ phu nhân mắt liền nhìn hướng về nơi khác, nói :

– Phu quân ta có việc, đi đến chỗ của đại phu nhân ...

Trương Siêu Quần trong lòng áy náy, Hà Thái Xung không có ở đây! Nhân gia một mình cùng nam tử xa lạ hẹn hò? Đề tài sắp thảo luận, rất có thể cùng phương diện nào đó có quan hệ, nhìn khuôn mặt bị tấm khăn màu tím đậm khăn che khuất thần bí, Trương Siêu Quần không thể làm gì khác hơn là liều mạng uống trà.

Bầu không khí trở nên lúng túng ám muội, hai người đều im lặng, hồi sau Ngũ phu nhân mới nói :

– Trương công tử, phu quân.. ta nói... công tử.. có bí pháp có thể...

Ngũ phu nhân muốn nói rõ, bị xấu hổ cũng lại nói không được....

Trương Siêu Quần rót cho mình một chén trà, chỉ cảm thấy loại này hồ phách mật lê trà này càng uống miệng càng khô...

– Á..về chuyện này..có thì là có, nhưng.. có chút độ khó..

Trương Siêu Quần nói ra lời này, cũng cảm thấy rất là gian nan.

Ngọc Nữ Tâm Kinh tại sao lại phải là hai người tu luyện đây? Lúc trước Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ hai người, luyện công thì toàn thân nhiệt khí bốc hơi, tìm nơi trống trải chỗ không có người, toàn thân y phục cởi ra tu luyện, để cho nhiệt khí phát tán, bằng không ngược lại nhiệt khí ứ đọng trong cơ thể, nhẹ thì lại trọng bệnh, nặng thì sẽ chết.

Rồi sau đó, Trương Siêu Quần cùng Tiểu Long Nữ cả hai cái tìm tòi thì phát hiện ra ẩn giấu bên trong Ngọc Nữ Tâm Kinh nắm giữ sự diệu dụng khác thường về chuyện nam nữ, nhưng khi tu luyện thì tương đối khó, là bởi vì lúc sử dụng bí thuật kia, nam nữ tính dục cần phải tương thông, nếu không phải vậy, tính dục kích phát, nếu không kịp giải cứu, thì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Hiện tại, cứ coi như là mình chịu truyền thụ bí thuật này, cũng không thể để vị Ngũ phu nhân cùng chính mình làm cái chuyện kia chứ?

Hà Thái Xung coi trọng đến cỡ nào Ngũ phu nhân, Trương Siêu Quần cũng đã tính toán, đừng đề đến thời điểm đó, bị Hà Thái Xung nổi điên lên làm thịt, xem như là đi buôn không có lời rồi.

– Xin lỗi, Ngũ phu nhân, chuyện này... cũng không phải là tại hạ không muốn giúp Hà chương môn cùng Ngũ phu nhân, nhưng... thực sự là... xin thứ tại hạ khó có thể truyền được.

Trương Siêu Quần áy náy nói.

Ngũ phu nhân thấy hắn từ chối, trong mắt nhất thời thất vọng vô cùng, nói :

– Chuyện kia... Trương thiếu hiệp, xin thứ cho ta mạo muội, xin hỏi, muốn như thế nào thì Trương thiếu hiệp mới có thể dạy ta đây?

Trương Siêu Quần lắc đầu nói :

– Chuyện này thật sự rất khó nói ra, xin mời Ngũ phu nhân đừng có hỏi lại, tại hạ cùng Hà chương môn vừa gặp mà đã như quen nhau từ lâu, nếu như có thể giúp được Hà chương môn, tại hạ nhất định sẽ không chối từ.

Ngũ phu nhân bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt như khép lại, chẳng khác nào vàng trắng non, vừa mỹ lại vừa đáng yêu.

– Trương thiếu hiệp, thật ra phu quân ta rất là thương thức tài nghệ của công tử, chỉ tiếc là công tử đã là đệ tử phái Võ Đang, bằng không, phu quân ta đã muốn thu công tử làm đồ đệ, sẽ đích thân đốc tử dạy dỗ bản lĩnh, cho nên đừng ngại gì, công tử cứ nói là được.

Trương Siêu Quần cảm giác có chút buồn cười, thu ta làm đồ đệ? Võ công Hà Thái Xung có thật là cao hơn mình được bao nhiêu? Chỉ có về phần tu vi nội công thì vượt qua mình, nhưng khi mình ở trên giường hàn ngọc tu luyện, 1 năm tương đương với 10 năm, tốt xấu gì mình cũng đã luyện công trên giường hàn ngọc được 2 năm, mười mấy năm hóa hầu nội công thì vẫn có, chẳng lẽ còn cần báỉ Hà Thái Xung làm thầy? Ta là có lý tưởng hoài bão là muốn báỉ sư, phải báỉ võ công đệ nhất thiên hạ như là Trương Tam Phong, còn báỉ Hà Thái Xung làm thầy thì quá là oan ức.

Thấy Ngũ phu nhân vẫn cứ muốn tự mình nói ra, trong lòng hần chột sinh ra ý nghĩ đùa cợt, suy nghĩ một chút, hần nghiêm mặt nói :

– Được, nếu Ngũ phu nhân muốn tại hạ nói, thì tại hạ sẽ nói, nhưng sau khi nghe xong thì xin Ngũ phu nhân đừng có hối hận.

Ngũ phu nhân gật đầu nói :

– Ở Côn Luân Sơn trong phạm vi ngàn dặm, không có chuyện gì mà phu quân của ta không làm được, mời công tử nói.

Nguyên lai là nàng nghĩ rằng hần là muốn ra điều kiện, cho nên mới không chịu nói ngay, ha ha... Trương Siêu Quần càng cảm thấy thú vị, yên lặng một chút rồi nói :

– Kỳ thực, bí pháp này là cần hai người hợp luyện, một nam một nữ, trần truồng đối lập, hơn nữa cần phải nam nữ giao hoan, lẫn nhau đem tính dục tiêu trừ hết, mới có thể thành công, một khi nắm giữ phương pháp này, một lần vất vả sau này sẽ luôn luôn thỏa mãn, Ngũ phu nhân, tại hạ khó nói chính là chỗ này, chứ đâu phải là tại hạ cần đến núi vàng núi bạc mới nói ra đâu.

Ngũ phu nhân lúc này đã là ngượng đỏ cả mặt, vội vàng đứng lên, run giọng nói :

– Trương thiếu hiệp, là bổn phu nhân đường đột, xin lỗi.

Trương Siêu Quần nín cười, lấy giọng nghiêm túc nói :

– Tại hạ không trách Ngũ phu nhân, nhưng nếu tại hạ không nói ra nguyên nhân chân chính, chỉ sợ Ngũ phu nhân hiểu lầm tại hạ không chịu giúp đỡ, bây giờ nói ra rồi, thì xem như là chuyện gì cũng không có, tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời, xoay người đi ra.

Đi trên đường về, nghĩ đến Ngũ phu nhân dáng dấp lúng túng, Trương Siêu Quần không khỏi hớn hờ, mình vừa đùa giỡn một thoáng với vị Hà phu nhân này đúng là thú vị cực điểm.

Mới vừa đi tới bên trong hành lang uốn khúc, thì thấy phía trước trong bóng tối, một bóng người hắc y chột lóe lên, Trương Siêu Quần chột toàn thân căng thẳng, thân thể lập tức tự điều chỉnh đến trong trạng thái công kích, đây là do hần kiếp trước là phản ứng theo phản xạ của người lính đặc công, thấy hắc y kia đi đến nơi đúng là gian phòng khách mình đang trú ngụ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: So Kiểm

Ý niệm đầu tiên của Trương Siêu Quần chính là có người muốn đối với Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn bất lợi! Khinh công của Cổ Mộ phái là từ lâu đã thất truyền, năm đó Lâm Triều Anh sáng lập võ công Cổ Mộ phái, khinh công khắp thiên hạ, Trương Siêu Quần tuy rằng vẫn chưa đạt tới hòa hạo, nhưng đã có thể sánh ngang trong hàng ngũ cao thủ khinh công, hần khi còn bé tới ngưỡng mộ chính là cao thủ khinh công trong truyện võ hiệp, có thể phi tới phi lui nhìn trộm phụ nữ thay y phục, rửa ráy, do đó đối với võ công Cổ Mộ phái, hần tuy rằng học hết hoàn toàn, nhưng toàn bộ tâm tư đều tập trung vào Ngọc Nữ Tâm Kinh cùng với khinh công, còn những loại quyền pháp, Thiên La Địa Vọng thế, Toàn chân kiếm pháp v.v...ít nhiều gì cũng đã quên gần sạch sẽ, chỉ có khinh công, đó là môn mà hần quyết sẽ không bao giờ quên.

Thân hình hạ thấp, Trương Siêu Quần mũi chân nhấn nhẹ chút, đuổi theo dưới ánh trăng, chỉ thấy một vóc người cao to từ trước phòng khách vút qua không dừng lại, Trương Siêu Quần càng kinh ngạc, người kia là ai? Chẳng lẽ không phải là đi tìm mình gây chuyện phiền phức? Mới vừa nghĩ tới đây, hắc y nhân đã ngừng lại ở trước phòng Trương Vô Kỵ, nhẹ nhàng đẩy, lắc mình liền phóng vào.

Trương Siêu Quần thầm kêu không tốt, cổ họng liền lớn tiếng kêu lên :

– Cháy rồi! Thiết Cầm Cự cháy rồi!

Hắn kêu gào đã kinh động người trong Thiết Cầm Cự, tiếng chó sủa nổi lên, hắc y nhân từ trong phóng ra, trên vai đã vác một người đó là Trương Vô Kỵ.

Trương Siêu Quần lớn tiếng quát :

– Huỳnh đài tại sao lại bắt nạt tiểu hài tử như thế!

Hắn rút ra bên người cây chủy thủ hợp kim ở dưới chân, hắc y nhân kia hừ một tiếng, quay đầu trở lại, nghênh ngang nói :

– Ta tưởng là ai, hóa ra là nguoi! Nguoi cũng không phải là người tốt gì!

Đem Trương Vô Kỵ hướng về trên đất một thả, rút kiếm mà ra.

Trương Siêu Quần lúc này mới nhìn thấy người này ước chừng 50 tuổi, đó là là nữ tử, nhìn nằng thân hình cao lớn, mới vừa rồi hắn còn cho rằng một nam nhân, nữ nhân trung niên này tuy cao lớn, nhưng kiếm pháp rất nhẹ nhàng, dưới chân điểm nhẹ chút trên mặt đất, đã phi thân đến trước mặt hắn, tiện tay rút kiếm ra, một chiêu liền hướng về mi tâm Trương Siêu Quần đâm tới.

Trương Siêu Quần thân hình loáng lên, hướng về phía sau né tránh thế kiếm ác liệt tiến công của nữ nhân này, bản thân hắn chưa hề mang theo đao kiếm, chỉ bằng độ ngấn của cây chủy thủ, thì không thể nào cùng nữ nhân này giao phong, huống hồ một chiêu kiếm kia tuy rằng nhìn qua bình thường, nhưng lại còn có hậu chiêu, nếu là liều mạng, thì sẽ rơi vào thế bị động, hắn một hướng lùi lại, nữ nhân kia cũng như hình với bóng, ánh sáng trường kiếm lấp loé, không ngừng phóng tới, bao phủ lấy các yếu huyệt của hắn.

Trương Siêu Quần tuy nhanh, nữ nhân kia cũng không chậm, trong nháy mắt, đã lùi tới trong giữa sân, người nữ nhân kia kiếm pháp tuy tinh, nhưng khinh công thì không bì kịp hắn, thấy hắn một mực né tránh, liền cả giận nói :

– Nguoi không phải là đệ tử phái Võ Đương sao? Tại sao làm con rùa đen rút đầu? Người phái Võ Đương không biết sử dụng kiếm sao?

Trương Siêu Quần thấy nữ nhân này nói chuyện lớn tiếng, hoàn toàn không kiêng dè có người nghe được, hiển nhiên là không sợ bị phát hiện, tâm niệm hắn nhanh chuyển, nữ nhân này hay là nguyên phối của Hà Thái Xung, đại phu nhân Ban Thực Nhân?

Hắn biết trong phái Côn Luân, cũng chỉ có duy nhất một nữ nhân mới dám đứng ở giữa Thiết Cầm Cự trắng trợn không e sợ gì ai cả, đó chính là đại phu nhân Ban Thực Nhân. . .

Đến nơi trống trải, Trương Siêu Quần khinh công dễ dàng phát huy hơn, lập tức vây quanh Ban Thực Nhân, bóng dáng hắn xoay một cái phía đông, lóe lên một cái phía tây, tuy không trực tiếp cùng với Ban Thực Nhân so chiêu, nhưng cũng sinh ra ý muốn so tài diễn luyện khinh công.

Thật ra kiếm pháp Ban Thực Nhân vẫn còn trên Hà Thái Xung một bậc, du đấu 20, 30 hiệp mà cũng không đụng tới một mảnh góc áo Trương Siêu Quần, phụ nhân mới biết được, thiếu niên này khinh công trình độ hơn mình xa, nếu như hắn muốn chạy trốn, thì mình chắc chắn là truy hắn không kịp, nhưng hắn lại không trốn chạy, này rõ ràng là hắn xem thường mình, Ban Thực Nhân càng thêm tức giận, mới đầu phụ nhân còn kiêng kỵ uy danh phái Võ Đương, chỉ sử dụng tới có 4 phần công lực, dưới con thịnh nộ, chiêu thức càng thêm tàn nhẫn, tiếng gió kiếm kêu vun vút soàn soạt, làm Trương Siêu Quần đỡ trái thì hờ phái. . .

Trương Siêu Quần từ đó mới biết, nội công của phụ nhân này mạnh hơn mình quá nhiều, lúc này Thiết Cầm Cự người đã bị kinh động, đèn đuốc sáng choang, rất nhiều đệ tử đã chạy ra, chính Ngũ phu nhân đầu tiên đi ra, thấy ở giữa sân hai người đang giao tranh, nhận ra là đại phu nhân Ban Thực Nhân, dung nhan thất sắc, kêu lên thành tiếng, vội vàng gọi một đệ tử, để hắn chạy đi gọi sư phụ Hà Thái Xung.

“Soạt” một tiếng, Trương Siêu Quần bị mũi kiếm Ban Thực Nhân vạch ở trước ngực một đường, may mắn cho hắn lùi bước rất nhanh, nếu không phải vậy thì đã chết dưới kiếm của vị phu nhân này rồi.

– Á! Á. . .

Hai tiếng kêu lo sợ cùng lúc thốt lên, Trương Siêu Quần khỏe mắt dư quang nhìn thấy Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn hai người đã đứng dậy, che miệng kinh sợ la lên, trong ánh mắt hai cô nương này đều lộ vẻ thân thiết âu lo, trong lòng hắn chợt thấy ấm áp.

Trước ngực bị cắt ra một đường chảy ra mấy giọt máu tươi da thịt đau đớn, Trương Siêu Quần giận tím mặt, thầm nghĩ :

“Lão tử ta tốt xấu cũng là kim bài đặc công, làm sao có thể trước mặt một phụ nhân tấn công mà không có sức đánh trả! “

Hai tay hắn rung lên, nhẹ nhàng một cái chuyển ngoặt thân thể thẳng tắp nhảy lên không trung, tránh bên dưới bao phủ một vòng ánh kiếm của Ban Thực Nhân.

– Hà phu nhân! Tại hạ làm gì mà đắc tội với phu nhân, mà phu nhân lại muốn lấy tính mạng của tại hạ.

Hắn vừa dứt lời, thì Ban Thục Nhân đã rất nhanh phóng kiếm đâm đến, Trương Siêu Quần thấy phụ nhân này không thèm quan tâm đến lời nói của mình, càng thêm phẫn nộ, mũi chân chạm nhẹ, thả người hướng về phía một tên đệ tử Côn Luân, đoạt lấy từ thanh kiếm từ trong tay y, cây chủy thủ thuận thể đưa qua tay trái, tay phải cầm kiếm chỉ thẳng, vô kiếm bay vọt về phía Ban Thục Nhân, hắn sử dụng Ngọc Nữ kiếm pháp với chiêu “Phân Hoa Phát Liễu”, mũi kiếm rung lên, ánh kiếm ở dưới ánh trăng như hoa tuyết điểm, trông rất đẹp mắt, chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” này tự tả thực hữu, nhẹ nhàng phiêu dật, bên trong là tinh túy của Ngọc Nữ kiếm pháp.

Ban Thục Nhân thấy hắn ra chiêu kiếm tinh kỳ, tư thái phiêu phiêu như tiên, nên hơi ngần ra, lùi lại vài bước, nói :

– Đây không phải là kiếm pháp Vô Đương!

Trương Siêu Quần “hừ” một tiếng, phản bác :

– Hừ.. làm đệ tử Vô Đương thì không thể sử dụng kiếm pháp phái khác sao?

Ban Thục Nhân không đáp, một chân bước thấp lên, thân thể nghiêng về phía trước, tung ra chiêu chiêu “Mộc Diệp Tiêu Tiêu” mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, dậm dậm như là giương cung mà không bắn, đột nhiên phụ nhân rung cổ tay, thoáng cái ánh kiếm bùng sáng lên, mũi kiếm đâm về trên người Trương Siêu Quần bảy, tám nơi yếu huyệt, hai người trường kiếm quần quýt, Lưỡng Nghi kiếm pháp, kẻ hở cực nhỏ, còn Ngọc nữ kiếm pháp thì kiếm chiêu kỳ huyền, nhìn như bình thường không có gì lạ, đột nhiên biến hóa khôn lường.

Ban Thục Nhân nội lực tu vi khá cao, kiếm pháp tuy rằng không sánh bằng Ngọc nữ kiếm pháp tinh diệu ác liệt, nhưng dựa vào nội lực cao thâm, lúc đến thời khắc mấu chốt, liền dùng lấy nội lực triệt chiêu của đối phương, Trương Siêu Quần cũng là hết cách phát huy kiếm thuật, hai người kiếm pháp ra chiêu rất nhanh, trong nháy mắt đã đấu hai, ba trăm chiêu.

Những đệ tử phái Côn Luân há hốc mồm, cố gắng từ bên trong lĩnh ngộ, nhưng Ngọc Nữ kiếm pháp này chính là phối hợp với tâm pháp Ngọc Nữ tâm kinh bên trong mà tạo thành, đừng nói là bọn họ võ công thấp kém khó mà lĩnh ngộ, cho dù là Hà Thái Xung đích thân đến, cũng đừng nghĩ đến học được, Ngũ phu nhân thì lo lắng không ngớt, chỉ lo Ban Thục Nhân tổn thương Trương Siêu Quần, chờ mãi chẳng thấy Hà Thái Xung ở đâu, tên đệ tử kia đi tìm Hà Thái Xung đạ quay trở về, ở bên tai Ngũ phu nhân nói nhỏ vài câu, phu nhân thất sắc khôn nói nên lời.

Ngay vào lúc này, chỉ nghe “Xoảng” một tiếng, bỗng nhiên thân kiếm phụ nhân bị gãy đoạn làm hai, Trương Siêu Quần cây chủy thủ hợp kim chìa vào phần gãy của Ban Thục Nhân, trong lúc này thắng bại đã phân.

Mọi người ai cũng không nhìn thấy rõ ràng sự việc là sao, đều sững sờ.

Chỉ nghe Ban Thục Nhân uất ức cả giận nói :

– Ngươi dùng binh khí sắc bén thắng ta, thì tính toán bản lĩnh gì! Có giỏi thì đánh trở lại!

Trương Siêu Quần cười lạnh nói :

– Hà phu nhân.. phu nhân dựa vào nội lực mạnh hơn tại hạ, nhưng kiếm pháp thì không sánh bằng tại hạ, phu nhân có thừa nhận sự thật vậy không?

Ban Thục Nhân không có gì để nói, nặng nề hừ một tiếng.

Trương Siêu Quần lại nói :

– Chúng ta ai cũng có sở trường riêng, đầu trọc không chê cười hòa thượng, nội lực của tại hạ mai sau còn có thể tinh tiến, nhưng kiếm pháp của phu nhân nhưng đã là vũ xuất hoa lai, cũng vẫn là bộ kiếm pháp kia, nếu trải qua một năm sau, phu nhân còn có thể là đối thủ của tại hạ sao?

Ban Thục Nhân nói :

– Một năm sao ngươi nghĩ rằng vượt qua ta ư? Chuyện cười!

Nhưng trong lòng phụ nhân lại trầm nghĩ :

– Hắn là đệ tử Vô Đương lĩnh danh giá khắp thiên hạ, chỉ đứng sau Thiếu Lâm, hắn nói một năm sau, cũng cũng không phải vọng ngôn.

Trương Siêu Quần hướng về Trương Vô Kỵ liếc mắt nhìn, thấy y đã từ lâu đứng lên, một tay nắm Dương Bất Hối, tỏ rõ vẻ sùng kính nhìn mình.

Ban Thục Nhân theo hần ánh mắt của hắn nhìn nhìn lại, cũng nhìn thấy Trương Vô Kỵ đang bình thân đứng, phụ nhân kinh hãi, với thủ pháp điểm huyệt này, ngay cả Hà Thái Xung cũng phải hơn nữa canh giờ mới tự hóa giải, làm sao tiểu tử này nhanh như thế liền tự giải huyệt? Phu nhân làm sao biết được, Trương Vô Kỵ tuổi tuy nhỏ, nhưng ở trên Băng Hòa đảo y theo phương pháp giải huyệt của Tạ Tổn, ngấm ngấm vận hơi sức để giải các yếu huyệt vừa bị Ban Thục Nhân điểm, từ lâu đã tự giải huyệt.

Trương Siêu Quần lại nói :

– Uổng tấm lòng tại hạ đem Hà chương môn nhận làm bằng hữu, ai ngờ phu nhân Hà chương môn muốn giết tại hạ, cũng không thấy Hà chương môn ra tay ngăn cản, chúng ta dù sao cũng đã cứu tính mạng của Ngũ phu nhân, Hà chương môn báo đáp lại tại hạ như vậy sao? Hừ ...!

Sau khi cười gằn, hắn đem cây chủy thủ thu hồi, hướng về nhóm 4 người Trương Vô Kỵ nói :

– Thu thập túi xách đồ đạc, chúng ta đi thôi!

Ban Thục Nhân thấy hắn dễ dàng liền buông tha mình, vô cùng bất ngờ, lại thấy hắn hạ nhục thanh danh phu quan mình nên nói :

– Lão quý kia bị ta điểm huyết đạo, chưa tới nửa canh giờ cũng không giải huyết được, đương nhiên không cách nào tới cứu người.

Trương Siêu Quần biết Ban Thục Nhân bởi vì phu quân đối với Ngũ Cô yêu thương chịu đựng mà nuốt phải dấm chua, vì thế trước hết phu nhân có dùng chất độc chậm phát âm thâm đầu độc Ngũ Cô, trong máu có chất độc, mới dụ hai con rắn tới hút máu và truyền độc sang người Ngũ Cô như vậy, lại không ngờ rằng, chính hắn mang theo Trương Vô Kỵ vọt dậm xa xôi chạy tới nơi đây, đem Ngũ Cô chữa lành, dưới con thịnh nộ Ban Thục Nhân liền muốn giết Trương Vô Kỵ mới mới ra tay ác khí như vậy, may là Trương Siêu Quần chạy tới kịp lúc, nên phu nhân không thể thực hiện được.

Đối với vị phu nhân bị thất sủng này, Trương Siêu Quần cũng rất đồng cảm, mà không căm hận gì, Ban Thục Nhân thân cao 1,8m, tướng mạo bình thường hơi thô tựa tựa vóc dáng nam nhân, làm sao so bì được với tuổi trẻ mỹ mạo của Ngũ Cô, một người có sắc đẹp mà mà bất luận nam nhân nào trong thiên hạ cũng muốn nhìn ngắm lâu hơn một chút.

Trương Siêu Quần hít một hơi, nói :

– Được, tại hạ không trách Hà chương môn, Hà phu nhân tuy phu nhân hận hắn lạnh nhạt, nhưng cũng không nên giận cá chém thớt hại người, tại hạ không nói nhiều lời nữa, xin thay thay tại hạ hướng về Hà chương môn cáo biệt!

Vừa chấp tay, hướng về phòng khách bước đi, lúc này, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn đã đem túi xách quần áo thu xếp cẩn thận, Tiểu Ngư dắt Trương Vô Kỵ, Tiểu Nhạn ôm Dương Bất Hối đi ra, bọn họ cũng không túi xách hành lý gì khác, ra đến, cùng kêu lên nói :

– Công tử, chúng tôi đã thu thập xong.

Trương Siêu Quần gật gật đầu, nói :

– Chúng ta đi!

Hắn không đem thanh trường kiếm trả lại, chính là phòng bị Ban Thục Nhân lại đột nhiên làm khó dễ, khi đi tới cửa thì mới đem thanh kiếm phóng về trên mặt đất, thân kiếm cắm vào sâu vào đất khoảng tấc, vang lên “cong cong”, từ xa xa ồm ồm quyền, cất cao giọng :

– Non xanh còn đỏ, nước biếc chảy dài, hạn sau này gặp lại!

Hắn quay đầu đi, cũng không để ý tới Ngũ Cô đang kêu, thẳng bước đi tới.

Đi ra ngoài ước chừng hai, ba dặm, thì từ phía sau truyền đến tiếng phát phơ tay áo, hắn quay đầu nhìn lại, trong bóng tối một bóng dáng màu xám phiêu bay đến, chính là chương môn phái Côn Luân Hà Thái Xung.

– Trương huynh đệ!

Hà Thái Xung dừng lại, và mặt đầy áy náy, kêu lên.

Trương Siêu Quần sớm biết Hà Thái Xung sẽ đuổi theo, cười ha ha, nói :

– Hà chương môn!

Hà Thái Xung lúng túng, nói quanh co :

– Vừa mới việc, là Hà Thái Xung xin lỗi huynh đệ, xin Trương huynh đệ đừng để ở trong lòng.

Trương Siêu Quần nói :

– Hà chương môn khách sáo, tại hạ cũng biết Hà chương môn cũng là bất đắc dĩ, cũng không có trách cứ đại phu nhân, chẳng qua là phu nhân bị lạnh nhạt nên mới sinh hận, ha ha...không nói nữa, Hà chương môn, chúng ta sau này gặp lại.

Hà Thái Xung trên mặt biểu hiện quái lạ, muốn nói lại thôi, nhưng cứ liếc nhìn nhìn bốn người từ phía sau Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần biết Hà Thái Xung đối với nữ tử bí thuật vẫn chưa từ bỏ ý định, nên nói :

– Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, các người cùng Vô Kỵ, Bất Hối đến phía trước chờ ta.

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đáp một tiếng rồi dẫn nhau đi, Trương Siêu Quần thấy bọn họ rời đi, mới hỏi :

– Hà chương môn, có phải là còn lời muốn nói?

Hà Thái Xung trên mặt muôn vẻ biển ảo, như là quyết định, nói :

– Trương huynh đệ, lần này nhờ có người, mới cứu được tính mạng Ngũ Cô, ta vốn đang đang nghĩ, nên làm sao báo đáp với huynh đệ các người, không ngờ đêm nay lại xảy ra việc này, ta trong lòng rất bất an a.

Nói xong từ trên người cỡi xuống một cái tay nải, nặng trình trịch giao ở trong tay Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Hà chương môn... đây là...?

Hà Thái Xung thành khẩn nói :

– Đây là một chút tạ lễ! À.. không phải tạ lễ... là quà tặng, mừng cho người thu được một đôi tỷ muội.. ha ha...

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

– Quà tặng tại hạ không thu thì không tốt, được... tại hạ xin nhận lấy.

Hà Thái Xung nụ cười tỏa ra :

– Chúng ta nói nhiều cũng bằng thừa, cáo từ.

Hà Thái Xung cao giọng nở nụ cười, liền ôm quyền, xoay người nhẹ nhàng đi.

Trương Siêu Quần lắc đầu, hướng về bọn Trương Vô Kỵ đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngũ Phu Nhân Tên Là Kỷ Yên Nhiên

Đi tới phía trước, Trương Siêu Quần tay nải mà Hà Thái Xung đưa cho để dưới đất, hán cũng ngồi xuống, cười nói :

– Vừa rồi Hà chương môn đưa, cũng không biết trong đây là cái gì?

Dương Bất Hối tò mò nhất, bò lên, đi tới bên cạnh Trương Siêu Quần, hai con mắt đen lay láy trần ngập hào quang, dựa vào ở trên người hán, nói :

– Đại ca ca, mau mở ra cho Bất Hối xem a, không biết có bánh mứt hay hoa quả trái cây không!

Trương Vô Kỵ ha ha :

– Đường đường là chương môn phái Côn Luân làm sao mà keo kiệt đưa mứt hoa quả như thế? Chắc có thể là kim ngân...

Trương Siêu Quần nói :

– Vô kỵ, người đến mở ra xem

Trương Vô Kỵ khoát tay nói :

– Siêu Quần ca đến mở ra đi, bất kể là cái gì tiểu đệ cũng sẽ không cần.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Nếu quả thật là kim ngân, nếu người không muốn, ta cũng không muốn.

Trương Vô Kỵ thật là bướng bỉnh, nhìn hướng về Tiểu Ngư tiểu nhận, nói :

– Nếu chúng ta ai cũng không muốn, vậy thì chuyển tặng qua cho Tiểu Ngư, Tiểu Nhận tỷ tỷ đi!

Tiểu Ngư, Tiểu Nhận đồng thời xua tay, Tiểu Ngư nói :

– Điều này làm sao có thể như vậy? Tỷ muội ta cũng không muốn.

Trương Siêu Quần tức giận liếc nhìn bọn họ rồi nói :

– Có ngân lượng mà không muốn là ngọc, Vô Kỵ người là tiểu tử ngọc, Tiểu Ngư Tiểu, Nhạn cũng là hai cô nương ngọc, lẽ mà vậy là ta đến lấy hết..

Dương Bất Hối từ lâu trợn lên đôi mắt tròn tròn, cái đầu nhỏ tụ tới nhìn, túi vừa mở ra, lập tức ánh vàng chói lọi, ánh sáng loá mắt, quả nhiên là kim ngân châu báu, Dương Bất Hối chẳng thấy hoa quả trái cây mà mình thích, nên bấu môi.

Trương Siêu Quần tiện tay lấy ra một viên minh châu, lớn bằng quả trứng chim cút, tròn vo, ở dưới ánh trăng lập lòe hào quang sáng trắng, Trương Siêu Quần chặc lưỡi than thở, thả xuống trời lại, lại lượm một khối ngọc bài to bằng lòng bàn tay, màu ngọc bích xanh mon mon, long lanh tia chớp, Trương Siêu Quần không hiểu được giá trị những thứ này, chỉ biết là hàng có giá, lẩn qua lộn lại liếc nhìn một hồi, dĩ nhiên tất cả đều không phải là vật tông thường, Trương Siêu Quần thở dài nói :

– Hà Thái Xung quá thật là quá giàu!

Đem bao tài vật gói lên, thuận tiện giao cho Tiểu Ngư, nói :

– Người giúp ta cất cẩn thận, chúng ta hôm nay ở ngay đây nghỉ ngơi, chờ trời hừng đông, tìm xem chung quanh phụ cận có tiểu phu nào, nhờ người chỉ đường cho chúng ta đi đến Tọa Vọng Phong.

Tiểu Ngư tiếp nhận bao đồ vật, hơi kinh ngạc, cô nương này không nghĩ tới tại sao Trương Siêu Quần tín nhiệm mình như thế, phải biết cái bao nhỏ nhỏ này,, nhưng là giá trị liên thành, Tiểu Nhạn tiếp lời hỏi :

– Công tử muốn đi Tọa Vọng Phong sao? Vậy cũng không cần đi tìm tiểu phu, hai tiểu nữ cũng biết.

Trương Siêu Quần vui vẻ nói :

– Các người biết được Tọa Vọng Phong ở đâu?

Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn đồng loạt gật đầu, Trương Siêu Quần cười nói :

– Đúng rồi, các người đều là người địa phương ở đây mà, quá tốt rồi, như vậy chúng ta không cần tìm người hướng đạo.

Ngay sau đó, ngồi nói chuyện một lúc, Dương Bất Hối cùng Trương Vô Kỵ buồn ngủ, Trương Siêu Quần cởi xuống áo khoác ngoài, phủ lên cho hai người bọn họ, quả một canh giờ sau, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn cũng ngồi ngủ....

Trương Siêu Quần khoan chân điều tức, hần biết, ở cái thế giới võ hiệp này, là cường giả vi tôn, vừa rồi chính mình cùng giao thủ với Ban Thục Nhân, tuy rằng đã chiếm có chút thượng phong, nhưng phải dựa vào chính cây chùy thủ hợp kim chém sắt như chém bùn, không ngờ đánh gãy trường kiếm của phụ nhân, lúc này mới chiếm được tiên cơ, cứ việc mình dùng Ngọc Nữ kiếm pháp, nhưng tu vi nội lực còn thấp, dựa vào kiếm pháp tinh diệu bù đắp là không được, thật đáng tiếc ...cái giường hàn ngọc không thể mang theo bên người, nếu như là có thể, có thể thật là một năm sau sẽ vượt qua được Ban Thục Nhân.

Bên trong nội công, chú ý hô hấp thở nập, đa dụng phức thức hô hấp pháp, tinh thần tập trung, từ đó tiến lên dần dần, mới đạt đến sự tĩnh thâm, dựa theo thẳng ngày tích lũy từ từ nội lực, giống như là đào một cái hồ, khởi đầu rất cạn, theo sự tu luyện không ngừng, từ từ đào càng sâu, thì có thể tích trữ nội lực càng nhiều.

Trời tối khung cảnh vắng lặng, đang thở nập điều tức, chợt Trương Siêu Quần nghe từ xa xa truyền đến tiếng bước chân, tốc độ không nhanh, nên cũng không biết được có phải là cao thủ nội gia hay không, trong lòng cảnh giác hiếu kỳ, lúc này trời đã sắp sáng, là ai vào lúc này còn lảng vảng ở nơi đây?

Nếu không phải cao thủ, nghe tiếng bước chân cũng chỉ có một người, Trương Siêu Quần cũng không có cần đánh thức mọi người, hồi lâu, mới có người đi đến lại đây, sau khi nhìn rõ ràng, Trương Siêu Quần thật là kinh dị, người kia không phải là ai khác, đó chính là Ngũ phu nhân của chương môn Hà Thái Xung!

Phụ nhân... phụ nhân này không phải là muốn tới gặp mình để luyện nữ tử bí thuật chứ? Trương Siêu Quần tim đập nổ lớn, mình đã từng nói với phụ nhân này, học tập nữ tử bí thuật, nhất định hai người phải cùng giao hoan, thì mới có thể thành công, lẽ nào Ngũ phu nhân lại vì... vì muốn lấy lòng Hà Thái Xung, cam nguyện trả giá như vậy, để đánh đổi được luyện thành bí thuật thu hẹp lại cái hang động âm đạo của mình?

Ngũ phu nhân đi đến càng gần, đã nhìn thấy Trương Siêu Quần, Ngũ phu nhân liền đứng lại, chần chờ đứng im ở chỗ cũ, gió muộn thổi tới, làm tấm sa màu tím đậm che mặt bay lên phát phơ, lộ ra làn da thịt trắng nõn hồng hào

Như là đã hạ quyết tâm, Ngũ phu nhân chậm rãi hướng về phía Trương Siêu Quần đi tới, hần thờ dài, đứng lên đến đón lấy người phụ nhân này.

– Phụ nhân... bí thuật này thật sự trọng yếu như thế sao? Phụ nhân cam nguyện trả giá như thế này à? Có đáng giá không?

Trương Siêu Quần nhẹ giọng nói.

Ngũ phu nhân ngẩn người ra rồi nói :

– Ta... ta không phải đến đây để luyện.. nữ tử bí thuật gì đó, mà ta tới cầu công tử một chuyện....

Trương Siêu Quần trợn mắt, không phải đến học nữ tử bí thuật thì đến đây làm gì! Thấy trong đôi mắt Ngũ phu nhân tuy ngượng ngùng bất an, nhưng trong suốt cực kỳ, không giống như là nói dối, hướng chi, người đã đến trước mặt, đêm hôm khuya khoắt đuổi theo mấy dặm đường giờ mới đến, Trương Siêu Quần thở phào nhẹ nhõm vì biết không phải là chuyện như hấn nghĩ tới, đồng thời lại mơ hồ có chút thất vọng...

Ngũ phu nhân trong mắt kiên định càng thêm sâu hơn, dứt khoát nó :

– Công tử là người của phái Võ Đang, phái Võ Đang so với phái Côn Luân thì có uy danh nhiều hơn đúng không?

Trương Siêu Quần trong lòng không tìm được manh mối, không biết phụ nhân hỏi chuyện này để làm cái gì, gật đầu trả lời :

– Trung Nguyên đệ nhất đại bang là Cái Bang, đệ nhất đại giáo là Minh giáo, đệ nhất đại phái là phái Thiếu lâm, Võ Đang là xếp hạng sau Thiếu Lâm, nên cứ so với phái Côn Luân thì hơn đi, Ngũ phu nhân vì sao lại hỏi đến điều này?

Ngũ phu nhân thở dài, nói :

– Vậy thì tốt rồi, ta thấy công tử kiếm pháp tinh diệu, ngay cả đại phu nhân cũng không phải là đối thủ của công tử, vì lẽ đó ta yên tâm, ta muốn đi theo công tử!

– Cái gì..?

Trương Siêu Quần kêu lên cả kinh nói :

– Ngũ phu nhân...nói cái gì?

Ngũ phu nhân khuôn mặt phía sau tấm khăn che mặt nổi lên một tia đỏ ửng, nói :

– Xin thứ lỗi, là ta nói chưa rõ ràng, không phải là ta muốn đi theo công tử...mà là muốn nhờ công tử mang ta rời khỏi phái Côn Luân, nếu như công tử có thể mang ta đi đến Trung Nguyên, thì ta nguyện ý lấy..thân báo đáp!

Nói tới chỗ này, Ngũ phu nhân quỳ xuống.

Trương Siêu Quần càng thêm không hiểu, quay đầu liếc nhìn nhóm người Trương Vô Kỵ đang ngủ say, hấn chỉ vào một chân đồi nhỏ cách đó mấy trượng rồi nói :

– Ngũ phu nhân, xin mời đi theo tại hạ.

Đi tới một nơi yên lặng vắng vẻ, Trương Siêu Quần hỏi :

– Ngũ phu nhân...phu nhân đã suy nghĩ chín chắn chưa? Tại sao lại nói muốn rời khỏi phái Côn Luân? Hà chương môn coi phu nhân như trân như bảo, tại hạ thấy Hà chương môn thật sự là rất tốt với phu nhân đây...

Ngũ phu nhân bỗng nhiên khóc lên nức nở, vành mắt lập tức ửng đỏ, Trương Siêu Quần nghe nàng riu rít tiếng khóc, chỉ lo nàng kinh động đến Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn, tay chân hấn luống cuống nói :

– Ngũ phu nhân, trước tiên xin phu nhân đừng khóc, có chuyện gì khó xử cứ nói cho tại hạ nghe, nếu tại hạ có thể giúp đỡ được, thì sẽ tận lực giúp cho, xin phu nhân đừng khóc, nếu bị người khác nghe được, cho rằng tại hạ đã làm nên chuyện không đúng.

Ngũ phu nhân nghẹn ngào gật đầu, tiếng khóc dần dần nhỏ lại nói :

– Trương công tử, chắc công tử cũng biết tại sao ta bị Kim Ngân Huyết Xà cắn rồi, tất cả là do đại phu nhân đứng trong bóng tối hạ độc thủ ta, đại phu nhân hận ta cùng với nàng tranh giành sự sủng ái của Hà Thái Xung, nên muốn đẩy ta vào chỗ chết, nếu như ta còn không đi, lẽ nào lại chờ đại phu nhân tiếp tục đến hại ta sao? Hà Thái Xung biết rõ là đại phu nhân làm, nhưng bất cứ cái gì cũng không dám nói, Hà Thái Xung rất sợ đại phu nhân, nếu như đại phu nhân hại ta lần nữa, ta sẽ đi đến nơi nào tìm người cùng với tiểu thần y kia? Nếu như ta chết rồi, Hà Thái Xung cũng không dám nữa câu động đến đại phu nhân, vậy thì ta có giống như là trân bảo hay không?”

Trương Siêu Quần á khẩu không trả lời được...

Ngũ phu nhân bỗng nhiên cười gằn, nói tiếp :

– Trương công tử... người biết ta tại sao vào lúc khuya khoắt này lại đi ra ngoài tìm người không?

Trương Siêu Quần lắc đầu.

Ngũ phu nhân một đôi mắt tràn ngập bi thương mất, nhìn lên ánh trăng trong vắt, nói :

– Trương công tử có chỗ không biết, kỳ thực là trước đây ta bị Hà Thái Xung trảng trợn cướp đoạt lấy, hai năm trước, ta vốn đã gả cho nhà sát vách

cùng thôn, một người họ Thường nhà nông hộ, đến ngày đón dâu, gặp chuyện không may, người phu nhác kiệu hoa bị trượt chân té ngã, cổ kiệu lật xuống, ta từ bên trong kiệu bị té ra ngoài, vừa vặn từ nơi nào đó Hà Thái Xung lại nhìn thấy, thấy ta xinh đẹp, lập tức liền gọi thủ hạ đệ tử đến cướp đoạt ta, người bên nhà dâu, đầy đủ tất cả 40, 50 người, đều bị Hà Thái Xung cho người giết chết hết tại chỗ, sau đó Hà Thái Xung vẫn còn không có bỏ qua, tìm đến Thường gia, đem cả nhà hấn mười ba nhân khẩu tàn sát, trong hai năm qua, tuy rằng Hà Thái Xung đối với ta coi như không tệ, nhưng bắt quả chỉ là dùng ta để thỏa mãn, muốn nói ta là công cụ để Hà Thái Xung phát tiết cũng không sai, vậy gia đình ta cùng với Thường gia từ trên xuống dưới bị Hà Thái Xung hại chết mấy chục nhân mạng, thì nên tính toán sao đây?

Trương Siêu Quần nghe qua giận không nhịn nổi, hấn nắm đầm nắm lớn tiếng nói :

– Không ngờ tới Hà Thái Xung là con người như vậy! Chuyện này... chuyện này...

Trương Siêu Quần dù sao cũng là người đến từ nền văn minh hiện đại có xã hội pháp chế xuyên qua đến đây, nên chưa từng nghe qua chuyện kinh hãi như vậy, khiến cho hắn giận sôi về thảm án này, tức giận không chỗ phát tiết, một quyền đánh về phía bên cạnh một cây đại thụ.

Cú đầm này ẩn chứa hất mười phần công lực, lại là do hàm phẫn đánh ra, “răng rắc..” tiếng vang, cây đại thụ bị hấn một quyền kích nứt, từ bên trong bể gãy nát vụn, uy thế cỡ này chấn ra tiếng động, làm ở ngoài cách đó mấy trượng, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, Trương Vô Kỵ cùng Dương Bất Hối đều thức tỉnh, bốn người ngơ ngác nhìn qua bên này, Trương Siêu Quần hô to :

– Không có chuyện gì, các người cứ nghỉ ngơi đi.

Chỉ là, bọn họ không biết phát sinh ra chuyện gì, làm sao ngủ tiếp đây?

– Lễ nào đây là thảm án diệt môn, không có ai quản sao? Hàng xóm trong thôn không ai báo quan à?

Ngũ phu nhân cảm thấy hấn hời câu này đến mức thật là ấu trĩ, thê lương nở nụ cười, nói :

– Côn Luân phái là Tây Vực đệ nhất đại phái, tay mắt thông thiên, không có quyền thế thì dân chúng tầm thường nào dám lý luận? Còn như là báo quan, thì có được gì? Chỉ có thể tự dung rước họa vào thân.

Trương Siêu Quần từ từ suy nghĩ lại, thời buổi này là những năm cuối Nguyên triều cho nên hỗn loạn, ai mà để ý tới dân chúng tầm thường chết hay là sống? Đúng là chính mình thật là không biết gì...

Ngũ phu nhân lại nói :

– Trương công tử... công tử thấy ta ở Thiết Cầm Cự thì được mọi người kính trọng, Hà Thái Xung lại rất tốt với ta, kỳ thực là ta luôn bị giám thị, trong hai năm qua, ta đều không được phép đi ra khỏi Thiết Cầm Cự nửa bước, Hà Thái Xung sợ ta chạy trốn, trong bóng tối dặn dò đệ tử nghiêm ngặt canh giữ, không được cho đi ra bên ngoài, đêm nay ta đi ra được... đó là do chủ ý của Hà Thái Xung.

Trương Siêu Quần cảm thấy lẩn lộn, nói :

– Vậy tại sao Hà Thái Xung lại chịu để phu nhân đi ra?

Ngũ phu nhân thờ dài nói :

– Hà Thái Xung biết công tử hiểu được bí thuật nữ tử, muốn ta đến gặp công tử hy sinh.. thân xác một lần để học bí thuật này, xong rồi trở về để.. phục vụ hắn... với hắn...

Trương Siêu Quần mắng to :

– Vô liêm sỉ... thật là vô liêm sỉ!

Bàn tay phải vỗ ngực, cất cao giọng nói :

– Tại hạ đáp ứng phu nhân, sẽ dẫn phu nhân đi đến Trung Nguyên, phu nhân có muốn hay báo thù hay không!

Trong đôi mắt Ngũ phu nhân lập loè ánh sáng dị dạng, cắn răng nói:

– Muốn! Không lúc nào ta quên được mối thù này.

Trương Siêu Quần gật đầu :

– Trung Nguyên có tam đại phái, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, trong đó phái Nga Mi là lấy nữ tử làm đệ tử chiếm đa số, tại hạ cùng chương môn phái Nga Mi có chút giao tình, để tại hạ nhờ với chương môn Nga Mi, nhận phu nhân gia nhập phái, sau này học võ công cho giỏi rồi quay trở lại tìm Hà Thái Xung lão súc sinh này báo thù!

Ngũ phu nhân lấp loé lệ quang, quỳ ở trên mặt đất, nức nở nói :

– Cảm tạ Trương công tử! Như sau này có thể báo đại thù, ta đồng ý tan xương nát thịt báo đáp lại đại ân!

Trương Siêu Quần đưa nâng nằng dậy, nói :

– Cảm ơn tại hạ làm cái gì? Phàm là ai có chút lương tri đều phải làm chuyện này mà.

Suy nghĩ một hồi, Trương Siêu Quần hỏi :

– Hà Thái Xung để phu nhân đi ra, lão ta không lo lằng phu nhân sẽ chạy trốn sao?

Ngũ phu nhân nói :

– Hà Thái Xung bảo ta sau khi quá bình minh thì phải quay trở lại, Côn Luân Sơn tuy rộng lớn, thế lực phái Côn Luân trải dài khắp nơi, ta không có võ công, trong một đêm, thì có thể lẩn trốn đi nơi nào?

Trương Siêu Quần gật gật đầu, nói :

– Vậy chúng ta không nên chậm trễ, hiện tại phải đi ngay, trước tiên sẽ đi đến đỉnh Tọa Vọng Phong, tại nơi đó, sẽ có người giúp đỡ chúng ta.

– Sẽ nghe theo sự sắp xếp của ân công!

Trương Siêu Quần nói :

– Phu nhân sao lại gọi tại hạ là ân công? Nghe không quen, phu nhân cứ gọi là Trương công tử đi.

Ngũ phu nhân đáp lại, Trương Siêu Quần dẫn nằng đi tới nhóm người bọn họ, liền gọi Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn hai tỷ muội lập tức dẫn đường, hấn dẫn Trương Vô Kỵ, Ngũ phu nhân thì ôm Dương Bất Hối, đoàn người hướng về đỉnh Tọa Vọng Phong phương bước đi.

Trên đường, Trương Siêu Quần thấy Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn không nói tiếng nào, biết các hai tỷ muội có chỗ hiểu lầm, chỉ sợ trong lòng coi mình lừa cướp nhân thế của người, liền đơn giản giải thích sự tình ngọn nguồn, đương nhiên cái gì nữ tử bí thuật.. thì không nói với các nằng. Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn nghe được thăm kích củ phu nhân, đối với nằng lập tức liền thân thiết, phu nhân cũng không muốn Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn xưng hô gọi mình là Ngũ phu nhân nữa, nằng nói ra tên, thì ra nằng tên là Kỳ Yên Nhiên.

Trương Siêu Quần dưới cơn nóng giận liền đáp ứng mang Kỳ Yên Nhiên đi, khi đi một đoạn đường thì mới phát hiện mình có chút liều lĩnh, tuy nói Côn Luân Sơn liên miên ngàn dặm, phạm vi thế lực Côn Luân phái cũng không thể hoàn toàn bao trùm hết, nhưng dù sao đám người bọn họ đi chuyển thì chỉ có một mình Trương Siêu Quần là có võ công, nếu đến quá hừng đông thì Hà Thái Xung không thấy Ngũ phu nhân quay về, phái người đi tìm, mình thì chỉ có một người thì làm sao bảo vệ các nằng chu toàn, tuy biết mình lỗ măng liều lĩnh, nhưng hấn cũng không hối hận, ngược lại còn dự định đánh không lại, còn có khẩu súng kia hỗ trợ dù sao đây cũng là rừng rậm ẩn nấp, lại còn có hơn 110 phát đạn chưa từng dùng, nói không chừng, vào sáng nay thì bắt buộc phải dùng tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Lưu Luyện Chia Tay

Ngay sau đó, Trương Siêu Quần cùng nhóm người hướng về phía đỉnh Tọa Vọng Phong bước đi, khi trời sáng, tất cả mọi người bắt đầu thấp thòm bất an, cũng không ai biết Hà Thái Xung lúc nào thì đột nhiên xuất hiện.

Ngoại trừ Trương Siêu Quần, tất cả mọi người đều không biết võ công, tốc độ di chuyển cho nên cũng là có hạn, trên mặt ai cũng trầm trọng lo lắng, một ngọn gió nhẹ thổi cỏ lay cũng là kinh hoàng không ngớt, khi sắc trời sáng choang Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đi suốt một đêm giờ đã là không nhúc nhích nổi, Trương Siêu Quần thở dài, chỉ vào một chỗ ở vách núi nói :

– Mọi người nghỉ ngơi đi, ở nơi này nếu người phái Côn Luân đến, bọn họ cũng không cách nào hình thành thế bao quanh được, yên tâm, vạn sự đã có ta.

Kỳ Yên Nhiên nói :

– Hà Thái Xung nhất định chỉ một người đến đây, sẽ không mang theo những người khác đâu!

Trương Siêu Quần hỏi :

– Làm sao phu nhân biết vậy?

Kỳ Yên Nhiên hừ một tiếng, nói :

– Hà Thái Xung cực sĩ diện, chuyện như thế này lại không về vang, lão ta sao làm để cho mọi người biết?

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

– Không sai, nếu là như vậy, thì cũng không đáng để lo nhiều, tại hạ có lòng tin đối phó với lão ta.

Cùng nhau nghỉ ngơi không lâu, Trương Siêu Quần chợt nói :

– Đến rồi! Quả nhiên chỉ là một người.

Mọi người đồng loạt đứng lên nhìn, nhưng ai cũng chưa thấy bóng người, trải qua một lúc, một cái bóng từ xa phóng tới, quả nhiên chính là Hà Thái Xung.

Trương Siêu Quần đứng lên, nhìn Hà Thái Xung đến, đôi mắt lão ta quét qua, trầm giọng nói :

– Ngủ cô, tại sao phu nhân không quay về?

Kỷ Yên Nhiên cười lạnh nói :

– Hà Thái Xung. Ngũ Cô danh xưng này, từ hôm nay trở đi sẽ không tồn tại, ta tên là Kỷ yên nhiên, sẽ không bao giờ sửa lại.

Hà Thái Xung sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, song quyền nắm chặt, bỗng nhiên quay đầu nhìn hướng về Trương Siêu Quần, cổ nín tức giận, hỏi :

– Trương huynh đệ, đây là việc thế nào vậy?

Trương Siêu Quần đã sớm đem khẩu súng ngắn đeo ngang bên hông, nghe lão hỏi mình, liền trả lời :

– Hà chương môn, nơi này không có Ngũ Cô, chỉ có Kỷ Yên Nhiên, Hà chương môn nghe rõ rồi đấy, chỉ bằng cứ xem mọi việc đã kết thúc, chúng ta mỗi người đi một hướng là xong...

Hà Thái Xung nổi giận phùng phùng, ồng tay áo không gió mà bay phát phới, nói :

– Ở Côn Luân sơn, trước giờ chưa có người nào dám phản bội ta, họ Trương kia, ngươi thật sự muốn quản đến việc không phải của người sao?

Trương Siêu Quần nói :

– Hà chương môn, ta vẫn là câu nói kia, ngươi rời khỏi nơi đây thì sẽ không có chuyện gì phát sinh, sau này gặp lại như thế nào thì tính sau, còn nếu không, ta Trương Siêu Quần xin thề, không bao lâu toàn Trung Nguyên sẽ biết tất cả về chương môn phái Côn Luân là dạng người như thế nào..

Hà Thái Xung biến sắc, sát cơ đột ngột lên, lạnh lùng nói :

– Đã là như vậy, là ngươi buộc ta!

Ánh kiếm lóe lên, trường kiếm hiện ra.

Trương Siêu Quần rút ra súng ngắn, cao giọng quát lên :

– Là chính ngươi muốn chết, đừng trách ta!

Hà Thái Xung thấy hấn lấy ra một khối sắt màu đen, ngăn người ra, nói :

– Đây chính là vũ khí của ngươi?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Ngươi tiến lên một bước thử xem!

Hà Thái Xung nộ khí hét lên một tiếng, thân hình nhanh chóng bay đến, thì chỉ nghe một tiếng sấm nổ lạnh lạnh, Hà Thái Xung thậm kê không tốt, trường kiếm vung vẩy, muốn đón đỡ ám khí đối phương phóng tới, nhưng chỉ là một thanh kiếm làm sao có thể nhanh hơn viên đạn? Trong nháy mắt, lão chỉ cảm thấy thân thể chấn động mạnh một cái, một chân đau nhức, Hà Thái Xung không dám tin cúi thấp đầu nhìn xuống, máu tươi từ đùi phải bỗng nhiên tuôn ra.

– Ngươi... đây là ám khí gì... lợi hại như vậy!

Hà Thái Xung trên đùi đã trúng đạn, thân thể loạng choạng, suýt chút nữa té ngã chống vó.

Trương Siêu Quần lắc lắc đầu, nói :

– Ta tha cho ngươi một mạng, đừng có tiếp tục đuổi theo.

Hắn liền muốn xoay người, bỗng nhiên thấy hoa mắt, bàn tay tê rần, khẩu súng trong tay đã bị người đoạt đi mất.

Trương Siêu Quần cả kinh, tay trái định rút ra cây chủy thủ hợp kim, định thần nhìn lại, thì thấy một người thư sinh trung niên mặc trường bào màu trắng cách đó tầm 2 trượng có hơn.

Trương Siêu Quần ngờ ngác, thư sinh này động tác rất nhanh, chính mình là một đặc công có tâm cơ, mà không hề có một năng lực nào chống đỡ khi bị hắn đoạt súng, nếu hắn là thuận tay chém theo một đao, thì mình giờ khắc này đã ở phía dưới Diêm vương gia uống trà rồi!

Người kia tầm 40 tuổi, tướng mạo tuấn nhã, chỉ là có hai hàng lông mày dài hơi rũ xuống, bên khóe mắt hắn sâu mấy nếp nhăn, mang theo một dáng dấp buồn bã, y cúi đầu nhìn trong tay khẩu súng, quan sát rồi nói :

– Tiểu huynh đệ, đây là ám khí sao?

Trương Siêu Quần thấy y phong thần tuấn lãng, tuy rằng đã vào độ tuổi trung niên, nhưng năm tháng không thể vùi lấp phong độ nhẹ nhàng nhanh nhẹn, trong lòng bỗng nhiên hơi động, người này hẳn là Dương Tiêu?

Nếu là Dương Tiêu, thì không có việc gì phải sợ, lẽ nào y lại còn muốn cướp lấy đồ vật của mình? Tâm trí ổn định lại, Trương Siêu Quần chấp tay nói :

– Các hạ tốt xấu gì cũng là Quang Minh tả sứ, một người có địa vị trong Minh giáo, sao lại cướp lấy đồ vật của vân bối?

Thư sinh trung niên ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn Trương Siêu Quần, nói :

– Ngươi tại sao lại biết thân phận của ta? Ngươi là ai?

Quả nhiên là y! Trương Siêu Quần cười ha ha, đang muốn nói chuyện, thì Hà Thái Xung đang bị thương kinh thanh hỏi tới :

– Ngươi là Dương Tiêu của Minh giáo?

Dương Tiêu khẽ nói :

– Ta chính là Dương Tiêu, Hà chương môn ngươi bị thương, đang còn không ngừng chảy máu, sao không quay về núi Côn Luân đi?

Hà Thái Xung trên mặt vừa giận vừa sợ, cắn răng một cái, quay đầu lại lao vào vọt đi.

Dương Tiêu lại hướng về Trương Siêu Quần hỏi :

– Tiểu huynh đệ, ngươi đã từng gặp ta sao?

Trương Siêu Quần mỉm cười nói :

– Vân bối nghe nói các hạ ở ẩn cư trên đỉnh Tọa Vọng Phong của khu vực Côn Luân, Dương tả sứ cùng Phạm hữu sứ trong chốn võ lâm lừng danh là mỹ nam tử, chỉ cần thấy mặt, liền có thể đoán được mây phần.

Dương Tiêu càng kinh ngạc, nói :

– Ngươi... ngay cả Phạm Diêu cũng biết? Ngươi... đến tột cùng là ai? Cùng Minh giáo có liên quan gì?

Trương Siêu Quần nhưng không trả lời, mà chỉ vào Dương Bất Hối nói :

– Vân bối từ vạn dặm xa xôi đến Côn Luân sơn, không phải là tới đây để trả lời những câu hỏi của các hạ, mà do có người ủy thác, đem tiểu cô nương này đưa đến giao cho các hạ.

Dương Tiêu thấy tiểu cô nương kia xinh đẹp đáng yêu, một đôi mắt to chữ đen lấy nên nói :

– Tiểu cô nương này là ai?

Trương Siêu Quần nói :

– Tiểu cô nương này tên là Dương Bất Hối, là hài tử của các hạ.

Hắn quay đầu đi về phía Dương Bất Hối, đưa tay ôm lấy, rồi chỉ vào Dương Tiêu nói :

– Đây là phụ thân của ngươi, ngươi còn không gọi đi?

Dương Bất Hối hai mắt linh lợi nhìn Dương Tiêu, nói :

– Đại ca ca, tiền bối này là phụ thân của muội muội sao? Tại sao lại không khuôn mặt đẹp đẽ như đại ca ca, mà đại ca ca cũng rất là lợi hại, vậy đại ca làm phụ thân của muội có được không? Đại ca ca dạy cho Bất Hối võ công, sau này Bất Hối lớn lên thì cũng có thể đi tìm mẫu thân.

Trương Siêu Quần mặt đỏ lên, trong lòng hắn có quý, chính mình ngày ấy cùng Kỷ Hiểu Phù lẫn lộn giao hoan một phen, Dương Bất Hối nói ra lời này, thật giống như phát hiện ra việc bí ẩn của mình bấy, làm sao hắn không giật mình kinh hãi?

– Phụ thân gì mà nhận loạn thế, người này chính là phụ thân của ngươi a!

Dương Tiêu nghe hắn nói tiểu cô nương này là hài tử của mình, không khỏi trong lòng ngẩn người, nói :

– Ngươi nói... ngươi nói cái gì? Ngươi nói rõ ràng chút, là nữ nhi của ai, mẫu thân của hài tử này là ai?

Trương Siêu Quần thấy y qua kích động, trong lúc đó tay cầm huyệt súng lạng về phía của mình, vội vàng nói :

– Chờ đã, các hạ đừng kích động, trước tiên đem ném trả lại đồ vật kia cho văn bối đã!

Dương Tiêu áy náy nói :

– Tiểu huynh đệ không cần phải lo lắng, ta chỉ là quan sát nhìn thử mà thôi.

Cánh tay Dương Tiêu vung lên, ném khẩu súng qua cho hắn, Trương Siêu Quần chụp lấy, gài lại chốt an toàn, lúc này mới yên lòng, nói :

– Tiểu cô nương này tên là Dương Bất Hối, mẫu thân gọi là Kỷ Hiểu Phù phái Nga Mi.

Dương Tiêu sắc mặt vốn là trắng xám, lúc này lại không còn nửa phần máu, run giọng hỏi :

– Nàng... nàng có nữ nhi? Người đâu? Nàng tại sao không có tới đây?

Trương Siêu Quần từ trên người lấy miếng khố hắc thiết bài ra, Dương Tiêu lập tức nhận ra, đó chính là Thiết Diễm Lệnh của Minh giáo, vật mình đưa cho Kỷ Hiểu Phù, lập tức không còn hoài nghi, bước lên phía trước, ôm lấy Dương Bất Hối từ trong lòng Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần nói :

– Kỷ sư tỷ cùng với sư phụ về Nga Mi sơn rồi, sư tỷ nhờ văn bối đem Bất Hối đưa đến cho các hạ, còn nói... còn nói...

Dương Tiêu vội hỏi :

– Nàng còn nói cái gì?”

Trương Siêu Quần nói :

– Kỷ sư tỷ nói... từ nay sau, không còn muốn gặp lại các hạ....

Trương Siêu Quần ngày ấy cùng Kỷ Hiểu Phù tuy là do ma xui quỷ khiến, lúc ấy Kỷ Hiểu Phù tuy bị Vương Nan Cô hạ độc nên phát sinh ảo giác, vì thế xem hắn là Dương Tiêu, cùng nhau một phen giao hoan cuồng loạn, Kỷ Hiểu Phù đối với Dương Tiêu nhớ mãi không quên, khi sinh ra nữ nhi đặt tên là Bất Hối, nhưng sau lần ân ái với Trương Siêu Quần, thì Kỷ Hiểu Phù cũng mới suy nghĩ lại, nếu như Dương Tiêu thật đem chính mình để ở trong lòng, tại sao bao nhiêu năm trời lại không đi tìm kiếm mình? Nản lòng thoái chí, nên nàng liền cùng Diệt Tuyệt sư thái trở về núi Nga mi, Trương Siêu Quần mặc kệ dù là Kỷ Hiểu Phù trước đây cùng Dương Tiêu đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ khi đã cùng nàng có một đêm triền miên, liền tích trữ tư tâm, cho nên mới nói như vậy...

Dương Tiêu lớn tiếng nói :

– Đừng có gạt ta! Nàng nếu không còn muốn gặp ta, tại sao lại đặt tên cho con của chúng ta là Bất Hối? Ngươi... ngươi gọi nàng sư tỷ... vậy ngươi cũng là đệ tử phái Nga Mi sao?

Trương Siêu Quần trả lời :

– Văn bối là người của phái Võ Đang.

Dương Tiêu “Ồ” một tiếng, nói :

– Nguyên lai là đệ tử phái Võ Đang! Vậy Ân Lê Đình... Ân lục hiệp...

Y đoạt lấy vị hôn thê của Ân Lê Đình, trong lòng cũng rất áy náy khó xử.

Trương Siêu Quần nói tiếp ngay :

– Ân Lê Đình là sư huynh của văn bối.

Dương Tiêu bỗng nhiên cau mày :

– Vậy người là Mạc thất hiệp? Mạc thất hiệp lẽ nào lại trẻ tuổi như thế? Người tốt cùng là ai? Chương môn Trương Tam Phong phái Võ Đang, 20 năm trước đã không nhận thu thêm đồ đệ, người giả mạo làm đệ tử Võ Đang, tại sao trước đây chưa từng nghe đến?

Trương Siêu Quần trấn định, nói :

– Mạc Thanh Cốc cũng là sư huynh của văn bối.

Dương Tiêu càng kinh ngạc, Trương Vô Kỵ bỗng nhiên xen vào :

– Trương Siêu Quần đúng là do sư ông của tiểu đệ tự mình thu đệ tử, không phải là giả mạo.”

Dương Tiêu nói :

– Còn người là ai?

Trương Vô Kỵ nói :

– Phụ thân tiểu đệ là Võ Đang ngũ hiệp Trương Thúy Sơn, mẫu thân là Ân Tố Tố.

Dương Tiêu sửng sốt, nói :

– Ân Tố Tố? Đó là nữ nhi của Bạch Mi ứng vương, người tên gọi là Trương Vô Kỵ?

Trương Vô Kỵ gật đầu xác nhận.

Dương Tiêu hòa nhã nói :

– Ta cùng ngoại tổ người có chút giao tình, ta nghe nói người bị trúng Huyền Minh thần chưởng, trong Minh giáo có một thần y, danh xưng là Địch Cốc y tiên, đợi ta tìm hắn, sẽ trị liệu cho người.

Trương Vô Kỵ chán nản nói :

– Hồ tiên sinh đã chết rồi.

Dương Tiêu cả kinh, hỏi :

– Sao lại như vậy?

Trương Siêu Quần thấy bọn họ trò chuyện không ngớt, bỗng nhiên trong lòng hơi động, Trương Vô Kỵ này, nếu như ta như mạng theo y, sau này gặp lại Chu Trường Linh (Hậu duệ của Đại thừa tướng Chu Tử Liễu), mỹ nhân Chu Cửu Chân? Rồi còn Cửu Dương chân kinh? Chẳng lẽ thật dễ cho y luyện được võ công này? Xong rồi đề y gặp được Triệu Mẫn, cận kề với Tiểu Chiêu? Tiểu gia không đến thì thôi, chứ nếu đã đến đây rồi thì Trương Vô Kỵ ... người đứng qua một bên đi!

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần trong lòng đã có kế hoạch, hướng về Dương Tiêu nói :

– Dương tiên sinh, xin các hạ đi theo văn bối.

Dương Tiêu ngần ra, gật đầu, đem Dương Bất Hối thả xuống.

Trương Siêu Quần triển khai khinh công Cổ Mộ phái, hướng về xa xa chạy cả trăm trượng mới đứng lại, Dương Tiêu theo sát đằng sau, trong chớp mắt đã tới, không chút nào chậm hơn.

Trương Siêu Quần lại nói :

– Dương tiên sinh, tại hạ có một yêu cầu quá đáng...

Dương Tiêu nói :

– Người từ vạn dặm xa xôi đưa nữ nhi của ta đến đây, chi phần này ân tình, Dương mỗ nếu có thể giúp đỡ được người chuyện gì, nhất định sẽ làm hết sức.

Trương Siêu Quần nói :

– Văn bối nghĩ, bên trong Minh giáo có bao nhiêu là kỳ nhân dị sĩ, Trương Vô Kỵ trong cơ thể y hàn độc đã ngấm sâu, có thể xin nhờ Dương tiên sinh mang Vô Kỵ đi đến đỉnh Quang Minh, nếu như không còn cách nào chữa trị, cũng xin cố gắng kéo dài tính mạng của y, tại hạ cũng đi tìm cách giải quyết

hàn độc cho Trương Vô Kỵ, nhưng địa phương sắp đến nguy hiểm vô cùng, mang theo y không tiện lắm, xin Dương tiên sinh chờ tại hạ trở về, sẽ tiếp nhận lại y, chuyện đường đột này, mong rằng Dương tiên sinh thứ lỗi cho.

Dương Tiêu cười nói :

– Ta còn tưởng rằng còn đại sự gì? Chuyện này cứ để Dương Tiêu ta lo..

Dương Tiêu đoạt vị hôn thê của Ân Lê Đình, vốn là đối với phái Võ Đang áy náy, huống chi Trương Vô Kỵ là cháu ngoại của Bạch Mi ung vương, là người thứ hai trong tứ đại Pháp vương của Minh giáo cũng là người của mình, đương nhiên là nhiệt tình đáp ứng.

Trương Siêu Quần lại nghĩ, mang theo Kỳ Yên Nhiên cùng Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn cũng là không tiện, lại cũng ủy thác các nàng cho Dương Tiêu...

Trở về cùng với các nàng nói chuyện, đương nhiên là Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn không chịu, ngược lại chỉ có Kỳ Yên Nhiên khuyên nhủ hai nàng, khó khăn nhất là thuyết phục Trương Vô Kỵ, phi không ít lời, Trương Vô Kỵ thì cứ nhớ tới thái sư phụ từng ân cần nhắc nhở, quyết không thể cùng người trong ma giáo lui tới, đương nhiên y kiên quyết không đồng ý, Trương Siêu Quần không dễ dàng mới thuyết phục được, Trương Vô Kỵ bảo hân sau này mau chóng trở về, lúc này Trương Siêu Quần mới sắp xếp được ổn thỏa mọi việc, lưu luyến chia tay.

Ngoại trừ Trương Vô Kỵ cùng Kỳ Yên Nhiên, Dương Bất Hối cùng Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đều là rơi lệ không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Tình Chọn Nữ Tử Tiểu Phụng

Thấy đám người bọn họ rời đi, Trương Siêu Quần cũng âm u phiền muộn không ngớt, dù sao cũng là một đường đồng hành đến đây, nhất là vừa thu được Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, nhưng rồi đành phải tạm thời tách ra, vốn là hân còn lúc nhận rồi truyền thụ các nàng mấy chiêu nữ tử bí thuật, bất kể các nàng không có nội công, nhưng chỉ cần học được ba phần, cũng là tốt rồi.

Hiện tại thì bên người không cô nương nào, vẫn đúng là không quen! Bỗng nhiên hân lại nghĩ, hình như mình có chút chịu thiệt, Kỳ Yên Nhiên khuôn mặt thật sự là cái dạng gì, mình cũng không có nhìn thấy được, cứ bỗng dưng như thế giúp nàng, để rồi đắc tội với phái Côn Luân, chuyện này thực sự có chút lỗ vốn, cuối cùng chỉ biết được đôi mắt của nàng, tướng mạo thì không hề thua kém Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, thật là đáng tiếc... đáng tiếc.

Trương Siêu Quần vừa đi, vừa suy nghĩ lung tung, trải qua 3,4 ngày sau cũng không có tìm được khu vực nào có cái gì son động bên trong cất giấu Cửu Dương Chân Kinh kia, có nói là son động này ở một nơi hoàn toàn tách biệt với thế gian, từ suy đoán đó Trương Siêu Quần đi lên chỗ núi cao, lấy kinh nghiệm đặc công, sinh tồn dã ngoại năng lực của hân là nhất lưu, lại có khinh công Cổ Mộ phái, leo đến núi cao cũng không có bất cứ vấn đề gì, mệt mỏi tìm kiếm hơn nửa tháng, cũng không có tìm được địa phương nào có gì kỳ lạ, hân ủ rũ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ còn có cách đi tìm son trang của Chu Trường Linh, hân biết, cái kia Chu Trường Linh rất giàu có, ở Tây Vực kiến tạo son trang đương nhiên là không thể ở trong rừng sâu núi thẳm được, tuyệt đối là ở một địa thế bằng phẳng, thế hân hướng về phía vùng đất thấp bước đi.

Ngày hôm đó, Trương Siêu Quần vừa tỉnh ngủ, thì nghe được từ hướng tây bắc truyền đến tiếng chó sủa vang, tiếng chó sủa càng ngày càng gần, giống như truy đuổi cái gì đó, hướng về phía bên mình đến rồi, trong lòng hân hơi động, nhất thời mừng rỡ như điên, Chu Cửu Chân không phải là rất yêu thích nuôi chó sao? Nàng nuôi một bầy chó, lẽ nào chính là ở đây rồi!

Trong lúc chó sủa bỗng có một con khỉ chạy tới, Trương Siêu Quần thấy trên đuôi nó có mang theo mùi tên, con khỉ ấy chạy đến chỗ cách Trương Siêu Quần hơn mười trượng, thì cứ chạy quanh dưới gốc cây, không sao leo được lên trên cành nữa, phần vì bị thương nặng, phần vì quá mệt mỏi nên nó chỉ chạy quanh được hai vòng đã nằm phục xuống đất...

Xa xa từ hướng tây bắc mười mấy con chó dữ lao nhanh đến, chạy ở phía trước nhất một con đầu tiên liền hung dữ nhào tới, cắn vào một chân, con khỉ bị đau, rít gào thảm thiết, Trương Siêu Quần liếc nhìn không đành lòng, hét lớn một tiếng, rút ra cây chùy thủ hợp kim, thân hình nhanh tiến lên, giương tay vồ một cái, liền đem đầu con chó săn có tới cả 100 cân lấy phần gáy, một đao đâm thủng một bên mắt, cây chùy thủ biết bao sắc bén, cho nên xương bên trong đều bị đâm đến vỡ vụn, một tiếng tiếng kêu thê thảm, con chó săn này ngã trên mặt đất, bụng co giật, xem ra là chết chắc rồi.

Con khỉ lại bị cắn thêm tổn thương ở chân, trong ánh mắt thấy con khỉ tỏ vẻ van lơn cầu khẩn, Trương Siêu Quần đưa tay ra, đem con khỉ nhỏ thả lên ở đầu vai mình, bày chỗ sẵn đã chạy tới, bao quanh vây hãm, bọn chó săn ngửi được mùi con khỉ, giương nanh múa vuốt, nhưng vẫn chưa dám nhào tới, Trương Siêu Quần thấy những con chó dữ lộ ra thần thái hung ác, trong lòng cũng là lạnh lẽo, biết là với nhiều con chó như thế này, nếu bọn chúng vây công, khó tránh khỏi sẽ bị những chiếc răng nanh cắn trúng, vạn nhất có cái gì bệnh chó điên, Trương Vô Kỵ biết chữa bệnh lại không có ở đây, xuyên qua tới đây thật không dễ dàng, theo trong sách truyện, người khác xuyên qua thì nhân vật chính mạnh mẽ như trâu bò, nếu không có thống nhất thiên hạ, thì cũng là bách mỹ vòn quanh, thực sự là thích không thể tả, còn mình chẳng lẽ thì bị chó cắn, rồi xui bị bệnh chó điên cắn chết thì sao?

Đang tự hỏi hân cứ quần vào việc không đâu thì một con chó săn đã là nhào tới, Trương Siêu Quần không dám tham chiến, xoay người bỏ trốn, hân dùng khinh công tuyệt vời, nhún người nhảy lên, thân hình bay lên, liền nhảy ra khỏi vòng vây, chân mới vừa chạm xuống đất, trên vai con khỉ nhỏ bị thương không giữ chặt được, một thoáng ngã ra rơi xuống, Trương Siêu Quần trước sau gì cũng không đành lòng nó bị quần khuyến ăn tươi nuốt sống cắn chết, một tay giơ lên chụp lại, thân thể lập tức mất đi cân bằng, cũng nghiêng người ngã xuống, trên chân ngay lập tức đã bị con chó tàn nhẫn cắn cho một phát.

Trương Siêu Quần nội lực cũng có mười mấy năm hóa hầu, nội lực tự lưu chuyển phản ứng, làm con chó vừa cắn hàm răng cũng gãy rơi ra mấy cái, nhưng dù sao cũng là bị chó cắn, Trương Siêu Quần sợ hãi, chúi thủ trong tay loạn quết, lập tức giết chết được 3, 4 con, nhưng những con chó săn kia không có bị dọa ngưng lại, ngược lại là đồng loạt tấn công trên, hướng về phía Trương Siêu Quần ngã xuống, trên người cắn loạn lên, bốn phương tám hướng đều là sắc mặt dữ tợn, đáng thương Trương Siêu Quần tuy là người có võ nghệ, nhưng hồ lạc bình dương bị chó bắt nạt, trên vai, trên lưng, trên chân, trên cánh tay, không biết bị cắn bao nhiêu chỗ, trong nỗi kinh hãi, Trương Siêu Quần chỉ nghe vài tiếng lạnh lạnh mềm mềm hô quát ngưng lại, trong đầu thâm nghĩ nói :

“Lão tử nếu hôm nay không bị chó cắn chết, sau này mỗi ngày đều sẽ ăn thịt chó! Ăn sạch chó trong thiên hạ!...”

Vừa nghĩ tới đó thì mắt tối sầm lại, nhất thời bất tỉnh...

Không biết qua bao lâu, Trương Siêu Quần mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân nóng như là phát sốt, chợt nghe một tiếng nói giòn tan :

— Lui số rồi, không còn nguy hiểm nữa..

Trương Siêu Quần mở mắt ra, trước tiên nhìn thấy ánh đèn cây đuốc mờ nhạt, rồi phát hiện mình đang nằm ở trong một gian phòng nhỏ, bên cạnh có hai cô nương, một cô nương khuôn mặt trứng ngỗng, nặc trên người không biết là loại tơ lụa gì, sáng lên lấp lánh, dung mạo mỹ lệ; một cô nương khác mặt trái xoan, dịu dàng thanh tú, cũng ăn mặc một bộ xiêm y hoa lệ.

Trương Siêu Quần ngẩn ra, hai cô nương này lẽ nào chính là Chu Cửu Chân cùng Vô Thanh Anh? Không thể nào? Trong nguyên bản Trương Vô Kỵ kia đi tới Chu gia trang, còn phải mất mấy tháng làm người hầu, cho đến khi Chu Cửu Chân xuất hiện, thì liền thần hồn điên đảo, vì người mà điên loạn, bây giờ thay đổi tiểu gia ta đến đây, sao đài ngộ lại không giống. Chu Cửu Chân cùng Vô Thanh Anh hai đại mỹ nữ đồng loạt hiện thân! Nhân phẩm bạo phát a, vớ người mình là soái ca, cho nên không giống nhau!

Lúc này, cô nương mặt trứng ngỗng nhìn qua cô nương kia một thoáng, trên mặt đỏ ửng lưu chuyển, hai nàng nhẹ nhàng đi tới gần, một cô nương có tiếng nói lạnh lạnh thấp giọng nói :

— Hẩn tỉnh rồi, chúng ta đi cùng đi bẩm báo tiểu thư!

Một cô nương tiếng nói nhu hòa nói :

— Hẩn... hẩn cũng không biết là cái gì lai lịch, tiểu thư lại muốn hai người chúng ta đến hầu hạ...

Nằm ở trên giường Trương Siêu Quần ngẩn ngơ, bất giác buồn cười, nguyên lai hai người này không phải là Chu Cửu Chân cùng Vô Thanh Anh, lão Thiên ạ... trong nhà Chu Cửu Chân tỷ nữ mà cũng đẹp dễ đến như thế, thực sự là không chịu được, sau khi hai cái tỷ nữ thương lượng một chút, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Trương Siêu Quần lúc này mới nhớ tới mình bị chó cắn, sợ hết hồn, lúc này mới chú ý tới, trước ngực mình phần gáy, cánh tay bắp đùi, khắp nơi đều quần đầy vết, rất giống xác ướp, một mùi dược thảo bốc lên nồng mũi, thì ra đã có người đắp thuốc trị thương cho hẩn.

Hẩn tạm yên lòng, nếu có thoa thuốc, thì hẩn là sẽ không xảy ra cái gì bệnh chó dại, nằm một lúc hẩn thiếp đi cho đến bình minh, tỷ nữ mặt trứng ngỗng mặt lại tới, trong tay bưng một bát cháo nóng hổi, ngồi ở bên cạnh hẩn, hỏi :

— Công tử có cảm giác tốt hơn chút nào không? Có thể húp cháo được chưa?

Trương Siêu Quần vừa rồi vận nội lực, trên người đã tốt hơn nhiều, ngoại trừ vết thương còn tê tê ngứa đau ở bên ngoài, tất cả đều vô sự, chỉ là thấy tỷ nữ dung nhan mỹ lệ, những ngón tay thon dài cầm lấy cái bát sứ, trắng nõn thanh tú, cho nên hẩn làm bộ vẫn còn bị thương nặng, đáng vẻ uể oải nói :

— Đã tốt hơn rồi, chỉ là toàn thân không còn chút sức lực nào, chén cháo này người có thể giúp cho ăn ta được không?

Tỷ nữ trên mặt hơi ửng đỏ lên, nó :

— Công tử nằm trên giường này đã mấy ngày, cũng đều là do nô tỳ cùng Tiểu Yến thay phiên đút cho công tử ăn mà!

Nói xong tỷ nữ đi tới mép giường, dúi gối, từ trong bát múc một muỗng cháo, đưa đến gần bên miệng hẩn.

Trương Siêu Quần thấy nàng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trên mặt bởi vì thẹn thùng mà càng thêm ửng đỏ, một cái muỗng bằng sứ cắm vào miệng hẩn, tỷ nữ cho hẩn ăn xong, muốn rút về cái muỗng, vậy mà cái muỗng lại bị hẩn ngậm chặt vào, rút ra không được, tỷ nữ nhìn hẩn, chỉ thấy đôi mắt hẩn trừng trừng nhìn mình, biểu hiện trên mặt tựa như cười mà không phải cười, nhìn thấy cảnh tượng này nữ tỷ không khỏi hãi sợ, cuống quýt vội đứng lên, làm bát cháo nóng vung vãi ở dưới giường không ít.

Trương Siêu Quần chỉ lo nàng nặc cớ chạy trốn, vội vàng mơ hồ ậm ừ nói không rõ :

— Đây là sao vậy? Tiểu Yến cô nương cái muỗng này..làm sao dính chặt vào răng ta rồi...

Tỷ nữ ngẩn ra, ngạc nhiên nói :

– Sao lại dính chặt hàm răng? Tiểu nữ không phải Tiểu Yến, mà Là Tiểu Phụng.

Trương Siêu Quần dùng đầu lưỡi gầy cái kia cái mũi một nhúc nhích, nói :

– Cô nương xem, dính chặt rồi! Tiểu Phụng cô nương, mau rút về đi, xem lại hân là cái mũi này có gì đó quái lạ?

Tiểu Phụng từ nhỏ đã được thu dưỡng ở trong sơn trang này cùng với Tiểu Yến, là nha hoàn của tiểu thư sơn trang này, tuy là nha hoàn, nhưng là thân phận không thấp, ngay cả Chu Trường Linh cũng không có sai bảo, còn lại hạ nhân đối với hai người thì xem như là một nửa là nha hoàn, một nửa là tiểu thư tôn kính rất nhiều, chưa bao giờ bị ai dám lừa gạt, do đó Trương Siêu Quần vùng về nói hươu nói vượn, thì lại tin là thật, nên lại tiến lên, nắm cái mũi muốn rút ra.

– Sao vẫn dính chặt như vậy? Không rút ra được...?

– Vậy thì dùng thêm sức đi.

– Dùng lực, vẫn không rút ra được, ủa... sao lại đứt đoạn ra mất? Công tử... công tử có bị chảy máu không?

Nếu lúc này ngoài cửa có người nghe được, cũng không biết sẽ có cảm tưởng là lý lẽ này như thế nào nữa, Trương Siêu Quần há miệng mở ra, ngậm nửa đoạn cái mũi, nhẹ nhàng phun ra, trừng mắt nhìn, nói :

– Nguy rồi, chảy máu rồi!”

Tiểu Phụng bị hù dọa, tiểu thư tự cứu công tử trẻ tuổi này mang trở về đây, nếu có gì khác thường, chẳng phải là tiểu thư sẽ trách phạt chính mình sao? Nên Tiểu Phụng vội vàng để sát mũi vào miệng hân cấp thiết nhìn vào bên trong, bàn tay nhỏ nắm lấy gò má Trương Siêu Quần, muốn coi trong miệng hân là có là chảy máu hay không.

Làn gió thơm phất phơ bay đến, mỹ nhân ở trước mắt, trước ngực bầu vú rung động chập chùng, đã gần một tháng không được chạm qua nữ nhân, Trương Siêu Quần không nhịn được thêm ăn nhỏ dãi, trên mặt làm bộ thống khổ về, nhẹ nhàng nói rằng :

– Không được rồi, nửa đoạn cái mũi kia bị nuốt xuống bụng rồi.

Tiểu Phụng càng kinh, mặt đang ửng đỏ, bị sợ đến trắng bệch, run giọng nói:

– Cái kia làm sao đây? Cái mũi nuốt vào bụng, chẳng phải là sẽ cắt vỡ ruột? Không được... không được, tiểu nữ đi gọi người đến nhìn.

Khi Tiểu Phụng chuẩn bị rời đi, Trương Siêu Quần tay nắm lấy nàng, lắc đầu nói :

– Cũng không cần đâu, chỉ cần cô nương giúp ta hút ra một chút, cái mũi kia... ở trong bụng là bị.. là hoà tan ngay rồi!

Tiểu Phụng tròn to hai con mắt mỹ lệ, ngạc nhiên nói :

– Sẽ hoà tan? Hút lấy? Hút làm sao?

Trương Siêu Quần chỉ chỉ vào môi mình nói :

– Chính là chỗ này, chỉ cần hấp một lúc, cái mũi sẽ bị hoà tan thành nước, không còn tồn tại nữa.

Tiểu Phụng lúc này mới phản ứng lại, má đỏ mặt trắng lại đỏ chót, xùy xùy nói :

– Công tử... công tử lừa người! Công tử.. muốn chiếm tiện nghi!

Trương Siêu Quần làm như không biết gì nói :

– Ta chiếm cái gì tiện nghi? Cô nương nếu không hút lấy, chỉ sợ lúc kêu người đến, trong bụng ta nửa đoạn cái mũi kia đã cắt vỡ cái bụng rồi.

Tiểu Phụng e thẹn nói :

– Cái kia... cái kia không phải là mũi hôn lên miệng sao?

Giọng nói xấu hổ, thiếu nữ hồng nhan, đáng yêu vô cùng.

Trương Siêu Quần bỗng nhiên kinh ngạc nhìn phía sau Tiểu Phụng, hé mồm nói :

– Tiểu Yến cô nương, người đến rồi à?

Tiểu Phụng cả kinh, quay đầu thật gấp trở lại, Trương Siêu Quần đã thật nhanh phun ra mảnh vỡ cái mũi bằng cổ cái móng tay, giấu vào tay nhét phía dưới cái gối đầu.

Tiểu Phụng quay đầu lại sẵn giọng :

– Tiểu Yến nơi nào mà đến rồi? Công tử cứ lừa người, tiểu nữ không để ý tới nữa..

Nói rồi cô nương liền đứng lên rồi đi, Trương Siêu Quần hết thấy đều đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ bắt đầu hành động mà thôi, làm sao để cho Tiểu Phụng đi dễ dàng như vậy được, hân vội vàng ôm bụng, thống khổ không thể tả nói :

– Nguy rồi, cái bụng bắt đầu đau, nói vậy là cái bụng bắt đầu ở trong bụng tác quái rồi!

Tiểu Phụng thấy hân về mặt đau đớn, không khỏi lo sợ, áp sát tới, đang do dự, Trương Siêu Quần đã đem nạng chặn ngang ôm chặt, đôi môi đã ịn lên miệng nạng.

Tiểu Phụng bắt quá mới 15,16 tuổi vẫn còn thơ ngây, trước giờ bao giờ gặp cái khung cảnh này, vừa sợ vừa thẹn, bản năng dùng tay đẩy hân ra, nhưng làm sao có thể sánh bằng sức lực của hân?

Hai người ôm nhau ở một chỗ, với kinh nghiệm phong phú, Trương Siêu Quần một thoáng đã đem cái lưỡi của nạng xuất hiện ra đến, ngậm trong miệng, chậm rãi thưởng thức, Tiểu Phụng trong lòng kinh hoàng, hơi thở dồn dập, gò má đỏ đến mức giống như hoa trà trong núi nở rộ, phụng tâm giống hươu chạy, khí tức trên người nam tử, phảng phất không thể kháng cự lại mà lực vậy, trong đầu nạng rỗng tuếch, thân thể mềm yếu, trong đầu Tiểu Phụng còn đang thâm nghĩ :

“Không phải là nói ta hút sao? Bây giờ sao ngược lại thành hân hút...”

Tiểu Phụng bị Trương Siêu Quần dùng kỹ xảo thông thạo hôn đến thần trí hỗn loạn, dần dần thân thể toả nhiệt, “um.um.” ở trong lòng ngực của hân, đột nhiên, Tiểu Phụng phát hiện một bàn tay của hân ở trên người mình từ trên đưa xuống dao động, khi thì sờ soạng bên hông, khi thì ở trên lưng đi khắp, chốc lát sau không ngờ đến trước ngực, Tiểu Phụng như bị điện giật, bị Trương Siêu Quần ôm vào trong ngực, Tiểu Phụng đã có chút ít thở phì phò nặng rồi, hân cúi đầu nhìn lên, tiểu nha đầu này ở trước ngực nụ hoa ním vú đã muốn nở rộ rồi, liền đem bàn tay vươn vào bên trong cái yếm màu tím se se đầu ním vú, săn cứng cực kỳ, giờ phút này Tiểu Phụng bởi vì ním vú đã sưng phồng nhô lên, bộ ngực sữa cũng đi theo cao thấp phập phồng, ngây ngô thiếu nữ phụng tâm đại loạn, đáy lòng gầy gầy, muốn đẩy hân ra, vậy mà thân thể lại không nghe theo lời, bị hân mò vuốt giống như là muốn bay lên trời...

Lúc bấy giờ Tiểu Phụng thấy được một bàn tay khác của hân đã tìm thấy cái âm hộ mình hạ thân, thân thể mềm mại lại run rẩy, cái tay kia không ngừng ở giữa hai chân Tiểu Phụng nhẹ nhàng xoa nắn, đột nhiên cảm giác cái âm hộ mình thật giống như là một dòng suối nhỏ, sóng nước dập dờn, đầu ngón tay kia ở cái khe hở âm hộ trượt lên trượt xuống, như là một con cá nhỏ nghịch ngợm, mỗi lần sắp tới gần chỗ cái lỗ nhỏ ngược ngừng, liền lại lơ đãng lại bơi đi, liên tiếp mấy lần bên dưới như thế, Tiểu Phụng biết được dưới thân mình đã ướt, cửa miệng nhỏ nơi riêng tư tê ngứa, trực hận con cá nhỏ kia không chịu thẳng thắn trực tiếp bơi lọt vào trong đi, thật là không nghe lời, cứ tung tăng khắp nơi đều du khắp, chỉ có cái lỗ hang động nhỏ là không hướng về chỗ ấy mà vào...

Lúc này, thân thể Tiểu Phụng thật giống như cười mây đập gió, chốc lát sau thì lưng đụng phải một cây ngạnh cứng đồ vật, nạng mất sáng như sao, bờ môi khẽ nhếch, mơ mơ màng màng, xuân tình dập dờn ở bên dưới háng, lại không biết mình đã bị tên đại sắc lang ôm đưa lên giường, loại kia thoải mái muốn cho người bay lên thực sự là quá mức nỡ hạo, khiến cho Tiểu Phụng mới lần đầu nếm thử tư vị tình ái, không nhận được nhắm hai mắt lại, thân thể mát lạnh, xiêm y đã được Trương Siêu Quần cởi ra, hân vừa chậm rãi thưởng thức, động tác rất nhẹ lại chậm, chỉ lo kinh động đến nạng, sợ nạng bỏ chạy mất dép.

Khi thân thể Tiểu Phụng liếc mắt một cái là rõ mồn một bày ra ở trước mắt, Trương Siêu Quần lại hướng xuống quét mắt một vòng, nạng mặc chính là cái tiểu khổ hơi mỏng, làn vải tơ bị dịch nhờn bên trong hoa viên chất lỏng thấm ướt thấm thấu, thậm chí dính sát vào hai ở phía trong hai bên mép ngoài âm hộ, phình to tách ra tại trước mắt của hân...

Trương Siêu Quần tìm đập tăng tốc thật nhanh, tuy nói trên người bị băng bó như cái bánh tét, nhưng cũng không gây trở ngại việc hân nhẹ nhàng tách ra cái kia hai cái đùi thon, bởi vì ngược ngừng e lệ mà làn da thịt xinh đẹp nổi màu phấn hồng, đẹp không sao tả xiết, đặc biệt là khu vực thần bí của nạng, lớp lông đen thui phân bố thật đều ở dọc hai bên mép ngoài âm hộ, hai cánh hoa mép nhỏ âm hộ hồng hào nửa mở nửa khép, mặt trên chính giữa dính vài giọt dịch nhờn óng ánh như sương...

Tiểu Phụng lại cảm nhận được con cá nhỏ lại trở về bên trong dòng suối nhỏ ở giữa háng của mình, lần này con cá nhỏ lớn mật cực điểm nhưng lại nham nhám cực kỳ, tiến quân thần tốc, thật nhanh bơi tới chính nơi cái cửa miệng nhỏ mềm mại của cái âm hộ, tận tình du ngoạn nô đùa, cảm giác là tuyệt không thể tả, vừa ngược ngừng, vừa tươi đẹp, khiến người không muốn chống cự lại, phảng phất là một cái vòng xoáy, chính mình ở bên trong vòng xoáy càng lún càng sâu, rốt cục không thể tự kiềm chế được.

– Um....

Tiểu Phụng thấy từ cái âm hộ mình từ nơi đó truyền đến một sự tê dại dị dạng, loại vui sướng này từ trước đến giờ chưa từng có xảy ra, phải nói là cực kỳ mãnh liệt, trong lúc sướng đến mức tựa hồ thở không ra hơi, Tiểu Phụng liền mở hai mắt ra, thì thấy vị công tử kia cái đầu đang nhào vào chính giữa hai chân của mình, hân đang dùng cái đầu lưỡi ở trên cái âm hộ mình mút vào liếm cắn, Tiểu Phụng thân thể run rẩy dữ dội, hai cái chân, bị hân tách ra cực mở, nạng xấu hổ mơ mơ màng màng kêu lên :

– Không được ... không được ...a...muốn!

Phàm là nam nhân, không chịu nổi chính là lúc nữ nhân nói ra lời nói ồm ồm như thế này, giọng nói như là có chứa từ tính mãnh liệt, lại làm Trương Siêu Quần càng cuồng nhiệt lên.

Nói là hôn, còn không bằng nói là mút vào, càng xác thực đích nói là nhấm nháp, chưa nhân sự đích thiếu nữ mỗi một tác da thịt, đều giống như một mảnh không bị khai khẩn đích nguyên thủy rừng rậm, tràn đầy thần bí, làm cho người vô hạn mơ màng.

Hắn dùng miệng mút vào vòng quanh trên cái miệng âm đạo, Tiểu Phụng chỉ cảm thấy bên trong huyết động nhiệt năng tăng lên như bị phồng, một dòng dịch nhờn tuôn chảy ra, âm đạo mềm mại ngửa ngửa vô cùng, thiếu nữ xuân tâm, vạn phần kích động, âm vật be be đã sưng trướng lên, tâm tình thập phần bối rối, Trương Siêu Quần lại tiến thêm một bước, đem cái đầu lưỡi với thẳng vào trong hang động, cao thấp quấy loạn bên trong.

Trải qua một hồi đầu lưỡi quấy loạn, khiến Tiểu Phụng cảm thấy toàn thân lướt nhẹ, đầu óc choáng váng, cả người như là đang lên đồng, nàng dốc sức liều mạng nhô lên bờ mông, để cái âm đạo càng dí sát vào miệng Trương Siêu Quần, làm cho đầu lưỡi hắn càng thâm nhập sâu vào ở bên trong.

Trương Siêu Quần lại rút đầu lưỡi đưa lên gây xích mích với đầu âm vật của nàng, chỉ thấy dịch nhờn một mực bài tiết, cửa miệng âm đạo non nớt đã ướt đầm, hắn ngửi thấy được cái mùi đặc biệt đích của người thiếu nữ từ trong khe hở âm hộ phát ra, hắn liền đem toàn bộ dịch nhờn đang chảy ra hút hết vào trong miệng nuốt vào, đây chính là dịch nhờn xử nữ, chỉ nhân nhạp không có vị hăng hắt nhiều lắm, chỉ pha lẫn một ít mùi khai khai nhẹ nhàng...

Tiểu Phụng không chịu nổi, thân thể vạn vạn kịch liệt, cái loại phản ứng vì sướng khoái này truyền đạt đến từng cái nơi hẻo lánh bên trong thân thể nàng, hơi thở gấp từ miệng cũng dần dần chuyển thành giọng nói:

– Ừ...ừ...ừ...

Nghe được Tiểu Phụng vọng tình rên rỉ, nhìn nàng xuân tâm nhộn nhạo, cùng cái âm hộ ướt, Trương Siêu Quần biết rõ đã không sai biệt lắm, trong lòng biết là đến lúc có thể đưa cây dương vật vào cái âm đạo được rồi, cho nên hắn chậm rãi thả ra thân thể Tiểu Phụng, đang muốn để cho cây dương vật từ lâu vững chãi ra để hồ hấp bên ngoài không khí mát mẻ, vậy mà đến lúc này hắn mới phát hiện, nguyên lai là chỗ đai lưng của mình, đã bị lóp vãi bằng kín chặt chẽ, cơ bản là không cách nào cởi ra được.

Trương Siêu Quần ừ ừ vạn phần, nhìn cái âm hộ tràn lan chất lỏng trơn nhót, mỹ cảnh thật là rung động lòng người, phảng phất xin mời quân vương thưởng thức, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, lại không cởi được quần!

Lão Thiên... người đây là đang đùa ta sao?

Đã có ái tình chân thành thả ra ở trước mặt ta, ta nếu không có quý trọng, chờ đến lúc mất đi, ta có hối hận cũng không kịp, kỳ thực nhân gian thống khổ nhất cùng lắm cũng chỉ là như tình trạng bây giờ của Trương Siêu Quần thể này mà thôi, rõ ràng là người có thể dứt dương vật vào cái hang động âm đạo, nhưng rồi lại phát hiện cái công cụ dương vật kia đã bị khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tình Chờ Nữ Tử Tiểu Yến

Diễm quang bắn ra bốn phía cửa phòng lại tiên cảnh mở rộng, nhưng rất lâu mà lại không gặp một khách tươi đẹp nhất phát sinh, Tiểu Phụng mắt sáng hơi mờ, chỉ thấy công tử kia làm chuyện xấu đang ngo ngoe nhìn mình ngượng ngùng, lộ vẻ buồn nản, trong đôi mắt như oán, như hờn...

Ngay vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, hai người đồng thời kinh hãi, Tiểu Phụng như từ trong mộng thức tỉnh, thẳng tắp ngồi dậy lúc này mới ý thức trên người mình trần truồng không mảnh vải, lúng túng gấp gấp không biết phải làm sao.

– Nhanh chui vào chăn!

Thời khắc mấu chốt vẫn là nam nhân mới đủ sức trấn định, trái tim Tiểu Phụng nhảy thình thịch, muốn từ trong lòng ngực nhảy ra bên ngoài.

“Kẹt kẹt” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, Trương Siêu Quần sáng mắt lên, hóa ra là cô nương tối hôm qua mình nhìn thấy, với đôi chân mày cong cong như trăng lưỡi liềm Tiểu Yến.

– Ô! Tiểu Phụng, tỷ chưa tới đây sao?

Tiểu Yến làm bầm, bước chân nhẹ nhàng đi vào, chợt thấy Trương Siêu Quần mở to mắt nhìn chính mình, nàng vui vẻ nói:

– Công tử tỉnh rồi! Đói bụng chưa? Tiểu nữ đi lấy cho công tử chén cháo nhé!

Chợt thấy bên dưới giường, đã để sẵn bát cháo, một bên còn có vương vãi ra.

– Tiểu Phụng đã tới rồi à! Tỷ này, lại chạy đi đâu mất rồi.

Tiểu Yến lại nhai, đi tới...

Nếu như bình thường, Trương Siêu Quần ước gì tiểu cô nương ôn nhu khả ái này tới gần lại đây, càng gần càng tốt, nhưng hiện tại thì tim đập như trống trận, giường này rõ ràng là giường đơn, nàng ở phía xa thì cũng không thấy cái gì, một khi chỉ cần đi tới gần, thì có thể nhìn thấy trên giường là có hai người.

Trương Siêu Quần thấy trong chăn Tiểu Phụng thân thể khẽ run lên, biểu lộ lo sợ đến cực kỳ.

Tiểu Yến cúi người xuống, bụng lên hơn nửa chén cháo còn thừa, cười nói :

– Công tử, có còn muốn ăn thêm? Để tiểu nữ lại đi đổi một bát cháo nóng khác.

Trương Siêu Quần nở nụ cười héo hon, hần chưa kịp trả lời, Tiểu Yến đã phát hiện trên giường dị dạng, Trương Siêu Quần hơi thở hầu như đình trệ, hoảng hốt vội nói :

– Tiểu Yến cô nương, làm phiền cô nương giúp ta đổi lấy bát cháo nóng có được không?

Tiểu Yến bỗng nhìn chằm chằm cái chăn đang khẽ run, bỗng nhiên cười nói :

– Dưới kia có phải là Tiểu Phụng? Tỷ trốn ở trên giường công tử làm cái gì vậy? Chơi trốn tìm với tiểu nữ sao?”

Nói xong Tiểu Yến đưa tay liền nhấc cái chăn lên...

– A!...

– A!..

Hai tiếng kêu hoảng hốt đồng thời thốt lên, Trương Siêu Quần đau khổ nhắm chặt lại hai mắt.

Tiểu Yến há to miệng, nhìn khắp toàn thân trần truồng của Tiểu Phụng, một hồi lắp bắp nói không ra lời, trên mặt lập tức đỏ ửng một đám lớn, kinh ngạc nói :

– Tiểu... Tiểu Phụng, tỷ...tỷ tại sao xiêm y cũng không có mặc?

Liếc nhìn Tiểu Phụng, lại liếc nhìn qua khuôn mặt lúng túng của Trương Siêu Quần, bỗng nhiên nàng tỉnh ngộ, vừa thẹn vừa nói vội :

– Hai người các người... hai người các người tại sao làm như thế.. không... không biết xấu hổ sao? Ta... Ta đi nói cho tiểu thư biết!

Tiểu Phụng kinh hô lớn :

– Không được!

Trương Siêu Quần bỗng nhiên ngồi dậy, đưa tay ở huyết đạo trước ngực Tiểu Yến điểm lên, bàn tay lại lập tức như gió cuốn chụp lấy cái bát cháo đang rơi, nhẹ nhàng để xuống, tiếp tục chặn ngang ôm lấy, đem Tiểu Yến để nằm trên giường.

Tiểu Phụng cả kinh nói :

– Công tử... công tử định làm gì? Tiểu Yến.. Tiểu Yến làm sao vậy?

Trương Siêu Quần mỉm cười, nói :

– Không có gì phải lo lắng, ta chỉ điểm huyết đạo nàng, chứ để Tiểu Yến đi nói cho tiểu thư, vậy chẳng phải là người sẽ bị trách phạt? Ta làm cam lòng được?”

Tiểu Phụng tro mắt nhìn hần đem Tiểu Yến đặt ở bên cạnh mình, hoảng loạn, riu rít khóc òa.

Nàng thân là một tiểu cô nương, vừa rồi trong lúc nhất thời ý loạn tình mê, bị hần lột ra trần truồng, mới vừa rồi còn xảy ra chuyện bị Tiểu Yến phát hiện sự tình này, hiện nay tình tảo lại, xấu hổ chảy lệ như mưa.

Trương Siêu Quần thấy nàng khóc đến thương tâm, ngay cả xiêm y cũng quên mặc vào, trước ngực đôi quả đào nhỏ phập phồng, mỹ lệ làm rung động lòng người, hần ôn nhu nói :

– Người... người đừng khóc, là ta không đúng, nhất thời không kim lòng được mới... người đừng thương tâm quá, thật sự chúng ta cái gì cũng không có làm thành, người vẫn là xử nữ, không có việc gì....

Tiểu Phụng khóc thút thít nói :

– Công tử.. công tử.. cái gì của tiểu nữ.. cũng đều bị công tử thấy hết, công tử còn nói câu nói như thế này, có phải là xem thường, không muốn cưới tiểu nữ?

Trương Siêu Quần trố mắt nói :

– Tiểu Phụng.. người nói... người nói ta cưới người ...?

Vốn là hắn muốn nói, chỉ là chơi đùa, hà tất phải quan trọng như vậy..., đột nhiên hắn trầm nghĩ :

“Đây là thời cổ xưa, không có chuyện tình một đêm bay đầy trời như thời hiện đại...”

Tiểu Phụng khóc sung đỏ hai con mắt, vừa giận vừa sợ, run giọng nói :

– Công tử thật không muốn cưới tiểu nữ? Tiểu nữ đã bị... bị người đụng vào.. cái kia, còn có mặt mũi nào gả cho người khác nữa? Công tử không cưới tiểu nữ thì.. tiểu nữ chỉ có... chỉ có...

Đột nhiên nàng đứng lên, vừa nhìn chung quanh, muốn nhảy xuống giường đi.

Trương Siêu Quần thấy nàng đáng đáp như vậy, vội vàng ôm lấy nàng, nói :

– Tiểu Phụng người muốn làm cái gì? Ta nào nói là không cưới người, người đẹp như thế, ta không cưới người, chẳng phải là kẻ ngốc hay sao?

Tiểu Phụng trong tuyệt vọng, bắt đầu sinh ý niệm không muốn sống nữa, hiện lại bị hắn ôm lấy, thân thể trần truồng ở trong cánh tay rộng ấm áp của hắn khẽ lay động, không nhịn lại khóc âm lên.

Trương Siêu Quần thở dài trong lòng, quả nhiên, phụ nữ đều là cấu tạo từ nước, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói rằng

– Ngốc quá, ta đương nhiên là sẽ lấy người làm thê tử, người còn khóc cái gì? Ừ, đúng rồi.. người cao hứng khóc phải không?

Tiểu Phụng xấu hổ nói :

– Cái gì mà cao hứng? Nhân gia bị người bắt nạt muốn chết đây này.

Trương Siêu Quần ôm nhuyển ngọc mùi hương nồng nàn đầy cõi lòng, cảm thấy thân thể nàng mềm mại nhẵn nhụi có chút lạnh lạnh, vội vàng thả xuống, nói :

– Người mặc vào xiêm y đi, coi chừng cảm lạnh.

Tiểu Phụng thấy hắn quan tâm đến mình, trong lòng ấm áp, ngoan ngoãn gật đầu, e thẹn vô hạn mặc vào xiêm y.

Nhìn đôi bầu vú thanh xuân rung động lòng người, theo từng cử động bên trong thân thể kia tươi đẹp mềm mại, đôi bầu vú tuy rằng không lớn, nhưng săn chắc chắc chắn một đôi quả đào sắp chín, với hai đầu núm vú hồng phớt, chỉ người thiếu nữ mới có, chính giữa hai chân, nơi sâu xa đào nguyên, phương thảo um tùm, mơn mơn quá mơn mơn, Trương Siêu Quần nhìn đến ngây dại...

Đột nhiên hắn đưa tay ra, lại ôm vào trong ngực, Tiểu Phụng còn có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng đã nghĩ đến, thân thể của mình giờ cũng là của hắn, nên tùy ý để hắn bừa bãi tàn phá, xiêm y vừa mặc vào, đã bị Trương Siêu Quần thành thạo kéo xuống cời ra nửa rồi.

“Người thật đẹp!”

Trương Siêu Quần tự đáy lòng tán thưởng...

Nhìn kiều nhan thân thể kia ngượng ngùng cảm động, Trương Siêu Quần không nhịn được lại hôn lên, đầu lưỡi hắn mở ra cặp môi thơm nức, nhẹ nhàng ngậm lấy cái lưỡi thơm tho non mềm, Tiểu Phụng phương tâm đã quyết định chọn lựa rồi nên xấu hổ nhắm hai mắt lại, hai tay vô lực để ở trên vai hắn, chỉ chốc lát sau, đã bị hắn dùng thủ đoạn tình ái đẩy tới đỉnh cao....

Tiểu Phụng trong miệng thở gấp dần dần mê loạn, đôi tay để trên vai Trương Siêu Quần đã chuyển qua bên hông hắn, thân thể vận vẹo, lúc này Trương Siêu Quần miệng đã rời đi cặp môi thơm của nàng, chậm rãi hướng phía dưới di động, trước tiên ở trên làn cổ trắng một trận liếm lên, trong lòng thiếu nữ kiều thờ hồn hên, tiếng rên rí dường như tiếng nhạc, để hắn một trận khuấy động, hôn hướng về bầu vú hoa đỏ bùng cắn mút, tay trái để ở một bên bầu vú khác nhào nặn, tay phải thì lại theo cái bụng bằng phẳng trơn bóng nhẹ nhàng trượt xuống, luồn vào cái khe hở còn chưa kịp khô chất lỏng trơn nhót của làn bú liếm trước đó, Tiểu Phụng cả người nóng rực run rẩy, trong miệng tiếng rên rí càng gấp gấp nhiều lần...

Thấy nàng động tình, Trương Siêu Quần dục hỏa càng bốc lên, đưa nàng đẩy ngã nằm xuống giường, môi lưỡi cuộn cuộn cặp tóc, đi tới bên dưới cái âm hộ, đầu lưỡi chống đỡ, liếm mở hai mảnh màu mỡ màng thịt mép nhỏ, một viên âm vật phần hồng đầu kháu kiều diễm đứng thẳng, lộ ra lóe lên ánh sáng lộng lẫy, một làn nhột nhột màu hồng bạch từ cửa miệng âm đạo chảy xuống, dịu dàng ướt át động kín mít lỗ hậu môn, cảnh tượng này làm Trương Siêu Quần càng thêm hưng phấn, đang muốn duỗi ra đầu lưỡi liếm dưới cái hậu môn của nàng, thì bên cạnh Tiểu Yến đột nhiên duyên dáng kêu lên một tiếng...

– A...

Tiểu Yến tuy rằng bị Trương Siêu Quần điểm huyết đạo, nhưng thân thể chỉ không thể cử động, còn về những năng lực khác thì không có hạn chế ví như

là khúu giác, thính giác cùng thị giác, chỉ vì nàng không có nội lực, vì lẽ đó nên lúc Trương Siêu Quần điểm huyết thì lập tức ngất đi, nhưng rất nhanh đã tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một màn cảnh tượng cực kỳ hương điểm này, nàng cùng độ tuổi với Tiểu Phụng, đều chỉ mới có 15, 16 tuổi vào độ tuổi dậy thì, người cổ xưa thì đâu có Tv cùng mạng Internet những thứ có thể truyền bá những cảnh như thế này, cho nên vừa thấy được cảnh hai người đang âu yếm làm tình, tự nhiên là kinh hãi cực điểm

Tiểu Phụng thân thể run lên bần bật, cấp tốc ngồi dậy, đỏ bừng đầy mặt chụp lấy xiêm y để che khuất thân thể của mình.

Trương Siêu Quần liếc nhìn khuôn mặt đỏ hồng hồng của Tiểu Yên một chút, lại liếc nhìn nhìn Tiểu Phụng, cười hi hi, nói :

– Tiểu Yên cô nương, nếu cô nương đã nhìn thấy ta cùng Tiểu Phụng tỷ tỷ của cô nương làm chuyện này, vậy ta chỉ đành phải giết người diệt khẩu mà thôi!

Tiểu Phụng kinh sợ vội vàng nói :

– Không được.

Trương Siêu Quần phiền muộn nghĩ thầm :

“Sao vậy? Tiểu Phụng ngày hôm nay gọi câu không được đã nhiều lần, cái này không phải là câu dẫn dụ hóa ta sao?

Trương Siêu Quần hướng về phía nàng len lén liếc mắt ra hiệu cho nàng yên tâm

Tiểu Yên kinh hãi nói :

– Công tử... công tử...đừng giết tiểu nữ...tiểu nữ sẽ không nói gì cả... xin thề sẽ không nói cho ai biết...xin công tử tha cho tiểu nữ đi!

Trương Siêu Quần tàn bạo nói :

– Cô nương không biết điều này sao? Chỉ có người chết mới có thể triệt để bảo thủ được bí mật, nếu để cô nương sống, vạn nhất cô nương không cẩn thận lỡ lời nói ra ngoài, Tiểu Phụng chẳng phải là bị đẩy vào tử lộ?

Tiểu Yên đôi mắt cầu khẩn nói :

– Công tử yên tâm, tiểu nữ... sẽ rất là cẩn thận không nói, Tiểu Phụng tỷ tỷ, tỷ... tỷ cũng không tin muội sao? Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tỷ không thể nhìn công tử giết muội a!

Tiểu Phụng liếc nhìn Trương Siêu Quần, khẽ nói :

– Công tử, xin đừng hù dọa Tiểu Yên nữa, tiểu nữ cùng nàng đều là cô nhi, từ nhỏ được lão gia thu dưỡng, tình thân tỷ muội....

Tiểu Yên gấp rút vội vàng gật đầu, trong mắt đã là dịu dàng ướt át....

Trương Siêu Quần mỉm cười nói :

– Vậy cũng không được, vạn nhất nàng nói ra, đối với ngươi không được, cũng không phải là nhất định phải giết nàng, còn có một biện pháp, chỉ biết không biết Tiểu Yên có chịu hay không!

Tiểu Yên vội vàng nói :

– Chịu...tiểu nữ chịu... chỉ cầu công tử đừng giết tiểu nữ là được rồi.

Trương Siêu Quần nói :

– A, đó là ngươi nói, không phải là ta buộc ngươi.

Hắn nói xong cười khà khà, vươn tay ra, liền cỡi đi đai lưng của nàng.

Tiểu Yên sợ hãi muốn la lên, Trương Siêu Quần liền đưa tay điểm á huyết nàng, Tiểu Phụng vội vàng kéo lại cánh tay hắn, nói :

– Công tử, sao lại còn muốn bắt nạt Tiểu Yên?

Trương Siêu Quần nói :

– Nếu không có làm cho nàng cũng giống như ngươi, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ nói ra, chỉ có như vậy, nàng mới sẽ bảo thủ bí mật chúng ta!

Tiểu Phụng vội la lên :

– Công tử... công tử bắt nạt tiểu nữ còn chưa đủ à? Còn muốn bắt nạt nàng, như thế này thì không được.”

Trương Siêu Quần liếc nhìn nàng một chút, rút tay về, lại liếc nhìn nhìn Tiểu Yến đôi mắt đầy sợ hãi nghiêm mặt nói :

– Tiểu Yến cũng giống như người vậy, trước sau gì cũng là tỳ nữ của Chu gia, lẽ nào người cứ muốn ở đây cả đời làm tỳ nữ sao? Rồi đến khi nào đó lão gia các người sẽ đem hai người tặng cho một người khách mời nào đó làm tiểu thiếp? Kỳ thực, ta tin tưởng, nếu như ta mở miệng với lão gia các người, lão gia sẽ đem các người gả cho ta, nếu như là ta mở miệng nói muốn tiểu thư các người, lão gia Chu Trường Linh cũng tuyệt đối sẽ không từ chối.

Trương Siêu Quần lúc này đã có chủ ý quyết định, nếu đã đến nơi Chu gia giảng này rồi, thì hấn cứ giả mạo Trương Vô Kỵ, lão Chu Trường Linh kia đối với Đồ Long đao si mê đến mức độ điên cuồng, hấn dứt khoát sẽ cùng lão vui đùa một phen, để cho lão già giả nhân giả nghĩa, rất là dễ tiện vô liêm sỉ tiền mất tật mang!

Tiểu Phượng run giọng nói :

– Công tử là ...hoàng đế sao? Nói gì lão gia cũng chịu?

Trương Siêu Quần nói :

– Ngày hôm nay lời của ta nói, các người đừng có tiết lộ, ta chỉ lo lắng chuyện bại lộ sớm sẽ gây bất lợi các người, nói chung, ta hứa là sẽ chăm sóc tốt cho các người.

Tiểu Phượng không biết hấn đến tột cùng là cái gì lai lịch, nghe khẩu khí hấn, tựa hồ không giống như là đang nói dối, sự lo sợ bất an cũng giảm dần.

Trương Siêu Quần hướng nàng gật gật đầu, lại đem Tiểu Yến đai lưng mở ra, gỡ lấy từng cái quần áo cởi ra....

Trương Siêu Quần theo bàn tay của mình đưa xuống tiếp tục thưởng thức tiểu mỹ nhân cái bụng bằng phẳng kiêu nộ bóng loáng tinh tế tỉ mỉ, rốn bụng hình cầu nhỏ xíu, bàn tay của hấn lại bắt đầu di động xuống dưới, Tiểu Yến xử nữ không mảnh vải che thân dừng đề cập cỡ nào gợi cảm, eo nhỏ nhắn, cái mông đầy đặn cầu thành đường cong, chính giữa háng một mảnh um tùm lông đen rùng nhiệt đới hình tam giác che lại cái đảo viên thần thánh kia, thẳng tắp hai chân đường cong xinh đẹp, làn da trắng như tuyết óng ánh, phần đùi ngọc mài....

Cái âm hộ Tiểu Yến nổi lên như một gò đất nhỏ, hai bên môi nhỏ rất ít ỏi, nhưng âm vật lại hơi lồi lên một màu đỏ mẫm, màu hồng phấn xử nữ cái khe thịt âm hộ nhìn về phía trên thấp phần sạch sẽ, đầu ngón tay Trương Siêu Quần hướng về cái mu âm hộ chậm rãi vờn về động lên, vừa mới sờ đến chỗ kín của nàng, thân thể của Tiểu Yến giống như bị điện giật, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy, ngón tay của hấn không ngừng dời xuống, ngón giữa thoáng một tý tiến vào cửa miệng âm đạo, đụng phải màng trinh Tiểu Yến, hấn chậm rãi xoa lấy thật nhẹ, hai bên môi trong rất nhỏ co rút lại một chút, dịch nhờn trơn nhớt bắt đầu chậm rãi chảy ra.

Chỉ trong chốc lát, chưa bao giờ bị nam nhân đùa bỡn như vậy, Tiểu Yến thở gấp, toàn thân xụi lơ, bên trong âm đạo kỳ ngứa, yết hầu từ ở chỗ sâu trong phát ra nhẹ nhàng tiếng rên

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Dã Chiến Chu Cửu Nhân

Tiểu Yến tuổi thanh xuân giống như quả vải lột vỏ, thân thể trắng như tuyết dịu dàng xinh đẹp, Trương Siêu Quần nuốt một thoáng ngụm nước bọt, yết hầu lại khô nóng, thân thể kia bởi vì sợ, cho nên đôi bầu vú nhỏ khẽ run, kiêu kiêu, thật giống quả quýt to khéo léo, một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ không một tí vết.

Trên khuôn mặt ôn nhu đáng yêu, hồng vân hiện lên từng đoá, thiếu nữ ngưng ngưng, dường như gió xuân, tinh tế, tràn ngập dạt dào nhựa sống, tuyệt đối không thể nào so sánh được với độ chín muồi của người thiếu phụ. Trương Siêu Quần cố nén đáy lòng kích động, hướng về Tiểu Phượng nói :

– Tiểu Phượng người xem, bị như thế này, nàng sẽ không đem chuyện của chúng ta nói ra bên ngoài nữa.

Tiểu Phượng cũng là mắc cỡ trên mặt hồng như trái chín, tiểu cô nương run giọng nói :

– Công tử ... đã được chưa? Công tử cũng nhìn thấy thân thể Tiểu Yến rồi..

Trương Siêu Quần gật đầu nói

– Ta không phải là đáng đồ lăng tữ, ngày hôm nay việc này đúng là bất đắc dĩ, bằng không ta cũng không biết làm sao, chuyện Tiểu Yến ta cũng sẽ phụ trách. Ô.. Tiểu Yến sao người lại khóc?

Chỉ thấy trong đôi mắt loan loan như nguyệt của Tiểu Yến, lệ tràn mi trào ra.

– Đừng khóc, để ta giải huyết đạo cho ngươi.

Trương Siêu Quần ở trước ngực nàng điểm nhanh hai cái, Tiểu Yến tay chân đã có thể nhúc nhích được, riu rít khóc ầm, Trương Siêu Quần ôn nhu nói :

– Đừng khóc, sau này ta sẽ đối xử các ngươi thật tốt, ta Trương... Trương Vô Kỵ nói được là làm được, quyết không nuốt lời!

Tiểu Yến nghẹn ngào nói :

– Là Tiểu Yến số khổ, đành chịu như vậy, có thể làm khác sao?

Thấy nàng cuối cùng cũng đã đáp ứng, Trương Siêu Quần thấy có chút hổ thẹn, nói gì thì mình dùng loại thủ đoạn không quang minh ép buộc 2 tiểu cô nương này, nhưng vào thời đại này rầy những thủ đoạn, nếu ta không sử dụng thủ đoạn, thì làm sao có thể lại có được 2 tiểu cô nương trắng trẻo giống như quả vải lột vỏ này?

– Tiểu Yến và Tiểu Phụng không ai có số khổ cả, mai sau ta sẽ...

Tâm tình đang thật tốt, Trương Siêu Quần đang muốn cột nhà trêu chọc vài câu, chợt nghe ngoài hành lang có người đi tới, trong lòng lộp bộp, vội vàng nói :

– Các ngươi nhanh mặc xiêm y, có người đến!

Hai nữ hoa dung thất sắc, Tiểu Yến cũng không còn dám khóc, vội vàng từng người mặc lại quần áo, quần mặc chưa kịp cài đai lưng, thì tiếng bước chân đã đi ngang qua cánh cửa phòng, thật là kinh hoàng, người kia không phải là đến căn phòng này.

Hai khuôn mặt đẹp nha hoàn không lâu lắm đã mặc xiêm y chỉnh tề, thu dọn tóc mây gọn gàng, đối mặt lúng túng không nói gì cả, Tiểu Phụng bị Tiểu Yến đánh vỡ trong lúc tư tình cùng với Trương Siêu Quần, tuy nói hai tiểu cô nương bây giờ đã ở đồng nhất một trận tuyến, nhưng dù sao vừa rồi chính mình dạng chân ra để cho Trương Siêu Quần kia bú liếm trên cái âm hộ, tư thế rơi vào trong mắt Tiểu Yến, thì làm sao mà không e lệ?

Tiểu Yến bỗng nhiên che miệng hô lên :

– Nguy rồi, tiểu thư gọi muội đến để xem công tử tỉnh chưa, nàng nói nếu công tử tỉnh lại, thì nàng sẽ đến thăm! Hồi này giờ lâu như thế, muội còn chưa có báo lại, nguy rồi... nguy rồi.

Trương Siêu Quần giật mình nói :

– Tiểu thư đến thăm ta?

Hai tiểu cô nương đều lộ ra vẻ mặt quái dị, không nghĩ ra vì sao tiểu thư đối với vị công tử bị băng bó như xác ướp này lại đặc biệt ưu ái, riêng Trương Siêu Quần nghe như thế thì trong lòng nổi lên niềm phấn khích.

Trương Vô Kỵ ơi là Trương Vô Kỵ, ngươi nhìn lại ngươi đi rồi ngó sang ta, trong nguyên bản truyện thì ngươi bị người khiêng đi gặp tiểu thư, còn ta thì tiểu thư muốn chủ động tới thăm viếng, đây là đãi ngộ gì đây? Ài, cũng lại là một câu, ta là soái ca nên hưởng thụ đãi ngộ cũng là không giống như trong nguyên bản!

-Các ngươi còn đứng đó lo lắng làm cái gì nữa? Tiểu Yến mau đi hỏi bẩm tiểu thư của người nói ta đã tỉnh rồi, còn Tiểu Phụng còn ngươi mau mau gọi người đến giúp ta, đem mấy thứ vải băng bó quý mà này tháo ra giùm ta, hừ...chẳng khác nào cái xác ướp... quá phiền...!

Trương Siêu Quần nghiêm nhiên đem Tiểu Phụng, Tiểu Yến xem như là nha hoàn của mình.

Hai nha hoàn kia vội vàng đi ra, chỉ một lúc sau, liền có một hán tử trung niên đi vào, cung kính địa nói :

– Tiểu nhân là Kiều Phúc thầy thuốc của Hồng Mai Sơn Trang, công tử thương thế trên người là do tôi băng bó, nếu như bây giờ tháo ra, chỉ sợ vết thương còn chưa ổn, dễ dàng làm vết thương trở nặng, chi bằng.....

Nguyên lai đây không phải Chu gia trang, mà gọi là Hồng Mai Sơn Trang, Trương Siêu Quần cười nói :

– Không có việc gì, ta chỉ cần biết, ở đây có bệnh chó dại hay không? Nếu như không có, những vết cắn kia chỉ là vết trầy xước nhẹ, những con chó dữ, làm sao có thể tổn thương được ta.

Kiều Phúc nói :

– Bệnh chó dại trước giờ chưa hề nghe nói, công tử không cần lo lắng.

Trương Siêu Quần nói :

– Vậy thì tốt rồi, ngươi giúp ta tháo mở ra giùm.

Thầy thuốc này thậm cảm thấy quái lạ, y suy đoán vị công tử này không phải người thường, bị những con chó kia cắn hai mươi mấy vết thương, mới

đường bệnh mấy ngày, thì thấy thần thái sáng láng như thế, thực là hiếm có.

Kiều Phúc lập tức, đem những miếng vải băng bó tháo ra, lúc này Tiểu Phượng mang theo thêm hai nha hoàn đi vào, bưng chậu nước, khăn che mặt còn có một bộ đồ mới, chờ Trương Siêu Quần sau khi cởi sạch những miếng vải băng bó, dùng khăn thấm nước lau sạch sẽ, mặc vào cái trường bào một thân màu trắng như tuyết, Tiểu Phượng nhìn thấy không khỏi ngẩn ngơ, chỉ thấy hắc ngọc thụ lâm phong, tuấn tú lỗi lạc, thần thanh cốt tú, không ngờ hắc lại oai phong như vậy, Tiểu Phượng nhìn đến ngây dại, bên trong phượng tâm như là hươu chạy.

– A!

Tiểu Phượng trong lúc ngây người, chỉ thấy Kiều Phúc cùng hai nha hoàn đều đã rời đi, nơi đây chỉ còn chính mình một người, không khỏi hai gò má nóng lên như bị sốt, nhớ tới trước đây không lâu, đôi môi đẹp đẽ của hắc còn thân qua dưới háng mình nơi đó, không khỏi càng là xấu hổ.....

Trương Siêu Quần xoay một vòng, nói :

– Ngươi xem qua một chút, trường bào mặc ở trên người ta có được không?

Một thân vóc gấm trắng như tuyết, đai lưng sáng loáng, ống tay, vạt áo có nạm viền bạc, mặc ở hắc cái kia cao to thon dài trên người, quả thực là lại không quá thích hợp, người dựa vào quần áo, ngựa dựa vào yên cương, Trương Siêu Quần vốn đã là tuấn tú càng thêm phong dật bất phàm..

– Quá thích hợp với công tử..

Tiểu Phượng thực sự là không tìm được cang từ ngữ để diễn tả, chỉ cảm thấy hắc mắt sáng như sao nhìn mình, làm nàng tim đập tăng nhanh, thịch thịch, cang là sinh ra mặc cảm tự ti.

Tiểu cô nương trầm ngâm :

“Hắc như thế anh tuấn, hắc... hắc có thể để ta trong lòng hắc sao?

Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, bước chân nhẹ nhàng, tầm 4, 5 người, nghe qua tiếng nói tất cả đều là nữ tử, quả nhiên, khi mọi người đến gần, một cô nương tuổi còn trẻ đi ở phía trước, bước vào..

Chỉ thấy cô gái này trên người mặc cái áo hồ cừu thuần trắng, dung nhan kiều mị, da thịt như ngọc óng ánh, một đôi mắt to long lanh nước, giống như là một cô gái xinh đẹp trong phim hoạt hình của thời hiện đại, da thịt vô cùng mềm mại, trong trắng lộ hồng hồng lợt lợt, thân hình nhỏ nhắn, làm người cảm thấy thương yêu, tầm 17, 18 tuổi.

Khi nàng vừa vào cửa, liền nhìn thấy bạch y Trương Siêu Quần, gương mặt tuấn tú mang theo mấy phần dã tính, oai hùng bên trong, khí chất mang theo có nét bất cần đời, bất chợt làm nàng trái tim thổn thức, trên khuôn mặt nhỏ một thoáng dâng lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

– Công tử.. xin lỗi, tiểu nữ làm hại công tử bị lũ chó cắn bị thương, hiện nay đã khỏe chưa?

Trương Siêu Quần duyệt nữ vô số, ngay cả Tiểu Long nữ cùng Đại ý Ty tuyệt phẩm mỹ nhân nhân gian hiếm có đều đã gặp qua, Chu Cửu Chân này tuy rằng thật đẹp, nhưng cũng không thể sánh bằng Tiểu Long nữ cùng Đại ý Ty kia, do đó hắc chỉ hơi ngẩn ra thoáng qua, lập tức khôi phục thái độ bình thản.

– Chỉ là mấy con chó dữ, cũng không hại được tính mạng của tại hạ đâu, chẳng qua chỉ là nhất thời thất thủ thôi, không dám làm phiền tiểu thư quan tâm.

Chu Cửu Chân thấy hắc dường như không vì dung mạo mình lay động tâm thần, không khỏi âm thầm ngạc nhiên, nàng cùng Võ Thanh Anh hai người, Côn Luân một vùng người trong võ lâm hợp xưng là ” Tuyệt Lãnh Song Chu ” công tử trẻ tuổi tầm thường này thấy mình, hoàn toàn không lộ vẻ thần hồn điên đảo, làm sao không kim lòng được, không hiểu được người này, Chu Cửu Chân cảm thấy tâm tình mình hơi thất lạc, trong lúc nhất thời, không biết muốn nói cái gì, đang định nói vài ba câu thì sẽ rời đi, bỗng nhiên thoáng nhìn Tiểu Yến cùng Tiểu Phượng, hai nha đầu này trên mặt đỏ bừng bừng, một đôi mắt tha thiết nhìn công khai, một đôi mắt lén lút nhìn vụng trộm, nàng bỗng nhiên nổi lên một tia ghen tuông vô cớ, trong lòng không cam chịu, nên nói :

– Không biết cao tính đại danh của công tử? Có việc gì mà lại đến khu vực của Hồng Mai Sơn Trang vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Dã Chiến Chu Cửu Nhân (2)

Trương Siêu Quần đáp :

– Tại hạ họ Trương, tên Vô Kỵ.

Thấy Chu Cửu Chân nghe được danh tự này mà không phản ứng chút nào, hẳn biết cô nương này đối với việc này cũng không rõ ràng, nên lại nói :

– Tại hạ đến Tây Vực du ngoạn, nghe nói Côn Luân gió núi cảnh đẹp không sai, liền đến tham quan, không ngờ lại lạc đường, không tìm được đường ra, vừa lúc nhìn thấy một con tiểu hầu bị một đoàn mãnh khuyển vây cản, nên không đành lòng nhìn con tiểu hầu bị lũ chó ăn tươi nuốt sống, nên ra tay cứu nó, ai ngờ...

Hắn cười ha ha, để che giấu sự lúng túng, đường đường là một đặc công ưu tú, lại bị mấy con chó cắn bị thương, nếu như có thể xuyên qua lại thời hiện đại, lan truyền tin tức này chắc chỉ còn có nước giải nghệ về quê cày ruộng.

Chu Cửu Chân khẽ mỉm cười, nói :

– Trương công tử lòng dạ thật hiệp nghĩa...

Nhưng trong lòng nàng lại nhủ thầm :

“Ngay cả mấy con chó của ta cũng đánh không lại, võ công của người chắc rất là kém cỏi, cùng với biểu ca ta so bì, người tuy diện mạo đẹp hơn chút, nhưng võ công chắc chỉ sợ là khoa chân múa tay mà thôi.”

Trương Siêu Quần nói :

– Tiểu thư quá khen.

Chu Cửu Chân lại nói :

– Đêm qua có tuyết rơi, bên ngoài phong cảnh rất đẹp, Trương công tử có hứng thú theo ta đạp tuyết du ngoạn thưởng thức?

Nói câu này, trong lòng nàng chợt hồi hận, hẳn là nam tử xa lạ, ta làm sao mới gặp mặt một lần, liền mời nhan gia cùng thưởng tuyết đây? Rồi lại tự nói :

“Người này dung mạo rất tuấn tú cùng đi thưởng tuyết cũng được, hừ.. Tiểu Yên, Tiểu Phụng hai cái nha đầu mắt nhìn vị công tử này không chớp, đáng đáp xuân tâm đập dồn, dù trong lòng ta đã có biểu ca, cũng không thể để vị công tử này cho cho các nàng.”

Trương Siêu Quần nói :

– Có tuyết rơi rồi sao? Tại hạ cũng muốn mở mang kiến thức một chút.

Dứt lời, hắn liền nhắc chân đi ra ngoài.

Trải qua một cái hành lang thật dài, một bên nhà cửa lầu các tinh xảo cực kỳ, cổ hương cổ sắc, lầu đình các đứng sừng sững cây xanh, trên các hòn giả sơn, bao trùm từng tầng từng tầng tuyết đọng dày đặc...

Một đường đi nhìn ngắm, tuy Hồng Mai Sơn Trang tráng lệ, nhưng hẳn kiến thức rộng rãi, gặp qua kiến trúc lâm viên hiện đại cũng không phải là ít, thuận miệng chỉ chỗ, nơi nào phong cảnh phối hợp thoả đáng, nơi nào lại phải làm làm sao làm sao.. lời nói tuy có chút hơi quá mức, nhưng cũng làm nổi bật sự hiểu biết, làm cho Chu Cửu Chân âm thầm kinh ngạc, giọng nói của hắn cũng dễ nghe, lúc này nàng không khỏi âm thầm so sánh cùng với cùng biểu ca Vệ Bích của mình.

Đến cửa cổng, Chu Cửu Chân nói :

-Tiểu Phụng, Tiểu Yên, các người không cần theo ta nữa.

Trương Siêu Quần quay đầu lại nở nụ cười, nói :

– Tiểu Phụng, Tiểu Yên, gặp lại sau...

Hai tiểu cô nương đôi má ửng đỏ, e lệ gật đầu, nhưng lại làm cho Chu Cửu Chân nhìn thấy có chút bất mãn, hai nữ tiểu cô nương dù không muốn, nhưng cũng không dám trái lời, mắt thấy tiểu thư cùng Trương công tử đi ra ngoài, hai mặt nhìn nhau, Tiểu Yên bỗng nhiên lẩm bẩm nói :

– Thì ra Trương công tử oai phong đẹp đẽ như thế, chẳng trách tiểu thư lại muốn tự mình đến xem công tử...

Tiểu Phụng thấy bốn bề vắng lặng, cười trêu nói :

– Hiện tại người động tâm rồi sao? Lúc trước không biết là ai sông chết nước mất lưng trông.

Tiểu Yên mặt đỏ chót, sáng giọng :

– Ai mất nước mất lưng trông, lúc muội vào thấy thì ngay lúc công tử..đang ...đang liếm...

Tiểu Phụng vội vàng che miệng nàng lại, trên mặt sợ đến trắng bệch, kinh hoàng nói :

– Ngươi nói bậy cái gì!

– Bây giờ không có người, tỷ sợ cái gì chứ!

Tiến đến bên tai Tiểu Phượng, Tiểu Yến nhỏ giọng hỏi :

– Khi công tử liếm tỷ.. cái kia, cảm giác ra làm sao vậy? Tỷ nói cho muội nghe đi!

Tiểu Phượng trên mặt đỏ bừng, quay đầu muốn trốn, lại bị Tiểu Yến kéo lấy, không bỏ qua hỏi :

– Tỷ tốt, nói cho muội nghe một chút đi!

Tiểu Phượng bị nàng lôi nhãi hoài nên nói :

– Ngươi muốn biết, thì đêm nay vào trong phòng của công tử, gọi công tử liếm thử thì liền biết rồi.

Hai nàng vui cười đùa giỡn một hồi rồi cùng nhau về phòng.

Một người chuẩn bị nước tắm, một người chuẩn bị quần áo thay đổi.

Tiểu Phượng sau khi lột sạch quần áo, đem ngọc thể xinh đẹp ngâm vào bên trong thùng gỗ có rải đầy cánh hoa, thấy Tiểu Yến đứng bên cửa sổ muốn làm cái gì, liền thúc giục nói:

– Tiểu Yến, mau lại đây, ta chờ ngươi chà giùm cái lưng, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?

.....

Lâu nay, hai tiểu nha đầu như hình với bóng ở cùng một chỗ, rất là thân mật bởi vậy có bí mật chuyện gì cũng đều tâm sự nói cho đối phương nghe, hiện tại Tiểu Yến nháy nháy đôi mắt to nói

– Tiểu Phượng..tỷ nói một chút, đó là... đó là một loại cái dạng gì cảm giác khi bị công tử liếm như vậy? Thoải mái sao?

Tiểu Yến cười nói:

– Lúc ấy ta là tim đập như trống trong ngực, không kịp cảm thụ là cái tư vị gì cả. nhưng ta nhớ rất kỹ...

Tiểu Yến trong lòng vô hạn mơ màng tiếng nói:

– Nhất định là rất thoải mái a, trách không được... Trách không được công tử dốc sức liều mạng liếm lấy cái kia của tỷ, vừa liếm lại cắn, thậm chí....

Tiểu Phượng vừa từ trong nước đứng lên, trong thùng gỗ tiếng nước lập tức “rào rào“ văng tung tóe trên người nàng, Tiểu Yến như con dê con, trắng nõn nửa người trên, bộ ngực sữa hình cầu nhon nhót nhú ra, phía dưới ướt đầm, hương điểm vô cùng hiện lên trước mắt của mình.

Tiểu Phượng khuôn mặt nhỏ đỏ lên:

– Không cần e lệ đâu nha đầu,làm gì nhảy đại vào, ta không cần nhìn cái mông đít nhỏ của người đâu.

Tiểu Yến cúi đầu nhìn xem Tiểu Phượng, trên bộ ngực sữa trắng nõn hiện ra nhàn nhạt tròn trịa thực nữ nhưng vô cùng yêu mị, so với chính mình thì dường như lớn hơn một vòng...

Nước trong thùng gỗ ôn hòa, hai tiểu cô nương giúp nhau vén lấy mái tóc rủ xuống, quấy lẫn nhau trên đầu vai trắng trơn, Tiểu Phượng hai tay hướng lên di động, để trên bộ ngực sữa Tiểu Yến, đầu ngón tay vịn lên hai đầu núm vú anh đào, nhẹ nhàng động, Tiểu Yến bị Tiểu Phượng sờ soạng vô cùng ngứa, cũng không chịu nhịn rồi dùng đôi tay đánh trả, đưa tay ngả vào trước ngực Tiểu Phượng, một bên xoa xoa đầu núm tiểu anh đào của Tiểu Phượng, một bên cười hi hi nói:

– Tiểu Phượng tỷ tỷ, có muốn muội bắt chước công tử, chơi trò giải buồn cho tỷ?

Tiểu Phượng bị Tiểu Yến nói tâm động, ôn nhu hỏi:

– Cách chơi như thế nào?

Tiểu Yến nói:

– Muội giả trang thành công tử, vừa rồi công tử làm như thế nào, muội và tỷ diễn tập lại như thế..

Tiểu Phượng cảm giác rất kích thích, nói:

– Tốt...

Tiểu Yến cùng Tiểu Phụng bước ra khỏi thùng gỗ tắm đi tới bên giường, cầm qua khăn lớn, giúp nhau lau thân thể cho đối phương, lưỡng tiểu mỹ nữ đều là nụ hoa mới chớm, Tiểu Phụng so Tiểu Yến lớn hơn một tuổi, thân thể cũng phát dục sớm hơn một ít, hai bầu vú tuy không lớn, nhưng là vừa vặn bàn tay nắm, nhất đầu núm vú anh đào, màu hồng đỏ mê người, hai tiểu cô nương tuổi dậy thì trẻ trung tràn trề lẫn nhau vuốt ve đối phương, do lần đầu còn thẹn thùng nhưng cũng bất tri bất giác sinh ra một loại cảm giác lưu luyến..

– Tiểu Phụng tỷ tỷ, thân hình của tỷ đẹp quá..

Tiểu Phụng so với Tiểu Yến cao hơn cái đầu không nói, mà ngay cả bầu vú cũng lớn hơn Tiểu Yến, thực tế ngay cả gò mu âm hộ đậm lông cũng tốt tươi dày rậm hơn.

Tiểu Yến hâm mộ địa vươn tay ra, phóng tới trên cái âm hộ rừng rậm um tùm của Tiểu Phụng, nàng mới vừa rồi bị Tiểu Yến sờ soạng đã có chút động tình, toàn thân bắt đầu khô nóng, lại bị Tiểu Yến sờ đến chính nơi nắn cảm nhất hoa viên, thân thể mềm mại run lên, “um” một tiếng.

Tiểu Phụng đầy mặt mặt hồng hào, một đôi đùi ngọc gắt gao hợp lại, đem bàn tay Tiểu Yến kẹp lại ở bên trong, ai da một tiếng, ngã nằm xuống giường, Tiểu Yến tựa đầu ghé vào trước bên một đôi đùi đẹp như dương chi bạch ngọc của Tiểu Phụng, nhìn xem hai bên môi ngoài âm hộ của Tiểu Phụng, ngay cửa ra vào hai môi nhỏ bé xinh đẹp, dùng đầu ngón tay tiêm trượt nhẹ nhàng chạm đến.

– Tiểu Phụng tỷ tỷ, thoải mái sao?

Tiểu Phụng bị Tiểu Yến dùng bàn tay ma làm cho toàn thân tê dại, nhẹ giọng hỏi:

– Tiểu Yến, người cùng học ai sao mà thành thạo như thế? Động vào tỷ tỷ thật là thoải mái.

Tiểu Yến tiến đến bên tai Tiểu Phụng, nhỏ giọng nói:

– Muội nhìn lên Chu phu nhân nhà ta thường xuyên lúc không có người, dùng loại phương pháp này an ủi chính mình, muội bắt chước học theo, Tiểu Phụng tỷ tỷ, cũng không nên nói cho người khác biết đấy, muội xem tỷ là hảo tỷ muội, nên mới nói cho tỷ biết.

Tiểu Phụng mỉm cười nói:

– Ta đương nhiên không nói lung tung rồi, bị người biết, chúng ta còn bị chê cười.

Khi bàn tay nhỏ bé của Tiểu Yến một đường leo núi lội nước, đến nụ hoa kiều nộn của Tiểu Phụng, nàng xấu hổ, trái tim thiếu nữ thành thục như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ngọc thể bởi vì khấn trương mà rung động lắc lư không ngớt, chính giữa một đôi bắp đùi rắn chắc, tràn ngập hấp dẫn nữ tính khu vực thần bí khu vực tam giác, có thể thấy nhu thảo ướt mà cùng một cái rãnh khe thật sâu hạ xuống, trên chốc hồn lay động phách, mỹ không thể nói.

Đầu ngón tay của Tiểu Yến ghé vào phía trước cái u cổ hồng đỏ, dùng ngón tay nhẹ vạch lên cái khe hở, Tiểu Phụng nhin không được toàn thân run rẩy.

Tiểu Yến động tác ôn nhu, sờ nhẹ chạm nhẹ, vắn về tri chà xát, chậm đưng chậm phủ, xúc cảm thật tốt...

Không lâu Tiểu Phụng cả người phảng phất như muốn phi thăng, toàn thân nhũn ra, nhin không được bờ eo nhỏ nhắn uốn éo như xà, cái mông đẹp hơi lay động, tạo ra tầng tầng thịt sóng.

Tiểu Phụng đột nhiên “Ah” một tiếng thấp giọng, ngay cả vành tai phấn nộn cũng đều đỏ bừng rồi, bởi vì từ thuở nhỏ đến giờ Tiểu Phụng một mực không có tự mình an ủi qua, lần đầu cho nên cảm giác gấp nhanh như vậy, cái loại này trên trên nhục thể phát sinh khoái cảm, khiến nàng nhin không được kiều hừ rên rĩ, lớn tiếng thổ lộ chính mình xuân tình ái dục, cuối cùng không thể nhẫn nhịn thụ, vô hạn lớp sóng sau, cao hơn sóng trước trùng kích đến từng lỗ chân lông.

Tiểu Phụng chỉ cảm thấy một trận mê muội đánh úp lại, Tiểu Yến dùng ngón tay tiêm trượt, tiếp tục trượt lên trượt xuống trên đầu âm vật đã lộ ra, Tiểu Phụng nhin không được toàn thân lại run lên:

– Um... Tiểu Yến, ta bị người... khiến cho muốn đi tiểu rồi um..r..

.....

Tiểu Phụng mắc cỡ hai tay che kín đôi mắt lại, lúc này Tiểu Yến đã dừng lại, nằm vật xuống thờ phỉ phò bên cạnh người Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng nghiêng người ngồi xuống, đem một đôi đùi đẹp của Tiểu Yến tách ra..

Tiểu Phụng lúc này cũng bắt chước Trương Siêu Quần dùng lưỡi làm sóng hứng phon, cái âm hộ Tiểu Yến cảm giác cũng càng ngày càng mẫn cảm, thậm chí chỉ là liếm nhẹ đều mang đến cho nàng cơ hồ là một cơn khoái hoạt.

Tiểu Phụng thân thể cúi gằm xuống, đầu lưỡi dính sát lấy hai bên môi nhỏ kiều nộn, nhẹ nhàng gây xích mích, thân thể mềm mại Tiểu Yến ngăn không được nhẹ nhàng kích động, toàn thân hiện lên từng hạt thật nhỏ da gà nổi lên, trong lòng nhộn nhạo.

Trước mắt thân thể óng ánh như ngọc, đỏ bừng làm động lòng người, non giống như hồng chi, trượt như phấn triệt, mà từ khoảng cách gần quan sát, ngay cả khu vực nữ tính thân bí cảm khu hiện lên nếp gấp trước cửa miệng âm đạo hình hoa khế đều rõ ràng bày biện, Tiểu Phụng hai mắt thẩu xích, hơi thở dần dần dày, tâm như lửa đốt, dục vọng trong lòng của Tiểu Yến tràn lan như sông Hoàng Hà, không thể chống cự, càng không thể vấn hồi, khi đầu lưỡi Tiểu Phụng duỗi dài, chống đỡ ngây nhanh dò xét bên trong cái lỗ cửa miệng nhỏ xíu đang bị khép kín tùy ý thâm nhập. . .

Có lẽ là do còn xử nữ, Tiểu Yến từ bên trong âm đạo của nàng ngựa ngáy tình thiêu, tâm hồn thiếu nữ dần dần rối loạn, còn chưa phân rõ thì cũng liền bị từng cơn sóng lũ khoái cảm mãnh liệt quét tới, sóng lớn sóng dữ các loại bao phủ lấy linh hồn của nàng.

Tiểu Phụng đang hưởng thụ bữa bãi, bỗng dưng cảm thấy cái đầu âm vật Tiểu Yến hình cầu như hạt đậu xanh bóng loáng cứng rắn tỉnh anh, sáng long lanh lồi lên như vừa mới ngưng kết thành hồ phách, dần tới đầu lưỡi Tiểu Phụng đưa lên hé môi ngậm chặt, đầu lưỡi trở mình liếm loạn bên trong.

— Ách...um.

Tiểu Yến cơ hồ nghẹn ngào hô kêu lên trong lúc cấp bách kinh hoàng xấu hổ, Tiểu Phụng dùng mọi cách thủ đoạn, làm càn đùa, khiêu khích hạt thịt mềm mại lúc co lại lúc nhảy, lúc rung động lúc nhuyển, kiều lật không ngừng, ngọt ngào, lúc hàm lúc mút, lúc hấp lúc cắn, lúc thêm lúc xuyết, chính Tiểu Phụng cũng là thú huyết sôi trào, muốn ngừng mà không được...

— U... không... không được nữa rồi.á.

Toàn thân mềm yếu như bông, Tiểu Yến má ngọc nóng hổi như lửa, thân thể mềm mại run rẩy, nàng muốn cong chân lên, lại bị Tiểu Phụng gắt gao chế trụ, không thể động đậy, thân thể tiểu cô nương đột nhiên chấn động, hai đầu gối mềm nhũn, nàng cắn chặt đích môi ngăn lại tiếng rên lay động người đích kêu rên, đột cảm giác có một làn ẩm ướt dầy sọng từ bên trong cái bụng dưới tràn bóng, khuếch tán tập kích toàn thân, ngay sau đó cảm giác rất mạnh, mãnh liệt cực kỳ như ra trào phún từ sâu trong âm đạo, trong đầu Tiểu Yến trống rỗng, thần du vật ngoại, thân thể trong phút chốc bắt đầu co rút...

Đột nhiên Tiểu Phụng cảm giác cặp đùi của Tiểu Yến một hồi dồn dập, cứng ngắc thẳng tắp, từ chỗ thịt non cửa miệng âm đạo bỗng nhiên nhú lại, nàng giật mình nhìn lại, thì thấy sền sệt một dòng chất lỏng màu trắng sữa từ cái lỗ hở trào ra vô cùng mê người.

Công phu không lớn, Tiểu Yến cũng như Tiểu Phụng, bên trong âm đạo cùng tuôn ra một bãi chất lỏng dịch nhờn trơn trượt, toàn thân cả hai run rẩy, hai tiểu nha đầu chưa từng trải qua nhân sự, trong mộng lung ý thức, dựa vào đối phương an ủi lẫn nhau, trải qua nhân sinh cuộc sống, lần đầu tiên đạt tới cao trào.

.....

Ra khỏi Hồng Mai Sơn Trang, Trương Siêu Quần chỉ thấy thiên địa cùng phủ một màu trong làn áo bạc, phong cảnh bức này, thật là đẹp không sao tả xiết. hần cùng Chu Cửu Chân đi thẳng một hồi, Chu Cửu Chân bỗng nhiên nói :

— Ngày ấy ở ngay tại đây đã gặp phải ngươi, Trương công tử có còn nhớ không?

Trương Siêu Quần cười nói :

— Sao không nhớ rõ? Bất quá khi đó thực sự là đáng tiếc là không gặp được tiểu thư mỹ lệ này..

Chu Cửu Chân mặt ửng hồng lên, không nghĩ tới Trương công tử này nhìn qua thật hiểu biết nhiều chuyện, nho nhã phong lưu, nhưng nói chuyện cũng rất là lớn mật cực điểm, trong lúc này nàng đang được công tử tán thưởng, dù gì thì Chu Cửu Chân vẫn là mở cờ trong bụng, trong miệng nàng lại nói :

— Trương công tử quá khen, Chu Cửu Chân thật là không dám nhận.

Trương Siêu Quần hư tình giả ý kinh ngạc thốt lên nói :

— À..thì ra tiểu thư tên gọi Chu Cửu Chân, tên rất là hay a!

Chu Cửu Chân e thẹn nói :

— Nơi nào mà hay, cái tên mùi vị chẳng giống như là một cô nương.

Nàng bật thốt lên...

Trương Siêu Quần nói :

— Tiểu thư có chỗ không biết, trên cõi đời này, các cô nương thường được gọi là Mai, Lan, Cúc, Trúc thì thật quá là tầm thường, Chu Cửu Chân... Chu Cửu Chân cái danh tự này khác với tất cả mọi người, ý nghĩa trong trắng lộ hồng chân thật, phi thường thật đặc biệt, tên như vậy mới càng có tính cách, rất là hay.

Chu Cửu Chân ngại ngừng nở nụ cười, nói :

— Thật sự sao? Cửu Chân danh tự này thật sự êm tai?

Trương Siêu Quần gật đầu tiếp tục ba hoa chích chòe :

– Đương nhiên, chỉ có cái tên như thế mới khác với tất cả mọi người, có thể xứng với nguyệt mạo của tiểu thư, vừa được nhìn thấy tiểu thư, tại hạ đã liền nghĩ tới tứ đại mỹ nhân cổ đại, Vương Chiêu Quân, Dương Quý Phi, Tây Thi cùng Điêu Thuyền, nếu hiện tại có thêm một lần nữa lựa chọn, nhất định phải đưa tiểu thư thêm vào, ngũ đại mỹ nhân, Chu Cửu Chân.

Chu Cửu Chân cười khanh khách nói :

– Công tử khoa trương tiểu nữ, nâng tiểu nữ lên tận trên trời.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Nâng đến bầu trời ư? Nếu như cô nương ném thử cây nhục bổng của ta, thì thật sự là bay lên trời đấy”

– Tiểu thư sai rồi, không phải là lời khoa trương, tất cả lời tại hạ nói đều là sự thật a, nếu ai mà không chọn tiểu thư là đệ ngũ đại mỹ nhân, chẳng qua là do người lựa chọn nhất định là nữ nhân!

Chu Cửu Chân nháy đôi mắt đẹp đẽ, đôi lông mi cong cong đáng yêu cực điểm, không hiểu ám chỉ của hắn nên hỏi :

– Tại sao?

Trương Siêu Quần trả lời :

– Tại vì chỉ có nữ nhân, nên chắc chắn là sẽ đổ kị voi dung mạo xinh đẹp của tiểu thư.

Chu Cửu Chân che miệng cười duyên, nhánh hoa run rẩy, chỉ cảm thấy vị Trương công tử này thực sự là nói chuyện quá là khéo, mỗi một câu nói đều để cho lòng người sung sướng, có thể so với biểu ca cả ngày đi theo xú nha đầu Võ Thanh Anh kia, cường hơn rất nhiều.

Chu Cửu Chân nở nụ cười, hỏi :

-Tiểu nữ thật sự là xinh đẹp đến thế sao? Công tử có biết, tiểu nữ cùng với Võ Thanh Anh hợp xưng là ”Tuyệt Lãnh Song Chu“, mấy ngày nữa, là đến ngày Đại Niên, biểu ca cùng Võ Thanh Anh chắc chắn là sẽ đến nhà của tiểu nữ chúc Tết, đến lúc đó, công tử nhìn xem giữa tiểu nữ và Võ Thanh Anh, ai sẽ xinh đẹp hơn.

Trương Siêu Quần nói:

– ”Tuyệt Lãnh Song Chu” lại còn có người cùng sánh được với tiểu thư sao?

Hai người phóng nhanh đi rất xa, khi tới một khe núi, phía trước là một màn tuyết, bất chợt nhìn thấy có vài cây nhỏ màu lam nhạt có hoa từ trong tuyết nhú lên, những đóa hoa ngang nhiên đứng thẳng, Trương Siêu Quần thấy loại cây xanh này sinh trưởng trái với tự nhiên đẹp một cách lạ kỳ, kinh ngạc thốt lên, nói :

– Tiểu thư nhìn xem, đó là loại hoa gì vậy! Mùa đông mà còn bung nở nụ, ta có nhìn lầm không vậy?

Chu Cửu Chân cũng chưa từng gặp loại hoa này, cũng rất là kinh ngạc, hai người ở trong tuyết băng dùng khinh công mà đi, Chu Cửu Chân là hậu duệ đời sau của Chu Tử Liễu là đệ tử và triều thần của Nhất Đẳng đại sư, võ công lấy Nhất Dương Chi làm chủ, được cho là võ học uyên thâm, nhưng thấy Trương Siêu Quần trong lúc nhảy vọt, khinh công như nước chảy mây trôi, nhẹ nhàng vút qua, chính mình phải bám ở phía sau, không khỏi thấy lạ lạ, tự nhủ :

“Hắn khinh công sao lại lợi hại như thế! Ngay cả phụ thân cũng chưa chắc gì sánh bằng được hắn”

Không hiểu vì sao trong phương tâm của nàng lại thấy vui thích.

Sau khi lướt qua nhìn thấy thêm vài cây màu xanh lam có hoa nhỏ trước mặt, hai người quan sát chung quanh, cũng không nhận ra là ra loại cây gì, ngay cả Chu Cửu Chân sinh trưởng ở địa phương cũng không nhận ra, chứ đừng nói là Trương Siêu Quần.

Tuy rằng không biết đây là cái gì, nhưng loại hoa cỏ mọc kì lạ như vậy, trái với quy tắc thiên nhiên thì có thể không đơn giản, Trương Siêu Quần nói :

– Nói không chừng đây là tiên thảo trường sinh bất lão đấy!

Chu Cửu Chân cười nói :

– Từ đâu mà mọc nhiều tiên thảo như vậy, nếu thật sự là như vậy, thì cũng sẽ không còn ở đây, khi nào chúng ta quay trở về, để tiểu nữ gọi người chăm sóc vườn trong nhà đến đây đem hoa cấy ghép trong vườn hoa sơn trang.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Chu Cửu Chân hỏi :

– Trương công tử, tiểu nữ thấy khinh công của công tử rất tốt, xin hỏi là sư thừa của môn phái nào vậy?

Trương Siêu Quần nói :

– Tại hạ là đệ tử phái Võ Đang, thái sư phụ chính là Trương Tam Phong, võ công của tại hạ tất cả đều là do thái sư phụ dạy dỗ.

Chu Cửu Chân ngạc nhiên, giương miệng nhỏ hồng hào, chưa tin tưởng lắm hỏi :

– Trương chân nhân phái Võ Đang! Lão tiền bối đó là thái sư phụ của công tử?

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

– Sao vậy? Tại sao tiểu thư lại kinh ngạc như thế?

Chu Cửu Chân bên trong lòng tim thỉnh thoảng nháy loạn, thì ra hần là đệ tử phái Võ Đang nổi tiếng thiên hạ, đây là chân chính danh môn đại phái! Chu Cửu Chân càng nhìn hần càng cảm thấy thích thú trong lòng, nói :

– Phái Võ Đang trong Trung Nguyên cùng phái Thiếu lâm được xưng là song hùng đại môn phái, Võ Đang thất hiệp danh chấn thiên hạ, trên giang hồ ai mà không biết? Chả trách gì khinh công của công tử lợi hại như vậy..

Một đôi mắt to linh lóng lánh phát quang, tràn ngập sự thần phục.

Trương Siêu Quần nở nụ cười giả vờ khiêm tốn nói : ‘

– Võ Đang tuy rằng tiếng tăm lớn, là do được người trong võ lâm coi trọng, nâng lên như vậy, cũng chưa là cái gì cả, đúng ra là Chu gia mới đúng là chân chính danh môn đây, năm xưa thiên hạ ngũ tuyệt Đông Tà Hoàng Dược Sư, Trung Thần Thông Vương Trùng Dương, Nam Đế Đoàn Hoàng Gia, Tây Độc Âu Dương Phong và Bắc Cái Hồng Thất Công là cỡ nào uy danh, Ngự Tiều Canh Độc là bốn người đệ tử của Nam Đế trong đó có thư sinh Chu Đan Thần, là đệ tử đặc ý nhất của Nam Đế Đoàn Hoàng Gia (Nhất Đẳng Đại Sư.)

Chu Cửu Chân càng kinh ngạc, hỏi :

– Ủa..sao công tử lại biết nhà tiểu nữ là hậu duệ đời sau của họ Chu?

Trương Siêu Quần gạt mình, hần vừa rồi nhất thời quên là mình đã từng xem qua các bản truyện trong thời hiện đại nên biết, cũng may là Chu Cửu Chân không có biết đến, nên linh cơ hơi động, nói :

– Ta vừa rồi nhìn khinh công của tiểu thư cũng nhìn ra một chút, không biết là đoán đúng hay không?

Chu Cửu Chân giờ khắc này đối với Trương Siêu Quần xem như là triệt để phục phục rồi, vóc người anh tuấn bất phàm, lại là danh môn đệ tử, kiến thức càng là uyên bác, vừa rồi chỉ nhìn qua mình hiển lộ ra chút ít khinh công liền có thể suy đoán ra lai lịch nhà mình.

Trong lòng không tránh khỏi xao xuyến nói :

– Chúng ta đi ra đã lâu, hãy trở về đi thôi, phụ thân tiểu nữ nếu biết công tử là đệ tử Võ Đang, nhất định sẽ thật cao hứng, tiểu nữ muốn nhanh đi về, nói cho phụ thân biết là tiểu nữ lượm được dọc đường một đệ tử Võ Đang mang về.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Cái gì mà là lượm? Rõ ràng là tiểu thư đường cầu ngâm tha ta về nhà.

Trong lúc đùa giỡn, tâm tư bồi hồi Chu Cửu Chân bỗng nhiên đạp hụt chân, duyên dáng gọi to một tiếng, thân thể mềm mại mềm nhũn hướng về trên mặt đất té ngã, Trương Siêu Quần tay mất lạnh lẽ, liền đưa tay liền nâng đỡ nâng.

Bất chợt Trương Siêu Quần thấy bàn tay phải mình chụp vào khối thịt mềm nhũn, không khỏi cả kinh, vội vàng rút tay về, vừa rồi bàn tay hần lại nâng đỡ vừa vận tìm thấy ngay bầu vú của Chu Cửu Chân rồi!

Nào ngờ hần gạt mình nói lòng tay, Chu Cửu Chân dưới chân bị lệch đi, khiến cổ chân thốn đau, khuôn mặt nàng đau đến trắng bệch, thuận thế ngã vào trước ngực của Trương Siêu Quần

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Dã Chiến Chu Cửu Nhân (3)

– Á...

Chu Cửu Chân kêu to một tiếng, ánh mặt trời lúc này đã phóng xuyên qua màn tuyết trắng phau, chiếu sáng trên khuôn mặt Trương công tử vốn là anh tuấn càng thêm xán lạn, Chu Cửu Chân tâm thần rung động, cảm thấy trong đầu choáng váng trời đất quay cuồng, vừa rồi hần một bàn tay chụp trúng phía trước bầu vú, cái nơi mà chưa bao giờ có bị nam tử nào đụng vào, giờ khắc này cái eo nhỏ nhắn lại bị một cánh tay mạnh mẽ nâng đỡ, con người Trương Siêu Quần lóe sáng, phản chiếu in hình khuôn mặt kiều diễm của mình trong ánh bình minh.

Nàng nghe được nhịp tim mãnh liệt, cũng không phân biệt được là của hần hay là của mình, một cái mùi trần ngập khí tức hồ hấp nam tử, một đôi môi mềm mại nhẹ nhàng đụng vào trên cặp môi thơm nức, giống như điện giật, hơi thở Chu Cửu Chân hầu như muốn đình trệ, nàng biết đây là hần đang hôn mình, ở nhà nàng cũng đã từng không cần thận, nhìn thấy phụ thân ở trong thư phòng cùng mẫu thân cũng là như thế ôm hôn với nhau.

Một cái đầu lưỡi ở trên môi nàng liếm lên, tê tê giống như là muốn tiến vào trong miệng, Chu Cửu Chân vừa sợ lại vừa thẹn, muốn lại tránh khỏi hần, nhưng chẳng biết vì sao, cánh tay bủn rủn vô lực, tuy hai con mắt khép chặt, nhưng mơ hồ trong tâm trí lại có thể nhìn thấy gương mặt kia hoàn mỹ tuấn tú, dưới sự khuấy động tâm thần, cái miệng nhỏ của nàng buông lỏng, ngay lập tức đầu lưỡi hần liền duỗi vào bên trong khoang miệng của nàng.

Nhìn đôi mắt khép hờ rung động, lông mi thật dài theo hình vòng cung, giống như là con búp bê thời hiện đại vậy, da thịt thiếu nữ trắng nõn như ngọc, không tìm được một tia ty vết, thời hiện đại nữ tính hay sử dụng các loại mỹ phẩm dưỡng da, nhưng hiếm thấy có da thịt được như nàng.

Trong lòng người ngọc phát run mềm mại như là không xương, khí tức thanh tân khê nhã, Trương Siêu Quần không khỏi động tình, một bàn tay ở sau lưng nàng qua lại vuốt ve, thật là không biết ở bên trong một thân áo hồ cừu thuần trắng, là một bộ dạng như thế nào đây!

– Trương công tử... trên người công tử có mang theo binh khí sao?...

Chu Cửu Chân nhẹ nhàng nói mê, mị nhãn như tơ hơi mờ, đôi mắt đọng nước lách tách, thiếu nữ e thẹn, hiển lộ không bỏ sót một điều gì.

Trương Siêu Quần gương mặt tuấn tú cũng đã ửng đỏ, thì ra là do mình không kim lòng được, trong đầu có ý nghĩ kỳ quái, bên dưới háng cây dương ngang nhiên đứng thẳng, cạ vào ở bụng dưới Chu Cửu Chân!

– Ừm.... ta... ta có mang theo một cây gậy nhỏ để phòng thân, không có chuyện gì... tiểu thư... tiểu thư thật sự rất đẹp, rất giống như là búp bê, làm cho người phải thương yêu, khiến ta không nhịn được, liền muốn lúc nào cũng phải bảo vệ cho tiểu thư.

Trương Siêu Quần miệng lưỡi công phu quả nhiên là sắc bén, đối với loại cô nương chưa từng trải qua nhân sự, so với lời nịnh nọt của hần đưa lên còn có lớn hơn cả uy lực của quả bom nguyên tử, Chu Cửu Chân phương tâm mê say, dịu dàng hỏi :

– Con búp bê? Đó là cái gì vậy?

Trương Siêu Quần mỉm cười nói :

– Đó là ý tứ diễn tả phi thường đáng yêu, tiểu thư chẳng lẽ không biết chính mình có bao nhiêu sự đáng yêu sao?

Nhưng trong lòng hần lại thầm nói :

“Đáng yêu chính là lúc ta có thể đút cây dương vật vào âm đạo của tiểu thư, đó mới chính là ý tứ đáng yêu...”.

Chu Cửu Chân ừ một tiếng, đem vầng trán chôn ở trước ngực Trương Siêu Quần nói :

– Vậy có phải là công tử yêu thích nhân gia đây?

Trương Siêu Quần nghe xong câu hỏi này, trong lòng nóng lên như là vừa uống rượu nguyên chất, lấy kinh nghiệm phong phú của hần, chẳng lẽ còn phân không ra đây là cái ý gì của nàng sao?

Trương Siêu Quần lúc này làm gì mà còn khách sáo với nàng, đem mỹ nhân đến ôm chặt vào trong ngực, cúi đầu hôn lên vầng trán trơn bóng, một bàn tay ôm thân thể mềm mại nàng, một bàn tay khác bắt đầu gỡ ra hạnh kiểm xấu dao động, ở trên eo thon vuốt ve nhẹ, nhẹ nhàng giống như là người lính công binh dò xét gỡ mìn vậy, rồi hướng về cái mông tròn trịa ưỡn lên của nàng, chậm rãi nắn bóp vòng quanh...

– Ừm...um.

Chu Cửu Chân thân thể nhiệt tăng lên cùng với run rẩy, Trương Siêu Quần càng tăng nhanh tốc độ ở bên dưới, cái mông co dãn mười phần ở dưới bàn tay trượt lên trượt xuống, da thịt non nớt ở bên trong lớp vải quần phóng ra mê người xuân ý..

– Đứng... đứng..Trương công tử, chỉ là phu thê mới có thể... sờ ở đó!

Nàng thở gấp với lời nói kháng nghị, nhưng chẳng khác nào đang làm nũng, giống như là ám chỉ.

Trương Siêu Quần làm như không nghe lời của nàng, bàn tay dời đi phương hướng, đột nhiên liền tiến quân thần tốc, lật bàn tay vào bên trong cái âm hộ chỗ riêng tư bên ngoài cái tiểu khố.

– Á!

Chu Cửu Chân chỉ cảm thấy một luồng cảm giác kỳ dị từ nơi âm hộ cấp tốc khuếch tán ra đến thẳng tới toàn thân, loại dạng không nói ra được sung sướng, loại khiến người ta muốn như là hòa tan, nàng chưa bao giờ cảm thụ qua, mê say ở bên dưới, nàng hoảng hốt biết đây là điều không thể, nhưng cũng không đành lòng đẩy hắn ra, chỉ cảm giác mình thật giống như là ở vách núi từ trên đỉnh trôi bồng bềnh hạ thấp xuống, không biết là ở nơi nào...

Nhìn nàng dáng dấp xinh đẹp e lệ khả ái, trên khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo ửng đỏ một mảnh, trắng bên trong thấu hồng bên ngoài, thật là hoàn mỹ a! Hắn sớm đã biết trong nguyên bản Chu Cửu Chân là một mỹ nhân, nàng đối với Trương Vô Kỵ thì tìm mọi cách lừa dối, thậm chí tâm địa rất là ác độc, để đối đãi với mỗi tình đầu ngây thơ của Trương Vô Kỵ...

Giờ khắc này Chu Cửu Chân ở trong ngực mình, có thấy gì đáng về may mắn tâm địa ác độc? Trương Vô Kỵ kia đối với này mỹ nhân này vừa gặp đã thương, đúng ra là Trương Vô Kỵ vẫn rất có ánh mắt nhìn, Tiểu Phụng, Tiểu Yến tuy rằng cũng là xinh đẹp đáng yêu, mỹ lệ thanh thuần, nhưng so với Chu Cửu Chân, thật ra là quá chênh lệch, Chu Cửu Chân này trong mỗi cử động vung tay nhấc chân, đều toát ra khí chất con nhà quyền quý cao sang, nếu cứ cho Tiểu Phụng, Tiểu Yến là hai vị tiểu thư, thì Chu Cửu Chân mới là chân chính đáng dấp của một cô công chúa, từ nhỏ địa vị đã được người che chở tôn sùng, làm cho nàng có một vẻ đẹp ảo ảnh mơ hồ không có hiện thực trong cuộc sống của người bình thường, đó là bất luận thiếu niên nào nếu gặp qua đều sẽ không kìm lòng được, đều xem nàng là hình ảnh đối tượng của mỗi tình đầu, Trương Vô Kỵ trong nguyên bản là nhân vật chính, nhưng Trương Vô Kỵ vẫn là một người bình thường, mà người bình thường một khi đã gặp thấy Chu Cửu Chân, trong lòng chỉ có thể phóng tầm mắt nhìn yêu thích, mà không dám có cảm giác khinh nhờn, nhưng... ta là Trương Siêu Quần không phải là người bình thường! Thấy mỹ nữ, trong đầu ta nghĩ tới chuyện đầu tiên, chính là làm sao thu vào tay, chính là làm sao có thể nhìn bên trong xiêm y dưới đáy chân thực ngon ngọt.

Bây giờ thì Chu Cửu Chân đang hoảng sợ ngượng ngập, phía dưới nhìn không được toàn thân run lên, kẹp chặt lại đôi đùi ngọc, cô có thể cảm giác được, cái nơi khó xử kia rõ ràng đã ướt át.

Cảm thụ được Trương Siêu Quần cường lực vuốt ve, Chu Cửu Chân từ đáy lòng nổi lên một loại xấu hổ khoái cảm kích thích, cô cảm giác chưa từng có này cứ như vậy tập kích vào nơi cái âm hộ thần thánh, làm cho người ta không thể kháng cự, dung mạo như thiên tiên Chu Cửu Chân, đến nay vẫn là băng thanh ngọc khiết một thân xử nữ, dưới sự ma khí tán tỉnh trêu đùa của Trương Siêu Quần chỉ đành chịu đựng dịu dàng ngoan ngoãn như con cừu non.

– Cửu Chân, tại hạ gọi tiểu thư như thế được chứ?

Trương Siêu Quần lời nói êm đềm như tăng thêm liều thuốc kích thích với nàng.

Chu Cửu Chân đã sớm bị hắn sờ soạng lạc lối ở trong thiên đường tình ái nam nữ, nàng chỉ cảm thấy mỗi lời hắn nói ra đều ngon ngọt, mỗi một cái động tác của hắn, đều khiến người ta không nhịn được vui sướng đến muốn bay lên trời.

– Vâng.. công tử cứ gọi tiểu nữ là Cửu Chân, còn tiểu nữ sẽ gọi công tử ra sao?

– Tiểu thư cứ gọi tại hạ là Siêu Quần ca đi!

– Uả.. vậy công tử không phải tên gọi là Trương Vô Kỵ sao?

– Trương Vô Kỵ là đại danh của tại hạ, ta còn có cái tên hứ gọi là Siêu Quần, tiểu thư cứ gọi theo tên hứ của tại hạ đi!

– Hừm, Siêu Quần ca, muội... muội... yêu thích....

Thiếu nữ không kìm lòng được nữa rồi nên nói câu này ra, nhất thời lúng túng không thể chịu được, hai cái cánh tay nhu nhược đưa nàng ôm chặt lấy Trương Siêu Quần, một đôi tiểu quả đào căng phồng kề sát ở trước ngực Trương Siêu Quần, uốn tới ẹo lui....

Trương Siêu Quần ở bên thùy tai nhỏ nhỏ của nàng nhẹ nhàng liếm lấy, ôn nhu nói :

– Huỳnh cũng yêu thích muội, nếu như có thể mỗi ngày đều được ôm muội, nếu như có cho huỳnh làm hoàng đế huỳnh cũng không nhận, muội có biết huỳnh thích nhất muội là cái gì không?

Chu Cửu Chân lắc đầu, ngẩng lên khuôn mặt đỏ hồng hồng xinh đẹp, hỏi :

– Siêu Quần ca, huỳnh yêu thích nhất muội cái gì?

Trương Siêu Quần ở trên đôi môi đỏ tươi ướt át của nàng hôn một cái, nói :

– Huỳnh yêu thích đôi mắt, yêu thích cái mũi, yêu thích đôi môi, yêu thích khuôn mặt của muội, yêu thích luôn cả... cái mông này!

Nói xong, bàn tay hắn ở trên cái mông săn chắc của nàng ngắt lấy một cái, ngón tay bị cái cái mông căng tròn ngáp co dãn, da thịt ép lại rồi mạnh mẽ bung ra.

– Á...

Chu Cửu Chân hồn đỗi không chịu nghe theo câu nói này, hai bầu vú nhỏ ở trước ngực Trương Siêu Quần cọ tới cọ lui, suýt đến làm cho Trương Siêu Quần trong lòng ngứa ngáy gian nan, hắn chặn ngang ôm lấy nàng, nhìn lên chung quanh, thấy cách đó không xa có một sơn động cái cao hơn một trượng, nằm khuất sâu trong vách núi, phong tuyết có thể không thổi tới vào trong động, ngoài cửa sơn động, có một đồng gỗ cháy đen, nghĩ đến đã từng có

người ở bên trong hang núi tránh né gió tuyết.

Trương Siêu Quần lập tức nhẹ giọng nói :

– Chân của muội bị đau, chúng ta lên nơi đó sơn động, để huynh giúp muội xoa bóp nhé.

Thiếu nữ trong lòng ngọt ngào, mỉm cười, nói :

– Được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Dã Chiến Chu Cửu Nhân (4)

Đi vào hang núi này hần mới phát hiện, thì ra bên trong động không sâu lắm, bất quá tầm 2, 3 trượng, ngoài dự đoán mọi người chính là trong động lại rải đầy cỏ khô, trên đất cũng có dấu qua vết tích là có người đi từng đến qua, Trương Siêu Quần trong lòng thịch thịch nhảy loạn, cổ nhân nói cái gì quần từ bất khí ám thất, cái gọi là ám thất, thì phải là hắc ám đen thui không thấy gì, nhưng đáng tiếc, sơn động nho nhỏ này không một chút nào ám, lại là sáng trưng, ánh mặt trời chiếu ở trên mặt tuyết, phản xạ quang ảnh ở trong động lay động.

Trương Siêu Quần đem Chu Cửu Chân từ trong lòng buông ra, thấy nàng lông mày cau lại, nên hỏi :

– Rất đau sao?

Chu Cửu Chân đáng thương gật gật đầu, đỏ bừng bừng trên mặt bị khúc xạ ánh sáng bên ngoài phản chiếu lên càng là xinh đẹp bắn ra bốn phía, Trương Siêu Quần đưa chân phải của nàng uy hữu kê nâng lên, nhẹ nhàng tìm thấy nơi cổ chân, Chu Cửu Chân bị đau, đau la “ừ” thành tiếng, Trương Siêu Quần đưa tay cời ra chiếc hài, một đôi khéo léo chân ngọc, cũng tinh xảo như vậy, không khỏi tâm thần rung động, trong lòng tim nhảy lên như cô, nhẹ nhàng ở trên chân nàng vuốt ve.

Chu Cửu Chân mặc cỡ không dám đi nhìn hần, vàng trán cúi xuống, cái cổ da thịt trắng loáng, mái tóc xoã tung, thực sự là đẹp không sao tả xiết, vừa ở cổ chân nàng nắm nhẹ, vừa nói :

– Cửu Chân, muội đẹp như thế, tương lai sau này nếu ai cưới muội, thì thật là quá hạnh phúc, mỗi ngày chỉ cần nhìn ngắm muội, cũng là rất hài lòng.

Chu Cửu Chân e thẹn nói :

– Huynh luôn nói muội đẹp, ba câu nói thì đã có hai câu khen muội, cũng không biết là huynh có phải là nói thật sự không nữa.

Trương Siêu Quần nói:

– Đương nhiên là thật sự, những câu nói đều phát xuất từ đáy lòng, muội không tin sao?

Chu Cửu Chân cúi đầu nói :

– Nếu là thật sự, vậy huynh...

Bỗng nhiên nàng đẩy mặt đỏ bừng, nói không được.

Trương Siêu Quần vội hỏi :

– Muội muốn hỏi huynh cái gì?

Chu Cửu Chân lắc lắc đầu, nói :

– Không cái gì. À.. đúng rồi, huynh là đệ tử phái Võ Đang, vậy nhà huynh cũng ở Võ Đang sơn?

Trương Siêu Quần chỉ hơi trầm ngâm, nói :

– Không sai, nhà huynh ở Võ Đang sơn, nhưng chỉ là phụ mẫu của huynh đã không còn tại thế.

Nói xong hần thở dài, nhưng trong lòng tự nhủ :

“Con xin lỗi cha mẹ, con nói các người không còn sống nữa, đó là nói cha mẹ không ở nơi này cái thế giới võ hiệp này, chứ không phải là trù ẻo cha mẹ

chết đầu nhé. “

Chu Cửu Chân trầm thấp một tiếng đầy áy náy, nói :

– Xin lỗi, muội không phải là cố ý.

Trương Siêu Quần cười cợt, nói :

– Không sao.

Nhưng trong lòng nghĩ đến, chính mình đột ngột xuyên qua tới nơi này, cha mẹ ở nhà chắc chắn là cho rằng ta đã quang vinh hy sinh vì tổ quốc, Cố Ngưng Hề nàng cũng đã biến thành quả phụ. Ai dà... cũng không biết bọn họ thương tâm đến như thế nào đây!

Tâm tư tung bay, giống như lá rụng trong nước chảy, trôi nổi bồng bềnh, bỗng nhiên một thân thể ấm áp nhích lại gần, trong lòng hơi động, Chu Cửu Chân đã tựa ở người cánh tay mình, thuận tay hắn liền ôm vào thân thể nhu nhúc của nàng.

Hai người một lúc lâu không nói, lát sau Chu Cửu Chân nói :

– Muội...muội thật ra vừa rồi muốn hỏi huynh...nếu huynh cảm thấy muội xinh đẹp, vậy...huynh có nguyện ý cưới muội không vậy?

Trương Siêu Quần ngây người, làm gì cũng không nghĩ tới, đây là từ trong miệng Chu Cửu Chân nói ra. Ông trời à.. lẽ nào ngày hôm nay mình được sao đào hoa chiếu mệnh? Vén vén trong một buổi sáng, Tiểu Phụng, Tiểu Yên giờ thì cộng thêm Chu Cửu Chân, tiểu gia ta tán gái tốc độ quá trâu bò, thực sự là so với hoàng tử điện kinh Lữ Tường thời hiện đại còn nhanh hơn a! Ta lẽ nào thật sự lại có đại mị lực như thế ư? Tại sao ở thời hiện đại thì không được phong tao như vậy? Úi trời...ta có mị lực lớn đến nỗi cô gái mới lớn cũng chủ động mở miệng cầu hôn! Trời ạ, ta là đang nằm mơ sao? Ồ...uổng quá chỉ là không có hoa tươi cùng với nhẫn kim cương mà thôi

Chu Cửu Chân vừa thấy hắn đã cảm thấy động lòng, nhất là vừa mới bị hắn khinh bạc một phen, phụng tâm đã âm thầm cho phép, lại nghe hắn nói là đệ tử Võ Đang, danh môn đệ tử, người cũng cao lớn tuấn tú, vượt quá biểu ca rất nhiều, sao lại không động lòng cho được? Trong thiên hạ đa số các cô nương đa số ái mộ hư vinh, Chu Cửu Chân hà cớ gì mà có thể ngoại lệ? Chỉ có điều sau đó khi nàng nghe hắn nói :

“...muội đẹp như thế, tương lai sau này nếu ai cưới muội, thì thật là quá hạnh phúc...”

Lời này của hắn nói ra, Chu Cửu Chân cảm thấy không có chút nào có lợi cho mình, nàng sợ hắn không để ý tới mình, cho nên mới vứt bỏ sự rụt rè, ngưng ngưng hỏi hắn như vậy.

sau khi hỏi xong, phụng tâm chạy loạn, vừa then lại sợ, chỉ lo là hắn nói bản thân đã có thể thất rồi.

(Thời cổ xưa nam nữ lấy nhau rất sớm, thời Đường triều thì nam 15 tuổi, nữ 13 tuổi trở lên, là đã kết hôn được rồi, đặc thù thời đó thường xuyên chiến loạn, càng cổ vũ tảo hôn, để mau chóng sinh sôi nảy nở nhân khẩu. Ở thời Xuân Thu chiến quốc, Việt Câu Tiễn vì phạt Ngô, ban bố pháp lệnh : nữ từ 17 tuổi không lấy chồng, thì cha mẹ có tội; nam 20 tuổi không cưới vợ, thì cha mẹ có tội.)

Trương Siêu Quần nhìn qua hình dạng ở đây cũng đã sắp xấp xỉ tuổi đời 20, trong nhà đã cưới chính thất thì cũng không có gì kỳ lạ, là lấy từ câu này.

Thấy hắn dờ ra, không biết đang suy nghĩ cái gì, trong lòng Chu Cửu Chân càng là thấp thỏm, chỉ lo hắn xem thường mình lớn mặt như thế, nên nàng không tránh khỏi nước mắt chảy ra.

Đột nhiên, Trương Siêu Quần vỗ đùi, kêu lớn :

– Đồng ý! Ai mà không muốn lấy muội thì chính là kẻ ngu si!

Chu Cửu Chân tim đập loạn, nín khóc mỉm cười, nói :

– Huynh... huynh thật sự là...nguyện ý? Có biết là nhân gia trong lòng sợ đến chừng nào không?

Trương Siêu Quần đưa nàng ôm chặt, cười ha ha một trận, mới nói :

– Huynh lâu trả lời như vậy, là vì mừng đến mức sững sờ không nói nên lời đấy!

Chu Cửu Chân kiều nhan sinh xuân, đôi mắt đẹp như sao, e then vô hạn, nằm ở trong lòng ngực rộng rãi của hắn, cảm thấy đôi cánh tay hắn cường lực mạnh mẽ, không biết có bao nhiêu là an toàn, mình bây giờ thật giống như là một con chim nhỏ, còn hắn ôm ấp chính là một cái tổ chim.

Trương Siêu Quần mùi hương nồng nàn nhuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng, không khỏi trong lòng nhảy loạn, thiếu nữ nhàn nhạt mùi thơm cơ thể, thân thể mềm mại kiều nhuyễn như là không xương, trong lòng ngực hắn bên trong dần dần toả nhiệt.

Một bàn tay... lặng lẽ luồn vào bên trong quần dài hồ cừu của nàng, để ở eo lưng vuốt ve, Trương Siêu Quần biết, chưa từng trải qua nhân sự xử nữ, cần phải từ từ dạy dỗ, đối với chuyện như thế này, trong lòng xử nữ quá nửa là vừa then lại sợ, các nàng chờ mong, nhưng cùng lúc lại có rất nhiều lo lắng, thường thường không thể thả lỏng lòng dạ để hoàn toàn hưởng thụ tình dục nam nữ khi yêu.

– Siêu quần ca, huynh đừng... đừng như vậy... chúng ta còn không kết hôn, như vậy không được...

Chu Cửu Chân bị hấn mò cả người nóng lên, đã vậy còn bàn tay xấu kia tìm thấy đến cái mông tròn, lại theo mò trên cặp bắp đùi, vùng đất hoang này chưa bao giờ bị người khai thác qua, làm sao chống lại Trương Siêu Quần hoa tay già đòi khiêu khích như vậy?

Bàn tay xấu khi nghe đến lời kháng nghị của nàng, vẫn không chịu thả ra, Chu Cửu Chân vừa thẹn vừa vội, lúc này chính là ban ngày, ánh mặt trời xán lạn, nào có ai ban ngày mà dám làm như thế, nàng gấp gấp lo sợ ở bên dưới háng mình bàn tay hấn đang sờ loạn, bên trong cơ thể nội lực bỗng dưng kích phát, muốn đánh văng bàn tay Trương Siêu Quần người xấu này văng ra.

Do xảy ra chấn động, bàn tay Trương Siêu Quần cảm thấy một luồng nội lực từ trong người nàng đẩy ra, vùng đan điền trong cơ thể hấn lập tức một cách tự nhiên mà sinh ra lực phản chấn, nội lực theo từ người nàng kích thích ra đến nội lực va cả hai chạm nhau một thoáng, trong nhất thời, Trương Siêu Quần liền cảm giác được nội lực của chính mình xuyên thấu qua thân thể của nàng...

Trương Siêu Quần ngẩn ngơ, vội vàng hỏi :

– Muội không sao chứ?

Chu Cửu Chân kiều hừ một tiếng, nhẹ giọng nói :

– Huynh... huynh làm muội có cảm giác là huynh đem nội lực chuyển nhập vào trong thân thể muội... muội không có chuyện gì, nhưng lại tựa hồ cảm nhận được có thêm hai bàn tay nằm ở bên trong, một bàn tay ở trên lưng muội, còn có một bàn tay ở... ở trong cơ thể muội!... huynh... truyền nội lực cho muội sao?

Trương Siêu Quần ngạc nhiên nói :

– Không có a!

Hấn thử vận thêm một chút nội lực ở bàn tay đang mò dưới háng nàng.

– A...

Chu Cửu Chân kinh ngạc thốt lên.

Trương Siêu Quần vội vàng hỏi :

– Sao vậy?

Chu Cửu Chân sắc mặt đã hồng, ngẩng mặt lên, sáng giọng nói :

– Muội cảm giác bàn tay kia... tay kia, tìm thấy bên trong chỗ của muội đi tới!

Trương Siêu Quần lại càng ngẩn ngơ, phải biết là khi truyền nội lực qua thân thể bên trong người khác cũng không có việc gì khó, chỉ cần có tu vi nội công tâm mười mấy hai mươi năm, là có thể làm được, như vậy thì có thể giúp người khác tăng cường nội lực, nhưng bởi vì tính chất nội lực không giống nhau, trên căn bản là nếu đưa vào năm phần, đối phương có thể tiếp thu đến một phần là quá tốt rồi, theo thời gian, thì nội lực chậm rãi biến mất, với lại nội lực cũng chia ra cương nhu, thậm chí lại còn có chia ra nhiều nhánh phân loại, có loại nếu nội lực quá mạnh, đối phương chỉ có nội lực căn bản thì một thành cũng không chịu được, nhưng tỷ như trong Thiên Long Bát Bộ thì Vô Nhại Tử đem chính mình gần 100 năm nội lực truyền qua cho Hư Trúc, thì cũng có thể được, nhưng đánh đổi bản thân nội lực khô cạn mà chết...

Hắn biết mình tu luyện nội công là Ngọc Nữ Tâm Kinh, loại võ công này kỳ diệu ở nội công bên trong, vào giai đoạn này đã sớm bị thất truyền, Ngọc Nữ Tâm Kinh chẳng những có thể dùng để vận dụng cải thiện tăng cường ở phương diện nào đó công năng của nam tử, còn có thể làm cho nữ tử thu được nhiều ích lợi, nhưng đây là hắn cùng với Tiểu Long Nữ thông qua thiếp thân trải nghiệm mà phỏng đoán ra, chỉ sợ ngay cả người sáng lập Ngọc Nữ Tâm Kinh là Lâm Triều Anh cũng không biết, trong lúc này lại có thể sản sinh ở trên cơ thể Chu Cửu Chân hiệu quả thêm “một bàn tay”, điều này không cho hắn kinh ngạc sao được?

– Cửu Chân, muội có thể nói rõ một chút, đến cùng một loại cảm giác là ra sao vậy?

Trương Siêu Quần trở nên hưng phấn, nguyên lai Ngọc Nữ Tâm Kinh này vẫn còn hiệu quả đến bậc này, thực sự là quá bất ngờ....

Chu Cửu Chân e thẹn nói :

– Chuyện này... chuyện này... làm sao nhân gia mở miệng nói được mà...!

– Cửu Chân... muội nhất định phải nói, hơn nữa huynh còn muốn nghe thật tỉ mỉ, vì điều này quá trọng yếu, huynh mới phát hiện một biện pháp, nếu như có thể thành, thì nội công của huynh lại có nhiều thêm công dụng rồi! Ha ha....

Chu Cửu Chân thấy hắn phấn khích cực kỳ, trong lòng tin tưởng mấy phần, trừ trừ một chút, lúc này mới nói:

– Vừa rồi... vừa rồi, nội lực của huynh thật giống như là thêm một bàn tay, cứ như thế.. tìm vào trong... chỗ kia của muội mò tới...

Trong lòng xấu hổ đại thịnh, nàng nhào vào trong lồng ngực của hắn không dám nhìn.

Trương Siêu Quần thấy nàng đáng đáp như thế, cũng đoán được mấy phần, nhưng vì muốn xác định rõ là nàng nói ở trước ngực hay vẫn là bên dưới... cái âm hộ của nàng, nên hắn vẫn hỏi :

– Chính xác là ở đâu vậy?

Hắn lại đưa tay ra, cấp tốc sờ soạng một cái ở trên cái mu âm hộ nàng.

Chu Cửu Chân duyên dáng gọi to một tiếng, gắt giọng :

– Đứng rồi, chính là chỗ đó, huynh mà còn sờ soạng ở chỗ đó, ngày mai muội sẽ gọi Trần Viễn tướng quân với Bình Khẩu tướng quân cắn đứt cánh tay xấu của huynh!

Trương Siêu Quần cười nói :

– Muội cam lòng sao?

Nói xong hắn thu tay về, rồi lại đưa tay đặt ở trên cái âm hộ nàng vận lên thêm ra một ít nội lực.....

(Ngọc Nữ Tâm Kinh có quá trâu bò không? Khả khả... vì phối hợp với anh em sắc lang có nguyện vọng nóng bỏng, tác giả Thạch Đầu sẽ cho Ngọc Nữ Tâm Kinh tăng cường thêm một số công dụng mới, đầu tiên chính là công dụng có thể cải tạo bộ phận dương vật lớn ra thêm phần nào đó, thứ hai là sau một chương lại tí mĩ kể lại nói cho công dụng có thêm bàn tay... khiến cho Trương Siêu Quần có thể tiến hành công tác vĩ đại dùng loại này tấn công đẩy ngã các hiền thê thúc phụ, và các cô nương khả khả.....)

Bạn đang đọc truyện *Tân Y Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Dã Chiến Chu Cửu Nhân (5)

– Um...um.

Chu Cửu Chân hai gò má đỏ như lửa thiêu, ở trong lòng Trương Siêu Quần thân thể run rẩy.

– Huynh...đừng có...sờ nữa...huynh đừng...

Trương Siêu Quần càng ngày càng kinh ngạc, tay của mình, chỉ dán vào trên cái tiểu khố của nàng, nào có động đây? Nhưng trong cơ thể hắn thì có một luồng chân khí dựa theo tâm ý của hắn ở bên trong âm đạo của nàng bơi lội, trời ạ! Nguyên lai, nội lực Ngọc Nữ Tâm Kinh còn có thể tạo được tác dụng như vậy!

– Muội không chịu nổi... .. huynh làm cái gì vậy? Tại sao muội thấy thật giống có một bàn tay ở bên trong...cái kia của muội chui tới chui lui?

Chu Cửu Chân cũng không ngồi yên được nữa, nằm vật xuống đám cỏ khô, hai chân tách ra, đôi mắt đẹp khép hờ, môi đỏ nho nhỏ hơi mở ra, một đôi tay ngọc ở giữa hai chân mình vuốt nhẹ, nũng nịu nói :

– Đều do huynh...làm muội... ở chỗ bên dưới.. đều ướt!

Nhẹ nhàng thở gấp, Chu Cửu Chân giờ khắc này là e ấp vô hạn, mới vừa rồi bị hắn dùng chân khí ở giữa hai chân chính mình một phen hồ đồ, dĩ nhiên bên trong âm đạo dịch nhờn bài tiết tuôn ra ướt đầm, giờ khắc này thoát ly khỏi ma chướng của hắn, nàng cũng bình tĩnh trở lại, chỉ có điều ở dưới cái âm hộ dính dính một mảnh dịch nhờn ở bên trong cái tiểu khố, làm không có thoải mái chút nào.

Trương Siêu Quần mở cò trong bụng, chính hắn cũng không nghĩ ra sẽ có hiệu quả như thế này, vừa rồi hắn đem chân khí truyền vào bên trong cơ thể nàng, tựa hồ có thể cảm giác được chân khí của chính mình tập trung ở đan điền của nàng trở xuống, cũng chính là nơi riêng tư của nàng lưu chuyển, hắn muốn hướng về ngược về phía trên di động, nhưng là không thể, mặc dù mình không cảm giác được cái gì là sung sướng, nhưng trông thấy Chu Cửu Chân xuân tình dập dòn, hiển nhiên là bị cổ chân khí này làm cho dịch nhờn bên trong âm đạo bài tiết ướt đầm, không khỏi tám tác lấy làm kỳ lạ, Lâm Triều Anh người khai sáng Cổ Mộ phái môn mê ra Ngọc Nữ Tâm Kinh này, đến tột cùng là nội công tâm pháp chẳng khác gì tình dục tâm pháp a!

Chu Cửu Chân nằm ở trên đồng cỏ, thân thể yếu đuối ngang dọc, hơi thở gấp với vẻ đẹp tình tế, câu người cực điểm, Trương Siêu Quần trong lòng nhảy loạn, phía dưới của mình so với Chu Cửu Chân cũng chắc khác gì, mà nhân quy đầu cũng rỉ ra ướt nhẹp lạnh lẽo một mảnh, dương vật căng cứng, đã từ lâu chuẩn bị sẵn sàng ra tay bá đạo.

-Cửu Chân, đôi mắt muội to tròn thật là đẹp, giống như hạt trân châu đen, không biết mẫu thân muội là cũng có đôi mắt như thế này chứ?

Trương Siêu Quần vì phân tán sự chú ý của Chu Cửu Chân, cho nên dùng lời hoa ngữ, thuận miệng khen, rồi nằm nằm xuống bên cạnh nàng.

– Mẫu thân muội rất đẹp đấy! phụ thân có nói, mẫu thân so với muội thì còn xinh đẹp hơn nhiều, đôi mắt của mẫu thân chẳng khác gì đôi mắt của muội.

Chu Cửu Chân vừa nói, vừa nhìn Trương Siêu Quần, thấy trên mặt hắn rất là đẹp dễ dàng, nhìn bao nhiêu lần cũng không chán, nhưng nàng lại không có để ý động tác của hắn, bộ quần áo Hồ Cửu trắng như tuyết đã bị hắn dùng ngón tay linh xảo nhẹ nhàng mở ra dây thắt, một bàn tay lặng lẽ tìm thấy đai lưng nàng.

– Còn phụ thân của muội? Lúc còn trẻ có phải là cũng rất anh tuấn? Có bằng như huynh bây giờ không vậy?

Ngón tay hắn đã khẽ động...

– Siêu quần ca, huynh thật là da mặt thật dày a, nào có ai tự mình nói chính mình anh tuấn? Phụ thân muội lúc còn trẻ cũng có rất nhiều cô nương yêu thích đấy, hiện tại bây giờ thì dáng vóc của phụ thân cũng... cũng không tệ lắm.

– Không trách được vì sao muội lại xinh xắn như thế, thì ra là kế thừa ưu điểm của phụ, mẫu... Hôm nào huynh nhất định phải đến xin gặp nhạc phụ, nhạc mẫu để mở mang tầm mắt đáng đáp như thế nào, lại có thể sinh ra bảo bối đẹp dễ như thế.

Đang lúc nói chuyện, đai lưng của Chu Cửu Chân đã toàn bộ bị hắn mở ra, chỉ cần nàng xoay người, thì bên trong quần áo Hồ Cửu sẽ bị tuột ra, đến lúc đó, sẽ trực tiếp nhìn thấy cái yếm và tiểu khố nhỏ xinh đẹp trên thân thể của nàng.

Chu Cửu Chân không hề phòng bị, lại nói rằng:

– Không cần hôm nào, ngày hôm nay đi. À... mà huynh nói cái gì nhạc phụ, nhạc mẫu, hiện tại muội đã gả cho huynh rồi sao?

Trương Siêu Quần bỗng nhiên chỉ vào mặt bên vách hang, kinh hô:

– Nơi đó có rắn kia...

Chu Cửu Chân giật nảy mình, hướng về phía Trương Siêu Quần sắc lang chui vào, Trương Siêu Quần thuận thế liền đem áo nàng kéo xuống, thân thể thiếu nữ liền bại lộ ở trong không khí, bị hắn ôm vào trong lòng. Chu Cửu Chân cũng không phải ngu ngốc, lập tức biết đây là Trương Siêu Quần quỷ kế, gắt giọng:

– Huynh... huynh... gạt muội!

Vừa định giãy dụa, vậy mà cái yếm màu vàng cũng bị hắn lột ra, một đôi bầu vú tiểu quả đào mê người sẵn chực nhảy ra.

– A... huynh đừng... đừng đụng vào... không cho xem!

Chu Cửu Chân bị hắn đánh lén thành công, trên người đã là áo không còn che thân, thấy ánh mắt tham lam của hắn, xấu hổ co rúm người lại giãy dụa lên.

– Thân thể hoàn mỹ như vậy không thể không ngắm nhìn, chẳng phải phung phí của trời? Thân thể nữ nhân không phải là dùng để tự mèo khen mèo dài đuôi, mà là cần nam nhân thương yêu nâng đỡ để thưởng thức!

Trương Siêu Quần đưa nàng nhẹ nhàng đẩy ngã, ma chường đưa về phía đôi bầu vú mê người kia.

Chu Cửu Chân mắc cỡ không dám nhìn hắn, chỉ đành nhắm mắt lại, thở hổn hển, trước nàng một đôi tiểu quả đào run run, rẩy rẩy, thật là sống động, Trương Siêu Quần một tay nắm lấy một bầu vú, xoa nắn lên, bầu vú kia trắng nõn nhỏ ở trong lòng bàn tay biến hóa thành các loại hình dạng, hai hạt anh đào đầu ním vú trở nên no đủ sẵn cứng dựng lên.

Bị nam tử chạm đến tạo ra cảm giác kỳ dị, khiến cho Chu Cửu Chân vừa lo lại vừa bị kích thích, khi mới lớn đã từng trong lúc vô tình nhìn thấy phụ thân âu yếm mẫu thân giống như mình lúc này, chỉ khác là mẫu thân tiếng rên rất là to, thậm chí còn nói câu nghe mắc cỡ chết người là “..nhanh lên..cho nó vào đi...” còn nàng thì thoải mái muốn kêu ra tiếng nhưng lại ngượng ngùng.

Trương Siêu Quần bàn tay vừa khinh nắm chặt vỗ trên đôi bầu vú nàng, vừa thưởng thức mỹ thể cảm động này, thân thể lồi lõm tràn đầy hứng thú linh lung, hai bầu vú nhũn nhặn tình xảo, bởi vì từ nhỏ luyện công mà càng săn chắc co dãn, đây là sự khác biệt với Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn cùng Tiểu Phụng, Tiểu Yến các nàng không có võ công trên người nên không thể sánh được.

Ở bên ngoài son động, tuyết trắng mênh mang, ánh sáng khúc xạ bắt đầu bắn vào mạnh mẽ khi mặt trời lên cao, càng làm nổi bật làn da thịt non nớt của nàng vốn là trắng nõn óng ánh như gôm sứ mịn màng hoàn mỹ, cái kia cân xứng nhu hòa kiêu người đường cong, cái kia eo thon chi dưới, một vệt thưa thớt rong, đối diện ngoài động, bắp đùi bên trong chéch da thịt càng là bóc ra mê người ánh sáng long lẫy...

Lại một lần nữa sờ đến cặp đùi đẹp dương chi bạch ngọc của Chu Cửu Chân, Trương Siêu Quần liền đem cái quần Hồ Cửu hướng vung xuống cõi ra, chính giữa hai chân của nàng cái tiểu khố nhỏ một vòng màu vàng lụa cũng bộc lộ ra đến, Chu Cửu Chân có chút nhũn mảy, ánh mắt có chút kinh hoàng địa nhìn chung quanh

– Ái...

Chứng kiến chính diện làn vải tơ mỏng tiểu khổ ẩn ẩn lộ ra đám cỏ đen um tùm, Trương Siêu Quần như là ngừng thở, tiết chế không chế tâm trí, duỗi tay để lên trên cái âm hộ của nàng, bàn tay không khỏi run lên, ở thời hiện đại tiếp xúc qua các nữ nhân, chưa từng có một người nào, có làn da thịt có thể trắng nõn, mềm mại như vậy.

Đẹp quá! Chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mê muội, Trương Siêu Quần nặng nuốt xuống nước bọt, ngơ ngác nhìn xem cái kia, dục hỏa thiêu đốt, càng lớn càng bành trướng nhiều hơn.

Giữa hai chân Chu Cửu Chân một hồi tê dại nàng vội nói:

– Huynh...huynh mau buông...

Chu Cửu Chân ý thức được chính mình chỉ sợ sẽ không kiên trì nổi.

Trương Siêu Quần loại này tình trường lão luyện làm sao có thể nhìn không thấu tâm tư của nàng, cảm nhận được ngọc thể Chu Cửu Chân một hồi run rẩy, hần tình tường chứng kiến, giữa hai chân nàng, cái tiểu khổ màu vàng kia, có một vòng nhỏ ở ngay vùng đất trung ương, có dấu vết đã thấm ướt một khối cỡ tầm quả trứng gà dịch nhờn, một thoáng cái tiểu khổ cũng không còn lưu lại trên hàng của nàng...

Hai mảnh linh lung bé nhỏ phần hồng môi nhỏ nửa mở nửa khép, trái phải hai bên môn thần giống như bảo vệ cái âm đạo nhu nhược mỏng manh, phồng nhô lên thịt non hai bên môi lớn, chính giữa trung gian mang theo một cái khe hở tươi mới, lông đen trại dài dọc theo cái âm hộ thư thốt, Trương Siêu Quần không khỏi nuốt nước miếng một cái, khen:

– Nơi đó của muội thật đẹp a!

Thời điểm này mà còn...khen! Chu Cửu Chân ưm một tiếng, hai chân giáp lại chặt chẽ, bàn tay ngọc nhỏ dài duỗi tới, đem cái chỗ ngưng ngưng ngăn trở, nàng cắn chặt hàm răng, một chữ cũng không nói ra được.

Nhưng nàng làm sao chống đỡ được bàn tay xấu xa kia cường lực mạnh mẽ? Tay nàng dễ dàng bị hấn dôi đi, chỉ cảm thấy tay của hấn lướt qua bụng dưới, rồi ngừng trên đầu âm vật miễn cảm nhất dừng lại, ngón tay vuốt nhẹ, sáng khoái như điện giật nhất thời làm hồn nàng như bay ra ngoài.

– Siêu Quần ca, huynh... đừng đụng nơi đó!

Kiểu thở hổn hển, Chu Cửu Chân tâm hồn phát sinh rung động rên rỉ, nhưng Trương Siêu Quần làm sao mà vào lúc này lại ngừng tay? Hấn một mặt khiêu khích xuân tâm nàng, trên chốc cảm xúc mãnh liệt nàng, một mặt nhìn trong đôi mắt như chứa sương mù nàng, cái miệng nhỏ mê người, thỉnh thoảng khẽ trương khẽ hợp, có vẻ hết sức say sưa....

Trương Siêu Quần từ lâu phần khích tới cực điểm, hạ thân phồng lên, suýt nữa như là nổ tung dương vật, hấn muốn lập tức sải bước lên trên thân thể xinh đẹp, dùng cảm xúc mãnh liệt nhất nỗ lực lấp kín cây dương vật trong cơ thể trống vắng của nàng.

Nhưng vẫn còn có một tia lý trí nói cho hấn biết, Chu Cửu Chân vẫn còn là xử nữ, xử nữ thì tuyệt đối không thể mạnh bạo, xử nữ chưa từng trải qua nhân sự, đặc biệt là thân thể Chu Cửu Chân này giống như con búp bê bằng sứ mỏng manh, lần đầu tiên hấn phải là cực điểm ôn nhu, chỉ cần thoáng qua thô bạo một điểm, tổn thương bên trong âm đạo non nớt của nàng, thì có thể sẽ tạo cho nàng sau này đối với hấn tràn ngập cảm giác sợ hãi.

Ở bên trên cái âm vật búp hoa nhẹ nhàng xoa xoa một hồi lâu, nhìn từ cửa miệng âm đạo bên trong toát ra chất lỏng dịch nhờn chảy dài tới khe đất của nàng, bàn tay hoàn toàn thấm ướt, lúc này hấn mới cẩn thận từng li từng tí một dùng ngón tay tách ra hai mảnh môi nhỏ, Chu Cửu Chân như đã biến thành ngừng thở, khi đầu ngón tay Trương Siêu Quần sờ soạn muốn vào bên trong hang nhỏ, bản năng tính dục của nàng dựng đứng, cái loại trước kia chưa bao giờ sượng khoái như vậy, khiến cho cái miệng đẹp cũng không nhận được bắt đầu dâm dăng vận vận lên, tựa hồ đang nghênh hợp với đầu ngón tay của hấn.

Khi đầu ngón tay của Trương Siêu Quần tiến vào một chút, phía trước đột nhiên gặp phải lực cản, kinh nghiệm phong phú Trương Siêu Quần lập tức biết, đó là màng trinh của nàng, vào lúc này thì Trương Siêu Quần ngừng lại.

Vật quý giá nhất của người thiếu nữ, giờ khắc này ngay khi ngón tay của hấn gần đến chỉ lấy từng ly tính toán, chỉ cần ngón tay hấn hơi động, lập tức có thể đem thiếu nữ xinh đẹp này biến thành thiếu phụ, trong lúc này Trương Siêu Quần lại do dự....

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chu Phu Nhân Mỹ Diễm

Chu Cửu Chân dường như bắt mắt mở đôi mắt ra, cặp mắt to kia đẹp cực kỳ, óng ánh lấp lánh, như mộng như ảo...

– Huynh..huynh..sao lại...dừng lại....?

Một cô nương còn hồn nhiên bị hấn trên đùa trên cái âm hộ, đã trở nên động tình nên hỏi vô tư hỏi như vậy, Trương Siêu Quần lấy ngón tay dính dính đầy dịch nhờn rút ra, hôn lên ở trên trán nàng, ôn nhu nói :

– Muội thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Nếu như huynh tiến thêm một bước nữa, thì muội sẽ trở thành thê tử của huynh đấy.

Chu Cửu Chân e thẹn đáp :

– Muội nguyện ý làm người thê tử của huynh, một đời một kiếp này sẽ làm thê tử của huynh. . .

Trương Siêu Quần trong lòng một hồi cảm động, ngón từ bực này, nếu không có yêu đến tột cùng, thì làm sao mà vậy nói được? Trong nguyên bản, Chu Cửu Chân tâm địa độc xà, đối với Trương Vô Kỵ lần lượt lừa dối điều ngoa là cô nương như thế này sao? Trương Siêu Quần mở mắt, nghe nàng nói như vậy, Trương Siêu Quần liền đưa thân thể mềm mại nàng thật chặt ôm vào trong ngực, hôn lên đôi trôn mềm của nàng nói :

– Ngày hôm nay nếu huynh không yêu đương thật tốt với muội, thì sẽ không xứng đáng với tiểu bảo bối mỹ lệ đáng yêu này.

Chu Cửu Chân duỗi ra hai tay, cũng tương tự đem thân thể hấn ôm trụ chặt, động tình nói :

– Ở trong lòng muội, bây giờ chỉ cần có huynh, thân thể của muội chỗ nào quý giá nhất, muội cũng cho huynh, ở tại nơi này đây, được không?

Trương Siêu Quần nhéo nhẹ chóp mũi nàng đang vênh cao, giờ khắc này vô thanh thắng hữu thanh, Siêu Quần từ trên cặp môi thơm nàng rời đi, ngón tay khẽ vuốt trên da thịt non nớt, trượt đi xuống phảng phất như là một khối gấm vóc mềm nhẵn.

Lần đầu trải qua khoái cảm nhân thế, Chu Cửu Chân đang trong cơn mê sảng, đột nhiên cảm thấy một cái đồ vật cứng rắn nóng hổi chia vào nơi bên trong cánh hoa cửa miệng âm đạo mềm mại của mình, nàng phát hiện cái quy đầu dương vật của Trương Siêu Quần đã muốn tiến vào cửa hang động, nơi đó đã từ lâu trơn nhớt lầy lội, hoàn toàn đang trong trạng thái sẵn sàng.

Cây dương vật cứng rắn của Trương Siêu Quần tiếp tục hướng về phía trước từ chen vào cáo lỗ bé xíu, cảm thụ được tầng tầng thịt non bên trong âm đạo bao bọc chung quanh, khi cái quy đầu chặt vật cổ nhét vào âm đạo, hấn cảm giác phía trước bị một lớp màng chặn lại đường đi thì. . .

– Tiểu thư!

– Trương công tử!

Bỗng nhiên từ nơi xa xa truyền đến tiếng gọi dồn dập, hai người đều giật mình, Chu Cửu Chân bỗng nhiên lách người ra đứng dậy, trên mặt kinh hoàng, cả kinh kêu lên :

– Không được rồi. . .đó là Kiều Phúc còn có Tiểu Phượng, Tiểu Yến, bọn họ đang đi tìm muội.

Trương Siêu Quần nói :

– Đừng hoảng hốt, không có quan hệ gì đâu, bọn họ trong lúc này vẫn còn chưa tìm được nơi này, muội trước tiên mặc lại xiêm y đi.

Chu Cửu Chân thấy hấn trần định trầm tĩnh, tâm trạng lo lắng cũng vui bớt phần nào, hoang mang mặc vào quần áo, thu dọn lại làn tóc rối, Trương Siêu Quần nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ bé trong suốt như ngọc đỏ của nàng bùng bùng, xuân ý vẫn còn dập dờn, với dáng dấp kia mà đi ra ngoài, chỉ cần là người từng trải thì liền có thể nhìn thấu, hấn hơi do dự, rồi nắm tay nàng đi ra ngoài.

Hai người đi tới trước vài cây màu xanh lam có hoa nhỏ, ngồi xổm xuống, Trương Siêu Quần cười nói :

– Hiện ở trên mặt muội đỏ bừng bừng, ai nhìn thấy được, cũng dễ dàng suy đoán hai ta vừa rồi đã xảy ra có chút chuyện gì.

Chu Cửu Chân sáng giọng :

– Tất cả đều là huynh làm ra đấy!

Trương Siêu Quần cười hắc hắc nói :

– Vừa lúc này, cũng không biết là ai nhất định đòi phải cho huynh cái đó đấy!

Chu Cửu Chân trên mặt càng hồng, e thẹn nói :

– Huynh. . . còn nói!

Trương Siêu Quần cười hi hi, vội vàng nói :

– Ừ. . .thì thôi không nói. . .không nói.

Lúc này, đã nghe tiếng của Tiểu Yến khoảng cách càng ngày càng gần, Trương Siêu Quần nói :

– Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi! Thuận tiện để cho bọn họ tới đem vài cây hoa này mang về nhà trồng.

Vừa đi ra bên ngoài, Tiểu Yến nhìn thấy bọn hắc, vui mừng la lên :

– Kiều Phúc, Tiểu Phượng tỷ tỷ, Trương công tử và tiểu thư ở đây này!

Trương Siêu Quần cười nói :

– Sao lại có nhiều người như thế đi tìm, lẽ nào ta có thể đem tiểu thư các người chạy trốn mất hay sao?

Tiểu Yến mặt đỏ lên, nói :

– Lão gia cùng phu nhân tìm Trương công tử đấy, đã đến giữa trưa, hai người đang đợi Trương công tử trở về dùng cơm.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“ Chẳng lẽ là cái tên Trương Vô Kỵ đã truyền tới tai của Chu Trường Linh nhanh vậy sao? “

Hắn liền gật gù đầu, nói :

– Người gọi Kiều Phúc lại đây, vừa rồi ta cùng tiểu thư ở đây phát hiện vài cây màu xanh lam hoa nhỏ rất kỳ lạ, chỉ sợ rất là quý, để Kiều Phúc đào mang trở về nhà trồng thử.

Tiểu Yến liếc nhìn nhìn cái kia màu xanh lam hoa nhỏ, cũng rất ngạc nhiên không lâu lắm, Kiều Phúc cùng Tiểu Phượng đi tới, ánh mắt bọn họ đều bị cây hoa hấp dẫn, cho nên không có để ý đến trên khuôn mặt Chu Cửu Chân vẫn còn đỏ hồng, Chu Cửu Chân trên đường trở về, khi suy nghĩ đến vừa rồi một phen kiều diễm, vừa ngọt ngào lại là có chút kinh hoàng, trong lòng lòng thấp thỏm không yên.

Trở về lại Hồng Mai Sơn Trang, xa xa nhìn thấy trước cửa đứng một đám đông người, Trương Siêu Quần biết đó là bọn họ tới đón mình cao đồ của phái Vô Đang, trong lòng hắn cười lạnh một tiếng, trầm nghĩ :

“ Cũng không biết Chu Trường Linh rồi sẽ giở trò gian trá gì”

Đi tới gần, Trương Siêu Quần nhìn thấy một phu nhân mặc bộ đồ màu xanh nhạt, nhất thời trong lòng chấn động mạnh, ngũ quan xinh xắn hỗn hợp được không chê vào đâu được, bộ dạng thủy mị toàn thân tự nhiên tỏa sáng ra một loại thành thực mê người! Phu nhân tựa như một đóa hoa bách hợp mang theo nét thanh xuân trong làn sương sớm, trong sáng tràn ngập hàm súc mê người thú vị, nhìn xem mỹ thiếu phụ đẹp như tiên nữ, Trương Siêu Quần ánh mắt như mơ hồ, hắn âm thầm nuốt xuống nước miếng, phu nhân kia mặt mày đoan trang, sống mũi cao thẳng, màu da trắng nõn, đặc biệt là chỉ mặc một thân quần áo mùa xuân, cho thấy là người tập võ, một đôi gò núi cao lớn vững chãi, ngao nhân cực điểm, eo nhỏ, thon dài vóc người, tao nhã khí chất cao quý, khiến người ta không khỏi lòng sinh ngưỡng mộ, nổi lên một cảm giác thân cận.

– Phụ thân, mẫu thân...

Chu Cửu Chân đi ở sau người hắc kêu lên, chạy vội tới, nắm lấy bàn tay mỹ phụ kia, thân mật cực điểm.

Nguyên lai đây chính là mẫu thân của Chu Cửu Chân! Lúc ban đầu nàng nói mẫu thân mình rất xinh đẹp, hắn còn tưởng rằng chỉ nói là nói suông, trong thiên hạ không có nữ tử cái nào nói mẫu thân mình diện mạo xấu, nhưng đây đúng là xinh đẹp cao quý, cùng Chu Cửu Chân đứng cùng một chỗ, chẳng khác nào hai chị em gái..

Trong lòng ngẩn ngơ, Trương Siêu Quần âm thầm than thở, Chu Trường Linh lão gia này, thực sự là diễm phúc không cạn a! Dời đi tầm mắt, hắn nhìn hướng về Chu Trường Linh đứng bên cạnh mỹ phụ, một bộ uyên bác chi sĩ nhanh nhẹn phong độ, râu dài nhưng mỏng thưa thưa, một bộ trang phục thư sinh, có mấy phần mùi vị tuấn kiệt tiêu sái, dung mạo cao chất, muốn có tìm điểm xấu cũng khó.

– Ha ha ha...

Chu Trường Linh chưa nói trước tiên đã cười, bước tới hai bước, chấp tay nói :

– Trương công tử chúng ta chờ người đã lâu, mau mời vào trong.

Làm như rất là quen thuộc, Chu Trường Linh kéo tay Trương Siêu Quần tiến vào, thần thái kia, giọng nói kia, đâu có giống như là lần thứ nhất gặp mặt, rõ ràng như là nghề nghiệp hiển tế.

– Chu trang chủ, vẫn bồi quý rày, thực sự là không tiện a! Mấy ngày nay ở quý trang dưỡng thương, nhờ có người của Chu trang chủ dốc lòng chăm sóc.

Chu Trường Linh mỉm cười nói :

– Trương công tử đừng nói như vậy, Chu mẫu mới đầu không biết Trương công tử là đệ tử phái Vô Đang, thực sự là thất lễ với quý khách, buổi sáng hôm nay mới biết, vì vậy có chuẩn bị một ít rượu nhạt, để tẩy trần cho Trương công tử, mong rằng Trương công tử không được ghét đừng phiền lòng tẻ

trang đón tiếp đơn sơ.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Không dám... không dám, nguyên là vẫn bối quấy rầy, trong lòng rất là bất an!

Chu Trường Linh đón Trương Siêu Quần đi trước, hai mẹ con Chu Cửu Chân ở phía sau nhỏ giọng xì xào bàn tán nói liên tục.

Khi ngồi vào bàn, Chu Trường Linh muốn cho Trương Siêu Quần ngồi ghế thủ tọa, nhưng hần chối từ một phen, bất quá hai mẹ con Chu Cửu Chân không cùng chung nhập tiệc, Trương Siêu Quần có chút mất tập trung, đã vậy rót rượu hầu hạ, cũng không phải Tiểu Yến, Tiểu Phụng, làm hần hơi thất vọng, khách sáo vòng vo một hồi, Chu Trường Linh lúc này mới hỏi :

– Trương công tử là đệ tử của phái Võ Đang, Chu mỗ có một chuyện này muốn hỏi thăm.

Trương Siêu Quần nói :

– Chu bá bá cứ nói, vẫn bối biết gì đều nói hết không dám giấu diếm.

Chu Trường Linh nói :

– Trương công tử từ Võ Đang sơn đến, Chu mỗ muốn hỏi thăm người một người.

Trương Siêu Quần gật đầu, thăm nghĩ :

“Đã tới vấn đề mấu chốt của lão rồi, mười phần là hỏi Trương Thúy Sơn, sau đó là giả vờ không biết Trương Thúy Sơn đã chết rồi...”

Quả nhiên, Chu Trường Linh hỏi :

– Võ Đang Trương ngũ hiệp hiện tại vẫn khỏe chứ? Chu mỗ trước kia cùng với Trương ngũ hiệp từng có giao tình, mười mấy năm trước, Chu mỗ một nhà gặp hiểm nguy, may nhờ Trương ngũ hiệp xuất thủ cứu giúp, bảo toàn tính mạng, chỉ vì vị trí nơi ở quá hẻo lánh xa xôi, cho nên không biết Trương ngũ hiệp giờ đã như thế nào rồi?

Trương Siêu Quần giả vờ bị thương, nói :

– Chu bá bá, người mà Chu bá bá nhắc đến Trương ngũ hiệp, chính là phụ thân của vẫn bối... hu hu...!

Trương Siêu Quần gào khan vài tiếng, nhưng một nửa giọt nước mắt cũng nặng không ra:

– Cách đây 4 năm, phụ thân cùng với mẫu thân vẫn bối đồng loạt bị người ép đến mức tự sát chết hết rồi!

Chu Trường Linh thân thể chấn động, đứng lên, nói :

– Uí... sự việc xảy ra như thế nào?

Trương Siêu Quần giả vờ khóc thút thít nghẹn ngào, đem sự tình của Trương Thúy Sơn kể lại, Chu Trường Linh lệ rơi đầy mặt, nện ngực gào khóc thật bi thương.

Trương Siêu Quần lấy tay che mặt, cũng giả làm khóc nức nở, nhưng trong lòng tự nhủ :

“Con bà nó, Chu Trường Linh này diễn xuất thực là không tồi, muốn khóc liền khóc, lão già này nếu là phóng tới thời hiện đại, tuyệt đối sẽ là diễn viên đệ nhất lưu...”

Khóc một trận, Chu Trường Linh mới ngừng lại, cắn răng nghiêng lợi nói :

– Chu mỗ vì ở nơi hẻo lánh, phát sinh ra đại sự kiện như thế, mà vẫn không biết, phái Thiếu lâm, Không Động phái, phái Nga Mi, Côn Luân phái, Hải Sa bang, Cự Kinh bang, Thần Quyền môn, chính là những người này đã hại vợ chồng ân công! Trương công tử yên tâm, ta Chu Trường Linh nhất định sau này sẽ phải báo thù cho hiền đệ, quần hùng đều là cao thủ số một số hai trong chốn võ lâm, thực chất Chu mỗ chỉ chạm trán một người trong bọn họ cũng không trêu chọc nổi, nhưng ân công đối với chúng ta on trọng như núi, tính mạng toàn bộ từ trên xuống dưới nhà họ Chu đều là do ân công cứu, hừ... mối thù này, ta nhất định tìm cách giúp hiền đệ báo!

Trương Siêu Quần vừa nói vừa khó :

– Chu bá bá cao cả hiệp nghĩa, vẫn bối vô cùng mang ơn, bất quá, chuyện này vẫn bối hiện giờ không muốn lộ ra bên ngoài, vì lo ngại đối đầu quá nhiều cao thủ, vạn nhất không cẩn thận tiết lộ phong thanh tin tức đi ra ngoài, chỉ sợ bọn họ sẽ tiến hạ thủ vì cường.

Chu Trường Linh gật đầu nói :

– Hiền đệ nói rất có lý, được... việc này chúng ta hãy bàn bạc kỹ càng, nếu như hiền đệ đã tới Hồng Mai Sơn Trang, thì nhất định phải ở lại nơi này của

ta, hiền đệ muốn ở bao lâu thì cứ ở, cứ xem nơi này như nhà của mình, chờ thêm một thời gian, ta sẽ cùng với mấy huynh đệ thương nghị về việc này, hiền đệ thấy thế nào?

Trương Siêu Quần cảm kích nói :

– Chu bá bá, nếu nói như vậy, thì vẫn cứ tạm thời ở lại nơi này. ...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Gặp Gỡ Võ Thanh Anh

Loáng qua đã mấy ngày trôi qua, Trương Siêu Quần phiền muộn chết, không chỉ là chẳng thấy có gặp Chu Cửu Chân, ngay cả Tiểu Phượng, Tiểu Tây cũng không gặp người, mỗi ngày đều phải bồi tiếp lão Chu Trường Linh này.

Hồng Mai Sơn Trang chiếm diện tích cực lớn, nhìn thấy sơn trang đất rộng như vậy là hẳn cũng không muốn đi đâu, nếu như muốn đi hết một vòng, chỉ sợ cũng phải tới hơn nửa canh giờ, giả sơn, tiểu kiều, uốn lượn khúc chiết hành lang, khắp nơi đều là chạm khắc trên những cây cột, san sát nối tiếp nhau, hiển lộ hết vẻ tráng lệ, Trương Siêu Quần than thở :

“ Cũng không biết mình đến đây rồi, Chu Trường Linh có thể đem Hồng Mai Sơn Trang này thiêu hủy cháy rụi hết đây?... ”

Ngày hôm đó, vào đêm 30 tết, Hồng Mai Sơn Trang cực kỳ vui nhộn, hơn 100 tên người hầu bận bịu, cạo tường quét lại vôi, giết lợn làm dê, phi thường náo nhiệt.

Sáng sớm, Trương Siêu Quần bị tiếng pháo đùng đoàng đánh thức, trước cửa phòng thỉnh thoảng có người bước nhanh ngang qua, hẳn biết ngày hôm nay là mừng một tết, chỉ có điều khi thức tỉnh rồi, lại không muốn rời khỏi giường.

Mấy ngày nay, Trương Siêu Quần thực tại hưởng thụ sinh hoạt rất là xa hoa, Chu Trường Linh phái cho Trương Siêu Quần hai nha hoàn sai khiến, hầu hạ mỗi ngày, quần áo đến thì đưa đến tận tay, cơm há mồm đưa đến, chỉ có lúc đi tiểu là không có người giúp hắn cỡi quần, chỉ là Chu Trường Linh cho hắn hai nha hoàn, không thật sự vừa mắt, chẳng làm cho hắn nổi hứng được, trên thực tế, hai nha hoàn này cũng không phải là khó nhìn, ngược lại là còn có mấy phần xinh đẹp, nhưng Trương Siêu Quần đã gặp Tiểu Yến, Tiểu Phượng thanh xuân xinh đẹp như vậy, nhưng đáng tiếc, đến giờ cũng chưa có cơ hội gặp lại để thực hành kế hoạch đây ngã.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, Trương Siêu Quần đoán rằng là hai nha hoàn bưng tới nước rửa mặt cho mình, rồi sẽ hầu hạ mình thay y phục rồi khỏi giường, không khỏi thấy chán nản, lúc này mới vừa sáng, sao lại đến đây sớm đến, lẽ nào bọn họ lại không vào gặp Chu Trường Linh kia để thảo tiền lì xì? Hắn liền quay mặt hướng bên trong tường, dự định tiếp tục giả bộ ngủ.

Nghe được tiếng bước chân, hình như chỉ là 1 người? Trương Siêu Quần thấy hơi cảm kỳ lạ, lại nghe được trên bàn một tiếng vang nhỏ, giống như là để chậu rửa mặt lên, sau đó người kia rón rén đi tới, ngồi ở bên mép giường.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“ Làm cái gì vậy? Thật là không có quy củ, ặc.. cũng đừng nói là muốn ta bá vương ngành giường cung à! Giống là nha hoàn Tiểu Hồng, nha đầu kia luôn nhìn lên bốn công tử, không có chuyện gì làm thì cứ nhìn mình đờ ra... nguy rồi, mùa xuân lại đến...”

Quả nhiên, người kia không những ngồi trên giường, mà tự mình nằm xuống, Trương Siêu Quần lú cả lười, người cỡi xưa vậy mà rất cỡi mở nha? Như vậy mà cũng được sao? Người kia lại đưa tay ra choàng qua đem mình nhẹ nhàng ôm, ông trời ơi... không phải chứ? Tiểu Hồng à Tiểu Hồng, người tốt xấu trước tiên cũng phải gửi cho ta mấy tấm thư tình, biểu thị đưa mấy cảnh hồng chúc người cứ trực tiếp như thế này, làm ta sợ sệt a! Ta không phải là người tùy tiện. ...

Trương Siêu Quần trong lòng đập bịch bịch, chẳng lẽ ta đói bụng thì ăn quàng, đẩy ngã Tiểu Hồng luôn? Đột nhiên lại nghĩ, nếu như thật là đẩy ngã nàng, rồi bị Chu Cửu Chân cùng Tiểu Yến, Tiểu Phượng biết, chẳng phải lại vô cùng gay go? Nghĩ tới đây, trong lòng hắn nhảy một cái, vội vàng ngồi dậy, ngồi nghiêm chỉnh, nói :

– Cô nương xin tự trọng, ta không phải là người tùy tiện! Ạch... ta.. ta ...Ồ! Tiểu Phượng, sao lại là người?

Trương Siêu Quần vừa mừng vừa lo, Tiểu Phượng phản diện xấu hổ, sáng giọng :

– Công tử cho rằng là ai vậy?

Trương Siêu Quần đem nàng ôm vào trong ngực, nói :

– Ta tưởng rằng là bị một nữ trộm hái hoa đạo tặc nào đó không thương hương tiếc ngọc đây! Khả khả...không nghĩ tới là người.

Tiểu Phụng gất giọng :

– Tiểu nữ giống như là nữ trộm hái hoa đào tặc à? Phi. . .mà làm gì có nữ trộm hái hoa, cũng chưa từng nghe nói qua. . .

Trương Siêu Quần cười lì lì, đưa nàng đặt ở dưới thân, một cái tay thuận thế liền mò lên bộ ngực nàng, Tiểu Phụng kiều ngâm lên, trên mặt liền hồng thắm, thật giống như trái cây chín rục, đang muốn kháng nghị, Trương Siêu Quần đã là đem miệng dính vào, ngăn chặn đôi môi nàng, cái lưỡi nhỏ phi thường nhuyễn, mềm nhũn, mùi thơm hợp lòng người, cái kia ngon ngọt nước bọt phảng phất cam quýt, bàn tay xoa bóp bầu vú cũng là có dẫn xúc cảm rất tốt, khiến hắn muốn xé ra cái yếm của nàng, đem một đôi tiểu quả đào kia nắm chặt ở trong tay, tinh tế thưởng thức một phen, sau vài lần dẫn vật, Tiểu Phụng hô hấp càng ngày càng nặng, hai cánh tay không nhịn được đem Trương Siêu Quần ôm, trong lỗ mũi nhẹ nhàng thở mạnh phát sinh rung động tâm hồn, một cặp chân dài bị Trương Siêu Quần tách ra, nếu không bị đai lưng ngăn trở, thì bàn tay Trương Siêu Quần đã trực tiếp thọc vào bên trong cái âm hộ hợp nhất.

Một lúc.. Tiểu Phụng đã động tình lên, trên mặt như ánh bình minh hòa điểm bốc lên.

– A... dừng...

Tiểu Phụng như là nhớ tới cái gì đến, dùng sức đẩy ra bàn tay ma quỷ của hắn đã đưa đến bụng dưới của nàng, cỡi cái đai lưng ra ở bên dưới, vừa lúc đầu ngón tay của hắn đã chạm vào bộ lông mu âm hộ, thì nàng đỏ mặt nói tiếp :

– Công tử, tiểu nữ đến đây để đưa cho công tử tiền lì xì. . .

Trương Siêu Quần chưa hết thòm thèm ngồi dậy, theo hướng bàn tay nàng chỉ trên bàn nhìn lại, thì thấy cái khay, bên trong thả đầy bao lì xì.

Trương Siêu Quần ngạc nhiên nói :

– Tiểu Phụng, sao ngươi lại đưa cho ta tiền lì xì như thế nhiều? Nơi này phong tục thật là kỳ quái a, không phải là do ta đưa cho ngươi tiền lì xì mà lại là ngược lại?

Tiểu Phụng vừa ý ôi tại trong lòng ngực của hắn, vừa thất lại đai lưng nói :

– Đây là Chu phu nhân gọi tiểu nữ mang tới, phu nhân nói công tử rời xa quê hương, trên người không có mang bao nhiêu bạc, những bao lì xì này là do Chu phu nhân chuẩn bị sẵn cho công tử, dùng để ngày hôm nay khen thưởng cho hạ nhân.”

Trương Siêu Quần âm thầm xấu hổ nó :

– Phu nhân nghĩ đến thực sự là chu đáo, ta không nhớ rõ lại có việc này.

Bỗng nhiên lại nhớ tới, chính mình xem như là khách mời của Hồng Mai Sơn Trang, khách mời cũng cần phải khen thưởng hạ nhân nhà bọn họ sao? Ta lại không phải chủ nhân của nơi này, trong lòng hơi động, lẽ nào đã coi ta là người nhà của bọn họ?

Tiểu Phụng nói :

– Đúng đấy, phu nhân còn nói, tại vì nam nhân thường chỉ biết làm chuyện đại sự, cho nên những chuyện vụn vặt việc nhỏ như thế này thường không để ở trong lòng, vì lẽ đó nên phải có nữ nhân lo liệu! À.. công tử, Chu phu nhân cũng đang đợi công tử, tiểu nữ cũng chưa từng gặp qua, ngay cả Vệ công tử cũng chưa được có hậu đãi như vậy, lẽ nào phu nhân muốn chiêu công tử làm hiền tể thật sự?

Trương Siêu Quần vừa rồi nghĩ tới chính là cái điều này, giờ lại bị Tiểu Phụng nói ra, cũng hơi xấu hổ nói :

– Nói cái gì hươu vượn vậy, ta muốn chặn miệng của ngươi lại!

Hắn lại đang muốn hôn lên trên cái miệng nhỏ nhắn một cái, Tiểu Phụng vội vàng tránh qua, cười nói :

– Công tử chỉ biết bắt nạt Tiểu Phụng, sao không đi bắt nạt Tiểu Yến? Công tử mau mau lên, ngày hôm nay đến chúc tết, còn có Vệ công tử cùng Võ tiểu thư đều tới đấy.

– Ô? Vệ Bích cùng Võ Thanh Anh. . .

Trương Siêu Quần bỗng nhiên đứng dậy, nói :

– Lấy y phục giùm ta. . .

Lúc này, hai nha hoàn đã đến, trước tiên chúc tết cho Trương Siêu Quần, hắn nhờ Tiểu Phụng lì xì cho các nàng mỗi người một phong bao, sau khi hắn mặc quần áo xong, Tiểu Phụng liền rời khỏi, trước khi đi, còn căn dặn hắn mau đi đến chúc tết cho vợ chồng Chu Trường Linh, Trương Siêu Quần đáp lại, rửa mặt xong xuôi, rạng rỡ đi cùng Tiểu Hồng, Tiểu Thúy hai nha hoàn ra khỏi cửa, hai nha hoàn này cũng coi xem như là vật vạ rồi, một người nâng cái khay, gặp người liền phát tiền lì xì, rất nhanh đã đến trước sân Hồng Mai Sơn Trang, nhiều người hầu biết vị khách quý này của lão gia cũng có tiền lì xì, cho nên đều tới chúc tết, bên trong phi thường náo nhiệt.

Đang đi chợt Trương Siêu Quần đột nhiên sáng mắt lên, khi nhìn thấy Chu Cửu Chân đi tới, nàng mặc một bộ đồ màu đỏ tươi, càng tôn tạo cho nàng hai gò má thêm mềm mại diễm lệ, khó miêu khó họa, Chu Cửu Chân nhìn thấy hấn, khuôn mặt nhàn nhạt đỏ ửng, hân hoan nói :

– Siêu Quần ca, muội đến tìm huynh đây này, theo muội đến chúc tết phụ thân và mẫu thân muội đi!

Trương Siêu Quần hớn hờ nói :

– Huynh cũng đang đi đây!

Hấn quay dặn dò Tiểu Hồng, Tiểu Thúy ở lại, rồi theo Chu Cửu Chân đi tới.

Dọc trên đường đi, gặp người hầu rất nhiều, cho nên bọn họ không tìm được một cơ hội tâm sự, lúc này đi thông qua một hành lang uốn khúc, thấy hai bên không người, nàng ở trên mặt Trương Siêu Quần hôn lên một cái nói :

– Siêu Quần ca, nhiều ngày không gặp huynh, huynh... huynh có nhớ nhân gia không?

Nắm lấy bàn tay của Chu Cửu Chân, ở trong tay sờ sờ, hấn nói :

– Có nhớ, muội ngược lại tốt quá, một lần cũng không đến gặp huynh.

Chu Cửu Chân bị hấn nắm tay, e thẹn lại sợ bị hạ nhân nhìn thấy, phượng tâm hươu chạy, nói :

-Tại vì mẫu thân cùng Tiểu Phụng, Tiểu Yến hai cái nha đầu kia lúc nào cũng theo sát bên, nên không thể nào thoát ra được a!

Trương Siêu Quần cười ha ha, nói :

– Không sao, huynh nói đùa đấy, muội ngoan, huynh đang xem lúc nào thích hợp sẽ cầu hôn cùng phụ mẫu muội, muội đoán thử xem bọn họ liệu sẽ có đồng ý không?

Chu Cửu Chân vui vẻ nói :

– Huynh thật muốn cầu hôn muội sao?

Trương Siêu Quần nói :

– Sao vậy? Muội không muốn gả cho huynh sao?

Chu Cửu Chân vội hỏi :

– Không phải.. không phải, muội... muội đương nhiên là đồng ý. Á..

Hóa ra là Trương Siêu Quần đuổi ra một con ma quỷ, ở trước cái mu âm hộ nàng bóp một cái.

Hai người đi tới phòng khách, thì thấy vợ chồng Chu Trường Linh đang ngồi thẳng, có một đôi nam nữ thanh niên hướng về hai người bọn họ dập đầu chúc tết, lúc này Chu Cửu Chân không dám tiếp tục đi sát cạnh bên Trương Siêu Quần, khi đôi thanh niên kia đứng lên, Trương Siêu Quần mỉm cười, hướng về phía vợ chồng Chu Trường Linh ôm quyền, nói :

-Vân bối xin chúc tết Chu bá bá, Chu bá mẫu, chúc Chu bá bá võ công càng ngày càng cao, sẽ sánh bằng với thái sư phụ vân bối, chúc Chu bá mẫu thanh xuân mãi mãi, hàng năm cũng giống như hiện tại lúc nào cũng xinh tươi đẹp đẽ!

Hai vợ chồng Chu Trường Linh đều ngẩn người ra, lập tức cười ồ lên, lời chúc mừng nổi bật như thế, bọn họ lần đầu tiên mới nghe được, những câu nói nhập vào tâm khảm, Chu Trường Linh là võ lâm thế gia, đối với võ học đương nhiên là si mê, nếu không như vậy, thì đâu có không trăm phương ngàn kế muốn lừa Trương Vô Kỵ dẫn đi Băng Hỏa đảo để cướp đoạt Đồ Long Đao, người phụ nữ nào cũng vốn là trời sinh thích chưng diện, cũng không khó để lấy lòng khi được nghe khoa trương tán tụng, nữ nhân mà đương nhiên là nghe khen dung mạo xinh đẹp mới coi như chính đạo, Trương Siêu Quần làm vui lòng Chu phu nhân, vô mong ngựa đến bạch bạch vang dội..

Khách sáo một phen, lời chúc mừng như nước thủy triều, vợ chồng Chu Trường Linh vội vàng đứng lên phát tiền lì xì cho mọi người, liền bảo Chu Cửu Chân mang theo Trương Siêu Quần đi đến hậu viên chơi đùa.

Mấy người trẻ tuổi vừa đi vừa nói, Chu Cửu Chân nói :

– Biểu ca, năm nay đến sớm a.

Vệ Bích cười nói :

– Chúc tết cự phụ, cự mẫu, làm sao huynh dám đến muộn?

Trương Siêu Quần đi ở một bên, lúc này mới nhìn rõ ràng Võ Thanh Anh cùng với Chu Cửu Chân được xưng là Tuyệt Lãnh Song Nữ.

Võ Thanh Anh mặc một bộ màu đen, làm nổi bật đến màu da trắng nõn, sống mũi cao thẳng, một đôi con ngươi mềm mại như nước, tuy không nhanh nhẹn bằng Chu Cửu Chân, nhưng thắng ở vóc người thanh mảnh, ngôn hành cử chỉ thật là nhã nhặn, toàn thể phối hợp lên, càng là mong manh dễ vỡ, một bộ dáng vẻ yêu kiều, gây nên nam nhân khi gặp liền có ý muốn bảo hộ nâng niu, nếu bàn về dung mạo, nàng cùng với Chu Cửu Chân thì mỗi người mỗi vẻ, mười phần vẹn mười.

Trương Siêu Quần chỉ là liếc nhìn thoáng qua, Võ Thanh Anh bỗng nhiên cười nói :

– Sư ca như thế mới sớm đã vội tới đây rồi, cũng không biết là đến chúc tết hai vị tôn trưởng, hay là chúc tết cho biểu muội đây.

Trương Siêu Quần lúc này mới ý thức, bốn người sánh bước đi, tư thế hình như là không đúng, Chu Cửu Chân cùng Vệ Bích đi một chỗ, còn chính mình thì lại rập khuôn từng bước theo sát Võ Thanh Anh đi chung với nhau.

Lúc này, Vệ Bích quay đầu lại nhìn Trương Siêu Quần một chút, cười nói :

– Trương công tử nghe nói là từ Võ Đương sơn đến?

Trương Siêu Quần đáp một tiếng, Vệ Bích này kìa quả thật anh tuấn và ôn nhã, y chỉ mặc một cái áo bào đoạn màu vàng, mà không thấy giá lạnh, đủ thấy nội công của y cũng cao thâm như thế nào, Trương Siêu Quần trong lòng tự nhiên ám sinh so sánh y với bản thân mình, dù sao vẫn là có sự chênh lệch, trong lòng hẳn lại thấy thoải mái, con người vội vã chuyển loạn, suy nghĩ tìm cách làm sao đem Võ Thanh Anh này cũng đoạt tới mới là tốt nhất.

Đi tới hậu viện, Võ Thanh Anh hướng về Trương Siêu Quần liếc mắt nhìn, hướng về Chu Cửu Chân nói :

– Cửu Chân tỷ, chúng ta hơn ba tháng nay không gặp, công phu Nhất Dương Chỉ, tỷ luyện được lại thêm tầng mấy rồi? Thi triển cho muội mở mang tầm mắt có được không?

Chu Cửu Chân cười nói :

– Ái chà, ta đâu dám múa rìu qua mắt thợ? Dù ta có luyện 10 năm nữa, cũng không bằng được công phu Lan Hoa Phát Huyết Thủ của Võ gia a.

Vệ Bích nói :

– Hai người ai cũng không cần khiêm tốn, đại danh鼎鼎 ‘Tuyệt Linh Song Sơn ‘ uy phong lợi hại, nhưng ta lại nghe nói phái Võ Đương võ công độc bộ vô lâm, nghe nói cái gì Võ Đương Trương Quyền, Võ Đương Miên Chương, Bát Quái Du Long Chương, Nhu Văn Kiếm Pháp, Thê Văn Tung v.v. đều là uy lực vô biên, có thể cùng phái Thiếu lâm tranh hùng, vị công tử phái Võ Đương này, chẳng biết có thể biểu diễn mấy chiêu cho chúng ta nhìn xem cho biết không?

Trương Siêu Quần nghe y nói trong giọng tựa hồ mang theo một mùi vị dấm chua, bất giác buồn cười, lẽ nào tên mặt trắng nhỏ này chột dạ, đồ kỵ ta so với hán đẹp trai hơn? Muốn lấy võ công ra mà so sánh? Ngay cả võ công Chu Trường Linh ta đều không để vào mắt, huống hồ người tên tiểu tử này.

Trương Siêu Quần liền cười ha ha, nói :

– Vị này chính là Vệ công tử à, ha ha... ta nghe Chu Cửu Chân nói tới, có một biểu ca võ công cao cường, như hoa như ngọc, chim sa cá lặn... ặc... ta nói lộn, Chu Cửu Chân đây là khen Võ tiểu thư, ha ha.. phái Võ Đương võ công đâu chỉ là các môn mà huynh đã nói qua kia, những năm gần đây, thái sư phụ ta đã sáng tạo ra càng nhiều võ công khác, chỉ là trên giang hồ còn chưa biết mà thôi, ví dụ như Đốn Gió Phát Liễu Bộ, Thiên La Địa Vọng Thê, Vĩnh Xuân Quyền, Võ Đương bát kích thuật, Võ Đương Tổ Tâm Kiếm Pháp, Võ Đương Nữ Mỹ Quyền.... ha ha, thực sự là quá nhiều, không cách nào kể hết..

Hắn đem tất cả các môn võ công mà mình học được, tất cả đưa thêm vào tên tuổi Võ Đương, cứ cho hết là Trương Tam Phong sáng tạo, vừa rồi Vệ Bích nói tới công phu phái Võ Đương, chính hắn cũng chưa học được qua công phu nào cả, đến lúc đứng ra thi triển, há không phải là để cho người ta chê cười? Ngược lại thì không có ai biết được võ công Cổ Mộ Phái, cứ nói là Trương Tam Phong mới sáng tạo ra là được rồi, bọn họ cũng không thể từ vạ dậm xa xôi chạy đi Võ Đương sơn để dò hỏi.

Quả nhiên, Vệ Bích cùng Võ Thanh Anh đều là sững sờ, vừa rồi Trương Siêu Quần nói ra những cái gì Võ Đương Tổ Tâm Kiếm Pháp, Võ Đương Nữ Mỹ Quyền, bọn họ trước giờ cũng chưa từng nghe nói tới, nhưng dù không có kiến thức cũng phải làm bộ cái gì cũng đều hiểu biết, Vệ Bích gật gật đầu, nói :

– Không biết Trương công tử có thể biểu diễn công phu, chỉ điểm một chút cho chúng ta đây?

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Biểu diễn công phu? Ngươi cho ta là con khỉ sao?”

Đang muốn từ chối, Chu Cửu Chân lại nói :

– Siêu Quần ca, huynh mới vừa nói Võ Đương Nữ Mỹ Quyền, có loại công phu quyền pháp như vậy à? Muội muốn học! ...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Mỹ Nữ Quyền Pháp

– Võ Đang Nữ Mỹ Quyền Pháp? Phái Võ Đang có nữ nhân sao?

Vệ Bích cười ha ha, trong ánh mắt mang theo vài phần châm chọc.

Trương Siêu Quần liếc mắt liếc nhìn y, tên chó nhỏ này tựa hồ thật sự đối với mình đáng vẻ có khúc mắc a! Mẹ nhà nó, không chấp nhận là hạng xoàng xĩnh, tiểu gia ta dung mạo so với người soái, bắp thịt nhiều hơn người, võ công cao hơn người, danh tiếng môn phái so với nhà người cũng hơn, thảo nào người đó kị.

Không đợi Trương Siêu Quần lên tiếng, Chu Cửu Chân trả lời ngay :

– Sao lại không có nữ nhân? Võ Đang đâu phải là chùa miếu như phái Thiếu Lâm, biểu ca không biết đừng nói lung tung.

Võ Thanh Anh cũng kinh ngạc nhìn sư ca mình, nàng không hiểu sư ca luôn luôn nhả nhặn có lẽ, ngày hôm nay tại sao lại cứ nhằm vào vị Trương công tử này, Vệ Bích bị Chu Cửu Chân trách móc, gương mặt tuấn tú của y ửng đỏ, trong mắt lộ ra một tia hằn học.

Trương Siêu Quần âm thầm vui mừng, đang suy nghĩ tìm ra chiêu nào để làm cho Vệ Bích này này xấu mặt, Chu Cửu Chân đã là đi tới bên cạnh người, lôi kéo cánh tay Trương Siêu Quần dịu dàng nói :

– Huỳnh đừng để ý tới biểu ca, huỳnh mau nhanh dạy muội học Nữ Mỹ Quyền Pháp đi!

Lúc này này phụ mẫu không có bên người, Chu Cửu Chân đã có chút không giữ chừng mực rồi.

Trương Siêu Quần trong mũi nghe thấy mùi thơm như lan ngát hương, mỹ nữ ở bên cạnh mềm giọng muốn nhờ, trong lòng vui sướng, lại thấy Võ Thanh Anh bên cạnh Vệ Bích cũng là tỏ rõ vẻ chờ mong, hân hở cờ trong bụng, cười ha ha, nói :

– Tốt! Ta sẽ dạy người hai chiêu! À.. Võ tiểu thư nếu có hứng thú, thì đừng ngại cùng học nhé.

Võ Thanh Anh ngần ra, không nghĩ tới hân lại hào phóng, phải biết rằng bình thường trong chốn võ lâm, võ công thường là nam bắt truyền nữ, cũng như là sư phụ dạy đồ đệ, cũng nhất định sẽ giữ lại một chiêu nửa thức không dạy, huống chi là võ công của chính Võ Đang Trương chân nhân sáng tạo, Võ Thanh Anh mừng thầm nói :

– Đa tạ Trương công tử!

Trương Siêu Quần liếc nhìn nhìn Vệ Bích, nói :

– Nếu như Vệ công tử cũng muốn học Nữ Mỹ Quyền Pháp, thì cũng có thể đứng ở một bên quan sát.

Vệ Bích hừ một tiếng, nói :

– Ta không phải nữ nhân, học loại quyền pháp này làm chi?

Hân này lời nói không khách sáo, lần này không chỉ là Chu Cửu Chân, liền ngay cả Võ Thanh Anh cùng đi với y cũng cảm thấy y có chút quá đáng.

Võ Thanh Anh sáng giọng :

– Sư ca, Trương công tử là có ý tốt, sư ca sao lại như vậy?

Vệ Bích lời vừa nói ra, thì đã hối hận, y cũng không biết tại sao mình lại đối với Trương công tử này lại thấy ngứa mắt, nãy giờ nhìn thấy biểu muội trước giờ luôn luôn dán cạnh bên mình, giờ đối với mình cũng chẳng để ý tới, cứ nắm lấy cánh tay của người ta, trong lòng đó kỳ nên rối loạn trong lòng.

Nhưng bây giờ, ngay cả Võ Thanh Anh cũng nói giúp cho người kia, dọc theo đường đi đến thời điểm giờ Võ Thanh Anh còn thân thiết với hân, hiện tại với cảnh tượng như vậy, trong lòng y càng phần nộ bất bình.

Trương Siêu Quần thấy này tình cảnh kỳ diệu xoay trở như vậy, hân muốn liền cười to, nhưng ráng cố nín lại, hân quyết định lại thêm dầu vào lửa, cực kỳ thành khẩn nói :

– Võ tiểu thư, không nên trách Vệ công tử, là do ta lỡ mồm, không suy nghĩ là Võ Đang Nữ Mỹ Quyền lại không thích hợp với Vệ công tử, mong rằng Vệ công tử chớ trách..chớ trách.

Hắn càng là biểu hiện nhã nhặn có lễ nghĩa, càng làm nổi bật lên Vệ Bích thô lỗ, Vệ Bích dù sao cũng là mao đầu tiểu tử mười mấy tuổi, làm sao là đối thủ chọi lại với Trương Siêu Quần thực tế tuổi tác đã có ngoài ba mươi tuổi, rõ ràng trong bụng y hận đến muốn tàn nhẫn đánh đối phương một trận, nhưng cũng không có lý do gì để phát hỏa, nên “hừ” một tiếng rồi xoay người đi ra.

Võ Thanh Anh thấy y rời đi, hơi do dự, rồi quay đầu lại hướng về Trương Siêu Quần nói :

– Xin lỗi, Trương công tử, sư ca muội ngày hôm nay tâm tình không tốt lắm, xin Trương công tử bỏ qua cho, có đắc tội, tiểu muội xin thay thế sư ca xin lỗi Trương công tử.

Trương Siêu Quần rộng lượng nở nụ cười, nói :

– Không có gì.. không có gì, thật ra là ta không nên nói Vệ công tử đứng nhìn quan sát Nữ Mỹ Quyền.

Võ Thanh Anh thấy hắn không tính toán đến, trong lòng nàng hảo cảm càng sâu, nói :

– Xin lỗi, muội đi nhìn xem sư ca một chút, các người không cần chờ muội.

Nói xong liền quay đầu chạy theo Vệ Bích.

Trương Siêu Quần thấy nàng vì sư ca, thậm chí ngay cả võ công Võ Đang cũng không cần học, trong lòng cảm thấy thất vọng, trầm nghĩ :

“Xem ra muốn đem Võ Thanh Anh đoạt được, còn phải tốn không ít công sức.”

Chờ Võ Thanh Anh đi xa, Chu Cửu Chân bỗng nhiên chưa xót nói :

– Huynh nhìn thấy Võ Thanh Anh có phải là xinh đẹp hơn muội phải không?

Trương Siêu Quần ngần ra, cười nói :

– Nói cái gì vậy, Võ tiểu thư nào có bằng muội! Ta xem người ở Côn Lôn sơn đều là không ánh mắt, “Tuyệt Linh Song Sơn” là hữu danh vô thực, chỉ có Chu Cửu Chân là đẹp như thế, Võ tiểu thư không sánh một nửa muội, có thể nào lại gọi là “Tuyệt Linh Song Sơn”?

Chu Cửu Chân nghe được vui mừng khôn nguôi, gất giọng :

– Ai biết huynh nói là thật sự hay là giả, Võ Thanh Anh nếu như không đẹp, vừa rồi hà tất huynh lại nhìn chăm chăm nàng?

Trương Siêu Quần nói :

– Oan uổng cho ta, muội không nhớ rõ sao? Lần trước chính muội nói là muốn ta xem là Chu Cửu Chân tiểu bảo bối xinh đẹp, hay là Võ Thanh Anh xinh đẹp để, thì giờ ta đã nhìn rõ ràng, vẫn là là Chu Cửu Chân tiểu bảo bối xinh đẹp hơn.

Nói rồi hắn duỗi ra một tay, nắm chặt bàn tay kia mềm mại không xương trắng mịn của nàng.

Chu Cửu Chân vừa thẹn vừa vui, nói :

– Ai da cái người này, muội trở thành tiểu bảo bối của huynh hồi nào vậy? Nếu là bị phụ mẫu muội nghe thấy còn đến mức nào? Huynh thật là nói liều!

Trương Siêu Quần nói :

– Được rồi..i được rồi, hiện tại muội không phải tiểu bảo bối, chỉ sau này mới đúng là như thế. Bây giờ ta sẽ dạy muội Nữ Mỹ Quyền Pháp, bảo đảm muội sau khi tập xong càng thêm phong thái mê người, vượt quá gấp đôi Võ tiểu thư luôn đấy.

Chu Cửu Chân hưng phấn gật đầu, liền thanh kêu lên :

– Muội muốn học! Huynh nhanh dạy muội đi!

Nữ mỹ quyền pháp nguyên là quyền pháp của Cổ Mộ phái, triển khai thì thân hình phiêu dật tiêu sái, chiêu thức ác liệt tinh diệu, mỗi một chiêu đều mô phỏng lấy tên theo một mỹ nữ nổi danh trong lịch sử, nam nữ đều có thể luyện tập, nhưng Cổ Mộ Phái tự các đời trước truyền qua đều là nữ tử, cho nên lấy tên gọi là nữ mỹ quyền pháp.

Trương Siêu Quần truyền một chiêu “Chiêu Quân Xuất Tắc” cho Chu Cửu Chân, nàng vốn là học võ công lấy Nhất Dương Chỉ làm chủ, luyện chính là chỉ lực, chiêu này là vô cùng thích hợp.

Quả nhiên, Chu Cửu Chân thông minh lanh lợi rất nhanh liền đem chiêu này học được, không ngừng luyện chưa tới nửa giờ, Trương Siêu Quần ở một bên không ngừng sửa lại chỉ điểm, rốt cục đem chiêu này học được thông thạo, Chu Cửu Chân vui mừng khôn xiết, quần quít lấy Trương Siêu Quần nói là dạy tiếp.

Trương Siêu Quần nói :

-Dạy tiếp thì được rồi, nhưng phàm là học nghệ thì phải bái sư nhưng sau này tương lai là thê tử của ta, cho nên nếu không bái sư, muội hôn ta một cái, ta sẽ dạy muội một chiêu.

Chu Cửu Chân sẵn giọng :

– Huynh có tài nghệ gì mà muốn muội hôn huynh!

Ngón tay nhẹ phẩy, Chu Cửu Chân liền tấn công hướng về Trương Siêu Quần, chiêu năng sử dụng, chính là mới vừa mới học được “Chiêu Quân Xuất Tắc”

Trương Siêu Quần cười ha ha, một chân điểm nhẹ, thân hình nhẹ nhàng lùi lại, Chu Cửu Chân lại dùng chiêu này đánh tiếp, Trương Siêu Quần liền triển khai khinh công Cổ Mộ Phái, xoay người xê dịch, thân pháp nhẹ nhàng, thỉnh thoảng sờ ở trên mặt nàng một cái, Chu Cửu Chân đánh không trúng hân, trái lại bị hân liên tục sổ sàng, tức giận đến khuôn mặt nhỏ đỏ chót.

Trong lúc hân đang trêu chọc nàng, thì nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, Trương Siêu Quần thoáng nhìn bên dưới, hóa ra là nhạc mẫu xinh đẹp giá lâm, hân liền liếc mắt ra hiệu cho Chu Cửu Chân, nàng quay đầu nhìn lại, kêu lên :

– Mẫu thân, Trương công tử đang dạy con võ công đây! Mẫu thân mau tới nhìn xem, con học được một chiêu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tình Chọn Chu Phu Nhân

Chu phu nhân mỉm cười đi tới, tư thái nhẹ nhàng, trước ngực một đôi bầu vú cao ngất theo tư thế bước đi khẽ run run, bờ eo thon thả, quả thực không cách nào có thể tin được, đây là một nữ nhân đã có con.

Chu Cửu Chân cùng Chu phu nhân đứng ở một chỗ, tựa như chị em gái, người cổ xưa tuy kết hôn sớm, nhưng lúc này tính ra, Chu phu nhân cũng đã 36, 37 tuổi rồi, nhìn qua thật sự rất trẻ trung, Chu Cửu Chân cùng mẫu thân của nàng so với thì có nhiều hơn mấy phần non nớt cùng thanh thuần, nhưng ngược lại, Chu phu nhân cùng với thân thể mềm mại, bầu vú cùng bờ hông nảy nở càng có mùi vị của nữ nhân thành thực, như cây đào trái mật chín rục vậy, khiến người ta nhìn thấy, liền có loại kích động muốn cắn một cái.

– Cửu Chân đừng nghịch ngợm nữa, Trương công tử là đệ tử phái Võ Đang, võ công làm sao có thể nào tùy tiện truyền cho người?

Chu phu nhân cười tủm tỉm đi tới, ôm bả vai Chu Cửu Chân, hướng về Trương Siêu Quần cười nói :

– Hiền đệ, thật không phiền phức người chứ?

Trương Siêu Quần vội nói :

– Không có ... không có, Cửu Chân thật rất thông minh, chỉ qua một lần đã học được rồi đấy Chu bá mẫu.

Chu Cửu Chân làm nũng nói :

– Đúng đấy mẫu thân, để con luyện cho mẫu thân xem!

Chu Cửu Chân không chờ mẫu thân mình đáp lại, nàng tiến lên vài bước, đem chiêu “Chiêu Quân Xuất Tắc” vừa học được ra diễn một lần, Chu phu nhân khen :

– Đây là quyền pháp gì? Không chỉ là tư thái ưu mỹ, chiêu thức tinh diệu, mà còn khiến người ta nhìn thấy rất đẹp mắt.

Chu Cửu Chân được mẫu thân khen một câu, vô cùng phấn khởi, cướp lời nói :

– Chiêu này là Võ Đang nữ mỹ quyền, tên là “Chiêu Quân Xuất Tắc”.

Chu phu nhân cười nói :

– Tên rất hay “Chiêu Quân Xuất Tắc” quả thật là có mấy phần đúng như tên gọi, phái Võ Đang võ công quả nhiên ảo diệu, đây là do Trương chân nhân sáng tạo sao?

Trương Siêu Quần thăm nhủ :

“Nữ mỹ quyền pháp tuy rằng nam nữ đều tập được, nhưng dù sao thì cũng thiên về ôn nhu, nếu nói công phu này là do một lão đạo hơn 100 tuổi sáng tạo, khó tránh khỏi là qua khuếch đại, Chu Cửu Chân, Võ Thanh Anh các nàng bắt quả mới 17, 18 tuổi tiểu cô nương, thuận miệng nói thì không quan trọng, nhưng Chu phu nhân là người tinh khôn từng trải, nói dối với Chu phu nhân sợ là không dễ tin được, nên nói :

– Bộ quyền pháp này kỳ thực là do thái sư phụ cải tiến lại một bộ quyền cổ xưa, vì thế cũng không tính là do lão nhân gia sáng tạo.

Chu phu nhân nói :

– Cải tiến quyền pháp thì cũng coi như là Trương chân nhân sáng chế, quyền pháp từ cổ xưa truyền lại, trải qua năm tháng muôn vàn thử thách, hẳn là đã hoàn mỹ, Trương chân nhân là người học cứu uyên thâm, sâu không lường được, mới có thể thay đổi bộ quyền pháp này thêm vào bên trong, chuyện này võ học tông sư bình thường là không thể làm được.

Trương Siêu Quần thấy Chu phu nhân yêu kiều cười khê, trong lúc vung tay nhắc chân phong thái rất là mê người, hẳn không khỏi ngẩn ngơ, nữ nhi đã 17, 18 tuổi, mà Chu phu nhân vẫn có mị lực như thế, thật không biết lúc Chu phu nhân còn trẻ đáng vẻ còn xinh đẹp đến dường nào.

Hắn nhìn Chu phu nhân đến ngẩn người ra, trong lúc nhất thời đã quên nói chuyện, Chu phu nhân hơi cảm kinh ngạc, thấy ánh mắt hắn nhìn chằm chằm trước đôi bầu vú của mình, không khỏi xấu hổ.

Chu Cửu Chân bắt chợt lại nói :

– Trương công tử, sẽ dạy muội thêm một chiêu nữa nhé.

Trương Siêu Quần đưa ánh mắt nhìn từ trên người Chu phu nhân thu hồi lại, mỉm cười gật đầu, nói :

– Được, ta sẽ dạy ngươi thêm một chiêu “Điều Thiên Bái Nguyệt”, chiêu này thì phức tạp hơn so với chiêu “Chiêu Quân Xuất Tắc” nhiều.

Chu Cửu Chân vỗ tay nói :

– Tốt!

Lại hướng về Chu phu nhân nói :

– Mẫu thân cũng đứng nhìn xem nhé.

Chu phu nhân trách cứ nàng :

– Hồ đồ, đây là võ công phái Võ Đương, Trương công tử đã là ngoại lệ dạy ngươi một chiêu, ngươi còn muốn làm khó dễ nhân gia à?

Trương Siêu Quần liền cười nói :

– Chu bá mẫu, không ngại chuyện đó, thái sư phụ khi truyền thụ Nữ Mỹ Quyền Pháp cho văn bối, vẫn không có nói là văn bối không được truyền thụ cho người khác, huống chi, chúng ta là người tập võ, nếu cứ lo lắng người khác đem tuyệt học của mình học được, trải qua nhiều năm sau này, những tuyệt nghệ này há không phải đều đã bị thất truyền?

Chu phu nhân ngẩn ra, tuy là có cảm giác lòng dạ hắn hào phóng, nhưng lại tự nhủ thầm :

“Nếu ngươi cứ đem võ công của ngươi đều truyền thụ cho người khác, vậy còn nói đến cái gì là tuyệt học?”

Trương Siêu Quần lúc này bỗng nhiên nghĩ đến, ở thời hiện đại từ lâu không có các loại võ công thứ này, nói không chừng cũng là bởi vì các tông sư đều xem võ công mình như là tàng bảo nên giấu giấu điểm điểm, do vậy nên những loại võ công tinh diệu như vậy đều bị thất truyền, trong lòng cảm khái, nói :

– Thật giống như Võ Đương Trường Quyền hay như thế, nếu người người có thể học được, thiên hạ bách tính đều biết đến đánh quyền, chúng ta cũng sẽ không bị ngoại tộc xâm lược, ví như Thiếu Lâm có 72 tuyệt kỹ, nhưng trong phái Thiếu Lâm chỉ có một số ít cao tăng hiểu được, nếu như có hàng vạn người cùng biết võ công tuyệt thế này, thế thì ai còn dám đến bắt nạt vương triều của chúng ta?

Chu phu nhân khen :

– Hiền đệ quả nhiên có phong độ đại hiệp, nói thật hay! Nếu như người Hán chúng ta ai cũng đều biết đến võ công, thì những người Mông Cổ làm sao lại có thể cười ở trên đầu người Hán chúng ta làm mưa làm gió? Nếu người người đều hiểu đến võ công phái Võ Đương, như vậy thì đệ tử Võ Đương đã có khắp thiên hạ rồi!

Trương Siêu Quần cười nói :

– Chu bá mẫu quá khen rồi.

– Quyết không phải quá khen, hiền đệ rất xứng đáng.

Chu phu nhân ngừng lại một chút, hướng về nữ nhi hỏi :

– Cừu Chân, biểu ca ngươi cùng Võ Thanh nhi đâu rồi?

Chu Cừu Chân thấy mẫu thân mình tán thưởng Trương Siêu Quần như thế, trong lòng giống như vừa ném mật ngọt, nói :

– Bọn họ qua bên kia trò chuyện rồi.

Chu phu nhân nói :

– Vậy ngươi đi tìm bọn họ chơi đùa đi, ta muốn cùng Trương công tử nói mấy câu.

Chu Cừu Chân tình cảm đối với Trương Siêu Quần thật là mê luyến, hận không thể có thể dính sát trên người hắn, nhiều ngày đã không gặp, làm sao cam lòng rời đi, làm nũng nói :

– Biểu ca bọn họ qua bên kia chơi đùa, con muốn ở đây học quyền.

Chu phu nhân nói :

– Biểu ca cùng Võ Thanh nhi là khách mời, ngươi là chủ nhân, lẽ ra phải đón tiếp, ngươi nếu không đi, sau này ta sẽ không cho phép ngươi cùng Trương công tử học quyền đây!

Chu Cừu Chân le lưỡi một cái, ngoan ngoãn đi ngay.

Chu phu nhân hướng về Trương Siêu Quần cười nói :

– Nữ nhi này, bị ta yêu thương làm cho bị hư rồi.

Trương Siêu Quần luôn mỉm cười nói :

– Không có... không có.

Chu phu nhân nói :

– Hiền điệt, ngươi cảm thấy Cừu Chân như thế nào?

Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, đây là ý gì? Lễ nào là nhạc mẫu đang chọn hiền tể? Nhất thời trong bụng nở hoa.

– Cừu Chân rất tốt, rất đẹp...

Trương Siêu Quần lúc này có vẻ đắc ý...

– Tuy rằng ta không biết hiền điệt bắt đầu quen biết với Cừu Chân như thế nào, nhưng không ai hiểu nữ nhi bằng mẫu thân, hiền điệt trong lòng phân lượng không nhẹ, ngươi muốn cái gì, ta đều biết, chỉ xin khuyên một câu, hiền điệt nên có một khoảng cách với Cừu Chân cho thỏa đáng.

Vị Chu phu nhân này trên mặt cười tủm tỉm, nhưng lời nói ra lại lạnh giống như tảng băng ngàn năm.

Trương Siêu Quần chấn động trong lòng, hỏi :

– Chu bá mẫu, văn bối không hiểu ý của người.

Chu phu nhân cười xoay người, nói :

– Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, trước đây Cừu Chân rất yêu thương biểu ca của nó, nhưng từ khi hiền điệt xuất hiện ở đây, Cừu Chân ở trước mặt ta một câu cũng không đề cập tới biểu ca mình, vừa rồi Cừu Chân theo hiền điệt học quyền, hai người đầu mày cuối mắt đưa tình ta đã nhận ra được.

Trương Siêu Quần thấy phu nhân hai bờ vai thon gầy, vóc người lồi lõm, nhìn qua tựa như mong manh, nhưng cũng gây cho người ta mang đến một loại áp lực cảm, lúc hắn cùng Cừu Chân luyện chiêu “Chiêu Quân Xuất Tắc“, hắn có động tay động chân mấy lần trên người nàng, lẽ nào đã lọt vào trong tầm mắt của Chu phu nhân?

Cái kia Chu phu nhân lại nói :

– Hiền điệt.. thứ ta nói thẳng, hiền điệt tuy rằng chỉ có mười mấy tuổi, nhưng ta cảm thấy hiền điệt lòng dạ sâu thẳm, rất khác với những người cùng trang lứa, Chu Cừu Chân thì còn quá đơn thuần...

Chu phu nhân ngừng lại một chút, rồi nói :

– Nếu hiền đệ yêu thích Tiểu Phụng, Tiểu Yến hai người bọn họ, ta có thể tác thành cho hiền đệ, tránh cho các người khỏi phải lén lút lút lút...

Trương Siêu Quần toàn thân lạnh lẽo, Chu phu nhân làm sao lại biết chuyện mình cùng với Tiểu Yến, Tiểu Phụng? Nhìn qua thì thấy Chu phu nhân ôn nhu mềm mỏng, sao tầm nhìn sắc bén như vậy! Lễ nào là Tiểu Phụng hoặc là Tiểu Yến lộ ra cái kẻ hở nào sao?

Hít sâu một hơi, Trương Siêu Quần nói :

– Chu bá mẫu.. nói tới chuyện gì vẫn bối cũng không hiểu rõ, nếu như Cửu Chân thật sự yêu thích vẫn bối, mặc dù chu bá mẫu là mẫu thân nàng, thì cũng là không nên ngăn cản, thà rằng đỡ bỏ một trăm toà miếu, cũng không chia rẽ một đôi người, Chu bá mẫu cũng là người từng trải, lẽ ra có thể lý giải được điều này đúng không? Làm mẫu thân của nàng, Chu bá mẫu muốn nhìn thấy nữ nhi mình thật vui sướng hay là lại thích nữ nhi mình u buồn?

Chu phu nhân hừ một tiếng nói

– Nữ nhi của chính mình, lẽ nào ta không biết sắp xếp sao? Được rồi, nói đến đây là ta hết lời, nếu hiền đệ không chấp nhận hảo ý của ta, thì ngay cả Tiểu Yến, Tiểu Phụng người cũng đừng nên nghĩ tới nữa, Hồng Mai Sơn Trang sẽ miễn tiếp, kính xin Trương công tử đi giá dòi đi!

Trương Siêu Quần thấy Chu phu nhân đổi giọng xưng hô lại hạ lệnh trực khách, không khỏi đứng đó sững sờ, lẽ nào Chu phu nhân không biết Chu Trường Linh mơ ước đến Đồ Long Đảo chừng nào, muốn lưu lại ta để lừa gạt dần lão đi Băng Hòa đảo sao? Trương Siêu Quần trong đầu đột nhiên nóng lên, cất cao giọng nói :

– Chu bá mẫu cho rằng vẫn bối muốn ở lại Hồng Mai Sơn Trang này lắm sao? Mặc kệ như thế nào, nhất định là vẫn bối phải lấy cho bằng được Chu Cửu Chân!

Dứt lời, hắn xoay người bước đi.

Chu phu nhân liền quát lên :

– Làm càn! Ta ngày mai sẽ đem Chu Cửu Chân! gả cho Vệ Bích, để nhìn xem ngươi còn có lấy được nó hay không!

Trương Siêu Quần bỗng nhiên dừng bước, trong mắt lộ ra lửa giận nói :

– Ngay bây giờ vẫn bối sẽ mang Chu Cửu Chân cùng bỏ đi!

Hắn vòng trở lại, hướng về phía hậu viện bước đi.

Chu phu nhân cá giận nói :

– Vô lễ!

Chu phu nhân liền phóng người đến, Trương Siêu Quần nghe thấy tiếng tà áo phát phơ bay, quay người lại, thì thấy Chu phu nhân song chưởng đã tung bay, thế tiến công ác liệt, hắn hướng về sau lui lại mấy bước nói :

– Nguyên lai Chu phu nhân võ công xuất thủ thật nhanh..

Lùi thốc tới cái bồn hoa, thì không thể lui nữa, hắn liền giơ tay lên, vỗ tới một chưởng, cùng Chu phu nhân chạm nhau một chưởng, nàng lui lại mấy bước, phẫn nộ nói :

– Trương công tử quả nhiên là võ công cũng khá lắm!

Trương Siêu Quần bàn tay hơi tê dại, không khỏi kinh ngạc, dù biết rằng Chu phu nhân là có võ công đấy, nhưng lại không nghĩ tới nàng võ công cũng thuộc hàng cao thủ, hắn nói :

– Vẫn bối cũng không ngờ, chưa làm làm hiền tể, trước tiên lại cùng nhạc mẫu đánh tới rồi!

Lúc này Chu phu nhân đã nổi giận, thu quyền ra chỉ, một bàn tay uốn cong xoay tròn, chiêu thức phức tạp, đột nhiên chỉ tay nhanh điểm tới rất nhanh, Trương Siêu Quần không kịp né tránh, chỉ cảm thấy trên cánh tay phải đau đớn một hồi, thân thể lệch đi, suýt nữa té ngã.

Chu phu nhân đánh một đòn đã trúng, cũng không tiến lên truy kích, lạnh lùng nói :

– Võ công của ngươi tuy có thể mạnh hơn ta, nhưng ngươi có thể địch nổi Nhất Dương Chỉ của Chu gia sao? Ta không làm khó dễ ngươi, ngươi đi đi!

Nhất Dương Chỉ? Năm xưa Nhất Đẳng đại sư đem Nhất Dương Chỉ truyền cho Chu Liễu Sinh, Chu Trường Linh chính là hậu duệ đời sau của nhà họ Chu, Chu Liễu Sinh vốn dùng binh khí là một cây phán quan bút, đã đem Nhất Dương Chỉ hòa trong cách sử dụng của phán quan bút, bởi vậy lấy bút làm đại chỉ, sáng tạo ra ” Nhất Dương Thư Chỉ ” chiêu nào chiêu nấy uy lực khôn lường, Chu Liễu Sinh có thể dùng bút làm đại chỉ, lấy phán quan bút cùng Nhất Dương Chỉ liên hoàn tiến vào trong chiêu, nhưng Trương Siêu Quần lại không ngờ rằng, ngay cả Chu phu nhân này cũng học được Nhất Dương Chỉ.

Kỳ thực, sử dụng Nhất Dương Chỉ cực kỳ hao tổn nội lực, nếu liên tục sử dụng thì có thể làm cho công lực tạm thời hoàn toàn biến mất, nặng thì khó giữ

được tính mạng. Chu phu nhân tuy hiểu được một ít, nhưng vẫn chưa đạt tới hòa hâu...

Trương Siêu Quần cảm giác cánh tay như là bị đạn bắn trúng như vậy, tê rần không thể động đậy, hân vội vàng vận lên nội lực, trong chốc lát, thì đã tốt hơn nhiều rồi, tuy rằng vẫn là di chuyển cánh tay vẫn còn bất tiện, trong lúc vội vàng cũng không cách nào tự mình trị liệu.

– Ha ha, Chu bá mẫu quả nhiên lợi hại, võ công Nhất Dương Chi tuyệt thế như vậy, vẫn bói đành phải đắc tội rồi!

Hắn nghiêng người tiến lên, cánh tay trái chìm xuống, sử dụng Vĩnh Xuân Quyền, hướng về bả vai Chu phu nhân chộp tới, lập tức Chu phu nhân né người lảng tránh, đáp trả lại một chưởng, chưởng pháp tinh kỳ, hai người thoáng cái hồ công đánh qua lại đã mười mấy chiêu, Trương Siêu Quần đột nhiên thay đổi chiêu thức, lấy một chiêu trong Nữ Mỹ Quyền Pháp là “Thiên Tôn Chức Cầm” bàn tay phải công tả, tay trái công hữu, song chưởng tung bay, hoa cả mắt, Chu phu nhân không biết hư thực, liên tục thoái hậu, Trương Siêu Quần lại dùng một chiêu “Lục Châu Trụy Lâu” thân trên phóng tới trước, công hướng về hạ bộ Chu phu nhân, nàng thấy hắn quái chiêu luân lưu xuất ra, tâm hoảng ý loạn, bị bàn tay trái hắn chạm nhẹ vào gò mu âm hộ, trên mặt liền đỏ lên, quay đầu xoay người phóng đi, vậy mà chiêu này vẫn chưa đánh xong, lúc Chu phu nhân vừa xoay người, dưới chân tê rần, đôi gót chân đã bị Trương Siêu Quần đánh trúng, liền ngửa mặt lên trời té ngã.

Trương Siêu Quần thấy nàng sắp té nhào, trong đầu liền loạn lên nhào nhào, hiện té đánh ngã nhạc mẫu, thì làm sao Chu Cửu Chân còn có thể gả được cho mình? Hắn vội vàng bước lên lên, đưa hai cánh tay đưa ôm lấy Chu phu nhân, lúc này thân thể nàng mất đi cân bằng, hai người dính sát cùng một chỗ.

– Á...

Trương Siêu Quần cánh tay phải vừa bị thương đỡ ở dưới lưng Chu phu nhân, đau đớn đến kêu ra thành tiếng, bàn tay trái theo phản xạ xiết chặt, đột nhiên hắn có cảm giác mềm mại, dưới sự kinh hãi, thì ra lúc Chu phu nhân té ngã, bàn tay trái của hắn không biết vì sao vậy lại liên ấn tới ở trên ngực của Chu phu nhân!

Trương Siêu Quần như giống như điện giật bàn tay mở ra, trong lòng âm âm nhảy loạn, nguy rồi.. nguy rồi, lại sờ soạng nhạc mẫu rồi! Lần này chết chắc, vừa rồi một chưởng tấn công hạ thân của nàng, một chưởng tuy là chạm nhẹ vào cái âm hộ bên dưới, chỉ có điều là bàn tay, không có cái gì cảm giác, lần này lại rất tốt, trong tay chân thật đi tới ở trên bầu vú trần đầy co dãn...

– Ngươi... ngươi đúng là đồ dâm tặc!

Chu phu nhân mặt đỏ bừng, phần nộ mắng

– Chu bá mẫu nghe vẫn bói giải thích! Vẫn bói không phải là cố ý, khi Chu bá mẫu muốn ngã xuống, theo phản ứng bàn tay vẫn bói tay liền chụp đỡ lấy...

Trương Siêu Quần vội vàng giải thích.

– Đừng có chót lưỡi đầu môi, ngươi cho rằng ta ngây thơ vô tri, sẽ tin lời nó mê sảng của ngươi sao?

Chu phu nhân vừa thẹn lại vừa tức giận, hai bầu vú nổi sóng chập trùng, trên mặt đỏ đến mức như muốn chảy ra nước, trên thân thể mềm mại tỏa ra mùi thơm ngát ngây, đó là cái mùi thiếu phụ thanh thực rất khác là biệt với hương vị trên người của các cô nương, Trương Siêu Quần trong đầu một trận choáng váng, hắn tham lam nhìn ngắm đôi bầu vú của Chu phu nhân âm âm dậy sóng trên thân thể xinh đẹp.

– Ngươi... người còn nhìn..!

Chu phu nhân trong lòng cũng run lên, cực kỳ xấu hổ làm cho nàng như là không còn đất dung thân, cũng không biết vừa rồi lúc ngã sắp xuống, bị hắn trong lúc vô tình, ngón tay đụng tới huyết đạo, làm toàn thân mềm yếu, đừng nói đứng lên, ngay cả nhúc nhích cũng đều không làm nổi.

– Ngươi điểm trúng huyết đạo nào của ta rồi! Còn không giải huyết cho ta mau!

Đây là hậu viện, những người hầu là không dám tự tiện vào đến, nhưng nhóm người Chu Cửu Chân là còn ở phía sau trong hoa viên, lúc nào cũng có thể quay trở lại đây, nếu thấy bộ dạng quang cảnh này, thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không tẩy sạch.

Trương Siêu Quần thấy Chu phu nhân e thẹn xấu hổ giận tái mặt đi, không nói ra được sự rung động trong lòng, duỗi ra hai ngón tay, ở trước ngực bầu vú Chu phu nhân điểm nhẹ, đầu ngón tay vừa chạm trúng, Chu phu nhân thân thể mềm yếu, giọng nói càng nhỏ:

– Chỗ đó đâu phải là huyết đạo! Ngươi... Ngươi có ý định khinh bạc ta? Ngươi đừng hòng ta gả Cửu Chân cho ngươi!

Trương Siêu Quần lúc này tà ác nói:

– Bây giờ vẫn bói muốn biết là Chu bá mẫu có gả Cửu Chân cho vẫn bói hay không? Hoặc là muốn tự mình gả cho vẫn bói đây!

Nói xong ngón tay hắn nhẹ nhàng ở trước ngực Chu phu nhân xoa nhẹ theo hình vòng tròn, Trương Siêu Quần lúc này không cùng Chu phu nhân khách sáo nữa, bàn tay của hắn thì hướng về đôi bầu vú cao vút to thẳng kia bò lên!

Giờ khắc này Chu phu nhân triệt để luống cuống!

Trương Siêu Quần một mực cứ tự cho mình là một người tốt, tuy nhiên thật sự hắn đã làm chuyện tốt cũng không được nhiều lắm, mà lúc này, hắn phát giác chính mình hình như là càng thêm thích hợp để làm một người xấu!

Hai tay hắn lúc này cứ để như vậy nắm bóp nhẹ trên đôi bầu vú của một thân thể thành thực đầy đủ mỹ diệu, trong lòng của hắn đã sớm rực rộ rồi! Cặp mả thảo kia đã có chút không thể chờ đợi được, đã muốn đem người nhạc mẫu xinh đẹp trước mắt này, toàn bộ y phục trên người toàn bộ xé nát ra rồi!

Trương Siêu Quần đối với Chu phu nhân nằm ở trong ngực dùng lời nói uy hiếp hoàn toàn không để trong lòng, bàn tay của hắn lại bỗng nhiên dùng sức bóp hơi mạnh trên bầu vú.

— Á...

Đột nhiên xuất hiện đau đớn từ trước ngực của mình truyền tới, mỹ thiếu phụ nhịn không được, phát ra một tiếng rên rỉ làm cho nam nhân điên cuồng.

Chu phu nhân chưa bao giờ cảm thụ qua như vậy kích thích, vừa thẹn lại sợ, trương phu Chu Trường Linh say mê học võ, cùng với người huynh đệ kết nghĩa của ông, biệt hiệu là Thiên Lý Truy Phong, tên là Dao Thanh Toàn, thường ngày cùng nhau trao đổi võ công, ai cũng không muốn rơi xuống hạ phong, cho nên hai, ba tháng mới có một lần cùng nhau ân ái với mình, cũng là làm qua loa cho xong, Chu phu nhân tuổi đang vào thời kỳ như hồ như sóng, Chu phu nhân tuy bắt nạt Chu Trường Linh lạnh nhạt, nhưng cũng đành tự ức chế, nhưng giờ khắc này bị một nam tử anh tuấn thiếu niên với độ tuổi có thể làm nhũ tử của mình, bàn tay hắn đang xoa nắm trên đôi bầu vú, nếu nói là Chu phu nhân không động tình, đó là lừa dối người.

Loại cảm giác kia thoải mái phảng phất như là độc được từ trong xương tủy thấm nhanh chóng hướng về toàn thân khuếch tán ra...

— Ừm...

Chu phu nhân đã cố nén không phát ra âm thanh, nhưng đối phương cứ một bàn tay dán lên trên ngực động đậy như thế, từ nơi sâu trong yết hầu phát sinh ra một tiếng yêu kiều, khi một tiếng này phát ra giống như là cực kỳ thỏa mãn, Chu phu nhân nhất thời cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Trương Siêu Quần lại quá mức đi, đầu cúi xuống liếm lên thùy tai mỹ thiếu phụ, bàn tay lại không ngừng đùa bỡn trước ngực kia hai bầu vú cao ngất núi non! Nếu như có thể lựa chọn, Chu phu nhân hiện tại hận không thể chính mình tự chết được! Miễn cho bị người nam nhân này khinh nhờn, nhưng nàng bây giờ chỉ có thể đành phải yên lặng thừa nhận! Lúc này Chu phu nhân thậm chí cảm thấy trái tim của mình giống như bị hắn bóp chặt lại, từ bộ ngực sữa truyền đến từng trận trận trường sung đau nhức, lại đồng thời bàn tay hắn kẹp lấy làm cho nàng toàn thân khô nóng tê dại, điều này làm cho Chu phu nhân bắt đầu càng thêm nổi bất an trong lòng!

Thân thể đã có điểm bội phản ý chí của Chu phu nhân, từ bên trong thân thể không nghe theo sự sai sử nữa, những nơi vị trí mẫn cảm đã bắt đầu trương lên!

— Ngươi... ngươi đừng hại ta, mau thả ta ra...ta là mẫu thân Cửu Chân... tuyệt đối không thể.....

Chu phu nhân mới vừa rồi còn vênh vao hung hăng, hùng hổ dọa người, lúc này cũng chỉ còn có cách dưới thân mình khổ sở cầu xin, loại chinh phục con cái kia, khiến cho Trương Siêu Quần càng là dục hỏa bốc lên, bàn tay hắn lập tức cách xiêm y của Chu phu nhân vào động nhào nắm lên, một đôi bầu vú không những là cao vút mà còn co dãn vô cùng tốt, thật không biết là Chu Trường Linh có thường khai khẩn qua không?

Trương Siêu Quần nuốt từng ngụm nước bọt, nói :

— Hiện tại Chu bá mẫu đã cầu xin vẫn bối sao? Nếu là mẫu thân của Cửu Chân thì có làm sao?

Mỹ thiếu phụ thỉnh thoảng kiều hừ, lại làm cho Trương Siêu Quần càng hưng phấn, một đại thủ giờ không chỉ có vuốt ve trên bầu vú, cũng đã đem một tay khác len vào chính giữa cặp đùi thon dài của nàng, triệt thực vuốt ve, đụng chạm đến lực đàn hồi tràn ngập trên làn da thịt, cảm giác làm hắn huyết mạch sôi sục.

Loại hoan ái bất ép này làm hắn có cảm thấy rất kỳ quái, tư vị bất đồng với cuộc ái ân bình thường, bàn tay hắn thăm dò vào chính giữa ngã ba hai chân của Chu phu nhân, cách lần vãi tơ lụa, cảm thụ trong lòng bàn tay lớp màng lông tơi tốt quấn xoắn đầy xúc cảm, lớp da thịt bàn tay cùng lông mu âm hộ không ngừng “xoàn xoạt” rung động, dần dần hắn có cảm giác từ bên trong thấm ra một loại dịch lỏng ẩm áp...

Bàn tay ở trên cái âm hộ Chu phu nhân thật nhanh bơi lội, ở phía dưới nàng sờ soạng, vừa rồi bàn tay chường tuy là chạm được nơi mềm mại kia, nhưng là vừa chạm phớt vào thì liền tách ra, lúc này lại phủ ở giữa cái mu phồng cao, càng là đáng phách, không thể tự kiềm chế, lại nhìn thấy nàng hai mắt nhắm chặt, một đôi tay ngọc của Chu phu nhân nắm thật chặt khu trụ dưới thân đai lưng, trong lòng hắn càng là như hỏa đốt cháy lúc này nàng hoa dung thất sắc, cả kinh nói :

— Ngươi... ngươi đừng... ta van cầu ngươi, tuyệt đối đừng...

Trương Siêu Quần cũng đâu dám làm gì hơn? Quần áo nữ tử thời cổ xưa, nếu muốn cởi ra so với tính toán vi phân và tích phân của thời hiện đại còn khó hơn gấp mười lần, lúc bây giờ còn là ban ngày, vạn nhất có người đi tới, vậy thì hắn sẽ bị chết rất là thê thảm, nhưng thấy Chu phu nhân đáng đáp sợ hãi, thì tâm động không ngừng

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tình Chọn Chu Phu Nhân (2)

Chu phu nhân trong đôi mắt tràn ngập mê man hoảng loạn, nàng cũng không biết, lúc này mà cầu xin, ở trong mắt nam nhân thì ngược lại càng gây nên một loại cảm xúc muốn chinh phục.

Trương Siêu Quần lúc này ngồi bệt xuống đất ôm chặt lấy Chu phu nhân, một cái tay không ngừng xoa nắn trước đôi bầu vú nàng, phía bụng dưới một bàn tay trực mò đến trên cái âm hộ đã hai tháng có thừa, không một lần bị trượng phu chạm qua, Chu phu nhân toàn thân thư thái, muốn ngâm kêu lên thành tiếng, nhưng làm sao có thể gọi được sao? Chu phu nhân là mỹ nhân truyền thống cổ xưa, mặc dù thật là có loại cảm giác, nhưng cũng tuyệt đối là không thể lên tiếng...

Nhưng... không lâu lắm, Chu phu nhân có cảm giác được trong thân thể thêm ra một luồng kỳ diệu chân khí không ngừng xâm nhập đến bên trong cái âm đạo của mình, dù bàn tay hấn ụp lên cái âm hộ để ở bên ngoài lớp vải tơ quần, ngược ngừng khi ở bên trong huyết động, phảng phất nhiều hơn một cái dương vật của nam tử, không ngừng ở bên trong thành âm đạo xoay tròn va chạm...

Hiện tượng này là do chính Trương Siêu Quần từ võ công bên trong Ngọc Nữ Tâm Kinh của Cổ Mộ phái, lĩnh ngộ đến tuyệt kỹ này đã từng áp dụng trên người của Chu Cửu Chân...

Giây phút bên trong thân thể Chu phu nhân tựa như có hàng vạn kiến bò qua, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, rõ ràng là đầu óc thì biết là không thể để điều này xảy ra, nhưng phản ứng thân thể tự nhiên lại như là nghênh thu mong muốn đến, từng trận sung sướng tê dại lưu thông qua cơ thể, giống như là muốn hòa tan nàng.

Loại cảm giác kia từ sâu trong linh hồn lộ ra đến sự khát vọng, đem phòng tuyến trong đầu Chu phu nhân dễ dàng đánh tan, dưới sự thi triển những đầu ngón tay của Trương Siêu Quần thông qua nội lực thần công Ngọc Nữ Tâm Kinh ở bên dưới, bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể nào may mắn thoát khỏi, bao gồm luôn cả Chu phu nhân.

Thân thể của Chu phu nhân đang run rẩy tựa như lá rung trong cơn gió thoảng, bờ mông to lớn hẩy lên nghênh hợp với công phu ngón tay Trương Siêu Quần, từ nơi trong yết hầu, không ngừng phát ra tiếng rên ngọt ngào, nàng như hận là không thể lập tức trần truồng nằm ở dưới người nam nhân này, bị dương vật hấn tùy ý bừa bãi tàn phá sâu trong âm đạo.

Chu phu nhân toàn thân kịch liệt run rẩy, trong đầu trống rỗng, cái gì là trinh tiết với trượng phu, cái gì là Chu bá mẫu voi gã nam nhân chỉ đáng tuổi con của mình, tất cả đều vứt bỏ đến lên chín tầng mây...

Chẳng mấy chốc Chu phu nhân chợt thấy sâu bên trong thân thể mình, có một cổ khó nói nên lời ngứa ngáy tê dại hư không, cái âm đạo càng nóng nực cần muốn cái gì đó thật đầy nhét bỏ thêm vào cho trọn vẹn, Chu phu nhân giờ đang muốn một cây dương vật nóng hôi hổi, cứng rắn đầy, uốn lượn đầy, nặn sáp đầy, còn có thô ráp đầy, thọc thật sâu vào cơ thể của mình...

Toàn thân Chu phu nhân thoải mái sướng khoái rung động, từng mỗi phân trong cơ thể đều bị cơn động dục nhiệt lực nấu chảy, từ nơi cổ tử cung nơi không dễ dàng bộc lộ ra đến, cũng rơi vào trong nội lực của lòng bàn tay của hắn, hoa tâm chỉ nguyên cũng là nơi chỗ yếu hại cực kỳ yếu ớt, tuy nói rằng nơi ẩn sâu trong u cốc sâu, tuyệt đối không đơn giản dễ chạm đến, nhưng nếu một khi bị nam nhân vươn dài chạm vào, tất nhiên sẽ nhận không được, sẽ làm bùng nổ cơn cực khoái thay nhau nổi lên, âm tính của nàng đã rục rịch muốn phun ra, cơn sướng đến thì vô pháp tự chế, nhưng cái tư vị này, làm cho người yếu thích vô cùng.

-Á...ta...ta.. đã muốn...đánh mất...

Tiếng rên rỉ kia như là dâm nhạc, chất lỏng bài tiết ra đã giống như nước lũ vỡ đê, hết lần này tới lần khác trào ra, cái loại khoái hoạt này thật sự là mỹ diệu vô cùng, Chu phu nhân cũng là lần đầu nếm thử dưới dâm thân tươi đẹp, trong lúc nhất thời sướng không hình dung tưởng tượng ra được, nàng chỉ có thể là uyển chuyển rên rỉ ra câu “.. muốn đã đánh mất”, ngay lúc này từ cổ tử cung đang phong bế chặt chẽ, đột nhiên rò rỉ phun ra một cổ âm tính sền sệt trắng sữa, tung tóe làm ướt nhẹp trên cái tiểu khố bằng tơ lụa.

Cũng lúc này, từ đằng xa đã truyền đến tiếng bước chân, Chu phu nhân thân thể ngay lập tức liền cứng ngắc!

Trong nháy mắt, Chu phu nhân trái tim hoảng hốt như ngừng đập, trong đầu trống rỗng, khi nàng ngã xuống, trong lúc vô tình Trương Siêu Quần chạm trúng huyết đạo, thân thể như là không di chuyển được, nếu bây giờ đáng về này bị Cửu Chân nhìn thấy, Chu phu nhân không dám nghĩ tới, ngờ ngác như là muốn chết.

Lúc này, Trương Siêu Quần đã là đứng chỉ ở trước ngực nàng, dưới hai nơi huyết đạo điểm liên tục hai lần, Chu phu nhân thân thể chợt nhẹ đi, yêu kiều một tiếng, ngồi dậy đứng lên, vừa lúc tiếng nói chuyện của Chu Cửu Chân cùng Võ Thanh Anh đã nhẹ nhàng gần đến.

Trương Siêu Quần liền ở bên tai Chu phu nhân nói :

– Để vẫn bồi dạy Chu bá mẫu Nữ Mỹ Quyền Pháp!

Dứt lời, hắn thối hậu hai bước, sử dụng chiêu “ Chiêu Quân Xuất Tắc “ Chu phu nhân ngăn người ra, nhưng rồi lập tức hiểu ý của hắn, cánh tay nàng nhẹ giương, chiếu theo chiêu thức của hắn đánh ra.

– Mẫu thân.. không phải là cùng Trương công tử có vài lời nói riêng sao? Sao bây giờ mẫu thân lại cùng với công tử học chiêu “Chiêu Quân Xuất Tắc” vậy?

Chu Cửu Chân giọng nói lạnh lạnh vang lên, cùng với Võ Thanh Anh dặt tay nhau đến, nhưng không có Vệ Bích đi theo, Trương Siêu Quần không khỏi kỳ quái, tên mặt trắng nhỏ này đi nơi nào? Chẳng lẽ là đã bị Võ Thanh Anh ném cho chó ăn?

Chu phu nhân trên mặt vẫn còn đỏ ửng như trước, bất quá là đang luyện quyền pháp, cho nên nhìn qua cũng không có gì khác thường.

– Ừm.. Võ Đang nữ mỹ quyền của Trương công tử quả nhiên có chỗ tinh xảo thật, biểu ca của người đâu?

Chu phu nhân tim vẫn đập cực tốc, khi nói chuyện âm điệu cũng hơi có chút hơi run run.

Chu Cửu Chân liếc nhìn nhìn Võ Thanh Anh, sắc mặt quái lạ, nói :

– Biểu ca nói đã lâu rồi không có đến Hồng Mai Sơn Trang, cho nên muốn đi ra ngoài ngắm nhìn cảnh tuyết.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Nhìn cái gì cảnh tuyết.. rõ ràng là có gì đó quái lạ...”

Chu phu nhân ồ một tiếng, nói :

– Ta cũng đoán trí đã quên mất, lập tức sẽ khai tiệc ngay bây giờ, các người đừng có chạy lung tung, cứ ở ngay đây chơi đùa, ta kêu Kiều Phúc đi gọi Vệ Bích quay về, một lúc nữa thì tới dùng cơm.

Nói xong dứt lời, liền quay đầu vội vã đi ngay.

Trương Siêu Quần thấy Chu phu nhân tư thế bước đi thì có chút là lạ, hần liền suy đoán vừa rồi, chắc là bị tiết ra làm ướt cái tiểu khó, trời giá rét đông đại lãnh thiên, dính dính ở trên người cho nên không được thoải mái.

Chu Cửu Chân cùng Võ Thanh Anh thấy hần nhìn chằm chằm bóng lưng Chu phu nhân như xuất thần, hơi nghi hoặc, Chu Cửu Chân nói :

– Siêu Quần ca, huynh sao nhìn mẫu thân muội mà dờ ra như vậy, đừng nói là thấy mẫu thân muội thật xinh đẹp, nên động lòng chứ?

Trương Siêu Quần bị hần nói trúng tâm sự, giật mình nói :

– Nói bậy bạ, tiểu nha đầu nếu bị mẫu thân muội nghe thấy, coi chừng bị xé xác đấy.

Chu Cửu Chân hì hì nở nụ cười, nói :

– Mẫu thân muội không nở đánh muội đâu!

– Ừ..cứ thử xem mẫu thân muội có nở hay không?

Hần quay đầu hướng về Võ Thanh Anh hỏi :

– Võ tiểu thư, Vệ công tử sao lại chỉ có một mình đi ngắm cảnh tuyết? Các người lại không đi cùng với Vệ công tử sao?

Võ Thanh Anh lộ ra nụ cười miễn cưỡng, nói :

– Không nhắc đến sư ca, y tâm tình không được tốt, đi ra ngoài khuây khỏa một chút. À.. đúng rồi... Trương công tử, nghe Chu tỷ nói võ công của công tử rất lợi hại, có thể chỉ điểm cho chúng ta một thoáng đây?

Hai mỹ nhân khó phân cao thấp động lòng người mềm giọng muốn nhờ, Trương Siêu Quần lại sao từ chối? Huống chi Nữ Mỹ Quyền Pháp tuy rằng tinh kỳ ảo diệu, nhưng cũng không phải là loại võ công quyền pháp tuyệt thế uy lực mạnh mẽ, dạy cho hai người thê tử tương lai này, có gì mà không thể? Lập tức, Trương Siêu Quần liền sử dụng chiêu “Chiêu Quân Xuất Tắc, Thiên Tôn Chức Cẩm, Hồng Ngọc Kích Cổ, Lộng Ngọc Xuy Tiêu, Điều Thiên Bái Nguyệt” các loại mấy chiêu thức đều diễn luyện qua một lần.

Chu Cửu Chân đã được hần dạy cho chiêu “Chiêu Quân Xuất Tắc” thì thấy Nữ Mỹ Quyền Pháp ở dưới tay hần xuất ra, tuy là nam nhân không những không có dáng vẻ thô kệch, trái lại càng hiện ra vóc người hần cân xứng thon dài rắn chắc, trong mỗi lúc vung tay nhắc chân, phong thái phiêu phiêu, không khỏi nhìn đến ngây dại, rồi nàng chợt nghĩ đến ngày đó ở trong sơn động bị hần dùng cánh tay mạnh mẽ ôm vào trong ngực, một bàn tay dùng thủ pháp kỳ diệu đưa xuống cái âm hộ mình, như có những ngón tay cắm vào bên trong âm đạo móc ngoáy thật là sướng khoái, khiến cho nàng mấy ngày sau cũng không thể an寐, khuôn mặt trong suốt như ngọc chợt đỏ ửng lên, bên dưới cái âm hộ nhỏ tới lại rục rịch như là muốn rỉ nước...

Võ Thanh Anh cũng là âm thầm than thở, người này là bức nào phong nhã, nàng lại bất chợt so sánh hần với lòng dạ của sư ca thì hào phóng mạnh hơn rất nhiều, bất quá, nàng cũng chỉ là thương thức thôi, chứ không như là Chu Cửu Chân, động tình khó giấu.

Nhìn thấy Chu Cửu Chân thấy hai gò má ửng đỏ đã một mảnh, hai mắt nhìn Trương công tử dịu dàng đắm đuối, Võ Thanh Anh trong lòng không khỏi có chút vui mừng, nàng biết trước đây Chu Cửu Chân yêu thích sư ca, bây giờ nhìn cảnh tượng như thế này, thì đã không còn lo lắng Chu Cửu Chân sẽ cùng với mình tranh đoạt sư ca.

Trương Siêu Quần đem này mấy chiêu xuất ra ba lần, lúc này mới dừng lại, hỏi :

– Hai vị tiểu thư đều nhìn rõ ràng chưa?

Chu Cửu Chân mỉm cười gật đầu, Võ Thanh Anh không khỏi mặt cũng ửng hồng lên, gật đầu nói :

– Xin mời Trương công tử chỉ điểm.

Hai tiểu thư phân ra hai bên, bắt đầu diễn luyện mấy chiêu thức, trong đó có chiêu “Điều Thiên Bái Nguyệt” là khó học nhất, chiêu thức rất phức tạp, động tác nếu hơi có sai lệch thì không trôi chảy thì sẽ không có khả năng đánh trả đối phương, do đó chiêu này Trương Siêu Quần dạy rất là cẩn thận, mỗi khi thấy các nàng có động tác chưa chuẩn xác, liền dừng lại sửa lại tư thế, Võ Thanh Anh nhìn thấy hấn ở trên cơ thể của Chu Cửu Chân cánh tay, trên eo bắp đùi, dưới hạ thể cứ tùy ý đụng vào, Chu Cửu Chân lại không có nửa phần khó chịu, biểu hiện bên trong một cách rất tự nhiên, không khỏi ngạc nhiên vạn phần, lúc thấy Chu Cửu Chân nhìn hướng về phía Trương công tử ẩn ẩn đưa tình, ánh mắt ấy, từng có lúc nàng cũng đã nhìn thấy Chu Cửu Chân ngấm nhìn ở trên người sư ca như thế, bây giờ Chu Cửu Chân di tình biệt luyện, Võ Thanh Anh tự dưng không khỏi trong lòng có chút trống rỗng.

Phàm là mọi người đều có cái tật xấu như vậy, nhìn vật này có người tranh đoạt, liền cảm thấy được đó là vật tốt đẹp, mặc dù là mình không thích lắm, nhưng chỉ cần có người thích, thì cái vật không tốt cũng là tốt đẹp.

Giống như mọi người đi vào một tửu quán, bên trong khắp nơi người đều ngồi đầy, nhiều không kể xiết, một tửu quán khác thì trống rỗng, chỉ có vài ba vị khách, mọi người hơn nửa đang đi bên ngoài sẽ chọn cái tửu quán có đông người ngồi ăn uống, bởi vì cảm thấy sờ dĩ nhiều người như vậy, thì có thể là tửu quán này là có mùi vị nhất định là tốt hơn tửu quán vắng khách bên kia, đây là tâm lý chung của mọi người.

Võ Thanh Anh chuyển đi lần này đi tới Hồng Mai Sơn Trang, phát hiện Chu Cửu Chân không còn để ý tới sư ca mình, mà là đã chuyển biến tâm ý chuyển qua cho Trương Siêu Quần, trong chuyện tình cảm khó có thể hiểu hết, khi thấy bởi vì Chu Cửu Chân toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người Trương công tử này, cho nên ngay cả bản thân nàng cũng bất tri bất giác đối với Trương công tử sản sinh ra có chút hứng thú muốn tìm hiểu.

– Võ tiểu thư, vị trí nơi này cũng không đứng lắm, cánh tay phải tận lực duỗi thẳng, tới đây thì nhất định chiêu thức phải xuất ra liền một mạch, đứng rồi... đứng rồi... khi quay lại thân thể, eo người trầm xuống phía dưới, ưm... đừng có rơi xuống thấp quá...

Võ Thanh Anh thấy hấn lại đối xử chính mình cũng như là đối xử Chu Cửu Chân đồng dạng, bàn tay của hấn, đưa cánh tay giữ lấy cánh tay mình duỗi ra, một tay giữ lấy bờ eo của mình, hình như là không cần thận trọng qua ở trước cái âm hộ mình đụng vào một cái, Võ Thanh Anh mặt đỏ hồng, tim đập càng nhanh hơn.

Võ Thanh Anh liếc nhìn lên hấn, thấy hấn khuôn mặt rất bình thản, chính nghĩa lắm, thậm chí tự trách chính mình đa nghi rồi, vừa rồi tuy rằng bị đầu ngón tay hấn không cần thận chạm vào ngay trên gò nu âm hộ, nhưng đó là hấn vô ý, nhịp tim rốt cục trở lại bình thường không ít, đột nhiên lại có cảm giác mơ hồ thất lạc, nàng luôn luôn tự phụ với dung mạo của chính mình, trong vùng Côn Lôn Sơn này, có người nào không biết mỹ danh “Tuyệt Linh Song Sơn”? Vậy mà hấn lại đối với mình đều không thèm ngó đến, chẳng lẽ mình thật sự nhan sắc không bằng Cửu Chân sao?

Võ Thanh Anh âm thầm không cam lòng, kỳ thực, ngay cả bản thân nàng cũng không biết, Trương Siêu Quần này so với Vệ Bích võ công đã cao hơn, lòng dạ cũng càng rộng lớn hơn, tướng mạo cũng càng anh tuấn hơn đã lặng lẽ chiếm một vị trí trong lòng của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Tình Chọn Chu Phu Nhân (3)

Vừa rồi lúc sờ soạng trên cái nu âm hộ của Võ Thanh Anh đắc thủ, Trương Siêu Quần không khỏi âm thầm đắc ý, mắt nhìn thấy Võ Thanh Anh cũng là sóng mắt lưu chuyển, trên mặt ửng hồng như hoa, thì trong lòng hấn đã bắt đầu trù tính nên làm cách nào để đem “Tuyệt Linh Song Sơn” để chiếm đoạt được, lúc này một nha hoàn đi đến mời tất cả bọn họ đi dùng cơm.

Đến đại sảnh, từ lâu tiệc rượu đã xếp đặt xong, lúc này Hồng Mai Sơn Trang khắp nơi hoan ca nói cười, ngoài sân cũng có hơn 20 bàn tiệc, hôm nay toàn bộ người hầu, nha hoàn đều được chơi đùa ăn uống bài bạc thả cửa, không còn biết trời đất ở đâu.

Vừa vào, Trương Siêu Quần liền nhìn thấy vợ chồng Chu Trường Linh đang cùng Vệ Bích nói chuyện, khi thấy Trương Siêu Quần đến, hai vợ chồng đều đứng lên, Chu Trường Linh cười nói :

– Hiền đệ mời ngồi ở đây.

Trương Siêu Quần khiêm tốn nói vài câu, liền ngồi ở bên cạnh Chu Trường Linh, Vệ Bích kia thấy Trương Siêu Quần được hậu lễ, trong lòng y cảm ghét bất bình, trên mặt sương lạnh gần đầy....

Trương Siêu Quần âm thầm quan sát mỗi cử động Chu phu nhân, thấy Chu phu nhân chẳng để hấn vào ở trong mắt, vẫn bình thường nói cười vui vẻ, mặc dù là ánh mắt cùng hấn đôi lúc chạm nhau, thì cũng giống như là lúc trước khi mới vừa gặp hấn chẳng khác nhau chút nào, tựa như là màn hương diễm vừa qua chẳng từng có xảy ra, làm Trương Siêu Quần có chút thất vọng, bên tay trái của hấn ngồi chính là Chu Trường Linh, bên phải là Chu Cửu Chân, nàng ngày hôm nay hứng thú cực cao, người yên an vị ở bên cạnh, trong lúc ăn uống, một chân cùng với chân Trương Siêu Quần va va chạm chạm, tình ý kéo dài, bữa cơm này, nàng ăn rất là ngon miệng.

Tiệc xong, Chu Cửu Chân lại quán quít lấy Trương Siêu Quần nhờ chỉ giáo thêm quyền thuật, Chu Trường Linh cũng là có hứng thú, muốn đi theo cùng nhìn, Trương Siêu Quần biết Chu Trường Linh võ nghệ cũng tinh xảo, nên hấn liền tục khiêm nhượng, Chu Trường Linh lúc này giải thích nói, Hồng Mai Sơn Trang cùng Võ Liệt Sơn Trang hợp xưng Chu Võ Liên Hoàn Trang, người của hai nhà hàng năm đều tụ tập, cùng luyện võ công để xem mức tiến triển đến đâu, Trương Siêu Quần thấy Võ Thanh Anh cũng có vẻ chờ mong nóng lòng muốn thử, trong lòng hấn mang đại sướng, nên liền đồng ý.

Đoàn người đi tới hậu viện, bắt đầu thì Vệ Bích cùng Võ Thanh Anh biểu diễn công phu Lan Hoa Phát Huyết Thủ, đây là tuyệt kỹ của Võ Gia, đến từ đạo chủ Đào Hoa Đông tà Hoàng Dược Sư, hai sư huynh muội Vệ Bích chẳng khác nào là Kim Đồng Ngọc Nữ, thủ pháp của Lan Hoa Phát Huyết Thủ cùng Nữ Mỹ Quyền Pháp của Cô Mộ Phái đều là chú ý đến tư thế duyên dáng ảo diệu, diễn luyện ra, nhìn trông rất đẹp mắt, Trương Siêu Quần thấy sư huynh muội bọn họ võ công rất thành thạo, hiển nhiên là tu luyện phối hợp cùng nhau đã qua nhiều năm, cho nên cũng thầm ganh tỵ.

Chờ hai người bọn họ thi triển xong công phu, Chu Trường Linh vỗ tay khen :

– Được lắm, sư huynh muội các người năm nay võ công tiến bộ không ít, xem ra Võ huynh đã bỏ công sức không ít đào tạo trên người các người. Vệ Bích.. Lan Hoa Phát Huyết Thủ sư phụ người đã truyền cho, nhưng môn võ công này nếu là phối hợp cùng với Lạc Anh Thần Chỉ, chỉ hóa thành chưởng, chưởng hóa thành chỉ, chưởng khi đến như hoa rụng rực rỡ, phát chỉ như hoa lan xum xuê, chiêu nào chiêu nấy ác liệt, phong thái đoan lệ, uy lực tăng mạnh, sư phụ người đã có dạy người chưa?

Vệ Bích trên mặt hơi ngượng nói :

– Lạc Anh Thần Chỉ thì sư phụ lão nhân gia cũng có giáo qua, nhưng nội diệt tư chất dần dần, chỉ học được có một, hai phần.

Chu Cửu Chân cười nói :

– Vậy cũng là tốt lắm rồi, sau này biểu ca cố gắng tu luyện thì sẽ giỏi thôi.

Vệ Bích cung kính lùi qua ở một bên, Chu Trường Linh lại hướng về Chu Cửu Chân nói :

– Cửu Chân, nhìn biểu ca cùng muội muội của con, cả hai võ công đều cao hơn con, con phải cố gắng hướng về bọn họ tập luyện đấy.

Chu Cửu Chân quay qua phía Chu Trường Linh le lưỡi, nói :

– Phụ thân... để con thi triển cho phụ thân xem công phu con mới học qua của Trương công tử Nữ Mỹ Quyền Pháp của phái Võ Đang, Anh muội, chúng ta cùng nhau luyện nhé!

Chu Trường Linh nở nụ cười gật đầu.

Liếc nhìn Tuyết Linh Song Sơn chuẩn bị diễn luyện qua mấy chiêu Nữ Mỹ Quyền Pháp, Chu Trường Linh là người hiểu biết về võ công, lại nghe qua công phu này là do Trương Tam Phong sau khi hơn trăm tuổi mới sáng tạo quyền pháp, liền vỗ tay tán thưởng.

Đối với Tuyết Linh Song Sơn tuy rằng quyền pháp này còn rất mới lạ, nhưng khi hai tiểu thư bỏ đi áo ngoài Hồ Cừu cùng Điều Cừu, thì nhìn thấy thân thể thướt tha, quyền pháp uy lực nhìn thấy bình thường, nhưng ẩn bên trong sự tao nhã nhàn nhạt, biểu hiện chiêu thức vô cùng nhuần nhuyễn, linh lung vẻ đẹp, làm cho Trương Siêu Quần nhìn đến tâm trí rung động, huyết mạch sôi sục.

– Hay..

Chu Trường Linh khen.

– Trương chân nhân quả nhiên là một đại tông sư, chiêu nào chiêu nấy đều là ngoài dự đoán mọi người, tinh, nhanh, kỳ, chuẩn, nếu chủ quan không biết được quyền pháp này ảo diệu, đến lúc ứng phó khó mà đỡ kịp.

Chu Cửu Chân cùng Võ Thanh Anh cùng lúc dừng lại, hai tiểu thư đều nhìn phía Trương Siêu Quần, một người là ánh mắt đưa tình, một người là kính phục, đang muốn muốn hấn tiếp tục dạy thêm vài chiêu, Vệ Bích bỗng nhiên nói :

– Quyền pháp múa thật đẹp! Nhưng nếu là nam nhân triển khai đánh ra, khó tránh khỏi có chút đáng vẻ kệnh cớm, nét duyên dáng sẽ thiếu tự nhiên, ta có đề nghị, nếu như Trương công tử không ngại, ta muốn cùng Trương công tử thí thi qua một chút, không biết Trương công tử có chịu nể mặt ta không?

Lời y vừa nói ra, tất cả mọi người là cảm thấy bất ngờ, Chu Trường Linh không khỏi tức giận, Vệ Bích này đúng là không biết cách nói chuyện, quyền pháp này là do Võ Đang Trương Tam Phong sáng tạo, cho dù là biểu ca người không ưa Trương Siêu Quần, cũng không nên nói lời như vậy a, đáng vẻ kệnh cớm, nét duyên dáng sẽ thiếu tự nhiên, nói thế chính là nhục mạ Võ Đang chưởng môn Trương chân nhân người ta rồi!

Hai tiểu thư cùng là phần nộ nhìn Vệ Bích, nhưng Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười, làm như không để ý lắm, ôm quyền nói :

– Vệ huynh võ công cao cường, hơn xa tiểu đệ, đúng ra là tiểu đệ phải hướng về Vệ huynh để học tập mới đúng.

Chu phu nhân thấy hẳn lại đáp ứng với Vệ Bích, liền thấp giọng hướng về Chu Trường Linh nói :

– Phu quân không ngăn cản bọn họ à? Vạn nhất có tổn thương gì, mới đầu năm mới thì không may mắn đâu.

Chu Trường Linh vui vẻ cười nói :

– Không có gì mà ngại, người trong chôn võ lâm tỷ thí là chuyện bình thường mà.

Chu phu nhân không nói, nàng biết Lan Hoa Phát Huyết Thủ cùng Lạc Anh Thần Chi đều là võ công thượng thừa, phái Võ Đương võ công tuy rằng cũng không kém, nhưng Trương Siêu Quần tuổi vẫn còn quá trẻ như thế, thì liệu có thể học được bao nhiêu công phu? Huống chi Vệ Bích hôm nay lại không giống bình thường, Chu phu nhân là người từng trải, làm sao há có thể không nhìn ra? Vệ Bích là ngoại sanh của nàng, người ngoại sanh này tuy rằng anh tuấn, nhưng tâm địa hẹp hòi, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm. . .

Đột nhiên Chu phu nhân cả kinh trong lòng, trái tim nhảy loạn lên, chính mình lại không lo lắng cho ngoại sanh, trái lại thì lo lắng cho Trương Siêu Quần, chuyện này... ..

Chu phu nhân trên mặt ửng đỏ, chẳng lẽ mình bị hấn dùng thủ pháp quái lạ kia lúc khuấy động đề trên cái âm hộ, nhưng bên trong âm đạo lại vô cùng.

Chu phu nhân ruột gan chuyển biến, đương nhiên là tự hổ thẹn xấu hổ vô cùng.

Hai người đã đi tới diễn võ trường, Vệ Bích khoe miệng mỉm cười, chấp tay nói :

– Trương công tử mời!

Trương Siêu Quần nói :

– Xin mời chỉ giáo!

Hai người đầu tiên đánh thăm dò mấy chiêu, người tới ta đi, từng chiêu số đặc sắc hiện ra nhưng lại không có ảo diệu đẹp đẽ, Chu Cửu Chân cùng Võ Thanh Anh đứng cùng một chỗ, mắt nhìn không chớp, thấy Trương Siêu Quần không có sử dụng Nữ Mỹ Quyền Pháp, mà dùng một loại công phu quyền thuật khác tuy chặt chẽ nhưng không hề tinh xảo, nên nàng hướng về Võ Thanh Anh nói :

– Anh muội, xem ra Trương công tử, biết nhiều loại võ công khác nhau! Muội đoán là Trương công tử sẽ thắng, hay là biểu ca thắng?

Giữa trường đấu, Vệ Bích tay áo phiêu phiêu, tư thế đứng uốn lượn làm người nhìn đến hoa cả mắt, còn Trương Siêu Quần sử dụng võ công có vẻ mềm mại hơn, thỉnh thoảng lại chen lẫn mấy chiêu quân thể quyền thời hiện đại, chiêu số phức tạp, hoàn toàn không nhận ra, ngoài sân mọi người đều ngạc nhiên không thôi.

Võ Thanh Anh nói :

– Trương công tử võ công rất phức tạp, chiêu thức cũng phi thường kín kẽ, xem ra muốn vượt qua sư ca của muội.

Chu Cửu Chân tâm trí bên trong ngọt ngào, ngạc nhiên hỏi :

– Muội không hy vọng sư ca thắng Trương công tử sao?

Võ Thanh Anh mỉm cười nói :

– Sư ca từ trước đến giờ tính tình kiêu ngạo, để cho Trương công tử của tỷ đánh cho giảm bớt sự kiêu ngạo của sư ca, đó cũng đúng là một việc tốt.

Chu Cửu Chân e thẹn nói :

– Cái gì là Trương công tử của tỷ, coi chừng tỷ xé nát miệng của muội!

Võ Thanh Anh nói :

– Như vậy được rồi..là không phải Trương công tử của tỷ, mà là Trương công tử của muội có được hay không? Hai ta đổi lại, Vệ sư ca là của tỷ, Trương công tử là của muội có được hay không?

Chu Cửu Chân liền vội vàng lắc đầu, nói :

– Không được!

Thấy Võ Thanh Anh cười rộ, mới biết nàng là đang trêu đùa với mình, khuôn mặt Chu Cửu Chân đỏ lên một mảnh.

Hai vị tiểu thư đang chơi đùa, trong lúc này giữa trường đấu đã càng càng liệt, Vệ Bích đánh mãi không xong, bắt đầu nôn nóng, chiêu thức cũng càng ngày càng tàn nhẫn độc ác, mấy lần công hướng về phía hạ bàn Trương Siêu Quần.

Mọi người nhìn thấy đều nhủ chặt mày lại, Chu Trường Linh biết rõ nếu tiếp tục thi đấu nữa sẽ có tổn thương, đang muốn bảo ngưng lại, thì thấy Vệ Bích gào to liên thanh, bàn tay chấp lại với nhau, đã không cướp được lợi thế công kích, Vệ Bích càng là không để ý thân mình đã lộ sơ hở, nhưng y cũng phải quyết giết Trương Siêu Quần dưới chương này, chương pháp xé gió vu vù, Trương Siêu Quần không còn đường lùi lại để né tránh, đột nhiên thân thể hắn nhẹ đi, hướng lên trên không trung nhảy lên, từ trên không khó mà tin nổi tư thế bỗng nhiên dừng lại, thân hình lơ lửng, cánh tay phải vươn dài, ở trên khuôn mặt Vệ Bích nhẹ chạm vào một thoáng, rồi lập tức dễ dàng nhảy ngược lại trở ra, ôm quyền nói :

— Đắc tội rồi!

Chu Cửu Chân kinh hô :

— Đây là chiêu Điều Thiên Bái Nguyệt nhưng sử dụng từ trên không trung!

Chiêu Điều Thiên Bái Nguyệt chiêu thức phức tạp, rất khó học thành, Chu Cửu Chân tuy chưa luyện được, nhưng trong ký ức, liền nhận ra.

Võ Thanh Anh cũng tức động lòng, không sai, đó chính là chiêu Điều Thiên Bái Nguyệt! Tư thế uy mỹ phiêu dật, hẳn lại có thể ở trên không trung sử dụng chiêu này!

Phàm là người học chiêu thức võ công, cũng không dám có nửa điểm sai lệch khi sử dụng, sự phụ khi giáo cho đồ đệ thì cũng có yêu cầu rất nghiêm khắc, đệ tử không được có một chút nào phá cách, nhưng Trương Siêu Quần thì lại đến giữa không trung, bỗng nhiên đổi thành chiêu Điều Thiên Bái Nguyệt, thực là không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người không phải là không biết, chiêu thức võ công kỳ thực cũng không phải là cứ khư khư theo một khuôn phép, đối với Trương Siêu Quần tiếp nhận các thế võ tiên tiến thời hiện đại đương nhiên lại càng rõ ràng về điểm này, để càng công kích kẻ địch hữu hiệu, đừng nói chiêu thức võ công có thể thay đổi, chỉ cần đạt đến mục đích hữu hiệu khi công kích đối thủ, điều này là phi thường tất yếu, vì lẽ đó vừa rồi lúc tỷ thí, một lúc là võ công loại này, một lúc lại là động tác võ công khác, linh hoạt đa dạng, khiến người ta khó phòng.

Vệ Bích vừa thẹn vừa giận, lúc chưa có Trương Siêu Quần xuất hiện, sự muội cùng biểu muội hai cô nương này đối với y, có thể nói là muốn gì được đó, Tuyết Linh Song Sơn đều yêu thích y, làm sao mà Vệ Bích không biết? Chính mình bất luận chọn người nào, thì sẽ đắc tội với người khác, cho nên mới kéo dài tình trạng nhập nhằng cho tới hiện tại, nhưng hôm nay khi y vừa đến Hồng Mai Sơn Trang, không những là biểu muội đối với mình hờ hững, cùng với Trương công tử kia khàn khàn ta ta, đến ngay cả sự muội cùng đối với mình lạnh nhạt hơn nhiều, còn giận này không thể nuốt trôi, cho nên y định lợi dụng lúc luận võ công thì giáo huấn nặng nề cho hắn một trận để phát tiết, vậy mà cuối cùng võ công mình cũng không bằng người ta! Trong lúc nhất thời, càng ngày càng giận dữ, nhìn thấy Trương Siêu Quần hướng về vợ chồng Chu Trường Linh đi đến, lộ ra sau lưng trắng trãi, bỗng nhiên Vệ Bích xông lên phía trước...

Tất cả mọi người đều là trở mặt há mồm nhìn Vệ Bích, trong lúc bất ngờ đều không có phản ứng kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn Vệ Bích từ phía sau lưng Trương Siêu Quần công tới, ai cũng kinh hãi...

Trương Siêu Quần tựa như không biết chuyện gì đang xảy ra, cứ đi thẳng về phía trước, Chu Trường Linh cùng Chu phu nhân hai người thất sắc, hẳn cũng làm như không nhìn thấy sắc mặt bọn họ thay đổi.

Trương Siêu Quần nhiều năm làm đặc công, thì làm thế nào mà không thể phát hiện bị đánh lén, vậy thì làm cái gì mà được tặng thưởng danh bài đặc công ưu tú? Thậm chí, hơi thở, tốc độ gió, dáng điệu của Vệ Bích, tất cả đều rõ ràng nắm giữ, về phương diện võ công, hẳn so với Vệ Bích là muốn cao hơn một bậc, tu vi nội công cũng mạnh hơn Vệ Bích, vừa rồi hẳn vẫn chưa có xuất ra toàn lực, chính là đang suy nghĩ làm sao để cho Vệ Bích trước mặt mọi người xấu mặt, thậm chí đã có lúc nghĩ tới dùng thủ pháp cấp tốc nhất làm cho Vệ Bích phải bị...tụt quần, nhưng chiêu này thực sự quá dễ tiện, cho nên hẳn không có dùng, đã để cho Vệ Bích xuất ra được hơn 10 chiêu là cho y quá lợi rồi, đợi cho đến lúc Vệ Bichôn nóng, lúc này hẳn mới dùng chiêu Điều Thiên Bái Nguyệt từ trên cao vỗ xuống đánh bại Vệ Bích, cố ý quét bàn tay vào mặt Vệ Bích, hẳn tin rằng tên tiểu tử chưa dứt sữa này nhất định là không cam lòng nhục nhã, sẽ làm ra chuyện gì khác người, quả nhiên... đúng như tính toán của hắn...

— Cẩn thận!

Tuyết Linh Song Sơn cùng Chu phu nhân đồng thanh la lên.

“Àm!”

Trương Siêu Quần bị Vệ Bích một chương đánh bay, ngã nhào trên đất, Võ Thanh Anh cùng Chu Cửu Chân và Chu phu nhân đồng loạt xông ra ngoài diễn võ trường.

Lam ảnh lóe lên, Chu Trường Linh như như bay tới.

“Bốp” một cái bạt tai thưởng cho Vệ Bích.

— Từ phía sau đánh lén, đây chính là Võ Liệt dạy dỗ đồ đệ như vậy sao?

Chu Trường Linh đầy mặt giận dữ, một tát này đánh rất nặng vang dội, trên khuôn mặt trắng nõn anh tuấn của Vệ Bích sưng lên, vốn là Chu Trường Linh không phải là sư phụ Vệ Bích, cho nên cũng không tiện để đánh ra một tát này, nhưng Vệ Bích vì thất bại, lại từ phía sau đánh lên người, đó là điều tối kỵ, Chu Trường Linh đánh y là vì như thế, Võ Liệt sẽ không có lời nào để nói, hơn nữa lại cũng có thể trách phạt nặng hơn, nói không chừng nếu thấy nghiêm trọng, còn có thể bị trục xuất khỏi sư môn.

Nhưng chuyện này... chính là Trương Siêu Quần muốn được như thế!

– Chu bá bá cũng đừng trách Vệ huynh, là văn bối không đứng trước..khụ..khụ..

Con bà nó, tại sao ho như vậy mà không khạc ra chút huyết nào! Ai da.. chuẩn bị chưa đủ a, sớm biết sẽ phát sinh tình cảnh này, tuyệt đối trước tiên sẽ làm máu giả ở trong miệng, lúc này..nói tới chỗ này.. trong miệng máu tươi phun tung tóe, ha ha... thì Vệ Bích ngơoi đã coi như xong đời. .

– Trương...công tử sao thật thà như vậy? Đến thời điểm này mà còn giúp y nói đỡ, huynh có đau lắm không?

Chu Cửu Chân vừa tức vừa hận, mắt thấy người yêu ngã trên mặt đất, nước mắt đã chảy ra.

Võ Thanh Anh cũng là mặt hạnh cũng nén giận, đứng thẳng lên hướng về Vệ Bích nói :

– Thật không nghĩ tới, phụ thân tại sao lại thu phục sư ca làm đệ tử!

Vệ Bích lúc này vừa mới tỉnh ngộ lại, ngậy ngốc đứng nhìn tất cả mọi người đang hướng về chính mình trợn mắt, trong lúc này đầu óc trời đất như quay cuồng, lâm lâm nói :

– Ta... ta tại sao làm như vậy... ta tại sao làm như vậy...?

Y hét to một tiếng, phát rồ chạy như điên mất dạng.

Chu Trường Linh thở dài, đi tới bên cạnh Trương Siêu Quần nói :

– Xin lỗi, hiền đệ là Chu bá bá sai, biết vậy thì không nên để người cùng hán luận võ, không nghĩ tới hán lại là con người dễ tiện như thế.

Trương Siêu Quần làm gì mà có bị thương? Vừa lúc chưởng lực Vệ Bích đánh đến thân thể, thì hán đã vận nội công chống lại làm tan mất hơn phân nửa sức công phá chưởng lực, chuyện cười, đừng nói là tiểu gia có đề phòng, coi như là cố tình để cho y đánh, nếu không thì làm sao mà y đánh ngã ta được.

– Chu bá bá, đừng nói như vậy, Vệ huynh ngày hôm nay tâm tình không được tốt, tính tình hơi nóng nảy một chút, nhưng Vệ huynh cũng không phải là người xấu, Chu bá bá cùng mọi người tha thứ cho Vệ huynh đi!

Hán càng nói như vậy, mọi người lại càng cảm thấy Trương Siêu Quần lòng dạ rộng rãi, so sánh với nhau, cái kia Vệ Bích thì lại càng tệ thêm không thể tả.

Cái này chẳng lẽ không phải là Trương Siêu Quần ý muốn đạt đến hiệu quả cao nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Tình Chọn Chu Phu Nhân (4)

Ngoài cửa sổ tối sẫm, Trương Siêu Quần nằm ở trên chiếc giường ấm áp, trong lòng vô cùng vui sướng, vào lúc ban ngày, chính mình làm bộ bị trọng thương, kết quả không chỉ đôi lấy Vệ Bích xấu hổ phải trốn đi, hơn nữa lúc xế chiều, Tiểu Phụng Tiểu Yên đều đến đây quan tâm đến nội thương của mình, Võ Thanh Anh cùng Chu Cửu Chân cũng luôn canh giữ túc trực ở bên giường, ngay cả Chu phu nhân cũng tới thăm hỏi hai lần.

Thật là sướng khoái a! Vốn là đang tính làm như phục hồi mạnh khỏe trở lại, miễn cho người ta coi mình là người yếu đuối mong manh, mới bị nội thương chút ít liền nằm liệt trên giường, nhưng nhìn thấy chúng nữ vòn quanh trước giường, người thì cho uống nước, người thì lau mồ hôi, như vậy thì làm sao có thể đành lòng rời giường? Từng cái..từng cái.. khuôn mặt xinh đẹp, Tiểu Yên, Tiểu Phụng cùng Chu Cửu Chân thì cũng tạm coi như đã là vật trong túi rồi, chỉ còn chờ đợi mình muốn thời điểm nào dậy ngã, thì sẽ dậy ngã, chỉ còn lại có Võ Thanh Anh thì khác a, một cô nương xinh đẹp tuyệt trần mới mẻ..!

Hán nhớ lại vào lúc trưa ở diễn võ đường với câu nói kia của Võ Thanh Anh.

”Thật không nghĩ tới, phụ thân tại sao lại thu phục sư ca làm đệ tử!!”

Thật là tươi đẹp một câu nói! Ta thực sự là nhân tài, Vệ Bích tiểu bạch kiểm kia cùng Võ Thanh Anh bao nhiêu năm có cảm tình, mà mình mới chỉ có gặp mặt nàng chưa tới 1 ngày, ha ha..nguyên lai là do vóc người mình soái ca, ưu thế chính là thật nhiều....

Chính là hần đang cân nhắc vào thời điểm nào sẽ tập kích tiến công chớp nhoáng, đem Võ Thanh Anh triệt để chinh phục ở hấng mình, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân mềm mại nhẹ nhàng.

Ồ! Đây là tiếng bước chân thanh thoát của nữ tử! Trương Siêu Quần tim đập nhanh hơn, lúc này, trời tối người vắng, đi nhón nhẹ như vậy, đêm nay sẽ là ai đến viếng thăm bản soái ca đây? Tiểu Yến, Tiểu Phụng? Không, các nàng dù sao cũng là nha hoàn Chu gia, các nàng sẽ không dám, lẽ nào là Chu Cửu Chân? Cũng không đúng, nàng đang bị phụ thân, mẫu thân giữ chặt bên người, hơn nữa lá gan của nàng cũng không lớn...

Trương Siêu Quần bỗng nhiên sáng mắt lên, không sai, chính là nàng! Là Võ Thanh Anh! Nàng là khách mời, không bị hạn chế đi lại, hơn nữa, ngày hôm nay trong có nhiều người, chắc nàng ngại ngần không dám nói câu gì, chẳng lẽ là thừa dịp lúc này trời tối người vắng đến gặp ta thổ lộ tâm sự sao? Trương Siêu Quần vui vẻ trong bụng, nhắm chặt lại đôi mắt, làm bộ đang ngủ say.

Một tiếng cọt kẹt cánh cửa mở ra, sau đó nhẹ nhàng đóng lại, tiếng bước chân mềm mại truyền đến, làm xúc động lòng người! Võ Thanh Anh chính là nàng rồi!

Người đến quả nhiên đi tới bên cạnh giường, đứng yên ở một lát không có động tĩnh, điều này làm cho Trương Siêu Quần phiền muộn không thôi, trong lòng thầm kêu :

“Đến đây đi, còn chờ cái gì? Giày vò ta.. đi! Bị mỹ nhân giày xéo là một sự hưởng thụ a! Còn do dự kéo dài như thế để làm cái gì! Đã đến đây rồi, chẳng lẽ còn muốn đứng ngắm, ta cho đến hừng đông à? Lẽ nào bản soái ca tư thế ưu mỹ ngủ như thế này còn chưa đủ sức quyến rũ người sao? Sớm biết vậy ta đã cởi sạch quần áo, lộ ra một chút cây dương vật to để khiêu gọi rồi!

— Ngươi...ngươi nếu đã tỉnh, hà tất giả bộ ngủ?

Uí trời ơi! Không phải Võ Thanh Anh! Mà là Chu phu nhân! Trương Siêu Quần giật mình hết hồn, mở mắt ra, ngượng ngùng nở nụ cười, nói :

— Chu phu nhân, sao lại là người?

Lúc này Chu phu nhân không có phủ áo ngoài, chỉ mang bên trong cái áo đơn, linh lung vóc người tươi đẹp lồ lổm hiển lộ ra hết, bầu vú kia cao vót đứng vững, mông lớn, eo thon, so với Chu Cửu Chân còn muốn mảnh mai hơn, đôi mắt linh động sáng ngời, Chu Cửu Chân mắt to hoàn toàn là kế thừa từ huyết thống xinh đẹp của Chu phu nhân, mũi ngọc tinh xảo, miệng anh đào nhỏ, khắp toàn thân từ trên xuống dưới tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt không nói thành lời, vừa tựa như nước hoa, lại tựa như mùi thơm tự nhiên, dưới ánh nền mờ ảo chiếu rọi, giống như là tiên tử giáng lâm, Trương Siêu Quần khi vén cái màn lụa phủ trên giường lên nhìn thấy thật sững sờ.

Chu phu nhân trên mặt ửng đỏ nói giống như là hờn dỗi :

— Ngươi nhìn cái gì vậy? Ta tới thương lượng với ngươi về vấn đề Cửu Chân.

Trương Siêu Quần ngồi dậy, nhường ra một chỗ ngồi trên giường, khẽ mỉm cười, nói :

— Chu phu nhân xin mời ngồi xuống trước đã.

Thật sự là thương lượng sao? Chu phu nhân lừa ma gạt quỷ a, nửa đêm canh ba đến trong phòng nam tử, chính là để thương lượng chuyện nữ nhi của mình? Muốn thương lượng cũng là Chu phu nhân sẽ cùng phu quân Chu Trường Linh thương lượng chứ, ta làm gì mà có tư cách đến phần?

Chu phu nhân lắc đầu nói :

— Ta không ngồi, ta đứng, ta tới đây là hỏi ngươi, ngươi đến cùng đối với Cửu Chân có thật lòng hay không?

Trương Siêu Quần nghiêm mặt nói :

— Đương nhiên đó là chân tâm của ta!

Chu phu nhân sâu kín nói :

— Đã là như vậy, vậy để ta cùng Chu Trường Linh thương lượng, ước định cho các ngươi ngày lành tháng tốt, ngươi thì trước hãy về Võ Đương sơn bẩm báo với thái sư phụ người, sau đó thì đến đây ta gả Cửu Chân cho ngươi.

Trương Siêu Quần thấy sắc mặt nàng phiền muộn, trong lòng hơi động, nói :

— Võ Đương sơn cách Côn Lôn sơn cũng xa vạn dặm, trong thời gian lâu vừa đến vừa đi như vậy sẽ phát sinh cái gì cũng không lường trước được, nếu như Chu nhạc mẫu không phản đối, thì cũng có thể thành hôn trước ở Hồng Mai Sơn Trang, ta ở lại tầm nửa năm hoặc một năm, rồi lúc đó trở về Võ Đương sơn cũng không là vấn đề gì đâu!

Chu phu nhân cau mày nói :

— Hôn nhân đại sự, há có thể trò đùa? Đương nhiên là trước tiên phải bẩm báo cho sư trưởng thì mới định đoạt được chứ.

Đột nhiên cảm giác thấy có gì không đúng, vừa rồi hần gọi mình, tựa hồ là gọi Chu nhạc mẫu, không khỏi đỏ mặt, sắng giọng :

– Cái gì mà là nhạc mẫu? Ngươi...

Trương Siêu Quần vội nói :

– Dạ tại nhất thời nhanh miệng, bất quá ta cảm thấy, tốt nhất là có thể trực tiếp cưới ngay Cửu Chân, hà tất đầu cần lúc nào Chu phu nhân cũng canh giữ nàng, chỉ khổ thân Chu phu nhân thôi, ta thì có thể chịu đựng được, chỉ sợ là Cửu Chân không chịu nổi oán trách văn bối thôi.

Chu phu nhân thấy hắn càng nói càng không ra gì, trong tim nàng đang nhảy loạn, hắn không còn xưng hô cách biệt là “văn bối” nữa, mà lại là xưng “ta” “đề nâng vị trí của hắn lên một tầng, tối nay nàng lên lút đi ra, dường như quỷ thần xui khiến vậy, một đêm rất là khó ngủ, trong đầu tất cả đều cứ nghĩ tới gã nam tử có thể trở thành hiền tể của mình sau này, vào buổi sáng, hắn ở trên người mình cũng không biết là dùng thủ pháp gì mà làm cho mình đêm mê như điên đại vậy, còn bây giờ tự nhiên mình đi tới nơi này, liền ngay cả bản thân nàng cũng không nói được đến tột cùng là đang làm gì đây?

Chính mình lúc nào trở nên như thế... bộ dáng như thế này này? Lẽ nào vẹn vẹn là bởi vì đối với thủ pháp thần kỳ kia của hắn mà trở nên hiếu kỳ? Hay là tiềm ẩn ở trong xương mình chính là nữ nhân dâm dăng? Chu phu nhân trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, cái cảm giác sượng khoai ban ngày kia làm cho nàng đề mê thật kỳ diệu lại xông lên trên đầu...

– Ngươi... ngươi, cứ nói loạn như thế...ta đi đây..!

Chu phu nhân ép buộc bản thân mình đem cái loại ý nghĩ vô liêm sỉ kia vứt ra khỏi đầu, bây giờ không biết nên nói cái gì, trong lòng hoảng loạn đến cực điểm, liền xoay người rời đi, Chu phu nhân tự nhủ, không thể lại ở lại, tiếp tục nữa, thật sự không biết sẽ phát sinh ra cái gì!

– Chờ đã, Chu phu nhân.

Nghe được hắn gọi, Chu phu nhân quay đầu lại hỏi:

– Còn có chuyện gì?

Trương Siêu Quần nói :

– Trước khi Chu phu nhân rời đi, có thể nói cho ta biết tên thật của Chu phu nhân?

Chu phu nhân thân thể mềm mại run lên, xuất giá tông phu, có còn ai để ý tên thời còn là một cô nương nữa? Ở thời Tống Nguyên, bình thường tên của nữ tử, sau khi xuất giá thì quên đi, đương nhiên là lấy tên theo họ của phu quân.

– Ta khi còn ở nhà họ Trần, tên Chi Nhân.

Chu phu nhân giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, nếu không lắng tai thì khó mà nghe được.

Trương Siêu Quần lẩm bẩm nói :

-Trần Chi Nhân? Cái nào Chi? Cái nào Nhân? Làm phiền Chu phu nhân ở trong lòng bàn tay ta viết ra được chứ?

Chu phu nhân trong tâm kinh hoảng không ngừng, ngữ điệu của hắn ôn nhu như là có chứa cái gì ma lực vậy, bỗng dưng cứ vậy mà đi tới, nhìn hắn duỗi ra lòng bàn tay, nàng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, nàng biết chắc là đôi mắt kia đang nhất định là hùng hực sức nóng, có thể làm cho nàng nóng chảy.

Thon dài ngón tay trắng nõn duỗi ra, ở trong lòng bàn tay hắn viết ra tên.

– Chi Nhân, chi lan thơm ngát, lục thảo nhân trần, cái tên tươi đẹp bậc này, thật sự là người cũng như tên, đẹp không sao tả xiết...

Trương Siêu Quần nắm chặt lại bàn tay của Chu phu nhân, thờ dài nói.

Bàn tay của nàng lạnh lẽo trắng mịn, mềm mại không xương, Trương Siêu Quần trong lòng khuấy động.

Trần Chi Nhân bị hắn nắm chặt bàn tay, trên mặt nàng ửng hồng, thân thể mềm mại nhuyển động, cảm giác toàn thân thật nhẹ nhàng, thật giống một con gió thoảng cũng có thể làm chính mình bay đi.

Bỗng nhiên, hắn dùng sức kéo một cái, Chu phu nhân dưới chân không vững, ngã nhào vào trong ngực ấm áp của hắn.

Cái màn giường bằng lụa đã phủ xuống lại...

Thoáng qua, một cánh tay hắn đã vững vàng đem nàng ôm chặt, bên tai nàng truyền đến khí tức nóng rực của một nam tử thật là trẻ tuổi.

– Tên của phu nhân thật đẹp, người lại càng đẹp hơn, cũng chỉ có đại mỹ nhân như là phu nhân mới xứng với tên gọi là Chi Nhân.

Chu phu nhân chỉ cảm thấy toàn thân phảng phất như rơi vào lửa nóng lò nung, cánh cái tay kia ở bên hông nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cái loại tê dại vừa là kích thích, lại là tiêu hồn, nhưng sự căng thẳng lo lắng của một nữ nhân, lại làm cho nàng không thể gầy dựa phản kháng, cứ việc vô lực nằm im như vậy.

Thời điểm nào, ta càng trở nên dâm dăng như thế? Trong lòng dường như bức thiết ham muốn nam nhân? Hẳn đến tột cùng có cái gì ma lực? Mê man bên trong hoảng hốt, bị cánh tay của hắn mạnh mẽ chạm rầy thả ngã ở trên giường, một luồng hơi thờ nồng nặc của nam nhân, khiến cho toàn thân nàng không còn chút sức lực nào, hơi thở dồn dập, như muốn nghẹt thở, loại mãnh liệt kích thích này, làm cho nàng run rẩy cả người.

– Ừm...

Trong mũi một tiếng rên nhẹ yếu kiều, một ma thủ đã xoa nắn trên bầu vú nàng.

– Phu nhân có thích không?

Chu phu nhân cắn chặt môi dưới, trong ánh mắt bang bạc như mặt nước lấp loé, nhìn gã thiếu niên anh tuấn mềm nhẹ xoa xoa thân thể của mình, ma thủ của hắn đến đâu, thì nói đó ngứa ngáy, mỗi một tác da thịt của nàng đều là tràn ngập khát vọng.

Vậy mà hắn còn hỏi việc ngượng ngùng như thế!.

Nếu là Chu Trường Linh vào lúc này, xưa nay đều không có câu nói nào hỏi về cảm thụ của nàng, tất cả đều là hưng phấn bình thường, ôn nhu âu yếm như thế này hầu như là không có, cứ làm theo cho phải phép, sau khi xong xuôi thì Chu Trường Linh ngủ say như chết, mà thông thường, trong cuộc giao hoan khi Chu Trường Linh xuất hết tinh dịch ra, thì vào lúc này, Chu phu nhân cũng vừa mới bị kích thích nổi lên khát vọng, chính là hi vọng vẫn được cái vật kia tiếp tục nhồi nhét ở bên trong âm đạo cho thỏa ước vọng...

Chu phu nhân bỗng nhiên cảm giác được giờ khắc này thuộc về mình, cũng là thuộc về hắn, bởi vì do bị căng thẳng, hai bầu vú trước ngực kịch liệt phập phồng, gần rồi... gần rồi... khuôn mặt anh tuấn của hắn có chứa vài phần như hải tử, cách mặt mình càng lúc càng gần, cuối cùng thì cặp môi thơm bị hắn ngậm chặt, cái đầu lưỡi mềm mại sau mấy lần xung kích, đã đột phá được phòng tuyến của nàng...

Hai cái đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, đang thăm dò sự vui sướng nhân tính nguyên thủy nhất, cái lưỡi Chu phu nhân thơm tho như hoa thơm ngát, ở khoảng cách gần như vậy, mùi thơm cơ thể làm say lòng người, càng thật giống mê tình chi được, cấp tốc nhen nhúm ngọn lửa hỏa diễm.

Tiếng quần áo sột soạt cời ra, nửa đoạn ngon nắn dưới ánh sáng nhỏ yếu chiếu rọi, thân thể Chu phu nhân trắng nõn đến lóa mắt mê người tràn ngập kiều diễm lộng lẫy...

Một đôi bầu vú êm dịu đứng thẳng, hai đầu núm vú ở dưới sự thương thức trong ngón tay hắn trở nên sưng trướng nhô lên, cái eo kia khiêu gợi đường cong, liếc mắt một cái là nhìn rõ mồn một, bên dưới cái mu âm hộ đen thui dày đặc âm mao, là nơi thần bí nhất trên thân thể nữ nhân.

Nhưng những nữ nhân xinh đẹp, vĩnh viễn cũng không thể chỉ có một chỗ cái âm hộ kia là quyến rũ nam nhân nhất, nếu như nam nhân sau khi cời sạch quần áo để cho nữ nhân trần truồng, mà người nam nhân chỉ bị cái âm hộ hấp dẫn để dùng dương vật đâm vào, thì chỉ có hai điều: một là chính người nam nhân này là không hiểu rõ về phong tình, kiến thức sơ đẳng về chuyện nam nữ, hai là người nữ nhân kia có sắc đẹp rất bình thường, ngoại trừ bộ phận sinh dục nguyên thủy nhất, thì không có còn cái gì khác để mà chiêu dụ ánh mắt nam nhân.

Khi Trương Siêu Quần gỡ cái yếm và lột cái tiểu khố bằng tơ mỏng của Chu phu nhân thả ra ở trước mắt, thì hai mắt hắn cũng không thể rời bỏ, bờ vai đẹp mảnh mai khiêu gợi, nhu nhược đến mức làm cho người nâng niu, cặp đùi đẹp thon dài tròn trịa với làn da căng, khiến cho người không khỏi suy tư, đôi chân đẹp dễ như thế, đừng nói là sờ vào, cũng chỉ cần nhìn ngắm cũng đã thấy cực kỳ đẹp mắt, nếu như ở thời hiện đại, mặc vào đôi tất chân màu đen cùng cái váy ngắn, chỉ sợ 10 người đàn ông nhìn thấy thì hết 9 người đàn ông dương vật đều sẽ có phản ứng, chỉ còn lại 1 là trẻ em vị thành niên...

Cái mông này nở tròn trịa cong vút ưỡn lên, đó là hai mảnh thịt mà nam nhân mộng ảo nhất, bụng dưới tròn bóng, không để lại nửa điểm dư thừa sẹo lồi, thân thể hoàn mỹ, có thể làm cho nam nhân điên cuồng si mê thân thể của nàng, khuôn mặt thiên sứ, vóc người ma quý, chỉ cần một động tác vùng tay nhắc chân, liền có thể làm cho nam nhân điên cuồng!

Trương Siêu Quần không nhịn được nhẹ nhàng cắn nhẹ một cái trên bầu vú rồi ngậm vào đầu núm vú đang run rẩy, liếm mát vào, giống như là muốn từ nơi đó mát cho dòng sữa tươi trào ra.

Hai bàn tay hắn lướt qua da thịt nhẵn nhụi bóng loáng của Chu phu nhân, chẳng khác nào là đang sờ mặng tơ lụa thượng đẳng, thân thể mềm mại dưới sự âu yếm của hắn, tản ra màu hồng đỏ ấm áp, Chu phu nhân bị hắn vuốt ve sờ soạng trên thân mình lưu lại kích thích mãnh liệt làm cho nàng thở gấp không ngừng, trong đầu trống rỗng, bờ eo nhỏ nhắn không tự chủ được lắc lư lay động, trở nên khiêu khích không thể tả..

Trương Siêu Quần vừa vuốt bấp đùi tròn bóng, vừa đưa hai chân nàng tách ra, Chu phu nhân toàn thân cả người sung sướng run rẩy, hắn cúi đầu xuống với cái đầu lưỡi điên cuồng, mang theo nhiệt độ nóng rực, vẫn chậm rãi hướng phía dưới dời đi, mãi cho đến trung gian của hai bấp đùi...

Lớp lông đen nhánh rậm rạp nhưng phiêu ở trên mặt trước, phần mu được bộ lông rậm rạp che đầy càng nổi bật lên cái phần mu đầy đặn, ở mé trên khe hở âm đạo nhô ra một hạt đậu xanh lớn nhắn mịn đầu âm vật sung huyết bóng loáng, cửa miệng âm đạo nhẹ nhàng hít mở, dịch nhờn trong âm đạo bị phản phục chen chúc tuôn ra dính dính, chảy dọc theo xuống phía dưới lan tràn, mãi cho đến phụ cận hậu môn, dưới ngọn nền thấp thoáng một mảnh ướt sũng, lỗ hậu môn khéo léo với nếp gấp đầy đặn màu hồng cùng tương tự với quần vú, tất cả đều là màu hồng hơi sẫm.

Trương Siêu Quần thông thạo kỹ thuật bú liếm thời hiện đại, mang ra áp dụng với Chu phu nhân của thời cổ xưa thì làm sao nàng chịu nổi? Chu phu nhân lập tức cảm giác được bên dưới hạ thể truyền đến sự ngứa ngáy tê dại, đó là một loại cảm giác thần kỳ, thật giống như là thân ở trên mây, nàng hô hấp càng ngày càng gấp rút, môi dưới bị mím lại bị chính răng mình cắn ra vết máu, Chu phu nhân không nghĩ tới hắn lại sẽ liếm lên chỗ cái âm hộ hạ ngượng ngùng mình, nơi đó ngay cả phu quân Chu Trường Linh, xưa nay cũng không hề động vào, đừng nói là dùng miệng, chính là dùng ngón tay cũng là không có, vừa xấu hổ cùng cực kỳ kích thích làm nàng lạc lối, chỉ cảm thấy loại hưởng thụ như thế này, chính mình chưa bao giờ trải nghiệm quá.

– Ừm.ừm.. ...ừm!

Chu phu nhân, không nhìn được liền rên lên, nhất thời toàn thân lạnh lẽo, vô cùng xấu hổ làm nàng như muốn độn thổ cho xong, ta sao vậy có thể như thế dâm dăng? Tiếng rên này so với kỹ nữ thấp hèn trong kỹ viện có gì phân biệt? Trái tim lập tức như ngừng nhảy lên, một đôi mắt to, thấp thỏm bất an nhìn Trương Siêu Quần đang vui đùa thường thức cái mùi hăng hăng hơi ngậy gắt bên trong âm hộ của mình, chỉ lo hắn sẽ ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, thì thấy hắn vẫn vui đùa tận tình liếm láp như là đang thưởng thức mật ngọt từ trong âm đạo mình chảy ra vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tình Chọn Chu Phu Nhân (5)

Lúc này Chu phu nhân cảm giác mới nhẹ nhõm, chợt cảm thấy mình đã bị hắn hòa tan, Trương Siêu Quần một ngón tay bắt đầu vắn về đầu âm vật non mềm đỏ tươi, nàng lập tức thấy được vừa rồi mình trôi nổi trong mây mù, thoáng cái đã biến thành mãnh liệt kích thích, khi cảm giác được cái miệng của hắn đem chỗ ấy của mình nhẹ nhàng ngậm vào, đầu lưỡi nghịch ngợm không ngừng đụng vào cửa miệng âm đạo mẫn cảm, ngón tay cùng miệng hòa lẫn nhau vừa liếm vừa vắn về xoa nắn cái hạt âm vật nho nhỏ, từng trận tê dại cảm giác khiến Chu phu nhân không tự chủ được muốn kẹp chặt lại hai chân, liều mạng nhìn xuống cái loại sướng đến dục tiền dục tử kia.

– A...

Nàng vẫn cắn chặt môi, nhưng cũng không nhìn được phát sinh tiếng rên rỉ.

Ở bên trong con động dâm sa đoạ, Chu phu nhân lúc này đã quên thân phận của mình, nàng quên đem thân thể mình đặt ở dưới thân gã thiếu niên sắp trở thành hiện tế của chính mình...

Bất chợt động tác của hắn đột nhiên đình chỉ, một tay nắm lấy một bên chân trắng nõn thanh tú của Chu phu nhân, hắn đem ngọc thể của nàng bày ra đang rộng hai chân, còn lại một tay thì là nắm lấy dương vật dưới háng đầu khác dương vật giờ lên như cái đầu lâu tà ác, nghe răng nhếch miệng, lộ ra dư tợn răng nanh!

Hai bên môi nhỏ của cái âm hộ Chu phu nhân như bị một cự vật cực nóng ngăn chặn, chuẩn bị khai khẩn đón lấy, từ nơi riêng tư cửa miệng âm đạo dường như muốn bị xé rách...

– Á! Cái kia... sao lớn như vậy? Đừng...đừng không vào được đâu...

Chu phu nhân thấy được vật kia của hắn to lớn, trong lòng sợ hãi lên, cảm giác bị xé rách làm nàng lo lắng.

– Quá to lớn sao? Sau một lúc Chu phu nhân sẽ liền phát hiện, càng lớn, Chu phu nhân càng là sáng khoái.....

Trương Siêu Quần đưa hai bắp đùi của nàng hai kẹp ở bên hông mình, quy đầu chậm rãi hướng vào phía trong cửa miệng âm đạo Chu phu nhân tiến vào, khi cái cảm giác xé rách đau thốn qua đi, mãnh liệt sung sướng dọc theo thân thể nhằm về phía trái tim, Chu phu nhân cảm giác mình đã biến thành con sóng thần đánh vào một dãy đá ngầm, tiếp thu mạnh mẽ những làn xung kích vui sướng miên man.

Cái hàng động âm đạo nơi đó của Chu phu nhân thực sự là chật hẹp a, đây là một phu nhân đã 36, 37 tuổi, cái huyết động này đã từng sinh qua hài tử sao? Lẽ nào Chu Cửu Chân là không phải do nàng sinh ra? Một loại cảm giác kỳ quái đến ở trong đầu Trương Siêu Quần, nhưng rất nhanh, loại lạc thú chinh phục cùng cái lỗ bên trong cơ thể nàng chật hẹp ma sát, mang tới khoái cảm đồng loạt đem hắn cũng nhấn chìm.....

– Á...

Trong cái miệng nhỏ nhắn Chu phu nhân phát ra một tiếng rên rỉ cao vút, nhìn như thống khổ, lại như hưng phấn, trong mắt phượng nàng nhện nhạo lấy một dòng nước mắt nóng, chậm rãi theo khóe mắt ra từ từ nhiều xuống...

– Vào được.....! Hắn rốt cục hoàn toàn đâm vào được, bên trong cơ thể mình rồi....!

Trương Siêu Quần toàn thân run lên! Không ngờ âm đạo Chu phu nhân vậy mà hẹp hòi, co rút nhanh, lúc quy đầu vừa chen vào hết, bốn phía nếp gấp thịt non liền tiếp chấn động, tựa như chim vỗ cánh hai bên trái phải, sắp sửa vỗ cánh mà bay!

– A.....

Trong thân thể bị nam nhân xâm lấn, lúc này linh hồn Chu phu nhân đã rớt xuống đáy cốc! Cái đồ vật kia của nam nhân so với phu nhân của mình muốn to và dài gần gấp đôi! Nàng còn có cảm giác được rõ ràng, hai bên môi nhỏ giữa hai chân mình theo cây dương vật kia đâm vào mà bất đồng bị lồm xướng cuốn vào nếp chạng âm đạo!

Nàng cắn chặt cái lại hàm răng ngà, che giấu không để cho mình phát ra tiếng rên rỉ, Trương Siêu Quần giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, hai tay hắn ôm thật lấy thân thể trần truồng của nàng, chậm rãi đem cây dương vật từ trong thân thể nàng lui ra ngoài, sau đó lại chậm rãi đẩy về phía trước thọt vào!

Bên trong âm đạo cứ co rúm từng phát một sau cú đâm dương vật của hắn, ở chung quanh các nếp gấp thịt non âm đạo cùng thân cây dương vật sinh ra mãnh liệt ma sát, mang ra từng hồi vô cùng sướng khoái!

Lúc này Trương Siêu Quần hai tay nắm ở hai chân ngọc Chu phu nhân hướng hai bên tách ra, dưới háng hắn liên tục nhún lấy! Cái kia dữ tợn còn thịt lúc này trở nên cứng rắn vô cùng, nhất là phía gần đầu cây nắm quy đầu, bày biện ra li ti gân xanh, mỗi một cái trọng đâm của hắn đều thật sâu nhất đụng vào đến tận cổ tử cung trong âm đạo Chu phu nhân.

– Ừm...um...

Tiếng va đập thể ở giữa thân thể và thân thể càng ngày càng gấp tiếng vang, cũng càng lúc càng nhanh, lâm vào bên trong tình dục Chu phu nhân đã vô pháp khống chế thân thể của mình rồi, bờ mông nàng cũng run run biến hình theo động tác đâm vào rút ra của Trương Siêu Quần mà có tiết tấu hẩy lên hẩy xuống, âm đạo thì chăm chú bao vây lấy dương vật Trương Siêu Quần đang xâm lấn thân thể của nàng.

Chu phu nhân khẽ nói:

– Ừm... không được... a...nhẹ chút...

.....

Một lúc sau, Trương Siêu Quần rút ra dứt vào càng ngày càng kịch liệt, cường hữu lực va chạm, để cho Chu phu nhân liên tục lay động lấy chính cái mông trắng mình hòa theo động tác của nam nhân! Dương vật không ngừng va chạm rút ra dứt vào, cổ tử cung của Chu phu nhân bị cây nắm quy đầu trùng trùng điệp điệp đụng chạm lấy, thân thể nàng đang không ngừng run rẩy, tiếng rên rỉ cũng nổi lên dục đại, hai chân cũng tự nhiên kẹp cứng cùng một chỗ.

– A... dừng...dừng sức ah... ách... nhanh... nhanh một chút...á...

Lúc này thân thể thành thực Chu phu nhân giống như núi lửa phun trào phát tiết, kịch liệt run rẩy lấy, trên thân thể mình cái kia đồ vật nam nhân mưa to gió lớn dứt vào làm cho nàng cũng chịu không nổi nữa, đã phát sinh ra đạt tới cơn cực khoái tình dục, Chu phu nhân toàn thân đổ mồ hôi ẩm ướt thở hào hển!

Trương Siêu Quần cũng phi thường hưng phấn, trong cao triều cái âm đạo của Chu phu nhân cũng thần kỳ xiết chặt lấy dương vật của hắn, thật giống như một cái miệng tham lam ngậm nuốt toàn bộ thân cây dương vật vào nuốt mất vậy!

.....

– Á... người...người như thế nào vẫn còn...

Sau cơn cực khoái Chu phu nhân hai tay thả dài trên giường, nàng phát giác ra cây dương vật còn lưu lại trong thân thể của mình vẫn còn y nguyên cứng rắn nóng rực!

– Hắc hắc, ta là một một nam nhân cực phẩm mà! Kim thương bất khuất để cho Chu phu nhân nếm thử cho biết!

Trương Siêu Quần vẫn chưa có tận hứng, hắn tiếp tục đem chân Chu phu nhân dặng ra cong đầu gối lại thành hình M, sở hữu tất cả lực lượng đều tập trung ở phần thân, dốc sức liều mạng dứt mạnh vào.

– A..... không...chịu không được rồi... a...

Chu phu nhân thân thể đã như là vô lực, cái âm hộ bị mài gọt có chút sưng sưng đau nhức, nhưng lúc Trương Siêu Quần lại thêm một lần nữa dùng dương vật rút ra dứt vào phía trong âm đạo, thân thể của nàng lại cố gắng phối hợp, tiếng rên rỉ của Chu phu nhân đã bị một lần hơi thở khò khè thay thế, lúc này toàn thân nàng đã là đổ mồ hôi đầm đìa, Trương Siêu Quần vì vậy đẩy nhanh hơn tiết tấu tiến công, không ngại nghỉ dứt vào.

Chu phu nhân hai bầu vú nảy nỏ, rất mềm mại nhưng lại cao vút, tràn đầy co dãn! Còn thịt cứng rắn Trương Siêu Quần mỗi một lần ra vào thân thể của nàng, hai bầu vú tùy theo mà lay động kịch liệt run run, trên đỉnh bầu vú, điểm lấy hai đầu núm vú đỏ tươi kiêu nộn đáng yêu, sưng cứng nhô cao lồi hẳn ra khá lớn, lúc này một bên núm vú bị Trương Siêu Quần ngậm bú mút tại trong miệng, một đầu núm vú khác thì bị hắn dùng hai ngón tay niết lộn lấy!

– A... xấu á..... lại thoải mái rồi... ừ.. nhanh một chút... a....

Nghe được dưới thân mỹ phụ vong tình âm thanh dâm đãng, Trương Siêu Quần đem tất cả sở hữu toàn thân sức lực khôi phục tốc độ tăng lên tới cực hạn, dương vật mỗi một cái trùng kích đều đâm vào đến cổ tử cung chỗ sâu nhất, giống như muốn đem mình cả người mình dung nhập vào trong cơ thể Chu phu nhân, quy đầu cực đại vô cùng uy lực đụng chạm lấy hoa nhụy của nàng!

Bụng của Chu phu nhân bị Trương Siêu Quần dưới háng trùng trùng điệp điệp đập lấy, bờ mông nàng uốn éo một mãi hẩy lên, cái âm đạo thần kỳ càng phát huy tác dụng của nó, buồng lòng xiết chặt hút lấy dương vật của Trương Siêu Quần, từng trận ma sát sinh ra kịch liệt dòng điện tê dại sung sướng!

Trương Siêu Quần liên tục nhún nhảy va chạm khiến cho dưới thân người mỹ phụ hai bầu vú tuyết trắng kiêu nộn loạn choạng, xoay tròn nhảy lên, nhảy xuống, trên đỉnh hai điểm núm vú sưng trưởng lên đỏ tươi thật là mê người, hai cái miệng trên và miệng dưới của Chu phu nhân đều là mấp máy, thỉnh

thoảng miệng trên phát ra tiếng rên yếu đuối làm cho nam nhân vô cùng hưng phấn, trên dung nhan như hoa như ngọc đỏ ửng, điểm quang tứ xạ, bộ dạng dâm dăng xinh đẹp cực kỳ, đôi gò má trắng nõn như bông sen xuân ý dạt dào, đôi mắt nàng rung rung, ẩn chứa nồng đậm xuân tình, đôi môi son nhẹ nhàng trương khai, ý muốn phát ra ngôn ngữ, lại kìm lòng không được mà phát ra tiếng “ư...ư...” rung động tâm hồn, miệng dưới hai bên môi nhỏ màu hồng đỏ sung huyết tràn ngập dịch nhờn màu sữa trắng, điểm lệ như hoa đào nở rộ dưới tuyết!

Chu phu nhân kìm lòng không được đuổi ra một đôi tuyết trắng cánh tay quấn lên trên gáy của kẻ nam nhân xâm lấn ngọc thể của mình, làm cho chính mình phản bội lại phu quân, thân thể thành thực dưới dưới thân thể của hắn có chút vận vẹo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn có chút mê mẩn, trán nhẹ giờ lên vong tình rên rỉ lấy!

— A... sao.... tự nhiên nguoi đẩy vào sâu quá ...

— Chu phu nhân có cảm giác được không?

Trương Siêu Quần bắt đầu sử dụng tới phương pháp tăng lớn dương vật trong Ngọc Nữ Tâm Kinh, đem cây nhục bông nõn lớn thêm một phần tư, nhất thời, Chu phu nhân trầm thấp kinh ngạc thốt lên lên.

— Sao... sao lại..lớn lên.. như thế! Ta... ta sắp bị nguoi giết chết rồi! Không được... đã bị cái đó của nguoi lấp kín...hết

Một loại cảm giác sướng đã trước nay chưa từng bao giờ có, khiến cho nàng cảm nhận được một loại cực kỳ yêu thích, đừng nói khi cây dương vật kia nhẹ nhàng thăm dò nhúc nhích trong âm đạo, chính là nằm im không nhúc nhích, cũng có thể cảm thấy bên trong hang động âm đạo loại kia bị chen lấn căng phồng lên cũng đã đủ sướng rồi, thật giống như tất cả mọi ngõ ngách trống vắng đều bị lấp đầy...

Theo hắn từ từ gia tốc, Chu phu nhân hầu như muốn nghẹt thở, một lần sóng tiếp theo một lần sóng cực sướng chạy như bay đến, dịch nhờn trong âm đạo bị mất khống chế không ngừng bài tiết chảy cuộn cuộn ra, từng cơn sóng lớn kéo tới, Trương Siêu Quần mới chỉ có nhấp thêm dương vật mười mấy lần, mà lúc này, thân thể mềm mại Chu phu nhân đã co giật, âm tinh từ cổ tử cung bên trong lại không ngừng phun trào ra.....

Trên giường, bên dưới cái mông đít của nàng đều là dính đầy dịch nhờn từ âm đạo chảy ra, cái cửa miệng âm đạo dâm dăng mê người sáng lấp lánh một mảnh, một luồng chất lỏng màu nhũ bạch từ bên trong đang tuôn trào tràn ra, hai cái môi nhỏ màu mỡ ướt át, hãy còn ở co giật.....

— Á....á.....nguoi làm chết ta rồi...

Chu phu nhân mềm liệt nằm ở trên giường, trong hai mắt xuân tình dập dờn.

— Phu nhân có còn muốn nữa không? Có còn muốn nữa hay không?

— Không.....

Chu phu nhân hoảng sợ nói, quanh thân thể nàng đều lấp lánh mồ hôi, hai cơn cực khoái dồn dập từ trong cơ thể xuất ra âm tinh cơ hồ cạn kiệt, hơn ba mươi tuổi, cuối cùng thì Chu phu nhân cũng chân chính cảm nhận được cái sự vui sướng điên cuồng nhất của nhân gian, giờ khắc này, trong thân thể của nàng đã không có một chút khí lực nào.

Trương Siêu Quần mỉm cười nhìn Chu phu nhân nằm mềm liệt dưới giường, cái kia một đôi bầu vú kiên cường hương phong, đo bưng hai điểm đầu núm vú, eo nhỏ nhỏ và dài, cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn, da thịt mịn màng, thật giống như là bức tượng điêu khắc ngọc thạch, óng ánh long lanh, đúng là khiến cho lòng người chán động, khiến cho người ta thêm điên cuồng.

— Thân thể phu nhân quá mê người.... Chi Nhân.

Trương Siêu Quần thật lòng khen ngợi.

Nghe được hắn kêu chính tên của mình, Chu phu nhân trong lòng cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, trên mặt đỏ bừng, nở ra nụ cười hạnh phúc, mở ra cánh tay như là bạch ngọc, nũng nịu nói :

— Nguoi ôm ta lên được chứ? Ta không còn sức lực nữa....

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng vang động then cửa, Chu phu nhân giật mình kinh hãi, vội vàng che lại miệng mình, trong mắt lo sợ gần chết.

Trương Siêu Quần cũng là hoảng rồi, trên giường không phải là một người bình thường a, mà là trang chủ phu nhân! Nếu đó là Tiểu Yến, Tiểu Phụng, thì không là cái gì, nhiều nhất là cuối cùng cầu xin Chu Trường Linh đem các nàng gả cho mình, mà bây giờ lại chính là Chu phu nhân, phải làm sao đây?

Ngây người... cả hai người đều là ngây người, cửa phòng vào lúc này nhẹ nhàng bị đẩy ra, hành động lén lút như thế này thì tuyệt đối không phải là Chu Trường Linh tới bất gian dâm, vì nếu là Chu Trường Linh, thì chỉ cần một cước đá văng cửa ra là xong, còn vụng trộm như thế này thì sẽ là ai đây?

Không còn thời gian suy nghĩ nhiều, Trương Siêu Quần vội vàng khẽ nói với Chu phu nhân :

— Bình tĩnh đề ta nghĩ biện pháp!

Chu phu nhân hoảng sợ run cầm cập, Trương Siêu Quần cũng là vội vàng chuẩn bị tình huống xấu nhất, mẹ nhà nó, tại sao mỗi lần mình làm chuyện tốt thì đều có người xấu đến phá!

Đang lúc này, trong phòng bước chân nhanh điếm, đó là tiếng bước chân của người có võ công, tấm màn phủ giường bằng lụa đột nhiên bị xốc lên, một ánh đao chói mắt lướt qua trên giường hai người, có một người đứng ở ngoài giường kinh ngạc đến ngây người rồi! Ngay cả Chu phu nhân cũng cứng người thất thần buông lỏng cánh tay đang che chắn trên bộ phận sinh dục của mình.

– Á...

Người mới vào một tiếng thét kinh hãi, khi nhìn thấy toàn bộ thân thể Chu phu nhân, đôi mắt y đã nhìn thấy toàn bộ cái âm hộ đầy lông đen của Chu phu nhân còn dính đầy màu trắng sữa của tinh dịch....

– Các người... hai người các người gian... gian phu... đâm phụ!

Người mới lên lút vào bất tỉnh lịnh chính là Vệ Bích!

Vệ Bích đứng như trời trồng khi nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Siêu Quần thừa dịp y đang chần chờ, một quyền đánh ra, đánh trúng trên người Vệ Bích làm hắn bay ra ngoài, máu tươi phun mạnh, cú đấm này tuy rằng vội vàng, nhưng cũng ngưng tụ nội công của Trương Siêu Quần trong hai năm qua ở trên giường hàn ngọc tu luyện, đồng thời cú đấm này là Vĩnh xuân quyền phát ra, ngay lập tức làm Vệ Bích bị trọng thương.

Vệ Bích kinh hãi Trương Siêu Quần ở bên trong giường, ngẩn ra nói :

– Không ngờ tới nội công của người cao hơn ta nhiều như thế!

Chu phu nhân trong mắt hàn quang lóe lên, nói :

– Giết hắn ngay....

Trương Siêu Quần lạnh lùng nói :

– Không cần phải nói....

Hắn từ giường bên trong nhảy lên một cái, Vệ Bích cả kinh, bất kể là Chu phu nhân hay là Trương Siêu Quần, võ công của ai cũng đều vượt xa qua mình, trong lòng y vô cùng hoảng hốt, vội vàng nhảy lên hướng về phía ngoài cửa thẳng thốt bỏ chạy.

Trương Siêu Quần lúc này đã vội mặc vào quần áo, vừa thắt đai lưng, vừa nói :

– Chu phu nhân, ta đuổi theo hắn, phu nhân mặc quần áo vào, cũng chớ hoang mang lo lắng, tự phu nhân trở về phòng là xong, yên tâm, có ta ở đây, không có chuyện gì đâu....

Chu phu nhân trong lòng an tâm một chút, gật gật đầu, mắt nhìn theo Trương Siêu Quần phi thân ra ngoài, đuổi lấy Vệ Bích...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Có Mỹ Nhân Đồng Hành

Lao ra khỏi cửa phòng Trương Siêu Quần nhìn thấy góc đông bắc bóng người lóe lên, phóng qua bức tường rào, hắn vội đuổi theo, đồng thời trong lòng nghĩ, Vệ Bích này quả nhiên là có chút khờ, nếu như y chạy ra ở giữa sân la toáng lên, vậy thì hắn và Chu phu nhân đều xong đời, nhưng Vệ Bích lại không có làm như thế, mà là vội vàng chạy trốn chết phóng ra ngoài...

Thì ra cũng có người ngu đến mức mức độ này! Trương Siêu Quần trong lòng mừng rỡ, triển khai khinh công Cổ Mộ Phái đuổi theo.

Trong bóng đêm, Hồng Mai Sơn Trang vẫn bình lặng như cũ vô cùng yên tĩnh, Trương Siêu Quần lúc này mới âm thầm yên lòng, mới vừa cùng với Chu phu nhân một phen điên cuồng hồ đồ, xem ra là sẽ không bị phát hiện, chỉ còn quyết tâm tìm cho bằng được Vệ Bích kia, tuy rằng chịu y chịu một quyền của mình, nhưng cũng vẫn thoát ra được nhanh chóng, nhưng chỉ cần y không chạy về hướng Hồng Mai Sơn Trang, thì có còn sợ cái gì?

Vẫn đuổi theo ra hơn 10 dặm, Vệ Bích bị nội thương nên vấp chân nhào té ngã, lăn mấy vòng trên đất, y chợt lại đứng lên, quay đầu nhìn lại về hướng của Trương Siêu Quần, trong lòng càng sợ sệt, đêm nay y vốn là muốn thừa dịp Trương Siêu Quần ngủ say, lên vào một đao giết chết, lấy tiết trút mối hận trong lòng, nào ngờ lại đánh bậy đánh bạ, nhìn thấy Trương công tử cùng Chu cụ nẫu một màn ăn vụng!

Võ công của hắn vốn là không bằng Trương Siêu Quần, lại chịu quyền thương, cô gắng nỗ lực chạy trốn tới hiện tại bây giờ, trong lòng mới đột nhiên tỉnh ngộ, mình cần gì mà chạy trốn! Họ Trương kia, cùng cụ nẫu làm ra chuyện vô liêm sỉ bậc này, chỉ cần chính mình ra ngoài hô to, lập tức danh dự của bọn họ bị quét sạch như rác, biểu muội cùng sư muội hai vị tiểu thư này sẽ không bao giờ tha thứ cho tên cầm thú này! Vệ Bích cực kỳ hối hận, âm thầm cầu nguyện bản thân mình ngu, đột nhiên không chú ý, dưới chân giẫm lên khối đá nhỏ, đột nhiên trượt chân....

Xa xa Trương Siêu Quần bỗng nhiên thấy mất đi hình bóng của Vệ Bích, không khỏi sợ hết hồn, vội vàng tăng tốc đuổi theo, đột nhiên, trước mắt đột nhiên sương khói âm u, dưới chân giẫm lên một đồng đá vụn, lao đảo một cái, nhất thời bị dọa chạy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, chỉ thấy cách chân không tới nửa gang bàn tay, chính là một cái vực sâu vạn trượng, vừa mới đột nhiên mất đi hình bóng Vệ Bích, lẽ nào là y từ nơi này rơi xuống cái vực thăm không thấy đáy này?

Trương Siêu Quần bỗng nhiên trong lòng hơi động, sát mặt đất cẩn thận từng li từng tí nhìn xuống phía dưới, ngoài cái vách núi, thì đâu có thể nhìn thấy cái gì? Hẳn nhớ tới, ở bên trong nguyên bản, Trương Vô Kỵ nhìn thấu âm mưu của Chu Trường Linh, liền mất đi hết cả niềm tin, từ vách núi nhảy xuống, nhưng cũng bởi vậy mà tìm ra báu vật võ học Cửu Dương Chân Kinh, từ đây võ công Trương Vô Kỵ tiến nhanh, ngạo kiều giang hồ, thống lĩnh Minh Giáo quần hào, lẽ nào chính là ở bên dưới vách núi này sao? Trương Siêu Quần nhìn thấy thì đã kinh hồn bạt vía, hẳn thật sự không muốn nhảy xuống vực thăm này! Vạn nhất ngã chết, chẳng phải là ngầy thơ rất ngu hay sao?

Trên vách đá cheo leo, gió núi thổi vù vù, Trương Siêu Quần liếc nhìn hồi lâu cũng không có nổi loại dũng khí kia, Trương Vô Kỵ có thể Được Cửu Dương Chân Kinh, cái đó à do kỳ ngộ, nếu là vạn nhất chính mình ngày hôm nay nhân phẩm không tốt, trực tiếp rơi xuống thành tro cốt, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, Năm phu nhân Kỷ Yên Nhiên, Tiểu Yến, Tiểu Phụng, Tuyết Linh Song Sơn, chờ chút... tất cả các nàng chẳng phải là đều là biến thành quả phụ hay sao? Còn có tiểu cô nương Chu Chỉ Nhược, siêu cấp người mẫu Đinh Mẫn Quân, nín nhịn thiếu phụ Kỷ Hiểu Phù, Ba Tư thánh nữ Đại Ý Ty, còn Tiểu Long Nữ chưa biết tung tích, chưa kể Chu phu nhân với cái âm đạo hẹp hòi nữa...

Ai... trong nháy mắt này, Trương Siêu Quần nghĩ đến, là chính cái hậu cung trong kế hoạch gom góp nữ nhân của mình, thật là vất vả từ thời hiện đại với chế độ một vợ một chồng, được giải thoát đi ra, đến trong thế giới Ý Thiên này, để đầy ngã vô số mỹ nhân, làm sao có thể mạo hiểm như thế này?

– Ừm! Dù rất muốn võ công tuyệt học cũng không thể mạo hiểm bằng cách này!

Trương Siêu Quần đứng lên, xoay người rời khỏi miệng vực, đi ra vài hơn một dặm, bỗng nhiên xoay đầu lại, hẳn đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh để xem địa thế, thì thấy vách núi nơi vực thăm quá dốc không thể nào leo lên được nữa, mà bên dưới thì sâu không đáy, nhìn qua vách núi đối diện kia đen nhánh, vừa cao lại hiểm, phẳng phất nổi đứng lên giữa màn trời, Trương Siêu Quần tim đập gia tốc, đứng rồi, theo nguyên bản, Trương Vô Kỵ cùng Chu Trường Linh sau khi ngã xuống, một chỗ núi bằng rộng, ba mặt là trời, một mặt là núi cao chót vót, cũng chính là từ trên đỉnh núi cao nhất có một bình đài thông qua sơn động, từ cái cửa động chui vào, liền có cái động khác thế ngoại đào viên, Cửu Dương Chân Kinh liền ở trong chỗ đó, bởi vì địa thế cực cao, đỉnh núi hiểm trở, chỉ có bạch viên hầu quanh năm sinh sống ở nơi đó mới có thể thông qua, này không phải cái kia ngọn núi đối diện kia sao?

Trương Siêu Quần tim đập thành thịch, chỉ cần theo vách núi này đi, thì có thể đến ngọn núi cao nhất, chỉ bằng khinh công của chính mình, băng núi vượt đèo vậy đâu có cái gì khó? Nghĩ đến tầng này Trương Siêu Quần hưng phấn tung tăng như chim sẻ, căng chân liền đi tới.

Bỗng nhiên từ xa xa một bóng người thật nhanh lướt tới, Trương Siêu Quần cả kinh, lớn tiếng hỏi:

– Là ai!

– Trương công tử đó sao?

Một cái giọng nói giòn tan như chim oanh gáy hỏi.

Trương Siêu Quần ngẩn ra, là tiếng nói của Võ Thanh Anh, nàng làm sao mà đến nơi này? Sẽ không phải phát hiện ra cái gì chứ? Trương Siêu Quần trong lòng có quý, không khỏi run lên.

– Võ tiểu thư, làm gì mà khuya như thế này còn chạy đến đây?

Võ Thanh Anh đi đến gần, cười tươi rồi đứng ở trước mặt Trương Siêu Quần nói:

– Buổi tối tiểu muội ngủ không được, ở trong sân đi dạo một chút, mơ hồ nhìn thấy có bóng người từ trong phóng ra ngoài tường mà đi giống như là gian tặc, nên vội đuổi theo đến đây, Trương công tử vết thương sao rồi? Trương công tử cũng đang đuổi theo kẻ gian à?

Trương Siêu Quần thờ phào nhẹ nhõm, nói:

– Đúng là có gian tặc xông vào, hướng về bên kia đi tới!

Trương Siêu Quần sẵn tiện chỉ tay về hướng ngọn núi cao nhất.

Võ Thanh Anh nói:

– Trương công tử có tiếp tục truy đuổi theo không?

Trương Siêu Quần trong lòng do dự, chỉ là hẳn đang nói hươu nói vượn.

– Võ tiểu thư, nửa đêm canh ba, người đi về trước, ta một mình đuổi theo là được rồi.

Võ Thanh Anh nói:

– Muội giờ cũng ngủ không được, vậy để muội cùng Trương công tử truy đuổi!

Nói xong nàng liền phóng gấp đi trước, Trương Siêu Quần lấy đầu ngón tay sờ sờ cái cằm, thầm nghĩ :

“Làm gì mà cứ nhất định phải theo ta vậy? Lẽ nào đã thích ta hay sao? “

Thấy nàng bóng lưng thướt tha, Trương Siêu Quần không khỏi tim đập áy náy, vội đi theo.

Truy đuổi hồi lâu, Võ Thanh Anh không khỏi cảm thấy kỳ quái, dừng bước nói :

– Sao vẫn không thấy có bóng người?

Trương Siêu Quần nói :

– Vừa rồi tiểu thư không thấy bóng người kia hướng về chỗ ấy đi hay sao?

Võ Thanh Anh lú lẫm, khi thấy hấn chỉ lên đỉnh núi cao và dốc hùng hiểm, nếu tặc nhân kia thật sự từ chạy về nơi đó, võ công nhất định là cực cao, trong lòng nàng liền muốn lùi bước nói :

– Trương công tử, chi bằng chúng ta trở lại hợp mặt nhân thù, rồi mới quay trở lại tìm bắt hấn đi!

Trương Siêu Quần thầm nghĩ :

“Nói cái gì vậy? Chẳng lẽ còn muốn để những người khác cùng nhau chia sẻ Cửu dương Chân Kinh à? “

Nên hấn liền nói :

– Không được đâu, ta có một bảo vật gia truyền bị tên gian tặc kia trộm đi, y vừa chạy qua đây, tiểu thư, nếu như người không muốn cùng ta truy đuổi, thì cứ một mình trở về đi thôi!

Võ Thanh Anh hơi chần chờ, nàng cảm thấy nếu mình bây giờ mà quay trở lại, thì cũng không có nghĩa khí nên nói :

– Trương công tử nói rất có lý, thôi chúng ta cùng đi!

Trương Siêu Quần gật đầu, dắt tay nhau đồng hành cùng nàng, nhưng trong lòng hấn đang suy nghĩ :

“Thì ra ông trời cũng đang giúp ta, Võ Thanh Anh, làm sao cô nương chạy trốn ra lòng bàn tay của ta? Nếu đến bên hang động, cô nam quả nữ, vậy thì tìm cách muốn đẩy ngã cũng dễ dàng thôi..

Một đường đi vội, cuối cùng đến bên vách núi cheo leo cao nhất, Trương Siêu Quần ngẩn đầu nhìn lên thấy phía trước chót vót dị thường, không có dấu chân người, trong lòng hy vọng là tìm đúng địa phương, lập tức liền triển khai khinh công, mang theo Võ Thanh Anh hướng về chỗ cao nhảy vọt lên, Võ Thanh Anh lúc này, trong lòng không muốn đi, nhưng cũng không tiện mở miệng từ chối, thấy hấn khinh công cao siêu, nhìn qua những đoạn hiểm yếu cực điểm, hấn nhảy đập phóng cũng như là giẫm trên đất bằng, cang kinh ngạc lại ngỡ phục nhưng lại nghĩ đến, ngay cả hấn có thuật khinh công như thế mà còn đuổi theo tên tặc nhân kia cũng còn không kịp, đến tột cùng là lại lịch thể nào!

Khi sắp đến hừng đông, thì trên đỉnh ngọn núi tuyết càng động lớp dày, trơn trượt càng thêm khó đi, trên đỉnh núi, sương trắng tầng tầng lớp lớp, Võ Thanh Anh đã quá mệt mỏi, miễn cưỡng cất bước, Trương Siêu Quần thấy nàng đi đứng chập chạp, nên ngừng lại hỏi :

– Võ tiểu thư sao rồi?

Võ Thanh Anh lúc này đã là có nỗi khổ không nói ra lời, nàng lộ ra một nụ cười khổ, nói :

– Muội không nhúc nhích nổi nữa, hay là muội ở chỗ này chờ Trương công tử nhé!

Trương Siêu Quần đột nhiên giậm chân, vờn tay tự tát trên mặt mình một bạt cái, khuôn mặt đầy áy náy nói :

“Xin lỗi, Võ tiểu thư, ta chỉ muốn truy tặc gian, nhưng lại quên đến Võ tiểu thư mệt nhọc, tiểu thư có lạnh không?”

Hấn thấy Võ Thanh Anh trên khuôn mặt hơi trắng bệch, ngay cả môi cũng đã có chút đông cứng, vừa rồi hấn tự tát mình là diễn trò, nhưng thấy bộ dạng đáng dấp diễm đam đáng yêu này của nàng, hấn cũng thật là có chút đau lòng, vội vàng cởi cái áo, vừa cởi ra thì mới phát hiện, chính mình trong lúc truy lùng Vệ Bích quá mức vội vàng, chỉ mặc vào một cái áo đơn!

Võ Thanh Anh thấy hấn áo đơn cũng lạnh lẽo, nhưng còn muốn phủ áo lên người mình, trong lòng không khỏi ấm áp, cười nói :

– Trương công tử, bộ công tử muốn cởi trần sao?

Trương Siêu Quần lúng túng cười nói :

– Ta vội quá nên đã quên, như vậy đi, để ta mang tiểu thư hạ son.

Võ Thanh Anh nói:

– Không cần để ý đến muối, công tử cứ truy theo tặc nhân quan trọng hơn, chính tự muối có thể xuống núi được rồi.

Trương Siêu Quần trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, nằng lại còn thật muốn hạ sơn a, vậy mình tự đánh một bạt tai chẳng phải là làm trò hề không có tác dụng gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chôn Đào Nguyên Dưới Thung Lũng

– Ha ha, Võ tiểu thư, lên núi không dễ dàng, thì hạ sơn càng khó hơn, huống chi nơi này tuyết trắng mênh mông, vạn nhất có cái gì sơ xuất, làm sao ta có mặt mũi nào gặp Võ trang chủ a! Như vậy đi, chúng ta ở đây nghỉ ngơi, sơn đạo rất này rất là hiểm trở, có thể tên tặc nhân cũng không có đường khác có thể đi, chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe đổi tên gian tặc kia một rồi lại truy đuổi, tiểu thư thấy như thế được không?

Võ Thanh Anh nghe hắn nói thế liền gật đầu, nàng kiếm một nơi nham thạch khô ráo ngồi, sáng sớm ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu đến, sương trắng chuyển bạc, cùng tan dần dần, cũng có thể nhìn rõ ràng xa xa tình hình, hai người ngồi chung một chỗ, Võ Thanh Anh thấy hắn quần áo đơn bạc, nên hỏi :

– Trương công tử có lạnh hay không, hay là mặc vào cái áo khoác này đi.

Nàng vừa rồi nửa đêm ngủ không được, khi đi dạo ngoài sân có mặc thêm vào cái áo màu đen điều cừu chống lạnh cực kỳ tốt ở trên người, hai người phảng phất tựa như là cùng nhau ngoạn cảnh giữa khung trời mùa đông thật là hưng thú vậy, Trương Siêu Quần cười nói :

– Làm gì mà lạnh? Thân thể ta khỏe khoắn cực kì, có thể chịu được.

Hắn ở bên trong thung lũng ngủ gần hai năm trên giường hàn giường, một chút lạnh giá có là cái gì với hắn?

Võ Thanh Anh thấy hắn tinh thần sáng láng, cũng không nói thêm gì, hai người được thức suốt một đêm, tuy rằng không lạnh, nhưng bụng thì bắt đầu hơi đói, bất chợt Võ Thanh Anh chỉ vào xa xa một chỗ đỉnh cao, nói :

– Trương công tử nhìn kia, nơi đó thật lạ lùng lại không có thấy tuyết đọng!

Cách nơi xa màu xanh đậm chiếu rọi, như là có cỏ có cây, khoảng cách từ nơi này đến đó cũng không tính xa, Trương Siêu Quần hoan nhiên nói :

– Nơi đó nói không chắc không chừng có quả đại để ăn! Võ tiểu thư, chờ ở đây, ta đi tới đấy xem thử!

Võ Thanh Anh mỉm cười gật đầu.

Trương Siêu Quần phi thân, thân hình nhẹ nhàng nhanh nhẹn cực kỳ, Võ Thanh Anh nhìn thấy âm thầm không ngừng hâm mộ, bọc khinh công này, bất kể là Chu bá bá hay là Võ Liệt phụ thân của nàng đều kém hơn, hắn còn tuổi trẻ như thế, nhìn qua chỉ sợ còn không có lớn hơn mình bao nhiêu, nhưng đã lại có võ công cao như thế! Chử Chân tỷ với hắn thật là tình đầu ý hợp, hai người giống như Kim Đồng Ngọc Nữ vậy, nàng lại nghĩ đến sư ca Vệ Bích, khe khẽ thở dài, hai người nam nhân này tuổi cũng không chênh lệch, nhưng Trương công tử có lòng dạ rộng rãi, nhân gia võ công cao, vóc dáng anh tuấn, nửa đêm lúc lên núi, mấy chỗ sơn đạo chót vót, đều là nột tay hắn ở một bên chăm sóc mình, nàng không biết rằng, sư ca Vệ Bích đã rơi xuống vực thăm chết rồi.

Trương Siêu Quần vừa lướt về phía trước bỗng thấy vách núi bên trái hình như có một cái hang tối om, hắn không hề nghĩ ngợi chút nào, liền đâm đầu chui vào cái hang đó tức thì, bỏ thêm một quãng nữa đột nhiên thấy ánh sáng mặt trời chiếu lóa mắt.

Hắn nhắm mắt lại định thần giây lát rồi mới mở mắt ra nhìn, mới hay trước mặt là một thung lũng rất sâu mọc đủ các loại cây lá muôn màu muôn vẻ, hắn lớn tiếng mừng rỡ rồi chui ra khỏi hang đá.

.....

Không lâu lắm, chỉ thấy Trương Siêu Quần ở phía xa hướng về bên này vung cánh tay hô to, mừng rỡ như điên, Võ Thanh Anh nhìn thấy kỳ quái, lẽ nào hắn phát hiện món ăn dân dã nào sao?

Trương Siêu Quần không ngừng mà chỉ vào dưới thân, vô cùng phấn khởi, Võ Thanh Anh cũng lây sang sự vui vẻ hắn, nàng nhoen nụ cười, hắn chạy vội chạy tới, khuôn mặt vui sướng, kích động kêu lên :

– Đi! Chúng ta đi nơi đó! Ta đã tìm thấy thế ngoại đào nguyên rồi!

Nói xong liền nắm kéo tay nhỏ mềm mại Võ Thanh Anh, hướng về cái hang chạy đi, Võ Thanh Anh trong lòng như có hươu chạy, lưng túng đỏ mặt, trong lòng trách hấn lỗ mũi, trong lúc nhất thời thấp thỏm bất an, nhưng không nỡ lòng dấy tay buông ra, trước mặt là một rãnh sâu, Trương Siêu Quần cũng không nói gì, đem Võ Thanh Anh chặn ngang hông ôm lấy, nhảy một cái phóng qua, nhưng hình như là hấn vui mừng quá nên quên, vẫn không thả Võ Thanh Anh xuống, mà cứ ôm nằng vào trong ngực, phi thân về phía trước thật nhanh.

Võ Thanh Anh then thùng, nằng cùng Vệ Bích từ nhỏ là một đôi thanh mai trúc mã, ái mộ lẫn nhau rồi yêu thích, nhưng cũng chưa từng thân cận quá như vậy, hiện nay toàn bộ thân thể đều bị hấn ôm lấy, xấu hổ đến cơ hồ muốn ngắt đi, trên khuôn mặt ửng hồng, một câu cũng không dám nói.

Nàng cứ là cho rằng Trương công tử này nhìn qua rất là đạo mạo, chẳng qua là bởi vì quá vui mừng, vì lẽ đó trong lúc nhất thời quên đi những loại lễ nghi thể tục, làm sao biết, Trương Siêu Quần lúc này chính là đang âm thầm chặc lưỡi nhủ thầm :

“Cặp chân dài này thực sự là co dãn a! Nếu tách ra hai cái chân này, sẽ là phong cảnh như thế nào đây!”

Trong chốc lát, hai người đã đến cái hang vừa rồi Trương Siêu Quần chui vào, chỉ thấy bên dưới thâm sơn cùng cốc, sắc màu rực rỡ, cây xanh giao tương thấp thoáng, quả nhiên là thế ngoại đào nguyên!

Võ Thanh Anh trừng lớn hai mắt, nhìn này cảnh tượng khó tin, ai sẽ nghĩ tới, ở nơi cao chót vót dốc đá trên đỉnh ngọn núi, lại có thể nhìn thấy một thung lũng có cảnh xuân tươi đẹp như thế này!

— Chúng ta, đi xuống đi!

Trương Siêu Quần trong lòng mừng như điên, sự thực đã chứng minh, suy đoán của mình là không có sai, quả nhiên chính là ở nơi đây rồi! Cứu Dương Chân Kinh ở trong bụng một con bạch viên dưới thung lũng này, xem ra ta vận may so với Trương Vô Kỵ kia còn thân thiết, diễm phúc tốt hơn, Trương Vô Kỵ một mình tội nghiệp xuyên sơn động mới tìm tới nơi này, còn ta thì là có mỹ nhân đi theo làm bạn nha!

— Trương công tử... công tử..

Võ Thanh Anh mặt hồng thắm, e then không thể tả, thấp giọng nói tiếp :

— Trương công tử, muội nghĩ... nghĩ chính mình tự đi!

Trương Siêu Quần làm bộ kinh ngạc, thật giống như hấn đến giờ mới phát hiện mình còn ôm một người, vội vàng nói :

— Xin lỗi... xin lỗi, ta thật cao hứng, quên hết tất cả, đã đắc tội xin chớ trách.

Võ Thanh Anh e then nói :

— Không sao, chúng ta đi xuống thung lũng đi!

Tiếng nói nhỏ như muỗi bay, chịu không nổi e then...

Từ trên núi xuống, bám vào dây mây, cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo sẽ trượt chân rơi xuống, Trương Siêu Quần một bên hiệp trợ, rồi cũng phải kéo kéo, ôm cũng ôm, thật vất vả mới cùng nhau đến đáy vực, chỉ thấy dưới đáy thung lũng này bốn phía núi cao vờn quanh, tựa hồ từ xưa đến giờ không có người tìm tới, bốn phía tuyết phong xuyên vân, hiểm trở chót vót, khi cách mặt đất chừng hơn trượng, hấn lại ôm nằng chỉ khe nhảy một cái đã xuống tới mặt đất liền, thấy dưới chân là những ngọn cỏ nhỏ, êm dịu vô cùng, mũi hấn ngửi thấy những mùi hoa thơm ngào ngạt, tai lại nghe thấy tiếng muôn chim đua hót, xung quanh trên cây nào cũng có đầy trái chín treo lủng lẳng

Trương Siêu Quần lòng tràn đầy yêu thích, cùng Võ Thanh Anh sóng vai mà đi, xa xa trên cỏ có bầy, tám con sơn dương cúi đầu ăn cỏ, thấy hấn cũng không sợ hãi tránh đi, trên cây có hơn mười con khỉ nhảy lên đùa giỡn, xem ra ở đây các loại hồ báo mãnh thú thân thể cồng kềnh, không thể vượt qua đỉnh núi mà tới, nếu trong núi không thú dữ, hầu tử sẽ xưng bá vương.

Hai người đi một hồi, Võ Thanh Anh bỗng nhiên ai dă kêu lên :

— Trương công tử, chúng ta chỉ lo hạ xuống thung lũng, nhưng nếu muốn leo lên, chỉ sợ khó có thể làm được a!

Quả nhiên, vách núi này chót vót, hạ xuống thì đã là gian nan cực kỳ, nếu như không có Trương Siêu Quần trợ giúp, chỉ sợ là vọng cốc than thở, nếu muốn leo lên, mặc dù là Trương Siêu Quần có khinh công cao như vậy, cũng khó mà làm được gì.

Trương Siêu Quần đương nhiên biết, ở trong thung lũng này, sẽ có Cứu Dương Chân Kinh, chỉ cần học được một chút, thì có thể công lực tăng lên rất nhiều, chuyện rời khỏi thâm cốc này, cũng không phải là việc khó, trong lòng hấn chắc chắn, nhưng cũng không thể hiển lộ ra mặt, chỉ lắng nghe Võ Thanh Anh than thở một trận.

Tuổi trẻ chính là tuổi trẻ, không đến bao lâu, liền bị thung lũng mỹ lệ này hấp dẫn, mọi buồn phiền tạm thời ném qua phía sau, tại đây khắp nơi đều có cây ăn quả, ở bên trong sơn cốc này bốn mùa như xuân, thực sự là không cần lo lắng sẽ chết đói, Trương Siêu Quần hái vài quả quả lê hạ xuống, hai người phân mà ăn.

Bên trong thung lũng này nhiệt độ thật là ấm áp, cái áo điều cừu của Võ Thanh Anh đã không còn mặc được nữa, tại vì khi từ trên vách núi leo xuống, cái áo điều cừu quý báu này đã đã biến thành vài vụn rách nát te tua, Võ Thanh Anh đánh bỏ nó đi, ném qua ở một bên.

Sau khi nghỉ ngơi sau, hai người hướng về sâu trong thung lũng bước đi, ước chừng đi về hướng tây tầm hai dặm, thấy thấy trên một vách đá có một thác nước chảy xuống, có thể là do tuyết tan mà thành, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, nổi bật như một khối đá ngọc cực kỳ trắng lẹ.

Thác nước tụ xuống ở dưới một cái đầm sâu trong suốt màu xanh biếc, đầm nước vẫn không ngập đầy, có thể là có nơi khác thoát nước, hai người xem xét một lát, thấy mỗi người tay chân nhuộm đầy bùn đất, còn có vô số gai ngạnh thảo cào trầy xước nhuốm máu, Trương Siêu Quần đến gần bờ đầm, cời đôi hài vải, thân ngâm trong nước đầm tắm rửa.

Võ Thanh Anh ở một bên khác khoát tay rửa mặt, nhưng vẫn không chịu bỏ đi đôi hài, bỗng nhiên nàng lại nghĩ đến, nếu thực sự là lên không lên nổi vách núi, chẳng lẽ sẽ với hân ở đây sống đến hết đời sao? Mới nghĩ đến thì hai gò má nóng lên như bị sốt, trong lòng nàng lại có phần sợ sệt, lại có mấy phần ngọt ngào...

Nàng sợ Trương Siêu Quần nhìn thấy mình tỏ vẻ khốn quẫn, bới rối xoay người đi, bỗng nhiên “tùm” một tiếng, từ trong đầm nước nhảy lên một con cá, dài có tới hơn gần một thước, Võ Thanh Anh sợ hết hồn, ngã ngồi ở bên trong nước, ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy trong làn nước xanh có rõ ràng mười mấy con cá bơi lội qua lại, có con bướng bình ở ống quần nàng chạm vào...

Một đôi chân dài hăm dưới làn nước, nàng cúi đầu thì thấy chỗ kẹp lấy bắp đùi mình một cái tiểu khố hồng nhạt tơ tằm rất mỏng, lơ lơ che lấy một đám lông đen nhánh rậm rạp, một mực ẩn hiện dưới màu trắng của cái quần...

Trương Siêu Quần đã đi tới trên bờ, hân bẻ một nhánh cây cứng rắn, ở bờ đầm lẳng lẳng chờ đợi, đợi đến lúc có một đuôi cá vẩy lên trên mặt nước, dùng sức đâm xuống nhanh ở ngay giữa thân con cá, hân quay đầu gọi nàng từ xa xa.

– Võ tiểu thư, chúng ta có cá nướng ăn rồi!

Trương Siêu Quần tiếng kêu to, hân lên bờ lại gọi Võ Thanh Anh đi tìm chút củi khô, rồi từ bên cạnh dùng đá lấy lửa, đem cá nướng lên, không lâu mùi thơm cá nướng phân tán, cùng mùi hương khô đồ, xong rồi hai người cầm lên con cá nướng gặm lấy gặm để, miếng cá đưa vào miệng thật là non mềm ngon ngọt, trong chốc lát, đã đem con cá nướng ăn sạch sành sanh.

Hai người ăn xong con cá này, rửa sạch tay, từng người vuốt cái bụng no, bắt đầu kiếm một địa phương sạch sẽ nằm nghỉ ngơi, chính là no bụng thì âm cất, suy nghĩ bấy ba lại nổi lên, Trương Siêu Quần thấy bên cạnh mình cách đó không xa, Võ Thanh Anh khép hờ hai mắt, trên khuôn mặt đẹp biểu hiện tràn trề thỏa mãn, không khỏi mơ màng, nếu ở trong chốn đào nguyên này, đắp lên một gian phòng, làm những chuyện vô bổ như đánh cá, hái các loại hoa, thì cũng thích ý cực kì.

Bất quá, chi tiếc là chỉ có một mình Võ Thanh Anh, cho nên hân cảm thấy không được hoàn mỹ lắm, tốt nhất là có thể đem mẹ con Chu Cửu Chân, Tiểu Yến, Tiểu Phụng, tất cả các nàng đều đồng loạt ở đây, như vậy mới đúng là sinh hoạt tươi đẹp nhất...

Bất giác, nằm mơ màng, suốt trắng đêm chưa ngủ, Trương Siêu Quần đã ngủ say hồi nào không biết, trong giấc mơ ngủ, hân cũng không biết, Võ Thanh Anh đã ngồi canh giữ ở bên cạnh hân, nàng đang si ngốc nhìn hân, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò chuyển động...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vườn Hoa Xuân Sắc

Nửa đêm tĩnh lại, Trương Siêu Quần chợt thấy trong tay phảng phất có thêm cái gì, tron bóng, mềm mại, giật mình mơ mơ màng màng mở mắt ra, dưới ánh trăng, Võ Thanh Anh cuộn mình nằm ở bên cạnh mình ngủ mê mang, ánh trăng lạnh lạnh, soi sáng ở trên khuôn mặt xinh đẹp tú lệ của nàng, phảng phất tỏa ra một tầng hào quang thánh khiết, Võ Thanh Anh sống mũi rất là cao thẳng, hơi có chút giống như là lai với người dị quốc, khí chất thanh xuân ôn nhu, khiến cho nam nhân bất giác đều sẽ sinh ra một loại cảm giác muốn bảo vệ nàng, da thịt trắng nõn, non nớt nhẵn nhụi vô cùng.

Trương Siêu Quần phát hiện, tay của chính mình, không biết từ lúc nào đang để ở trên lưng của nàng, cũng có thể là nàng trong lúc đang ngủ cảm thấy lạnh, nên chui vào trong ngực của mình, nhìn thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần đoan lệ này, Trương Siêu Quần không khỏi tim đập nồ lớn.

Chỉ có điều, hân cũng không lộn xộn, bàn tay tuy rằng đặt ở trên lưng người ngọc, nhưng cũng chỉ có để hờ, dù muốn sờ soạng vuốt ve cực kỳ mãnh liệt, nhưng cũng không dám động, sợ đánh thức nàng dậy.

Trương Siêu Quần thường thức tư thế ngủ duyên dáng của nàng, theo hơi thở đôi bầu vú chập trùng lên xuống, vóc người thướt tha, đặc biệt là cái hai cái đùi đẹp thật dài, khiến cho Trương Siêu Quần có loại kích động mãnh liệt, muốn cời đi cái quần dài của nàng, để nhìn ngắm cặp chân dài đẹp này so với Đinh Mẫn Quân ai càng hoàn mỹ hơn.

Võ Thanh Anh cùng Đinh Mẫn Quân vóc người cao cao, tương tự thanh mảnh theo vóc dáng người mẫu, nhưng có chút khác nhau chính là về khí chất, Đinh Mẫn Quân, thì so cùng với người mẫu hiện đại gần gũi hơn một ít, nói cách khác chính là càng gần tới nữ tính hiện đại, hai người vóc người đúng là không phân cao thấp, nhưng Đinh Mẫn Quân thì có mấy phần nhiều hơn Võ Thanh Anh về sự thành thực, còn Võ Thanh Anh thì lại có chút ngây thơ của người thiếu nữ, dung mạo của nàng so với Đinh Mẫn Quân cũng vượt qua hai phần.

Bên trong thung lũng này, đỉnh núi cao trùng điệp, làm nơi này hoàn toàn tách biệt với thế gian, khí hậu cũng ẩm áp như mùa xuân, nhưng buổi tối vẫn có chút lạnh, cũng nhờ Võ Thanh Anh từ nhỏ tập võ, thân thể cường tráng, cho nên không phải vì một đêm ngủ lộ thiên mà chịu không nổi, lúc này Trương Siêu Quần chợt nhớ tới lúc ban ngày nàng ném mất cái áo điều cừu, liền đứng lên truy tìm trong ký ức khu vực nàng vứt áo, đi không bao xa, thì tìm tới nơi cái áo điều cừu rách tả tơi, tuy rằng nhìn qua rất khó coi, nhưng vẫn có thể dùng làm chăn đệm, Trương Siêu Quần lượm lên, mang về đi tới trước mặt Võ Thanh Anh rón rén phủ thêm lên người cho nàng.

Buổi sáng hôm sau Võ Thanh Anh tỉnh lại, thấy trên người có thêm cái áo, ngăn người ra, lập tức nghĩ tới đây là do Trương Siêu Quần lúc đêm che phủ lên cho mình, trong lòng ẩm áp đến cực điểm, vừa thẹn vừa vui, đến lúc ngẩng đầu quay qua trái phải để nhìn, thì không thấy bóng người của hắn, nàng không khỏi hốt hoảng, ngực như là bị đánh mạnh, sợ hãi cô độc lập tức xông lên trong đầu, run rẩy hô to :

– Trương công tử! Trương công tử!

– Ta ở đây!

Từ xa xa xôi, có một giọng nói đáp lại.

Võ Thanh Anh mừng đến nước mắt chảy ra, đứng lên, hướng về phía Trương Siêu Quần xa xa chạy vội đến.

– Ô! Đây là...

Võ Thanh Anh nhìn Trương Siêu Quần từ phía sau cái đầm đang lấy đất sét làm cái gian nhà nhỏ, tường chỉ bắt quá cao tầm hơn một thước, nửa bùn đất nữa cành cây, thật chẳng khác nào như là làm cái ổ cho con chó.

Nhưng nếu để cho chó ở thì lại quá lớn, Võ Thanh Anh thấy hắn bận rộn, đem bùn đất cùng nước trộn lại cùng nhau, kinh ngạc hỏi :

– Trương công tử... công tử làm cái ổ chó để làm gì vậy? Làm sẵn chỗ ở cho con chó Uy Vũ đại tướng quân của Cửu Chân tỷ à?

Trương Siêu Quần ngăn ra, cười nói :

– Tiểu thư nói vậy cái gì a! Cái gì ổ chó? Tiểu thư tự nói mình là chó sao?”

– A! Là làm cho muội ở...?

Võ Thanh Anh mặt đỏ bừng, đúng là vừa rồi không phải là chính mình mắng mình?

Trương Siêu Quần nói :

– Ta xem tối hôm qua trời lạnh, tiểu thư thân là lá ngọc cành vàng, có thể bị cảm lạnh, chúng ta tạm thời là chưa có ra được khỏi đây, nên... nên làm gian nhà nhỏ này cho tiểu thư ở...

Trương Siêu Quần không nhịn được lại mỉm cười.

Võ Thanh Anh xấu hổ, gắt giọng :

– Trương công tử còn nói...

Trương Siêu Quần nói :

– Được rồi... được rồi, ta không nói nữa là được rồi, tiểu thư có đói bụng hay không? Nếu đói bụng, tự mình đi rạ ngoài hái chút trái cây ăn đi, ta còn làm cho xong cái ổ này cho Võ tiểu thư đây!

Nói xong, hắn lại nở nụ cười.

Võ Thanh Anh liếc xéo hắn một cái, nói :

– Muội không đói bụng, muội đến giúp công tử.

Trương Siêu Quần lắc đầu nói :

– Không cần tiểu thư giúp, tay chân tiểu thư trắng nõn nà, đừng làm bẩn, đây là việc của nam nhân, chờ một lúc, ta làm cái bếp lò, sau đó dùng đất bùn này nặn vài cái chén bát, chờ cho khô, ta sẽ làm canh cá canh cá cho tiểu thư ăn!”

Võ Thanh Anh nói :

– Còn phải làm cái bàn, chứ làm sao để chén bát?

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

– Đúng rồi, vẫn là tiểu thư nghĩ thật chu đáo!

Võ Thanh Anh thì cảm thấy mới mẻ thú vị, vui mừng nhảy nhót, nàng từ nhỏ sinh sống ở trong hào phú không buồn không lo, chưa bao giờ trải nghiệm quá cuộc sống như thế này, tất cả mọi thứ đều phải tự mình làm lấy, làm gì mà còn quản đến tay chân sẽ bẩn, nên đưa tay ra, bốc lên một nắm bùn đất, cười nói :

– Công tử nhìn này, muội đâu có sợ bẩn đâu? Muội muốn làm mấy cái bát!

Hai người vui cười khò nói, cũng không biết là đang đùa giỡn hay là làm công việc, mãi đến tận giữa trưa, Trương Siêu Quần vừa mới làm xong gian phòng nhỏ này.

Gian nhà tuy nhỏ, nhưng cũng chứa đựng một người tránh mưa tránh gió ngủ, còn có một cửa ra vào, một cái cửa sổ nhỏ, vị trí giường lấy đắp đắp lên so với mặt đất cao hơn chút, Trương Siêu Quần trải lên cỏ xanh, dày đặc một tầng, hướng về trên nằm thư, quả nhiên vừa êm lại thoải mái, con tiểu thư hắc đảo một vòng, thầm nghĩ :

“Ta chỉ làm một cái phòng nhỏ, đến buổi tối, nếu tiểu thư thấy ta nằm ngủ ở bên ngoài, thấy không tiện gọi ta vào ngủ chung...khà khà đến thời điểm đó... khà khà...”

Một mình ảo tưởng đến lúc giao hoan với Võ Thanh Anh, khi hắc đi ra, thấy nàng đang bận bịu, bên cạnh bày ra ba bốn cái chén nhỏ, xiêu xiêu vẹo vẹo, chả giống cái hình dạng gì, hắc không khỏi không nhận được cười, nói :

– Thật là mấy cái chén đẹp a, cũng không biết nhà ai có hình dạng loại chén này, mấy trăm năm sau, nhất định sẽ trở thành đồ cổ, đáng giá ngàn vàng!

Võ Thanh Anh mặt đỏ lên, nàng cũng biết mình làm mấy cái chén khó coi, quyết miệng nói :

– Muội nhọc nhằn khổ sở hơn nửa ngày rồi, công tử cũng không biết khách lễ nhân gia một chút, nhìn này, chén tuy rằng không phải hình tròn, nhưng có chút như là đường viền hoa, cũng dùng được canh được vậy!”

Trương Siêu Quần gật đầu nói :

– Hừm, không sai, rất có nghệ thuật giá trị đây!

Võ Thanh Anh thấy hắc nín cười, liền vung tay hướng về hắc đánh tới...

Buổi trưa tuy rằng không ăn được cơm ngon canh ngọt, nhưng hai người đều là hài lòng dị thường, đồng thời đem cái bếp lò ra phơi khô, chỉ đợi quá hai ba ngày, sau khi khô lại, thì có thể sử dụng.

Đến buổi chiều, hai người vẫn là bắt cá nướng ăn, tuy rằng không có muối làm gia vị, nhưng cũng ăn được ngon miệng, say sưa ngon lành.

Xong xuôi mọi chuyện đến tối Trương Siêu Quần nói :

– Hôm nay rất mệt, chúng ta ngủ đi!

Võ Thanh Anh mặt đỏ lên, trong lòng bồn chồn, khi nghe hắc nói là chúng ta cùng đồng thời ngủ, mắc cỡ tâm hoảng ý loạn, đáp một tiếng, rồi nàng tiến vào trong phòng nhỏ, hai tay nắm lại thành nắm đấm chặt chẽ.

Nếu như hắc thật sự đi vào, có nên để hắc tiến đến đây? Căn phòng này chật hẹp như thế, hắc vào cùng giường cùng gối thì có cái gì phân biệt? Võ Thanh Anh hồi hộp đến cơ hồ muốn nghẹt thở, cũng không biết làm sao mở miệng từ chối, càng là nghĩ đến, còn không biết phải chờ đợi đến bao lâu mới có thể từ nơi này rời khỏi, hai hay là ba năm, lẽ nào sau này cứ ngủ chung vậy sao? Võ Thanh Anh hai con mắt tròn trợn lên, nhìn cái bóng hắc ở trước cái cửa nhỏ, tư vị trong lòng vừa thẹn, lại hoảng, lại chờ mong, lại sợ.

Vậy mà, thấp thỏm hồi lâu, Trương Siêu Quần đột nhiên nói rằng

– Võ tiểu thư, tiểu thư đừng lẩn qua lộn lại nữa, cả ngày hôm nay bận bịu rồi, sớm chút ngủ đi, ngày mai ta còn làm cái mái cho phòng tiểu thư để tránh mưa, chứ nếu bắt đầu có mưa, tiểu thư trong phòng nhỏ này sẽ gay go.

Võ Thanh Anh nghe được hắc tiếng nói, sợ bẩn lên, cũng không biết trả lời, Trương Siêu Quần sau khi kêu nàng ngủ, không lâu, nhẹ nhàng tiếng gáy của hắc đã truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Vườn Hoa Xuân Sắc (2)

Võ Thanh Anh nghe tiếng ngáy thấy hấn đã ngủ, không khỏi kinh ngạc, nàng căn bản là không nghĩ tới, Trương Siêu Quần sẽ không lợi dụng phòng tối mà chen vào ngủ chung với nàng, trong lòng đủ loại cảm giác gấp khúc, Võ Thanh Anh len lén bò lên, từ trong cửa nhỏ nhô đầu ra, thì thấy Trương Siêu Quần nằm ở một bên cạnh cửa, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, không nhìn thấy mặt hấn.

Trở lại trên đồng cỏ ẩm áp mềm mại, Võ Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ :

“Thì ra hấn cũng là quân tử, không trách Cửu Chân tỳ đối với hấn chung tình, hấn không chỉ dung mạo anh tuấn, nho nhã lễ độ, hơn nữa lòng dạ rộng rãi, võ công cao cường, kiến thức bất phàm, nổi bật nhất là cô nam quả nữ ở trong u cốc không người này, hấn vẫn không làm ra chuyện gì vượt qua giới hạn.”

Cô bỗng nhiên nghĩ đến, hôm qua ở Hồng Mai Sơn Trang, hấn dạy mình cùng Cửu Chân tỳ Nữ Mỹ Quyền Pháp thì rõ ràng nhìn thấy hai người bọn họ đầu mảy cuối mắt, tình ý kéo dài, Cửu Chân sờ hấn tay, hấn chạm hạ thân Cửu Chân, hôn nhẹ lên má, tuyệt không như đối xử chính mình nhả nhận có lẽ như vậy, chỉ có lần... chỉ có lần... tay hấn chạm nhẹ trước cái âm hộ mình rồi nhanh lướt qua rồi không còn gì xảy ra nữa, lẽ nào ở trong lòng hấn, chính mình không sánh bằng Cửu Chân tỳ sao? Võ Thanh Anh nhất thời trong lòng chua xót, tư vị rất là khó chịu.

Đêm đó, lăn qua lộn lại ngủ mãi không được, mãi đến tận hừng đông thì nàng mới ngủ.

Bất quá, Võ Thanh Anh có thể cũng không hề nghĩ tới, vị công tử nhả nhận lễ độ mà có cho là thế, kỳ thực cũng không có ngủ, hấn dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh nàng ở bên trong! Hấn nếu như không muốn cùng nàng giao hoan, thì cũng sẽ không mang nàng đến bên trong thung lũng này, chỉ có điều, nam nhân truy nữ nhân to lớn nhất là cảm giác thành công, chính là thể hiện ra mị lực của chính mình, để nữ nhân bị chính mình hấp dẫn, chủ động tự nhảy vào lửa, chứ cứ đơn giản là đẩy ngã, thì nói gì là tài năng?

Đến ngày thứ hai, hai người đều thức rất muộn, ở bên trong thung lũng lúc rảnh rỗi, thì đi du ngoạn, bên trong thung lũng này, ngoại trừ các loại khí, còn có thật nhiều hươu sao, sơn dương...

Trương Siêu Quần vốn định giết làm thịt nướng, nhưng Võ Thanh Anh dứt khoát không chịu, trong thung lũng này, diện tích rất lớn, đi hướng tây có thể là mười mấy dặm, hướng về đông cũng phải năm, bảy dặm, nhưng Trương Siêu Quần thì không có tâm trạng du ngoạn, hấn là đang đi tìm kiếm con vượn kia, nhưng đáng tiếc trong thung lũng khí vượn thì nhiều, nhưng núi rừng rậm rạp chỉ đành đứng nhìn từ xa...

Đến ngày thứ tư, tất cả những thứ đã làm như chén bát, bếp lò đã có đất dụng võ, trải qua mấy ngày phơi khô, những thứ đồ này đã hoàn toàn rắn chắc, chỉ cần lại dùng nước sôi luộc một lần là có thể sử dụng.

Cái nhà nhỏ kia, Trương Siêu Quần cũng đã làm xong cái nóc, chung quanh bốn phía đều đào rãnh nước, phòng bị trời mưa thì nước đọng, còn chính hấn thì từ đầu đến cuối cũng không có làm phòng nhỏ cho riêng mình, kỳ thực là nằm trong kế hoạch thu phục tình cảm của Võ Thanh Anh, chỉ đáng thương nàng mấy ngày nay được hấn quan tâm che chở đầy đủ làm cho ngất ngây chìm đắm ở trong một màu phấn hồng ngọt ngào ảo mộng, tuy rằng bọn họ không có cùng nhau ngủ chung, ngay cả nắm tay đụng chân cử động thân mật cũng không có, dù không thiếu mấy lần cơ hội như vậy, nhưng đó là Võ Thanh Anh chủ động, cũng bị Trương Siêu Quần không biết là vô tình hay cố ý lãng tránh ra.

Ai... Không trách tên gọi Siêu Quần ca a, quả nhiên là Siêu Quần! Cái này kêu là dục cảm cố tưng! Đến ngày thứ mười, thì Trương Siêu Quần phát hiện, Võ Thanh Anh trong mắt càng lộ ra đến tình ý kéo dài càng ngày càng đậm, biết mình đã triệt để thành công, chuẩn bị đêm nào sẽ liên triển khai hành động đẩy ngã nàng.

Loại cảm giác nước chảy thành sông này, thực sự là quá mức thích ý, Trương Siêu Quần đối với mình tự ngưỡng mộ, có thể nói là như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt a!...

Màn đêm buông xuống, phàm là giữa nam nữ, từ người yêu sẽ phát triển trở thành là bạn tình, thông thường đều sẽ có sự kiện bộc phát, thật giống như củi khô, chung quy phải có chút mối lửa mới có thể dẫn nhiệt, vẫn chưa tìm ra một cơ hội thích hợp, ở bên ngoài Trương Siêu Quần chần chờ hồi lâu, hấn nghĩ đến hơn một trăm cái cớ, giả bộ bị mộng du, hoặc là đột nhiên sinh bệnh, thậm chí đều muốn đi tìm bắt lấy mấy con côn trùng đặt ở trong phòng Võ Thanh Anh, thì trời bỗng nhiên bắt đầu mưa!!!

Trận mưa này, có thể nói là quá đúng lúc! Mưa xuân kéo dài như là thấu hiểu lòng hấn! Hạt mưa rơi lộp bộp, đập xuống đất, Trương Siêu Quần lần đầu tiên lại thích trời mưa, hấn làm bộ bị nước mưa làm cho tỉnh lại, thấp giọng mắng :

— Này chết tiệt ông trời, sao lại đổ mưa lúc này!

Võ Thanh Anh ở trong phòng nói :

— Trương công tử, trời mưa, công tử mau vào đây tránh một chút đi!

Trương Siêu Quần giả vờ “chần chừ” nói :

— Chuyện này... chuyện này... không được đâu?

Võ Thanh Anh sáng giọng :

– Cái gì mà không được? Lễ nào công tử muốn mình bị lâm bệnh, để muội phải chăm sóc công tử sao?

Trương Siêu Quần “do dự mãi” rốt cục thì cũng khom lưng chui vào.

– Đắc tội..đắc tội với tiểu thư rồi.

Trương Siêu Quần dựa vào sầm chóp, thấy Võ Thanh Anh đang ngồi khuôn mặt đỏ chót, đầu cúi thấp, không dám hướng về phía hắn liếc mắt, một bên mái tóc xoã tung, lộ ra cái cổ duyên dáng tinh tế như cổ chim thiên nga vậy, Trương Siêu Quần tâm thần rung động, ngồi xuống đám cỏ bên giường.

– Công tử... trên người công tử đều bị ướt..sao không... không cởi ra cho khô?

Võ Thanh Anh vừa nói xong, hối hận vì lỡ miệng, nắc cở đem đầu cúi càng thấp hơn, ấp úng nói tiếp :

– Muội.. lo lắng cho công tử bị cảm lạnh...không có ý tứ gì khác.

Trương Siêu Quần cười thầm, này không phải càng nói càng loạn sao? Trong bụng tuy rằng cười thầm, nhưng trên mặt rất là chính khí, nói :

– Võ tiểu thư, tiểu thư cứ ngủ đi, ta ngồi như thế này là được rồi.

Võ Thanh Anh “ừm” một tiếng, né tránh không dám nhìn hắn, nằm xuống, thân hình hướng sát về bên trong, nhường ra không ít vị trí cho hắn, Trương Siêu Quần tìm đập thỉnh thích, nhìn nàng vóc người thanh mảnh tinh tế, nõng tròn, eo nhỏ, đường cong lồi lõm đầy hứng thú tuyệt diệu, quả thực chính là muốn lấy mạng già của hắn a! Trương Siêu Quần yết hầu phát khô, cố nén ham muốn kích động ngay lập tức xông lên xe rách quần áo nàng, hắn cố nín hơi tinh khí, vận công nội lực phát nhiệt, đem quần áo trên người tạm thời hong khô.

Hạt mưa rơi sần sật, càng lúc càng lớn, tiếng mưa rơi dày đặc, bầu trời sáng chói sấm sét lại làm cho gian phòng nhỏ kiêu diễm tràn ngập sức sống, Trương Siêu Quần không biết có bao nhiêu lần muốn nhào lên người của Võ Thanh Anh, nhưng vì duy trì hình tượng mình là người quân tử, cho nên đành lấp bấp, làm bộ dáng vẻ xấu hổ, ngồi hơn gần nửa canh giờ, hắn chờ Võ Thanh Anh gọi hắn nằm xuống... .

Nào có biết, Võ Thanh Anh vì khẩn trương thái quá, cho nên đã quên đi, đáng thương Trương Siêu Quần cứ như vậy ngồi đến cả canh giờ, Võ Thanh Anh thấy hắn không có động tĩnh gì, lật người, nhẹ giọng nói :

– Công tử...công tử không mệt sao? Công tử.. cũng nằm xuống nghỉ ngơi đi!

Trong bóng tối, hai con mắt hắn mở to như là lang sói!

– Chuyện..này không được đâu?

Trương Siêu Quần lúng túng nói.

Võ Thanh Anh nói :

– Không có quan hệ gì, công tử nằm xuống ngủ đi!

Trương Siêu Quần lập tức nằm xuống, vì cứ giả bộ hoài thì thấy quá lập dị, hắn vừa nằm xuống, giường cỏ này thực sự quá mức chật hẹp, cánh tay hắn khê đụng nhẹ ở trên eo Võ Thanh Anh, lập tức cả người nàng run lên, trên mặt hồng thắm, lan tới bên tai.

“Thích thích... Thích thích...”

Cả hai nhịp tim đều là đập mạnh mẽ cấp tốc, tuy rằng Trương Siêu Quần đã đẩy ngã vô số, kinh nghiệm phong phú, nhưng đang muốn làm trang quân tử, cho nên lại hồi hộp giống như là đại cô nương lần đầu tiên lên kiệu hoa vậy, mắt thấy mỹ nhân nằm ở bên cạnh, trên người thiếu nữ tỏa mát ra mùi thơm ngát chui thẳng nhập vào trong mũi, thân thể linh lung đường cong, mái tóc như mây, từng tia từng tia rủ xuống như là thác nước, trong lòng hắn thật giống như bị móng vuốt con mèo quào..

.....

Mò! Mò! Ta muốn sờ! Trương Siêu Quần tinh trùng đã lên não, khổ sở nhẫn nhịn, đột nhiên, mỹ nhân nhúc nhích, dĩ nhiên là lại lật người! Trương Siêu Quần mau mau nhắm mắt lại giả bộ đã ngủ, tìm nhảy lại càng nhanh hơn, hắn biết Võ Thanh Anh đã xoay người lại, cũng không biết nàng đang tỉnh giống mình, hay là đã ngủ trong lúc vô tình trờ mình?

– Công tử ngủ rồi sao?

Mỹ nhân bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Trương Siêu Quần theo bản năng đáp :

– Chưa...

Gay go rồi, sao lại mở miệng nói chuyện trong lúc giả ngủ? Hắn mở mắt ra, qua ánh chớp sấm sét, chỉ thấy mỹ nhân như ngọc, trên mặt ửng hồng một

mảnh, hai con mắt long lanh như nước, không khỏi len lén nuốt nước miếng.

– Công tử cũng ngủ không được?

– Ừm...

Này, hỏi vậy không phải phí lời sao? Ở bên cạnh có một tiểu mỹ nhân mà còn có thể ngủ được? Trừ phi là mình là thái giám.

– Vậy muội... muốn hỏi... hỏi công tử... công tử thấy muội đẹp, hay là Cửu Chân tỷ đẹp?

Vấn đề thế này đối với kẻ ái tình ngu ngơ có lẽ sẽ thấy có điểm khó, đối với kẻ chuyên trên giường Siêu Quần ca mà nói, quả thực quá dễ dàng chẳng khác nào nói nhảm.

– Tiểu thư cùng Cửu Chân so sánh, thì tiểu thư ôn nhu hơn, Cửu Chân xinh đẹp bình thường, còn vẻ đẹp của tiểu thư, có thể khiến cho người ta không thể thờ nổi, chỉ cần là nam nhân, ai cũng quyết không thể chịu đựng khi nhìn thấy tiểu thư không vui, nếu như Cửu Chân giống bầu trời đêm, xán lạn tinh tinh, thì tiểu thư chính là vàng trắng trong sáng tinh khiết.

Trương Siêu Quần này có thật là nhiều bài a, đã có lúc, hắn nói với Chu Cửu Chân :

“Võ cô nương nào có bằng một nửa đẹp đẻ của nàng! Ta xem ra, một vùng Côn Lôn sơn tất cả mọi người đều không có ánh mắt, Tuyết Linh Song Sơn chỉ là hữu danh vô thực, Cửu Chân đẹp như thế, Võ cô nương không bằng một nửa nàng, thì làm sao mà gọi là là Tuyết Linh Song Sơn?”

-Thật sự sao? Công tử đem muội so sánh với mặt trăng à? Muội thật sự có xinh đẹp như vậy?

Võ Thanh Anh trong lòng vui vẻ, cảm thấy ngọt ngào vô cùng, không nói ra hết được sự thỏa mãn.

Trương Siêu Quần không chậm trễ chút nào :

– Đó là đương nhiên.

Nàng nở nụ cười xinh đẹp, nói :

– Muội không tin, công tử chỉ là gạt người.

Trương Siêu Quần bỗng nhiên linh quang lóe lên, nói :

-Ta có làm thơ để chứng minh a là ta không có gạt tiểu thư.

Võ Thanh Anh ngạc nhiên nói :

– Công tử làm thơ?

Trương Siêu Quần trong mắt lóe ra vẻ đắc ý, hăng hăng giọng một cái, trịnh trọng nói :

– Vậy ta đành phải bêu xấu a! Nghe đây này:

“Đại hải..

Nhĩ toàn thị thủy..

Mã nhi..

Nhĩ tứ điều thối...

Nhĩ vấn nhĩ đa mỹ...

Tị tứ hạ diện trường trừ chủ!”

Võ Thanh Anh cười ngoặc nghèo, nói :

– Thơ công tử nói cái gì vậy! Trong biển rộng toàn là nước, chứ lẽ nào là rượu sao? Con ngựa đương nhiên là có bốn chân rồi! Còn... phía dưới lỗ mũi là... miệng.. ha ha ha...

Võ Thanh Anh cười không ngớt, thân thể tươi đẹp run rẩy không ngừng.

Trương Siêu Quần nhìn dáng vẻ nàng trong lòng mê say, lẩm bẩm nói :

– Tiểu thư thật đẹp! Nụ cười càng hiện lên vẻ xinh tươi, đến giờ rồi cuộc ta mới biết, tại sao cổ nhân lại nói câu “hoa nhường nguyệt thẹn“, chắc chắn là

người nói ra câu này lúc đó cũng đang đối mặt với mỹ nhân giống như tiểu thư vậy.

Võ Thanh Anh thấy trong vẻ mặt hần lộ ra vẻ si ngốc mê mang, nàng xấu hổ nói không ra lời, bầu không khí, bắt đầu trở nên mập mờ.

– Ta... Ta có thể ôm tiểu thư một cái không?

Ánh mắt Trương Siêu Quần, so với dung nham còn nóng rực hơn, hầu như phải đem cho Võ Thanh Anh đáng thương làm cho nóng chảy.

Võ Thanh Anh chịu không nổi e thẹn, trong lỗ mũi phát sinh tiếng mũi ưm ưm, còn chờ cái gì? Trương Siêu Quần đưa tay ra cánh tay, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

– Trên người tiểu thư đến tột cùng là có cái ma lực gì, tại sao ta không nhận được cứ muốn ôm tiểu thư vậy?

Trương Siêu Quần ôm trong lòng nhuyển ngọc mùi hương nồng nàn, trên miệng còn rót vào mê thang.

Kỳ thực, Võ Thanh Anh phương tâm cũng đã có hần, bất quá là hần chưa biết thôi, tiểu cô nương rụt rè, rụt cục ở trong con mưa đêm này đã bị triệt để xé ra, trong lòng người ngọc, mùi thơm phân tán, như lan như xạ, thấm ruột thấm gan.

– Công tử sẽ lấy muội chứ?

Thiếu nữ e thẹn hỏi.

Trương Siêu Quần không chậm trễ chút nào :

– Sẽ lấy! Có thể lấy được mỹ nữ như muội là phúc phận của ta, sau này ta sẽ đối với người tốt cả đời này.

Võ Thanh Anh “Ừ” một tiếng, thân thể nhích lại gần thật sát Trương Siêu Quần, trong đầu mê mang, càng thêm dùng sức ôm chặt.

– Đêm nay muội sẽ làm thê tử của công tử được không?

Thiếu nữ nhẹ giọng nói.

Được! Đương nhiên được! Quá tốt rồi! Ta bỏ ra như thế nhiều tâm tư, chính chờ đợi câu này a! Trương Siêu Quần cúi đầu, khẽ hôn lên miệng nàng thay thế câu trả lời, lúc này, vô thanh thắng hữu thanh...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Vườn Hoa Xuân Sắc (3)

Một lúc lâu, đầu lưỡi chen vào mở ra đôi môi đóng chặt của Võ Thanh Anh, nàng mềm mại hô khẽ trong tiếng, Trương Siêu Quần đã ngậm cái lưỡi nhỏ kia, ở trong miệng nàng chăm chỉ không ngừng tìm kiếm, như là bên trong khoang miệng ẩn giấu bảo tàng vậy, chưa trải qua nhân sự, thiếu nữ có thể nào chống đối lại khiêu khích? Trong đầu nàng lập tức trống rỗng, linh hồn như là từ trong cơ thể bay ra, không biết ở nơi nào.

Không biết thời điểm nào, xiêm y trên người Võ Thanh Anh đã bị bỏ đi, khi cái yếm và tiểu khố cuối cùng rơi ra, thân thể mềm mại tràn trề mùi hương hiện ra ở trước mắt Trương Siêu Quần, như con thiên nga gáy ngọc trắng như tuyết một mảnh duyên dáng giống, óng ánh chói mắt mịn màng cùng xương quai xanh nhu mị nhẵn mịn, tròn trịa ngọc nhuận bờ vai đẹp, hoàn toàn làm hần quyến luyến lạc lối, đôi bầu vú săn tròn hơi rung động, phảng phất nụ hoa đón gió xuân mời hái, bụng dưới bóng loáng không chút tí vết mê người, đôi chân dài thánh khiết kẹp chặt bên dưới ánh chớp lóa của sấm sét mê người, đẹp không sao tả xiết, thân thể nàng nhẹ nhàng run rẩy, người ngọc xấu hổ, đôi mắt đẹp như nước.

– Ừm...

Võ Thanh Anh bị hần âu yếm đến ý loạn tình mê, giờ khắc này đã trần truồng như con nhộng, mặc cỡ không có chỗ trốn, không làm gì khác hơn là nhào vào trong ngực hần.

Ôm ấp mỹ nhân thân thể hương nhuyển, hai bàn tay tiếp tục không an phận bắt đầu xâm lược, da thịt nàng non mịn, sờ ở trong tay có cảm giác mềm mại căng tràn lại co giãn thật sự là khó có thể hình dung, thật giống như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.

Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, âm thầm vận lên chân khí, ngưng tụ vào lòng bàn tay phải đưa xuống để trên cái âm hộ của Võ Thanh Anh, chock lát sau toàn bộ thân thể nàng run rẩy cong lại, rên rỉ :

– Công tử... công tử có phải là dùng nội lực... a... nội lực của công tử... chui vào bên trong chỗ ấy đi tới... công tử làm sao được vậy... không... không thể đi vào đó... a... ưm... a...

Võ Thanh Anh chỉ cảm thấy ngay giữa hai chân mình làm như có những đầu ngón tay ngo ngoáy, rồi chui sâu vào bên trong cái huyệt động chưa khai khẩn của mình, ở sâu trong nơi đó luồn lách buơi móc nhưng rất mềm nhẹ, chưa bao giờ nàng có được cảm giác kỳ diệu ở bên trong chỗ cái huyệt động như vậy, từng lần từng lần một âu yếm, dường như nơi trong hang động đó, bắt đầu chìm đắm những làn sóng nước ấm áp vỗ về lấy.

Chỗ ấy làm như đã bị chất lỏng ấm áp toàn bộ bao dâng lên, xung kích, vuốt nhẹ, khi luồng chân khí đó lặng lẽ tiến vào, thì đã biến thành hình dạng như là một cây côn thịt, bắt đầu nhúc nhích chuyển động...

Vì vậy làm cho hơi thở thiếu nữ như là đình trệ, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, hai cái chân trắng nõn trơn mềm không được tự động dang rộng mở ra..

Bị loại kỹ xảo kỳ diệu trên đầu, một tiểu cô nương chưa trải qua nhân sự thì làm sao có thể chịu đựng nổi? Thân thể mềm mại mềm như bị tê liệt, đôi mắt long lanh long lánh phủ mờ hơi nước, xương quai hàm xanh như là nghiêng lại, khuôn mặt đỏ hồng phảng phất như là say rượu thật là kiều diễm, toàn bộ vẻ đẹp của Võ Thanh Anh hiển hiện ra ở trước mặt Trương Siêu Quần.

– Tiểu thư thật là đẹp...

Hắn chặc lưỡi than thở rồi nói tiếp:

– Ta có thể gọi tiểu thư là muội muội được chứ?

Thiếu nữ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng nói :

– Trương công tử, sẽ yêu thương muội muội chứ?

Siêu quần ca khẽ mỉm cười, nói :

– Đừng gọi ta Trương công tử, ta tên gọi là Trương Siêu Quần.

– Ủa..Cửu Chân tử nói, huynh tên là Trương Vô Kỵ mà!

– Hừm, ta đại danh là Trương Siêu Quần, tự là Vô Kỵ.

– Thì ra là như vậy.

Trương Siêu Quần ánh mắt dần dần xuống dưới, nhìn chăm chú vào cái nơi riêng tư tối ẩn mật làm người trần ngập mơ màng...

Cái mu kia bao trùm nhô lên như gò núi nhỏ, đào nguyên tươi đẹp, kề sát ở ngay cửa miệng âm đạo thì thừa thớt ít một lông đen còn rất tơ mềm, hai bên môi lớn rất đầy đặn, bởi vì do Trương Siêu Quần sử dụng kỹ xảo thần kỳ của Ngọc Nữ Tâm Kinh mà nàng động tình, làm cho hai môi nhỏ hồng hào nhẵn nhụi, giọt sương xuân điểm dính dính nhơn nhớt động trên bề mặt, bình thường hai môi nhỏ của nàng ẩn giấu ở chính giữa hai môi lớn, giờ đã sung huyết phồng lên từng bên môi nhỏ đều có thể thấy được.

Thiếu nữ thấy ánh mắt hắn đắm đuối từ nhìn trên cái âm hộ của mình, xấu hổ không thể tả, tay ngọc nhỏ dài duỗi một cái, che kín lại đám lông đen ở dưới hạ thân, thẹn thùng nói :

– Siêu Quần ca...huynh đừng nhìn muội như thế a, muội...muội...

Trương Siêu Quần cười nói :

– Thân thể mỹ lệ như vậy, có thể nào không nhìn a, muội đừng có ngại...

Hắn tay trái chậm rãi nhào nặn trên đôi bầu vú nàng, bàn tay truyền đến xúc cảm một khối thịt nhỏ rất rắn chắc, mềm mại cực kỳ lại tràn ngập co dãn, nhẹ nhàng dùng hai đầu ngón tay nắm đầu núm vú nhẹ nhàng xe lấy, bởi vì động tình nên đã cương cứng lên.

Võ Thanh Anh lại bị từ mới đầu vú truyền đến cảm giác, ngọc diện phong tình vô hạn, đôi mi thanh tú cau lại, mị nhãn mê ly, phát sinh ra tiếng ân a yêu kiều, con tê ngựa cấp tốc khuếch tán đôi bầu vú trắng xuống dưới cái âm hộ.

Ngọc thể ngang dọc, nơi riêng tư ngượng ngập không hề che lấp bại lộ ở trước mặt yêu lang, tâm hoảng ý loạn Võ Thanh Anh bây giờ chỉ có thể cố gắng khép lại hai chân, càng làm cho Trương Siêu Quần lâu bốc lên nguyên thủy dục vọng của giống đực..

Lúc này từ trong đáy lòng Trương Siêu Quần dâng lên sự kiều ngao, đồng thời lại âm thầm vui mừng, nếu mình chậm chân đi tới Hồng Mai Sơn Trang, chỉ sợ Võ Thanh Anh đáng yêu này, nói không chắc có thể trở thành vật trong túi của Vệ Bích.

Cảm giác được ánh mắt hắn tham lam nóng rực, không kiêng kỵ mà cứ ở bên dưới hạ thể mình xâm phạm khắp mọi nơi, Võ Thanh Anh ngọc diện hồng thêu, toàn thân nóng lên, trong lòng vừa thẹn vừa vội, gắt giọng :

– Huynh này, còn không nhìn thấy đủ sao?

– Làm sao có thể nhìn đủ! Có xem cả đời cũng xem không đủ.

Trương Siêu Quần bỗng nhiên hạ thấp thân mình xuống, đầu lưỡi nhiệt nóng liếm từ mắt cá chân, rồi đến bắp chân nhỏ, lại lên tới bắp đùi của nàng...

Một loại sướng khoái không tên từ đùi bắp nàng trên tóc xông lên phía trên, vẫn là vọt tới bên trong sâu u cốc...

– Á...

Võ Thanh Anh thân thể mềm mại run rẩy dữ dội, nguyên lai là Trương Siêu Quần cái đầu lưỡi kia giống như đầu lưỡi linh xà đã tới liếm đến bắp đùi của nàng rồi hứng vào bên trong chếch lên ngay chính giữa hai chân, Võ Thanh Anh như muốn tan vỡ, suýt chút nữa thì khóc lên, cũng không dám mở mắt nhìn hắn, đôi mắt đẹp khép kín, hàm răng ngà cắn lấy môi anh đào đến mức trắng bệch, bờ eo nhỏ nhắn vặn vẹo, làm như muốn chạy trốn, rồi lại tự mở chân nghênh hợp.

Trương Siêu Quần không chút lưu tình ở trên cái khe thịt âm hộ hồng nõn mịn màng liếm lên, ý xuân dạt dào, óng ánh chất lỏng từ hai môi nhỏ màu mỡ toát ra..

– Siêu Quần... Siêu Quần ca... huynh đừng tiếp tục cắn nuốt... nuốt không chịu nổi..

Võ Thanh Anh nói mê giống như gần như rên rỉ, lại làm Trương Siêu Quần dục hòa bốc lên, nhìn chất lỏng sền sệt óng ánh từ trắng âm đạo bài tiết chảy ra, một cánh tay ngọc mỹ nhân che lại miệng, cái mông săn chắc loạn nư, hắn biết là Võ Thanh Anh đã động tình đến cực điểm, cũng là thời điểm đã đến, đầu gối nhẹ nhàng tách ra hai chân nàng ra, Võ Thanh Anh bộ ngực cao phập phồng, toàn thân tỏa ra một luồng khó có thể hình dung ý xuân...

Trương Siêu Quần ánh mắt chớp động, chậm rãi trầm hồng, dương căn chậm rãi chia vào ở ngoài cái âm hộ đầy đặn Võ Thanh Anh, quy đầu còn chưa tiến vào bên trong, mới chỉ đã ngoài mặt mà đã cảm thấy thịt non mềm mại khoan khoái vô cùng mát hỗn, cái âm hộ của Võ Thanh Anh so với các cô nương đồng trang lứa thì phong mật hơn rất nhiều, đám lông đen um tùm ở phía trên dọc theo hai bên mép lớn những sợi lông đen như búng tình thừa thốt chập lên nửa phân nửa cái bánh bao trắng như tuyết, tự nhiên gần khu vực cửa miệng âm đạo lại lờ mờ xuất hiện một cái hoa kính đào nguyên, mềm mại ướt át màu hồng phấn ẩn ẩn hiện ra suối nước...

Riêng chỉ hai bên môi nhỏ ngoại chướng, cũng đã đủ để hàm hít vào lỏm hơn một nửa quy đầu dương vật, nhưng lại bị tầng tầng thịt non cánh hoa bao vây chặn kín, rất khó khăn lắm chạm được vào cửa miệng âm đạo.

Từ trên giường đệm cỏ truyền đến một tiếng kêu thảm.

– Á...

Võ Thanh Anh cả người căng lên, nức nở một tiếng, hai tay bấu lấy cánh tay Trương Siêu Quần, đẩy ra tự mình nắm lấy hai cổ tay của nàng, hướng về phía trên đỉnh đầu nàng để chặt, thân thể của hắn thuận thế từ từ bỏ nài vào về phía trước.

Màng trinh Võ Thanh Anh toàn bộ bị hơn nửa cái quy đầu dương vật gắt gao nghiền lấy, bên trong nhụy tâm một trận đau nhức tê tâm liệt phế, căng lên từ phía đáy chậu, một vài giọt máu hồng như tơ trào ra nhiều xuống.

Hai chân đá loạn, Võ Thanh Anh cả người như là con bướm vương vào mạng nhện, phí công vùng vẫy giãy chết, nàng cứ như vậy vặn eo lắc mông, chẳng những không có thể đem cây dương vật dị vật kia giẫy rút ra ngoài, ngược lại làm cho tầng lớp thịt non hồng nõn bên trong âm đạo tại quy đầu dương vật mài tới mài lui, khiến cho Trương Siêu Quần thực là hưởng thụ.

– Súc sinh... huynh muốn đè chết nuốt sao?

Mắt thấy mông eo bị hắn áp chế, giãy dụa vô vọng, dương vật kia tại trong cơ thể càng nhập càng sâu, chẳng khác gì đâm xuyên qua bụng nàng, cái âm hộ như bị búa bèn chém vào, quả nhiên là rất thống khổ, nàng tiếng hô thét lên, toàn thân căng thẳng, bên trong âm hộ đột nhiên co rút lại càng xiết chặt dương vật Trương Siêu Quần, không nhìn đau được nàng buột miệng mắng hắn.

Hắn gặp giai nhân thủ chặt lời tri, không chịu thả lỏng người, thịt ngon đã đến miệng há lại để cho miếng thịt bay đi? Vì thế hắn ôn nhu dỗ dành nàng:

– Muội nhẫn nại chịu đựng, trong chốc lát ta bảo đảm muội vui sướng như được bay lên trời, sợ còn không chịu để cho ta lấy nó ra.

Nói xong không chờ nàng có đồng ý hay không, hắn chậm rãi dứt hết cây dương vật vào trong âm đạo nàng, gắt gao để cái quy đầu dương vật ở trên nhụy tâm hơi cứng cứng, Trương Siêu Quần ngưng thần kèm nén xúc động ở tại nơi nhục động mập mạp nhuyển chặt khít đang co lại mãnh liệt cây côn thịt của mình, hắn cũng không tri hoãn nữa, hai tay nhẹ nhàng nâng mông của nàng hướng lên trên nhắc lên hạ xuống, để cho nàng cái âm đạo mị huyết giữa đùi thay đổi tự ra vào với cây dương vật..

– Á...

Võ Thanh Anh lại kêu đau, trừ bỏ mới vừa rồi chỉ có từng trận căng đau, nhưng bây giờ đã có chút một tia kéo dài tê ngứa, biến hóa này theo di chuyển của cái quy đầu dương vật lui về tấn tới không ngừng quét cạo, quy đầu đầu tiên là lui về, rồi chợt như giao long xuất nhập biến thành hung mãnh đẩy tới, đem bên trong thành vách thịt non vừa mới khép kín, lại giải khai, quay đầu dương vật thẳng cắn tới hoa tâm âm đạo, cảm giác đau đớn nhức mỏi lại hơi sướng như tê dại hướng đến trái tim Võ Thanh Anh, nâng lại a ê một chuỗi rên rỉ, đôi đầu lông mày nhíu lại cùng một chỗ, giống như là đau thật đau, giống như là tê sướng thật tê sướng...

Ngọc môn đã mở, mật huyết đã trơn nhớt thông nhuận, Trương Siêu Quần ôm sát Võ Thanh Anh mông đít, không nhanh không chậm rút ra dứt vào

không ngừng, hần cũng không dám quá mức thô lỗ, hơn nữa một khi hần làm quá nhanh, đối mặt với mỹ huyệt hoa tâm t khép chặt như thế này, hần cũng không tin rằng mình có thể kiên trì cầm giữ nổi.

Võ Thanh Anh kia với các âm đạo quả thật so với nữ tử bình thường bất đồng, Võ Thanh Anh bị phá đi trinh tiết vẫn là đau không chịu nổi như mọi nữ tử lần đầu bị mất trinh, nhưng âm đạo nàng mới bắt quá được dương vật hần hầu hạ trong khoảng thời gian khá ngắn, trong mũi kia tiếng “ừ” cũng đã lộ ra về xuân tình uyển chuyển, tựa như không còn đau đớn rồi, âm đạo thích ứng chỉ ...

Võ Thanh Anh không phải là không đau, bên trong âm đạo thật sự là bị dương vật nhét vào căng phồng như muốn vỡ ra, nhưng sau khi được cây dương vật chuyển động, tăng tăng thịt non bên trong bị mài cạ liên sinh ra một cảm giác thích ý nổi thẳng đến thắt lưng sống, để cho nàng vừa muốn cho cây còn thịt kia cút ra ngoài, lại muốn khiến nó mài cạ nhiều hơn một chút.

Tuy rằng đoán không được tâm tư của Võ Thanh Anh, nhưng Trương Siêu Quần lại có thể tinh tường cảm nhận được dưới thân mình, thân thể mềm mại của nàng biến hóa rõ ràng.

Nếu không phải trên hai đùi của nàng lay dính vài điểm màu đỏ hồng, Trương Siêu Quần thật sự khó mà tin được trước mắt tiểu cô nương này đang bắt đầu xuân tình rên rỉ không ngừng, lại là mới lần đầu tiên thật sự ném thử mây mưa.

Người tập võ, cơ bắp thường thường phá lệ dẻo dai, mà Võ Thanh Anh từ lúc còn thật nhỏ đã rèn luyện tập võ, do vậy toàn thân cũng có thể bị dẫn đường nhanh chóng cảm nhận, mà giờ khắc này da thịt lại mẫn cảm vô cùng, không cần phải tốn thời gian để thích ứng, cũng không tốn mị thuốc dễ dàng nhiều, với lại trời sinh nàng có cái âm hộ phì nộn, dù chặt khít nhưng vẫn rất nhanh thích ứng được với dương vật to lớn kia.

.....

Trương Siêu Quần lúc này đã vô pháp thu tay lại, hai bàn tay nắm hai chân Võ Thanh Anh xinh đẹp tuyệt trần, dương vật chôn nhập trong cơ thể nàng thật sâu, một tia khí nóng giống như hữu hình ngưng tụ lại sâu trong cổ tử cung bắt đầu bần rần không chịu nổi

- Ừm... ừm... a... ..!

Mỗi lần bị dương vật đâm sâu vào cơ thể, Võ Thanh Anh đều phát ra một tiếng rên rỉ không cam lòng, dưới tình huống dần dần nàng đang đi vào tuyệt đỉnh của cơn cực khoái, thân thể nàng tan mát ra mị lực có thể làm cho nam nhân không thể kháng cự lại sự cám dỗ mà phải xuất tinh ra, cái loại thân thể với thần thái tham lam khát cầu, đắm mị đến cực điểm!

Mà lúc này, tia khí nóng ngưng tụ tại cổ miệng tử cung Võ Thanh Anh càng lúc càng dày đặc, chẳng những không có chút tán ra, tụ lại một chỗ cũng còn không nói, mà thậm chí đang còn ần ần cổ như muốn chủ động phá quan trào ra.

— Dừng... Dừng! Ngứa... á... ừ hết rồi...

Khi cơn cực khoái sắp đến, cũng đúng là lúc nữ tử biểu lộ phong tình dày nhất, Võ Thanh Anh tướng mạo sẵn có đã xinh đẹp hơn người, ánh mắt như tơ, đỏ mọng xuân môi bộ dáng ần tình, Trương Siêu Quần càng nhìn càng không nhịn được tâm thần rung động.

Võ Thanh Anh trong lòng tình dục dâng cao đã đến lúc không chịu nổi, bên trong âm đạo bị dương vật lui tới một đường, dịch nhờn đã trắng mịn liên tục trào ra, hang động chật hẹp mấp máy không ngừng, như muốn đem toàn bộ dương vật Trương Siêu Quần nuốt hết vào trong cái âm đạo nhỏ nhỏ này, giờ khắc này tâm trí của nàng chỉ tập trung lo lắng đến cái âm hộ kia đang bị mài đến toàn thân ma mị mê loạn, Võ Thanh Anh uốn lưng một cái, bờ eo nhỏ giống như bị một bàn tay dùng sức nâng lên lơ lửng giữa không trung, bên dưới từ mất cả chân đến lớn đầu mũi chân đều sống chết cong lại, toàn bộ thân thể mềm mại căng lên giống như là đang luyện công phu Thiết Bàn Kiều vậy

— Á... á... ..

Trong cổ họng nàng run rẩy phát ra tiếng rên cao vút, một đôi tkhóe mắt rũ xuống mang theo hai dòng thanh lệ, cơn sướng khoái làm cho Võ Thanh Anh như là hồn lìa khỏi xác trong cơn khoái cảm tuyệt mỹ, từng cơn hấp lực từ cổ tử cung hấp thu quy đầu Trương Siêu Quần vào trong cơ thể.

Lúc đầu còn nói là do Võ Thanh Anh quá mức sáng khoái, âm tình chuyển dời, nhưng một lát sau thì phát hiện tình huống hình như là không phải là như thế, miệng tử cung liên tục không ngừng mút vào quy đầu dương vật, Võ Thanh Anh cũng phát hiện toàn thân mình tình lực đang nhanh chóng trào ra, đầu vầng mắt hoa trước mắt bỗng biến thành màu đen, há miệng muốn cầu cứu, nhưng khí lực nói chuyện đều cảm lên không nổi, bên trong cổ miệng tử cung từng lần âm tình trào ra như nước tiểu chảy ra, lúc đầu còn sênh sếch, về sau chất lỏng tựa như là nước, vỡ òa tuôn trào cuộn chảy ra ngoài.

Xác thực, bộ dáng Võ Thanh Anh thập phần động lòng người, Trương Siêu Quần cũng đã đến lúc tối hậu quan đầu, khoái cảm làm dương vật tê dại tích lại đã tràn đầy, thắt lưng cũng bắt đầu như nhũn ra, hần càng nhanh hơn trừu đưa.

Quy đầu phồng lên thành một cái chày gỗ nhỏ, đảo ra đầy âm tình bên trong âm đạo, thấy nàng rên rỉ cũng kêu lên không được thành tiếng, khi bị đưa lên đỉnh phong tình dục, trong lòng hần đã hoàn toàn không cảm giác gì khác, chỉ còn lại lửa nóng dương vật đang mài trong huyệt động mang đến cuộn cuộn không dứt khoái hoạt, đột nhiên, quy đầu dương vật trưởng đại thêm vài phần, lực đâm mạnh tiến vào sâu trong miệng tử cung, ngay sau đó quy đầu nhảy dựng hai, ba cái, lập tức ở chỗ sâu trong bụng tử Võ Thanh Anh có một giòng nước ấm dừng mãi từng đợt từng đợt tưới vào, sự thư sướng thấm vào thịt non âm đạo từng tắc từng li một của nàng

Phún ra đầy tinh dịch, Trương Siêu Quần cũng cảm thấy có chút mỏi mệt, ghé vào trên người nàng, mồ hôi thấm quang lưu lưu đầy hết trên lưng.

Không ngờ được Võ Thanh Anh kiên trì chịu nổi tới mức cuối cùng, tuy rằng tứ chi bách hải mệt mỏi rã rời, nhưng trong tâm trí nàng vẫn là cảm thấy thỏa

mẫn vô cùng, khoái hoạt nhin không được ...

Dương vật thoát ly cửa miệng âm đạo, tinh dịch đậm đặc nóng hổi vẫn còn sôi sục, từ đầu mả nhân kích xạ ra những giọt cuối cùng dính trên đám lông đen gỗ mu âm hộ kéo dài lỗ run tinh xảo của Võ Thanh Anh lưu lại một đường mảnh trắng đục thật dài vết bản nhìn qua vô cùng dâm dăng.

Hai người một nằm sắp, một hướng lên..

Sau một chốc, thì Võ Thanh Anh từ bên trong cái âm đạo khôi phục lại sự đau đớn như cũ, nói :

– Bây giờ..muội lại.. thật đau...

Võ Thanh Anh bị con thốn đau tràn ra nước mắt, thân thể mềm mại run rẩy, rất là đáng thương nhìn Trương Siêu Quần.

Hắn áy náy nói :

– Xin lỗi, đã làm đau muội rồi.

Võ Thanh Anh trong mắt lập loè ánh sáng động tình, cặp môi thom kiêu nhuyển chủ động in lên miệng hắn, một lát, rời khỏi miệng, Võ Thanh Anh nói :

– Thế nhưng... thế nhưng, nơi đó thật giống bị nổ tung, đau quá ...

Trương Siêu Quần mỉm cười nói :

– Ta yêu muội.... ta thật sự yêu muội, bây giờ đi ngủ, từ ngày mai sẽ không bao giờ còn đau nữa, được không?

– Được!

Trương Siêu Quần ôm lấy thân thể lão lồ của nàng ôm chặt vào trong ngực...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Vườn Hoa Xuân Sắc (4)

Đêm đó, Trương Siêu Quần ôm thân thể trắng trẻo non nớt Võ Thanh Anh chậm rãi tiến vào mộng đẹp, Võ Thanh Anh cũng biết trong thung lũng này sẽ không thể có người khác, cho nên cũng không để ý lắm thân thể trần truồng của mình bị hắn ôm, ngược lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hai người ngủ nhanh đến lúc trời tờ mờ sáng thì, Trương Siêu Quần chợt thấy có một bàn tay lớn đầy lông xù ở trên mặt mình nhẹ nhàng xoa xoa, hắn còn tưởng rằng là Võ Thanh Anh tỉnh rồi đến, lăm bắm nói :

– Muội tỉnh rồi sao? Không ngủ thêm chút nữa đi?

Mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, chợt thấy một cái bóng màu trắng ở trước mắt lay động, hắn giật nảy cả mình, vội vàng nhảy lên, bởi vì gian phòng nhỏ chỉ có cao hơn một mét, đỉnh đầu nhất thời đụng vào trên nóc mái.

Nhưng vào lúc này, hắn cũng đã nhìn thấy trước mắt, rõ ràng đó là một con vượn, nếu đứng thẳng thì cao hơn một mét, vừa cả kính, thoáng qua thì đại hỉ!

Là rõ ràng con vượn này! Nhọc nhằn khổ sở tìm mấy ngày qua không thấy, không nghĩ tới nó lại tự động đưa tới cửa! Hắn giật mình thì con vượn cũng cả kinh, hướng về sau rút lại, nhưng vẫn không đi ra ngoài, Trương Siêu Quần thấy toàn bộ lông của nó đều bị nước mưa thấm ướt, hắn đoán chừng là nó đến đây tránh mưa, trong lòng vui mừng cực điểm, quan sát kỹ lại thì thấy nó trên bụng mơ hồ có vết máu mui, quả nhiên đó là một vết loét, trên bộ lông màu trắng phủ dài cũng không che hết được.

Hắn nhìn con vượn, con vượn cũng cũng hình như đang nhìn để đánh giá Trương Siêu Quần, trong mắt nó lộ ra cầu xin, tựa hồ là xin hắn đừng có đánh đuổi đi, Trương Siêu Quần làm mà cam lòng đánh đuổi nó, hắn cao hứng còn đến không kịp, mắt như nhìn thấy thấy tuyệt thế bảo điển kia dấu trong cái bụng nó, mừng rỡ như điên, cách nhau đến gần như vậy, trên bụng con vượn tản mát ra mùi khá hôi nhưng cũng không khó chịu lắm.

Trương Siêu Quần đưa tay chỉ vào cái bụng con vượn trắng, rõ ràng vượn trắng như có linh tính, cũng hạ thấp cái đầu, vượn cánh tay thật dài ở trên bụng sờ soạng, Trương Siêu Quần không kiềm chế lại vui mừng, trong miệng lăm bắm nói :

– Bạch viên.. ngươi đừng sợ, ta sẽ không làm thương tổn ngươi, ta đến giúp ngươi, giải quyết sự đau đớn của ngươi.. ngươi không phải sợ ta, ta tuy rằng không phải diệu thủ thần y, nhưng dù gì cũng sẽ cứu ngươi thoát chết.

Hắn biết chỉ cần lấy ra Cửu Dương Chân Kinh ở phía dưới cái bụng, khâu lại vết thương, hơn nữa là không sao, chính mình tuy rằng không biết khâu vá,

nhưng Võ Thanh Anh chắc chắn là sẽ biết, nữ nhân thời này, thù thù không ai là không biết.

Cẩn thận từng li từng tí một đưa tay ra, ở trên đám lông xù của cái bụng nhẹ nhàng sờ soạng, con vượn trắng bị đau rứt thân thể lại, nhưng không kêu là một tiếng, hình như là nó biết đây là đang giúp vậy, Trương Siêu Quần càng thêm vui mừng, lập tức vén lớp lông dài trên bụng con vượn trắng, thì thấy trên bụng ngay ngắn một khối hình nhô ra, chung quanh bốn phía là dùng châm khâu chỉ lại, đúng là do bàn tay của người tác động vào, đúng rồi..chính là nó rồi! Nếu như bây giờ đánh ngay một chưởng thì rõ ràng đập chết con vượn trắng này, ngay lập tức sẽ có được Cửu Dương Chân Kinh.

Trương Siêu Quần cười nhạt, uống nước nhớ nguồn, mình có được Cửu Dương Chân Kinh, cũng phải cảm tạ con vượn trắng này chứ, có thể nào mà không tử tế với nó?

Lúc này, Võ Thanh Anh đã thức giấc, một bàn tay nhỏ bé sờ soạng không thấy gì, mở mắt ra thì thấy Trương Siêu Quần đang đứng trước mặt một con vượn trắng xoá, nằng nệ hết to, con vượn trắng giật mình kinh hãi, lập tức chạy trốn bán sống bán chết.

Trương Siêu Quần kiên vội vàng hô hoán gọi nó quay lại, nhưng con vượn trắng đã nhảy vào trong cơn mưa, đảo mắt liền biến mất.

Trương Siêu Quần chán nản vô cùng, quay trở về, thấy Võ Thanh Anh hãy còn sợ hãi bất an, đã mặc quần áo, hỏi :

– Siêu Quần ca, vừa rồi đó là người gì vậy?

Trương Siêu Quần tức giận nói:

– Là một con Bạch Viên, nó là đến trú mưa, nhưng muội đã dọa nó chạy mất rồi.

Đang được yêu quý, Võ Thanh Anh ủy khuất nói :

– Muội không biết mà, đang mơ mơ màng màng, còn tưởng rằng là có người lạ bước vào, nhân gia... lại không có mặc quần áo, đương nhiên sợ phải la lên rồi.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Con vượn trắng này xem ra là thông minh phi thường, lại có linh tính, lần này tuy rằng chạy trốn, nhưng khi mình sờ soạng cái bụng nó, rõ ràng viên là nó cũng có thể lĩnh hội đến một chút ý tứ, huống chi, trong u cốc này, lại không người bên ngoài, hy vọng ngày nào đó, nó còn có thể sẽ tìm đến đây.

Chuyện này cũng không thể trách được Võ Thanh Anh, cho nên hắn lập tức đi lên phía trước, ôm nàng, mỉm cười nói :

– Muội cũng thật là...ở đây làm gì mà có người đến? Ai dám nhìn thấy muội trần truồng, ta còn không đem hắn đánh đánh chạy đi chứ?

Võ Thanh Anh nín khóc mỉm cười, sáng giọng :

– Cái gì mà trần truồng, huynh lại nói vậy, muội xé nát miệng huynh bây giờ!

Nàng làm dáng tiến lên, lại bị Trương Siêu Quần ôm chặt lấy.

Bên ngoài vẫn còn mưa, suốt một ngày một đêm, trước sau liên tục, Trương Siêu Quần nói :

– Xem ra sáng sớm hôm nay chúng ta có đôi bụng cũng phải nhịn rồi, chờ một lúc mà không bớt mưa, chúng ta đi hái trái cây ăn.

Võ Thanh Anh bị sờ soạng trên thân thể mềm mại, nàng như nhũn ra, nói :

– Ăn trái cây thì cũng được có cái gì can hệ, chỉ cần được đi cùng với huynh, muội ăn cái gì cũng được.

Hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, dần dần lại động tình, Trương Siêu Quần thấp giọng nói :

– Nếu còn mưa, cũng không có cái gì để làm, chỉ bằng chúng ta...

Một bàn tay hắn, đã tìm thấy cái mông đẹp của nàng nhếch lên, nhẹ nhàng nhào nặn xop bóp lên.

Võ Thanh Anh e thẹn nói :

– Chỉ bằng cái gì?

Trương Siêu Quần cười hì hì, nói :

– Chỉ bằng... chỉ bằng cho ta kiểm tra thân thể muội một cái, khả khả.. muội có biết, tối hôm qua ta phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Võ Thanh Anh hỏi :

– Là cái gì?

– Hai bầu vú của muội, bên trái so với bên phải thì lớn hơn đấy.

Võ Thanh Anh gắt giọng :

– Huynh lại nói bậy! Muội không có bên lớn bên nhỏ đâu.

– Muội không tin? Nếu muội không tin, huynh chỉ cho muội xem!

Nói xong một bàn tay hướng trước ngực nàng thọc vào dò xét.

Võ Thanh Anh cười khanh khách, giãy dụa né tránh, nhưng trong gian phòng nhỏ này, có thể trốn đi nơi nào? Một tiếng yêu kiều gọi to, nàng bị Trương Siêu Quần chặn ngang ôm lấy, mới vừa vừa mới mặc vào quần áo, chẳng mấy chốc lại bị hấn thoát đến trống trơn.

Võ Thanh Anh e thẹn vô hạn, một cái tay che ở trước ngực, một cái tay che lấy bên dưới cái âm hộ lông đen thăm thẳm, nhưng làm sao che lấp kiều diễm xuân quang này?

– Huynh thật là xấu, vậy mà trước đây muội cứ cho rằng huynh là một người quân tử khiêm tốn đấy, ai biết huynh sẽ bắt nạt người ta như vậy.

Trương Siêu Quần hi hi nở nụ cười, đem mỷ nhân đặt ở dưới thân, há miệng liến ở bầu vú bên phải trắng như tuyết cắn một cái, cắn đến Võ Thanh Anh yêu kiều run rẩy, vừa thốn lại vừa nhột, hai tay nàng đưa về phía hấn đầu, vuốt ve mái tóc, mắt sáng như sao khấp hờ, cái miệng nhỏ hơi mở ra, hai cái đầu gối bị hấn đẩy ra, nàng biết hấn sắp sửa lại làm cái gì, Võ Thanh Anh vừa thẹn vừa sợ, nín thở, cắn vào đôi môi, căng thẳng vạn phần, như là lại tiếp tục nghênh tiếp cơn bão táp sắp đến.

Một cái tay của hấn nhào nặn đôi bầu vú sần tròn, đầu ngón tay vắn về trên đầu núm vú phồng cứng rắn chắc, còn một bàn tay khác tuột xuống, lướt qua bụng dưới trơn bóng, ở nơi đó xoay tròn về lên vài vòng, rồi dứt khoát tấn công hướng về nơi thánh địa thần thánh nhất của Võ Thanh Anh, bàn tay ở trên cái âm hộ mềm mại vuốt ve, dẫn tới Võ Thanh Anh thân thể mềm mại phát run không ngớt, miệng nàng liên tục xin hấn khoan dung...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: CỬ DƯƠNG CHÂN KINH

Mỹ nữ ở trong ngực thì Trương Siêu Quần làm sao đành chỉ được? Đầu ngón tay vừa không ngừng kích thích đầu âm vật nhỏ bé của nàng, vừa lắng nghe nàng uyển chuyển rên rỉ.

Trong lúc lơ đãng, ngón tay trượt xuống chạm vào hai môi nhỏ mềm mại màu mỡ vẫn còn đang sưng phồng do cuộc giao hoan hôm qua còn để lại, nhưng mặt trên đã dính đầy dịch nhờn trơn trượt.

Trương Siêu Quần liếm nhẹ vào thùy tai nàng, nhẹ giọng nói :

– Muội thật mẫn... cảm a! Nơi đó đã chảy thật nhiều nước nhờn...

Võ Thanh Anh cong miệng lại, phong tình vạn chủng liếc chéo người xấu này, sáng giọng :

– Còn không là do huynh làm ra? Huynh không đưa tay xuống chỗ đó của muội, tự nhiên nó chảy nước nhờn sao?

Trương Siêu Quần cười ha ha, ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra hai môi nhỏ, đem cửa miệng âm đạo lấy lộ một mảnh mỡ ra, nhẹ nhàng đưa đầu ngón tay vào.

– Ừm...

Võ Thanh Anh e thẹn vô hạn, nói :

– Nó... nó còn đau, huynh nhẹ tay một chút...

Bỗng nhiên, Trương Siêu Quần đầu đột nhiên nhấc lên nói :

– Có tiếng động!

Vừa nói dứt lời, ngoài cửa một cái đầu thò vào dò xét, Trương Siêu Quần chính là con vượn trắng kia quay lại!

Võ Thanh Anh duyên dáng “ư...” gọi lên, vội vàng dùng tay che lại cái âm hộ mình phía dưới, thân thể cuộn lên, Trương Siêu Quần cười nói :

– Cái con Bạch Viên này vậy mà lại háo sắc, cứ mỗi lần Võ Thanh Anh của ta thân thể trần truồng là nó liền đến.

Võ Thanh Anh tức giận liếc mắt một cái, nàng nghĩ con vượn trắng này tuy không phải là người, nhưng khi bị nó nhìn thấy thân thể mình, cũng thấy xấu hổ, nên vội núp ở phía sau Trương Siêu Quần mặc lại quần áo, Trương Siêu Quần hướng về con vượn trắng vẫy vẫy tay, chỉ chỉ một bên trong, con vượn trắng dường như nghe hiểu ý, chần chờ một chút, chui vào đi tới.

Trương Siêu Quần quay đầu lại hướng về Võ Thanh Anh nói :

– Trên người của muội có mang theo kim chỉ không?

Võ Thanh Anh lắc đầu nói :

– Làm gì mà có kim chỉ? Huynh muốn làm cái gì?

Trương Siêu Quần chỉ về phía con vượn trắng đang ngồi ở bên bức tường nói :

– Ta đoán nó không chỉ là đến tránh mưa, mà còn có khả năng muốn nhờ chúng ta trợ giúp, muội xem trên bụng nó kìa.

Võ Thanh Anh cũng nghe thấy được một mùi hôi mùi từ trên thân thể con vượn trắng trên đến, đôi mi thanh tú cau lại, nói :

– Hóa ra là mùi hôi của vết thương, vậy mà muội còn tưởng rằng từ trong người nó thì hôi như thế đây, muội không có mang theo kim chỉ, nhưng muội có cái này.

Nàng gỡ từ trên mái tóc dài lấy ra một cái trâm cài tóc dài tóc tinh xảo nói :

– Không biết cái này có sử dụng được không!

Trương Siêu Quần cười nói :

– Cũng có thể được rồi.

Nói xong hần xăn tay áo lên, rút ra từng sợi vải nhỏ trên tay áo, giao cho Võ Thanh Anh, bận bịu một hồi lâu, thì đã chuẩn bị kỹ càng những sợi chỉ.

Trương Siêu Quần đi tới trước mặt con vượn trắng, nó cũng không tránh né, Trương Siêu Quần vỗ vỗ trên cái vai ướt nhẹp của nó nói :

– Ngươi đừng sợ, ta đến trị thương cho ngươi.

Từ trên người hần lấy cây chủy thủ, sờ sờ vết loét, vuông vức một khối, xem theo hình dạng, đó là hình dáng của quyền sách, vật này ngăn chặn khí huyết vận hành, đến nỗi cơ bụng như muốn tan vỡ, nếu không cứu chữa kịp thời lấy Cửu Dương Chân Kinh ra, nó cũng khó mà giữ được tính mạng.

Trương Siêu Quần ra hiệu cho con vượn trắng nằm xuống, chậm rãi cắt những sợi chỉ khâu trên bụng nó, con vượn trắng tuổi đã là cực lớn, cho nên rất có linh tính, nó biết Trương Siêu Quần chữa bệnh cho nó, tuy rằng trên bụng đau nhức, nhưng vẫn mạnh mẽ nhẫn nại, cũng không nhúc nhích.

Trương Siêu Quần cắt xong chúng quanh lớp chỉ, thì thấy trong bụng nó cất giấu một miếng vải dầu bọc lại, hần lấy ra, để ở một bên, quay đầu hướng về Võ Thanh Anh nói :

– Muội mau tới mau tới, khâu lại vết thương nó, chúng ta đã đại công cáo thành rồi!

Võ Thanh Anh gật gật đầu, đi tới, đôi mắt linh lợi con vượn trắng nhìn nàng, trên bụng không ngừng chảy máu, Trương Siêu Quần điểm huyết cầm máu, tuy rằng cấu tạo của nó không giống với thân thể người, nhưng phần lớn vẫn là tương thông, hần liền tiếp điểm đến 7, 8 lần, cuối cùng máu cũng ngừng lại, Võ Thanh Anh loay hoay hơn cả canh giờ, mới đem vết thương của con vượn trắng hoàn toàn khâu lại xong, con vượn trắng này tuy là cường tráng to lớn, nhưng lúc này cũng nằm dưới đất không thể động đậy.

Võ Thanh Anh nhìn thấy dưới lòng đất cái miếng vải dầu đầm máu đang bọc lại bên trong vật gì đó, cau mày nói :

– Để muội đi ra lấy chút nước mưa, đem nơi này tẩy sạch một chút, cái túi vải dầu này là từ trong bụng nó lấy ra hôi bẩn quá, để muội đem đi ném nhé.

Trương Siêu Quần đang bị kích động đến điên cuồng, sắc mặt vui mừng, vội vàng nói :

– Đây chính là thiên hạ chi bảo khó tìm, làm sao có thể ném được?

Võ Thanh Anh ngạc nhiên nói :

– Đây là bảo bối gì vậy?

Trương Siêu Quần cười hi hi, nói :

– Muội đi lấy nước mưa đi, ta lập tức nói cho muội biết.

Võ Thanh Anh đáp một tiếng, lấy cái bát ra ngoài bên cạnh mái hiên hứng nước, không lâu đã đầy, rửa sạch vết máu trên đất, Trương Siêu Quần cũng tẩy sạch vết máu trên bọc vải dầu, lúc này mới ngồi trên giường, nói với Võ Thanh Anh :

– Muội biết đây là đồ vật gì không?

Võ Thanh Anh lắc đầu không biết, Trương Siêu Quần đắc chí nở nụ cười, nói :

– Muội đã từng nghe qua Cửu Dương Chân Kinh chưa?

Thấy Võ Thanh Anh lắc đầu, nhân tiện nói : “Năm xưa ta giác ngộ đại sư trước khi viên tịch đã đọc tòn bộ kinh văn Cửu Dương Chân Kinh trong đó có thái sư phụ Trương Tam Phong, Quách Tường nữ đại hiệp, và Vô Sắc thiền sư đều nghe rõ mồn một, nhưng thiền sư và căn bản mỗi người khác nhau sự ghi nhớ và lãnh hội cũng có phần sai biệt, nên ba người truyền cho môn hạ đều có nhiều điểm khác nhau, nhưng Võ Đang, Nga Mi, Thiếu Lâm ba phái võ công say này đều tiến nhanh, mấy chục năm qua hùng bá thiên hạ, danh chấn võ lâm, muội thử suy nghĩ xem, chỉ cần biết có một phần, thì ba người đã danh dương thiên hạ, đứng ngạo nghễ với đỉnh cao võ học, mà hiện ở trong tay ta, chính là nguyên bản Cửu Dương Chân Kinh năm xưa, vậy thì vật này có tính là võ lâm chí bảo hay không?

Võ Thanh Anh hai mắt phát sáng, kinh hi nói :

– Thật sự sao? Cửu Dương Chân Kinh! Vậy huynh mau mau luyện đi!

Trương Siêu Quần cười nói :

– Ha ha, đây là đương nhiên, bắt quá, muội sẽ theo ta cùng luyện tập võ công này, đến khi thành công, hai chúng ta võ công đệ nhất thiên hạ, dắt tay nhau hành tẩu giang hồ, trừ nhược phù mạnh, á lộn.. là đánh mạnh giúp yếu, muội thấy tốt không?

Võ Thanh Anh cười gật đầu, trong ánh mắt pha lẫn niềm vui sướng vô hạn. đột nhiên nàng cảm giác thấy có chỗ không đúng nên hỏi :

– Huynh còn chưa có mở ra, làm sao biết được nhất định đó là Cửu Dương Chân Kinh?”

Chợt nàng hiểu được, kinh hô lên tiếp :

– Thì ra..thì ra... huynh sớm đã biết rồi! Huynh đến đây là sớm đã biết có Cửu Dương Chân Kinh ở trong bụng Bạch Viên, có đúng không?

Trương Siêu Quần nói :

– Đúng đấy, ta sớm đã biết, chỉ có điều không thể chứng thực mà thôi, hiện tại đã đúng rồi, trong truyền thuyết là thật sự có.

Thấy Võ Thanh Anh sắc mặt có chút nghi ngờ, hần vội vàng nói tiếp :

– Ta tuy rằng gạt muội, chỉ là sợ cuối cùng không tìm được bản kinh thư này nên không nói trước, ta đối với muội là chân tâm thành ý, chẳng lẽ muội không tin tưởng ta sao?

Võ Thanh Anh mỉm cười nói :

– Muội làm sao không tin huynh đây? Nếu huynh đối với ta không có chân tâm, thì làm sao lại bảo để muội cùng luyện Cửu Dương Chân Kinh?

Nói xong nhào vào trong lòng ngực của hần...

Trương Siêu Quần ôm lấy vòng eo mềm mại nàng, nói :

– Nhưng sau này bất cứ lúc nào cũng không thể hoài nghi ta đối với muội tốt, biết chưa?

Võ Thanh Anh ôn nhu nói :

– Muội biết rồi, võ công tuyệt thế thì muội cũng không để ý lắm đâu, vì có huynh bảo vệ cho muội rồi.

Khi bọn họ mở ra cái bọc vải dầu, bên trong có bốn bản kinh thư mỏng manh, nhờ vải dầu bao bọc vô cùng kín, cho nên giấu ở trong bụng con vượn trắng rất lâu rồi, những trang sách vẫn cứ hoàn hảo không chút tổn hại nào, bên trong văn tự viết quanh co khúc khuỷu, hần một chữ cũng không biết được, mở ra nhìn, trong bốn trang kinh văn này tất cả đều là những quái văn, nhưng mỗi một hàng, đều có chú thích chữ cực nhỏ tràn ngập văn tự Hán.

Hần ổn định lại tâm thần, từ đầu nhìn kỹ, văn tự bên trong tất cả chủ yếu là bí quyết luyện khí vận công, hần đã tu tập qua công nội tâm pháp Cổ Mộ Phái, hai loại võ công tuy rằng khác nhau, nhưng về cơ bản đại khái cũng khá giống, lập tức, Trương Siêu Quần đem đệ nhất bản kinh thư đọc qua một lần, cùng Võ Thanh Anh bắt đầu tập luyện.

Từ đó, bọn họ mỗi ngày đi đánh bắt cá, hái trái cây, chính là nghiên cứu về Cửu Dương Chân Kinh, hơn mười ngày sau, con vượn trắng cũng đã tạm khỏe lại, tự động rời đi, nó bỏ đi qua hai ngày sau, quay lại mang theo hai trái đào đỏ tươi cho bọn họ, trái đào to bằng nắm tay bàn đào, ăn rất ngon miệng, cắn một cái, mùi hương thơm phảng phất, hai người âm thầm lấy làm kỳ lạ, con vượn trắng ở trong gian nhà nhỏ đường thương mười mấy ngày,

Trương Siêu Quần cũng là mỗi ngày hái hoa quả tươi cho nó ăn, con vườn trắng lại hiểu được có qua có lại, cũng coi như là chuyện lạ

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Quái Khách

Hai người tu luyện Cửu Dương Chân Kinh, thời gian loáng một cái đã qua hai tháng, Võ Thanh Anh lại tiến triển vượt qua Trương Siêu Quần, nàng đã tham tường lĩnh ngộ hết mức công phu trên quyền đệ nhất kinh thư, cứ như thế mà luyện thành.

Ngược lại Trương Siêu Quần tiến triển quá chậm, mắt thấy Võ Thanh Anh so với lúc chưa luyện chân kinh càng là xinh đẹp tuyệt trần, thân kinh thể kiện, tu vi nội lực tăng trưởng trên diện rộng, thì trong lòng hấn ừ rừ phiền muộn, Võ Thanh Anh sau khi luyện thành quyền đệ nhất Cửu Dương Chân Kinh, không tập tiếp tục, mà chờ hai tháng sau nữa thì Trương Siêu Quần vừa mới hết mức dung hợp thông suốt.

Hắn vốn là đã có mười mấy năm nội công làm cơ sở, thêm vào sau khi tu luyện xong quyền đệ nhất Cửu Dương Chân Kinh, toàn thân chân khí lưu động, nội lực dồi dào, lúc này mới chân chính được cho là nội ngoại kiêm tu.

Trước kia sở học Vĩnh Xuân Quyền, quyền pháp Quân Thể, cùng với vài loại công phu của Cổ Mộ Phái kỳ uy lực cũng tương ứng gia tăng gấp đôi, vốn hắn còn muốn tiếp tục tập quyền đệ nhị, nhưng nghĩ đến Trương Vô Kỵ còn ở trên Quang Minh đỉnh, y bị trúng hàn độc Huyền Minh Thần Chưởng chỉ còn dư lại nửa cái mạng, nếu không đi giải cứu kịp, chỉ sợ cứ thế như vậy mà chết, sau này hắn cũng khó mà nói với Trương Tam Phong.

Nghỉ ngơi mấy ngày, Trương Siêu Quần liền cùng Võ Thanh Anh thương lượng việc xuất cốc, Võ Thanh Anh trải qua mấy tháng nay, công lực tăng tiến không ít, Cửu Dương Chân Kinh chẳng những có thể tăng cường nội lực, ngay cả da thịt cũng trở nên trắng nõn trơn bóng, ở trong thung lũng này 4 tháng có thừa, Võ Thanh Anh trở mã đến căng mọng, Võ Thanh Anh đối với sự ảo diệu Cửu dương chân kinh bên trong cũng rất là chuyên chú không ngớt, bốn tháng vừa qua, hai người khinh khinh ta ta, hưởng hết đủ hết việc sung sướng giao hoan nhân gian, từ một cô nương ngây ngô cũng đã biến thành thiếu phụ xinh đẹp mọng nước, hai bầu vú đã lớn hơn, đầu núm vú cũng nở ra như là hạt bắp ngậm...

Nghe được hắn muốn rời khỏi nơi này, Võ Thanh Anh lại có chút lưu luyến, nhưng nữ tử thời cổ xưa, luôn nằm lòng câu nói “xuất giá tòng phu”, phạm là lấy phu quân làm trung tâm, hắn nói muốn rời khỏi, dù là trong lòng không muốn cũng sẽ phải tuân theo.

.....

Xa xa đã trông thấy Hồng Mai Sơn Trang, Võ Thanh Anh bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ lo lắng, nói sao cũng không chịu đi thêm về phía trước, Trương Siêu Quần cười nói :

– Sao vậy? Muội sợ sệt cái gì?

Võ Thanh Anh kéo hắn tay, nói :

– Muội sợ Cửu Chân tỷ sẽ trách muội đoạt người trong lòng của nàng! Vậy làm sao muội có can đảm đi đến Hồng Mai Sơn Trang?

Trương Siêu Quần trầm ngâm chốc lát, nói :

– Muội nói cũng đúng là, gặp mặt cũng khó nói, thôi như vậy đi, ta tạm thời không đi cùng muội, một mình muội đến Hồng Mai Sơn Trang, báo là ta vẫn bình an, cứ nói ta có chuyện quan trọng cần làm nên phải đi ngay, đứng rồi, còn chuyện Cửu Dương Chân Kinh, muội tuyệt đối không nên đề lộ ra, đây là võ lâm chí bảo, nếu giang hồ biết được, nhất định người người sẽ có ý niệm đánh cướp, phu quân của muội từ đây sẽ không được an lành.

Võ Thanh Anh nói :

– Chuyện này muội đương nhiên hiểu được. À.. muội không đi Hồng Mai Sơn Trang, thì sẽ đến nơi nào? Hay là huynh ở chỗ này chờ muội, sau khi muội đến Hồng Mai Sơn Trang báo bình an, thì muội quay lại gặp huynh, huynh đi đâu y, thì muội đi đó.

Trương Siêu Quần trầm nghĩ :

“Ta muốn đi Quang Minh đỉnh, nếu như mang theo người đi, chẳng phải là cùng Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn còn có Kỳ Yên Nhiên chạm mặt? Chuyện này không thể được. Vì ta dự định mai sau ở Tô Châu, Dương Châu địa phương cái gì đó sẽ làm một cái đại điền trang, sẽ đem tất cả đại tiểu mỹ nữ cùng sum vầy một chỗ.”

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần nói :

– Thanh Anh muội, hãy nghe lời ta, hiện tại thì chưa thể dẫn muội đi được, chuyến đi này, chỉ sợ sẽ có chút nguy hiểm, mang theo muội đi, ta không yên lòng, cứ ở nhà ngoan ngoãn chờ ta, đến thời điểm, ta cùng phái Võ Đang diễn tấu sáo trống, mang theo đại hồng kiều hoa tới đón muội xuất giá, muội thấy có tốt hơn không?

Võ Thanh Anh làm nũng không nghe theo, nói :

– Không muốn mà...muội muốn đi cùng huynh...

Trương Siêu Quần phải dỗ ngọt một trận, mới đem Võ Thanh Anh vành mắt hồng hồng ướt lệ tổng đi, nhìn nàng một bước vừa quay đầu lại, dáng dấp khả ái lưu luyến, hẳn cũng thờ dài trong lòng.

Nhưng vì sinh hoạt diễm phúc tương lai sau này, “còn có Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu, Ân Ly v.v...mỹ nữ như vãn, đang ở trước mắt, mục tiêu của hắn là đẩy tận mỹ nữ trong thế giới Ý Thiên, vì mục tiêu vĩ đại này, đương nhiên là phải dốc hết toàn lực, còn Trương Vô Kỵ, khả khả...quên đi thôi, một nữ nhân cũng không chừa lại cho y rồi!

Trương Siêu Quần trên đường vừa đi, vừa luyện công, khoảng chừng được mười mấy ngày, nội công lại là tinh tiến thêm chút, Cửu Dương Chân Kinh là công phu thuần về nội công, công phòng chiêu số nửa chiêu cũng không có, bởi vậy năm xưa Giác Viễn đại sư tuy rằng luyện thành thần công, lúc Tiểu Trương Tử và Hà Túc Đạo công kích, tuy động tay động chân, nhưng không có công phu nào chống đỡ; Còn Quân Bảo (Trương Tam Phong) khi ở Hoa Sơn thì nhờ qua Dương Quá dạy cho 4 miếng võ, mới có thể cùng Giác Viễn đại sư đối đầu với bọn họ.

Nhưng Trương Siêu Quần khi luyện Cửu Dương Chân Kinh thì khác, võ công của hắn vốn đã có nền tảng không yếu, mấy tháng trước, trên núi Côn Luân còn có thể giao đấu với phu nhân Ban Thục Nhân hơn trăm chiêu, thậm chí còn dựa vào chủy thủ hợp kim thắng hiểm, về điều này thì Trương Siêu Quần hơn Trương Tam Phong lúc còn nhỏ, hưởng chỉ hắn kiếp trước tổ chất thân thể mạnh hơn người thường, khi ở trong thung lũng này luyện công tuy rằng tiến triển chậm chậm, cũng không phải là do duyên cớ Võ Thanh Anh tiến bộ quá nhanh, chẳng qua là hắn quá nôn nóng, đối với tu luyện Cửu Dương Chân Kinh càng là có trở ngại, đúng ra hắn không biết Võ Thanh Anh sở dĩ luyện tập nhanh hơn hắn, vì rằng Võ Thanh Anh đối với Cửu Dương Chân Kinh cũng không quá để ý tới, trái tim của nàng đều đặt ở trên người Trương Siêu Quần, Cửu Dương Chân Kinh tuy là huyền diệu quý giá, nhưng đối với nàng mà nói, vẫn không bằng được với Siêu Quần ca của nàng, chỉ cần hắn nhẹ nhàng ôm vào một cái, bàn tay vừa chạm đến cái âm hộ, thì nàng trong lòng không còn suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, tâm tính ôn hòa không vội, cho nên tốc độ tu tập Cửu Dương Chân Kinh lại vượt quá hắn.

Hắn cho rằng Võ Thanh Anh là người tập võ thiên tài, kỳ thực không phải vậy, nếu sau này từ quyền đệ nhị chân kinh bắt đầu luyện tập, Võ Thanh Anh sẽ không có thêm sự tiến bộ như vậy.

Cửu Dương Chân Kinh quyền đệ nhất, là tái tạo kinh mạch thân thể nó là kiến thức cơ bản, đặc biệt rất thích hợp với người trước đó không có cái gì là nội công cơ sở thì càng thêm thích hợp, nếu vừa rồi Trương Siêu Quần không có nội công, nói không chắc có thể lĩnh ngộ rất là mau hơn.

Vừa hỏi đường hướng về phía Quang Minh đỉnh bước đi, Quang Minh đỉnh vốn cũng là nằm ở trong dãy núi của Côn Luân, vừa luyện công vừa đi, lúc này cũng đã sắp tới hai mươi ngày.

Ngày hôm đó, Trương Siêu Quần đi tới một vùng hoang vu, đã quá trưa, Trương Siêu Quần bắt được một con gà rừng, ở bên dòng suối nhỏ rửa sạch, tìm chạc cây, châm lửa quay nướng, hương vị nồng nặc bay lên tận mắt, bỗng nhiên từ đằng xa nhấp nhô bóng bệ đi tới một người, trên người mặc cái áo choàng màu xanh, vóc người cực gầy, như cây gậy trúc, Trương Siêu Quần cảm nhận được y đang đến, từ rất xa bước chân thật mềm mại, chứng tỏ đây là một cao thủ võ công tuyệt thế, Trương Siêu Quần âm thầm kinh ngạc, nơi hoang sơn dã lĩnh này, lại xuất hiện một cao thủ như thế, hắn cũng gan lớn không để ý chút nào, tiếp tục ngồi nướng con gà rừng, người kia bước chân nhẹ chút, tựa như quỷ mị đã đến sát bên, không chút khách sáo, ngồi đối diện với Trương Siêu Quần, trơ mắt nhìn trong con gà nướng trong tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiểu

Trương Siêu Quần hơi khó chịu, gậy này nhìn cái gì a! Bộ cũng muốn ăn?

– Lão huynh muốn ăn sao?

Trương Siêu Quần hỏi.

Người gầy tướng mạo thanh quắc, khuôn mặt thì tái xanh nhợt nhạt nhưng xem ra cũng không phải là người hèn mọn, nhưng cặp mắt của y hơi nhỏ lại sáng rực, hình tượng không dễ nhìn lắm.

– Tiểu huynh đệ, gà nướng sắp chín rồi, ta mời ngươi uống rượu, ngươi mời ta ăn gà, giao dịch này được không?

Trương Siêu Quần liếc nhìn con gà trong tay vàng óng ứa, nói thật, một con như thế này, chỉ vừa đủ một người ăn, thấy hắn hơi chần chờ, người gầy kia nhân tiện nói :

– Ngươi cứ nướng cho thật chín đi, ta đi bắt thêm một con nữa, sẵn dịp kiểm rượu..

Vừa dứt lời, người gầy đã phóng ra ngoài, tốc độ quá nhanh chóng, quả thực không thể tưởng tượng nổi, Trương Siêu Quần với sở học phái khinh công Cổ Mộ đã là hiếm có, có thể xưng tụng là cao thủ hạng nhất, nhưng so với người gầy này, thì bị chênh lệch rất nhiều, Trương Siêu Quần cười thầm, tự nhủ :

“Chờ người bắt được một con gà rừng nữa, lại còn phải đi kiếm rượu, con gà nướng cũng đã chín, thẳng góc mới chờ người đến cùng ăn!”

Trải qua chốc lát, con gà nướng từa mớ, ở ngoài lớp da nóng giòn, bên trong thịt non mềm mại, Trương Siêu Quần vừa vật xuống một cái cánh gà, muốn nhét vào trong miệng, thì thấy xa xa một cái bóng vội vàng bay tới, trong nháy mắt liền đến trước mặt, người gầy kia cũng không chờ nhanh một cái, tay trái còn cầm một vỏ rượu trên mặt còn dán tấm giấy màu đỏ, tay phải xách theo một con gà rừng, nói :

– Tiểu huynh đệ, người không giữ chữ tín, sao không chờ ta?

Trương Siêu Quần há hốc to miệng, không đóng lại được, chỉ thấy người kia đem con gà vút trên mặt đất, y duỗi nhẹ tay một cái, cánh gà thơm ngát trong tay Trương Siêu Quần liền nằm trong tay y, há mồm một cắn, miệng đầy mớ, vừa nhai chậm chậm, vừa lớn tiếng khen :

– Thơm quá...thơm quá!

Trương Siêu Quần nói :

– Lão huynh.. các hạ cũng không có chút nào khách sáo a.

Trong lòng Trương Siêu Quần đối với khinh công vừa rồi của y hãy còn khiếp sợ không thôi, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một cái tên Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiếu, là người thứ tư trong Tứ đại pháp vương của Minh Giáo! Nếu không phải là y, trên đời này còn ai lại có khinh công thần sầu như thế? Người này vô cùng cổ quái và lập dị, trời sinh cấu tạo thân thể đặc biệt chuyên luyện về khinh công, chính là y! Trương Siêu Quần kinh ngạc trong lòng, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra gì, tiếp nhận con gà rừng kia, hướng đến bờ sông làm thịt, còn quay đầu lại nói :

– Lão huynh có thể chờ tại hạ trở lại cùng ăn!

Người gầy kia vỗ vào ngực nói :

– Tiểu huynh đệ yên tâm, ta chờ người!

Trương Siêu Quần sau khi quay về, người kia quả nhiên thủ tín, một miếng thịt cũng không ăn thêm, nhưng trên đất lại có thêm hai cái bát, đồ đầy rượu, loại rượu thời này, không giống rượu thời hiện đại trong suốt như nước, mà là có chút vân đục, không giống như là rượu, mà như là nước từ vôi nước rỉ sét chảy ra vậy.

Uống vài chén rượu vào bụng, Trương Siêu Quần bỗng nhiên hỏi :

– Mạo muội xin hỏi lão huynh tôn tính đại danh?

Người gầy kia nói :

– Gặp mặt tức là hữu duyên, chúng ta bèo nước gặp nhau, hà tất phải biết tên?

Trương Siêu Quần cười ha ha, nói :

– Lão huynh không biết tại hạ, nhưng tại hạ lại biết lão huynh...lão huynh là Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiếu! Là người thứ tư trong Tứ đại pháp vương của Minh Giáo!

Người gầy biến sắc, nói :

– Ngươi là ai?

Nhìn sắc mặt y, Trương Siêu Quần biết mình đoán không sai, cười nói :

– Tại hạ quả nhiên không đoán sai, lão huynh không cần lo lắng, tại hạ không có ác ý.

Người gầy này, chính là Vi Nhất Tiếu.

– Ha ha, dù ngươi có ác ý, ta cũng không sợ, uống rượu đi!

Vi Nhất Tiếu giơ bát rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Trương Siêu Quần khen :

– Vi Bức vương quả nhiên là anh hùng bản sắc!

Hắn cũng đem bát rượu uống đến một giọt không dư thừa.

Hai người nhậu nhẹt, ăn uống no nê, Vi Nhất Tiểu trước sau cũng không hỏi lai lịch hần, Trương Siêu Quần âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Lúc này Vi Nhất Tiểu lấy mu bàn tay xóa đi ngoài miệng dính đầy mỡ, đứng lên, nhìn thẳng vào mặt hần, chấp tay nói :

– Non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này gặp lại.

Nói xong quay đầu định bước đi.

Chợt nghe từ hướng đông bắc hướng về, có tiếng người thét vang, tiếng la trong trời kéo dài, là âm thanh của nữ tử.

Nghe được tiếng từ xa vọng lại tiếng huýt sáo, Vi Nhất Tiểu cười ha ha, nói :

– Tiểu huynh đệ, ngươi có muốn đi với ta nhìn xem nào nhiệt không?

Trương Siêu Quần nghe xong tiếng huýt sáo kia, hần nghĩ đến định là cái có thể dùng để làm ám hiệu liên lạc, liền đứng thẳng lên, nói :

– Tốt lắm, có thể đi theo Vi Bức Vương mở tầm mắt, cũng là cơ hội hiếm có.

Vi Nhất Tiểu cười hì hì, hướng về hướng đông bắc phi thân đi gấp, y nói đi là đi, hoàn toàn không cần phải tập trung chân khí, thật là quý mị, Trương Siêu Quần thoáng qua chậm chút, liền bị hần y bỏ đến rất xa.

Nhưng Trương Siêu Quần từ khi luyện tập Cửu Dương Chân Kinh, khinh công Cổ Mộ Phái cũng tăng lên một bậc, tuy rằng không đuổi kịp Vi Nhất Tiểu, nhưng tốc độ cũng không chậm, chừng chạy đi chừng một dặm, Vi Nhất Tiểu bỗng nhiên ngừng lại, chờ Trương Siêu Quần đi đến gần, lại quẹo qua phóng về một hướng khác.

Lúc này, Trương Siêu Quần một đường chạy theo Vi Nhất Tiểu, bên tai gió thổi vù vù, cấp tốc chạy thêm tầm năm, sáu dặm, Trương Siêu Quần cảm thấy chân khí trong cơ thể mình cuộn cuộn không dứt, không có chút nào mệt mỏi, hần vừa phi thân đi vừa dựa theo pháp môn Cửu Dương Chân Kinh điều tức hơi thở, chợt mắt thấy phía trước Vi Nhất Tiểu đã ngừng lại nhìn quanh, chính không biết y có ý gì.

– Vi Bức vương, đi đâu nhìn nào nhiệt?

Vi Nhất Tiểu cũng nhìn thấy hần vội vàng đứng lại bên dưới, nói ngừng liền ngừng, hơi thở chậm rãi, lấy làm kinh ngạc, hướng về trước người chỉ tay, Trương Siêu Quần đi lên hai bước, thấy bên kia khe núi, ước chừng khoảng cách một dặm, có tầm 40, 50 người hướng về một phía bước đi, cuộn cuộn mênh mông người, Trương Siêu Quần nhãn lực vô cùng tốt, nhìn thấy đám người kia bên trong, toàn là đạo cô nên hỏi:

– Bọn họ là ai?

Vi Nhất Tiểu cười lạnh nói :

– Ngươi không biết sao?

Trương Siêu Quần lắc đầu nói :

– Tại hạ làm sao biết được?

Vi Nhất Tiểu cười hắc hắc nói :

– Không quen biết thì tốt! Chúng ta so tài một lần, xem ai bắt được một đạo cô trước, ngươi có dám không?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Vi Bức vương, lão huynh nắm bắt đạo cô để làm cái gì? Làm vợ à?

Vi Nhất Tiểu không đáp, đột nhiên hướng về đám người kia xông tới, khoảng cách một dặm bao dài, trong chớp mắt liền đến, đám người kia nhất thời hô to lên, đao kiếm cùng xuất hiện, vậy mà Vi Nhất Tiểu thân hình nháng lên, trong nháy mắt liền bắt được một người, quay lại như bay hướng về chỗ ẩn thân Trương Siêu Quần chạy tới, đám người kia kinh ngạc, một ni cô cũng là tốc độ không chậm, phi thân đuổi theo, nhưng làm sao đuổi kịp được Vi Nhất Tiểu?

Vi Nhất Tiểu cầm trong tay ni cô thấy sướng đất trước mặt Trương Siêu Quần, một tiếng cười gằn, nói :

– Ngươi không so tài với ta cũng được, vậy thì giúp ta giết nàng đi!

Trương Siêu Quần nói :

– Cần gì phải giết người? Vị đạo cô đắc tội gì với Vi Bức Vương vậy?”

Vi Nhất Tiểu hừ một tiếng, chân bước lui lại, trong chớp mắt đã ngoài mấy trượng, Trương Siêu Quần lắc đầu, Vi Nhất Tiểu này xem tới vẫn là không tin

nhệm mình, luôn cho là mình là kẻ địch, lúc này hẳn hướng về đạo cô mới vừa rồi bị bắt bỏ lại :

– Tiểu đạo cô, ta sẽ không giết ngươi, có thể đứng lên rồi!

Nhưng ni cô không nhúc nhích, Trương Siêu Quần cả kinh, lẽ nào là chết rồi? Hắn định muốn cúi người xem xét, từ xa xa tiếng gió tay áo phiêu phiêu, thật nhanh phóng tới một người, trường kiếm trong tay ánh sáng lóe lên, quát lên :

– Yêu nghiệt ma giáo chịu chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Diệt Tuyệt Sư Thái Muốn Gã Đệ Tử

– Trương thiếu hiệp!

– Sư thái?

Hai người đồng thanh thốt lên kinh ngạc, lập tức lại đồng thời nói :

– Sao là ngươi?

– Sao là sư thái?

Thì ra người đuổi theo, lại là Diệt Tuyệt Sư Thái! Trương Siêu Quần trở mắt há mồm, sư thái xuất hiện ở đây, nhóm người đệ tử bên kia, chính là người của phái Nga Mi, bọn họ từ Nga Mi son đi đến nơi xa xôi như thế này, lẽ nào là đi đến Tây Thiên bái phật cầu kinh, trong lòng hắn đột nhiên chấn động, có khi nào là lục đại phái vây công Quang Minh đỉnh? Sẽ không phải vậy a! theo nguyên bản Ý Thiên, Trương Vô Kỵ xuất hiện ở Quang Minh đỉnh vào lúc 21 tuổi, nhưng hiện tại bây giờ Trương Vô Kỵ mới 17 tuổi, lẽ nào bởi vì ta xuyên đến đây, cho nên câu chuyện xảy ra sớm hơn 4 năm?

Hắn đang còn ngạc nhiên, thì Diệt Tuyệt Sư Thái quát lên :

– Ngươi nói mau, tại sao lại cùng yêu nhân ma giáo ở cùng một nơi?

Lâu nay thì xưng hô Trương thiếu hiệp, hiện giờ thì lại đã biến thành “Ngươi”. Trương Siêu Quần cười khổ nói :

– Sư thái sẽ không phải cho rằng tiểu bối cùng Vi Nhất Tiểu là chung một đường chứ?

Diệt Tuyệt Sư Thái sắc mặt kinh hãi, nói :

– Hóa ra là Vi Nhất Tiểu, con doi xấu xa đó nghe nói hắn có khinh công thiên hạ vô song, quả nhiên là danh bất hư truyền, hơn hẳn cả ta!

Sư thái lại nói :

– Ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta hỏi!

Trương Siêu Quần lắc đầu, nói :

– Tiểu bối là đệ tử Võ Đang, thì làm sao cùng y có cái gì quan hệ? Chỉ là ở trên đường đi gặp phải mà thôi.

Diệt Tuyệt Sư Thái gật gù, bảo kiếm cắm trở vào bao, nói :

– Thì ra là như vậy, phái Võ Đang đến sớm rồi hả? Tại sao vậy lại không gặp những người khác?

Trương Siêu Quần ngăn người ra, chợt nhớ tới lục đại phái vây công Quang Minh đỉnh, gồm có Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga mi, Côn Lôn, Không Động, Hoa Sơn, xem ra đúng là đến đây rồi! May là mình quyết định sớm xuất cốc, nếu không phải vậy, đã bỏ qua đặc sắc nhất màn này, Trương Vô Kỵ bị mình tranh cướp học Cửu Dương Chân Kinh, cho nên làm sao y can thiệp vào trận chiến này được, nếu không có mình thì trận đại loạn chiến sẽ kết thúc như thế nào đây?

– Thừa sư thái, lần trước ở Hồ Điệp cốc từ biệt, tiểu bối vẫn không chưa có về Võ Đang son, cho nên không biết hành động lần này, đúng rồi..sư thái, Kỵ sư tỷ, Đình sư tỷ các nàng cũng khỏe chứ?

Diệt Tuyệt Sư Thái nói :

– Người đã đến đây rồi cũng tốt, trước tiên hãy theo chúng ta cùng đường đi, người của Võ Đang phỏng chừng cũng gần đến, Hiểu Phù cùng Mẫn Quân đều ở bên kia, người hãy qua bên đó gặp bọn họ đi!

Sư thái nói xong, ngồi xuống, đem đạo cô mới vừa rồi bị Vi Nhất Tiểu bắt đi quan sát, thì thấy sắc mặt nàng như sáp ong, cổ họng có một vết thương, dĩ nhiên là khí đã tuyệt, vết thương máu thịt be bét, giống như là dầu rã. Trương Siêu Quần ngạc nhiên nói :

– Đạo cô này.. là bị Vi Nhất Tiểu cắn chết? Bộ y thật sự là hút máu người sao!

Diệt Tuyệt Sư Thái lạnh lùng thốt :

– Hấn cắn cổ người hút máu, rất là tàn nhẫn độc ác, món nợ này sớm muộn gì thì ta cũng thánh toán với hấn!

Thấy Trương Siêu Quần hãy còn ngẩn ngơ, sư thái lại nói :

– Trương thiếu hiệp, chúng ta lực đại môn phái lần này đồng lòng hợp lực tiến vào Quang Minh đình, quyết phải tắt thẳng lũ yêu tà này, chúng ta đâu có gì mà sợ? Chỉ là đánh nhau thì phải có tổn thương ít nhiều, Nga Mi chúng ta đã từ lâu quyết tử chí tâm, tử thương mấy người cũng là không thể tránh được, chúng ta đi thôi!

Trương Siêu Quần nở nụ cười miễn cưỡng, gật đầu, đi theo phía sau Diệt Tuyệt Sư Thái, nói :

– Sư thái, chúng ta hình như đã gần một năm không gặp lại? Sư thái vẫn là phong thái như ngày nào, vừa rồi con dơi kia trốn ở chỗ này nhìn lên, đối với tiểu bối nói rằng, phía trước có đại đạo cô xinh đẹp như thiên tiên, mang theo một đám tiểu đạo cô, vẫn bối vậy mà không đoán được chính là sư thái, tội lỗi.. tội lỗi.

Diệt Tuyệt Sư Thái khẽ hừ một tiếng, xoay người đi đến, khẽ nói :

– Đi theo ta, cứ nói lời nhảm!

Nhưng khi sư thái quay người lại, trong lòng thầm nghĩ, con dơi xấu xí kia cũng có chút ánh mắt...

Đi tới một nửa đường, Trương Siêu Quần đột nhiên chấn động trong lòng, hỏi :

– Sư thái, Chu Chi Nhục của quý phái lần này có cùng đi không?

Hấn ở dưới thung lũng núi Thanh Ngu mất hết 2 năm, rồi sau đó trên đường hành tẩu, cùng với Võ Thanh Anh ở chốn đảo nguyên hơn bốn tháng, công thêm thời gian lang bạt tính tròn tất cả cùng đã hết 3 năm, Chu Chi Nhục cũng đã 17, cũng đã trưởng thành một cô nương, Trương Siêu Quần sao mà trong lòng không đại nhiệt cho được?

Diệt Tuyệt Sư Thái kinh ngạc, nói :

– Trương thiếu hiệp làm sao lại biết Chu Chi Nhục?

Trương Siêu Quần nói :

– Không đối gặt sư thái, Chu Chi Nhục là tiểu muội của tiểu bối.

Diệt Tuyệt Sư Thái “Ồ” một tiếng, nói :

– Chu Chi Nhục thiên phú rất cao, nhưng nếu học thêm Cửu Dương Thần Công của phái Nga Mi, lại không thích hợp, rất là đáng tiếc ... đáng tiếc.

Trương Siêu Quần giật mình trong lòng, vội vàng hỏi :

– Đáng tiếc? Đáng tiếc cái gì?

Diệt Tuyệt Sư Thái hừ một tiếng, nói :

– Đáng tiếc là sư phụ của Trương thiếu hiệp là người bảo thủ, không chịu thả người, cứ muốn cho đứa nhỏ này ở lại Võ Đang, theo Tống Viễn Kiều học võ nghệ, hừ... Tống đại hiệp võ công cao minh đương nhiên là không sai, nhưng Cửu Dương Thần Công của Võ Đang, làm sao cũng không sánh bằng Cửu Dương Thần Công của Nga vì thích hợp nữ tử tập luyện hơn, có phải là làm lỡ cho Chu Chi Nhục đứa nhỏ này không?

Trương Siêu Quần khởi đầu nghe sư thái nói đáng tiếc, cứ tưởng là Chu Chi Nhục phát sinh cái gì bất trắc, sợ đến trên lưng toát mồ hôi, nhưng khi nghe được chỉ là như vậy, thì hấn yên lòng, chắc cũng là ngày đó, mình nhờ Trương chân nhân chăm sóc cho Chu Chi Nhục, Trương Tam Phong không cho Chu Chi Nhục cái đầu làm đệ tử phái Nga Mi, ngược lại thì để cho nàng làm môn hạ của Tống Viễn Kiều, đúng là rất nể mặt mũi của hấn.

Lúc đó, Võ Đang thất hiệp từ lâu danh chấn thiên hạ, ngoại trừ Du Đại Nham tam hiệp từ lâu tứ chi bại liệt, còn lại lục hiệp, người nào ở trên giang hồ cũng đều hiệp danh lan xa, mà Tống Viễn Kiều làm người rất thận trọng chân thật, hòa nhã khiêm tốn, rất có phong phạm quân tử, võ công cao cường, xử sự lại cực kỳ công đạo, ở trên chốn giang hồ danh vọng địa vị cũng phi thường cao, còn có địa vị cao hơn các chương môn binh thường của phái khác, có thể được Tống Viễn Kiều thu làm đệ tử, xem như là chuyện may mắn lớn lao.

Trương Siêu Quần thăm nghĩ :

“Nữ nhân quan trọng nhất là đức, nữ nhân không cần nhất định phải võ công cao cường, chỉ cần có thể tự vệ là được, võ công quá cao, thì dễ tạo phản với lão công...”

Lúc này, đệ tử phái Nga Mi xếp thành hàng, mắt nhìn thấy sư phụ dẫn theo một người quay lại, nhưng không thấy vị sư tỷ mới vừa rồi bị bắt đi, đều là ngạc nhiên nghi ngờ.

Đi tới gần, Diệt Tuyệt Sư Thái lạnh lùng thốt :

– Tình Chiếu chết rồi, hai người đưa thi thể Tình Chiếu chôn đi!

Chúng đệ tử cả kinh, có hai đệ tử vượt ra khỏi hàng.

– Kỷ sư tỷ, Đình sư tỷ!

Trương Siêu Quần nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù cùng Đình Mẫn Quân, liền bước tới chào hỏi, đám đệ tử phái Nga Mi đệ tử thấy hấn dung mạo rất tuấn tú tiêu sái, đều là âm thầm ngưỡng mộ.

Đình Mẫn Quân khi nhìn thấy hấn, nhớ tới lúc ở núi Côn Lôn, hấn công nhiên dẫn theo hai kỹ nữ trở lại, dưới con nóng giận, nàng liền rời khỏi Côn Lôn sơn, giờ khắc này nhìn thấy hấn một mình cô độc, trong lòng vừa phần nộ lại vừa e lệ, trong miệng “Ừ” một tiếng, rồi quay đầu đi, nàng cùng Kỷ Hiểu Phù không biết nói cái gì, Kỷ Hiểu Phù kia cũng chỉ là nhìn hấn một cái, ánh mắt ôn hòa, phảng phất tâm lặng như nước.

Trương Siêu Quần thấy các nàng đón tiếp mình lạnh nhạt, trong lòng thất lạc buồn bã, còn Diệt Tuyệt Sư Thái, thì lại hỏi thăm dò hỏi hấn một năm qua tình trạng như thế nào, Trương Siêu Quần tâm tình không tốt, miễn cưỡng ứng đối, cũng không lâu lắm, cái kia đệ tử đi chôn cất quay trở về đến, Diệt Tuyệt Sư Thái ra lệnh mọi người tiếp tục đi về phía tây.

Đi không bao lâu, sắc trời đã tối, mọi người dừng lại nghỉ ngơi lấy lương khô ăn, Trương Siêu Quần được các đạo cô ân cần chiêu đãi cũng no nê.

Đêm đó, mọi người ngủ ngoài trời ở trên một cồn cát, chỉ có lư thừa vài bụi cây hình thù giống như cây xương rồng, vì toàn là các nữ đạo cô, nên Trương Siêu Quần mượn tấm thảm trải ngủ, nhưng hấn phải đi ra bên ngoài cách khá xa, bắt gặp một bụi cây hình thù cây xương rồng khá lớn, um tùm cao đến quá bụng hấn mới nằm xuống bên cạnh, nguyệt quang soi bằng bạc rọi sáng xuống dưới khắp nơi, nằm khuất trong bụi cây, Trương Siêu Quần lại nghĩ đến Kỷ Hiểu Phù cùng Đình Mẫn Quân đối với mình hồ hững, nổi lòng càng phiền muộn, lần qua lộn lại không cách nào ngủ được, quay nhìn quan sát chung quanh, cũng tìm không được bóng dáng hai người các nàng ở nơi nào.

Đến quá nửa đêm, bỗng nhiên, mặt đất phát sinh chấn động nhẹ nhẹ, Trương Siêu Quần vẫn chưa ngủ được, trong lòng hơi động, xoay người nằm úp người lại nấp sát vào bụi cây, hướng về hướng tây bắc nhìn lại...

Trương Siêu Quần cảnh giác, hấn trườn người lách mình dán vào bóng lá của lùm cây, tĩnh tĩnh lắng nghe, chỉ nghe đến một hồi phảng phất vài vốc dụng chạm sần sật âm thanh, cách hấn không xa, tại nơi đã ngoại trống trải đầy cát, đã trải qua chuyện khinh công quái dị của Vi Nhất Tiểu vừa rồi, cho nên Trương Siêu Quần không dám đơn giản cho rằng tiếng động đó là xuất phát do từ nhóm người của phái Nga Mi hoạt động, mà cho dù là tiếng động từ người phái Nga Mi, Trương Siêu Quần cũng phải tiểu tâm cẩn thận, với lại hấn còn không biết rằng âm thanh đối diện sần sật về sau lại an tĩnh, rốt cuộc là tình huống gì.

Trương Siêu Quần dựa vào điều tức hơi thở từ nội công Cửu Dương Chân Kinh, cảnh giác linh xảo hơi thở của hấn chậm rãi giống như đình trệ hấn lại, cho dù bây giờ cao thủ vô lâm đứng sát bên người cũng thể nào phát hiện được hấn.

Hấn cẩn thận ẩn vào chung quanh bụi cây xương rồng tương đối rậm rạp, giúp hấn giữ được bí mật, tay nắm lấy cây chủ thủ, cẩn thận vươn tay trái vạch ra một nhánh bụi cây, hướng ra nhìn lại phía tây bắc...

Rất nhanh một bóng người lướt nhẹ đến trước bụi cây đối diện trước mắt hấn khoảng cách gần tầm 5 gang tay, hấn giật mình hoảng hốt suýt chút nữa là đã phát ra hơi thở, quá ánh trăng chỉ thấy một thân thể hơi đầy đặn màu mỡ, lỏng lẻo rung động rung động: đẹp không sao tả xiết, một tấm thân cao quý tú lệ mặt trái xoan an tĩnh như nước, trên mi tâm cũng có một nốt ruồi, đứng lên làm đẹp càng hiển lộ sự thánh khiết, một đôi mắt như đọng lại hồ thu nhìn quanh lay động tâm hồn người, dưới cái mũi cao cao là một đôi môi hồng nhuận, lại làm cho người ta hận không thể chạy lên hôn lên một ngụm, phối hợp cả khuôn mặt nhìn lại, mềm mại thực phụ lại không mất phần thanh nhã, nét nghiêm khắc giống như là giận, lại hiển thị rõ phong tình vạn chủng, chính là...chính là Diệt Tuyệt Sư Thái.

Một đạo bào màu xám tro dài theo thân thể dưới đường cong rũ xuống, đem tư thái mê người kia phác họa giống như yêu tinh câu hồn, để cho Trương Siêu Quần chịu không nổi là sư thái hiện tại đang cúi người vung lên phía dưới cái đạo bào dài, đưa lên tới eo lưng giữ lại, sau khi tiếp tục cời cái quần xuống, lúc này chỉ thấy Diệt Tuyệt Sư Thái tuyệt mỹ đem cái tiểu khổ màu trắng u nhã bỏ qua một bên, lóa mắt lộ ra một cặp đùi tròn trắng nõn, một khối rừng rậm màu đen trên gò mu âm hộ đều lộ liễu xuất hiện, Trương Siêu Quần hai mắt trợn trừng, cả người ngơ ngác, lửa nóng trong lòng lại bùng nổ, dưới háng tiểu huynh đệ thấy được đang dùng tốc độ khôi động, hấn cảm giác được dương vật mình bành trướng như muốn nổ, thấp phần khó chịu, đôi mắt hấn bắt đầu chậm rãi đỏ hồng, phối hợp với trên tay hấn thanh chủ thủ kia, cả người hấn phảng phất như là đang dọa người chuẩn bị cương quyết tấn công vậy.

Diệt Tuyệt Sư Thái nhẹ nhàng chậm rãi ngồi xổm xuống đi, lại đứng nơi là chính diện đối với Trương Siêu Quần, cái khe thịt hờ của cái âm hộ bởi vì ngồi xổm xuống mà hơi tách ra, lộ ra kẽ nứt ở ngay chính giữa non mềm, xè xè tiếng vang truyền đến, đã thấy Diệt Tuyệt Sư Thái sau khi ngồi xổm xuống, một

làn nước trắng trong suốt từ cái khe hở chính giữa phun ra, va vào trên mặt đất giống như đánh mạnh vào trên tấm khăn Trương Siêu Quần, chỉ thấy Trương Siêu Quần trên khuôn mặt anh tuấn đã bắt đầu đỏ lên, Diệt Tuyệt Sư Thái sau khi tiểu xong, cũng không vội vã đứng dậy, mà là duỗi ra bàn tay mềm mại đến bên hông, gỡ xuống một cái khăn tay, sau đó nhẹ nhàng lau lau xung quanh cái âm hộ còn đọng lại vết nước tiểu, lại dùng khăn tay lau sát trên lỗ tiểu, chỉ thấy cái khăn nhẹ nhàng bay sượt, một tiếng ngâm khê từ miệng vang lên, giống như chim hoàng oanh thanh gọi, mắt hôn thực cốt...

Trương Siêu Quần trong nháy mắt chỉ vện vện vừa nghe tiếng rên nhẹ này, đạo đức cùng lương tâm trời buộc bị gãy đổ, hân giống như con trâu đực động dục muốn vệt ra bụi cỏ xông đi lên, nội công Cửu Dương Chân Kinh bị đứt đoạn, hơi thở Trương Siêu Quần vừa động, Diệt Tuyệt Sư Thái liền giựt mình nhanh chóng phát hiện ra, khi nghe thấy hơi thở của hân, gắt nhẹ một tiếng:

– Ai?

Diệt Tuyệt Sư Thái nhanh chóng mặt lại đỏ rồi đứng dậy không có một chút rối loạn, có thể lúc này Trương Siêu Quần đã bị lộ, trong lúc sư thái còn chưa tới kịp thấy rõ đến cùng là người nào, đang muốn tung chưởng, thì vừa lúc thấy trong bóng tối từ phía sau hơi xa, một bóng người nhanh chóng xẹt qua hướng về nhóm đệ tử Nga Mi đang nằm ngủ, kèm theo tiếng cười “haha...”

Diệt Tuyệt Sư Thái tự phụ nội công cao tuyệt, chính là gió thổi cỏ lay, hoa phi điệp lạc, cũng chạy không thoát tai mắt của sư thái, nhưng là so với bóng đen kia cũng chậm hơn một nhịp! Không hiểu tại sao trong lại có một người như vậy mà đến lúc này mới biết, Diệt Tuyệt sư thái cũng kinh ngạc và hổ thẹn vô cùng.

Diệt Tuyệt Sư Thái nhảy lên, trong lòng sư thái chấn động mạnh, người này chính là Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiểu, tiếng y cười xuất phát còn ở hướng đông nam, tiếng cười kéo dài thư hai đã đến hướng tây bắc, bức khinh công này, quả thực không phải là người có thể nắm giữ được!

Trương Siêu Quần thảm reo một tiếng, con bà nó, Vi Nhất Tiểu khinh công thật giống như là đạt đến tốc độ âm thanh rồi, nhưng cũng nhờ thế mà hân tránh được một kiếp nạn, nếu Diệt Tuyệt Sư Thái phát hiện ra hân đang nhìn thấy sư thái với cảnh tượng vừa rồi thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Chúng đệ tử Nga Mi cũng giật mình tỉnh lại, dồn dập hô quát, làm thành một vòng tròn, Trương Siêu Quần cũng kịp thời phóng ra đến cùng với Diệt Tuyệt Sư Thái, một người đứng ở một bên, nhưng rốt cuộc quan sát chung quanh cũng không gặp bóng dáng Vi Nhất Tiểu trở lại, trải qua hồi lâu, Diệt Tuyệt Sư Thái ổng tay áo vẫy một cái, quát to lên :

– Tà ma ngoại đạo, giả thần giả quỷ, mọi người tiếp tục ngủ đi thôi!

Đại đệ tử phái Nga Mi Tĩnh Huyền liền phân công người thức canh gác, Diệt Tuyệt Sư Thái lạnh lùng nói :

– Không cần gác đêm.

Tĩnh Huyền lập tức lĩnh hội, vừa rồi cũng không phải không có người thức canh gác, nhưng đối với Thanh Dục Bức Vương này, dù là nhất lưu cao thủ, cũng đành đứng nhìn khinh công của y mà thôi.

Trương Siêu Quần cũng biết, Vi Nhất Tiểu này nếu thật sự muốn nửa đêm đột kích, thì sẽ không phát ra tiếng cười, nghĩ đến cũng chỉ là đến cảnh cáo quá nhiều đối phương mà thôi.

Mọi người lần thứ hai lại nằm xuống, Trương Siêu Quần làm sao ngủ được khi vừa nhìn thấy cái âm hộ ướt át của Diệt Tuyệt Sư Thái? Nên hân hướng về Diệt Tuyệt Sư Thái đi đến, cười nói :

– Sư thái, hãy để cho tiểu bối cùng gác đêm đi!

Diệt Tuyệt Sư Thái gật gật đầu, vừa rồi hân biểu hiện ra khinh công cũng cực kỳ nhạy bén, đã không kém chính mình, sư Thái nói :

– Trương thiếu hiệp, võ công của ngươi thần tốc tiến cảnh a!

Trương Siêu Quần biết sư thái vừa rồi phát hiện trước động tĩnh, nhưng rất may mắn là Vi Nhất Tiểu lại bắt chót phóng tới ngang qua sau lưng hân nên dù Diệt Tuyệt Sư Thái thỉnh giác nhạy cảm đến đâu cũng vì bất chợt bị lúng túng nên không phát hiện ra hân mà chỉ nghĩ đến tiếng động là do từ nơi Vi Nhất Tiểu phát ra.

– Sư thái cứ khích lệ tiểu bối...

Diệt Tuyệt Sư Thái mỉm cười nói :

– Trương thiếu hiệp, tên gọi của ngươi là Trương Siêu Quần?

Trương Siêu Quần gật đầu, Diệt Tuyệt Sư Thái lại nói :

– Vậy từ sau này ta sẽ gọi ngươi là Siêu Quần.

Trương Siêu Quần thấy sư thái hòa ái thân thiết như thế, thấy nàng thanh tú dung nhan, tuy là đã vượt qua 40 tuổi, nhưng nhìn qua chỉ có tầm chừng 30 không tới, ánh trắng lạnh lạnh, nàng càng hiện ra sự mỹ lệ, trong lòng hân hơi động, sẽ không phải là nàng nhìn tới ta chứ?

Trương Siêu Quần am hiểu nhất, chính là miệng ngọt, hồ khẩu một trận ca tụng, đều không có lặp đi lặp lại, Trương Siêu Quần gặp nàng tuy mặc đạo

bào, trên người lại phát ra khí chất ung dung đẹp đẽ cao quý, trên mặt nụ cười hiền lành, sáng ngời lấp loè hai mắt, cao nhon cái mũi, hồng nhuận môi son, trước ngực đôi vú có chút rù xuống, không biết nàng có cố ý tận lực dùng cái yếm đè ép đôi bầu vú của mình xuống không? Vòng eo hơi nẩy ra, nhưng tản mát ra hàm súc thành thực..

Ai da, Trương Siêu Quần vụng trộm đánh mình một cái tát, trách cứ mình tại sao lúc này còn muốn dâm loạn việc này, hấn lại vẫn đối xử thái bất kính, thật là đáng chết!

Diệt Tuyệt Sư Thái vô tình tuế nguyệt cũng không lưu lại ở trên mặt nàng bất luận dấu vết gì của thời gian cả, da của nàng vẫn trắng nõn, dáng người đầy đặn, cái mông rất tròn dưới áo đạo bào đang bị gió đêm thổi tới, có quy luật đong đưa lẩy, lay động ra từng đợt từng đợt như sóng biển, theo cái mông đong đưa, Trương Siêu Quần đầy lòng lại bay lên một cô dục hỏa, sắc lang đều có biện pháp của sắc lang, Trương Siêu Quần mượn cơ nói:

— Đương nhiên... đương nhiên, sư thái cứ gọi tiểu bối là Siêu Quần, một năm trước lần đầu tiên gặp gỡ sư thái, tiểu bối liền đã có loại cảm giác rất thân thiết, sư thái thật giống như đại tỷ của tiểu bối vậy, chứ luôn gọi tiểu bối là Trương thiếu hiệp, nghe rất khó chịu, sư phụ tiểu bối tuy rằng đã thu tiểu bối làm đồ đệ, nhưng vẫn còn chưa chính thức bái sư, tiểu bối cũng không có sánh được như mấy vị sư huynh hiệp danh lan xa, người người đều biết, sư thái gọi tiểu bối là thiếu hiệp, thực sự làm tiểu bối rất ngại ngùng a.

Nói xong hấn nhanh vài bước chân tiến lên, thân thể hấn tựa như dựa sát vào Diệt Tuyệt Sư Thái, nóng rực khí tức dương cương xông vào mũi nàng, chảy vào tâm biến, một tâm trí nhiều năm qua như giếng nước yên tĩnh thiên tâm phát lên vài ba gợn sóng, Diệt Tuyệt Sư Thái chính là cao ni đặc đạo, trước mắt chỉ là một thiếu niên mà thôi, nàng tất nhiên là không thể đối với hấn tâm động, chỉ là phản ứng của bản năng, mấy chục năm nay chưa hề có một nam nhân nào dám đứng gần nàng, chính là chỉ Trương Siêu Quần nhắm mắt theo đuổi, thiếu niên cách nàng càng gần, thân thể cơ hồ không có gì ngăn cách dán gần tại thân thể mượt đầy đặn của nàng, Diệt Tuyệt Sư Thái một đời quái gờ nghiêm chính, đối với người khác phái, xưa nay đều là nghiêm túc thận trọng, nhưng lại cứ đối với Trương Siêu Quần thì có hảo cảm lạ kỳ.

Diệt Tuyệt Sư Thái mỉm cười, nói :

— Ngươi cứ nói loạn cái gì vậy? Cái gì là đại tỷ, tuổi của ta, làm được mẫu thân của ngươi rồi!

Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ trên đất, Trương Siêu Quần hiểu ý, cả hai liền ngồi trên mặt đất.

Nghe qua câu nói này, Trương Siêu Quần chợt ngăn người ra, trong nhất thời nhớ tới một thế giới khác bên trong, cha mẹ vô duyên vô cớ bỗng nhiên mất hấn, cũng không có một lời thông báo làm sao mà thương tâm? Hấn không khỏi buồn bã ủ rũ, nước mắt chợt lăn dài ra khỏi mắt vì nhớ nhà.

Diệt Tuyệt Sư Thái thấy hấn biểu hiện, biết mình ám hối nói lỡ, vươn tay ra, kéo đầu đầu hấn sát lại gần trước ngực mình, ở phía sau ót hấn khẽ vuốt, trong ánh mắt rất là hiền hoà, hòa nhã nói :

— Siêu Quần, quá khứ đã là quá khứ, có buồn bã cũng vô ích mà thôi.

Trương Siêu Quần, gật đầu nói :

— Vâng, có buồn bã cũng vô ích...

Trương Siêu Quần đang khóc, hấn khóc thật sự chứ không hề giả bộ, 4 năm trôi qua lưu lạc trong chốn giang hồ thời cổ xưa, hấn mãi miết rong ruổi chưa bao giờ tiếc nhớ lại thời đại của mình, đêm nay giữa khung trời yên tĩnh, ánh trăng lạnh lạnh soi sáng khắp vạn vật, chỉ một câu nói của Diệt Tuyệt Sư Thái đã đưa hồi ức của hấn trở về như cuốn phim quay chậm, dù không muốn nhưng nước mắt cứ chảy dài, nỗi nhớ nhung về gia đình kềm nén suốt 4 năm trời như nước vỡ đê tuôn ra...

Không gian như lắng đọng lại, sau khi hấn trải qua cơn xúc động, thì một mùi thơm nhàn nhạt bay vào cái mũi của hấn, dần dần thấm vào trong lòng của hấn, hấn như một tên tiểu hầu tham lam hít mạnh vài hơi, chẳng biết từ lúc nào của Diệt Tuyệt Sư Thái đã ôm đầu hấn chống đỡ đè nặng trên đôi bầu vú của mình, nàng vẫn hiền hòa vuốt ve sau ót hấn như một người mẫu thân đang an ủi hài tử.

Diệt Tuyệt Sư Thái cũng hoàn toàn không ngờ đến Trương Siêu Quần lại bị kích động như vậy khóc, nàng chỉ nhắm lại đôi mắt đẹp hưởng thụ hy vọng một chút hạnh phúc ngắn ngủi này mà nàng biết không bao giờ nàng có được; đó là tình mẫu thân thiêng liêng...

Mà nước mắt Trương Siêu Quần cũng đã nhanh chóng thấm ướt trước một bên ngực của Diệt Tuyệt Sư Thái, hấn đột nhiên phát hiện đôi môi mình giống như đụng phải một cái đầu nhỏ nhô lên vương mắc, hấn lúc này mới chú ý tới trước bên ngực Diệt Tuyệt Sư Thái ướt đầm nước mắt hấn, cái đầu núp vú cỡ đầu ngón tay út của nàng mơ hồ muốn xuyên qua cái yếm, lồi lên có thể thấy được, vừa rồi trong lúc vô tình hay là cố ý bị hấn ngậm tại trong miệng, hơn nữa đầu vú rõ ràng kim lòng không được đã xảy ra hiện tượng sưng cứng đứng thẳng như vậy.

Diệt Tuyệt Sư Thái cuống quýt đẩy ra hấn ra, lúc này mới lưu ý đến trên người hấn càng dày đặc hơn khí tức dương cương nam tử hấn, Diệt Tuyệt Sư Thái trong lúc buông lỏng tâm trí bị đôi môi mềm mại của hấn ngậm lấy đầu núp vú, cái loại cảm giác này mỹ diệu vô cùng, tuy nàng cực lực khống chế, nhưng cũng không cách nào ức chế được cái đầu núp vú cương cứng, dựng thẳng lên, khoảng cách gần như vậy cảm thụ thân thể rắn chắc cường tráng của gã thiếu niên, nếu như nàng không cực lực khống chế, cứ để hấn như vậy, chỉ sợ là không chỉ là đầu núp vú sưng cương lên đứng thẳng, mà là sẽ còn lan truyền xuống đến cả bên dưới hạ thân của mình rồi.

Để che dấu nội tâm mình bối rối thẹn thùng, Diệt Tuyệt Sư Thái đột nhiên thấp giọng nói :

— Siêu Quần, trong nhóm nữ đệ tử của ta, có những nữ đệ tử tục gia, ngươi cảm thấy có người nào vừa ý? Nếu nhìn được ai, chỉ cần nói cho ta nghe, ta sẽ giúp ngươi nói vun vào.

Trương Siêu Quần tìm đập tình thích, làm sao cũng không nghĩ tới, Diệt Tuyệt Sư Thái lại giúp cho mình dẫn mỗi đối tượng đến rồi!

– Chuyện này... Chuyện này...

Trương Siêu Quần trở mắt ngoác mồm....

Diệt Tuyệt Sư Thái tính cách lãnh đạm, lúc này cách đám đệ tử khá xa, cho nên cũng không lo lắng bị người nghe biết nàng nói câu này.

Thấy hấn ngậy người, nàng nói :

– Ủ..cũng đúng.. bên trong phái Nga Mĩ, cũng không một ai có thể xứng với ngươi.

Trương Siêu Quần trên mặt đỏ lên, nói :

– Không phải, không phải tiểu bối có ý này, các vị sư tỷ đều rất tốt, um...

Diệt Tuyệt Sư Thái ngay cả mình cũng không nói được, vì sao vừa thấy thiếu niên này liền yêu thích sâu sắc, thấy hấn phát quần, không khỏi mỉm cười, nàng làm sao biết, Trương Siêu Quần bối rối, cũng không phải là bối vì nàng tác hợp hôn nhân cho hấn, mà là hấn đang nghĩ tới chính hấn từ lâu cùng với hai đệ tử của nàng đã có tiếp xúc da thịt, còn bây giờ thì hấn lại đang phạm thượng mơ màng đến cái âm hộ của nàng, nên trong lòng sinh ra lúng túng không biết nói sao.

Đang muốn lại nói, bỗng nhiên một âm thanh thâm trầm ở cách đó không xa vang tới :

– Lão tặc ni, hay là ngươi không ngại đem thân mình gả cho cho tên tiểu tử thú vị này đi!

Hai người đồng thời biến sắc, đồng loạt nhảy lên một cái, Diệt Tuyệt Sư Thái sắc mặt tái nhợt, lớn tiếng quát :

– Ma giáo can rở, có gan thì xuất hiện cùng ta giao đấu mấy chưởng

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Kỳ Hiệu Phù Đang Nghĩ Đến Người Nào

Một bóng người cực nhanh cách ở hai người không tới vài trượng ở phía nhóm đệ tử, thoảng qua, phiêu nhiên quý mỹ, tiện tay chụp xuống, đã chụp lấy đệ tử Tinh Hư, hoành hai tay bên trong ôm chặt, thoảng qua thì bóng dáng đã liền cách tám mươi trượng có hơn.

Diệt Tuyệt Sư Thái hét to một tiếng, tay cầm Ý Thiên Bảo kiếm, từ phía sau thi triển khinh công rượt theo, quả nhiên không hổ là chương môn phái Nga Mĩ, trong nháy mắt lướt qua mấy đệ tử Nga Mĩ, một chân bay đến đập xuống đầu vai của một đệ tử, tay áo phát phới, đuổi theo ánh màu xanh lấp lờ, mũi kiếm hướng về sau lưng Vi Nhất Tiểu đâm tới.

Nhưng Vi Nhất Tiểu chạy cực nhanh, chiêu kiếm này chênh lệch cách người y khoảng một tấc, không thể đâm trúng, Vi Nhất Tiểu tuy ôm Tinh Hư, nhưng tốc độ phóng đi cấp tốc, không chút nào chậm hơn Diệt Tuyệt Sư Thái, y tựa hồ có ý định khoe khoang khinh công của mình, cũng không đi xa, cứ phi thân chạy đi vòng quanh mọi người, Diệt Tuyệt Sư Thái liền đâm theo mấy kiếm, trước sau gì cũng chạm tới trên người của y.

Trương Siêu Quần hừ một tiếng, lắc mình từ một bên khác tiến lên, vươn tay chụp lấy thanh trường kiếm từ tay một tên nữ đệ tử, nói nhanh:

– Đắc tội!

Hắn đuổi theo, nhưng lại không có muốn trực tiếp đấu cùng Vi Nhất Tiểu, trong đầu óc của hắn không chỉ hy vọng lần này có thể ngăn cản trận quyết chiến trên Quang Minh đỉnh, càng hi vọng có thể thu phục người của Minh Giáo để bản thân mình sau này sử dụng, ở trong nguyên bản, Trương Vô Kỵ kia có thể lên làm giáo chủ Minh Giáo, chẳng lẽ mình thì không thể sao? Nói không chừng, tương lai khai quốc Minh triều, hoàng đế không phải là xấu quỹ Chu Nguyên Chương, mà là anh minh thân võ Trương Siêu Quần đại soái ca thì sao! Nếu đã đến cái thế giới hư vô này, tại sao lại phải tình tượng? Nháo cái hoàng đế có tới thì làm, có gì mà không thể? Đến lúc đó, hậu cung mỹ nhân ba ngàn, ngất mất, mỗi ngày làm một cái, cũng phải chơi đến đến này năm cũng chưa xong a!

Thoảng qua, trong đầu Trương Siêu Quần đã là lóc qua vô số ý nghĩ, mắt thấy Vi Nhất Tiểu ngay phía trước, chân khí tập trung mãnh liệt đuổi tới trước, hấn duỗi tay một cái, một thoảng chạm được trên người Vi Nhất Tiểu, Vi Nhất Tiểu thấy kỳ lạ, tuy nói trong tay y ôm thêm một người, trong thiên hạ cũng khó có ai có thể bắt kịp được mình, sao đệ tử Võ Đang lại có bức này bán lĩnh!

Vi Nhất Tiểu bị Trương Siêu Quần cùng Diệt Tuyệt Sư Thái truy đuổi, tâm trí cũng bị phân tán, hiện giờ cũng không dám xằng bậy chủ quan, ra sức phóng nhanh, lại vượt qua Trương Siêu Quần.

Trong chốc lát, Vi Nhất Tiểu cùng Trương Siêu Quần và Diệt Tuyệt Sư Thái đã phi thân chạy hết ba vòng tròn lớn, mắt thấy Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ cần vượt lên một bước chân, thì mũi kiếm có thể đã thương được địch thủ, nhưng cứ mãi chênh lệch như thế một bước.

Vi Nhất Tiểu tuy rằng phóng trước, Diệt Tuyệt Sư Thái là từ phía sau đuổi tới, nhưng y trong tay còn ôm lấy một người, có thêm chướng ngại vật cản trở, cho nên khinh công tranh tài coi như đánh ngang hàng, nhưng so ra dù như thế nào, cũng là Diệt Tuyệt Sư Thái thua y một bậc.

Các đệ tử của phái Nga Mi thấy Tinh Huyền bị người ta bắt đi mà nằm yên trong lòng kẻ địch như một cái xác không hồn, không hề cử động chút nào, ai nấy đều lo lắng và kinh hãi vô cùng, mọi người khi mắt thấy Diệt Tuyệt Sư Thái là một cấp đại tông sư, nàng cùng Vi Nhất Tiểu ở trên đồi cát chạy gấp bay bay, nhưng cát bụi không có bay lên, đó là do trình độ khinh công cực cao mới có thể làm được, nhưng vị Võ Đang thiếu hiệp lại dĩ nhiên cũng có thể làm được, rõ ràng khinh công của hắn cùng sư phụ bọn họ ở cùng một trình độ, hai người tuy rằng đều đuổi không kịp người trong Ma Giáo, nhưng lại sánh vai cùng nhau, cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Kỷ Hiểu Phù cùng Đinh Mẫn Quân đều là ngạc nhiên đến cực điểm, đặc biệt là Đinh Mẫn Quân, nàng rất rõ ràng hơn về sâu cạn võ công của Trương Siêu Quần, ngày ấy ở Thiết Cầm Cự núi Côn Luân, Trương Siêu Quần cùng Ban Thục Nhân giao đấu, nội công không đạt tới như vậy cảnh giới như bây giờ, trong lòng nàng kinh nghi, nhưng cũng không tiện đề hỏi.

Chạy vội tới vòng tròn thứ tư, thì Vi Nhất Tiểu đột nhiên xoay người lại, hai tay duỗi ra, cầm trong tay đệ tử Nga Mi hướng về phía sau quăng lại, Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ cảm thấy một trận cuồng phong đập vào mặt, khí thế lực ném đi làm người ta không thể đương đầu, nàng ngưng khí dùng thế “Thiên cân trụ” trụ lại hai chân, nhẹ nhàng đỡ lấy người đệ tử, để qua ở một bên.

Lúc này Vi Nhất Tiểu cười dài ha hả nói :

– Lục đại môn phái vây đánh Quang Minh Đình có phải là dễ dàng như các người tưởng đâu?

Nói xong y hướng về phía bắc bay nhanh, lúc đầu khi cùng Trương Siêu Quần, Diệt Tuyệt Sư Thái truy đuổi thì dưới chân cát bụi không bay, lúc này Vi Nhất Tiểu lại dùng chân đuổi đá cát vàng tung bay, một đám bụi cuộn cuộn mịt mù, thanh thế uy mãnh, chẳng khác nào một cơn rồng vàng dài mười mấy trượng, làm che khuất hình bóng của Vi Nhất Tiểu.

Trương Siêu Quần định tiếp tục truy, nhưng thấy Diệt Tuyệt Sư Thái đã ngừng lại, cho nên hắn cũng ngừng truy, đi tới bên cạnh Diệt Tuyệt Sư Thái, thấy nữ đệ tử kia ngắt đi, nhưng là tính mạng không ngại, nên yên lòng, nói :

– Sư thái, đây là người Ma Giáo hướng về chúng ta thị uy, không cần để ý tới, chỉ vào một mình hắn, không thể nào lật nổi sóng lớn đâu!

Diệt Tuyệt Sư Thái nghiêm nghị nói :

– Siêu Quần, ngươi nói cũng đúng, chờ lục đại phái nhân mã đến đông đủ, những tên Ma Giáo tặc nhân có gì mà đáng sợ!

Chúng đệ tử Nga Mi dồn dập vây quanh, Trương Siêu Quần lúc này trong đầu vẫn đang tính toán nên làm sao hóa giải trận quyết đấu này, lặng lẽ không nói, Diệt Tuyệt Sư Thái hơi mỉm cười nói :

– Siêu Quần, khinh công của ngươi rất tốt, Trương chân nhân truyền thụ Võ Đang Cửu Dương thần công cho ngươi à?

Nguyên lai, Diệt Tuyệt Sư Thái vừa rồi ở truy đuổi Vi Nhất Tiểu, cũng nhìn ra nội công của hắn cùng Nga Mi Cửu Dương thần công bắt nguồn từ một mạch xuất xứ, nàng cũng không biết, sở học Trương Siêu Quần cũng không phải là từ những mảnh ghép rời từ Cửu Dương Chân Kinh của Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, mà sở học của hắn, đúng là chính tông nguyên bản của Cửu Dương Chân Kinh.

Trương Siêu Quần nói :

– Tiểu bối có chút kỹ năng, khiến cho sư thái cười chê rồi.

Diệt Tuyệt Sư Thái thấy hắn khiêm tốn, lại càng hài lòng, hướng về những nữ đệ tử từng người nhìn lại, đúng là không có một ai võ công có thể trên hắn, trong lòng càng sâu muộn, sau khi để chúng đệ tử đi nghỉ ngơi, trong đêm còn lại, Vi Nhất Tiểu cũng không có xuất hiện nữa.

Ngày kế tiếp đi về hướng tây, đi hơn bốn mươi dặm, đến giữa trưa, thái dương ở trên đỉnh đầu, nóng bức dị thường, chính trong thời khắc, hướng tây bắc bỗng truyền đến mơ hồ tiếng binh khí chạm nhau cùng tiếng hô quát, mọi người không đợi Diệt Tuyệt Sư Thái cùng Đại sư tỷ Tinh Huyền hạ lệnh, tất cả đều tăng nhanh bước chân, hướng về phía tiếng động đi nhanh.

Không lâu, phía trước mặt xuất hiện mấy hình bóng nhảy lên lẫn nhau kịch đấu, chạy vội tới gần, thì thấy là ba đạo nhân áo bào trắng cầm trong tay binh khí, vây công một vị thư sinh trung niên, ba đạo nhân này bên ống tay áo tay trái trên đều thêu ba ngọn lửa màu đỏ, hiển nhiên là người của Ma Giáo, trung niên thư sinh kia tay trường kiếm, ánh kiếm lấp loé, cùng ba đạo nhân đánh thật là kịch liệt, lấy một địch ba, nhưng trung niên thư sinh kia không hề rơi xuống thế hạ phong một chút nào.

Diệt Tuyệt Sư Thái cùng Trương Siêu Quần và Kỷ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân đi chung một chỗ, khẽ nói :

– Thì ra Ân lạc hiệp so với chúng ta đã đến sớm hơn chút.

Trương Siêu Quần ngăn ra, lúc này hắn mới biết, trung niên thư sinh kia chính là Ân Lê Đình.

Trương Siêu Quần lặng lẽ hướng về phía Kỳ Hiểu Phù nhìn lại, Kỳ Hiểu Phù trong mắt hồ hững, không có một chút nào chấp chồn tâm tình, Trương Siêu Quần âm thầm phỏng đoán, cũng không biết trong lòng nàng, là từng có một đoạn tình với Dương Tiêu trọng yếu, hay là cuối cùng đối với Ân Lê Đình trọng yếu, hoặc là ngày ấy nàng đã cùng với mình đã từng có chuyện tình một đêm, trong lòng nàng có để lại một chút vị trí nào? Nghĩ tới nghĩ lui, không tìm ra được manh mối, đệ tử đều phái Nga Mi đều ở bên cạnh, cũng là không cách nào hỏi, hắn liền quay đầu hướng về phía Ân Lê Đình nhìn lại.

Trường kiếm của Ân Lê Đình càng đánh càng nhanh, đột nhiên chàng ta quay mình lại hét lớn một tiếng, mọi người chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, ngực của một đạo sĩ Ma Giáo đã bị đâm thủng.

Các đệ tử của phái Nga Mi không sao nhận được khê thất thanh kêu la:

– Thế kiếm này là Thuận Thủy Thôi Châu, đó chính là một thế kiếm rất tuyệt của phái Võ Đang ...

Các đệ tử của phái Nga Mi đứng ở đằng xa xem hai bên đánh nhau nhưng không tiến lên trợ giúp.

Hai tên đạo sĩ Ma Giáo còn lại, thấy bên mình đã có một người bị thương mà đối phương lại có người giúp sức nên cả hai đã hoảng sợ rồi, đột nhiên chúng cùng kêu rú lên một tiếng thật lớn, chia nhau theo hai hướng nam bắc mà đào tẩu.

Ân Lê Đình đuổi theo đạo sĩ chạy về phía nam.

Kinh công của Ân Lê Đình cao siêu hơn đối phương rất nhiều nên Ân Lê Đình chỉ chạy bảy tám bước đã tới sau lưng kẻ địch liền, Ân Lê Đình giờ chường lên nhắm lưng của đạo sĩ đó đánh luôn, đạo sĩ ấy quay song đao trở lại chống đỡ, muốn cùng Ân Lê Đình lưỡng bại câu thương, các đệ tử của phái Nga Mi trông thấy Ân Lê Đình cùng lúc một mình, khó có thể đuổi theo kịp cùng lúc hai đạo sĩ, vì tên đạo sĩ chạy về hướng bắc kinh công cao siêu vô cùng, càng chạy càng nhanh.

Ai cũng đoán chắc với tình thế này chờ tới khi Ân Lê Đình giết chết được kẻ địch ở phía nam thì không thể đuổi kịp tên thứ hai đã đào tẩu về hướng bắc.

Các đệ tử phái Nga Mi đã coi người Ma Giáo như kẻ thù nên ai nấy đều đưa mắt nhìn về phía đại sư tỷ Tĩnh Hư để chờ nàng ra lệnh đi đón bắt tên đó. Hơn nữa có mấy nữ đệ tử ngày thường chơi rất thân với Hiểu Phù, biết Ân Lê Đình đã từng có hôn ước với Hiểu Phù, vì vậy Ân Lê Đình của phái Võ Đang có quan hệ đặc biệt với phái Nga Mi, mà Hiểu Phù thì bị Quang Minh tả sứ Dương Tiêu của Ma Giáo đâm ô cho nên ai nấy lại càng thương cảm Ân Lê Đình hơn, chỉ muốn giúp được một tay, đại sư tỷ Tĩnh Hư cũng trù trừ không biết nên định đoạt ra sao cho phải.

Nàng nghĩ thầm:

– Địa vị của Võ Đang lục hiệp rất lớn, ở trong võ lâm, chàng được tôn sùng biết bao, nếu chàng ta không lên tiếng cầu giúp, mà ta bỗng nhiên ra tay bắt họ kẻ địch kia cho chàng như vậy rất bất kính với chàng.

Nàng ta vì nghĩ như vậy nên không ra lệnh cho các sư muội sư đệ đuổi bắt tên đạo sĩ nọ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chỉ Nhược Muội Muội

Ngay vào lúc này, Trương Siêu Quần hét lớn một tiếng, kêu lên :

– Lục sư huynh, tiểu đệ đến trợ giúp đây!

Từ xa xa, bóng dáng Ân Lê Đình nhoáng lên, song chường chậm rãi, đạo nhân kia song đao vung vẩy, ánh đao lấp loé, liều mạng chống trả.

Trương Siêu Quần hai chân đạp nhanh, đạo sĩ Ma giáo chạy trốn phía bắc kinh công thật là tuyệt vời, chúng đệ tử Nga Mi đều lo lắng vị Võ Đang Trương công tử này đuổi không kịp, âm thầm thay hân sốt ruột, chỉ riêng có Diệt Tuyệt Sư Thái hoàn toàn tự tin, nàng tuy chưa từng thấy Trương Siêu Quần triển khai võ công, nhưng về phương diện trình độ kinh công của hân, đã là có thể cùng mình sánh vai cùng nhau, đuổi theo đạo sĩ kia, dĩ nhiên là không thành vấn đề của hân.

Lúc này, Ân Lê Đình bên kia đã phân ra được thắng bại, chỉ thấy đạo sĩ Ma Giáo cùng y triển đầu thân thể loạn choạng, giống như là uống rượu say vậy, song đao bỏ xuống, hai tay trên không trung múa tung loạn trào, Ân Lê Đình không để ý đến y nữa, tự mình xoay người hướng về phía mọi người phái Nga Mi đi tới, Ân Lê Đình mới đi vài bước chân, đạo sĩ kia rên lên một tiếng, ngã ngửa lên trời, nằm bất động, còn Ân Lê Đình dùng thủ pháp gì đem hân đánh gục, thì ai cũng không có nhìn thấy rõ.

Bây giờ Diệt Tuyệt Sư Thái cũng gật đầu, quay đầu nhìn Kỳ Hiểu Phù, trong lòng thờ dài, Kỳ Hiểu Phù bị ma giáo Quang Minh tả sứ Dương Tiêu làm nhục, đương nhiên là không thể tái giá gả cho Hân Lê Đình, cũng là do Kỳ Hiểu Phù không có phúc phận.

Diệt Tuyệt Sư Thái lại là nghĩ đến, phái Võ Đang có Võ Đang thất hiệp, mỗi người trên người đều có tuyệt nghệ, võ nghệ cao cường, này Ân Lê Đình võ công đã là như vậy, bên kia Trương Siêu Quần cũng là như thế, còn phái Nga Mi thì năm nào mới có truyền nhân tuyệt thế đây?

Lại nhìn hướng về bên kia Trương Siêu Quần, chỉ thấy thân hình hần như gió, bạch y tung bay, tư thế tiêu sái phiêu dật, khác nào nước chảy mây trôi, càng đuổi càng gần, không lâu lắm, đã bắt kịp đạo sĩ kia, mắt thấy trốn không thoát, đạo sĩ hét lớn một tiếng, xoay người lại đâm kiếm, Trương Siêu Quần vừa rồi nghe thấy đệ tử Nga Mi thân phục Ân Lê Đình, nên hần cũng có ý định thể hiện bộc lộ ra tài năng, vẫn không dừng bước, trực tiếp hướng về đạo nhân thừa thế phi thân lên thật cao, lấy tốc độ cực nhanh ở giữa không trung, rồi nín thở dừng lại, thân thể xoay chuyển, đạo sĩ kia vùng kiếm đâm lên lòng bàn chân hần, Trương Siêu Quần một chân đá văng ra thân kiếm, rơi xuống đất, tiếp theo một chiêu “Mộc Lan Loan Cung” cánh tay như sóng vỗ, trùng điệp tấn công, chiêu thức uyển chuyển tinh xảo, đạo sĩ kia hoa cả mắt, đứng ngẩn ra, đột nhiên một cánh tay hần duỗi ra vô mạnh, đạo sĩ chỉ cảm thấy thân thể nhẹ đi, văng lên giữa không trung, không chờ rơi xuống đất, Trương Siêu Quần đã là bay lên, thân thể quay 360 độ, nộ quát một tiếng, một cước tung ra, đạo sĩ kia bị đá bay xa tầm hai trượng rơi xuống đất, máu tươi phun mạnh, nằm im không nhúc nhích, Trương Siêu Quần thân thể như ngọc, áo trắng như tuyết,, không nói ra được hết nét anh dũng tiêu sái.

Chúng đệ tử Nga Mi nhìn đến mê mẩn hoa mắt, Diệt Tuyệt Sư Thái trước mặt Ân Lê Đình lớn tiếng :

– Giỏi! Thật khinh công! Thật quyền pháp! Thật cước pháp!

Vừa rồi Trương Siêu Quần cố ý chứng tỏ võ công của mình, liền tiếp sử dụng ba thế công phu, xem qua thật là làm cho lòng người dao động, Ân Lê Đình nhìn thấy cũng rõ ràng, liền tiếp là ba loại võ công khác nhau.

Ân Lê Đình hướng về Diệt Tuyệt Sư Thái khom mình hành lễ, nói rằng :

– Đại sư huynh tề phái suất lĩnh các sư đệ cùng đệ tử đời thứ ba, tổng cộng 32 người, đã đến bên chân núi nhất tuyến rồi, văn bối phụng mệnh Đại sư huynh, tới đón tiếp quý phái.

Diệt Tuyệt sư thái hỏi:

– Tốt lắm! Như vậy phái Võ Đang đã tới trước, chẳng hay quý phái đã đấu với Ma Giáo mấy trận rồi?

Ân Lê Đình trả lời:

– Tề giáo đã giao chiến ba lần với Mộc, Hỏa hai kỳ của Ma Giáo và đã giết chết được mấy tên yêu ma, thất sư đệ Mạc Thanh Cốc cũng đã bị thương nhẹ...

Diệt Tuyệt Sư Thái gật đầu mấy cái.

Sư thái tuy nghe Ân Lê Đình nói rất thường như vậy, nhưng sư thái biết sự thật có lẽ ba trận đấu ấy thế nào cũng khốc liệt lắm, chứ chẳng phải tầm thường như vậy đâu, với tài ba của phái Võ Đang như thế, mà vẫn chưa giết chết được trưởng kỳ sứ của Ma Giáo mà Mạc Thanh Cốc lại còn bị thương, như vậy dù không được tận mắt xem các trận đấu nhưng đủ rõ chúng khốc liệt như thế nào rồi.

Ân Lê Đình lên tiếng hỏi tiếp:

– Chẳng hay quý phái đã dò xét được thực lực của Quang Minh Đình chưa? Nghe nói Bạch Mi Giáo và các chi phái Ma Giáo khác như Cửu Độc hội chẳng hạn đã đem binh tới Quang Minh Đình cứu viện, có người còn nói Thanh Dực Bức Vương và Từ Sam Long Vương cũng đã tới rồi.

Diệt Tuyệt Sư Thái thấy Ân Lê Đình nói vậy ngăn người giấy lát rồi mới hỏi tiếp:

– Từ Sam Long Vương cũng đã tới rồi đấy à?

Hai người vừa đi sát cánh bên nhau vừa trò chuyện còn các đệ tử theo sau nhưng còn cách hai người rất xa, không dám nghe chuyện của hai người.

Ân Lê Đình nhìn hướng về Trương Siêu Quần đang nhanh chân đi đến, mỉm cười nói :

– Sư thái, không nghĩ tới quý phái có đệ tử võ công bậc này, thật đáng ngưỡng mộ.

Diệt Tuyệt Sư Thái trong lòng cảm giác khó chịu, ngượng ngừng nói :

– Ân lục hiệp không biết hần sao? Hần chính là sư đệ của ngươi mà!

Ân Lê Đình ngạc nhiên hỏi :

– Lẽ nào hần chính là Trương Siêu Quần?

Thì ra Trương Tam Phong dù chưa chính thức thu hần làm đồ đệ, nhưng khi Trương chân nhân qua trở lại Võ Đang sơn, liền đem chuyện này nói cho sáu đệ tử còn lại biết được.

Ân Lê Đình chỉ nghe sư phụ nói vị sư đệ chưa từng gặp mặt này, ngoại công cực cao, còn nội công thì hầu như không có, vậy mà vừa rồi thì nhìn thấy, hoàn toàn không phải là như vậy, xem hần biểu diễn khinh công và công phu quyền cước, nội công tu vi tuyệt không kém mình, trong lòng kinh ngạc, liền

suy đoán có phải là mấy năm qua hần từ nơi nào khác đạt được cái gì kỳ ngộ.

Diệt Tuyệt Sư Thái bỗng nhiên hỏi :

– Ân lục hiệp, người sư đệ này còn chưa chính thức báỉ sư chứ?

Ân Lê Đình lắc đầu nói :

– Vẫn chưa có, vì lẽ đó vẫn bồi còn không nhận ra hần.

Diệt Tuyệt Sư Thái mỉm cười nói :

– Vậy thì tốt rồi, chờ sau khi lục đại phái tiêu diệt loại ma giáo yêu nghiệt này, ta tự mình đi một chuyến đến Võ Đang sơn.

Ân Lê Đình chần động, nghe khẩu khí Diệt Tuyệt Sư Thái, hình như là muốn đi gặp sư phụ để nhận lấy thiếu niên mặc bạch y này, chẳng lẽ nào muốn hần cải đầu về phái Nga Mi? Phái Võ Đang thanh danh ở trên phái Nga Mi, nằng lẽ nào không phải là không biết, muốn bát sư đệ này đầu nhập phái Nga Mi, Trương Siêu Quần làm sao mà đáp ứng?

Diệt Tuyệt Sư Thái lại nói :

– Bản phái từ lúc Quách tổ sư thành lập tới nay, chức chương môn, thông lệ là do nữ tử đảm nhiệm, đừng nói nam tử không được, chính là ra các phụ nhân đã thành gia lập thất, cũng không thể đảm nhiệm chức chương môn, bất quá ta quan đưa nhỏ này thiên tư thông minh, thực là có thể đào tạo thành bậc chi tài, qua một thời gian, nhất định có thể trở thành là một đại tông sư, phái Nga Mi của ta nói không chừng có thể ở trên tay hần phát dương quang đại.

Ân Lê Đình trong lòng rung động, y vạn nhất không nghĩ tới Diệt Tuyệt Sư Thái còn muốn đem y bát truyền cho thiếu niên bạch y này, chuyện này quả thật là khó mà tin nổi, đang tự trong lòng khó hiểu, chợt thấy cách đó không xa, một bóng người quen thuộc xoay đi, trong lòng Ân Lê Đình ầm nhẩy một cái, run giọng nói :

– Hiểu... Kỳ cô nương!

Kỳ Hiểu Phù quay đầu lại, trên mặt mang theo một sự bình tĩnh, mỉm cười nói :

– Hân lục hiệp, xin chào...

Nàng nói câu này xong, liền xoay người bước đi, Ân Lê Đình trong lòng trống rỗng, ruột gan rối bời.

Mắt thấy chúng đệ tử phái Nga Mi đón bát sư đệ đi tới, Ân Lê Đình hơi chần chờ, vốn định rời đi theo Kỳ Hiểu Phù, nhưng thấy đồng môn sư đệ, liền bất chuyện cũng không có, thì lại chả ra gì cả, trong lòng Ân Lê Đình than khổ một tiếng, cùng đến tiếp Trương Siêu Quần, nhưng trong mắt y thì chỉ có Kỳ Hiểu Phù thướt tha bóng lưng kia, không còn cách nào khác, chỉ ngóng trông nàng có thể quay đầu lại nhìn tới hướng mình một chút...

Giờ khắc này Trương Siêu Quần trong lòng thật là đắc ý, nhưng trên mặt biểu hiện bình thản như nước giếng cổ không dao động, thanh nhã thông dong, đi tới người Diệt Tuyệt Sư Thái trước, mỉm cười nói :

– May mắn không làm nhục mệnh, tiểu bối đã đánh chết hần.

Khi ngừng đầu thì thấy đám đệ tử Nga Mi nhìn mình, trong mắt đầy kính nể, có những nữ đệ tử kia tuổi trẻ, hai mắt tỏa ánh sáng, có mấy phản ánh nóng mũi vị nữ lang, hần không khỏi cả kinh.

Diệt Tuyệt Sư Thái cười nói :

– Siêu Quần, vừa nãy đánh rất tốt... rất tốt, người đến gặp Ân sư huynh của người đi.

Trương Siêu Quần giờ mới nhìn kỹ Ân Lê Đình, một trong những truyền thuyết của phái Võ Đang, chỉ thấy Ân Lê Đình vẻ mặt đầy phong trần, hai bên mái tóc đã hoa râm, nhưng khuôn mặt rất anh tuấn, tuy rằng nhìn qua tuổi đã có tầm 37, 38 tám tuổi, vẫn là không mất đi phong thái thanh tú...

– Lục sư huynh, tiểu đệ Trương Siêu Quần kính bái.

Trương Siêu Quần khom mình hành lễ.

Ân Lê Đình hầy còn ngờ ngác si ngốc nhìn theo bóng dáng Kỳ Hiểu Phù, như là mất điếc tai ngơ, đồng loạt các đệ tử phái Nga Mi hướng về y nhìn lại, thấy ánh mắt của y để đến nơi nào, trong lòng mọi người đều là rõ ràng, Diệt Tuyệt Sư Thái thờ dài trong lòng, đáy lòng cảm thán “ oan nghiệt... oan nghiệt “ liên tục.

Các đệ tử Nga Mi liếc nhìn nhìn Ân Lê Đình, lại liếc nhìn nhìn Kỳ Hiểu Phù, đều là tiếc hận cho cả hai.

Kỳ Hiểu Phù mặt ửng đỏ, đi về phía trước vài bước, rồi trốn tránh ở phía sau Đình Mẫn Quần, lúc này Ân Lê Đình mới phục hồi tinh thần lại.

– Bát sư đệ ngươi khỏe!

Ân Lê Đình nén lại tâm tình gợn sóng của mình, mỉm cười nói.

Trương Siêu Quần mặt mày hớn hờ, nói :

– Vừa rồi tiểu đệ thấy lục sư huynh thần uy凛凛, nhất thời ngửa ngáy tay chân, tùy tiện ra tay, mong rằng lục sư huynh đừng trách tiểu đệ.

Ân Lê Đình tính cách đạm bạc đơn giản, đương nhiên sẽ không đem việc nhỏ này để ở trong lòng, trong Võ Đang thất hiệp, mọi người tính cách không giống nhau, Tống Viễn Kiều hiền hoà, Du Liên Châu nghiêm túc, Dư Đại Nham chặt chẽ, Trương Tùng Khê cơ trí, Trương Thúy Sơn nho nhã, Mạc Thanh Cốc cương trực, tính tình mềm yếu chính là Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình xử sự không hề có chủ kiến, chỉ nghe theo chủ ý của đại sư huynh, y theo chính cách làm, vấn đề ứng phó không được thì tìm cách tránh né, Ân Lê Đình tuy rằng có nhược điểm này, nhưng là người giàu tình cảm, đa tình, Trương Siêu Quần biết rõ điểm này, cho nên vừa rồi mới ra tay hỗ trợ, nếu tùy tiện thay đổi người sư huynh nào khác, hẳn đương nhiên sẽ không dám tự tiện thể hiện bản lĩnh của mình.

– Sư đệ võ công cao minh, khinh công, quyền kỹ đều là thượng thừa, ngu huynh cao hứng còn đến không kịp, sao lại trách chứ?

Ân Lê Đình cười ha ha.

Trương Siêu Quần khen :

– Sư huynh quá khen rồi, trong khoảng khắc sư huynh giao đấu với đạo sĩ Ma Minh, thủ pháp thực là cao minh, quý thần khó lường, không biết sư huynh sử dụng chính là quyền pháp gì vậy?

Ân Lê Đình sắc mặt hơi đỏ lên, nói :

– Đó là chiêu thức trong Võ Đang Miên Chưởng, sư đệ tương lai cũng có thể học được.

Trương Siêu Quần hữu tâm tăng bốc Ân Lê Đình, nên nói :

– Nguyên lai sư huynh võ công đã đạt đến mức độ này, tiểu đệ kém quá xa.

Lúc này, Diệt Tuyệt Sư Thái chen lời nói :

– Hai người các ngươi sư huynh đệ ở đây, ngươi khen ta, ta thôi phòng ngươi, chỉ là lãng phí thời gian.

Ân Lê Đình trên mặt càng đỏ, Trương Siêu Quần cười hì hì, nói :

– Sư thái, ngài là một đại tông sư, sư huynh đệ tiểu bối lần đầu tiên gặp gỡ, lẫn nhau thôi phòng một phen, lẫn nhau có mặt mũi, sư thái ở bên cạnh phải khen thêm hai câu mới đúng chứ, ví như cứ nói. Võ Đang Ân lục hiệp võ công cao cường, đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, lại khen tiểu bối, Trương bát hiệp cũng là hậu tú chi nhân, nhất hậu chắc chắn là một phen thành tựu, khả khả... sư huynh đệ tiểu bối sẽ thiếu nợ sư thái một lời khen, tương lai sau này truyền ra ngoài, chúng ta ai nấy đều có mặt mũi, sư thái thấy có đúng hay không?

Bốn phía Nga mi đệ tử đồng loạt nở nụ cười, Diệt Tuyệt Sư Thái cũng mỉm cười nói :

– Đúng đấy, phái Võ Đương Trương bát hiệp võ công tốt nhất, mọi thứ đều tốt, đặc biệt là thể hiện công phu, tài năng xuất chúng.

Mọi người ai cũng vui vẻ cười, ngay cả Kỳ Hiểu Phù không hé miệng nói chuyện cũng là không nhịn được cười, trong đám đệ tử, Tĩnh Huyền, Tĩnh Chiêu đã đi theo Diệt Tuyệt Sư Thái hơn 20 năm, cũng chưa từng gặp Diệt Tuyệt Sư Thái nói như vậy, lúc này cười đầu cùng này Võ Đương Trương bát hiệp, đúng là hiếm thấy...

Đang lúc này phía đông bắc bỗng nhiên có ánh sáng xanh bốc lên giữa bầu trời.

Ân Lê Đình liền nói:

– Đó là ngọn lửa báo hiệu của phái Võ Đương, sư đệ của văn bối có thể đang bị kẻ địch bao vây cũng nên.

Ân Lê Đình vừa nói vừa xoay người hướng về Diệt Tuyệt Sư Thái khom lưng hành lễ, Trương Siêu Quần thấy vậy cũng vội vàng nói :

– Sư huynh, tiểu đệ cùng đi!

Ân Lê Đình gật gù đầu, hai người dắt tay nhau đồng hành, hướng về phía ngọn lửa xanh chạy đến.

Tĩnh Hư giờ tay lên ra lệnh, các đệ tử phái Nga Mi cũng đều đi theo sau ngay Ân Lê Đình, phái Nga Mi ghét hận Ma Giáo và lại là liên minh với phái Võ Đương, nay thấy sư đệ của Ân Lê Đình bị bao vây tất nhiên mọi người đi tiếp sức liền.

Mọi người tới gần thấy có ba người vây đánh một người như vừa rồi Ân Lê Đình đấu với ba tên Ma Giáo vậy, nhưng ba tên này lại ăn mặc lối tiểu đồng,

tay tên nào cũng cầm một thanh đơn đao, mọi người chỉ xem bọn người kia, đầu chừng vài hiệp ai nấy đều kinh hãi thán.

Ba người đó tuy ăn mặc võ phục theo lối tiểu đồng, nhưng võ công cao siêu không kém gì những tay cao thủ đệ nhất đương thời, ba người cứ quây quần vây lấy một thư sinh mà đánh trông không khác gì đèn kéo quân vậy, tuy thư sinh nọ đã kém thể, nhưng chiêu kiếm của chàng vẫn kín đáo, nhất thời chưa đến nỗi lâm nguy.

Trong khi bốn người đấu với nhau rất hăng thì có ba người mặc áo bào vàng, trên tay áo có thêu một bó lửa đỏ, chỉ đứng khoanh tay đứng nhìn thôi chứ không xông vào trợ giúp ba người kia, tất nhiên cả sáu người đó đều là người của Ma Giáo.

Sáu người đó chợt thấy Ân Lê Đình và bọn người phái Nga Mi tới, một người vừa béo vừa lùn trong bọn sáu người kia liền lớn tiếng nói:

– Sư huynh đệ họ Hán kia! Mấy vị đánh mãi mà không hạ nổi một tên tiểu tử, nên mau cụp đuôi bỏ chạy ngay đi! Lão phu sẽ giúp cho!

Một người trong bọn mặc quần áo lối tiểu đồng nổi giận đáp:

– Hậu Thổ Kỳ bỏ chậm nhất, vậy họ Hán này mời người hãy bỏ trước đi!

Diệt Tuyệt Sư Thái hừ một tiếng, nói :

– Chết đến nơi rồi, còn ở chính mình phe mình cãi nhau.

Trương Siêu Quần cung kính hỏi :

– Sư thái, mấy người kia là ai?

Diệt Tuyệt Sư Thái nói :

– Ba tên kia là nô bộc của Bạch Mi Ứng Vương Hân Thiên Chính, tên họ của chúng là Hân Vô Phúc, Hân Vô Lộc, Hân Vô Thọ đấy.

Trương Siêu Quần kinh ngạc vô cùng:

– Ba tên nô bộc mà đã lợi hại như vậy...

Diệt Tuyệt Sư Thái lại tiếp:

– Ba tên này vốn là những đại đạo khét tiếng trong hắc đạo, chứ có phải là những tên nô bộc tầm thường đâu? Còn sáu tên mặc áo bào vàng kia đều là yêu nhân Ma Giáo thuộc Hậu Thổ Kỳ. Có lẽ tên béo lùn vừa lên tiếng nói là Nhan Bồn, chương kỳ sư của Hậu Thổ Kỳ, sư phụ thường nói, năm chương kỳ sư của Ma Giáo vì tranh ngôi Giáo Chủ đã bất hòa với Bạch Mi Giáo từ lâu rồi.

Diệt Tuyệt Sư Thái nói tới đây, thì đã thấy thư sinh nọ đang ngộ hiểm liên tục.

Bỗng nghe thấy kêu “xoẹt” một tiếng, tay áo bên trái chàng đã bị lưỡi đao của Vô Thọ cắt đứt một đoạn.

Đang lúc này, Ân Lê Đình đã la hét to một tiếng, chớp nhoáng phóng ra, Trương Siêu Quần kêu lên :

– Sư huynh, chờ tiểu đệ!

Bóng trắng lại lóe lên, cả hai liền xông lên trên, hai người võ công cỡ nào tuyệt đỉnh, ba tên nô bộc của Hân Thiên Chính thấy đang người đông thể mạnh, đối phương đột nhiên nhảy ra hai người, nhìn thân pháp tốc độ, biết đều là võ công cao cường, lúc này, Ân Lê Đình đã giành đến trước đến, rú lên một tiếng thật lớn rồi múa trường kiếm xông lên tấn công Hân Vô Thọ.

Vô Thọ liền giơ đao lên chống đỡ.

Đao kiếm chạm nhau kêu “keng” một tiếng, lúc này nội công của Ân Lê Đình hùng hậu hơn trước rất nhiều, nên con đao của Hân Vô Thọ bị cong như cái thước gấp vậy.

Vô Thọ kinh ngạc vô cùng nhảy sang một bên ba bước để tránh né, không muốn liều mạng, kêu lên :

– Chúng ta trước rút lui!

Còn lại hai người nghe hấn la lên, đồng loạt buông khỏi thư sinh kia, ba người đồng loạt hướng về phía bắc chạy đi.

Người béo lùn giơ tay lên vẫy một cái, tay của y cầm một cái cờ vàng thật lớn. cả năm người kia cũng lấy cờ ra phe phẩy, tuy bọn họ chỉ có sáu người nhưng tiếng cờ quạt gió kêu xào xạc thật là oai võ vô cùng, rồi bọn họ từ từ lui cả về phía bắc, vài người của phái Nga Mi thấy trận cờ đó kỳ lạ, ai nấy đều ngẩn người ra nhìn.

Trương Siêu Quần thấy cái kia kỳ trận quái dị, đang muốn đuổi theo, Ân Lê Đình kêu lên :

– Sư đệ, không đuổi giặc cùng đường.

Trương Siêu Quần ngăn ra, dừng lại, hỏi :

– Sư huynh, làm sao không truy? Bất quá chỉ có mấy người mà thôi.

Ân Lê Đình nói

– Mấy hôm trước huynh với Mạc thất đệ đuổi đánh Liệt Hóa kỳ cũng bị thiệt hại rất lớn, tóc và lông mày của Mạc thất đệ cũng bị cháy mất một nửa.

Nói tới đó Ân Lê Đình giơ tay trái ra vén tay áo lên mọi người xem, mọi người thấy cánh tay của Ân Lê Đình hãy còn vết sẹo bị cháy xem đỏ lôm, hai tên nam đệ tử của phái Nga Mi thấy võ công của Ân Lê Đình như thế mà còn bị thương như vậy nên cả hai đều kinh hãi.

Lúc này, thư sinh kia bước nhanh hướng đến ngòi quý chân trước mặt cô nương trẻ tuổi đang ngồi ở trên đất hỏi :

– Chỉ Nhược muội muội, người thế nào rồi?

Bỗng nhiên nghe đến “Chỉ Nhược” hai chữ, Trương Siêu Quần tâm thần đều run rẩy, không dám tin tưởng, hướng về cô nương trẻ tuổi kia đang ngồi trên lòng đất khô tàn nhìn lại

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tránh Ra Đó Là Thê Tử Của Ta

Chỉ thấy cô nương khẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần xuất thần, tròn bóng như ngọc, trong suốt như nước, ôn nhu mảnh mai, thấp giọng nói :

– Sư huynh, muội bị thương.

Sắc mặt trắng bệch, biểu hiện đau đớn, này không phải Chu Chỉ Nhược thì còn có thể là ai?

Thư sinh kia cúi người xuống, hòa nhã nói :

– Nơi nào bị tổn thương, để huynh xem một chút.

Trong ánh mắt của y tràn đầy ân tình, Trương Siêu Quần i cả người hầu như muốn bốc hỏa, lớn tiếng quát :

– Tránh ra! Thê tử của không ai có có thể nhìn được!

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ đều sững sờ.

Hiện trường bầu không khí cực kỳ quái dị, chúng nữ phái Nga Mi thấy cô nương kia thanh lệ như tiên tử, sắc đẹp thánh khiết, nhìn thấy liền có cảm tình, thân thể yêu kiều thướt tha, da thịt trắng nõn như trong suốt băng tuyết, đôi mắt tựa như ánh sao lấp lánh óng ánh, ai nấy đều không khỏi tự ti mặc cảm.

Diệt Tuyệt sư thái trong lòng cũng bừng tỉnh, thầm nghĩ :

“Thảo nào hôm qua hần không chịu muốn mình dẫn mối, thì ra cô nương xinh đẹp này là thê tử của hần, trong lòng sư thái không khỏi có chút thất vọng.

Ở phía sau Kỳ Hiệu Phù cùng Đinh Mẫn Quân càng là biểu hiện quái lạ, Kỳ Hiệu Phù từ lâu tâm như nước đọng, trong lòng không khỏi thoáng qua một luồng cảm giác ghen tuông, nhưng thấy cô nương kia khuôn mặt đẹp, chính nàng mặc dù là khi còn trẻ tuổi, cũng phải kém hơn mấy phần, trong lòng đủ loại cảm giác quanh quẩn, nhẹ nhàng thở dài, nàng tự cảm thán cho mình.

Đinh Mẫn Quân cũng thở dài, hai nàng cùng nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương đều nhìn thấy mấy phần phiền muộn.

Thư sinh kia sắc mặt đỏ bừng, vừa giận vừa sợ nhìn Trương Siêu Quần, biểu lộ rõ vẻ địch ý.

Chu Chỉ Nhược ngồi quý chân trên đất, này giờ bị người chặn lại tầm mắt, cho nên không nhìn thấy Trương Siêu Quần, nhưng lúc này nghe giọng nói này, không thể nào là quen thuộc hơn được, thân thể mềm mại run rẩy dữ dội, nửa mừng nửa lo, nũng nịu kêu lên :

– Là Siêu Quần ca ca sao? Có phải là Siêu Quần ca ca?

Trương Siêu Quần tách mọi người bước tới, hần liếc qua thư sinh kia một chút, rồi đi tới trước mặt Chu Chỉ Nhược, mỉm cười nói :

– Không phải là ta thì còn là ai? Chỉ Nhược, muội bị thương ra sao rồi?

Chu Chỉ Nhược đột ngột thấy hấn xuất hiện, mừng đến phát khóc, trong giây lát đó lệ đã rơi đầy trên khuôn mặt, nàng dang ra cánh tay, đưa lên, run rẩy kêu :

– Siêu Quần ca ca...

Trương Siêu Quần tình trùng mỹ nhân, cũng vô cùng cảm động, vội vàng nhanh tiến lên, đem Chu Chỉ Nhược thân thể mềm mại như không xương kia ôm vào trong ngực, khiến cho Trương Siêu Quần nhất thời cảm giác “Thật là sướng khoái”....

– Siêu Quần ca ca...ca ca sao không trở về Vô Đang sơn thăm muội?

Chu Chỉ Nhược mềm giọng nũng nịu, Trương Siêu Quần cả người sung sướng, linh hồn không biết giờ đang ở nơi nào.

– Ta sao lại không muốn về thăm muội? Mỗi ngày đều nghĩ, nghĩ đến muốn điên rồi, thế nhưng... ta còn phải dẫn Vô Kỳ đi chữa bệnh...

Trương Siêu Quần đột nhiên ngậm miệng ngay lại, đến lúc này, hấn mới nhớ tới, chính mình mới đi đến Quang Minh đỉnh để đón Trương Vô Kỳ, mà hiện tại, mình đang cùng người của lục đại phái đồng hành, muốn đi tiêu diệt Minh Giáo! Ông trời ạ, tại sao ta đem chuyện này quên mất đi rồi!

Trương Siêu Quần cả người toát mồ hôi lạnh, nếu người của Minh Giáo biết, chẳng phải là sẽ nắm Trương Vô Kỳ làm con tin? Nếu cho là bọn họ không làm như thế, thì cũng bị người của phái Vô Đang biết mình để cho Trương Vô Kỳ đi tới Quang Minh đỉnh trước đó, tám- chín phần cái tên Trương bát hiệp này liền sẽ không có ai ngó tới nữa, Trương Tam Phong hơn một trăm tuổi còn không chừng, tức giận đến thổ huyết, không... không... thể để cho bọn họ biết được, cho nên Trương Siêu Quần vội vàng đánh trống lảng :

– Muội nơi nào bị thương, để ta xem một chút.

Chu Chỉ Nhược nhìn lên chung quanh, mặt ửng hồng, e thẹn nói :

– Siêu quần ca ca...nơi này... nơi này... làm sao vậy xem được?

Trương Siêu Quần cười khà khà, nói :

– Vậy đơn giản, chúng ta tìm một chỗ không người, từ từ xem.

Chu Chỉ Nhược càng xấu hổ, khẽ sáng giọng :

– Ca ca còn nói! Muội sau này không thêm nhìn mặt ca ca!

Trương Siêu Quần mỉm cười, đưa tay bắt mạch cho nàng, quả nhiên là bị nội thương, hấn đau lòng, cau mày nói :

– Muội ngồi im chớ lộn xộn, để ta chữa thương cho muội.

Một luồng nội lực thuần khiết chậm rãi đưa vào trong cơ thể nàng, Chu Chỉ Nhược liền cảm giác được kỳ kinh bát mạch cùng bên trong đan điền ấm áp, không nói ra được sự thoải mái, trong lòng nàng kinh ngạc cực điểm, không biết trong thời gian ngắn ngủi 4 năm qua hấn làm gì mà bên trong võ công tiến nhanh như vậy, chốc lát sau, Trương Siêu Quần buông tay ra, nói :

– Có tốt hơn chút nào không?

Chu Chỉ Nhược âm thầm điều tức, vui vẻ nói :

– Quả nhiên được rồi, Siêu Quần ca ca, nội lực của ca ca thật mạnh.

Trương Siêu Quần nói :

– Đó là đương nhiên, phu quân của muội thì phải anh minh thần võ chứ.

Chu Chỉ Nhược trên mặt đỏ một mảnh, xùy xùy nói :

– Ca ca cứ kêu loạn, muội... muội vẫn còn chưa có gả cho ca ca đấy!

“Khục..khục...”

Rất cục có người không chịu nổi bọn họ hai người cứ thân mật không coi ai ra gì...

Ân Lê Đình gọi thư sinh kia đang mặt lúc đỏ, lúc xanh lồi lại, nói :

– Thanh Thư, nhanh bái kiến sư thái cùng các vị sư bá, sư thúc.

Tổng Thanh Thư bước lên, quỳ xuống hướng về Diệt Tuyệt sư thái hành lễ..

Trương Tam Phong quá trăm tuổi, bối phận so với Diệt Tuyệt sư thái không đồng lứa.

Ân Lê Đình chỉ vì cùng với Kỷ Hiểu Phù từng có hôn nhân ước hẹn, nên mới so với Diệt Tuyệt sư thái xem như thấp hơn vai vế, nếu như Trương Tam Phong cùng với tổ sư Quách Tường phái Nga Mi ngang hàng, thì Diệt Tuyệt sư thái vai vế còn thấp hơn hai bậc.

Cũng may Võ Đang và Nga Mi môn hộ đều khác biệt, không so sánh vai vế lẫn nhau, mỗi người dựa vào tuổi tác, thuận miệng kêu loạn.

Mọi người vừa rồi mới thấy Tổng Thanh Thư đấu với 3 huynh đệ hồ Ân, kiểm pháp luật nghiêm cẩn, chiêu số tinh kỳ, xác thực là vô cùng phong độ, vừa rồi mọi người trông thấy y một mình đấu với ba anh em họ Hán, pháp độ nghiêm can, thế võ tinh kỳ, đúng là một đệ tử danh môn chính phái có khác, bởi ba tay cao thủ vây đánh như thế chàng vẫn không hề nao núng chút nào thật là hiếm có, lúc này khi y đi tới tới gần vừa nhìn, ai nấy thấy mặt mũi y rất thanh tú, ngoài vẻ đẹp ra còn có khí độ hiên ngang nữa nên ai thấy chàng cũng có thiện cảm ngay. trong lòng mọi người không khỏi khen thầm :

– Tốt lắm một thiếu niên anh tuấn!

Bây giờ mọi người được trông thấy y không ngờ lại là một thanh niên trẻ tuổi và đẹp trai đến thế cho nên ai nấy đều râm rộ bàn tán.

Ân Lê Đình nói :

– Đây là nhi tử của Đại sư huynh, tên gọi là Tổng Thanh Thư.

Tĩnh Huyền nói :

– Thời gian gần đây có nghe đến hiệp danh Ngọc Diện Mạnh Thường Tổng thiếu hiệp trên chốn giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, tể người giải khổn, hôm nay mới diện kiến, rất là vinh hạnh.

Chúng đệ tử Nga Mi khê bàn luận, trên mặt đều có tâm ý “quả nhiên danh bất hư truyền” thán phục.

Sau khi Tổng Thanh Thư chào hỏi xong, Ân Lê Đình lúc này ho khan mấy tiếng, nhắc nhở cho Trương Siêu Quần, Chu Chi Nhục bọn họ đang thân mật phải chú ý.

Chu Chi Nhục trên mặt mây hồng gần đầy, tiến lên, hướng về Diệt Tuyệt sư thái dịu dàng cung bái, giọng nói thanh như chim hoàng oanh, nói :

– Tiểu bối đệ tử Võ Đang Chu Chi Nhục, bái kiến các vị sư thúc, sư bá.

Diệt Tuyệt sư thái bỗng nhiên nhớ lại, Trương Siêu Quần vừa nhìn thấy chính mình thì liền nhắc qua tên của nàng, hôm nay thấy nàng thân hình thon dài, đẹp hoa như chi lan bách hợp, khiến cho người vừa thấy liền yêu thích, Diệt Tuyệt sư thái âm thầm ước ao người đệ tử thanh tú của phái Võ Đang này.

Chu Chi Nhục quả nhiên là người gặp người thích, đệ tử tục gia phái Nga Mi dòn dập vây quanh nàng nói chuyện, Chu Chi Nhục ngược lại cũng trấn định như thường, từng người đáp lại, không chút nào mất vẻ tự nhiên, rất có phong cách cao quý.

Còn ở một bên khác, thì không hữu hảo như thế, Ân Lê Đình để Tổng Thanh Thư đến bái kiến bát sư thúc Trương Siêu Quần, Tổng Thanh Thư về mặt bắt đắc dĩ, quả thực chính là chồng chất đồ kị

Trương Siêu Quần làm sao không biết tiểu tử này hiện tại là đang ăn dấm chua, nhìn khuôn mặt y như là chết cha chết mẹ, Trương Siêu Quần quả thực là đã nghĩ đến chuyện dấm một quyền trên khuôn mặt trắng nõn của y một cái, nhưng ngoài miệng vẫn là cười hi hi nói :

– Thanh Thư hiền đệ, có được hình dạng quả nhiên là đẹp như Phan An, Ngọc Diện Mạnh Thường danh hiệu này, hoàn toàn xứng đáng a!

Tổng Thanh Thư nói :

– Đa tạ bát sư thúc quá khen.

Nói xong y lui sang một bên, ngửa mặt lên trời, không để ý đến Trương Siêu Quần nữa.

Trương Siêu Quần trong lòng lạnh rên một tiếng, trên mặt tuy nhưng đối với Tổng Thanh Thư, mục tiêu hấn là... không có Tổng Thanh Thư trong mắt!

Ân Lê Đình thấy thái độ Tổng Thanh Thư có chút không được tốt, nhú mày, cũng đã đoán được là duyên cớ gì, chỉ lo Trương Siêu Quần sẽ khó chịu, vội vàng nói :

– Không Động phái dự định buổi trưa hôm nay ở vùng này tụ họp, nhưng lúc này vẫn còn chưa tới, chỉ sợ xảy ra sự cố, bát sư đệ, Thanh Thư, chúng ta đi trước một bước.

Tổng Thanh Thư nói :

– Ân lục thúc, nếu như Không Động phái thật sự xảy ra sự cố, chỉ sợ lúc này đã gặp chuyện không may rồi, vì lý do an toàn, chỉ bằng chúng ta cùng phái

Nga cùng đi về hướng tây thôi.

Ân Lê Đình gật đầu nói :

– Rất tốt.

Diệt Tuyệt sư thái cùng Tĩnh Huyền đều trầm nghĩ :

Diệt Tuyệt sư thái với Tĩnh Hư nghĩ thầm:

– Ba bốn chục năm gần đây, Trương Tam Phong chân nhân đã không lý gì đến mọi việc rồi, việc gì cũng giao hết cả cho Tống Viễn Kiều nên Tống đại hiệp không khác gì người chương môn của phái Võ Đang, hiện thời xem ra người chương môn đời thứ ba của phái Võ Đang thế nào cũng là Tống Thanh Thư cho nên sư thúc cũng nghe lời sư diệt là thế.

Các nàng cũng không biết Ân Lê Đình tính tình thì hiền hoà, làm việc gì cũng không có tự chính chính mình chủ trương, người khác nói cái gì, Ân Lê Đình cũng là không phản đối.

Trương Siêu Quần lúc này lại nghĩ đến làm sao có thể đem Trương Vô Kỵ cùng Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn và ngũ cô Kỳ Yên Nhiên từ Quang Minh đỉnh an toàn đi ra khỏi cuộc chiến sắp tới, làm sao có thể để hành động vây quét lần này thương vong giảm đến mức thấp nhất, càng nghĩ đến đâu càng đau. . .

Đáng tiếc là chính mình chỉ học Cửu Dương Chân Kinh mới xong quyền đệ nhất, còn xa mới đạt tới cảnh giới một mình một ngựa làm kinh sợ quần hùng, xem ra, phải mau mau đi đến Quang Minh đỉnh, nơi đó không phải là có cái mật đạo sao? Chỉ cần lấy được võ công Càn Khôn Đại Na Di thì mới có thể biến cuộc chiến tranh này thành tơ lụa, mẹ nhà nó, còn phải lo lắng đến cho đám người Minh Giáo bên trong này nữa, thật sự là không dễ a!

Đoàn người đi về hướng tây thêm mười bốn, mười lăm dặm, tới một cái đồi còn lớn phía trước, Tĩnh Huyền thấy Tống Thanh Thư bước nhanh trên cồn cát, liền vung tay tả lên, hai đệ tử chạy Nga Mi vội đi nhanh tới, cùng với người phái Võ Đang lên đỉnh đồi cát, không khỏi cùng lúc thốt lên kinh ngạc, chỉ thấy phía tây đồi cát, trong sa mạc ngang dọc tứ tung nằm khoảng chừng ba mươi bộ thi thể.

Ba người biết điềm chẳng lành vội chạy tới đó xem sao.

Thấy những xác chết đó, già có, trẻ có, đầu hoặc ngực bị có những vết thương sâu vào như là người nào cũng bị đánh chết bởi một cây côn lớn vậy.

Ân Lê Đình là người giàu kinh nghiệm hơn nên khi vừa tới trước những cái xác đó đã lên tiếng nói ngay:

– Đây là những người của bang Bá Dương tỉnh Giang Tây bị Cự Mộc kỳ của Ma Giáo đánh chết, hình như toàn quân của bang Bá Dương bị tiêu diệt hết thì phải?

Diệt Tuyệt sư thái cau mày nói:

– Không hiểu bang Bá Dương tới đây làm gì? Quý phái có hẹn ước với họ tới không?

Nghe giọng nói của sư thái Ân Lê Đình biết ngay sư thái không vui lòng chút nào.

Vì các danh môn chính phái không muốn đi cùng với họ.

Ân Lê Đình vội đáp:

– Thưa sư thái, tệt phái không hẹn ước với bang Bá Dương, nhưng nghe nói Lưu bang chủ của bang phái này là đệ tử ký danh của phái Thiếu Lâm, có lẽ họ tự tham gia là muốn giúp sức cho môn phái họ đấy thôi.

Diệt Tuyệt sư thái nghe nói chỉ bằng giọng mũi “hừ” một tiếng không nói năng gì nữa cả.

Trương Siêu Quần thấy Diệt Tuyệt sư thái xem thường phái Bá Dương giúp, không khỏi cau mày, trong lòng âm thầm khó chịu, những người này cũng đều là cha mẹ sinh, cha mẹ dưỡng, dựa vào cái gì ở đây mà “hừ” “ra về không hài lòng”? Vốn là, Diệt Tuyệt sư thái đối với hắn rất tốt, Trương Siêu Quần cảm thấy nàng so với nguyên bản thì lãnh khốc vô tình, khi gặp hắn thì Diệt Tuyệt sư thái này khác nhau một trời một vực, bây giờ nhìn lại trước mắt thì thấy Diệt Tuyệt sư thái đã có chút càng càng tiếp cận giống như nguyên bản rồi.

Trương Siêu Quần khe khẽ thở dài, nhảy lên, Chu Chi Nhược vội la lên :

– Siêu Quần ca ca ...ca ca định làm gì?

Trương Siêu Quần quay đầu lại nói :

– Những huynh đệ này đều là hảo hán tử, cũng không thể để bọn họ phơi thây ngoài hoang dã, ta đào hố chôn, để bọn họ mồ yên mả đẹp.

Tĩnh Huyền thấy hắn lời nói ấy khá là từ bi, âm thầm gật đầu, ra lệnh một tiếng, tiến lên hỗ trợ, đem toàn bộ thi thể người phái Bá Dương đem chôn.

Lúc này sắc trời đã tối, trong đêm tối, đi đường cực dễ bị Ma giáo phục kích, mọi người liền nghỉ ngơi tại chỗ.

Ân Lê Đình cùng Tống Thanh Thư, Trương Siêu Quần ngủ ở rìa ngoài, nữ đệ tử cùng xuất gia nữ ni thì ngủ ở bên trong, hẳn vốn là muốn thừa dịp trời tối người yên đang muốn kêu Chu Chi Nhược cùng nhau tâm sự, vậy mà Đình Mẫn Quân lại rủ nàng đi vào trong đồng thời nghỉ ngơi, khiến cho Trương Siêu Quần không khỏi trở mặt ngoác mồm, thất vọng.

Càng thấy Đình Mẫn Quân ánh mắt khá là kỳ lạ, hẳn nghĩ tới chuyện trước đây với nàng thì cõi lòng lại đầy áy náy.

Đêm đó, Trương Siêu Quần lại lăn lộn khó ngủ, mắt thấy lúc trước tiểu cô nương Chu Chi Nhược hiện nay đã là trưởng thành thành một cô nương đáng ngọc yêu kiều, nhưng hẳn không thể thực hành kế hoạch vĩ đại đầy ngả, trong lòng ngứa ngáy gian nan.

Đến nửa đêm, mọi người đều đã ngủ say, nằm ở nơi xa hơn một chút, Tống Thanh Thư bỗng nhiên rón ra rón rén ngồi lên, hướng về phía nữ đệ tử Nga Mi đang ngủ nhẹ nhàng đi đến

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Dinh Dính Khó Chịu

Trương Siêu Quần thấy kỳ lạ, tiểu tử này khuya khoắt, lẽ nào là đi tiểu? Muốn đi tiểu thì cũng phải đi đến chỗ không có người, làm gì mà hướng về nơi chúng nữ phái Nga Mi đang ngủ mà đi? Chẳng lẽ bên đó phong cảnh khá hơn một chút, đi tiểu cũng vui vẻ hơn à?

Trương Siêu Quần nhú mày, nhìn theo hướng đi của Tống Thanh Thư, thỉnh linh phát hiện chính là khu vực nơi Đình Mẫn Quân mang theo Chu Chi Nhược, lẽ nào... Trương Siêu Quần ngồi dậy, mẹ nó, tên tiểu bạch kiểm này, muốn đi làm chuyện bậy bạ à?

Tống Thanh Thư đứng là muốn đi tìm Chu Chi Nhược, trước đây khi Chu Chi Nhược vừa đến Võ Đang sơn thì Tống Thanh Thư lúc đó vừa nhìn thấy, đã đứng chết trân tại chỗ, kinh động như gặp thiên nhân, Chu Chi Nhược bái Tống Viễn Kiều làm đệ tử, đây là một vị nữ đệ tử duy nhất của phái Võ Đang, lúc ấy là Tống Viễn Kiều không cưỡng lại được bảo bối nhi tử khổ sở năn nỉ, cho nên phải đến gặp Trương Tam Phong xin ý kiến.

Lúc đó Trương Tam Phong cũng không muốn ngoại lệ thu nữ đệ tử, Trương chân nhân chỉ muốn để cho nàng tạm thời ở Võ Đang sơn, nhưng lại nghĩ đến Trương Siêu Quần mang Trương Vô Kỵ đi trị thương, lúc đó chính hắn cầu xin chính mình cố gắng chăm nom muội muội này của hắn, nếu như ngay cả võ công cũng không có dạy chiêu nào, sau này cũng là khó nói, cho nên thuận theo thời thế, để Chu Chi Nhược lấy Tống Viễn Kiều làm sư phụ.

Trương chân nhân cùng Tống Viễn Kiều đều là không biết, bọn họ hai người đều bị tên tiểu tử Tống Thanh Thư này tính toán trước rồi!

Tống Thanh Thư nghe nói Chu Chi Nhược có quan hệ ám muội với Trương Siêu Quần ca ca của nàng, nhưng Trương Siêu Quần lại là đệ tử của Trương Tam Phong, giả như Chu Chi Nhược bái phụ thân của y làm sư phụ, thì mối quan hệ của nàng với Trương Siêu Quần sẽ là sư thúc tiểu đệ, đã là như thế thì hai người bọn họ khó mà danh chính ngôn thuận với bên ngoài.

Ai nào ngờ, hôm nay bọn họ vừa gặp mặt, hai người trước mặt mọi người ôm nhau, biểu hiện thân mật cực kỳ, điều này làm cho Ngọc Diện Mạnh Thường Tống Thiên Thư tức giận đến sôi lên, cho nên muốn đi chính miệng hỏi cho rõ ràng với Chu Chi Nhược.

Tống Thiên Thư cũng không biết, bát sư thúc của y đang đi theo ở phía sau mình, lặng lẽ ẩn nấp thân hình ở cách đó không xa, đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía y.

Cũng may là không biết là vị sư tỷ đáng yêu nào của sư phái Nga Mi đột nhiên ngủ nói mớ lắm bầm phát ra thành tiếng, làm Tống Thanh Thư giật mình sợ hết hồn, liền đứng yên tại chỗ cũ, mồ hôi lạnh toát ra, phải biết rằng đêm khuya khoắt đi mò mẫm đến nơi nữ tử ngủ, nếu bị người phát hiện là điều cực kỳ bị khinh thường, thanh danh khó mà giữ được, Tống Thanh Thư vừa rồi bị văng đầu, giống như bị ma quỷ ám vậy, lúc này tâm trí mới thanh tỉnh lại, thay đổi phương hướng, lặng lẽ lui trở về chỗ cũ, nằm xuống, trái tim hãy còn nhảy đến lợi hại.

Trương Siêu Quần thấy hắn đi vòng vèo về chôn cũ, lúc này mới yên lòng, ám đạo :

“Tiểu tử nguoi biết dùng cương trước bờ vực, nếu không phải vậy, ta nhất định để nguoi Ngọc Diện Mạnh Thường biến thành Hắc Diện Tiểu Quỷ rồi!”

Đang trầm nghĩ, chợt thấy có một vóc người cao cao thanh mảnh nữ tử đứng lên, hướng về phía xa xa lặng lẽ bước đi.

Trương Siêu Quần thấy kỳ lạ, khi nhận ra đó là Đình Mẫn Quân, trong lòng hơi động, lẽ nào nàng cũng ngủ không được, lẽ nào là đang suy nghĩ đến ta?

Mắt thấy Đình Mẫn Quân đi chậm chậm, hướng về một bên vắng vẻ đi đến khoảng chừng nửa dặm, rồi lặng lẽ ngồi trên đất, hai tay ôm đầu gối, tịch tịch thở dài.

— Nguoi phụ lòng ta! Khắp nơi lưu tình, không chỗ nào tốt! Uống công ta mỗi ngày đều nhớ tới nguoi, nghĩ đến nguoi... thứ bạc bẽo vô tình.. hừ!

Đình Mẫn Quân lẩm bẩm nói nhỏ, bàn tay cầm lấy một nắm cát vàng, chung quanh loạn tung.

– A... có người mỗi ngày đều nhớ đến tiểu đệ sao?

Bạch y ánh lên, một người đột nhiên từ phía sau đem Đinh Mẫn Quân ôm chặt, nằng giật mình sợ hết hồn, há mồm muốn hô to, một bàn tay thâm hậu đè tới trên miệng.

– Đinh tỷ, là tiểu đệ đây.

Đinh Mẫn Quân bên tai toả nhiệt, nhận ra là giọng nói của Trương Siêu Quần, vội vàng im lặng giả vờ, nhưng nằng làm sao có thể tránh thoát được đôi cánh tay hân?

– Ngươi... ngươi sao lại lên lút chạy tới nơi này? Ngươi theo dõi ta sao?

Đinh Mẫn Quân lúng túng vội hỏi.

Trương Siêu Quần nói :

– Ban ngày không có cơ hội nói chuyện, vì vậy lúc tối, tiểu đệ liền bấm chỉ tính toán, đoán ra vào lúc này Đinh tỷ sẽ tới nơi này để nhớ thương tiểu đệ, vì lẽ đó, tiểu đệ liền đến đây.

Đinh Mẫn Quân cả giận nói :

-Ai thêm nhớ ngươi! Ngươi chỉ lo cùng Chu cô nương thân mật nhiệt nhiệt, nơi nào mà để ý đến ta! Còn hai tiểu hồ mị núi Côn Luân kia đâu rồi? Sao lại không mang đến đây vậy? Hay là ngươi sợ bị Chu cô nương nhìn thấy, không dám mang theo bên người?

Trương Siêu Quần lấy bàn tay để ở bụng dưới bằng phẳng của nằng xoa qua xoa lại, cười hắc hắc nói :

– Cái gì mà là hồ mị a! Các nằng ấy cũng là người cơ khổ, Đinh tỷ ngày ấy không chào mà đi, biết tiểu đệ có bao nhiêu là lo lắng không?

Đinh Mẫn Quân hừ một tiếng, nói :

– Ngươi mà nhớ ta sao? Chỉ sợ trong lòng ngươi lúc đó ước gì được như vậy đấy! Ta rất thức thời, ngươi muốn cùng hai cái hồ mị kia làm loạn, ta liền né tránh, miễn cho ngươi đỡ ngại làm chuyện tốt.

Trương Siêu Quần khề nói :

– Tiểu đệ kỳ thực rất nhớ Đinh tỷ, chỉ là không biết Đinh tỷ có nhớ tiểu đệ không đây?

Đinh Mẫn Quân bật thốt lên :

– Ta không nhớ! Ai rảnh rồi mà nhớ ngươi? Ngươi không phải còn có cái Chu sư muội yêu điệu ở đây sao? Ngươi tìm đến ta làm gì?

Trương Siêu Quần hì hì cười nói :

– Nhớ Đinh tỷ a, nhớ Đinh tỷ muốn chết luôn đây!

Hắn lòi nói này mặc dù có chút khuếch đại, nhưng Trương Siêu Quần tuy là khắp nơi lưu tình, nhưng hắn vốn là loại người đa tình, đối xử người đàn bà của mình, tuyệt đối không giống như loài cầm thú chỉ biết quan hệ xác thịt, nữ nhân không phải chỉ dùng để chơi qua, mà là để yêu thương...

Đinh Mẫn Quân bị hắn ôm vào trong ngực, vành tai, tóc mai chạm vào nhau, phương tâm nhảy loạn, nằng tuy đã qua tuổi 30, nhưng đối với Trương Siêu Quần lại người nam nhân đầu tiên của nằng, tuổi nằng như vậy, không có giống như tiểu cô nương ngây ngô, lại có nhiều hơn mấy phần thành thực nữ nhân, trần trụi nhu tình cùng buông thả rất nhiệt tình.

Mất thấy hai bàn tay hân ở trên người mình càng ngày càng sờ soạng làm cản, lại lo lắng bị sư phụ cùng đồng môn phát hiện, nằng lo lắng bất an, thấp giọng nói lên :

– Ngươi còn muốn bắt nạt ta hả? Ngươi sao không đi bắt nạt Chu cô nương? Ta đã hoa tàn nhụy phai, làm sao sánh cùng với nụ hoa chớm nở tiểu cô nương kia? Ngươi mau buông tay ra đi!

Trương Siêu Quần nói :

– Nói hưu nói vượn! Ai nói Đinh tỷ hoa tàn nhụy phai? Nhìn tiểu đệ xé nát miệng hân! Đinh tỷ của tiểu đệ vừa đẹp đẽ, vóc người lại ...

Vừa nói, hắn vừa xoa trước hai bầu vú mềm mại, thân thể Đinh Mẫn Quân run lên, tim đập gia tốc.

– Ngươi đừng... đừng sờ loạn...

Đinh Mẫn Quân giả vờ càng ngày càng vô lực, hai bàn tay của hắn đang tác yêu tác quái trên cơ thể của nằng.

– Hừm, được... tiểu đệ không sờ loạn, tiểu đệ chỉ mò nhẹ mà thôi!

Trương Siêu Quần cách cái yếm của nàng, vừa vò lại nắm, thỉnh thoảng dùng ngón tay gầy gầy lấy hai đầu núm vú của nàng đang dần dần sưng cứng phồng lên.

Đinh Mẫn Quân đôi mắt sáng như sao giờ đã mờ lung, như chứa đầy xuân thủy, bàn tay ngọc giữ lấy cổ tay hắn đang làm ác, cũng đã buông ra không còn ngăn cản, lại càng làm cho hắn gia tăng cường độ nhào nặn trên hai bầu vú sần tròn.

Khung cảnh vào một buổi tối tuyệt đẹp, cát vàng dần trải khắp nơi, ánh trăng mình nguyệt lơ lửng giữa trời soi sáng, không động, không phồng, không hoa, không chúc, không cây, không cối, lửng lơ ở giữa trời đất trong chốn hoang vu này, lúc nào cũng có thể người đến bắt gặp, Đinh Mẫn Quân không phải không biết, nhưng nàng bị hắn mò một hồi, từ nơi sâu xa bên dưới cái âm đạo, càng là ngứa ngáy lạ cực kỳ, khó chịu nói không nên lời, nàng hận không thể hắn lập tức dùng cây thịt dương vật lỗ măng rồi dùng nhất phương thức nguyên thủy thọt vào cái hang động của mình mà chà đạp, ý niệm này ở trong đầu chợt lóe lên, đồng thời nàng cũng ngưng ngừng tự trách, chính mình làm sao trở nên dâm đẳng như thế vậy!

Theo Trương Siêu Quần dùng đôi bàn tay cao siêu sờ soạng nắn bóp, Đinh Mẫn Quân trong lòng đã phát hỏa lửa dục gian nan, thân thể mềm yếu, tựa ở trong lòng hắn, thủy tai óng ánh trắng như tuyết bị dùng miệng cắn nhẹ, rồi đầu lưỡi ẩm áp liếm xuống cái gáy ngọc là lướt đường cong, cả người kiều diễm của nàng đã là vô lực, ngưng ngừng lại cảm kích thích, hai cái chân thật dài khi thì kẹp chặt, khi thì tách ra, trong lòng như là chờ đợi hắn, có thể chỉ ít thì cũng dùng các ngón tay để an ủi một thoáng qua cái âm đạo cô quanh trống vắng đang khát khao khó nhịn.

Nhưng... Trương Siêu Quần phảng phất đối với nàng từ vị trí vòng eo trở xuống bị lãng quên, mé trên người không ngừng triển khai thân công xoa bóp sờ sờ, chỉ có phía dưới là chưa chịu chạm đến.

Đinh Mẫn Quân càng không chịu đựng được, một bàn tay ngọc lạnh lẽo nắm lấy cổ tay của hắn dời xuống theo bắp đùi mình, đưa về phía cái đào nguyên nơi sâu xa.....

– Ừm...

Một tiến rên nhẹ theo làn hơi hít thở bên trong, chen lẫn vào một tiếng trầm thấp yêu kiều, bất chợt nàng cảm thấy đó là một bàn tay kỳ lạ, ôn nhuận như nước, chỉ dán thật chặt tại nơi cái âm hộ, nhưng dường như muốn đem toàn bộ cái hang âm đạo lấp kín toàn bộ vậy, dễ dàng nhất để nữ nhân đạt được cao triều là đầu âm vật bên trên, phảng phất bị những đầu ngón tay kẻ sát bao trùm trụ, nhẹ nhàng ngo ngoáy, mang đến cho nàng sự kích thích tàn đều ra khắp đến toàn bộ đào nguyên, từ âm vật đến đám lông đen um tùm gò mu âm hộ, từ hai môi lớn bên ngoài cho đến hai môi nhỏ bên trong, thậm chí lỗ tiểu tí xíu cũng dường như đang bị gãi nhẹ kích thích, cái cảm giác này Đinh Mẫn Quân chưa bao giờ có, hết sức rất nhanh khuếch tán đến toàn thân... thẳng tới toàn thân.

– Ừm. um.

Đinh Mẫn Quân bên trong cái âm đạo giống như bị ma nhập vậy, nàng không nhận được phát ra tiếng rên rỉ, trên mặt hồng thắm vì xấu hổ.

Đương nhiên là do là Trương Siêu Quần đang triển khai kỹ năng đặc biệt của Ngọc Nữ Tâm Kinh vận lên chân khí, tiến hành xâm lược bên trong cái huyết động của Đinh Mẫn Quân, bàn tay chỉ dán vào cái âm hộ tiến hành khẽ vuốt, các các luân chân khí tập trung cuộn cuộn không ngừng tiến hành vuốt ve tí mỉ vào các khu vực bên trong âm đạo mà bình thường thì các đầu ngón tay hoàn toàn không làm được, loại cảm giác này kích thích toàn bộ các phương vị, dọc bên trong khối rỗng chật hẹp của cái âm đạo, như là có một con lươn chui vào lấp kín mọi móc cho đến chỗ sâu tận cùng nhất của hoa kính, trong mắt hắn nhìn thấy, Đinh Mẫn Quân lúc này hé miệng rên ừ ừ a, đồng thời vừa dặng rộng háng ra, vừa duỗi thẳng hai cái chân dài, đôi tay ngọc bấu chặt lấy nắm cát vàng, nắm lại lại thả, thả lại nắm, cái mông đít thì ưỡn lên lên thật cao, rồi lại giống như là quả bóng xì hơi, mềm yếu hạ xuống.

– Ngươi... ngươi làm... sao... lại được... như thế?

Đinh Mẫn Quân kiều đề uyển chuyển, cái cảm giác sung sướng mãnh liệt làm cho bên trong cái âm đạo nàng lay lộn trơn nhót không thể tả, dịch nhờn long lanh chảy ra nhỏ giọt, thấm ướt mảnh lớn trên cái tiểu khố...

– Tiểu đệ lợi hại sao?

Trương Siêu Quần ở bên tai nàng thấp giọng nói.

– Hừm, nội lực của ngươi tăng nhiều, lẽ nào cùng với cái này có quan hệ với nhau?

Đinh Mẫn Quân hỏi.

Trương Siêu Quần cười hắc hắc nói :

– Có chút quan hệ, Đinh tỷ thật là lợi hại, vào thời điểm này mà còn có thể suy nghĩ để hỏi lý do, lẽ nào Đinh tỷ không muốn nằm yên lạng mà hưởng thụ sự vui sướng do phu quân của Đinh tỷ mang đến sao?

– Ặc... ừm... ngươi... ngươi, nó... nó lại chui vào... chạy loạn... nữa rồi! Ngươi... a... .. ngươi học nội công, thật là có điểm vô liêm sỉ ừm... .. á.. thoải mái quá... á...

Đinh Mẫn Quân chỉ cảm thấy trong cái âm đạo mình, con lươn kia cứ như vậy lại chui vào vùng vẫy bơi lội vào cái nơi tràn ngập dịch ướt dịch nhờn từ

sâu trong hoa kính bài tiết ra, vật kia giờ đã nở to ra hoàn toàn phồng lên cả cái âm hộ, mỗi một lần rung động ngó nguẩy, là làm cho nàng khoái hoạt đến dục tiền dục tử, muốn ngừng mà không được, một loại dục đơn thuần tiếp xúc nhưng mang tới khoái cảm, tựa như là hoàn toàn không có cái gì thế thay thế được, nó chen vào mọi góc ngách có mặt khắp nơi, tỉ mỉ chu đáo vuốt ve từng li một khắp thành niềm mãn nguyện của cái âm đạo...

– A... người... phu quân... người... quá lợi hại, ta... ô..ô...á...á...

Đinh Mẫn Quân cảm thấy tận cùng cổ miệng từ cung mình co rút lại, một luồng chất lỏng từ sâu phía trong tuôn trào ra, làm toàn bộ cái tiết khô đều ướt, dính dính dưới đáy chậu...

Sau đó nàng toàn thân mềm yếu, cũng không muốn động đây, trọng lượng cơ thể đều đặt ở trên người Trương Siêu Quân, lần lần dịch nhờn thấm thấu trở nên lạnh lạnh.

– Điều do người... phía dưới ướt nhẹp, ta hiện tại nên làm sao đây? Ta biết đi nơi nào đổi... lấy cái... tiểu khó?

Trương Siêu Quân hướng dưới hạ thân nàng sờ soạng, bàn tay dính dính lầy lội, cái tiểu khó cũng giống như là nàng bị mắc tiểu mà không kịp cởi ra vậy, hần cười dâm dăng, nói:

– Đinh tỷ thật là... tiểu đệ chưa từng thấy ai thái quá như Đinh tỷ vậy.. khả khả...

Đinh Mẫn Quân ngượng không thể tả, từ trên người hần tránh thoát khỏi ra, tàn bạo nhào tới đè hần nằm trên đất cát, cởi lên trên người, hai tay bóp lấy cổ hần, nói:

– Còn không phải là do... người làm! Người còn nói i mát mẻ nữa!

Đột nhiên, Đinh Mẫn Quân cảm giác được phía dưới háng mình đẩy lên một đồ vật cứng cứng, không khỏi ngăn ra, đột nhiên hiểu được đó là cây dương vật to của hần, lại thẹn đến muốn chui xuống đất, vội vàng từ trên người hần leo xuống, sắc giọng:

– Người... người làm ta như thế... lẽ nào còn muốn bắt nạt ta nữa sao?

Trương Siêu Quân cười hắc hắc nói:

– Sao gọi là bắt nạt đây? Bắt nạt mà Đinh tỷ sung sướng như vậy, tiểu đệ còn cầu có người bắt nạt mình mà cũng không được đây! Hay là..... Đinh tỷ đến bắt nạt lại tiểu đệ đi?

– Bại hoại! Ta muốn đem cái kia cởi ra, chứ nó dính dính ở trên người rất khó chịu, tránh ra một bên, qua bên kia trông chừng người giùm cho ta

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Dưới Ánh Trăng Liêu Nhân

Trương Siêu Quân bị Đinh Mẫn Quân đẩy qua một bên, nằm ngấm nhìn phong cảnh, nghe được tiếng động sột soạt nàng cởi xiêm y, lòng như lửa đốt, miệng khô lưỡi đắng, bỗng nhiên nghĩ đến, nàng đem cái tiểu khó kia bỏ ra, thì bên trong mặc cái gì? Chẳng lẽ nào nàng để cái âm hộ trống trơn?

Lúc này, Trương Siêu Quân từ phía dưới đã là ngang nhiên dựng cao, vừa rồi tuy rằng sử dụng Ngọc Nữ Tâm Kinh dùng chân khí vuốt ve xoa nắn để cho Đinh Mẫn Quân được cực khoái làm tiết khô ướt đầm, nhưng chính mình lại là không hưởng thụ được cái gì cả, kìm nén một hơi mà không có chỗ phát tiết, giờ nghe được tiếng cởi quần áo, trong lòng ngứa ngáy há có thể yên được?

Trương Siêu Quân quay đầu liền hướng về phía Đinh Mẫn Quân mà đi, nàng đang trốn ở phía sau đồng cát nhỏ kia, cái quần vừa cởi xuống đến hai bên mắt cá chân, tiết khô vừa thoát đến một nửa, hai cái đùi đẹp tinh tế thon dài cùng một đám lông đen thui tụ tập nơi cái u cốc đào nguyên, lập tức xuất hiện ở trước mặt Trương Siêu Quân.

Đinh Mẫn Quân tuy rằng không phải là quá tuyệt mỹ, nhưng nếu so với cùng Tiểu Long Nữ, Chu Chi Nhược, cùng Tuyết Linh Song Sơn, và Tiểu Ngư Tiểu Nhạn thì vóc người của nàng là vượt hơn tất cả mọi người, vẻ dáng cao cao thanh mảnh, tinh tế thon dài, chỉ là đứng sau Chu Cửu Chân mà thôi

Người cổ xưa thì không có thường thức cảm thụ loại dạng người mẫu như thế này, nhưng người đến từ thời hiện đại Trương Siêu Quân thì như nhặt được chỉ bảo, chỉ nội nhìn ngắm hai cái chân dài mềm mại trắng nõn là đã có một loại cảm giác hưởng thụ rồi.

Đinh Mẫn Quân thấy hần không giữ lời hứa, lại thừa dịp chính mình cởi quần mới đến một nửa chạy tới, vừa sợ vừa thẹn, mắng hần thì lại không dám sợ có người nghe thấy, chỉ đành trở mặt nhìn hần đi tới gần, cặp mắt kia tham lam đang nhìn dưới háng mình nhìn quét, dường như muốn đem cái đồ của mình ăn tươi nuốt sống.

Đinh Mẫn Quân phát hoảng, hạ thấp giọng kêu lên:

– Này... người... người tới đây làm gì?

Tom đập thịch thịch, thịch thịch kinh hoàng

Trương Siêu Quần dưới chân nhẹ chút, bước nhanh tiến lên, mặt mỉm cười đi tới bên cạnh nàng, liền nắm đưa tay ở vòng eo nhỏ, bên thùy tai nàng nhẹ nhàng nói :

– Đôi chân Đinh tỷ rất đẹp.

Trương Siêu Quần tùy tiện một câu khen, lại khiến cho Đinh Mẫn Quân tâm thần đều say, chung quanh thùy tai ngửa nhột, trong lòng càng là nhảy loạn lên.

Hắn quả thật là có mị lực mà đại đa số nữ nhân đều không cách nào chống cự, da thịt kia màu vàng nhạt khỏe mạnh, nét mặt anh tuấn tràn ngập ánh sáng mặt trời, ánh mắt trong suốt mà thâm thúy, cái sống mũi kia kiêu ngạo đứng thẳng, vóc người cao lớn rắn chắc, khi còn là lính đặc công không có gián đoạn thời gian rèn luyện, nếu để lộ ra nửa người trên ở trần thì cơ bụng sáu múi rắn chắc, cơ ngực hoàn mỹ, bắp thịt cánh tay, có thể làm cho nữ nhân tìm đập thình thịch, hận không thể bị hắn dùng sức cường tráng hòa tan.

Đinh Mẫn Quân mắt hạnh sinh xuân, bị bàn tay hắn hùng hực khê vuốt, hai quai hàm đã hồng, thân thể mềm mại run rẩy, vừa rồi bị chân khí của hắn xoa xoa làm cho đến con cực khoái vẫn còn lưu lại dư vị, giờ khắc này càng là xuân ý dập dờn.

– Người... người đừng làm loạn... để ta mặc vào cho xong chứ?

Đinh Mẫn Quân trong đôi mắt lộ ra mềm yếu, tuy nói như vậy, nhưng bên trong sâu xa có loại do dự giãy dụa, làm sao mà nàng không có sâu sắc khát vọng?

Trương Siêu Quần cười hắc hắc nói :

– Mặc vào làm cái gì? Cứ để như vậy, không phải là càng thích hơn?

Một bàn tay của hắn nhanh chóng từ cái eo nhỏ nàng xoa xuống, vạch xuống vài đường trên cái mông đẹp, rồi trực tiếp đưa đến giữa hai chân nàng, cái kia vẫn còn một mảnh lay lộn, dính dính, giờ đã hơi có mùi nồng đậm từ bên trong thẩm thấu ra, Đinh Mẫn Quân vẫn chưa thể có kịp lau chùi.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Đinh tỷ có muốn không?

Đinh Mẫn Quân ý xấu vùng vẫy một hồi, muốn né ra, nhưng mà cái quần vừa thoát đến mất cả chân, cho nên giống như tự trói lại chính mình ở dưới hai chân, trọng tâm thân thể lệch đi ngã xuống, vừa lúc Trương Siêu Quần dùng sức kéo nàng ôm vào trong ngực, hai tay không ngừng ở nơi sâu thẳm đào nguyên vuốt ve, kích thích nơi đâu âm vật của nàng, Đinh Mẫn Quân cả người lại run rẩy, chỉ cảm thấy bên trong âm đạo nhột ngứa không nói ra được sự trống vắng, hận không thể có thể có cái dương vật to của hắn lấp kín ở bên trong, bỏ khuyết huyết động hư không, trong đầu hò hét loạn lên, tất cả đều là hình ảnh hành trình phát sinh kiểu diễn vui vẻ trên đường đi đến núi Côn Luân sơn.

– Ồ... ở.. tại đây à...?

Đinh Mẫn Quân âm thanh có chút run rẩy, hơi thở đã gấp gáp, nàng đã lên cơn động dâm rồi.

– Sao lại không được? Tại nơi này không phải là càng hứng thú sao?

Trương Siêu Quần cười hi hi, bị hơi thở nàng thô trọc nhiễm vào, hắn cũng động tình, phía dưới dương vật cứng ngắt đem cái quần nâng lên cao cao, hắn cùng Đinh Mẫn Quân thân cao gần như bằng nhau, cây thịt chính dính ở nơi cái mu âm hộ mềm mại của nàng, trong lúc này, hai người đều là tình động không ngừng, tính nguyên thủy dục tính của con đực và con cái bốc lên lan tràn...

Thời điểm này, có còn quan tâm được chuyện gì nữa? Đinh Mẫn Quân ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói :

– Người... người... cho nó vào trong đi....

Trương Siêu Quần hai mắt đều đỏ như lửa, nói :

– Đâu cần phải nói...

Hắn diu nàng thả xuống, trên nền đất mỏng manh một lớp cát, lót vội bên dưới cái áo trường bào màu trắng, chỉ thấy cặp đùi thon dài giao hòa cùng nhau, nhẹ nhàng qua lại tự cạ ma sát với nhau, nhìn thấy cử động này của nàng, Trương Siêu Quần biết là cái âm đạo phía dưới của nàng đã là không nhận được nữa rồi.

Trương Siêu Quần đem đại lưng mình cởi ra, thời cổ xưa ăn mặc quả thực chính là quá phiền phức, nếu như thời hiện đại, ở loại địa phương hoang dã nguy hiểm như thế này, thích hợp nhất đem khóa quần kéo xuống, quần cũng không cần cởi xuống, chỉ cần móc cây dương vật ra là xong.

Hắn đang luống cuống tay chân giải đai lưng, Đinh Mẫn Quân đỏ mặt, nói :

– Để ta đến!

Trương Siêu Quần kinh ngạc, mờ mịt, nàng bỗng nhiên chủ động? Đây vẫn là ở thời cổ xưa mà? Mờ mịt bên trong, dương vật Trương Siêu Quần bạo lộ ra...

Tò lớn thô thạc cây gậy kiều ngạo bắn ra ngoài, Đinh Mẫn Quân bàn tay nhẹ nhàng đưa nó nắm chặt, ngón tay cái trong lúc vô tình chạm vào quy đầu nắn cảm, Trương Siêu Quần thoải mái rên rỉ một tiếng, trong lòng không khỏi hơi động, run giọng nói :

– Đinh tỷ... tỷ... có muốn nếm thử mùi vị của nó không?

Đinh Mẫn Quân kinh ngạc, giống như là nghe được một chuyện phi thường kỳ dị, giữa lúc Trương Siêu Quần cho rằng nàng không thể làm được chuyện như vậy, hẳn hướng phía trước chuẩn bị hành động cho dương vật dút vào âm đạo nàng, thì Đinh Mẫn Quân khép hờ hai con mắt, mặt ngượng ngùng quỳ xuống trên mặt đất...

Trương Siêu Quần lại sững sờ, hẳn không nghĩ tới nàng lại thật sự chịu vì mình tiến hành phương thức này, nên nhớ ngay ở thời hiện đại của hắn, cũng có một số cô gái là không chịu làm, chỉ ít là trong thế giới kia, vợ của hắn đã là dút khoát không chịu.

Một trận ướt át ẩm áp từ quy đầu dương vật truyền đến, Trương Siêu Quần tâm thần đều say, cực kỳ vui vẻ từ chỗ miễn cảm quy đầu cấp tốc khuếch tán ra, cái loại cảm giác nhột nhột trực thấu đến toàn thân.

Ở cái thời cổ xưa, tuy rằng hắn cũng đã được Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn bú mút dương vật cho hắn, nhưng khi đó, chính hắn phải làm đang giả bộ ngủ, nào có thẳng tắp đứng nhìn như bây giờ, trước mặt mỹ nhân quý trên mặt đất phục vụ dương vật làm đến chấn động đến cảm giác chính phục thật là mãnh liệt.

Nhìn cây gậy thịt trơn trượt ở trong cái miệng nhỏ mềm mại của nàng, ra ra vào vào, quả thực muốn làm cho Trương Siêu Quần vì điều đó mà muốn điên cuồng, thật giống như đang nằm mơ, nàng khi thì phun ra nuốt vào, khi thì ti mi liếm láp, khi thì ngậm trong miệng hết cái quy đầu, cái lưỡi thom tho liếm láp bay lượn khắp nơi, đem cái quy đầu bao vây lấy, mềm mại, ôn nhu, phi thường có cảm giác, phẳng phất giống như là quy đầu đâm sâu đến tận cổ miệng từ cung, bởi vì con sưng khoái sắp đến mà co rút mút vào vậy.

Nàng nhận thấy được Trương Siêu Quần cực kỳ hưởng thụ phương thức chăm sóc này, cái cây dương vật kia càng không tự chủ được bắt đầu bành trướng, so với trước kia lại càng to dài hơn khá nhiều, thì ra Trương Siêu Quần mãnh liệt dưới sự kích thích, không tự chủ được nên vận dụng Ngọc Nữ Tâm Kinh Thức bành trướng làm lớn dương vật ra.

Cây thịt dương vật dưới chân khí của hắn khổng lồ, trở nên càng thô càng dài, dường như cây cột cò to lớn, khiến cho bên trong khoang miệng Đinh Mẫn Quân càng thêm tăng vọt, hai tay ôm lấy cặp bắp đùi của hắn, hơi thở gấp gấp lên, cái miệng nhỏ của nàng cũng không ngậm được thân cây dương vật to lớn kia, cho nên chỉ bú mút được nơi quy đầu, dùng cái lưỡi ẩm ướt mềm mại liếm hôn, không thể nào tưởng tượng được, nàng lại có kỹ thuật có như thế được, nếu như không phải là đang rõ ràng Đinh Mẫn Quân là người cổ xưa, quả thực liền muốn hoài nghi, nàng có phải là một trong kỹ nữ chuyên nghiệp của Nhật Bản hay không nữa.

Nàng vừa liếm vừa mút lấy quy đầu Trương Siêu Quần, còn không thì ngẩng đầu ân tình đưa mắt e thẹn vô hạn nhìn hắn, ánh mắt kia phẳng phất đang hỏi:

“Ngươi, có sung sướng không vậy?”

Bên trong cây dương vật như có điện lưu thông qua, đặc biệt là cái quy đầu kia, bị cái đầu lưỡi của nàng bú liếm lên, để cho Trương Siêu Quần không kìm lòng được há miệng ra, hạ thân nhẹ nhàng hướng về trước hẩy tới.

– A...

Đinh Mẫn Quân trong mắt sợ hãi, hắn chỉ mới nhẹ nhàng đẩy tới cây dương vật vào miệng nàng, đã muốn làm cho nàng nghẹt thở, Trương Siêu Quần vội vàng không chuyển động, lúc này quy đầu đã muốn sinh tinh bắn ra, hắn cũng chịu không nổi nữa cái loại mãnh liệt kích thích này, cuối cùng thì dương tinh đột nhiên cũng đã phun trào ra...

Đinh Mẫn Quân chỉ cảm thấy trong miệng nhiều hơn chất lỏng, cũng biết đó là cái gì, vừa ngượng ngùng, vừa động tình, mơ hồ không rõ hỏi :

– Ta... ta có thể phun ra không?

Một tia chất lỏng màu nhũ bạch từ nàng bên khoe miệng nàng tràn ra, chảy xuôi theo cái cái cầm thon, sướng không nói ra được thành lời, Trương Siêu Quần môi miệng phát khô, gật đầu nói :

– Đinh tỷ cứ phun ra đi.

Đinh Mẫn Quân xuân tình dập dờn, tựa hồ là thật không tiện ở trước mặt hắn phun ra, bối xoay mặt đi.

Thấy cáo mông đít của nàng trắng như tuyết bại lộ ở trước mắt mình, cái âm đạo kia ở dưới ánh trăng mờ mờ, Trương Siêu Quần cúi người xuống, bàn tay tay sờ xoạc vào trong khe thịt hờ âm hộ, Đinh Mẫn Quân toàn thân lại run lên...

– Đinh tử đừng nhúc nhích, cứ duy trì cái tư thế này.

Trương Siêu Quần giọng nói khàn khàn.

Đinh Mẫn Quân ngoan ngoãn đáp ứng, hai tay chống đỡ dưới đất, một bàn tay đã đưa đến nàng giữa hai chân, bên trong cái khe thịt âm hộ, dịch nhờn bị gió hiu hiu mát thổi qua hồi lâu, đã hơi khô lại dính dính như lớp hồ dán một lớp mỏng, Trương Siêu Quần thoáng dùng sức, tách ra hai bắp đùi nàng, một đồng lông đen bên dưới, đỏ tươi cửa miệng âm đạo lộ ra, cái cảm giác loại rất có chinh phục theo tư thế Lão Hán Thôi Xa (lão hán đẩy xe), khiến cho dương vật Trương Siêu Quần mỗi hồi sau đã nhanh chóng khôi phục sự hùng vĩ.

Trương Siêu Quần dùng cây đại nhục bông từ phía sau đỉnh nhập vào âm đạo nàng..

– Ừm.... Siêu Quần, nó lớn qua... làm muốn chết ta...

Dưới thân nàng có chút sợ hãi, Trương Siêu Quần nắm lấy nàng hai bên có mông thịt, không nói gì, lại về hẩy về phía trước chen cây dương vật vào cửa miệng âm đạo hết nửa tắc.

– A...

Đinh Mẫn Quân rên lên một tiếng, nàng cảm thấy cái âm hộ bị trương đầy căng ra, đưa hai cánh tay phục trên đất, điều chỉnh lại tư thế thích hợp nhất, để cây dương vật của hắn có thể càng thêm dễ dàng đâm vào, hơi thở hầu như nghẹt thở, cuối cùng thì toàn bộ cái dương vật kia hoàn toàn tiến hết vào trong huyết động.

Trương Siêu Quần cực kỳ thỏa mãn thở thật dài một hơi, thấy nửa người trước của nàng hầu như nằm sấp trên mặt đất, mông đẹp cao cao vênh lên, hết sức một mãn hương diễm, khiến cho máu huyết không ngừng sôi sục.

.....

Dưới sự công kích không ngừng của Trương Siêu Quần, Đinh Mẫn Quân tuy rằng cố nén không để cho mình phát ra tiếng, nhưng thỉnh thoảng vẫn là không khống chế được phát ra rên rĩ, Trương Siêu Quần động tác càng ngày càng kịch liệt, tiếng va chạm, “phạch...phạch...” vang âm lên. ...

Giữa lúc Trương Siêu Quần cảm giác được từ bên trong âm đạo một trận co giật, đó là dấu hiệu con cực khoái sắp đến, Trương Siêu Quần liền gia tăng cường độ cùng tần suất, sau một hồi lâu chinh phạt, Đinh Mẫn Quân đột nhiên cái mông vênh thật cao hết sức, rồi nửa người trên như là vô lực tê liệt nằm xụi trên mặt đất...

Trương Siêu Quần biết nàng đến rồi, hắn khẽ mỉm cười, có thể làm nữ nhân ở dưới háng mình thu được sự hưởng thụ vui sướng phi thường là làm cho người nam nhân vô cùng thỏa mãn. ...

Chính vào lúc này, chợt thấy góc đông bắc trên ở ngoài hơn mười dặm một lần

hỏa pháo màu vàng bay lên, xán lạn cực kỳ, Đinh Mẫn Quân kinh hô :

– Đó là... Không Động phái, Không Động phái gặp nạn rồi!

Trương Siêu Quần giật mình, Đinh Mẫn Quân vội vàng vừa mặc quần áo, vừa nói, lần này lực đại môn phái đi tới Tây Vực để vây đánh Ma Giáo, trước khi đi đã quyết định hành động của môn phái nào cũng phải kín đáo và sử dụng chiến lược “phân tiến hợp kích” đồng thời mỗi phái dùng hỏa pháo một màu để làm tín hiệu với nhau, màu vàng khó tiến là tín hiệu của Không Động phái.

Hai người mặc quần áo vừa xong, chúng đệ tử phái Nga Mi đã phát hiện tín hiệu cầu cứu, dồn dập chuẩn bị, không lâu lắm, đồng loạt hướng về phía khóe tiến bay lên chạy đến.

Trương Siêu Quần cùng Đinh Mẫn Quân không dám lộ diện ngay, cũng may tình thế nguy cấp, ai cũng không để ý đến hai người, nhìn bọn họ mấy mươi người đồng loạt chạy vội đi, lúc này mới đi theo sau, may là không ai phát hiện kẻ hờ bên trong hai người bọn họ.

Sau đó, tu vi nội công mọi người liên hiển hiện rõ ra, người nào khinh công kém liền bị bỏ rơi ở phía sau, Diệt Tuyệt sư thái, Ân Lê Đinh, Trương Siêu Quần ba người là võ công cao nhất, phóng nhanh trước nhất, Tống Thanh Thư cũng là thật nhanh lẹ, bám sát phía sau, điều này làm cho Trương Siêu Quần có chút kinh ngạc.

Chỉ nghe tiếng chém giết mãnh liệt, âm thanh càng ngày càng là thê lương, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng rên lúc sắp chết kêu gọi, mọi người đi tới gần, đều giật mình kinh hãi vì thấy trước mặt là một trận đấu rất lớn, hai bên đều có mấy trăm người dự cuộc chiến, dưới ánh sáng trắng chỉ thấy ánh đao kiếm lấp lánh, người nào người nấy đều đem toàn lực ra tranh đấu trí mạng, trận đấu thật thảm khốc.

Trương Siêu Quần âm thầm lo lắng, đại chiến bức này, tử thương nhất định là rất nhiều, thâm nghĩ đến hai phe bọn họ đều là chính mình muốn tranh đua sức mạnh, không khỏi thờ dài.

Ân Lê Đinh nhìn qua chiến cuộc, nói rằng :

– Bên địch là Nhuệ Kim, Hồng Thủy, Liệt Hóa tam kỳ, bên ta phái Không Động cũng có ở đây, phái Hoa Sơn đã tới và cả phái Côn Luân cũng đã tới nốt. Như vậy bên ta ba phái hợp sức đấu với ba kỳ của địch, này Thanh Thư chúng ta xông vào trợ chiến đi!

Nói xong, Ân Lê Đình rút trường kiếm ra múa lên trên không kêu “xoạt xoạt”.

Tổng Thanh Thư cũng lên tiếng nói:

– Hãy khoan! Để chờ đủ các sư bá, sư thúc của phái Nga Mi tới rồi chúng ta hãy xông vào dự chiến, phen này thế nào cũng đắc thắng!

Bên trong chiến trường ba phái đấu với ba kỳ, trước mắt là cục diện thế lực ngang nhau, nhưng từ phía xa xa cách bãi chiến trường mấy chục trượng, có ba đội kỵ binh xếp hàng chỉnh tề đang đứng yên tại chỗ, mỗi đội có chừng hơn trăm người, nếu ba đội nhân mã của Ma Giáo này tập trung vào chiến đấu, Không Động, Hoa Sơn, Côn Luân ba phái tất phải đại bại, chỉ là không biết làm sao, ba đội quân này trước sau gì cũng án binh bất động.

Diệt Tuyệt sư thái cùng Ân Lê Đình đều âm thầm hoảng sợ, Ân Lê Đình hỏi Tổng Thanh Thư :

– Những người này tại sao lại không động thủ?

Tổng thanh thư lắc đầu nói :

– Tiểu diệt không nghĩ ra.

Trương Siêu Quần liền đi tới bên cạnh Ân Lê Đình, nói :

– Chuyện này có cái gì không nghĩ ra, ba đội kỵ binh đó là người của Bạch Mi Giáo, tuy Bạch Mi Giáo là một nhánh của Ma Giáo thật, nhưng họ lại bất hòa với Ngũ Hành Kỳ, nếu như chúng ta có thể giết sạch Ngũ Hành Kỳ thì Bạch Ma

Giáo còn càng thêm vui mừng,

chưa biết chừng lại giúp cho Bạch Mi Giáo Hân Thiên Chính được lên làm Giáo Chủ của Ma Giáo nữa là khác.

Lúc này mọi người mới vỡ lẽ..

Diệt Tuyệt sư thái khen :

– Siêu Quần, ngươi thật giỏi, hiểu rõ mọi chuyện.

Tổng Thanh Thư trong lòng lại càng đố kỵ với hắn, lúc này đệ tử phái Nga Mi đã đến, đứng ở phía sau Diệt Tuyệt sư thái.

Ân Lê Đình nói :

– Nếu Thiên Ưng Giáo bất động, thì chúng ta tấn công đi!

Trương Siêu Quần nói :

– Tuy rằng Thiên Ưng Giáo bất động, nhưng bọn họ dù sao cũng là người của Ma Giáo, chẳng may đội chúng ta đang đánh nửa chừng, xông tới, thì chúng ta sẽ hỏng việc, chi bằng...

Hắn nói xong liếc mắt nhìn Diệt Tuyệt sư thái.

Diệt Tuyệt sư thái nói :

– Lúc này khẩn thiết, ngươi nếu hiểu cách sắp xếp, thì mau mau phát hiệu lệnh đi!

Trong lòng sư thái nghĩ thầm, sau lần này nhất định phải gặp Trương chân nhân nói, để cho hắn gia nhập phái Nga Mi của mình.

Trương Siêu Quần gật gù đầu, lúc này trông thấy trong tình thế nguy cấp, phái Côn Luân có vẻ thắng thế, phái Hoa Sơn đấu với Hồng Thủy kỳ thì ngang tay, còn phái Không Động càng đấu càng lép vế dần, bị Liệt Hỏa kỳ bao vây vào giữa và đang ra tay chém giết.

Trương Siêu Quần liền lớn tiếng nói:

– Bây giờ chúng ta chia làm bốn hướng, lưu lại một đường thì có Kỳ sư tỷ, Đình sư tỷ, Chu Chỉ Nhược, mỗi người dẫn 5 người làm dự bị áp trận, còn lại thì chia ba đường xông xuống, tất cả đều tất công vào Nhục Kim kỳ, sư thái dẫn người ở phía đông xông vào, Lục sư huynh, Thanh Thư dẫn người từ phía tây xông tới, còn Tĩnh Huyền sư tỷ với tiểu đệ thì ở phía nam...

Tĩnh Huyền nghe nói ngạc nhiên hỏi:

– Phái Côn Luân đang thắng thế mà, chúng ta chỉ thấy phái Không Động nguy cấp thôi!

Trương Siêu Quần vội đỡ lời:

– Vâng! Vì phái Côn Luân đang thắng thế, lại được chúng ta xông tới giúp sức thế nào cũng hạ ngay được Nhuệ Kim kỳ, còn lại hai kỳ còn lại thấy vậy, thế nào cũng bỏ chạy, nếu bây giờ chúng ta lại đi tiếp cứu phái Không Động trước, tất nhiên chưa chắc chúng ta đã hạ ngay được Liệt Hỏa kỳ, lúc ấy Bạch Mi Giáo sẽ nhúng tay vào, như thế thì chúng sẽ là ngư ông thủ lợi, mà chúng ta với ba kỳ kia có khác gì con cò với con trai, như vậy có phải là nguy hiểm hơn không?

Tĩnh Huyền cực kỳ khâm phục, nói :

– Trương công tử tính toán không sai.

Thế rồi mấy người liền dẫn mọi người của phái Nga Mi xông vào tấn công Ma Giáo ngay.

Diệt Tuyệt sư trưởng kiểm vùng ra, quát lên :

– Hôm nay đại khai sát giới, trừ diệt yêu tà.

Nói xong, nàng với Tĩnh Hư, Ân Lê Đình ba người kéo nhau xông vào đánh chém Nhuệ Kim kỳ.

Trương Siêu Quần hướng về Kỳ Hiệu Phù, Đinh Mẫn Quân cùng Chu Chỉ Nhược phụ trách áp trận, liếc mắt nhìn, cấp tốc nói :

– Mọi người lấy đội này bảo mệnh làm chủ, không thể khinh động.

Đi ra vài bước, lại đang quay đầu lại, trịnh trọng nói :

– Cẩn thận, khi chưa có hiệu lệnh, thì không được tự ý xông vào.

Ba nữ đều là chân động, bực này chân thành ánh mắt, ba nàng phương tâm xao động dữ dội, mắt nhìn hẩn như là du long bay gấp đi xông trận, trong mắt các nàng đều là nhu tình vô hạn, nhưng chỉ có Kỳ Hiệu Phù khuôn mặt lại biểu hiện thêm ra mấy phần thần sắc phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Ý Thiên Kiếm Phi Hàn

Lúc này phụ phụ Hà Thái Xung của phái Côn Luân cùng môn hạ đấu với Nhuệ Kim kỳ đã chiếm phần thượng phong, lại thấy Nga Mi và Võ Đang xông lại trợ chiến, thanh oai lại càng lợi hại thêm, kiếm pháp của Diệt Tuyệt sư thái lạnh lợi tuyệt luân, không có một tên Ma Giáo nào có thể chống đỡ nổi mũi kiếm của nàng ta, thân hình của sư thái ở trong đám đông nhoáng qua nhoáng lại, đâm phía đông một kiếm, chém phía tây một nhát, chỉ trong nháy mắt nàng đã giết chết bảy tám tên giáo chúng của Ma Giáo rồi, sau đó Diệt Tuyệt sư thái lại giờ kiếm pháp của phái Nga Mi ra, càng đánh càng nhanh, cõ hết sức tấn công Trang Tranh, chưởng kỳ sư của Nhuệ Kim kỳ.

Hà Thái Xung, Ban Thục Nhân của Côn Luân phái dẫn môn nhân đệ tử đối kháng với Nhuệ Kim kỳ đã chiếm ưu thế, Nga Mi, Vũ Đang hai phái vọt một cái nhập vào, thanh thế càng là đại thịnh.

Diệt Tuyệt sư thái kiếm pháp ác liệt tuyệt luân, không một tên Ma Giáo nào có thể đỡ được nàng ba kiếm, trong thời gian ngắn liền có bảy tên giáo chúng bị chết ở bên dưới trường kiếm của nàng.

Trang Tranh võ công rất tinh xảo, đấu với nàng thật đồng sức, Diệt Tuyệt sư thái liền nhảy sang bên tránh, dùng thế Thuận Thủy Thôi Châu, gạt cây Câu Lang Nha Bồng của đối phương sang bên, nhưng nàng đâu có biết Trang Tranh chưởng kỳ sư một kỳ, là một nhân vật rất lợi hại trong Ma Giáo, ở trong chốn võ lâm cũng có thể gọi là cao thủ đệ nhất, trời sinh cho y có hai cánh tay rất khỏe, y lại được dị nhân truyền thụ võ công từ nhỏ, nội ngoại công đều rất tinh xảo.

Lúc ấy y thấy Diệt Tuyệt sư thái đang định dè Câu Lang Nha Bồng của mình xuống, y liền quát lớn một tiếng, dùng cánh tay hất bắn trở lại. chỉ nghe một tiếng “coong”, thanh trường kiếm của Diệt Tuyệt sư thái đã gãy làm ba đoạn rơi xuống đất, Diệt Tuyệt sư thái thấy khí giới của mình bị gãy, cánh tay tê tái trong lòng lo lắng vô cùng, tuy vậy nàng vẫn không lùi tránh, nhanh tay rút ngay thanh trường kiếm Ý Thiên ở trên vai ra, sử thế Thiết Tỏa Hoàn Giang chống đỡ luôn.

Trang Tranh cảm thấy tay mình bỗng nhiên nhẹ bỗng, mới hay cây Câu Lang Nha Bồng của mình đã bị Ý Thiên kiếm chặt gãy làm đôi rồi, tiếp theo sau đó cái đầu của y cũng bị thanh trường kiếm chém đứt đôi luôn.

Bọn Nhuệ Kim kỳ thấy chưởng kỳ sư của mình bị một lão ni giết chết ai nấy đều kinh hoàng và phẫn uất vô cùng.

Lúc này, Trương Siêu Quần đang ở bên hướng khác theo Tĩnh Huyền tấn công, bị vài tên hảo thủ Ma Giáo cuốn lấy, hẩn không muốn giết lung tung người của Ma Giáo, mỗi khi chiếm được thượng phong thì đều là điểm trưng huyết đạo bọn họ, không đã thương tính mạng bọn họ, người Ma Giáo vốn là thấy hẩn tuổi còn trẻ, rất nhiều người đều muốn giết hẩn để lập uy, nhưng từ phía sau có người nhìn thấy võ công của hẩn cực cao, nội lực thâm hậu, nhưng ra

tay nhưng là cực kỳ nhân từ, thậm chí đối với đối thủ muốn đẩy hắn vào chỗ chết, hắn cũng không chịu xuống tay ác độc, cho nên nhiều người kinh ngạc, cũng không ai biết hắn là lai lịch gì.

Trong giầu lát giáo chúng Nhuệ Kim kỳ mất thấy chương kỳ bị chém chết, tất cả đều lớn tiếng la hét, như điên cuồng không để ý tính mạng của mình mà tàn nhẫn giao đầu, liên tiếp có mấy đệ tử Côn Luân cùng Nga Mi môn hạ bị giết.

Một người trong Hồng Thủy kỳ lớn tiếng nói:

– Trang kỳ sư đã tuần giáo chết rồi, Nhuệ Kim kỳ hãy rút lui trước, Hồng Thủy kỳ xin đoạn hậu.

Cờ hiệu của Liệt Hỏa kỳ bỗng biến đổi, tất cả bộ hạ của Liệt Hỏa kỳ đều rút lui về phía tây, nhưng những người của Nhuệ Kim kỳ càng đấu càng hăng, không hề chịu rút lui khỏi trận chiến.

Trương Siêu Quần nghe được tiếng bọn họ kêu gọi, chấn động trong lòng, thầm kêu thật là đáng tiếc, vừa rồi một chút thoáng nhìn thấy có cao thủ có thể cùng Diệt Tuyệt sư thái đơn đả độc đấu hồi lâu, thì hắn biết người chắc là có chút tiếng tăm, nhưng không ngờ tới, hóa ra là chương kỳ sư của Nhuệ Kim kỳ, hắn bóp cổ tay thở dài.

Người trong Hồng Thủy kỳ kia lại lớn tiếng nói:

– Đường kỳ sư của Hồng Thủy kỳ đã có lệnh, giáo chúng của Nhuệ Kim kỳ hãy mau rút lui, rồi sẽ trả thù cho Trang kỳ sư sau!

Có mấy người trong Nghệ Kim kỳ đều đồng thanh lớn tiếng đáp:

– Xin Hồng Thủy kỳ hãy rút lui trước, sau này sẽ trả thù cho chúng ta, còn người của Nhuệ Kim kỳ đã thề sống chết với Trang kỳ sư rồi!

Trương Siêu Quần ngừng tay, thấy người của Nhuệ Kim Kỳ nghiêm khí sâu nặng, đồng đặc mỗi người đại dũng trước cái chết cũng không sợ, trong lòng nhiệt huyết dâng trào, không ngừng kích động.

Trong đội ngũ của Hồng Thủy kỳ đột nhiên có cờ đen phát lên, rồi có một người tiếng nói như sấm la lớn:

– Các huynh đệ của Nhuệ Kim kỳ cứ chiến đấu tới cùng, Hồng Thủy kỳ chúng tôi quyết phục thù cho các huynh đệ!

Lúc ấy Nhuệ Kim kỳ chỉ còn lại hơn ba mươi người, ai nấy đều đồng thanh lớn tiếng đáp:

– Chúng tôi đa tạ Đường kỳ sư!

Mọi người chỉ thấy cờ của Hồng Thủy kỳ phát động rồi tất cả những người của kỳ sư đó đều rút lui về phía tây.

Phái Hoa Sơn và phái Không Động thấy trận đồ của kẻ địch nghiêm chỉnh, hơn hai mươi người đoạn hậu tay đều cầm ống đồng tròn sáng quắc không biết là cái gì nên không dám đuổi theo.

Mọi người đành phải quay lại xông vào bao vây Nhuệ Kim kỳ, lúc này tình thế đã rõ ràng hẳn, Côn Luân, Nga Mi, Võ Đang, Không Động và Hoa Sơn ngũ phái vây đánh Nghệ Kim kỳ của Ma Giáo. chỉ có phái Võ Đang hiện tại là chỉ có ba người tham dự, còn lại bốn phái kia đều xuất động hết những tinh anh trong phái để đi dự trận.

Nay chương kỳ sư đã mất, Nhuệ Kim kỳ sư không khác gì rắn mất đầu tất nhiên không địch nổi ngũ phái kia, nhưng dưới cờ mỗi người đều xem cái chết nhẹ tựa lông hồng thấy chết không sờn, quyết ý đi theo chương kỳ sư Trang Tranh tuần giáo.

– Tất cả mọi người dừng tay! Ngừng tay lại.!

Trương Siêu Quần nhiệt huyết dâng trào, hai tay co lại thành nắm đấm, trong đám người lục phái, có đến ngũ phái nghe thấy lời hắn gào, mọi người hơi chần chờ, nhưng cũng không nhận ra hắn là ai, rồi lại xoay người xông lên chém giết.

– Toàn bộ tất cả dừng tay!

Trương Siêu Quần thấy những người gọi là nhân sĩ chính phái lấy nhiều bất nạt ít, không khỏi phẫn nộ, lúc này, Ân Lê Đình cũng thấy thắng không có vẻ vang gì, nên cũng lớn tiếng kêu lên :

– Các giáo chúng của Nhuệ Kim kỳ hãy nghe ta nói đây! Các người cứ đấu như thế này chỉ có chết thôi, mau vứt bỏ vũ khí đầu hàng đi, nếu các người chịu đầu hàng thì chúng ta sẽ tha mạng cho!

Phó kỳ sư của Nhuệ Kim kỳ ha hả cười đáp:

– Các người coi khinh giáo chúng Minh Giáo chúng ta quá. Trang đại ca đã chết, chúng ta có ai còn muốn sống.

Ân Lê Đình lại nói tiếp:

– Các người của phái Côn Luân, Nga Mi, Hoa Sơn và Không Động hãy lui về phía sau mười bước để cho bọn họ đầu hàng!

Mọi người của các môn phái vội lui về phía sau, chỉ có Diệt Tuyệt sư thái ghét hận Ma Giáo nên cứ xông lên múa kiếm chém giết.

Ỗ Thiên kiếm sắc bén vô cùng, lưỡi kiếm đưa đến đâu là khí giới của đối phương gãy tới đó, đầu, mình, chân tay của các giáo chúng Nhuệ Kim kỳ cũng bị chém đứt bay tứ tung, các đệ tử của phái Nga Mi đã lui về phía sau, thấy sư phụ mình vẫn còn chém giết nên tất cả lại tiến lên tiếp tay, cục diện trở nên chỉ có một mình phái Nga Mi độc đấu với Nhuệ Kim kỳ.

Giáo chúng của Nghệ Kim kỳ còn lại hơn 60 người, trong đó có hơn 20 người là những tay cao thủ rất lợi hại do phó kỳ sứ Ngô Kinh Thọ thống lãnh, chống đỡ với mấy mươi người của phái Nga Mi, như vậy là vấp 5 người đối với một người phái Nga Mi.

Đáng lẽ là Nhuệ Kim kỳ phải thắng thế mới phải, nhưng Ỗ Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái quá sắc bén nên nàng đi tới đâu là kẻ địch bị chém giết đến đấy, chỉ trong nháy mắt đã có bảy, tám người bị chém chết dưới thanh kiếm đó, còn lại mấy chục người của Nhuệ Kim kỳ trong tay chỉ còn khí giới bị chém gãy hết, đồng thời người của Côn Luân, Hoa Sơn và Không Động đã tiến sát lại bao vây chặt, nhưng giáo chúng của Ma Giáo cũng không ai muốn đào tẩu cả, vẫn tay không tiếp tục chiến đấu với các đệ tử của phái Nga Mi.

Trương Siêu Quần nhìn tức đến nổi đỏ mắt, cao giọng kêu lên :

— Sư thái, xin hãy khoan dung độ lượng! Dừng tay lại đi!

Diệt Tuyệt sư thái hơi nhượng mảy, Trương Siêu Quần năm lần bảy lượt kêu gọi dừng tay, vô tình đã đã là trêu ghẹo đến Diệt Tuyệt sư thái, nếu không vì có sự yêu thích với hắn, nàng đã sớm đã lớn lên con nổi giận rồi.

Chỉ thấy Diệt Tuyệt sư thái hét dài một tiếng, dưới chân như nước chảy mây trôi bốn phía tung bay, trong thoáng cái, nàng đã điểm huyết hết năm mươi mấy giáo chúng Ma giáo, mấy mươi người đó đứng yên như tượng gỗ, không sao cử động, các người của bốn môn phái kia thấy Diệt Tuyệt sư thái thủ pháp cao siêu như thế đều lớn tiếng khen ngợi.

Lúc ấy trời đã bắt đầu sáng tỏ, bỗng thấy bóng người lơ lửng, Đông, Tây, Bắc đều có bóng người tới dần, mọi người mới hay những bóng người đó là giáo chúng của Thiên Ưng Giáo, đi tới còn các tầm hơn mười trượng, liền dừng bước bất động, từ xa xa ở bên quan sát, không lập tức tiến tới khiêu chiến.

Trương Siêu Quần nhú chặt đôi mày lại, Thiên Ưng Giáo cũng là một nhánh của Minh Giáo, sao lại thấy chết mà không cứu chứ!

Tổng Thanh Thư đi tới một bước, đối với Diệt Tuyệt sư thái nói nhỏ :

— Sư thái, chúng ta mau mau xử quyết Nhuệ Kim kỳ, còn phải quay đầu đối phó Thiên Ưng Giáo, bằng không trước sau đều bị tấn công tới đấy.

Trương Siêu Quần vừa nghe thấy liền lớn tiếng quát lên :

— Ngươi nói vậy cái gì đó! Trời cao có đức hiếu sinh, ngươi muốn sư thái làm sát kẻ vô tội người sao? Trước mắt bọn họ đã không có sức chống đỡ, sư thái chính là một đại tông sư, há có thể ra tay làm việc bất nghĩa này? Có phải là ngươi muốn làm nhục danh tiếng sư thái à?

Lời vừa nói ra, Diệt Tuyệt sư thái khẽ gật đầu, người trong ngũ phái, không ít người có lòng từ bi, nên cũng gật đầu, nhưng cũng không có thiếu người xem thường, Tổng Thanh Thư trên mặt thoạt đỏ thoạt trắng, hai mắt tròn lên giận dữ nhìn, nói :

— Bất sư thúc nói sai rồi, những người này đều là yêu nghiệt Ma Giáo, người người đều phải trừ diệt, chúng cùng mọi người lấy hiệu lệnh trăm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, sao nói là làm chuyện bất nghĩa?

Quần hào nghe được Ngọc Diện Mạnh Thường đệ tử của đời thứ 3 Võ Đang xưng hô với người thiếu niên mặc áo trắng so với tuổi tác của y còn nhỏ hơn chút là sư thúc, nhất thời kinh ngạc, châu đầu ghé tai, lẫn nhau hỏi thăm về tông tích của hắn, nhưng ngoại trừ Côn Luân phái Ban Thục Nhân cùng Hà Thái Xung là biết nội tình về hắn, còn những người khác còn lại, tất cả đều chưa từng nghe nói phái Võ Đang có đệ tử đời 2 lại xuất hiện thêm ra một Võ Đang bát hiệp.

Trương Siêu Quần nghiêm mặt nói :

— Bọn họ mặc dù là giáo đồ Ma Giáo, nhưng bọn họ cũng có cha mẹ vợ con, đệ tử phái Võ Đang được người trong giang hồ xưng tụng kính nể, đó là bởi vì chúng ta hành hiệp trọng nghĩa, tề nguy giải khổ, Tổng đại sư huynh làm người ngay thẳng, quang minh lẫm liệt, sao ngươi lại không học được một phần lòng dạ bao la bao dung của đại sư huynh vậy?

Lời nói này nhấn mạnh, Trương Siêu Quần vừa tán tụng Tổng Viễn Kiều, vừa quát mắng nhi tử của y, Tổng Thanh Thư không thể cãi lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lúc này, Diệt Tuyệt sư thái đem Ỗ Thiên kiếm thu vào trong vỏ, lớn tiếng quát lên :

— Người của Ma giáo nghe đây, người nào muốn sống, chỉ cần lên tiếng xin tha chết, ta sẽ tha cho các ngươi bước đi.

Mặt trời đã lên cao, chiếu vào thân hình của Diệt Tuyệt sư thái, tạo nên một cái bóng rất dài, trông nàng oai vũ vô cùng, nhưng trên vẻ mặt lại đầy sát khí rùng rợn.

Nàng định tâm làm cho Ma Giáo mất hết nhuệ khí chứ không muốn dùng kiếm chém chết bọn chúng nên lớn tiếng nói thế, ngờ đâu vừa nói xong đã nghe

có rất nhiều tiếng cười nổi dậy, thì ra giáo đồ Ma Giáo đều lớn tiếng cười vang.

Diệt Tuyệt sư thái cả giận:

– Các người cười cái gì!

Ngô Kinh Thọ, phó kỳ sư của Nhuệ Kim kỳ lớn tiếng đáp:

– Chúng ta với Trang đại ca đã thề cùng nhau sống chết, mi mau dùng kiếm giết chết chúng ta đi, chứ chúng ta không ai sợ chết đâu!

Diệt Tuyệt sư thái dùng giọng mũi “hừ” một tiếng rồi nói tiếp:

– Giỏi thật! Lúc này mà các người còn tự nhin là anh hùng hảo hán nữa ư? Các người muốn chết một cách nhanh chóng phải không? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!

Nói xong, chỉ thấy Diệt Tuyệt sư thái rút trường kiếm khẽ rung động một cái, cổ tay của Kinh Thọ đã bị chém đứt rời.

Không ngờ sắc mặt của y vẫn như thường, ha hả cười nói:

– Minh Giáo thay trời hành đạo, té thể cứu dân, coi sự sống chết nhẹ như lông hồng, tặc ni muốn chúng ta khuất phục đầu hàng thì thực là ngu xuẩn!

Diệt Tuyệt sư thái càng tức giận thêm, liền múa kiếm chém thêm ba nhát nữa.

Lại có thêm ba tên Ma Giáo nữa đứng cạnh đó bị chém đứt bàn tay.

Đang muốn lại chém, Trương Siêu Quần liền nhảy đứng ra trước người Diệt Tuyệt sư thái, ngăn lại :

– Xin sư thái hạ kiếm lưu tình!

Diệt Tuyệt sư thái cau mày nói :

– Siêu Quần, ngươi không nên can ta, đây là yêu nghiệt tà đồ, có chết đến mười lần cũng không cần phải thương hại.

Trương Siêu Quần vừa rồi mới chần chờ một chút, liền có năm người bị nàng chặt đứt cánh tay, cũng là bởi vì hắn không muốn cùng Diệt Tuyệt sư thái phát sinh xung đột, nhưng nếu lại không lên tiếng cứu giúp, những người này lại bị chém gãy mất cánh tay, xem như là thành phế nhân, cho nên cũng không nhớ tới điều gì nữa, nói :

– Sư thái, xin nể tình văn bối, bỏ qua cho bọn họ đi!

Nhuệ Kim kỳ còn lại hơn 50 người thấy hắn nhiều lần vì chính mình cầu xin, trong lòng kinh ngạc, rất là cảm kích, lúc này, có người nhẹ nhàng nói :

– Vị Võ Đang thiếu hiệp này, lúc giao thủ với chúng ta thì không chịu xuống tay ác độc, có đánh trúng thì chỉ là điểm huyết đạo, nhưng không đã thương tính mạng huynh đệ chúng ta.

Diệt Tuyệt sư thái lúc này đã tức giận nói :

– Siêu Quần, ngươi không nên có tám lòng dạ đàn bà như thế, đám người đều là tà ma ngoại đạo, không đáng để thương hại.

Trương Siêu Quần cắn răng một cái, nói :

– Những người này mỗi người đều coi thường mạng sống bản thân đầy nghĩa khí, thật cứng rắn đứng là anh hùng hảo hán, làm sao có thể nói là tà ma ngoại đạo? Sư thái xin tha bọn họ đi!

Diệt Tuyệt sư thái cả giận nói :

– Trương thiếu hiệp, ngươi lập đi lập lại nhiều lần che chở loại ma giáo yêu nghiệt này, là Trương chân nhân phái Võ Đang dạy ngươi sao?

Diệt Tuyệt sư thái đã phẫn nộ, không gọi hắn “Siêu Quần” nữa mà gọi là “Trương thiếu hiệp”

Trương Siêu Quần chần động, nàng đưa Trương chân nhân ra ứng phó với hắn? Cổ nhân có câu tôn sư trọng đạo, nếu như hắn cứ cầu xin, thì chính là phản bội sư môn rồi! Trương Siêu Quần lại hơi chần chờ, Diệt Tuyệt sư thái hừ một tiếng, lắc mình qua, một chiêu kiếm chém tới, lại một cánh tay bay lên ...

Trương Siêu Quần máu nóng nổi lên, lớn tiếng quát :

– Sư thái, dừng tay đi!

Thân hình hơi động, liền phóng lên kéo lấy vạt áo của Diệt Tuyệt sư thái.

Diệt Tuyệt sư thái lúc này thật sự là quá tức giận, quay người một chiều kiếm đâm tới, Trương Siêu Quần không bao giờ nghĩ tới nàng sẽ hướng về mình mà ra tay, hấn ngăn người ra, thân thể theo bản năng phản ứng, về bên cạnh co rụt lại, nhưng Diệt Tuyệt sư thái tốc độ cực nhanh, chiêu kiếm này, suýt qua cánh tay phải Trương Siêu Quần máu tung toé phún ra.

Lần này, không kể là người chính phái mà ngay cả giáo chúng Ma Giáo, tất cả đều cả kinh sững sờ, chẳng ai nghĩ tới sẽ đột ngột phát sinh biến cố như vậy, chỉ duy có Tổng Thanh Thư, nét mặt biểu lộ vui mừng ra ngoài.

– Trương Siêu Quần ca ca!

Mất thấy chiến cuộc đã định, từ phía sau Chu Chi Nhược vừa vận nhìn thấy tình cảnh này, nàng thét lên phong nhanh đến.

Trương Siêu Quần cánh tay phải đau nhức, nhưng biết chỉ là tổn thương da thịt bên ngoài, cũng không có gì lo ngại, hấn hướng về phía Chu Chi Nhược liếc mắt nhìn, nói :

– Chi Nhược, không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhỏ, Kỳ sư tỷ, Đình sư tỷ, các người giúp tiểu đệ chăm sóc cho Chi Nhược nhé.

Kỳ Hiểu Phù cùng Đình Mẫn Quân vội vàng đem Chu Chi Nhược kéo lại, Trương Siêu Quần toàn thân bạch y, trên cánh tay tuôn ra máu tươi khác nào hoa tươi nở rộ, nhìn rất đáng sợ.

– Sư thái, xin sư thái buông tha cho bọn họ đi...

Diệt Tuyệt sư thái cả giận nói :

– Được, nếu như ngươi hôm nay trước mặt mọi người thừa nhận không phải là đệ tử của Võ Đang, ta lập tức buông tha cho bọn họ!

Lời vừa nói ra, tất cả đều kinh hãi, Ân Lê Đình nói :

– Sư thái ...

Diệt Tuyệt sư thái nói :

– Tên tiểu tử này lúc cùng Ma giáo giao đấu thì lưu thủ, không chịu giết người, chính là luôn muốn bảo vệ bọn họ, Ân lục hiệp, đệ tử phái Võ Đang đều là hành hiệp trọng nghĩa, ghét ác như kẻ thù, sao lại có loại đệ tử hoang đường này làm nhục đến sư môn?

Ân Lê Đình ngăn ra, Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nhìn Trương Siêu Quần, thấp giọng nói :

– Mau lui ra một bên, ta đáp ứng ngươi, chỉ sau khi chặt đứt một cánh tay, liền thả bọn chúng ra.

Trương Siêu Quần sắc mặt trắng bệch, nói :

– Chặt đứt cánh tay bọn họ, cùng giết bọn họ có cái gì khác nhau?

Diệt Tuyệt sư thái đôi bầu vú phập phồng cao ngất, hiện ra rất là giận dữ, hét to một tiếng, đạo bào phát pho, trường kiếm vung lên, một giáo đồ Ma giáo bị thanh kiếm sắc bén xé ra thành hai nửa, máu huyết phun mạnh, ruột gan văng ra.

Trương Siêu Quần nhìn thấy lửa giận càng lớn, lớn tiếng nói :

– Dừng tay! Giết lung tung người, cùng Ma Giáo yêu tà có gì khác biệt? Ta Trương Siêu Quần ở đây tuyên bố, kể từ hôm nay, ta không còn là đệ tử phái Võ Đang nữa

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Cứu Văn Sóng To

Lời hấn vừa nói ra, nhất thời hỗn loạn một mảnh lớn, Ân Lê Đình đứng chết trân tại chỗ, kêu lên :

– Bát sư đệ, ngươi nói cái gì vậy!

Diệt Tuyệt sư thái cũng là không nghĩ tới hấn thật sự trước mặt mọi người tự chịu trục xuất khỏi sư môn, nàng nguyên là chỉ muốn dẫn hấn xuống một quân, không lường trước hấn không thể sẽ vì Ma Giáo mà phản bội lại sư môn, nào ngờ, chính mình làm hung dữ, lại xuất hiện kết quả như thế này, cho nên vừa giận vừa hối tiếc cho hấn, lớn tiếng quát lên :

– Siêu Quần, ngươi làm gì thế! Hồ đồ... nhanh thu hồi lại lời nói mới đi!

Lúc này, phó chương sứ Nhuệ Kim kỳ là Ngô Kính Thọ nói :

– Trương thiếu hiệp, ân đức của thiếu hiệp, tại hạ Ngô Kính Thọ, vô cùng cảm kích, xin thiếu hiệp thu hồi thành mệnh, lời nói mới vừa rồi, chúng ta xem như là không có nghe thấy, tại hạ tin rằng tất cả mọi người cũng đều không có nghe thấy.

Trương Siêu Quần cũng biết, mình đã không cách nào quay đầu lại được nữa, nếu đã nói ra lời này, những người bên trong chính giáo này đã là rõ rõ ràng ràng nghe thấy, nếu chính mình nói đi nói lại, tất nhiên sẽ bị người khinh thường, đồng thời sau này cũng không có cách nào thu được sự hoàn toàn tín nhiệm của Minh Giáo, khi đó mới đúng là hai nẻo đường khó làm.

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần ngang nhiên nói :

– Từ xưa đến nay chính tà phân chia, nhưng có đâu rõ ràng, người bên chính phái nếu là làm xằng làm bậy, so với tà ma ngoại đạo thì có cái gì phân biệt? Ngược lại, bọn họ càng thêm đáng ghét.

Nói tới chỗ này, ánh mắt hần lơ đăng hướng về phái chương môn Hoa Sơn Tiên Vu Thông, liếc nhìn chương môn Hà Thái Xung của phái Côn Luân một chút, Tiên Vu Thông cùng Hà Thái Xung đều là trong lòng có vết, cảm thấy ánh mắt kia của hần phảng phất đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện, bọn họ có tất gạt mình, đem mắt mình nhìn về phía nơi khác, giả làm trấn định.

– Nếu như trong miệng tất cả mọi người gọi cái gì là Ma Giáo, nếu như bọn họ hành động quang minh chính đại, vậy thì như thế nào? Giáo chúng Ma Giáo thiên thiên vạn vạn, khó tránh khỏi vãng thau lẫn lộn, nhưng chúng ta cũng không thể đem hết thầy người của Ma Giáo quy nạp chung với tà ma ngoại đạo, theo ta được biết, Minh Giáo chỉ hướng là làm việc thiện trừ điều ác, cứu vớt thế nhân, kiên quyết đối kháng triều đình, muốn cùng với các môn phái giang hồ xưng hùng giang hồ, đối với triều đình chủ yếu là không hợp tác, bọn họ chí thú, hành vi tự nhiên cùng giang hồ có gì khác thường, chỉ là người của bọn họ lâu nay bị dồn ép, cho nên làm việc không tránh khỏi quái lạ, thần bí, cho nên võ lâm giang hồ thấy không hợp, thậm chí bị tạo nhiều sát nghiệt, cho nên bị gọi là Ma Giáo, kỳ thực, tất cả mọi người cũng đều nhìn thấy, vừa rồi bọn họ đại nhân đại nghĩa, liệu mình không sợ chết, nghĩa khí nam nhi như vậy, thử hỏi, chúng ta những chính phái nhân sĩ ở đây, có mấy người có thể làm được?

Hần lời nói này, khiến cho ngũ đại phái một số người có danh tiếng cảm thấy xấu hổ, nghĩ đến chính mình, càng là thật sự không cách nào làm được như bọn họ hy sinh vì nghĩa như vậy, thậm chí có thể khi mình bị kẻ địch cưỡng bức thì nói không chắc đồng môn bên cạnh, cũng chưa chắc gì chịu đồng sinh cộng tử.

Ngô Kính Thọ cùng với các giáo đồ Minh Giáo nhìn Trương Siêu Quần, trong ánh mắt lộ ra thần thái cảm kích.

Một đạo nhân phái Hoa Sơn cao giọng quát lên :

– Tiểu tử, ngươi bây giờ đã không còn là đệ tử phái Võ Đang, ngươi có tư cách gì mà ở đây nói hươu nói vượn, đầu độc lòng người?

Tổng Thanh Thư cũng thừa cơ hòa theo :

– Trương Siêu Quần, ngươi chó có nhiều loạn lòng người, mọi người cùng nhau tiến lên, giết hết lũ tà ma ngoại đạo này!

Trong lúc này, quần hùng do Côn Luân phái cùng phái Hoa Sơn tác động, người thủ quyền, kẻ giương chương, người lấy ra đao kiếm

Trương Siêu Quần lớn tiếng nói :

– Sư thái, ngươi đã nói, chỉ muốn văn bối không thừa nhận làm đệ tử phái Võ Đang, sẽ liền buông tha bọn họ, bây giờ vẫn giữ ý định đó chứ!

Diệt Tuyệt sư thái trên mặt biến ảo không ngừng, một lát mới nói :

– Ngươi thật tình là muốn như vậy sao?

– Nam nhân đại trượng phu, đã nói như nước đổ ra, không cách nào thu hồi, một mình văn bối vinh nhục đôi lấy mấy chục nhân mạng những nghĩa khí sâu nặng hảo hán từ này, cũng đáng giá!

Diệt Tuyệt sư thái thở dài một tiếng, nói :

– Đã là như vậy, ta cũng không lời nào để nói, ta nói rồi buông tha bọn họ, nhưng ta chỉ có thể đại diện cho phái Nga Mi, còn những môn phái khác muốn sao thì làm vậy, ta quản không được, từ hôm nay cho đến về sau, ngươi chính là kẻ địch của chúng ta rồi!

Dứt lời, Diệt Tuyệt sư thái phất tay áo lui lại.

Trương Siêu Quần nói :

-Xin sư thái chậm đã!

Diệt Tuyệt sư thái nói :

– Chuyện đến nước này, người có lời gì để bàn luận?

Trương Siêu Quần nói :

– Siêu Quần cuối cùng chỉ xin nhờ sư thái giúp cho một chuyện, xin sư thái giúp vận bối, chăm nom giùm Chi Chi Nhược!

Diệt Tuyệt sư thái chỉ hơi trầm ngâm, hỏi :

– Chu cô nương không phải là đệ tử Vô Đang sao? Làm gì mà còn cần đến ta chăm nom?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Chi Nhược tâm địa đơn thuần, vận bối lo lắng có người sẽ có tà niệm đối với nàng, cho nên nếu Chi Nhược ở lại phái Nga Mi, vận bối sẽ yên tâm hơn chút, dù như thế nào, xin mời sư thái đáp ứng vận bối một điều thỉnh cầu cuối cùng

Diệt Tuyệt sư thái gật gù đầu, lạnh lùng thối lui.

Chu Chi Nhược bị Kỳ Hiểu Phù cùng Đinh Mẫn Quân ngăn giữ lại, từ lâu khóc ròng nói :

– Trương Siêu Quần ca, mọi người đi cùng ca a!

Trương Siêu Quần hướng về Chu Chi Nhược thật sâu liếc mắt nhìn, nhanh chân quay đầu lại, đi tới trước mặt Ngô Kính Thọ, nói :

– Xin cho tại hạ mượn thanh kiếm dùng một chút!

Ngô Kính Thọ lệ nóng cũng doanh tròn, nói :

– Trương thiếu hiệp, ta phó chương sử Ngô Kính Thọ từ hôm nay về sau, chính sẽ là người của thiếu hiệp rồi!

Trương Siêu Quần sợ hết hồn, nổi lên một thân nổi da gà, cái gì... cái gì gọi chính là người của ta? Ông trời a, ta chỉ đối với mỹ nữ thì mới có hứng thú! Vậy mà Ngô Kính Thọ vừa dứt lời, năm mươi mấy người thuộc hạ của Nhược Kim kỳ tất cả đều lớn tiếng gọi lên:

– Trương thiếu hiệp, tất cả chúng ta sau này đều là người của người rồi!

– Trương thiếu hiệp, xin thiếu hiệp hãy làm chương kỳ của chúng ta đi!

Trương Siêu Quần tê cả da đầu, chuyện này cũng quá bất hợp lý chứ? Ta Trương Siêu Quần một con người tốt, không có loại ham mê đồng giới kia a!

Trương Siêu Quần liền ôm quyền, cất cao giọng nói :

– Các vị, ta không phải là người của Minh Giáo, xin đừng nên nói như vậy, do kính trọng tình thân nghĩa khí các người, cho nên mới không đành lòng nhìn mọi người bị mất mạng, chúng ta đều là những người trọng tình trọng nghĩa, quyết không phải làm bộ làm tịch, ta không có muốn làm chương kỳ sử đâu.

Làm sao mà có thể làm cái gì nhỏ nhỏ chương kỳ sử này đây? Nếu muốn làm, ta sẽ làm giáo chủ thì mới là.

Tiếp nhận Ngô Kính Thọ đã bị cụt một tay đưa tới trường kiếm, Trương Siêu Quần ngang nhiên nói :

– Các vị tiền bối, hôm nay Trương Siêu Quần làm càn, mai sau nếu có phước hạnh quay về lại phái Vô Đang, sau khi ổn thỏa sẽ đến từng môn phái tạ tội!

Trương Siêu Quần biết rõ, Trương Tam Phong lòng dạ phóng khoáng, bản tính bốn thiện, thông tình đạt lý, nếu Trương Tam Phong biết chuyện hôm nay xảy ra như thế này, tất nhiên sẽ không tính toán với hắn, nhớ lại khi, Trương Thúc Sơn cùng Ân Tố Tố từ Băng Hỏa Đảo trở về Trung Nguyên, Trương Thúc Sơn bẩm báo về việc thê tử của mình, nói ra Ân Tố Tố là con gái của Thiên Ưng giáo chủ, Trương Tam Phong chỉ vuốt râu nở nụ cười, nói rằng :

– Vậy có cái gì can hệ? Chỉ cần thê tử nhân phẩm không sai, mà nếu cho là coi nàng nhân phẩm không được tốt đi nữa, tới núi Vô Đang chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không có thể dạy dỗ cho nàng hoàn thiện sao? Thiên Ưng giáo thì thế nào? Thúc Sơn, làm người không thể lòng dạ quá hẹp, tuyệt đối đừng cứ tự xưng danh môn chính phái, đem người bên ngoài đều nhìn thấy nhỏ. Chính tà hai chữ này, nguyên bản khó phân, chính phái đệ tử nếu là tâm thuật bất chính, chính là tà đồ, bên trong người ta phái chỉ cần một lòng hướng thiện, chính là chính nhân quân tử.

Trương Thúc Sơn đại hỉ, chàng ta cũng không nghĩ ra chính mình gánh chịu suốt 10 năm tâm sự nặng lòng, chỉ cần sư phụ chỉ ra nhẹ nhàng liền mọi việc đều trôi vào quá khứ.

Trương Tam Phong có nói nếu Ân Tố Tố vẫn còn tâm thuật bất chính, chuyện như vậy vẫn có thể tiếp thu, có thể thấy được lòng dạ Trương Tam Phong cực kỳ rộng rãi, kiến thức sáng rực, cách xa so với Diệt Tuyệt sư, thậm chí cả với những hòa thượng phái Thiếu lâm kia cũng không bằng.

Người trong phái khác không biết tình hình của Trương Tam Phong thì không nói làm gì, còn Trương Siêu Quần thì quen thuộc với nguyên bản Ý Thiên, làm sao có thể nào mà không biết cách làm người của Trương Tam Phong? Trương Tam Phong lúc trước thu hắn làm đồ đệ, vì là chính là cái gì? Đó cũng

là bởi vì ở trước mặt Trương Tam Phong biểu hiện ra có huyết tính, có lương tri, có tinh thần trọng nghĩa, ngày hôm nay thì mình đúng là hoàn toàn bất đắc dĩ, Trương Tam Phong nếu là biết rõ chuyện hôm nay, nhất định là nở nụ cười, làm gì mà không cho mình quay đầu về phái Võ Đang.

Ban Thục Nhân ở một bên lớn tiếng quát lên :

– Trương tiểu tử, ngươi hôm nay phản bội sư môn, cùng ma giáo yêu tà làm loạn, còn vọng tưởng quay về sư môn sao?

Phái Hoa Sơn cũng có một người đáp lời nói :

– Không sai, ngươi muốn trở lại Võ Đang, đó là đang nằm mơ!

Lại có một đạo nhân hô :

– Chớ cùng hấn phí lời, giết sạch chúng đi!

Trương Siêu Quần cười ha ha, trường kiếm chỉ tay, hướng về đạo nhân kia lạnh lùng nói :

– Ngươi là danh môn chính phái, là phải dựa theo quy củ danh môn chính phái đến, lẽ nào ngươi muốn ý đa số đánh thiểu số sao?

Hà Thái Xung lớn tiếng nói :

– Đối phó tà giáo yêu nghiệt, cần cái gì quy củ rồi! Giết bọn họ!

Chưởng môn phái Côn Luân lời vừa ra khỏi miệng, môn hạ đệ tử nhất thời tràn lên trên, Ân Lê Đình cao giọng nói :

– Các vị đồng đạo, bát sư đệ của tại hạ hôm nay lỡ mạng, nhưng chuyện này là đại sự, chỉ có sư tôn mới có thể định đoạt, chỉ khi nào lão nhân gia tuyên bố trục xuất bát sư đệ ra khỏi sư môn, thì mới coi như là chính thức, vì lẽ đó, trước mặt bát sư đệ vẫn là người của phái Võ Đang, dựa theo quy củ võ lâm, nếu hấn tài nghệ không bằng người, là sống hay chết, đều xem như là gieo gió gặt bão, nếu tất cả mọi người đều xông lên, không dựa theo quy củ võ lâm đó chính là làm khó dễ phái Võ Đang chúng ta...

Trương Siêu Quần ngạc nhiên nhìn Ân Lê Đình, y tính tình nhu nhược, gặp chuyện không có chủ kiến, không nghĩ tới lại dám nói ra câu nói như thế này!

– Lục sư huynh!

Trương Siêu Quần trong lòng cảm kích, nhất thời không biết nói câu gì nữa.

Ân Lê Đình lớn tiếng quát lên :

– Ngươi đừng gọi ta là sư huynh, hôm nay ngươi hồ đồ như vậy, làm phái cho Võ Đang mất mặt, sau này khi trở về xem sư phụ nói như thế nào, lúc đó người có còn là sư đệ của ta hay không thì rất khó nói!

Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười, có phái Võ Đang chỗ dựa, phái Nga Mi lại rút ra, Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân ba phái dù cũng sẽ có kiêng dè, hấn hoàn toàn yên tâm, hướng bốn phía bao quanh vãi chào, nói :

– Các vị tiền bối, văn bối vô lễ, xin thỉnh giáo các vị!

Ân Lê Đình vừa nói ra câu kia, quần hào cũng không muốn đắc tội với phái Võ Đang, chính là còn do dự, thì trong phái Côn Luân bước ra một người, người này vóc người khô gầy, tầm 50 tuổi, sắc mặt nham hiểm, lớn tiếng nói :

– Họ Trương kia, ta Đình Bất Phá của Côn Luân phái muốn cùng ngươi khoa tay múa chân đây!

Trương Siêu Quần thấy tuổi tác y không nhỏ, so với Hà Thái Xung còn lớn tuổi hơn chút, nghĩ đến y chắc là cao thủ cùng cấp bậc với Hà Thái Xung, nên không dám khinh thường, gật đầu nói :

– Đình tiền bối mời!

Đình Bất Phá quát lên một tiếng, thân hình đột ngột động, mũi kiếm rung lên, trên không trung chậm rãi quay một vòng, chỉ thấy hấn trường kiếm lấp loé, không ngừng vẽ ra những chiêu kiếm không theo quy tắc nào, nhưng kiếm pháp nghiêm cẩn, Ân Lê Đình lay động nói :

– Đây là Lưỡng Nghi kiếm pháp.

Tuyệt học Côn Luân phái chính là Lưỡng Nghi kiếm pháp, Trương Siêu Quần thì không nhận ra được kiếm pháp này, chỉ cảm thấy kiếm pháp của y cũng hơi giống như ngày ấy giao đấu với Ban Thục Nhân, thật mà là giả, có mấy phần tương tự như vậy, hấn kêu một tiếng “đắc tội” rồi dùng kiếm chém thẳng vào, hấn dùng là Ngọc Nữ kiếm pháp, chiêu này trong Ngọc Nữ kiếm pháp gọi là “Ngọc Nữ vô phong kiếm” chú ý chính là kiếm chiêu kỳ huyền, thay đổi khó lường, nhìn qua thì thường thường không có gì lạ, đột nhiên huyền diệu hốt sinh, thực khó mà chống đỡ.

Đình Bất Phá thấy hấn xuất ra kiếm chiêu bình thường, hừ một tiếng, thầm nghĩ : “nguyên lai chỉ là lời đồn, hấn trẻ tuổi như vậy, làm gì đạt đến trình độ kiếm pháp thượng thừa?”

Hôm nay nếu có thể ở trước mặt quần hào năm đại phái đánh bại hắn, cũng coi như là cực kỳ nở mặt, lập tức chiêu thức của y biến đổi, kiếm chiêu biến nhanh, không ngừng mạnh mẽ tấn công, Lưỡng Nghi kiếm pháp này là từ Thái Cực trong Bát Quái hóa ra, có mấy trăm chiêu, mỗi một chiêu lại thêm biến hóa, cũng là một chiêu kiếm pháp khác, đánh liên tục nhiều lần, sẽ ra vài ngàn chiêu, cuộn cuộn không dứt, vừng vàng đem ánh kiếm quán lấy ở giữa Trương Siêu Quần, còn Trương Siêu Quần, như là bị kiếm thức tinh diệu Lưỡng Nghi bao quanh đầy đặc nên kinh sợ, quần hào chỉ thấy hắn thấy chống đỡ, không gặp hắn tấn công, đều là kinh ngạc không ngớt, không ít người bắt đầu trong lòng sinh nghi hoặc, cũng có người tránh không khỏi xem thường, Võ Đang thất hiệp ở trên giang hồ cỡ nào uy danh, ai mà không có võ công cao cường? Vậy mà tên đệ tử mà Trương Tam Phong mời thu nhận này, võ công giống như là chả có ra sao.

Chỉ có Diệt Tuyệt sư thái, phu phụ Hà Thái Xung mới biết bản lĩnh thật sự của hắn, thấy hắn chỉ thủ chứ không công, trong lòng bọn họ biết hắn tất có hậu chiêu, quả nhiên, sau khi giao đấu gần trăm chiêu, Trương Siêu Quần làm như không chống đỡ nổi, trên cánh tay lộ ra kẽ hở, Đinh Bất Phá thiết hi, dùng kiếm đâm thẳng.

– Cẩn thận!

Ban Thục Nhân lớn tiếng cảnh cáo, nàng đã cùng Trương Siêu Quần từng giao thủ, biết khi mà hắn biểu hiện khác lạ, không hợp với lẽ thường, nhất định có gì quái lạ ẩn giấu bên trong, lúc này thấy hắn lại lộ ra kẽ hở to như vậy, nàng đoán ra đây là kế dụ địch.

Nhưng trong cuộc giao đấu tình thế biến hóa nhanh như chớp mắt, lời cảnh cáo của Ban Thục Nhân đâu có thể quyết được? Chỉ thấy Trương Siêu Quần dùng lấy một tư thế, cực kỳ quái dị, thân thể uốn cong, khó mà tin nổi lại né tránh được đường kiếm của Đinh Bất Phá, “leng keng” Đinh Bất Phá sắc mặt trắng bệch, trường kiếm rơi xuống đất, bàn tay hơi rướm máu, thanh trường kiếm của Trương Siêu Quần đã gác lên ở trên gáy của y.

Chiêu này, trong Ngọc nữ kiếm pháp có tên là ” Hạo Oản Ngọc Trạc ” hư hư thật thật, hoa chiêu xuất ra, quả nhiên là dụ địch, sau đó dùng một đòn bất kỳ xuất nhanh, lập tức phải trúng.

Bản thân Trương Siêu Quần do luyện tập khác thường đã có mười mấy năm tu vi nội công, lại còn tu luyện hết quyền đệ nhất Cửu Dương chân kinh, bên trong nội lực đại tiến, muốn thắng Đinh Bất Phá phái Côn Luân không phải là quá khó, sau gần một trăm chiêu, có thể thắng rồi, chỉ có điều hôm nay tình thế hung hiểm, hắn không dám quá hao tổn nội lực, nhưng cũng không dám đối với những người chính phái quá phận, vừa rồi hắn xuất chiêu kia ” Hạo Oản Ngọc Trạc ” nếu đâm thẳng thì Đinh Bất Phá đã chết, nhưng hắn đổi thành đánh bật ra, cho nên không tổn thương đến Đinh Bất Phá.

Đinh Bất Phá sắc mặt cực kỳ khó coi, nói :

– Xin cảm ơn các hạ, hạ thủ lưu tình.

Nói xong liền lui trở lại.

Trương Siêu Quần nói :

– Không dám... không dám, vẫn bồi chi là nhất thời may mắn.

Từ phái bên trong Hoa Sơn đi ra một người, người kia phong thần tuấn lãng,, một thân trường bào màu xanh, râu dài dưới quai hàm phiêu phiêu, cốt cách thần tiên chi phong.

– Phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông, lĩnh giáo thiếu hiệp.

Trương Siêu Quần nhìn lại, người này bên ngoài đạo mạo, nhưng lại là một tên đệ tiện vô liêm sỉ, tiểu nhân bội tình bạc nghĩa, hại chết sư huynh Bạch Viên, vì ham muốn chức chương môn phái Hoa sơn, vứt bỏ muội muội của Hồ Thanh Ngưu mà lấy nhi nữ của phái chương môn Hoa sơn lúc đó, đến nỗi muội muội của Hồ Thanh Ngưu muội muội giận dữ và xấu hổ nên tự sát, một thi hai mệnh, bậc tiểu nhân này, lại cũng có thể có thể xưng tụng là danh môn chính phái, thật là buồn cười buồn cười, hắn đang muốn tại chỗ vạch trần y, thì thấy mọi người đồng loạt hướng góc tây bắc nhìn lại, thì ra ở phía hướng đó có một người đàn ông mình mặc áo trắng tay cầm quạt giấy phe phẩy xuyên qua đám đông người đi tới, người đó trên tà áo bên trái có thêu một bàn tay màu nho đỏ, trông rất rùng rợn! Mọi người thấy dưới chân người ấy không có cát bay lên, tựa như đi trên mặt nước vậy! Ai nấy đều biết y là cao thủ của Bạch Mi Giáo! Thì ra quần áo của Giáo chúng Bạch Mi Giáo cũng áo trắng như các Giáo chúng của Ma Giáo thôi, nhưng tà áo của Ma Giáo thì thêu một bó đuốc lửa đỏ mà áo của Bạch Mi Giáo thì thêu một bàn tay máu!

“Cuối cùng cũng là đến rồi sao? Hại ta ra hết một thân mồ hôi bản.

Trương Siêu Quần thầm nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Tân Y Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tiểu Chiêu Ta Tới Đây

– Noi này rất náo nhiệt a!

Nam từ áo trắng này khuôn mặt anh tuấn, khí trời không nóng, lại cầm cái quạt nhỏ lay động, làm ra một bộ rất tiêu sái, nhìn chung quanh quần hào chính phái, chậm rãi nói :

– Tại hạ ở từ phía xa nhìn hồi lâu, chờ các ngươì tới, vậy mà các người lè mè quá, tại hạ không thể làm gì khác hơn, là phải tự mình tới đây, hãy thả người ra! Những người này, ta muốn mang đi!

Diệt sạch sư thái cười lạnh một tiếng :

– Ngươi là ai?

– Tại họ là Hân tên là Dã Vương!

Người đó vừa xưng tên xong, mọi người đứng quanh đó đều đồng thanh kêu ồ lên!

Nên rõ: tên tuổi của Dã Vương đã lừng lẫy trên giang hồ, trong hai mươi năm nay, cha y Bạch Mi Ứng Vương Hân Thiên Chính, vì mãi nghiên cứu võ học đã giao hết việc cho Bạch Mi Giáo cho con trai là Dã Vương trông nom. Về danh nghĩa Dã Vương chỉ là Hương chủ Thiên Vị Đường thôi, nhưng sự thật thì y đã đại diện cho giáo chủ.

Diệt Tuyệt sư thái thấy người này bất quá mới hơn bốn mươi mấy tuổi, nhưng một đôi mắt sáng giống như lân điện, tinh quang bắn ra bốn phía, khí thế khiếp người, không thể khinh thường.

– Ngươi mới vừa nói cái gì? Thả người?

Diệt Tuyệt sư thái từ từ đi lên:

– Chỉ bằng vào ngươi sao?

Ấn Dã Vương cười hắc hắc, nói :

– Sao vậy? Diệt Tuyệt sư thái, dựa vào tại hạ còn chưa đủ sao? Như vậy thì...

Nói tới đây, bỗng nhiên người nhẹ nhàng phóng trở lui, lớn tiếng quát :

– Hiện thân!

Đội nhiên trong bãi cát có vô số đầu người nhô lên, mỗi người phía trước có chống một cái mộc, tay cầm cung tên đang nhắm mọi người định bắn, thì ra người của Bạch Mi Giáo đào hố cát ẩn nấp và đã bao vây chặt hết tất cả mọi người rồi!

Mọi người đang chú ý đến Trương Siêu Quần, không ai để ý tới, chỉ lo phòng bị Bạch Mi Giáo đột nhiên từ xa xông lại tấn công thôi! Chứ không ngờ Bạch Mi Giáo lại đào hầm dưới đường cát, rần rần tới gần để vây chặt bọn mình như vậy! Bây giờ mọi người bỗng thấy Giáo chúng của Bạch Mi Giáo bao vây và giương cung lên, chỉ vào người mình ai ai cũng đều kinh hãi biến sắc mặt, vì họ đã nhận thấy đầu mũi tên của Giáo chúng Bạch Mi Giáo đều có ánh sáng xanh tỏa ra, hiển nhiên những mũi tên đó có tâm chất độc rất mạnh, Dã Vương chỉ ra lệnh một tiếng cho chúng bắn tên thì ngoài mấy người có võ công cao siêu nhất, mới may ra thoát chết, còn thì những người khác khó mà bảo tồn được tính mạng.

Trong những tay cao thủ của năm môn phái hiện có mặt tại đó, thì chỉ có Diệt Tuyệt Sư thái là người có vai vế võ công cao hơn hết nên ai nấy đều đưa mắt nhìn nàng để chờ ra lệnh, Diệt Tuyệt Sư thái là người rất cố chấp, tuy trông thấy tình thế xảy ra rất hiểm nghèo thế mà bà ta vẫn làm ra vẻ bình tĩnh.

Hân Dã Vương ở bên ngoài lớn tiếng cười nói :

– Lúc này, tại hạ lại có đủ hay không đủ tư cách? Diệt Tuyệt sư thái, thả bọn họ ra, ta liền thôi, nếu không... haha...

Diệt Tuyệt sư thái trên mặt âm tình bất định, nàng muốn bắt những tên Ma Giáo kia khuất phục, thực là không có cam lòng, nhưng tánh mạng ngũ đại phái có mấy trăm người, không thể không lo, đang do dự lấy thì Trương Siêu Quần dõn bước, đến bên cạnh Diệt Tuyệt sư thái thấp giọng nói :

– Sư thái, Ma Giáo Nhuệ Kim kỳ chỉ còn lại có hơn năm mươi người, trong đó hơn phân nửa cũng đã bị thương, Hân Dã Vương đang có lợi thế, chỉ cần hiệu lệnh một cái, những người trong phe chúng ta nửa tính mạng cũng khó giữ được.

Diệt Tuyệt sư thái hừ một tiếng, nhỏ giọng nói :

– Cần ngươi nói sao?

Trương Siêu Quần nhẹ nhàng lắc đầu nói :

– Hơn tánh mạng năm mươi người đổi lại nơi này mấy trăm người, xem như Lục đại phái vây công Quang Minh đình đánh một trận không công mà lui, Hân Dã Vương sẽ không phải là người ngu ông đất lợi sao?

Diệt tuyệt sư thái trong lòng vừa động :

– Vậy hân vì sao lại...

Nơi xa xa Hân Dã Vương thấy Diệt Tuyệt sư thái cùng một thiếu niên áo trắng to nhỏ, liền quát lên :

– Các người cái gọi là danh môn chính phái, sao lè mề vậy!

Trương Siêu Quần lại đi lên một bước, đứng sát bên người Diệt Tuyệt sư thái, liếc qua thì thấy trước ngực nàng, mặc kệ cho cái áo đạo bào rũ xuống, đôi bầu vú vẫn ngạo nghễ vươn cao đứng thẳng như bản tính kiêu ngạo của nàng, bất chợt hân nghĩ thấy trên người Diệt Tuyệt sư thái một cỗ nồng nặc mùi thơm của cơ thể hòa lẫn với cái mùi mồ hôi sâu kín thấm người, không khỏi ngẩn người ra :

– Đó là hân muốn thu phục lòng người, Bạch Mi giáo sớm không tới, cũng không tới trễ, mà là đợi cho người của Nhuệ Kim kỳ mặc cho bị người chém giết, sau đó mới đến cứu viện, đây không phải là mượn hơi lòng người sao? Huống chi, Hân Thiên Chính một lòng muốn làm giáo chủ Ma giáo, tìm cách khuất phục Ngũ Hành Kỳ, trên căn bản việc lớn đã có tính toán, vừa lúc mượn đao giết người, để cho chúng ta ra tay diệt trừ các kỳ...

Diệt Tuyệt sư thái hiểu ra, gật đầu, nhớ tới mới vừa rồi, thảo nào Trương Siêu Quần có chết mạng cũng muốn giữ lại người của Ma Giáo, bội phục hân tâm tư cẩn thận, vừa không khỏi có chút tức giận, thiếu niên này thông minh lanh lợi, võ công lại cao, nếu có thể đón tiếp nhận y bát của mình, chỉ cần vài năm, phái Nga Mi có thể áp đảo được phái Võ Đang rồi! Diệt Tuyệt sư thái đối với hân là vừa thích vừa giận, hân cái gì cũng tốt, chỉ sai là quá mức nhân từ.

Diệt Tuyệt sư thái nói :

– Vậy theo như người nói, chúng ta bây giờ nên làm như thế nào?

Trương Siêu Quần hướng nàng gật đầu, giọng nói càng thêm ép tới thấp :

– Chuyện này sư thái không phải bận tâm, để cho vãn bối tự lo!

Hân bước tới hai bước, lớn tiếng nói :

– Hân Dã Vương, các hạ cho người lui về sau, chúng ta sẽ thả người!

Hân Dã Vương cau mày quát lên :

– Người là ai? Có tư cách gì mà nói chuyện với ta?

Trương Siêu Quần vận khởi toàn bộ chân khí, cất cao giọng nói :

– Tại hạ là đệ tử phái Võ Đang, có tư cách nói chuyện hay không, các hạ cứ hỏi Lục sư huynh cùng Diệt Tuyệt sư thái thì rõ!

Giọng nói của hân lúc này giống như chuông đồng, chấn động làm tê dại màng nhĩ người bên cạnh, kẻ nào nôi cung yếu kém, phải vận công chống đỡ.

Hân biểu lộ ra công phu nội lực này, người người trong ngũ đại phái biến sắc, Đinh Bất Phá lại càng thờ dài nói :

– Vị Võ Đang thiếu hiệp này tu vi nội lực rất là tinh thâm! Vừa rồi ta bại ở dưới tay hân, cũng không có uổng.

Hân Dã Vương sắc mặt hơi thay đổi, hùng hậu nội lực bộc này, ngay cả mình cũng chưa sánh nổi, hân không biết phái Võ Đang khi nào thì lại có cao thủ như thế, trong lòng khiếp sợ, quay đầu nhìn Ân Lê Đình và Diệt Tuyệt sư thái, thấy bọn họ cũng không mở miệng phản đối, lại càng kinh ngạc, thiếu niên này gọi Ân Lê Đình là Lục sư huynh, nhưng trước giờ chỉ nghe nói là Võ Đang thất hiệp Mạc Thanh Cốc là người nhỏ nhất, không ngờ phái Võ Đang bây giờ lại xuất ra một người cao thủ như thế này!

– Tốt! Ta tin tưởng Ân lục hiệp cùng Diệt Tuyệt sư thái là người nhất ngôn cửu đỉnh.

Nói xong Hân Dã Vương quay lại quát lớn ra lệnh với các Giáo chúng rằng:

– Mau hạ hết cung tên đi!

Giáo chúng của Bạch Mi Giáo nghe thấy mệnh lệnh của Dã Vương đều thu hết cung tên, lùi ra phía xa đứng xếp hàng rất chỉnh tề, như vậy đủ thấy Giáo chúng của Dã Vương rất có kỷ luật và đã có huấn luyện, nhất tiến nhất thoái, nhất cử nhất động của chúng đều theo thủ pháp trong binh thư.

Quần hùng nhìn thấy thì trong lòng nhảy loạn, vừa sợ vừa bội phục, bọn họ đơn đã độc đấu có lẽ không sợ ai, nhưng nếu bàn về binh pháp, thì hoàn toàn giống như người không biết võ công, ai cũng toát mồ hôi lạnh, Trương Siêu Quần đi là lính đặc công thời hiện đại mà cũng là kinh hãi, cất cao giọng nói :

– Hân Dã Vương, sau này sẽ gặp lại!

Hân xoay người hướng về phía diệt tuyệt sư thái gật đầu, nàng tay trái cũng vung lên tay trái lệnh cho chúng đệ tử hướng về phía tây đi.

Côn Lôn, Hoa Sơn, Không Động, cùng với Ân Lê Đình, Tổng Thanh Thư cùng đi chung với nhau.

Trương Siêu Quần lại ngó lấy giáo chúng Thiên Ứng giáo thanh thế chỉnh tề nghiêm chỉnh, âm thầm gật đầu, chẳng trách sau này Minh Giáo dưới tay Chu Nguyên Chương lãnh đạo phá vỡ quân Nguyên, trong Minh Giáo nhân tài đông đúc, cao thủ hành quân bảy trận không chỉ có Ngũ Hành Kỳ, mà Hân Dã Vương cũng là cao thủ a!

Hân Dã Vương ra lệnh thuộc hạ tới trị thương cho giáo chúng Nhuệ Kim kỳ, phó chương kỳ dùng Ngô Kính Thọ cánh tay phải đã đứt, cũng gượng chống lấy, lộ ra vẻ mệt mỏi, môi trắng bệch, đứng lên dùng bước hướng về Trương Siêu Quần nói :

– Trương thiếu hiệp, hôm nay nếu không phải là Trương thiếu hiệp trợ giúp, đám huynh đệ của ta đã sớm bỏ mạng, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, ngày sau nếu có cần đến Ngô mỗ, xin cứ nói, Ngô mỗ dù tan xương nát thịt cũng không chối từ.

Nhuệ Kim kỳ mọi người đều hướng đến Trương Siêu Quần nói cảm ơn, bỏ mặc Hân Dã Vương, bọn họ cũng không phải là người không biết gì, Thiên Ứng Giáo luôn luôn tọa sơn quan hổ đấu, cho đến lúc cuối cùng mới đến trợ giúp, nếu Thiên Ứng Giáo sớm đi tới hiệp lực, Ngũ Hành Kỳ cùng Ngũ đại phái ai thắng ai thua, còn chưa biết được!

Trương Siêu Quần thấy Hân Dã Vương sắc mặt không được tốt, thầm nghĩ : “Lúc này không thể nào giữa lẫn nhau sinh ra hiềm khích..”

Nên hân vội vàng nói :

– Hôm nay nếu không phải vào lúc khẩn yếu quan đầu nhờ có Thiên Ứng Giáo ra mặt, tại hạ cũng hơi cuống vọng, vì không thể nào có thể đấu thắng mấy trăm cao thủ các phái, chứ vị... Thiên Ứng Giáo cũng vậy, Minh Giáo cũng vậy, cùng là một nhà, trước mắt phải làm hợp tác chân thành, cùng chống chọi với cường địch mới là kế sách.

Hắn chợt thấy mình quá lời, lấy thân phận của mình bây giờ nói ra lời này, có vẻ còn hơi đột ngột, khó mà thành công được ngay, nên ha ha cười lại nói :

– Lời cảm tạ cũng không cần nói, sau này tái ngộ!

Trương Siêu Quần xoay người về hướng tây phóng đi, thẳng ra hơn hai dặm đường, mới đứng lại, mắt nhìn thấy người ngũ đại năm phái lơ mơ tụ họp tại phía trước, hắn khẽ mỉm cười, tránh về hướng bắc đi.

Lục đại phái cùng Minh Giáo chém giết còn phải đến một thời gian ngắn nữa, hắn cũng không cần luôn là giả mạo bám theo, trên Quang Minh đỉnh còn có chuyện trọng yếu hơn đang đợi lấy hắn...

Cần Khôn Đại Na Di! Tiểu Chiêu ta tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Tiểu Chiêu Ta Tới Đây (2)

Trương Siêu Quần thi triển kinh công hướng tây nam phóng đi, vọt ra hơn ngoài 10 dặm, cước bộ không ngừng, từ xa xa nhìn thấy một thiếu niên áo trắng giống như bay lướt qua, cát vàng cuộn cuộn nổi lên khỏi bụi, như một cái con rồng vàng vùng vẫy rất là hùng tráng.

Hắn phát lực chạy như điên dưới, dựa theo phương pháp điều tức của Cửu Dương Chân Kinh, chỉ cảm thấy nội lực cuộn trào bên trong như chảy ra, hắn chạy một hơi cho đến đêm, một thân áo trắng đã nhuộm bụi đường thành áo vàng, cũng không thấy mệt mỏi, so với trước kia, thật là tuyệt vời vô song.

Mãi cho đến khi hơn phân nửa đêm, Trương Siêu Quần mệt thì không mệt, nhưng khát nước khó nhịn, hắn tìm một chỗ thanh tuyền, ừng ực uống một bụng nước, rồi hướng trên mặt đất nằm nghỉ ngơi.

Hồi tưởng lại trận chiến ban ngày ấy, Trương Siêu Quần không khỏi âm thầm có chút đắc ý, hắn nhìn ra được, Ân Lê Đình không muốn mình tự trực xuất ra khỏi sư môn, chắc là bởi vì võ công của mình, khiến cho Ân Lê Đình nổi lên ái tài chi niệm, ngay cả Diệt Tuyệt sư thái, đạo cô trung niên xinh đẹp này, cũng là tiếc nuôi hắn, không thể đến núi Nga Mi xá nàng làm sư, hắn không phải là không biết, chẳng qua là không nói thôi, đừng nói là gia nhập phái Nga Mi, nếu như là Trương Tam Phong cho hắn làm chương môn nhân phái Võ Đang, hắn cũng sẽ không làm, phái Võ Đang mặc dù nhân tài rất nhiều, Võ Đang ngũ hiệp võ công tinh xảo vô cùng, (Tam hiệp Du Đại Nham bị thuộc hạ dưới trướng Triệu Mẫn dùng Kim Cương Chi biến thành tàn phế, Ngũ hiệp Trương Thúy Sơn tự vận khi quay về núi Võ Đang, nên bây giờ Võ Đang thất hiệp chỉ còn năm người.)

Nhưng bọn họ đều danh khí tuy lớn, hành hiệp tế nguy, rút dao trợ trợ như vậy cũng là được, nhưng nếu bàn về binh pháp hành quân đánh giặc, một trăm phái Võ Đang cộng dồn lại cũng không bằng Minh Giáo, chứ đừng nói chỉ là phái Nga Mi!

Bỗng nhiên hắn lại nghĩ, nếu như quả thật là mình gia nhập phái Nga Mi, bằng lấy bản lãnh của mình, quan hệ cùng Diệt Tuyệt sư thái, nói không chừng hắn sẽ náo loạn phái Nga Mi lên làm chương môn nhân, thật cũng không tệ lắm phái Nga Mi mặc dù tìm người cực phẩm như Chu Chi Nhược thì chẳng

có mấy người, nhưng các tiểu cô nương nũng nịu, thành thực khó chịu tuổi thanh xuân đạo cô thì không có thiếu, nếu tiểu gia ta làm phải chương môn Nga Mi, hắc hắc... toàn bộ nam đệ tử đều trục xuất ra khỏi sư môn, toàn bộ chỉ lưu lại nữ đệ tử, từ 25 tuổi trở lên, không được! Thân cao 1m65 trở xuống, không được! Ngũ quan phải là đoan chánh, không được! Không biết hát Thập Bát Mô... thì động vào, cũng không được! ...

Đang tự sướng, bỗng nhiên hắn nghe được từ phương xa tiếng bồng bênh của quần áo bay trong gió, tựa hồ là có người đang dùng khinh công nhanh chóng chạy vội qua, Trương Siêu Quần lấy làm kỳ lạ, người nào đuổi đường ban đêm? Chẳng lẽ là hái hoa đạo tặc? Chẳng lẽ có hiện trường có chân nhân xuất hiện?

Trương Siêu Quần tò mò, trở dậy bám theo, rất xa, thì thấy người nọ khinh công thành tựu tuyệt đối không thua kém chi mình, không khỏi âm thầm kinh ngạc, vì đây không phải là Vi Nhất Tiểu, nhưng nếu là Vi Nhất Tiểu với nội lực bây giờ, cũng sớm đã bị hắn bỏ rơi.

Một đường theo dõi, mãi cho đến hừng sáng, người nọ cũng không dừng lại chút nào, nội lực hùng hậu như thế, thực là hiếm thấy, càng lúc gần hơn hắn thấy thấy một cái đầu tròn, một thân màu nâu vàng tăng y, dĩ nhiên đó là một hòa thượng.

Hòa thượng này chẳng lẽ không phải là phái Thiếu lâm sao? Làm sao lại chỉ có một mình hành động? Ngày hôm qua, buổi sáng đánh một trận, lực phái chỉ có phái Thiếu Lâm là chưa có lộ diện, chẳng lẽ bọn họ lại có huyền cơ? Càng nghĩ càng kỳ quái, hắn vốn là nghĩ tới trời đã sắp sáng, truy tung không dễ, chuẩn bị bỏ qua, giờ thì cũng là thay đổi quyết định, muốn nhìn một cái hòa thượng này làm trò ma quỷ gì!

Trời đã sáng, nếu muốn theo dõi võ lâm nhất đẳng cao thủ bậc này, có chút khó khăn, nhưng Trương Siêu Quần là người phương nào? Truy tung chi kỹ, nguyên là bản lĩnh xuất chúng của hắn, mặc dù còn cách khá xa, nhưng hắn vẫn bám theo như cũ, lại thêm hai canh giờ, lúc này đã đến giữa trưa, đi tới trước một ngọn núi hiểm trở, chỉ thấy hòa thượng áo nâu vàng này gấp người lại rồi phi thân đến giữa sườn núi rồi, dùng khinh công phóng suốt một đêm nửa ngày, mà thân thủ vẫn còn mạnh mẽ thế kia, lúc này đến nơi tuyệt động mộ lớp dày, hòa thượng kia mới chậm lại tốc độ, bỗng nhiên bay chuyển qua một đỉnh núi khác, đang theo từ xa xa, Trương Siêu Quần đột nhiên phát hiện hòa thượng này đã mất tiêu không còn bóng dáng ở đâu nữa, hắn cả kinh, đây không phải là chuyện đùa.

Con bà nó... trên cõi đời này, hiện nay mà còn có người có thể đem mình bỏ rơi! Chẳng lẽ ta đây tiếng tăm lừng lẫy kim bài đặc công, ngày hôm nay lại thua ngã dưới chân một hòa thượng?

Ẩn núp xuống, chờ hồi lâu, cũng chưa thấy hòa thượng kia xuất hiện, lúc này mới cẩn thận đứng lên, đến ngay chỗ hòa thượng kia vừa biến mất, tìm tòi một lúc lâu, đột nhiên nơi mắt cá chân nơi mơ hồ cảm thấy có rất nhẹ tiếng gió thổi tới, hắn ngẩn người ra, cúi người nhìn thăm dò, phát hiện một dấu chân giày cực mờ, nếu như không quan sát kỹ, sẽ rất khó khăn để nhận ra, gục sát xuống trên mặt đất, thì hắn nhìn thấy một cái huyết động rất nhỏ bé, cần phải nằm xuống mới có thể tiến nhập, trên mặt huyết động này bị tuyết đọng bao trùm, nếu như không nhờ hắn cảm giác được có gió nhẹ phát qua từ bên dưới, căn bản không phát hiện được.

Hơi do dự một chút, Trương Siêu Quần hướng trong huyết động chui vào.

Ước chừng bò qua một đoạn bảy tám thước trong không gian nhỏ hẹp, phía trước đã không cần gờ tay ra dò đường nữa, vì đã đến địa giới trống trải, hắn cẩn thận sờ soạng một lúc lâu, mới xác định dưới chân chính là thực địa.

Từ từ đứng thẳng người, Trương Siêu Quần từ trong lòng ngực lấy ra cái bật lửa mà còn sót lại từ thời hiện đại đi theo với hắn, định bật lên, nhưng nghĩ đến mới vừa rồi, hòa thượng kia chắc cũng đang có mặt ở nơi đây, nên liền bỏ đi ý định này, cứ thế ở trong huyết động như người dúi sờ mò nấm, khó khăn lắm mới mò tới một con đường thẳng tắp, ai ngờ con đường này, càng đi càng nghiêng về phía trước, càng thấp xuống, ước chừng đi hơn 100m, chợt phát hiện, hắn đã đi vào một cái ngõ cụt!

Trương Siêu Quần mắng thầm: "Con bà nó, nơi này là mê cung sao! "

Bực tức hắn lấy bật lửa mò lên, quả nhiên đã hết đường đi, quay người lại, loay hoay thì mới phát hiện, qua được một vách đá, phía đằng trước hiện ra một con đường hầm rất dài.

Càng đi càng thấy lối đi dốc xuống, đi được hơn một trăm trượng thấy phía đằng trước có mấy lối rẽ, Trương Siêu Quần đếm thử thấy có tất cả có bảy lối rẽ., quay một vòng, Trương Siêu Quần đã muốn choáng váng đầu, trong lòng giật mình, lúc này nếu muốn quay đầu lại cũng không thể được rồi.

Trương Siêu Quần nhìn ra ngoài một hồi, vừa nghĩ vừa theo đường hầm tiến về phía trước, càng đi càng thấy lối đi xoay tròn ốc và dốc xuống bên dưới, đồng thời càng đi về phía trước, hắn thấy lối đi chật hẹp hơn nhiều, sau cùng lối đi chỉ vừa cho một người thôi, tựa như một cái miệng giếng vậy, rồi đột nhiên hắn cảm thấy ở trên đầu có luồng gió lạnh đè xuống, hắn nhảy luôn xuống bên dưới, chỉ nghe thấy kêu búng một tiếng thật lớn, cát bụi rơi xuống đầy đầu.

Đi thêm một đoạn đường, chợt thấy một gian thạch thất, không khỏi tò mò hắn thấy trên mặt đất nhấp nhô gồ ghề, nên cho là một hang động từ thiên nhiên tạo thành.

Đi vào này thạch thất trong mới phát hiện, đối diện lối đi một cái hành lang hẹp dài, nổi thẳng phía xa, Trương Siêu Quần tìm đập run lên, đi thêm vài chục bước, nhìn thấy một bên dựa sát vào tường có chừng mười cái thùng gỗ, phát ra mùi, mà hắn rất quen thuộc, tất cả đó là mùi là hỏa dược!

Đột nhiên, Trương Siêu Quần trong đầu linh quang chợt lóe, nơi này dường như là cấm địa của Minh Giáo!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Tiểu Chiêu Ta Tới Đây (3)

Đi qua hết hành lang, lại thấy một cánh cửa đá, bên cạnh cửa trên tường đá, là hai cây đuốc cắm ở trên không có cháy, mé trên cửa cây đuốc nấp đen một mảnh, tản mát ra mùi dầu đốt, Trương Siêu Quần lấy một cây đuốc xuống đốt lên, đưa lên nhìn tìm chung quanh, không có con đường nào khác, hắn trở lại trước cửa đá, vận kinh lực đẩy ra cánh cửa này, bên trong là một gian thạch thất, bên trong lại có một thạch thất rất rộng lớn trên đỉnh có nhiều thạch nhũ tựa xuống, hiển nhiên nơi đây là một thạch động thiên nhiên, hắn đi được mấy bước, đột nhiên thấy dưới đất có hai bộ xương người, quần áo mặc bên ngoài hai bộ xương đó, còn nguyên vẹn nên nên hắn mới nhận ra hai cái xác là một nam và một nữ, nhưng hoàn toàn thay đổi, đã biến thành màu xám đen, Trương Siêu Quần mừng rỡ như điên, trong bí đạo này, từ trước đến giờ là chỉ có giáo chủ Minh Giáo mới có thể đi vào, một nam một nữ này, nếu không phải giáo chủ minh giáo đời thứ 33 Dương Đình Thiên phu nhân, còn có thể là ai?

Trương Siêu Quần đi tới gần hai bộ xương đó, thấy tay phải người đàn bà cầm một con dao găm bóng nhoáng và mũi dao cắm sâu vào trong ngực của bà ta, hắn ngăn người, nghĩ lại câu chuyện trong nguyên bản là Viên Chân với Dương phu nhân hẹn hò nhau dưới hầm bí mật này, sau khi Dương Phá Thiên bắt gặp, Phá Thiên vì tức giận quá mà bị “tẩu hỏa nhập ma”. Dương phu nhân liền dùng dao găm tự tử chết theo chồng.

Nghĩ đoạn, Trương Siêu Quần đi tới trước xác người đàn ông, hắn thấy người đó tay cầm một tấm da dê, hắn vội nhặt tờ da dê lên xem, thấy một bên có lông, một bên trơn tuột, ngoài ra không có gì lạ cả.

Trương Siêu Quần trong lòng một trận kích động, biết rằng tấm da dê có thể chính là võ công tâm pháp quý giá nhất của Minh Giáo: Càn Khôn Đại Na Di!

Trương Siêu Quần thầm nghĩ: “ Có Càn Khôn Đại Na Di này, đương thời còn ai có thể là đối thủ của ta? Minh giáo từ trước đến nay cũng là chỉ có giáo chủ Minh Giáo mới hiểu được Càn Khôn Đại Na Di, hắn sau khi luyện thành, xông ra bên ngoài, đại triển thần uy, kinh sợ quần hùng, Minh Giáo nhất định cảm động và nhớ công lao của hắn cứu bọn họ vào lúc dầu sôi lửa bỏng, ngăn cơn sóng dữ, phụng tiểu gia ta lên làm giáo chủ đời thứ 34 Minh Giáo!

Ha ha... đến lúc đó, ta một bên tán gái, Minh Giáo một bên thay ta giành lấy vương quyền... cuối cùng, thuận tiện có sẵn lên làm hoàng đế đảm đương một thời!

Trương Siêu Quần trong lòng thỉnh thoảng nhảy loạn, hưng phấn khó có thể tự giữ, mặt mày hớn hờ vỗ vào lấy bộ ngực mình...

Thật vất vả kèm chế kích động tâm tư, hắn đem này tấm da dê mở ra, thích thú cảm cây chủy thủ trên tay Dương phu nhân, trên đầu ngón tay rạch một đường nhỏ, đem máu tươi bôi ở mặt bóng loáng của tấm da dê, quả nhiên từ từ hiện ra chữ viết, chữ nhỏ đầu tiên phía trên, viết: Minh Giáo thánh hóa tâm pháp: Càn Khôn Đại Na Di!

Trương Siêu Quần vui mừng ha hả cười, chính là nó đây rồi! Chỉ thấy trên da dê ghi chép, cũng là vận khí lưu chuyển dùng sức pháp môn, cùng Cửu Dương Chân Kinh na ná giống nhau, thử một lần thì theo được, không tốn bao nhiêu công sức.

Thì ra môn thần công Đại Nã Di này là pháp môn vận sức dùng lực rất khéo léo, nguyên lý căn bản của nó là phát huy tiềm lực chứa đựng trong bản thân của mình đem ra sử dụng, nên rõ, tiềm lực tích súc trong người của mình mạnh vô cùng, nhưng mình không biết cách đem ra sử dụng thời, chỉ những khi gặp tai nạn hay những khẩn cấp sắp nguy đến tánh mạng, mới biết đem ra sử dụng một cách không ngờ, những lúc đó sức lực của một người xưa nay trời gà không nổi, mà có thể địch ngay năm bảy người khỏe hơn mình, sau khi luyện qua Cửu Dương thần công, Trương Siêu Quần đã tích súc một sức lực mạnh vô cùng trong người...

Nhưng hắn chưa được cao nhân nào chỉ điểm cho, vì thế mới không biết đem ra sử dụng, bây giờ hắn xem và luyện tâm pháp Càn Khôn Đại Nã Di này, tiềm lực trong người hắn tựa như nước hồng thủy ở trên núi đổ xuống, mạnh không sao tưởng tượng được.

Sở dĩ môn thần công này khó học và khó luyện thành công là vì chỉ sai lầm một chút thì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma ngay, mà đã bị tẩu hỏa nhập ma thì vô phương cứu chữa, khó luyện là vì cách vận công vừa phức tạp vừa xảo diệu vô cùng, nhiều người không dám luyện môn thần này, là vì sợ nội lực của mình có hạn, cứ miễn cưỡng ép vào luyện tập, sẽ trở nên tâm hữu dư mà lực bất túc, nên có nhiều tay cao thủ đã biết tự lượng sức mình, mà rút lui ngay không dám tập là thế.

Xưa kia, các đời Giáo chủ của Minh Giáo cũng hiểu nguyên nhân đó, nhưng vì thân làm Giáo chủ không chịu thua người, không chịu mời những tay võ học cao thủ tới chỉ điểm cho, cứ cầm cự tự luyện lấy, nhưng họ có biết đâu sức người có hạn, rồi kết quả ân hận, mà chết.

Chỉ cần quá nửa ngày Trương Siêu Quần đã luyện xong tầng thứ tư tâm pháp Càn Khôn Đại Nã Di này, hắn ha ha cười, đón lấy tầng thứ năm.

Cho đến khi học xong tầng thứ năm, hắn chợt thấy nửa người trên hàn lạnh thấu xương, mà đôi chân bên dưới thì như rơi vào lò luyện lửa, cứ như thế gần hơn nửa canh giờ, hắn mới khó khăn lắm luyện thành tầng thứ năm.

Trương Siêu Quần trong khoảnh khắc luyện đến thành tầng thứ năm, hắn biết nguyên nhân đây là nhờ dựa vào Cửu Dương Chân Kinh, cộng thêm lúc trước ở đây cốc học được Ngọc Nữ Tâm Kinh, bản thân hắn nội lực bên trong đã không giống bình thường, lúc này lại học được tâm pháp Càn Khôn Đại Na Di, trong cơ thể tiềm lực liền như lũ quét đột phát tràn trề.

Nghĩ đến chính mình chỉ bắt quá mới luyện xong quyển thứ nhất Cửu Dương Chân Kinh, không tránh được nhủ thầm, nếu như sau này đem Cửu Dương Chân Kinh cũng toàn bộ học xong, chẳng phải là lợi hại đến bậc nào?

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần cũng không nóng lòng luyện thêm nữa, mới vừa rồi đang luyện đến tầng thứ năm, đã là có một chút khó khăn, nếu như cậy mạnh mà cứ luyện tiếp, chỉ sợ là sẽ gặp nguy hiểm, Dương Đình Thiên kia chẳng qua là mới luyện đến tầng thứ tư, đã là tung hoành thiên hạ khó tìm địch thủ, mình đã vượt Dương Đình Thiên một tầng, cần gì gấp gáp trong lúc nhất thời? Hắn lại nhớ được trong nguyên bản, hơn 30 giáo chủ Minh Giáo, chỉ có giáo chủ đời thứ 8 là võ công cao nhất, đem môn thân công này luyện đến tầng thứ năm, nhưng khi luyện thành trong ngày hôm ấy, thì lại bị tẩu hỏa nhập ma bỏ mình, từ đó cho đến bây giờ, chưa có một người nào có thể đạt tới cảnh giới tầng thứ năm.

Sau khi luyện thành công lớp thứ năm, Trương Siêu Quần cảm thấy tinh thần và nội lực của mình muốn phát huy thế nào cũng được, muốn phát thì phát ngay và muốn thu là thu liền, tùy theo tâm ý của hắn, đồng thời hắn cảm thấy trong người sáng khoái vô cùng.

Nghĩ đến, dù sao cũng đã lấy được bảo bối Càn Khôn Đại Na Di này chiếm được, sau này có thời gian đem ba cuốn còn lại của Cửu Dương Chân Kinh nghiên cứu là xong, với lại bây giờ cây đuốc này, lửa cháy cũng chẳng còn được bao nhiêu, cho dù ngoài cửa vẫn còn có một cây, có thể dùng được thêm bao lâu thì cũng chưa biết, đến lúc đó, nếu tìm chưa được đường ra, ở nơi này phăng phất như là mê cung thành ở trong bí đạo lạc đường, chết đói chết khát, thì cũng chẳng thành ra cái gì cả.

Nghĩ thông suốt, Trương Siêu Quần đem này quyển da dê Càn Khôn Đại Na Di, vung lên áo lộ ra quần ở trên bụng thắt lưng một cái bao bố, bên trong là bốn bản Cửu Dương Chân Kinh, hắn luôn luôn đeo, theo trên người, nhét luôn tẩm da dê vào, rồi xoay người hướng bước ra phía ngoài.

Đang lúc này, thì nghe nơi xa tựa hồ truyền đến tiếng bước chân, trong lòng cả kinh, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới, lẽ nào hòa thượng đầu trọc kia, có thể chính là Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn, chẳng lẽ y quay lại? Trương Siêu Quần vội vàng đem cây đuốc dập tắt, lập tức bóng tối bao trùm.

Thật ra thì lấy võ công của hắn bây giờ, Thành Côn đã không phải là đối thủ của hắn, nhưng Thành Côn này âm hiểm sắc bén, tài trí tâm cơ, rất là lợi hại cực kỳ, Trương Siêu Quần không sợ cùng y chính diện đối địch, nhưng chỉ sợ trong tầm mắt nhìn không rõ bị Thành Côn đánh lén, người này vô si chí cực, võ công cao cường, thật đúng là kinh địch.

Trương Siêu Quần dán chặt thân người vào vách tường, lắng lắng lắng nghe lấy tiếng bước chân nhỏ vun, trôi qua trong chốc lát, thì thấy một cái cây đuốc chiếu rọi ra một thân ảnh nhỏ nhắn, hướng lấy chỗ thạch thất hắn đang ẩn nấp bước nhanh đi tới...

Trương Siêu Quần ngạc nhiên, thân hình người này, xem ra là nữ tử, lại là ai dám can đảm tiến vào Cẩm Địa minh giáo? Trong lòng chấn động, chẳng lẽ là Tiểu Chiêu? Trong Minh Giáo, không phải chỉ có một mình nàng biết bí đạo này sao? Trương Siêu Quần rất hồi hộp, mắt nhìn lấy cô nương này thông qua hành lang, khoảng cách ánh sáng cây đuốc đến cánh cửa đá càng ngày càng gần, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Trương Siêu Quần cũng không biết phải làm như thế nào...

— Á...

Một tiếng gọi to duyên dáng, Trương Siêu Quần bắt lấy người nọ ôm vào trong ngực, thuận thế trên thân người sờ soạng điểm trúng huyệt đạo năng, cây đuốc rơi xuống đất bị dập tắt, hắc ám tối đen một mảnh, ôm thân thể ôn hương nhuyễn ngọc trong người, Trương Siêu Quần trái tim thỉnh thoảng đập loạn.

Mới vừa rồi lúc cây đuốc rơi xuống đất, Trương Siêu Quần đã nhìn rõ ràng tướng mạo nàng, da thịt trong suốt, ôn nhu như ngọc, mắt ngọc mây ngai, mi mục như vẽ, quả thực chính là xinh đẹp không thể tả được.

Trương Siêu Quần mới vừa rồi điểm trúng huyệt đạo trước ngực nàng, ngón tay chạm được nàng trước ngực thật là êm ái, lúc này ngón tay như còn lưu hương, trong lòng hắn mừng như điên, so với với lấy được Càn Khôn Đại Na Di lại càng sâu thẳm hơn.

— Người... người là ai?

Tiểu Chiêu tiếng nói ngắt quãng, lộ ra vẻ sợ hãi cực kỳ, nàng vốn võ công thấp kém, cộng thêm không nghĩ tới ở trong Cẩm địa Minh Giáo lại có người, thân thể mềm mại xinh đẹp nhìn không được run.

Trương Siêu Quần một tay đỡ lấy sau lưng nàng, phòng ngừa nàng kinh sợ bị té ngã nhào, ôn nhu trấn an:

— Cô nương đừng sợ, ta không có hại cô nương đâu.

Lúc đó, Tiểu Chiêu đã sớm phát hiện biết dưới giường Dương Bất Hối là đường dẫn tới bí đạo, nàng đã tiến vào trong bó đạo cũng có đến mấy mươi lần, chẳng qua là bị cánh cửa đá này ngăn trở, tìm kiếm mãi mà không có thể tìm tới cơ quan mở ra thạch động, hôm nay lại tiến vào lần mò tìm kiếm, bỗng nhiên phát hiện cửa đá đã mở, nàng vừa mừng vừa lo lắng, mang theo cây đuốc đi đến, tìm ra được nơi thạch thất có chứa Càn Khôn Đại Na Di, vậy mà vừa bước vào, liền bị người chế trụ, làm sao mà không hoảng sợ cho được..

Nghe giọng nói người nọ thật là trẻ tuổi, ngữ điệu mềm nhẹ, mặc dù vẫn là hoang mang, nhưng trong lòng cũng dần dần bình phục lại.

Trương Siêu Quần trong lúc nhất thời, không biết nói gì cả, liền hỏi:

— Cô nương là Tiểu Chiêu sao?

Cô nương kia cả kinh, hỏi:

– Ngươi... ngươi làm sao biết tên ta?

Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười :

– Ta biết, cô nương tên là Tiểu Chiêu, làm nha hoàn cho Dương Bất Hối nhi nữ của Dương Tiêu, có đúng hay không?

Tiểu Chiêu run giọng nói :

– Ngươi... cũng biết?

Trương Siêu Quần thấy nàng quá kinh hãi, mỉm cười, nói :

– Cô nương sợ ta sao?

Tiểu Chiêu không trả lời...

Trương Siêu Quần đem nàng đỡ lấy dựa vào tường, đốt lên lại cây đuốc, nhìn ngắm kỹ lại bộ dáng nàng, vừa rồi gấp gáp thoáng nhìn, chỉ biết tướng mạo nàng xinh đẹp, giờ khắc này nhìn lại quả nhiên là nghiêng nước nghiêng thành, đúng là tiên nữ của nhân gian, chẳng qua là tuổi chưa vượt qua 16 tuổi, cho nên không che đậy được dung nhan ngây thơ trong trắng, thiếu nữ xinh đẹp nhất lưu bức này, thật sự rất có tiềm chất để sau điều giáo a!

Nàng so với Chu Chỉ Nhược xinh đẹp như nhiều hơn ra mấy phần thánh khiết, so với Tiểu Long Nữ không mang đến bụi trần nhân gian nhiều hơn mấy phần xin xắn khả ái, so với Vũ Thanh Anh ôn nhu nhiều hơn mấy phần linh khí, so với Chu Cửu Chân với đôi mắt to tròn càng nhiều mấy phần cao quý, nét đẹp thuần khiết của nàng làm cho người sinh ra một loại cảm giác chỉ có thể từ xa ngắm nhìn, không dám khinh nhờn với khí chất đặc biệt của mình, khuôn mặt của nàng cùng với Đại Ý Ti có sáu phần tương tự, Đại Ý Ti là huyết thống Ba Tư, còn Tiểu Chiêu thì ngoại trừ với đôi con ngươi kia xanh thẳm, thì hầu như toàn bộ vóc dáng giống với các thiếu nữ Trung Nguyên hơn nhiều.

Tiểu Chiêu thấy hắn cứ chằm chằm nhìn lấy chính mình, trên mặt xấu hổ không thể ngượng, trên khuôn mặt đẹp xinh đẹp ứng đỏ như ráng mây chiều, tình mầu trong suốt lóe sáng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, cái mũi cao thẳng quỳnh tị, đẹp không sao tả xiết, nàng len lén nhìn hắn một cái, thấy hắn anh tuấn cao to, lại cách sát bên người mình, đến nỗi cũng nghe được làn hơi thở của hắn, nghĩ đến mới vừa rồi hắn ở trước ngực mình điểm lên một cái, quỳnh quáng cơ hồ muốn khóc lên.

Trương Siêu Quần thấy tiểu mỹ nhân ngượng ngùng, nhin không được khen :

– Tiểu Chiêu đẹp quá!

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tiểu Chiêu Ta Tới Đây (4)

Tiểu Chiêu run giọng nói :

– Ngươi là ai? Sao biết tên ta? Là... là Dương tả sứ phái ngươi tới bắt ta hay sao?

Trương Siêu Quần thấy trong đôi mắt sáng long lanh của nàng lộ ra thần sắc kinh hoàng, trong lòng không biết sao, lại sinh ra ý niệm trên cột nàng trong đầu, cười hắc hắc nói :

– Dương tả sứ sớm đã biết thân phận của cô nương, gọi ta tới bắt cô nương, như thế nào? Sợ sao?

Tiểu Chiêu bị hắn điểm trúng huyết đạo, thân thể chết lặng, không thể động đậy, mắt thấy thiếu niên tuấn tú này vẻ mặt không có hảo ý, từ trên xuống dưới cứ ngó chằm chằm lấy mình, sợ cực kỳ, hỏi :

– Ngươi muốn đem ta xử lý như thế nào?

Trương Siêu Quần đâu có muốn xử lý như thế nào, chẳng qua là trên đùa nàng nói giỡn mà thôi, hắn suy nghĩ một chút, làm bộ như là tàn bạo :

– Hừ, như thế nào? Đương nhiên là trước tiên đem cô nương treo ngược lên, lột áo ra, để 100 con chuột tới cắn xé cô nương!

Tiểu Chiêu trong ánh mắt càng thêm sợ hãi, thê lương nói :

– Đừng... đừng coi áo ta, cũng không được để chuột cắn ta, hay là... ngươi giết ta đi!

Trương Siêu Quần thấy thân thể nàng run rẩy, lo sợ cực kỳ, từ trên ánh đuốc chiếu rọi xuống, băng cơ ngọc cốt, nói không ra lời mê người, phảng phất

một trứng gà lột vỏ, mịn màng tuyết trắng, vẻ mặt kia đầm đìa đáng yêu...

Trong đầu, thậm chí lập tức xuất hiện ra cảnh tượng đem nàng trôi lại, nhò sấp, dùng roi đánh, cạo lông.v.v.. Bất chợt xuất hiện cảnh tượng như thế, Trương Siêu Quần trong lòng cả kinh, sao có thể làm nàng như vậy được? Sao vậy đã gặp nàng sẽ có ý nghĩ như vậy! Thật là quá mức! Trương Siêu Quần vội vàng đem những ý niệm cổ quái thứ này trong đầu hất ra, nói :

– Cô nương chẳng lẽ không sợ chết sao? Đã không sợ chết, sao còn sợ chuột?

Ma xui quỷ khiến vurun ra cánh tay, nhẹ nhàng nâng cái cằm nàng lên hỏi lấy.

Tiểu Chiêu bị làm cho sợ đến nói không ra lời, đôi môi run run, vội vàng hai mắt nhắm nghiền lại, hai giong nước mắt trong veo từ trong khóe mắt tràn ra, từng giọt nước mắt lăn tròn xuống trên gương mặt thánh tử thần khiết của nàng.

Trương Siêu Quần trong lòng mềm nhũn, thầm kêu hồng bét, chính mình đùa hơi quá đi! Biết vậy ngay từ đầu hôn nhẹ lên mặt Tiểu Chiêu, để cho nàng cho sợ hãi mới là đúng chứ, hấn vội vàng rút tay về, ho khan một tiếng, nói :

-Tiểu Chiêu, cô nương mở mắt ra nghe ta nói đã.

Tiểu Chiêu gặp tiếng nói đã mềm nhẹ lại, không còn như là mới vừa rồi hấn học, lông mi run lên, nước mắt mông lung ngơ ngác ngó lấy hấn.

Trương Siêu Quần duỗi ra ngón tay, cực kỳ nhanh ở trước ngực nàng giải huyết, Tiểu Chiêu “A ” lên một tiếng, thân thể lập tức nhúc nhích, vừa kinh vừa sợ, không biết vì sao hấn lại giải ra huyết đạo cho mình.

Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười :

– Cô nương đừng sợ, mới vừa rồi là ta chỉ nói đùa, ta không phải là người của Dương Tiều phái tới bắt ngươi, thật ra thì ta và cô nương đến đây là cùng chung một mục đích, cô nương lên lút tới cấm địa này làm gì, thì ta cũng tới nơi này làm giống như vậy.

Tiểu Chiêu đẩy mặt kính nghi, tròng lớn hai con ngươi lúng liếng, mở ra cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, một hồi lâu không nói được thành tiếng, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, kêu lên :

– Ngươi... ngươi hù dọa làm ta sợ! Ngươi đáng chết! Ngươi là thứ bại hoại!

Đôi bàn tay trắng như phấn như mưa roi hướng trên người Trương Siêu Quần đánh tới.

Trương Siêu Quần vội vàng đem nội lực của mình thu lại đứng lên, hấn bây giờ nội lực thậm chí không cần ra tay, cũng có thể làm cho Tiểu Chiêu bị chấn thương, hấn sợ đã thương nàng, dù sao bị những quả đấm nhỏ thơm ngào ngạt đánh đánh tới cũng không đau.

Cho đến khi nàng đánh thật mệt mỏi, đứng thở hổn hển thì ngừng lại, Trương Siêu Quần lúc này mới cười hi hi nói :

– Đánh đủ rồi sao!

Tiểu Chiêu tức giận ngó lấy hấn, bỗng nhiên nói :

– Ngươi tại sao không hoàn thủ?

Trương Siêu Quần cười nói :

– Một cô nương yếu điệu như thế, nếu ta đánh trả vậy còn coi như là nam tử hán sao? Được rồi, đừng nóng giận nữa, ta không làm gì cô nương đâu! Ta họ Trương, gọi là Trương Siêu Quần, cô nương cứ gọi ta là Siêu Quần ca ca thì được rồi!

Tiểu Chiêu đỏ mặt lên :

– Tại sao lại muốn ta gọi ngươi là ca ca? Ngươi thật sự đâu phải là ca ca của ta.

Trương Siêu Quần cười nói :

– Vậy thì cứ gọi ta là Trương công tử cũng được! Chuyện gọi ca ca sau này rồi hãy nói, chuyện chúng ta cần bây giờ là đi ra ngoài.

Tiểu Chiêu liếc xéo hấn một cái, vurun cánh tay nho nhỏ ra, Trương Siêu Quần sững sờ :

– Chuyện gì?

Tiểu Chiêu :

– Ta muốn dùng cây đuốc.

Trương Siêu Quần đem cây đuốc này đưa tới, Tiểu Chiêu thân thủ nhận lấy, rồi bước đi vào bên trong, đến cạnh thị thể vợ chồng Dương Đình Thiên, lục

lợi một hồi, lấy một cái phong thư, sau đó vừa soi sáng vùng phụ cận, Trương Siêu Quần thấy thế liền hỏi :

– Có phải là cô nương đang tìm Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp?

Tiểu Chiêu thân thể chấn động, quay lại đầu hỏi :

– Thì ra người cũng biết Càn Khôn Đại Na Di? Có phải là người đã lấy trước rồi phải không?

– Chẳng những ta đã lấy mà còn đã luyện đến tầng thứ năm!

Trương Siêu Quần cười hắc hắc, nói tiếp :

– Càn Khôn Đại Na Di đang ở trên người của ta.

Tiểu Chiêu ngẹn họng nhìn trân trối lắm lắm nói :

– Người không chỉ ... đã lấy tâm pháp, mà còn đã luyện thành ...

Ngữ điệu tiêu điều cực kỳ, chán nản.

Trương Siêu Quần đột nhiên giải khai đai lưng, mở rộng áo mình ra, Tiểu Chiêu sợ hết hồn, hai má đỏ bừng, cả kinh nói :

– Người... người lại muốn làm gì...

Trương Siêu Quần bất giác buồn cười, nói :

– Làm gì sao? Cô nương cho rằng ta muốn làm gì cô nương sao? Vừa rồi ta điểm huyết cô nương, nếu muốn làm gì thì đã làm rồi, chứ chẳng lẽ để đến bây giờ mới vô lễ với cô nương sao?

Hắn từ trong đai lưng lấy ra tấm da dê ra ngoài, nói :

– Đây, đây chính là Càn Khôn Đại Na Di, nếu cô nương muốn, cứ giữ lấy, nhưng hãy cẩn thận đừng làm mất, ta luyện mới đến tầng thứ năm, còn hai tầng vẫn chưa có học xong đây.

Tiểu Chiêu ngạc nhiên nhìn hắn, vừa cúi đầu ngó lấy tấm da dê trong tay mình, không dám tin rằng hắn sẽ đem vật trân quý như thế dễ dàng đưa cho mình, mới vừa rồi hắn còn nói học đến tầng thứ năm! Tiểu Chiêu cơ hồ cho là mình nghe lầm, nhưng trong mật thất này, chỉ có hai người bọn họ, rất an tĩnh, thì như thế nào lại nghe lầm?

Tiểu Chiêu run giọng hỏi :

– Người... người cho ta sao? Người nói người học được đến tầng thứ năm?

Trương Siêu Quần vô cùng hưởng thụ vẻ mặt kinh ngạc của nàng :

– Cô nương không tin sao? Ta là võ học kỳ tài, ngàn năm khó gặp, cô nương còn chưa tin?

Trương Siêu Quần đi tới vách tường đá bên kia, vận công, một chưởng đánh tới đi, một tiếng vang to thật lớn, nội lực mạnh đến mức, một mảnh đá lớn thành cát bụi rơi là tả xuống.

Trương Siêu Quần cười hắc hắc, cực kỳ tiêu sái phát tay áo..

– Hắc hắc, cô nương nhìn xem nội lực của ta như thế nào?

Tiểu Chiêu đột nhiên trên mặt biến sắc, kêu lên :

– Chạy mau, chưởng của người dường như đã tác động đến cơ quan mật thất, nơi này sắp sửa sụp đổ rồi!

Hắn ngần ngại, thì một bàn tay nhỏ đưa đến trước mặt, túm lấy tay của hắn liền chạy đi ra bên ngoài, chỉ nghe rầm rầm tiếng vang ù ù truyền đến, từ trên đỉnh đầu đang chấn động, Trương Siêu Quần nhất thời giật mình hoảng sợ suýt chút nữa hồn lìa khỏi xác, vội vàng chạy theo Tiểu Chiêu.

Đây là chuyện gì xảy ra vậy a! Con bà nó, ở trước mặt tiểu cô nương này biểu diễn chưởng lực làm gì? Tốt rồi, nếu là bị đè chết ở trong mật đạo, thì thật là trở thành chuyện buồn cười nhất trên thế gia!

Một trận chạy gấp, chỉ nghe phía sau tiếng đá rơi không ngừng va xuống trên mặt đất tiếng động truyền đến từ phía sau, Trương Siêu Quần trong lòng sợ hãi, liền đem Tiểu Chiêu ôm vào trong ngực, nói :

– Ta ông cô nương chạy mau hơn, cô nương cứ dẫn đường qua ánh lửa!

Tiểu Chiêu bị hấn ôm chặt lấy, mới đầu là cả kinh, nhưng ngay sau đó nàng biết tốc độ của mình quá chậm, cho nên tùy theo ý hấn, nàng chỉ điểm phương hướng, những tảng đá kia càng rơi càng nhanh, bất ngờ trước mặt có tảng đá cỡ bằng cái chậu rửa mặt rớt xuống, ngăn cản hết đường đi, trên đầu còn có tảng đá hướng trên người rơi xuống, Trương Siêu Quần đem Tiểu Chiêu ôm chặt lấy, một cái cánh tay che ở trên đầu nàng, cơn mưa đá ào ào bay qua, hấn tiếp tục chạy mãi cho đến một ngã ba, Trương Siêu Quần trong lòng chợt lạnh, hỏi :

– Chạy về hướng nào?

Tiểu Chiêu gấp quát lên :

– Đi bên trái kia, đây là một đường thẳng, đi tới khúc cuối, chúng ta sẽ không sao.

Trương Siêu Quần gầm lên một tiếng, nhìn đúng con đường phía trước, lúc này mới chính thức thi triển khinh công, thân hình như mũi tên, phi nhảy lên, lúc này nếu là đường thẳng, thì cũng không cần cây đuốc chiếu sáng, trong khoảnh khắc, Tiểu Chiêu cây đuốc trong tay đã bị gió dập tắt, một mảng tối bao trùm, Trương Siêu Quần đoán chắc vị trí, chạy gấp, mới vừa vọt ra mấy bước, trên lưng đã bị một tảng đá lớn đập trúng, may là Trương Siêu Quần nội lực thâm hậu, mà cũng bị nện đến đầu vàng mắt hoa, cơ hồ suýt ngã nhào.

Trên đường phóng chạy, không ngừng có đá rơi xuống, Trương Siêu Quần chỉ sợ Tiểu Chiêu bị thương, la lên :

– Cô nương nép sát đầu vào trong người ta, chớ lộn xộn!

hấn đem thân thể nhỏ xinh kia, ôm cứng ở trong lồng ngực mình, chạy như điên.

” Bốp ” một tiếng, Trương Siêu Quần đột nhiên đụng vào trên vách tường đá, cũng may là hấn đem Tiểu Chiêu ôm chặt, khi đụng phải tường, Trương Siêu Quần hoàn hảo kịp thời thu lực, nếu không thì đầu ngón chân của hấn va vào tường đã bị phé rồi.

Đau nhức làm cho Trương Siêu Quần hít thở không thông, lại nghe đến Tiểu Chiêu kinh hô một tiếng, vội vàng hỏi :

– Cô nương không sao chứ?

Tiểu Chiêu bình yên vô sự, đáp :

– Ta không sao, còn người? Mới vừa rồi đụng có bị sao không?

Nàng nghe được Trương Siêu Quần khê hừ một tiếng, thanh âm cũng thay đổi, hiển nhiên là biết hấn đau đến cực kỳ, nhưng khi mở miệng ra hỏi câu nhưng đầu tiên là hỏi thăm mình có sao không, Tiểu Chiêu trái tim run lên, trong lòng dâng lên một làn nước ấm.

Trương Siêu Quần thấy nàng cũng quan tâm chính mình, trong lòng vui mừng, cố nhịn đau nói :

– Ta không sao.

Trong mật đạo, ừng ừng tiếng đá rơi kếp tới, bọn họ vừa đứng thẳng chưa kịp thở, bụi đất đang bỏ nhào tới, Trương Siêu Quần cả kinh, không còn kịp nữa, vội vàng nói :

– Bây giờ làm sao đây?

Tiểu Chiêu nói:

– Người thả ta xuống, đem mặt tường đá này đẩy ra, thì chúng ta liền đi ra ngoài được.

Trương Siêu Quần thở phào nhẹ nhõm...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Cùng Tiểu Chiêu Nhìn Dương Bất Hối Tắm

Vượt qua vách đá trước mặt, từ trong mật đạo đi ra ngoài, từ bên trong yên lặng trở lại bình thường không có động tĩnh, Trương Siêu Quần cho là mình nghe lầm, lắng tai nghe, quả nhiên, âm âm tiếng đá rơi đã không còn, cùng Tiểu Chiêu hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt, Trương Siêu Quần trầm nghĩ : “ Đây con bà nó người nào thiết kế cái mật đạo này! Tiểu gia mới có dùng một chương thì đã sụp, đây không phải là thứ bã đậu xây cất sao? “

Tiểu Chiêu thấp sáng lại cây đuốc, trước mắt một hành lang chật hẹp, Tiểu Chiêu chỉ chỉ đỉnh đầu, nhỏ giọng nói :

– Chúng ta từ nơi này lên đi đến trên đỉnh là tới!

Trương Siêu Quần cười nói :

– Cô ương làm gì mà nhỏ giọng thế? Chẳng lẽ còn sợ ta đem cô nướng ăn sao?”

Tiểu Chiêu mặt hiện lên mây đỏ dưới ánh lửa chiếu rọi, làm rung động lòng người, hạ thấp cái cổ trắng, nói :

– Trương công tử, mới vừa rồi ở trong mật đạo, đa tạ công tử xả thân cứu giúp, Tiểu Chiêu chẳng qua là tiểu nha hoàn, mà công tử cũng không để ý chính mình...

Nói tới đây, Tiểu Chiêu hai mắt mông lung, sự cảm kích biểu lộ rõ trên nét mặt..

Trương Siêu Quần ha ha cười một tiếng :

– Nói gì mà là tiểu nha hoàn, Tiểu Chiêu có muốn từ giờ trở đi sẽ không làm nha hoàn nữa?

Tiểu Chiêu gật đầu nói :

– Có...

Trương Siêu Quần nói :

– Vậy thì Tiểu Chiêu dứt khoát không phải là nha hoàn từ bây giờ, để ta đi gặp Dương Tiêu xin hắn tặng Tiểu Chiêu cho ta, đối với hắn, ta cũng có chút ân tình, có lẽ hắn sẽ không có cự tuyệt đâu.

Tiểu Chiêu trừng lớn đôi mắt chữ, nói :

– Trương công tử cũng muốn tiểu nữ làm nha hoàn sao cho Trương công tử sao? Tiểu Chiêu tay chân vụng về, mà Trương công tử cũng nhận à?

Trương Siêu Quần vui tươi nói :

– Tiểu nha hoàn xinh đẹp như thế, tại sao không nhận?

Tiểu Chiêu đỏ ửng hai gò má, trái tim như hươu chạy, nàng mặc dù không biết lai lịch Trương Siêu Quần, nhưng ở trong bí đạo, hắn không chút do dự liền đưa Càn Khôn Đại Na Di cho mình, Tiểu Chiêu trăm phương ngàn kế đi tới Quang Minh đình, chính là vì tâm pháp Càn Khôn Đại Na Di này, khi mới nhận được, trong lòng mừng rỡ như điên, mới đầu nàng còn thăm nghĩ hắn là kẻ ngu đại mới dễ dàng đưa cho mình, nhưng sau đó nàng xúc động khi bí đạo bị cơ quan làm cho sụp đổ, cảm địa Minh Giáo sẽ bị cự thạch chôn vùi, hắn không màng tới tự thân an nguy, đem theo mình chạy đi ra ngoài, lúc này trong lòng nàng mới cảm động, vừa rồi hắn càng không để ý đến mũi chân va vào vách đá đau đớn, đầu tiên là hỏi thăm mình, Tiểu Chiêu lại càng cảm động, lúc này chỉ cảm thấy ở trước mặt hắn, không hiểu vì sao lại có loại cảm giác rất an toàn, tiểu cô nương tình cảm ôn áp này mềm, nghĩ đến hắn nội công cao cường, đối đãi chính mình lại tốt, trong tâm trí không khỏi sinh ra dựa vào.

Theo cửa bí đạo vừa chui ra ngoài, một mùi hương thơm nồng nàn vờn quanh, đây chính là khuê phòng của Dương Bất Hối, Tiểu Chiêu thấy bộ dạng Trương Siêu Quần không có chút nào kinh ngạc, đối với hắn cảm thấy vô cùng thân bí.

Hai người đang muốn từ dưới giường leo ra, chợt nghe tiếng động ở bên ngoài, tiếng nước chảy ào ào, một thanh âm non nớt kêu lên :

– Hương nhi, cho ta thêm chút ít nước nóng nữa.

Một giọng người khác đáp ứng, tiếng bước chân nhỏ vun, rồi ngay sau đó lại truyền đến tiếng rào rào nước trút vào, qua giọng nói non nớt, Trương Siêu Quần liền nhận ra đó chính là Dương Bất Hối.

Lão Đại, đây không phải là chơi ta sao? Dương Bất Hối lại đang tắm? Làm sao đi ra ngoài? Trương Siêu Quần len lén vạch trần một góc tấm màn, đập vào đôi mắt hắn, một bàn trang điểm màu đỏ tím, nức trên nền đỏ chiếu sáng rực, trong phòng sắc màu rực rỡ lung lay, mặt trước một tấm thảm treo tường tinh xảo, sương mù bốc hơi nghi ngút, bên trong cái thùng tắm, đương nhiên đó là một tiểu cô nương, tóc tai bù xù, đang giờ lên cao cánh tay ngọc tinh tể, dùng một khối nhỏ có mùi hương thơm đang vẽ loạn trên người.

Trương Siêu Quần thấy nàng đưa lưng về phía cái giường, nhưng nếu hắn cùng Tiểu Chiêu xuống giường bước đi, nhất định sẽ kinh động đến nàng, lúc này đã là ban đêm, nhưng nếu Dương Bất Hối tắm xong, nói không chừng sẽ leo lên giường ngủ, lúc vạch tấm màn nhìn lên, thấy mình đang cùng Tiểu Chiêu nằm cùng một nơi, há không xấu hổ?

Đang chưa biết tính làm sao, thì một làn mùi thơm mê người chui vào lỗ mũi, Tiểu Chiêu đang để sát vào bên tai hắn, thanh âm ép tới rất thấp, nói :

– Tiểu thư đang tắm, chúng ta làm sao đây?

Trương Siêu Quần vừa quay đầu lại định nói chuyện, đôi môi đúng lúc cùng gò má Tiểu Chiêu chạm nhau, trên khuôn mặt trắng mịn kiêu mềm, dâng lên hai đóa mây đỏ, kinh hô một tiếng...

Mặc dù thanh âm ép tới cực thấp, nhưng trong đêm khuya lúc yên tĩnh, tiếng vang vẫn là rất rõ ràng, từ trong thùng tắm Dương Bất Hối giật mình, quát

lên :

– Là ai?

Trương Siêu Quần thầm kêu hồng bét, nếu bị Dương Bất Hối nhìn thấy như thế này, chẳng phải là hình tượng tốt đẹp, chính trực, thiện lương, của mình. bị phá hủy sao?

Lúc này, chỉ nghe tiếng đập chân, bức trường màn chợt bị vén lên.

– Ô...Siêu Quần ca ca!

Một tiếng tiều cô nương che miệng hô lên.

Dương Bất Hối đang cả người tóc mai còn ướt sũng, toàn thân cao thấp không có nửa điểm quần áo che đậy, tron tuột đứng ở trước giường, tiều cô nương so với hơn lúc trước cao hơn khá nhiều, có thể là đến ở cùng Dương Tiều được bồi bổ ăn ngon mặc đẹp nên trở mà tốt hơn rất nhiều, nàng có chút có chút dấu hiệu phát dục, bên trên hai khóa anh đào nhỏ nhỏ y, đầu núm vú phần hồng đặc biệt đáng yêu be bé xinh xắn, trước khu vực tam giác chỉ có mây sợi lông ngắn ngắn tinh tế mọc trên gò mu, đôi núi lúp xúp nhô lên thành hình cái bánh bao nhỏ, có một khe thịt hờ nhỏ màu hồng tươi.

Ba người cùng lúc ngây dại, Dương Bất Hối bỗng nhiên nhớ đến chính mình còn chưa có mặc quần áo, hoảng hốt quay lại như gió xoáy lao ra, nhảy vào lại trong thùng tắm.

Trương Siêu Quần nhìn thấy Tiểu Chiêu mặt đỏ bừng lúng túng, hần cười khổ :

– Chúng ta đi ra ngoài đi!

Tiểu Chiêu vừa thẹn lại sợ, gật đầu, cngao ngoãn đi theo sau lưng Trương, trong thùng tắm, Dương Bất Hối một đôi mắt to chuyển động, chỉ lộ ra cái đầu, mặt tròn khả ái vậy mà cũng mang theo mấy phần ngượng ngùng.

– Siêu Quần ca ca... đến khi nào vậy? Sao lại ở trên giường của tiều muội? Nàng...nàng còn nàng là ai?

Dương Bất Hối liền tiếp đặt câu hỏi.

Trương Siêu Quần kéo lấy Tiểu Chiêu đang đứng lo lắng, ngạc nhiên nói :

– Tiểu muội... không nhận ra nàng sao?

Dương Bất Hối nói :

– Làm sao muội biết nàng được? Được... Siêu Quần ca ca không tốt a, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn tỷ tỷ ngày nào cũng nhắc tới ca ca, bây giờ ca ca lại mang thêm một tỷ tỷ nữa!

Lúc này, Tiểu Chiêu mới run giọng nói :

– Tiểu thư, là ta.

Dương Bất Hối đôi chân mày cau lại, giọng nói này quen thuộc bất quá, nàng nhất thời há to miệng :

– Ngươi là Tiểu Chiêu?

Tiểu Chiêu gật đầu, nàng bỗng nhiên đưa tay ra ở trên mặt, chỉ vài động tác, thì thấy khuôn mặt nàng đã là con mắt nhỏ, con mắt lớn, lỗ mũi cùng khoe miệng tất cả cũng vận vẹo lấy, hình dáng cực kỳ kinh người, Trương Siêu Quần cũng sợ hết hồn, vội vàng nói :

– Tốt lắm, Tiểu Chiêu cũng đừng giả ma giả quỷ dọa ta, muốn hù chết ta à...

Tiểu Chiêu bật cười, trên khuôn mặt xinh đẹp đã khôi phục lại bình thường.

Dương Bất Hối ngó lấy Tiểu Chiêu nhìn sang, vừa nhìn xem Trương Siêu Quần, bỗng nhiên nói :

– Siêu Quần ca ca, mau giết nàng đi!

Trương Siêu Quần cười nói:

– Tại sao? Nàng cũng không phải là người xấu.

Dương Bất Hối nói :

– Phụ thân nói, nàng lai lịch không rõ ràng, sợ là không hảo ý.

Tiểu Chiêu thân thể mềm mại khẽ run, nói :

– Tiểu thư, Tiểu Chiêu đối với tiểu thư cùng Dương tả sứ không bao giờ có ác ý.

Trương Siêu Quần cũng nói :

– Thôi được rồi muội tử, nguyên nhân trong chuyện này, bản thân ta cũng có biết vài phần, chắc chắn là sẽ Tiểu Chiêu sẽ không hãm hại ngươi.

Dương Bất Hối bán tín bán nghi, chần chừ :

– Nếu ca ca đã nói như thế, thì... tiểu muội đây tạm thời tin, nhưng cẩn thận vẫn là hay hơn.

Nàng lại nói tiếp :

– Siêu Quần ca ca, ca ca giúp muội cảm y phục đến đây, xong rồi muội dẫn ca ca đi gặp Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn tỷ tỷ.

Trương Siêu Quần ngăn người ra, Dương Bất Hối mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng dù sao cũng là một tiểu cô nương, chính mình ở trong khuê phòng nàng vô tình nhìn thấy nàng tắm cũng đã là quá lắm rồi, bây giờ lại cảm lấy y phục của, vậy cũng quá là khó nhìn đấy.

Tiểu Chiêu vội nói :

– Tiểu thư, để ta giúp cảm cho tiểu thư.

Dương Bất Hối kêu lên :

– Không cần ngươi cảm, ta muốn Siêu Quần ca ca cảm cho ta!

Tiểu Chiêu vẻ mặt buồn rầu, dừng bước không tiến, Trương Siêu Quần hướng nàng khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai nàng, nói :

– Tiểu Chiêu chớ để ý, nàng vẫn còn là hài tử.

Tiểu Chiêu gật đầu, mặt nhiên im lặng, Dương Bất Hối nghe thấy bĩu lấy cái miệng nhỏ nhắn, nói :

– Muội không còn là hài tử, nhưng ca ca vẫn cứ xem muội như vậy.

Trương Siêu Quần thấy nàng thần thái ngây thơ khả ái, không khỏi ha ha cười, nói :

– Đúng vậy ...đúng vậy, không nhỏ...

Trương Siêu Quần đối tiểu cô nương như thế cũng không để ở trong lòng, thuận miệng trêu đùa y, đi tới thùng tắm bên cạnh để y phục nàng trên cái ghế tròn nhỏ, đưa tới, lại thấy Dương Bất Hối hằm hừ ngó lấy chính mình, tay nhận lấy, khẽ kêu lên :

– Tốt lắm, muội biết ca ca xem muội như hài tử! Hừ...quay đầu đi, chẳng lẽ ca ca còn muốn nhìn bồn tiểu thư mặc quần áo sao?

Trương Siêu Quần ha hả cười, quay đầu ngó qua vách tường, Dương Bất Hối một bên mặc quần áo, vừa nói :

– Siêu Quần ca ca... ca ca đi lên Quang Minh đình khi nào vậy? Phụ thân có nói, Quang Minh đình hiện nay có đến mười lăm đường phòng tuyến, trừ phi là bay vào, nếu không thì khó mà lên nổi, ca ca làm sao đi lên?

Trương Siêu Quần suy nghĩ một chút, quyết định là không đem chuyện bí đạo nói ra, nói :

– Trước đó ít lâu, Siêu Quần ca ca ta mới luyện xong một môn tuyệt thế khinh công, nên ta chính là bay lên.

Dương Bất Hối tròn lấy mắt to mếu máo nói :

– Nào có khinh công lợi hại như vậy sao? Đây chẳng phải là so sánh với Vi Bức Vương còn lợi hại hơn? Siêu Quần ca ca lại gạt tiểu muội! Hừ...hừ.. ca ca không nói cũng được, muội sẽ đi nói với Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn tỷ tỷ, là ca ca cùng Tiểu Chiêu ở trên giường của muội.. hừ hừ... rình coi muội tắm!

Trương Siêu Quần ngăn ra, tiểu quý này, sao lại điều ngoa giống cây ớt vậy, bức này quả thật là lợi hại?

– Ha ha... ha ha... ta cùng Tiểu Chiêu đúng là có ẩn núp ở trên giường nhưng để thương lượng việc lớn đấy, cho nên cũng không tính là nhìn lên tiểu muội tắm, mà cho là ta có ta nhìn, dù sao tiểu muội cũng còn là tiểu hài tử, thì ta sợ gì chứ?

Dương Bất Hối bị chọc giận tức lách miệng, oán hận nói :

– Được rồi, lần sau ca ca có cùng Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn tỷ tỷ ngủ, tiểu muội cũng đi nhìn lên giường vậy!

Trương Siêu Quần ghen hống nhìn trần trối, này... đây là loại người gì a, chuyện như vậy mà cũng nói được?

Hắn làm sao biết được, Dương Bất Hối cùng một lúc đến Quang Minh đình với ngũ cô Kỳ Yên Nhiên, Trương Vô Kỵ, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn nên rất gần gũi, cùng hai chị em song sinh Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn lại có quan hệ càng tốt hơn, thường xuyên cũng đi theo tỷ muội các nàng ngủ chung, có mấy lần lúc nửa đêm bị tỷ muội các nàng xâm xì nói chuyện đánh thức, qua câu chuyện kể các nàng cùng Trương Siêu Quần tách ra thời gian lâu như vậy, trong lòng thương nhớ vô cùng, hai tỷ muội cũng có lúc nói chuyện khi cùng Trương Siêu Quần ngủ chung, nào ngờ nhìn như đã ngủ say Dương Bất Hối đã nghe hết, Dương Bất Hối đối với chuyện nam nữ kiến thức còn nông cạn, nào biết gì chỉ tự nhiên thuận miệng nói ra.

Trương Siêu Quần nhìn thấy Tiểu Chiêu co rúm người vì xấu hổ, cười hắc hắc, nói lảng sang chuyện khác :

– Trương Vô Kỵ ra sao rồi? Ta lần này tới đây, là trị thương cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chữa Trị Cho Trương Vô Kỵ

Dương Bất Hối chán nản nói:

– Vô kỵ ca ca gần đây thể bị hàn độc phát ngày càng nặng nề, phụ thân đã mời rất nhiều danh y, nhưng ai cũng đều nói... đều nói Vô Kỵ ca ca không sống nổi tới mùa hè.

Trương Siêu Quần thở dài, nói:

– Không nói trước được sẽ ra sao, để ta đến trị cho hắn hàn độc, tiểu muội, mặc y phục xong chưa? Mặc xong dẫn ta đi gặp Vô Kỵ, hy vọng có biện pháp hữu dụng để chữa trị cho hắn.

Dương Bất Hối vui vẻ, nói:

– Sớm đã mặc xong.

Trương Siêu Quần xoay người lại, gấp nàng mặc bộ quần áo màu vàng nhạt, mép váy, vạt áo đường viền tô điểm là thuần màu bạch sắc, làm nổi bật tựa như một đóa hoa kiều diễm, trong lòng đúng là khẽ động, không biết thế nào, trong đầu thể lại hiện ra thân thể trần truồng mới vừa rồi của Dương Bất Hối một màn, cái kia non nặn giữa hai đùi, nhả non mềm uyển chuyển đường cong, trắng nõn nà dưới bụng, bên dưới gò mu non nót đến nỗi ngay cả vài sợi lông tơ vẫn còn tựa như là còn hơi sữa, cái khe nứt nhỏ tươi mát chỗ sâu tươi rói màu hồng, là bức nào hương thuần...

– Siêu Quần ca ca, chúng ta bây giờ đi tìm Vô Kỵ ca ca sao?

Dương Bất Hối nháy mắt đôi mắt đen lúng liếng, rồi nhìn Tiểu Chiêu đứng ở một bên, hỏi:

– Còn Tiểu Chiêu thì sao?

Trương Siêu Quần vội ho một tiếng, đem trong đầu ý niệm tà ác xua tan, hướng Tiểu Chiêu vẫy tay nói:

– Tiểu Chiêu, người qua đây.

Tiểu Chiêu sợ hãi tiến lên, Trương Siêu Quần một tay nắm chặt tay nhỏ kiều nộn Tiểu Chiêu, một cái tay khác kéo qua Dương Bất Hối, tà hữu nhìn lên, tịnh trọng nói:

– Tiểu Chiêu lai lịch, chắc hẳn tiểu muội cùng phụ thân muội đều cảm thấy rất thần bí, đúng không? Kỳ thật không cần lo lắng, ta dám cam đoan cùng với tiểu muội cùng Dương tá sử, nàng đối với chúng ta đều không có ác ý, bất luận là tiểu muội có tin hay không, lâu ngày sẽ rõ lòng người, sau này cũng đừng làm khó nàng, khi nào gặp phụ thân muội, ta tự mình sẽ nói.

Tiểu Chiêu nghe được hắn nói lời này, vành mắt đỏ lên, rơi lệ, run giọng nói:

– Đa tạ công tử.

Trương Siêu Quần mỉm cười, dáng bộ khả ái của nàng sờ động lòng người, lẻ hoa đài vũ, khiến cho người thương yêu, hắn vươn tay ra, để lên trên cái đầu nàng sờ soạng, nhẹ nhàng nói:

– Tạ cái gì, Tiểu Chiêu đi nghỉ ngơi đi, ta có việc chính sự phải làm.

Tiểu Chiêu bị hắn sờ trên mặt đỏ bừng, ngoan ngoãn đi ra ngoài, Trương Siêu Quần nhìn theo bóng lưng thướt tha uyển chuyển, tựa như một đóa hoa nhỏ tinh khiết trắng nõn động lòng người, nhìn theo đến ngã người, Tiểu Chiêu đi đến cửa phòng xoay người lại, hai người bốn mắt hợp nhau, Tiểu Chiêu

thình thịch nhịp tim, giật mình, vội vàng rời đi.

Dương Bất Hối đột nhiên nói:

– Siêu Quần ca ca..nhìn còn chưa có đủ sao? Hay là để muội mang ca ca lên lút đi đến phòng nàng nhìn trộm, chúng ta tha hồ mà nhìn nàng, như thế nào được không?

– Vậy thì tốt quá...

Trương Siêu Quần khẽ giật mình, trả lời ngay, gặp phải Dương Bất Hối một đôi mắt đen bóng lấu cá ngó lấy mình, hấn vội vàng sửa lời nói:

– Ai mà làm kỳ thế? Người ta là một tiểu cô nương gia, tại sao lại đi nhìn?

Mặt mo của hấn đỏ lên.

Dương Bất Hối hừ một tiếng:

– Hừ...ca ca vừa rồi hai con mắt lưu luyến nhìn không bỏ, ca ca cho rằng muội tuổi còn nhỏ, nhìn không ra đến sao? Có phải ca ca thích nàng?

Trương Siêu Quần thấy Dương Bất Hối tuổi còn nhỏ, đáng người mặc dù bây giờ so với các nữ hài cùng lứa tuổi thì xem như là đáng cao mảnh khảnh hơn, nhưng nhìn thế nào đi nữa cũng chẳng ra là một hài tử, lời nói ra của Dương Bất Hối, lại thật giống như là tình lữ bị ăn dấm vậy, hấn không khỏi bật cười:

– Xảy ra chuyện gì? Nhìn muội dạng như vậy, giống như bị ăn dấm chua, đừng nói là muội thích ca ca chứ?

Dương Bất Hối khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên đỏ lên, thề lười, nói:

– Hừ...ai có rãnh mà thích ca ca chứ? Ca ca đừng nói bậy.

Trương Siêu Quần:

– Ô? Không rãnh sao? Vậy thì nếu có thời gian rãnh, thì có phải sẽ liền thích ta à?

Dương Bất Hối bĩu môi, Trương Siêu Quần thấy nàng gấp biểu hiện tình trẻ con, cười nói:

– Tốt tốt, chúng ta nhanh đi tìm Vô Kỵ đi.

Nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Dương Bất Hối dẫn hấn đi qua bên trong hành lang rộng lớn, qua một vườn hoa, mới đến gian phòng của Trương Vô Kỵ ở, dọc trên đường, có mấy nha hoàn đi qua, ai gặp Trương Siêu Quần, đều là si ngốc ngơ ngác, Dương Bất Hối cái miệng nhỏ nhắn, chu đến cao hơn.

– Vô Kỵ ca ca! Vô Kỵ ca ca! Siêu Quần ca ca đến rồi!

Dương Bất Hối đến trước cửa gian phòng thì dừng lại, kêu lên.

Bên trong giống là có tiếng người nhẹ nhàng “hừ “ một tiếng, mà không có tiếng đáp lại, Trương Siêu Quần cũng kêu lên, chợt nghe trong phòng “bộp bộp”, Trương Siêu Quần giật mình, vươn tay nhẹ nhàng vỗ cánh cửa, đem cánh cửa chấn động vắng ra, thì thấy dưới đất nằm ngửa ra một người, Trương Siêu Quần vội vàng kêu lên:

– Bất Hối, nhanh mau châm nến!

Phóng người lên trước, hấn đem người kia ôm lấy, đặt lên giường, ngọn nến đã được thắp sáng, thì thấy Trương Vô Kỵ cả mặt xanh lè, toàn thân run rẩy, gương mặt thanh đúng là bị gãy vỡ đến không thành người nữa, hai mắt hơi mở, toả ra sự chờ mong, âm thanh yếu ớt:

– Siêu Quần. rốt cục huynh tới rồi...

Trương Siêu Quần tim như bị đao cắt, Trương Vô Kỵ mới bất quá 17-18 tuổi, vốn là phong nhã hào hoa, thiếu niên sức sống tràn trề, lại bị hàn độc gãy vỡ đến người không ra người, quý không ra quý, Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố dưới tuổi vàng nếu như biết được, cũng chết không nhắm mắt! Trương Siêu Quần cả giận thốt lên:

– Huyền Minh nhị lão, cừu oán này, lão tử cùng các ngươi sẽ có lúc kết thúc món nợ này.

Dương Bất Hối chân tay luống cuống, cầm lấy ngọn nến, gấp đến độ nước mắt ứa ra, Trương Siêu Quần nói:

– Bất Hối đừng hốt hoảng, có ta ở đây, Vô Kỵ không có việc gì đâu!

Nói lấy, rồi hấn đem Trương Vô Kỵ đỡ dậy, bàn tay dán tại sau lưng y hấn, một lần chân khí thuần khiết hùng hậu chậm rãi độ nhập...

Dương Bất Hối khi nghe hần nói câu “Có ta ở đây nơi này, Vô Kỵ không có việc gì.”

Trong mắt phát ra một tia hào quang kì dị, nàng đứng là cấp tốc bình tĩnh trở lại, lặng lẽ tìm một cái ghế, đem cây nến cắm ở phía trên, đến cửa phòng đóng lại, trở về ngồi ở dưới chân giường nhìn theo, không bao lâu, Trương Vô Kỵ thân thể đã không còn phát run, lại trôi qua một lát, trên mặt y đúng là dần dần có chút huyết sắc, từ trên đỉnh đầu Trương Siêu Quần, một cổ màu trắng sương mù dạng khí từ từ bốc lên, xoay quanh không tiêu tan, trên mặt của hai người, đều là mồ hôi đổ ròng ròng, đến ngay cả chính Dương Bất Hối cũng cảm thấy hơi thở nóng bỏng lây lan.

Dương Bất Hối si ngốc ngốc lấy hai mắt Trương Siêu Quần đang khép hờ, nhìn hần thật giống như một ngọn núi cao đứng sừng sững ở trước mặt, không nói ra được cảm giác an toàn, để người sinh ra một loại cảm giác chỉ cần có hần ở bên cạnh, thì dù có chuyện gì cũng không còn sợ, tiểu cô nương tuy là tuổi nhỏ, đối với tình cảm nam nữ này, cũng có cái hiểu, cái không.

Bên cạnh nàng lúc này chỉ có Dương Tiêu là một đại nam nhân dạy nàng tập võ, về phần chuyện nam nữ, Dương Tiêu võ công tuy cao, lại là không thể thay thế thiên chức mẫu thân, không cách nào dạy nàng được cái gì, ngay chuyện sửa chữa cho nàng y phục mà cũng có cái gì không ổn, ngũ cô Kỳ Yên Nhiên thì xưa vui đầu tập võ, mà cho tới bây giờ cũng đều là mạng che mặt, không ai nhìn thấy dáng dấp thật của nàng. Dương Bất Hối đối với ngũ cô Kỳ Yên Nhiên thì có phần xa lánh, chỉ có hai tỷ muội Tiêu Ngự, Tiểu Nhạn ngày thường đẹp mắt, luôn vui cười, cùng Dương Bất Hối chơi với nhau rất tốt, cùng giường ngủ chung cũng là sự thường, hai tỷ muội các nàng có khi len lén trong đêm khuya thường nói về Trương Siêu Quần, bất tri bất giác cũng lây nhiễm sang cho Dương Bất Hối, do đó nàng cảm thấy Siêu Quần ca ca trên đời này là ghé gớm nhất, thậm chí còn vượt qua cả phụ thân nàng.

Dương Bất Hối cứ như thế ngó lấy hần, ngờ ngạc không nhúc nhích, gập hần nhíu mày, nàng không khỏi đau lòng, gập hần chảy mồ hôi, nhìn không được mớ ra khăn hương, nhưng rồi lại nghĩ tới lúc này thời khắc khẩn yếu, tuyệt đối không thể loạn động đến hần, mãi cho đến khi ngoài cửa sổ sắc trời dần sáng, tiếng gà gáy chó sủa, mơ hồ vọng đến, lúc này nàng mới chợt bừng tỉnh, thì ra trời đã sáng, nghĩ đến mình cứ như vậy mà ngồi nhìn hần nhìn suốt cả đêm, thế mà mấy may cũng không thấy mệt mỏi, trên mặt nhất thời lại đỏ lên.

Lập tức, Dương Bất Hối chợt nhớ tới, vận công chữa thương là không thể bị người quấy rầy, liền rón rén xuống giường, lặng lẽ đi tới cửa, thì nhìn thấy một nha hoàn đi tới, trong lòng nàng khẩn trương, đưa ngón trỏ ra đặt ở trên môi, liên tục khoát tay, nha hoàn kia cũng là người thông minh, hiểu được ý của Dương Bất Hối, nàng kéo lấy nha hoàn đến một bên, thấp giọng dặn dò, để cho truyền lời đi, báo cho người khác không được tiến đến bên trong hoa viên trước gian phòng của Trương Vô Kỵ.

Ngó theo nha hoàn kia rồi đi, Dương Bất Hối giống như là mới vừa làm một chuyện không tầm thường, một hành động vĩ đại, nàng hưng phấn, trở lại nơi cửa phòng, tựa bên cạnh cửa, ngó lấy Trương Siêu Quần vẫn đang vận công chữa thương cho Vô Kỵ, bên trong tâm thật là bình an vui sướng.

Cũng không lâu lắm, thì lại nghe từ ngoài cổng vườn hoa truyền đến tiếng bước chân, Dương Bất Hối bức tức, thầm nghĩ: “ Là nô tài nào không nghe lời, còn muốn đi đến xông vào, hừ... định phải giáo huấn một phen mới được!”

Đón tiếng bước chân đi đến, người kia bước rất nhanh, thì ra là phụ thân nàng! Dương Bất Hối thè lưỡi, người này thì không thể dạy dỗ giáo huấn được rồi.

– Bất Hối... Vô Kỵ đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi Tiểu Đào nói cho ta biết...

Dương Tiêu thấy Dương Bất Hối vội vàng, hai tay lắc lắc ra hiệu im lặng, nên tiếng đến gần, ngạc nhiên nói:

– Phát sinh cái chuyện gì?

Dương Bất Hối thấp giọng nói:

– Siêu Quần ca ca đã tới, đang chữa thương cho Vô Kỵ ca ca, chúng ta đừng quấy rầy hần.

Dương Tiêu giật mình hỏi:

– Hần tới rồi sao? Làm thế nào mà ta lại không biết?

Quang Minh đỉnh trần giữ 15 cửa ải, hần vậy mà có thể đến nơi này thần không biết quỷ không hay, quả là quái lạ.

Cùng Dương Bất Hối bước vào đến đứng trước cửa phòng, Dương Tiêu thấy Trương Siêu Quần đang dùng chân khí chữa thương cho Trương Vô Kỵ, y không khỏi thất vọng, loại biện pháp này, y cũng đã từng thử qua, căn bản chỉ có thể ức chế mà không thể trừ tận gốc, y tưởng là Trương Siêu Quần dùng biện pháp tốt nào khác, thì ra cũng là phương pháp hạ sách nhất, lắc đầu miệng hỏi Bất Hối:

– Hần chữa thương cho Vô Kỵ bao lâu rồi?

Dương Bất Hối trả lời:

– Từ tối hôm qua cho tới bây giờ đây.

Dương Tiêu giật mình nói:

– Cái gì?”

Dương Tiêu là cao thủ võ học, không phải như là Dương Bất Hối cái gì cũng không biết, dùng chân khí chữa chữa thương, tự thân hao tổn khí lực cực lớn, cho dù là Dương Tiêu, y cũng nhiều lắm là chỉ có thể kiên trì một khắc đồng hồ, đã là cực hạn, lúc trước Trương Tam Phong trừ độc cho Trương Vô Kỵ, lấy hơn tám mươi năm nội công tu vi, sử dụng “Thuần dương vô cực công” tất nhiên là Trương chân nhân luyện đến trình độ đăng phong tạo cực, mà cũng chỉ có thể đứng vững trong nửa canh giờ mà thôi, Trương Siêu Quần hẳn còn quá trẻ, nội công dù thâm sâu đến đâu, cũng không có khả năng vượt qua Trương Tam Phong được!

Dương Tiêu hỏi thời gian, tính ra đến lúc này, đã hơn ba canh giờ, làm sao mà không khỏi kinh ngạc, nghĩ sao cũng không thông tại sao lại được như thế. Kỳ thật y làm sao biết được, Trương Siêu Quần thật ra là dùng Đoạn Tục pháp, khi chân khí sắp cạn, lập tức tiến hành điều tức thổ nạp, hẳn cũng không phải đơn thuần là dùng chân khí trừ độc, mà lợi dụng Ngọc Nữ Tâm Kinh đưa theo vào, cùng với chân khí Cửu Dương thần công đưa vào cơ thể của Trương Vô Kỵ, trợ giúp hắn cố bản bồi nguyên, đợi trong cơ thể hắn khi có cơ sở nhất định đủ sức, thì có thể tự hành mà trừ độc, sử dụng dụng cụ này mới hy vọng cứu trở về cái mạng nhỏ của Trương Vô Kỵ được.

Dương Tiêu nhìn trong chốc lát, nữ nhi bảo bối kiên quyết không cho phép không cho y vào, đành phải hậm hực rời đi.

Mãi cho đến đến buổi trưa qua, Trương Siêu Quần lúc này mới thu hồi nội lực, giờ phút này, hắn toàn thân rã rời vô lực, trong đan điền, chân khí phiêu đảng, nhưng cuối cùng cũng là đã đại công cáo thành, Trương Siêu Quần cười ha ha vài tiếng, lúc đang muốn bước xuống giường, bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, rầm một cái lún quay ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Kỷ Yên Nhiên Hầu Hạ

– Siêu Quần ca ca...

Đang một mớ mơ mớ màng màng ngủ quên, Dương Bất Hối nghe văng vẳng mấy tiếng cười, giật mình tỉnh giấc, thì nhìn thấy Trương Siêu Quần từ trên giường ngã xuống, nâng kính hải, bước lên, thì lúc này Trương Siêu Quần đã tự mình ngồi dậy, thấy Dương Bất Hối mặt mũi tràn đầy lo lắng ngó lấy mình, hắn mỉm cười nói:

– Không có việc gì... không có việc gì, tại ta không cẩn thận trượt chân, quá mệt mỏi, ta muốn ngủ một giấc, suốt một đêm không ngủ, mắt đã quầng thâm đến thế thảm rồi.

Dương Bất Hối nhẹ gạt đầu, nói:

– Đề muội dẫn ca ca đi về phòng!

Lập tức lại hỏi tiếp:

– Mắt quầng thâm là cái gì?

Trương Siêu Quần nói:

– Là thức đêm không ngủ, khuôn mặt người sẽ trở nên không còn xinh đẹp nữa.

Dương Bất Hối mắng:

– Ca ca là đại nam nhân, còn sợ cái này sao?

Trương Siêu Quần trừng mắt nhìn, nói:

– Nam nhân thì cũng cần phải thật xinh đẹp, mới có đại cô nương và tiểu cô nương ưa thích đúng không? Lúc ta chữa thương cho Vô Kỵ, muội chẳng phải là mi mắt không nhắm ngó lấy ta sao? Nếu như ta mặt ừ mày chau, như tiểu lão đầu khô quắt, muội sẽ không nhìn ta sao?

Dương Bất Hối xấu hổ, giẫm chân nói:

– Ai mi mắt không nhắm ngó lấy ca ca? Ca ca nói bậy! Vu oan muội! Lúc đó muội là đang nhìn lấy... ngó lấy Vô Kỵ ca ca!

Trương Siêu Quần biết rõ nàng nói lung tung, nhưng trong lòng hắn cũng hơi chua chua, loại tâm tình này, thực là làm cho người ta khó hiểu, rõ ràng nàng bất quá là một tiểu cô nương, mà cũng không phải là quá tuyệt sắc, Chi Nhược, Tiểu Chiêu, Tuyết Linh Song Sơn, sắc đẹp của ai cũng đều mạnh hơn Dương Bất Hối nhiều, bỗng nhiên hắn giật mình, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là ta lại có tính yêu thích tiểu cô nương?”

Nghĩ đến thế hắn hoảng sợ vội vàng đi ra ngoài phòng, Dương Bất Hối thấy hắn không nói gì, đi theo, trong lòng bỗng mừng thầm, mình chỉ nói đại đùa là ngó lấy Vô Kỵ ca ca, hắn đã không nói gì, chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn giận mình? Hắn sinh khí như thế có nghĩa là thích mình! Dương Bất Hối càng nghĩ càng

thấy đúng là như thế, đi phía sau hắn, tâm hoa nở phóng, tựa như vừa uống một chén mật ngọt, chẳng mấy chốc đã đi ra cổng sau vườn hoa.

Dương Bất Hối bỗng nhiên nói:

– Hay là đi đến phòng của muội đi? Giường của muội vừa mềm lại dễ chịu, nhất định bao ca sẽ ngủ rất ngon.

Trương Siêu Quần giật mình, ai lại đến khuê phòng của tiểu cô nương như nàng ngủ? Nếu bị Dương Tiêu biết được mình thông đồng với khuê nữ của y, còn không cùng mình liều mạng sao! Chắc chắn là không được rồi, hắn liền nói:

– Không được, ta đi đến nơi của Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn nghỉ ngơi, cũng đã lâu chưa gặp lại các nàng.

Không khỏi nhớ tới hôm nào cùng các nàng hai tỷ muội trên giường kiều diễm phong quang, trên mặt hiện hẳn hiện lên một nụ cười bí ối.

Dương Bất Hối nói:

– Ủ...cũng được, để muội dẫn ca ca đi đến chỗ của các nàng.

Trong mắt nàng bỗng nhiên tỏa ánh sáng, thần thái kỳ lạ, thoáng cái biến mất.

Lúc này Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn cùng Kỳ Yên Nhiên đều đang ở tại trong phòng khách sau vườn hoa, một gian nhà ở đầu phía tây, nơi này u tĩnh lịch sự tào nhã, đó là một địa phương tốt, Trương Siêu Quần không khỏi đối với Dương Tiêu âm thầm cảm kích.

Vừa đến nơi chợt nghe trong viện truyền đến âm thanh quyền cước đánh nhau, hắn đem Dương Bất Hối kéo qua một bên, thăm dò nhìn xem, thì thấy tam nữ đồ mỡ hôi ướt át, đang đánh lấy một bộ quyền hắn không biết tên, những đôi bàn tay trắng như phấn, đáng vẻ thướt tha mềm mại, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, cái kia Kỳ Yên Nhiên mặc dù khăn tím che mặt, không nhìn thấy dung mạo, nhưng uyển chuyển đáng người nhìn qua cũng cũng thấy không thuộc về thiếu nữ thanh xuân mà là yếu điệu thực nữ, hắn thật mở rộng tầm mắt, nhất là đôi bầu vú cao ngất xốp giòn, theo động tác đánh quyền có chút rung động, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết...

Dang nhìn mãi mê, thỉnh linh Dương Bất Hối một cái tay nhỏ để trên vành tai hắn dùng sức nhéo một phát, đau điếng hắn quay lại nhìn thì gặp trên khuôn mặt nhỏ của nàng nàng đang tức giận, hắn ngạc nhiên hỏi:

– Muội làm cái gì mà nhéo lỗ tai ta?

Dương Bất Hối hừ một tiếng, nói:

– Ca ca không biết vừa rồi bộ dáng rất là đấm đuối thô bỉ lắm sao?

Trương Siêu Quần nói:

– Ta nhìn lão bà của mình, muội ăn dấm cái gì chứ!

Dương Bất Hối hung tợn:

– Ca ca nhìn Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn hai tỷ tỷ thì muội không nói, nhưng vừa rồi giống như là say đắm một mực đang nhìn Kỳ a di! ... Phi! Muội làm gì mà ăn dấm chua?

Trương Siêu Quần chợt nghĩ đến, Dương Bất Hối lâu nay ở cùng chắc là đã thấy qua khuôn mặt của Kỳ Yên Nhiên, hắn nuốt nước bọt nói:

– Bất Hối, muội nói xem là Kỳ a di xinh đẹp, hay là Tiểu Ngư tỷ tỷ đẹp hơn?”

Dương Bất Hối cảnh giác nói:

– Ca ca hỏi cái này để làm cái gì?

Trương Siêu Quần nói:

– Hỏi một chút mà thôi, chỉ là lòng hiếu kỳ..

Dương Bất Hối cong lên cái miệng nhỏ nhắn, ngang nhiên nói:

– Không nói!

Đúng lúc này, hai người nói chuyện với nhau đã kinh động đến tam nữ đang luyện quyền, Tiểu Ngư giọng dịu dàng quát:

– Là ai vậy?

Dương Bất Hối đi ra ngoài, cao giọng nói:

– Tiểu Ngự tỷ tỷ, mau tới đây, tiểu muội bắt được một lang trắng đây!

Đồ mờ hôi! Lang trắng mà có thể đẹp trai sao? Trương Siêu Quần cười ha ha, cùng đi ra, tam nữ đều là chân động, Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn kinh hi duyên đáng gọi to:

– Công tử!

Tiếng kêu như chim Hoàng Oanh, trăm miệng một lời, chạy vội tiến lên, chỉ có Kỳ Yên Nhiên là hai mắt thần thái rất trầm tĩnh.

Một đôi kiều diễm hoa tỷ muội tựa như yến non bay về rừng, một trái một phải, mỗi người nắm lấy một bên cánh tay của Trương Siêu Quần, y như là chim non nép vào người, lưu lo không ngừng hỏi thăm hân, cảm giác hưng phấn lộ rõ trên mặt, vừa đi tiến vào bên trong viện, Kỳ Yên Nhiên bỗng phát hiện ra hân sắc mặt tái nhợt, bước chân không vững lắm, cau mày hỏi:

– Trương công tử, người sắc mặt không được tốt, chẳng lẽ trong người không được khỏe?

Lúc này Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn mới là giật mình, rồi nghe Dương Bất Hối đem chuyện hân vì Trương Vô Kỵ trắng đêm trị liệu kể ra, Kỳ Yên Nhiên vội vàng nói:

– Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn, các người mau đỡ Trương công tử vào trong phòng nghỉ ngơi đi.

Trương Siêu Quần quả thật là mệt mỏi, cũng không nhiều lời, quay qua Kỳ Yên Nhiên mỉm cười, thuận theo vào trong phòng Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn, trang trí lộng lẫy không thua gì khuê phòng Dương Bất Hối, hân càng có hảo cảm với Dương Tiều.

Vừa đi vào, liền ngửi được mùi hương khí, u nhã mà không ngán, hương nồng nàn mà không tầm thường, Trương Siêu Quần nói:

– Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn, các người phẩm vị càng ngày càng cao a, nơi này thơm quá! Là mùi hương phấn, hay là của mùi thơm cơ thể các người vậy?

Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn hai nữ đồng thời sáng giọng:

– Chán ghét!

Kỳ Yên Nhiên phía dưới tấm khăn tím, da thịt ửng hồng, nói:

– Trương công tử, người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, có gì thì chúng ta ở sát vách cứ gọi.

Nàng quay về phía Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn nói:

– Chúng ta cũng không nên quấy rầy Trương công tử nữa.

Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn ngó lấy hân lưu luyến không muốn rời đi, Trương Siêu Quần cũng vô cùng phiền muộn, ngồi lên trên giường ngà thơm ngào ngạt, tấm màn phủ giường màu hồng, gối màu đỏ, có cảm giác thật là ấm áp vui tươi, Trương Siêu Quần ngồi xếp bằng, lẳng lặng tiến vào trạng thái điều tức thổ nạp, Cửu Dương Chân Kinh bên trong pháp môn luyện khí quả nhiên là huyền diệu vô cùng, một lát sau, trong đan điền chân khí đã tràn đầy, hơn nửa canh giờ, nội lực của hân khôi phục gần như lúc ban đầu, hân liền nằm ưỡn xuống giường, bất giác nằm trên tấm thảm gấm mềm nhũn mềm thiếp đi hồi nào không hay.

Không biết đến giờ nào, mơ mơ màng màng thì nghe tiếng cửa mở “két két” bị đẩy ra, Trương Siêu Quần lập tức mở mắt ra, trước mắt thấy ánh nến đỏ, bông bình đến, thì ra đã là vào ban đêm.

Trương Siêu Quần nói:

– Là Tiểu Ngự hay Tiểu Nhạn vậy?

Người kia chậm rãi đóng cửa lại, đem cây nến đặt ở trên bàn, nói:

– Là ta.

Nghe tiếng nói đúng là Kỳ Yên Nhiên, Trương Siêu Quần trong lòng đột nhiên nhảy một cái, ánh mắt dần dần rõ ràng, Kỳ Yên Nhiên một thân y phục màu xanh nhạt mỏng thoáng, càng làm nổi bật làn da thịt như tuyết ngọc, trong tay nàng bưng lấy một cái bát, hơi nóng còn bốc hơi, chậm rãi đi đến bên cạnh giường, nói:

– Trương công tử đã ngủ một giấc thật lâu rồi, Tiểu Ngự, Tiểu Nhạn có tới mấy lần, gặp người ngủ say sưa, nên không dám quấy rầy người, Trương công tử đói bụng chưa? Ta vừa rồi nấu xong cháo nấm tuyết, công tử nếu đói bụng, thì ăn chút rồi hãy ngủ tiếp!

Trương Siêu Quần mỉm cười nói:

– Kỳ tỷ tỷ đã có lòng, đa tạ ... đa tạ, tiểu đệ chính là đang đói bụng đây.

Hân định muốn rời giường, Kỳ Yên Nhiên cản lại nói:

– Trương công tử đừng khách sáo, công tử đã quên rồi sao? Hôm đó ta đã từng nói qua, Trương công tử nếu như có thể cứu ta, thì ta sẽ nguyện ý làm nha hoàn cho công tử, cứ ngồi đây để ta mang đến cho công tử ăn.

Trương Siêu Quần trên mặt đỏ lên một mảnh, một đại cô nương còn không có để cho mình thấy qua dung mạo, cứ như thế khoảng cách thật gần giúp mình ăn cháo, phàm là chi cần là nam nhân, ai cũng đều sẽ thấy tâm viên ý mã.

Mặc dù trong lòng tim bịch bịch nhảy loạn, nhưng Trương Siêu Quần làm sao cự tuyệt?

Nàng cho hắn ăn cực kỳ nghiêm túc, những ngón tay thon dài trắng nõn như hành lột nắm thìa, nhẹ nhàng theo cạnh bát mức từng thìa cháo, đợi cháo nguội đi một chút, mới đưa vào bên miệng Trương Siêu Quần, mỗi một lần nâng tới gần, Trương Siêu Quần liền ngửi thấy đến trên người nàng cái mùi thành thực nữ nhân ngây ngất, đó là một loại hương khí tuyệt không giống với mùi thơm cơ thể của Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, nó tựa như là thuần tửu, làm cho tâm thần người say sưa, một đôi con ngươi như sóng nước lưu chuyển, nhưng vẫn là một mực nhìn xuống lấy, ánh mắt tuyệt không cùng tương giao Trương Siêu Quần, mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt nàng, nhưng vành tai này trong suốt, trắng bên trong thấu đỏ, ứng hồng một mảnh.

Chẳng biết tại sao, Trương Siêu Quần không dám hí lộng trêu đùa nàng như đã từng làm với Tiểu Phượng, trên thực tế, trên người mùi thơm cơ thể làm say tim gan người, cơ hồ làm cho Trương Siêu Quần nhìn không được, muốn đem nàng ôm vào trong ngực, thỏa thích yêu thương một phen, một bát cháo, hắn chậm rãi ăn thật lâu mới hết.

Khi Kỳ Yên Nhiên không còn đem cái cánh tay đưa qua, Trương Siêu Quần không khỏi thất lạc, Kỳ Yên Nhiên dịu dàng nói:

– Công tử còn đói không? Để ta mang thêm cho chén cháo khác.

Trương Siêu Quần lắc đầu nói:

-Thôi được rồi, tiểu đệ đã ăn no rồi.

Kỳ Yên Nhiên mỉm cười, con mắt cong cong, nói:

– Chắc là do ta nấu cháo ăn không ngon miệng, cho nên công tử chỉ ăn một bát thì không muốn ăn nữa.

Trương Siêu Quần vội vàng lắc đầu:

– Ăn ngon... ăn ngon, từ trước đến giờ tiểu đệ chưa từng ăn ngon cháo cá qua như thế.

Kỳ Yên Nhiên buột miệng cười, gật giọng:

– Công tử, ta dùng trái đu đủ cùng nấm tuyết nấu ra cháo, như thế nào mà thành là cháo cá?

Trương Siêu Quần lúng túng đến khuôn mặt anh tuấn đỏ lên, không biết thế nào trả lời, đành phải cười ngây ngô, Kỳ Yên Nhiên đột nhiên đem ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, bốn mắt hợp nhau, Trương Siêu Quần bị ánh mắt vũ mị của nàng cuốn hút, nhịp tim đột nhiên tăng tốc, trong lòng âm thầm khen: “Quả nhiên là vu vật! Trách không được Hà Thái Xung yêu thích như thế, ta cũng không phải là chưa từng gặp qua mỹ nữ, từ Tiểu Long Nữ đến Đại Ý Ti, từ Chu Chỉ Nhược đến Tiểu Chiêu, từ Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn đến Tiểu Phượng, Tiểu Yến, từ Kỳ Hiểu Phù đến Đinh Mẫn Quân, lại còn Tuyết Linh Song Sơn đến Chu phu nhân, có ai mà không phải là mỹ nữ? Nhưng chỉ vẻn vẹn có thể lấy ánh mắt mà có thể làm cho hắn kinh tâm động phách, chỉ có một người lần này mà thôi.

Đang lúc tâm động thần tri, Kỳ Yên Nhiên đột nhiên nói:

– Trương công tử, có muốn xem dung mạo của ta?

Cái này... đây chính là Trương Siêu Quần muốn nhất đó a! Như thế nào mà không nghĩ đến, nữ nhân càng là thần bí thì càng hấp dẫn nam nhân, huống chi hắn từng nghe được lời ca ngợi từ phái Côn Luân, đã có một năm trôi qua, từ trước cho đến bây giờ cũng không có nhìn qua vẻ mặt của nàng trong lòng hắn ngứa ngáy gian nan, cho nên liên tục gật đầu, hắn lại không biết rằng, thần thái gấp gáp hiện tại của hắn rất giống như là khi con.

Kỳ Yên Nhiên một đôi mị nhãn lại cong lên, ôn nhu nói:

– Từ cái ngày mà công tử đem ta cứu ra, ta đã từng phát lời thề, đời này thân thể này, mãi mãi là của công tử, tuyệt không để cho nam nhân khác nhìn qua, chỉ mong có một ngày, công tử chiếu cố, không chê ta liễu yếu đào tơ, nguyện ý để cho ta mãi mãi hầu hạ công tử.

Trương Siêu Quần chấn động trong lòng, nghẹn họng nhìn trân trối, nói:

– Kỳ tỷ tỷtỷ nói là...

Kỳ Yên Nhiên trong đôi mắt như muốn chảy ra nước, gật gật đầu, chậm rãi đứng thẳng lên, đem cái bát kia đặt ở dưới đáy giường

Trương Siêu Quần nín thở, Kỳ Yên Nhiên lộ ra thực tế niềm nở thoải mái, một đôi tuyết trắng đùi ngọc vén lên mà đi, chậm chậm khoan thai! Dưới bờ eo Mảnh khảnh là cái mông ngọc vênh lên, một chuyển động một uốn éo, trước ngực khởi động bộ ngực sữa phình lên hai bầu vú, nhẹ nhàng phập phồng lấy, thật là mê người! Cánh tay ngọc dẫn nhẹ, nhẹ nhàng cời xuống tấm mạng che mặt màu tím khăn lụa...

Phía trên khuôn mặt ngũ quan tinh tế tỉ mỉ tinh xảo, toàn thân mỗi khi giờ tay nhấc chân tự nhiên toả sáng lấy một loại bộ dạng thiếu phụ thành thực, đôi mắt phượng tràn đầy linh động hàm ẩn mị thái, sáng lóng lánh, bên trong nhộn nhạo giống như là dục hỏa, giống như là khăn trương, giống như là khủng hoảng, giống như là hưng phấn, hơi có vẻ ngượng ngùng, hai gò má phảng phất hương thơm một quả táo chín mọng, rồi lại tựa như là tiên tử đang say men kiều diễm mê người, khuôn mặt xuất hiện tại trước mắt Trương Siêu Quần hoàn mỹ thoát tục, trong lòng hấn bắt chợt như là bị trúng một kích trùng điệp, nét mặt ngẩn ngơ, thất thanh nói:

– Tiểu Long Nữ...

Lão thiên ạ! gương mặt này, đúng là cùng với Tiểu Long Nữ có tám phần tương tự, Kỳ Yên Nhiên cùng với Tiểu Long Nữ tựa như là một cái khuôn đúc đi ra! Đồng dạng là khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ! Chỉ bất quá... bất quá, dù là Trương Siêu Quần đang ghen ngào vừa gọi tên Tiểu Long Nữ, nhưng cũng lập tức phân biện được, Kỳ Yên Nhiên mặc dù cùng Tiểu Long Nữ ngũ quan có tám thành tương tự, nhưng lại chắc chắn không là cùng một người, chỉ ít thì đôi mắt kia hoàn toàn khác biệt, Tiểu Long Nữ ánh mắt thanh lãnh, tinh sáng như tiên tử, nàg thuần khiết, nàg siêu trần thoát tục, trên đời không ai có thể so sánh, Kỳ Yên Nhiên thì ánh mắt lại là tràn ngập đưa tình ẩn ý, mị mắt kiều mị, mùi hương mang theo hương vị nữ nhân bờ môi đỏ hồng có chút hé mở, phảng phất như là dụ dỗ, như là lúc nào cũng có thể phát ra một tiếng âm thanh thiên nhiên yêu kiều rên rỉ.

Nếu như so sánh cả hai sự khác biệt, thì chính đó là một người là tiên tử cùng với một người là ma nữ, đương nhiên, ma nữ này không phải là hàm ý nghĩa xấu.

– Công tử, phải chăng ta nhìn qua thì giống như là Tiểu Long Nữ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hai Độ Cao Trào

Kỳ Yên Nhiên ôn nhu hỏi.

Trương Siêu Quần ánh mắt vẫn si mê, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình bóng Tiểu Long Nữ, rồi lại đổi lại là Kỳ Yên Nhiên, vô ý thức lên tiếng:

– Có bảy tám phần tương tự.

Kỳ Yên Nhiên lại hỏi:

– Là ta hay là Tiểu Long Nữ ai xinh đẹp hơn?

Vì cái gì mà tất cả nữ nhân đều ưa thích hỏi về vấn đề này vậy? Trương Siêu Quần mỉm cười trả lời:

– Nếu nói về dung mạo của hai người, khen Kỳ tỷ thì chẳng khác nào khen Tiểu Long Nữ, khen Tiểu Long Nữ thì lại chẳng khác nào khen Kỳ tỷ, giống như Kỳ tỷ nhìn vào tấm gương, phải chăng còn muốn hỏi là người trong gương đẹp, hay là người bên ngoài đẹp hơn? À..Kỳ tỷ lớn hơn xin đừng gọi là công tử có chút không tự nhiên, cứ xem Trương Siêu Quần này như người tiểu đệ là được rồi.

Kỳ Yên Nhiên cười một tiếng rồi gật đầu, nụ cười này xán lạn như hoa tươi, nàg vẫn đứng thẳng ở trước giường, hai mắt mị hoặc, ngó lấy Trương Siêu Quần, trên mặt ửng hồng, tựa như thẹn thùng, nho nhẹ nói:

– Ừ..vậy..tiểu đệ cũng đã biết, ta vẫn chờ đợi, có một ngày có thể đem thân thể mình trao tặng cho tiểu đệ, ngày chia tay ta cứ tưởng rằng tiểu đệ sẽ chẳng bao lâu thì sẽ đến Quang Minh đỉnh, ai ngờ điều này phải chờ đằng đằng gần một năm..

Trương Siêu Quần tròn mắt ngó lấy nàg, ngón tay ngọc nhỏ dài đã là duỗi hướng bên hông cỡi dây lưng ra, y phục màu xanh lá uyển chuyển theo tư thái nàg, từ từ rơi xuống.

Khi hấn nghe được nàg nói:

“Có một ngày có thể đem thân thể mình trao cho...”

Lúc ấy thì nhịp tim hấn thành thịch, miệng đắng lưỡi khô, Trương Siêu Quần làm sao cũng không nghĩ bao giờ tới, lên tới trên Quang Minh đỉnh, không những học được Căn Khôn Đại Na Di, gặp được Tiểu Chiêu, hấn cũng nhìn ra được, Tiểu Chiêu đối với mình có hảo cảm, mà bây giờ lại còn chứng kiến Kỳ Yên Nhiên tâm động như thế này.

Thân thể yếu diệu tuyệt mỹ mềm mại, cân xứng đáng người, sáng bóng trắng nõn, một đôi bầu vú vừa tầm trái bưởi nhỏ có chút rung động, phàm là nữ tử ngực hơi lớn, chắc chắn sẽ có chút thoáng rú xuống, như nàg vừa lớn lại vừa săn chắc, thật sự là có chút hiếm thấy.

Vừa nhìn xem xuống cái bụng dưới tron nhẵn lộng lẫy, bờ eo thon thả, để cho người ta chỉ muốn dùng song tay nắm chặt trên đó, dùng sức chinh phạt, cái

mông đầy đặn, chân phải giơ cao khỏi đỉnh, giữa chân cái âm hộ bạo lộ kéo căng thành một gò đất phập phồng, bộ phận sinh dục khéo léo như trái táo tròn, đám lông đen quần xoắn che lấy phần mu no đủ, xuống chút nữa, tại nơi tận cùng bắp đùi, hai bên mỗi lớn da thịt mềm mại tựa như miệng sò chứa đựng hai mảnh tơ nhện có chút mở ra, dường như đã trơn ướt, thậm chí ngay cái khe thịt nhỏ thăm ra một vòng dịch châu bôi vì đùi phải bắp đùi hơi mở rộng ra, tác động cơ bắp theo động tác nhấc chân, kéo ra một vòng hơi mờ dịch nhờn trong suốt, đó là cái nơi đào viên mà tất cả nam nhân đều hướng tới.

Thời khắc này Trương Siêu Quần, lửa dục bốc lên, bên dưới mặt quần dương vật đã cao cao dựng đứng lên, cổ họng khô cạn khó chịu trước mỹ cảnh mê người, cơ hồ làm cho hắn điên cuồng, kiêu diễm cảnh đẹp bức này, phảng phất ma nữ xuống trần, động lòng liễu nhân, dùng lời nói khó mà hình dung được, tuyệt đối không cách nào hình dung ra vẻ đẹp ngút ngàn của nàng.

Kỷ Yên Nhiên vẫn còn xấu hổ, nhưng đến lúc này, lại là vô cùng dửng dưng, hai mắt nhìn thẳng hắn, trong mắt nàng tình ý triền miên. Ông trời ơi! Đây là thời cổ xưa sao? Trương Siêu Quần trái tim bay nhảy loạn lên, đem chân mền đắp ở trên người nhấc lên, hai tay run rẩy, mặc dù hắn có biết bao nhiêu là kinh nghiệm, nhưng đối mặt ma nữ lớn mật chỉ cực Kỷ Yên Nhiên này, thì hắn lại khần trương giống như là một thiếu niên mới nếm thử trái cấm lần đầu tiên vậy.

Trong đầu Trương Siêu Quần tựa như có bầy ong vo ve bay qua, hai bàn tay hắn thuận theo do thịt trơn bóng trượt trên cái eo nhỏ nhắn một mực vuốt ve xuống dưới đến cái mông đẹp cao ngất, rất có xúc cảm. Trời ạ! Cái gì gọi là hình dáng người chữ S? Đây mới là chính tông địa đạo đường cong chữ S a!

– Tiểu đệ...

Kỷ Yên Nhiên trong giọng nói tràn ngập lấy tính dụ hoặc.

– Kỷ tỷ tỷ...

Lúc này bất kỳ ngôn ngữ gì đều là dư thừa, Kỷ Yên Nhiên ở trong lòng ngực Trương Siêu Quần thổ khí như lan, ý loạn tình mê, hưởng thụ hai bàn tay hắn vuốt ve, lửa nóng tình nồng, hô hấp dần dần gấp rút, nàng chủ động đưa cái môi thơm phun ra đầu lưỡi mềm nhũn thơm tho khẽ liếm chậm hôn lên đôi môi của Trương Siêu Quần.

Ngửa nhột làm sao Trương Siêu Quần sao có thể nhịn được? Hắn há miệng ra, nhẹ nhàng ngậm lấy cái lưỡi nhỏ bướng bỉnh của nàng, nhẹ nhàng mút vào, mỹ nhân trong ngực toàn thân dần nóng lên, đôi bầu vú cực căng mọng ma sát lấy trước ngực hắn, giống như là đang triệu hoán mời gọi, Trương Siêu Quần không phải sơ ca, đối với thân thể nữ nhân sinh ra phản ứng hắn hiểu rõ như lòng bàn tay, hai đầu núm vú anh đào, đã bành trướng nhô lên gần bằng đầu ngón út.

Trương Siêu Quần đang muốn vươn tay ra thăm dò, bỗng nhiên bên dưới háng, cây dương vật bị một cái tay cách lấy cái quần nắm chặt dễ chịu vô cùng, gấp gấp, đây cũng quá gấp gấp đi! Trương Siêu Quần toàn thân run lên, bị bàn tay Kỷ Yên Nhiên mò trúng cây thịt to thì hồn nhĩ bay loạn, dương vật đã cao cao chống lên càng lại cứng dài thêm một chút.

Hai má Kỷ Yên Nhiên đầu tiên là đỏ bừng, rồi mới lập tức chuyển thành trắng bệch, tuy chưa trực tiếp nhìn thấy dương vật của hắn, nhưng cũng có thể đại khái cảm giác được đụng chạm vào một cây thịt vô cùng to lớn, nàng không biết đường hang u cốc của mình là lớn hay chật hẹp, chỉ biết biết rằng ngay cả dương vật của Hà Thái Xung so với đồ vật của hắn thì chỉ hơn phân nửa, nhưng mỗi lần nhét vào cũng đều đủ để cho bên trong âm đạo tràn đầy chướng bụng, nếu là bây giờ thứ này chen vào miệng u cốc, sợ là có thể đẩy lên vỡ ra không chừng.

Trương Siêu Quần hai mắt đã đỏ bừng, đem Kỷ Yên Nhiên chặn ngang ôm lấy, đặt lên giường, nhìn ngắm lấy thân thể ngọc nhuận xinh đẹp, cái âm hộ kia có thơm nồng đậm, đen nhánh một mảnh, đường cong giữa hai chân vô cùng tận đầy ma lực, một tiếng rên nhỏ yếu kiều, từ bên trong lòng ngực Kỷ Yên Nhiên phát ra, mang theo thanh âm mời gọi, thật giống như người chiến binh trong tai nghe thấy lệnh công kích, làm cho Trương Siêu Quần không cách nào tự đề xuống, liền vội thoát rất nhanh quần áo, hắn như hổ gầm, nhào tới...

Khi cây dương vật ngang nhiên hiện ra tại trước mặt Kỷ Yên Nhiên, nàng như là hít thở không thông, cái này... cái này thật là quá to lớn so với dương vật của Hà Thái Xung! Kỷ Yên Nhiên tuyệt đối không ngờ rằng, mới chừng 20 tuổi Trương Siêu Quần vậy mà lại có bảo bối tiền vốn như thế, trong phương tâm run lên, kinh hoàng, cái dạng này thô dài... cắm vào cơ thể sẽ làm nơi đó đâm xuyên? Dạng này... có thể hay chọc vào sâu đến đâu? Sợ là sợ, nhưng vẫn lại có chút... chờ mong!

Giờ phút này tràn ngập khí tức cái được gọi danh xưng là dục vọng nguyên thủy của thể gian.

– Tiểu đệ, người cái kia... kia, quá lớn, ta... ta sợ...

Trương Siêu Quần cười hắc hắc nói:

– Kỷ tỷ tỷ yên tâm, đến lúc đó, tỷ tỷ vui vẻ còn đến không kịp nữa đây.

Hắn đem cái mông của nàng kéo xuống, đôi chân dài tách ra hai bên người hắn, đầu ngón tay tại trên hai bên múi thịt môi lớn ướt át đỏ bừng nhẹ nhàng vuốt ve, cái âm hộ màu mỡ khẽ run, Trương Siêu Quần hài lòng nhìn dưới thân thiếu phụ xinh đẹp phản ứng, hắn điều chỉnh đầu khấc dương vật để ở ngay cửa miệng âm đạo Kỷ Yên Nhiên.

Nàng hít sâu vào một hơi, nín thở lo lắng chờ đợi lấy thời khắc cuối cùng đến, nhưng không nghĩ tới cây dương vật đầy nhiệt nóng kia vẫn chưa xâm nhập, quy đầu chỉ là hướng miệng âm đạo nàng đưa vào một chút, lại kéo về đưa đến ở ngoài cái khe thịt hờ âm hộ, dán chặt vào trên nếp thịt trơn mượt, trượt lên trượt xuống.

Vốn tưởng rằng bên trong cái âm đạo hư không rất nhanh sẽ bị cây thịt dương vật đại lực nhét vào, nàng không nghĩ tới là quy đầu lại không ngừng cọ xát lấy dọc theo khe thịt âm hộ mình, quy đầu mài đến chỗ này, chỗ kia liền bị nhột ngứa giống nhau, lỗ tiểu như nghẹn, lại khiến cho mé sau thất lưng nàng một trận run run.

Kỷ Yên Nhiên từ mũi phát ra hơi thở nồng đậm, bên trong thịt mềm hang động âm đạo thật sự khó chịu, ngứa nhột làm nàng cơ hồ muốn la lên, Trương Siêu Quần dùng quy đầu khẽ nhếch miệng nhỏ mã nhân như là cắn chặt viên nhỏ hồng nộn âm hạch lồi lên đùa bốn lấy bộ vị nhạy cảm, chậm rãi cọ xát lấy đem viên trân châu kia ma sát câu dẫn đến sung huyết phồng lên đỏ thắm, bên dưới cửa miệng âm đạo dịch nhờn chảy ra đầm đìa.

Kỷ Yên Nhiên chưa bao giờ bị trượng phu Hà Thái Xung đụng chạm qua âm hạch, chính nàng mỗi lần tắm khi rửa ráy cái âm hộ cũng là qua loa chạm vào, lúc này viên thịt châu bị đâm trúng nơi yếu hại, cảm giác thân mình nhột sùng tê rần mãnh liệt xông lên, xuân tình bành trướng, yết hầu chợt buông lỏng, Kỷ Yên Nhiên chỉ thấy cổ họng mình khô ráo, thở gấp vài tiếng, cơ thể trống rỗng khó nhịn, nơi cái âm đạo càng là ngứa ngáy không chịu nổi, hận hán không thể lập tức đem cây dương vật kia đang chơi đùa trên âm hạch, cắm vào tiến đến ngay chỗ cửa miệng hang động, một đoạn thoát phá rên rỉ thốt ra:

– Ừm. um... um....

Trương Siêu Quần dừng lại động tác, cúi đầu nhìn bên dưới cái khe thịt âm hộ Kỷ Yên Nhiên sáng trong chất lỏng màu trắng sữa đang trào ra, biết nàng bên trong thân thể đã tiết, cảm giác mãnh liệt hồi lâu trong dư vận bồi hồi cũng không tán đi, lúc sau Kỷ Yên Nhiên chậm rãi mở ra đôi mắt đẹp, phong tình vạn chủng nhìn khuôn mặt dâm đảng Trương Siêu Quần, thần trí nàng dần dần khôi phục, Kỷ Yên Nhiên mới ý thức tới vừa mới xảy ra cái gì, từ trong miệng của mình rên rỉ phát ra, một trận xấu hổ xông lên đầu, nàng dịu dàng sáng giọng nói:

– Thì ra tiểu đệ mặc dù tuổi còn trẻ, lại là kinh nghiệm mười phần, tiểu đệ muốn tử chết sao! Còn không mau tiến vào?

Trương Siêu Quần cười dâm nói:

“Dạng này mới có thú vị a, Kỷ tỷ càng trong lòng ngứa ngáy gian nan, chờ một lát sau, thì Kỷ tỷ càng dục tiên dục tử... ..

Trương Siêu Quần dương dương đắc ý nói, quy đầu đang để trước cửa miệng âm đạo ẩm áp, Kỷ Yên Nhiên trong lúc dục hỏa đốt người, ý loạn tình mê, bất đắc dĩ, nàng đành phải chính mình động, hai chân tách ra tại hai bên, co lại đầu gối, chân đạp ở đệm giường, một trận trướng căng trong âm đạo truyền đến, huyết động phồng lên khi quy đầu dương vật của hắn từ từ tiến vào một phần bên trong cửa miệng âm đạo, nàng chủ động đem phần mỏng hây chấp lên, hướng về cây dương vật lớn bên trên của Trương Siêu Quần đang treo qua qua, hai bên mỗi nhỏ tươi non tận lực chống đỡ tách ra, đem quy đầu của hắn ngậm vào, thế nhưng là nàng chỉ có thể hơi chống cái mỏng lên đến, mặc dù muốn cho cây dương vật kia xâm nhập, lại không thể vào sâu được, nàng vội vàng gấp gấp hai tay chống đỡ trên giường, muốn hẩy cái mỏng đưa cái âm hộ cao lên một chút, cảnh tượng này, thật là dâm đảng không chịu nổi.

Trương Siêu Quần đem thân thể hướng từ trên người Kỷ Yên Nhiên đè ép trên xuống, dương vật đâm vào âm đạo, nhất thời làm cái khe thịt âm hộ hõm vào, huyết động tron bóng ẩm áp chặt hẹp, tầng tầng lớp lớp thịt non, bó chặt bao trùm quy đầu của hắn, sáng khoái chi cực, cú cắm dương vật xuống này, hoàn toàn vượt quá sự de chùng của Kỷ Yên Nhiên, một mực thông hướng từ cửa miệng âm đạo xuyên xuống chỗ sâu nhất, bên dưới bụng nàng vừa thốn đau vừa sướng ngắt..

Kỷ Yên Nhiên biết cái bảo bối kia vừa to vừa dài, nhưng nàng nghĩ không ra có thể chọc vào sâu như thế, cái miệng nhỏ với bờ môi mỏng khẽ nhếch, trái tim tựa như ngừng đập, tiếp theo sau chính là một kích trùng điệp, quy đầu to lớn đụng vào ngay bên

trên miệng cổ tử cung thịt mềm của nàng, Kỷ Yên Nhiên hai tay nắm chặt tấm vải giường, phát ra một tiếng cực kỳ cao vút.

– Á... a... a....

Sau tiếng quát của nàng, động tác Trương Siêu Quần lập tức chậm lại, cây dương vật chậm rãi trượt ra, Kỷ Yên Nhiên lúc này mới hồi phục tinh thần lại, thấy hắn có vẻ lo ngại cho mình, nàng vừa thích vừa sợ, nói:

- Tiểu đệ.. người.. cái vật kia cứ cắm vào cơ thể ta đi!

– Có dễ chịu không vậy Kỷ tỷ?

– Ừm... người không cần thương tiếc tỷ, cứ hung hăng cắm vào, ta không có sợ đâu.

Trương Siêu Quần tâm thần rung động, lời yêu cầu dâm đảng a! Hung hăng cắm vào sao? Trương Siêu Quần vốn còn muốn chậm rãi đùa bốn để cái âm đạo của nàng kịp thích ứng, gặp nàng xuân tình tràn lan, dâm đảng đến như thế, không khỏi dục hỏa tăng lên điên cuồng, lớn tiếng nói:

– Vậy thì tốt...

Trương Siêu Quần eo chìm một cái, dương vật giờ không còn khách sáo chút nào đâm thẳng vọt vào mãnh liệt cắm liền một mạch, tốc độ ra vào nhanh chóng, khiến cho Kỷ Yên Nhiên toàn thân xụi lơ, tiếng rên run rẩy kéo dài một mảnh, hai bầu vú tiết tấu lay động không chừng, hai bàn tay nắm bắt bầu lấy cánh tay của hắn.

Một trận gió táp mưa sa, linh hồn Kỷ Yên Nhiên như muốn bay cao lên trời, mái tóc xoã tung rối bời lộn xộn, môi son cắn chặt cổ kèm bót lại tiếng, đôi môi đỏ mọng có lúc lại vì phạm ý chí tràn ra tiếng rên rỉ khoái hoạt, hoa tâm thịt mềm hưng phấn bắt đầu run rẩy, quy đầu mỗi lần thọt vào chạm đến

miệng cổ tử cung, từ đây chậu này liền khuếch tán đến toàn thân bủn rủn.

– Ừm...um...ui...à.....

Trương Siêu Quần bỗng nhiên đem cây dương vật từ trong âm đạo rút ra, mang theo vài lần tơ dịch nhờn trong suốt nhiều xuống rơi vãi tại trên chiếc giường.

Không đợi Kỳ Yên Nhiên lấy lại tinh thần, hắn đã ngồi nhòm dậy, xoay nạng nằm úp xuống giường, giọng nói khàn khàn:

– Kỳ tỷ quay lưng úp lại, đưa cái mông lên để tiểu đệ từ phía sau đến!

Kỳ Yên Nhiên đang trầm mê ở trong sự kích tình điên cuồng này, đã sớm đem sự ngượng ngùng của nữ tử ném ra bên ngoài đầu óc, thuận theo sự sắp xếp của hắn, quay lưng lại, đem cặp mông to trắng như tuyết cong cao lên đối mặt Trương Siêu Quần, hắn dùng sức vỗ vài cái trên cái trên mông thịt của nàng, hắn cũng không có để ý nàng nói cái gì, hai cánh tay nắm lấy hai bên mảnh thịt mông vừa vỗ lại bóp, dùng sức tách ra cái khe nứt ra, lộ rõ ra cái âm hộ cỡ bằng một bùm tay to, đem dương vật nhăm ngay vào cái khe thịt đỏ đậm, từ nơi dịch nhờn bao quanh chung quanh huyết động, thọc mạnh đi vào...

– Á...

Có lẽ là vị trí đâm vào cái lỗ âm đạo chưa có điều chỉnh tốt, Kỳ Yên Nhiên bị dương vật đâm vào làm thân thể chấn động, làm phát ra một tiếng thống khổ rên rỉ, không đợi cho Trương Siêu Quần kịp ý thức được, Kỳ Yên Nhiên cặp mông trắng như tuyết nhếch lên, tự chỉnh lấy cái âm đạo mình giao khớp chồng lên nhau nuốt lấy cây dương vật, Trương Siêu Quần thanh thanh sở sở nhìn thấy cây dương vật ra vào mang theo dịch nhờn lóe sáng chất lỏng dính chặt trơn ướt trên thân cây thịt, càng làm cho hắn điên cuồng, bóp lấy eo thon của nàng, mãnh liệt xuyên thẳng một hơi trên năm chục cái liên.

.....

Kỳ Yên Nhiên tiếng rên rỉ bỗng ngưng đình chỉ, tiếp theo lấy chính là tiếng đè nén trong cổ họng, lưng trên đột nhiên cong lên, thân thể run rẩy, âm đạo chặt chẽ như miệng con sứa, liên tục không ngừng co rút lại, đường cong là lướt cái mông đẹp đã tươm ra mồ hôi ròn ròn, như vừa mới tắm rửa qua.

Trương Siêu Quần biết, nàng đã muốn tới con cực khoái, cũng coi như là không tệ, hang động âm đạo một mực bị đội lên chạm để cổ tử cung, lại còn có thể kiên trì đến bây giờ mới tiết thân, theo bộ phận sinh dục của hai người lúc hợp lúc phân, nhìn lại dịch nhờn đầm đìa dính đến giữa hai đùi, đám lông mu nồng nặc ẩm ướt phủ đầy chất lỏng quyền chặt vào làn da, che lấy một lớp mông manh nơi ma sát cửa miệng âm đạo biến thành một màu trắng sữa đậm thui, dương vật đâm vào như không chạm đến đáy, cổ tử cung kịch liệt run rẩy xì xì tiết ra âm tinh ứ đọng, hai người chặt chẽ kết hợp, không có một tia khe hở, Kỳ Yên Nhiên không ngừng run rẩy, niêm mạc âm đạo dính dính tinh tế nhũ nhũ xiết chặt vào cây dương vật cứng rắn.

Đến phiên Trương Siêu Quần nắm lấy cái mông tròn nâng cao vênh lên thêm, thoáng cái lại nôn nóng nhanh chóng tiếp xúc dương vật ra vào, lúc này là toàn bộ là đâm lút đến cùng, Kỳ Yên Nhiên cảm dưới ngẩng lên, văng trăn tán loạn dao động, xoay đầu nghẹn ngào kiều mỵ:

– Ui...ui... tiểu đệ làm... muốn giết chết người a! Ui.a...a.....

Trương Siêu Quần cảm chặt lấy khe mông của nàng không tha, thật mạnh tách ra, tiếng dương vật chọc vào âm đạo vang lên tiếng nước.." ồ... ách " rung động.

Kỳ Yên Nhiên vận vẹo, lại không tự chủ được cong cái mông nứt lên cao, để cho dương vật hắn chọc vào càng sâu, đôi chân trắng với cặp bắp đùi mở rộng ra y hệt là con chó, đẩy về phía sau giúp từ trên cao đi xuống, thật mạnh cắm vào.

.....

Kỳ Yên Nhiên lại vong tình rên rỉ, Trương Siêu Quần cảm thấy quy đầu như căng ra sưng lên, trong tử cung âm đạo co rút thật nhanh, một cảm giác khó tả, càng có thể tình tường cảm thụ bên trong âm đạo mỗi một chỗ từng chút biến hóa, hắn duy trì liên tục đỉnh nhập, Kỳ Yên Nhiên sướng khoái cơ hồ muốn ngất đi, nàng chỉ có thể cắn môi nhắm mắt, kịch liệt thờ dốc, căng cứng giữ lấy thân thể yếu đuối từng phát run, trong âm đạo, quy đầu va chạm từng hồi vào cổ tử cung làm nàng không chịu nổi, theo bản năng bắt đầu muốn né tránh.

Ái ngờ Trương Siêu Quần giữ chặt hai bên mảnh thịt của nàng, tùy ý nâng lên phóng roi, vị trí biến hóa, bất luận Kỳ Yên Nhiên xoay eo uốn éo mông đóng mở cặp đùi ngọc như thế nào, mỗi một lần dương vật hắn đẩy vào, đều thẳng chạm đến hoa tâm!

Trong nháy mắt, khoái cảm dọa người như nước thủy triều tuôn ra, không ngừng cho tạm nghỉ, thành thị non âm đạo lại run rẩy dựng lên, dương vật hắn vẫn duy trì trường đại, trở nên cứng hơn, thêm dài, càng nóng hổi chích người, phảng phất liên miên vô tận.

Kỳ Yên Nhiên bình sinh chưa bao giờ lãnh hội qua tư vị cực sướng như bức này, oanh oanh rên rỉ như khóc nức nở:

– Cứng quá... dài quá! Của đệ... làm sướng quá... cứng quá...á.a...a.....

Bỗng dưng nàng một tiếng hét vang dài lên, hoa tâm chăm chú ngậm chặt quy đầu, lại một cổ âm tinh trơn trượt vội ủa ra liên thanh, cái mông to kịch liệt vận vẹo mấy lần, cuối cùng thì bất động...

Trương Siêu Quần e sợ chọc thâm vào sẽ làm hỏng nàng, hắn phiên muộn đến gần chết, mình một lần cũng chưa có thả tinh ra, nàng thể mà đã hai lần đến con cực khoái, ngó lấy thân thể mềm mại của nàng co quắp ngã nằm xuống, lại nhìn đến thân cây dương vật của mình trắng xóa dính đầy chất dịch âm

tinh..

– Hắc hắc, chúng ta thêm lần nữa nhé?

Kỷ Yên Nhiên phảng phất nói mê phát ra thanh âm yếu ớt:

– Không được... ngại để cho tỷ nghỉ ngơi một chút chứ?

Nhất trụ kinh thiên Trương Siêu Quần ủy khuất nằm xuống bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ ửng của nàng tràn ngập vô hạn thỏa mãn cực giống như Tiểu Long Nữ, hần đưa tay tại trên tâm lưng trần của nàng dính đầy mồ hôi nhẹ nhàng vuốt ve.

Kỷ Yên Nhiên xoay người lại, đối mặt với Trương Siêu Quần, ngượng ngùng nói:

– Xin lỗi, tỷ vô dụng.. không có để cho tiểu đệ..... không có làm cho cái kia...

Nàng ngập ngừng cũng không biết nói như thế nào để hình dung cho rõ, vừa rồi lúc sướng khoái bức nào ngâm dằm, bây giờ lại là ngại ngùng, Trương Siêu Quần cười ha ha nói:

– Không có cái gì? Cũng không cần xin lỗi, chúng ta trước ngủ một hồi, chờ đến khi tỉnh lại, thêm một lần nữa không được sao?

Kỷ Yên Nhiên xấu hổ không chịu nổi, nũng nịu nói:

– Được rồi, lần sau, tỷ nhất định khiến cho tiểu đệ thỏa mãn...

Nàng vừa dứt lời, bỗng nhiên từ xa xa ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Trương Siêu Quần khẽ giật mình, Dương Bất Hối không phải là đã hạ lệnh không cho bất cứ ai tới gần nơi này sao? Ai lại nửa đêm như thế luyện tập chạy bộ, mà lại chạy đến tại nơi đây?

Kỷ Yên Nhiên hoàn toàn không có nội lực võ công, thính lực cũng kém nhiều nên chưa biết rõ, thì đã nghe bên ngoài một giọng nói non nớt vừa chạy vừa thở hồng hộc gào lên:

– Siêu Quần ca ca! Siêu Quần ca ca! Phụ thân muội bị thương

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cuộc Chiến Đỉnh Quang Minh (1)

Ra khỏi phòng lúc, chỉ gặp Dương Bất Hối mặt mũi tràn đầy kinh hoàng, vừa chỉnh sửa quần áo, hần vừa hỏi:

– Dương tã sứ đã xảy ra chuyện gì? Phụ thân muội thụ thương như thế nào?

Dương Bất Hối thở hổn hển, hai cái mắt to bao hàm lấy sự lo lắng, thần sắc hết hoảng, nói:

– Tại phòng nghị sự... có... có một hòa thượng Thiếu Lâm, còn có Vi Bức vương, Bành Hòa thượng.. nhiều người nữa... tất cả giống như đều bị thương, ca ca đến nhanh đi!

Thì ra Dương Bất Hối nửa đêm chợt nhớ tới Trương Siêu Quần từ trưa đến bây giờ chưa có ăn qua cơm nước gì cả, đến khuya nàng vẫn chưa ngủ được, liền muốn đi đến gọi hần đi ăn, đúng lúc đi ngang qua phòng nghị sự, nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nàng biết trong phòng nghị sự, nếu như không phải chuyện khẩn yếu, thì hầu như không có người bên mảng, không tránh khỏi lòng hiếu kỳ, len lén nhìn qua, nhìn thấy bên trong có một hòa thượng tăng bào màu vàng nâu đang cùng Vi Bức vương đánh nhau, phụ thân cùng một số người khác ngồi hoặc nằm, hiển nhiên là đã bị thương, trong lòng nàng quýnh lên, nhanh chân liền hướng về phía căn phòng Trương Siêu Quần đang ở chạy đến.

Trương Siêu Quần nghe được nàng nói đến hòa thượng Thiếu Lâm, trong lòng hơi động, lập tức nghĩ đến Viên Chân, cũng chính là Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn.

Ngày hôm trước mình từ bí đạo bên trong đỉnh Quang Minh, bám theo một tên hòa thượng, lẽ ra hần phải là sớm nghĩ đến Thành Côn, nhưng rồi phát hiện ra Càn Khôn Đại Na Di nên quá mức kinh hỉ, rồi sau đó Tiểu Chiêu lại tới, làm cho chuyện đại sự quên mất không để mắt đến! Trương Siêu Quần vội la lên:

– Muội ở chỗ này đừng có chạy lung tung, ta đi hỗ trợ bọn họ!

Thân hình khẽ động, hướng ra phía ngoài phóng đi, vừa mới vọt ra mấy bước, đột nhiên hần nhớ đến bản thân mình cũng đâu có biết phòng nghị sự ở nơi nào, hần xoay người lại, một tay ôm lấy Dương Bất Hối, không đợi tiểu cô nương kịp thẹn thùng, nói:

– Ta không biết phòng nghị sự ở đâu, muội chỉ dẫn cho ta đi!

Lúc đến bên ngoài phòng nghị sự, Trương Siêu Quần thấp giọng nói:

– Nơi này quá nguy hiểm, muội chạy đi tìm Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn tỷ tỷ và Vô Kỵ ca ca trước đi.

Dương Bất Hối biết rõ mình không biết võ công, ở chỗ này chỉ có thể vương chân vương tay, liền gật đầu ứng, bước nhanh đi.

Trương Siêu Quần đi tới cửa, thì nghe tiếng một người nói:

– Câu chuyện lúc bấy giờ... đã lâu... lâu lắm rồi, hồi đó lão tăng mới hai mươi tuổi, mà bây giờ đã 70 rồi, thôi được... để lão tăng nói hết cho các người nghe vậy, các người có biết lão tăng là ai không? Dương Pháp Thiên là sư huynh của ta, Dương phu nhân là sư muội của ta, lúc lão tăng chưa đi tu tên họ của ta là Thành Côn, biệt hiệu là Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ, sư muội với lão tăng vốn là bạn thế giao với nhau, nên hồi còn nhỏ hai bên cha mẹ đã hứa hôn cho nhau rồi. Ngờ đâu Dương Pháp Thiên cũng yêu sư muội của lão tăng, tới khi y được làm giáo chủ của Minh Giáo, oai trấn thiên hạ, mà cha mẹ của sư muội lão tăng lại là người mê thế lợi, đồng thời sư muội của lão tăng cũng là người ham hư danh, nên nàng nhận lời lấy Dương Pháp Thiên ngay. Sau khi kết hôn, Dương Pháp Thiên không làm cho nàng khoái lạc được, nàng thấy không hạnh phúc như ý muốn của mình, nên thỉnh thoảng mới gặp lại lão tăng.

Muốn gặp gỡ thăm lên như thế thì phải có một nơi thật kín đáo mới được, bằng không để Dương Pháp Thiên hay biết thì cả hai cũng đều bất tiện, Dương Pháp Thiên rất yêu sư muội của lão tăng, nàng muốn gì được nấy, nên nàng mới bảo y đưa xuống đường hầm bí đạo này, tuy Pháp Thiên không muốn, nhưng y vẫn phải chiều lòng thế tử mà đưa nàng vào đường hầm bí mật, thế là, từ đó trở đi, tại nơi thánh địa, nơi trang nghiêm nhất của Minh Giáo đã trở nên chốn giao hoan của lão tăng với giáo chủ phu nhân, hà hà, hà hà...

Lão tăng đi lại trong đường hầm này, trước sau có tới mấy chục lần, nên ngày hôm nay trở lại Quang Minh Đình, lão tăng không tốn một chút hơi sức nào là vì như thế.

“Sư muội ta cùng ta hai nhà chính là là thế giao, hai người từ nhỏ có hôn nhân ước hẹn, há biết Dương Đình Thiên âm thầm cũng tại tư luyến sư muội ta, đái hấn làm tới mình giáo giáo chủ, uy chấn thiên hạ, sư muội ta phụ mẫu cố là bợ đỡ hạng người, sư muội ta cũng tâm chí không kiên, lại nguoi gả hấn. Thế nhưng là nàng cưới sau cũng chưa chắc khoái hoạt, có khi cùng ta gặp gỡ, không khỏi muốn tìm một cái cực bí ẩn chỗ. Dương Đình Thiên đối ta người sư muội này mọi chuyện thuận theo, tuyệt không một chút không tuân theo, nàng mau mau đến xem bí đạo, Dương Đình Thiên mặc dù cực không nguyện ý, nhưng chịu không được nàng mềm cầu nganh bức, rốt cực mang theo nàng đi vào. Từ đó sau khi, cái này quang minh đình bí đạo, minh giáo mấy trăm năm qua thần thánh nhất trang nghiêm thánh địa, liền trở thành ta và các người giáo chủ phu nhân lên lút hẹn hò chỉ địa, ha ha, ha ha... Ta tại trong bí đạo này tới tới đi đi đi qua mấy chục lần, hôm nay lên đến Quang Minh đình, thì còn có phí cái gì khí lực?”

Trương Siêu Quần biết, lão hòa thượng này chính là Thành Côn, hấn cười ha ha, ngang nhiên bước vào.

– Cái con bà nó! Dương phu nhân đã gả cho Dương giáo chủ, người phải là dừng tay, thế mà lại câu dẫn Dương phu nhân, làm hại Dương giáo chủ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, như thế vẫn chưa đủ, lại vẫn muốn âm thầm gây tai họa cho Minh Giáo, trên đời đồ vô sỉ ta thấy cũng nhiều, nhưng vô sỉ như người, thật sự là xưa nay chưa từng có thấy qua!

Trương Siêu Quần vừa đi vừa thở mả, lúc vào phòng nghị sự thì thấy trên mặt đất đang ngồi Dương Tiểu, Vi Nhất Tiểu, và năm người khác, trong đó có là Bành Oánh Ngọc, thì Trương Siêu Quần nhận ra, còn bốn người kia thì không biết, nhất định là nhóm Ngũ Tân Nhân của Minh Giáo.

Còn hòa thượng kia râu bạc mày trắng, nhìn qua niên kỷ đã khá cao, lão ta mặc một bộ tăng bào rất bình thường, người này không phải là Thành Côn sao!

Thành Côn thấy ngoài cửa có một người đi vào, nhất thời hấn sắc mặt xám trắng, khi nhìn rõ ràng chẳng qua là một thiếu niên, trong lòng nhất định nhủ thầm

“Tên tiểu tử này mới tầm chừng 20 tuổi, thì đâu có thể nào có bao nhiêu lợi hại...”

Thành Côn bị Vi Nhất Tiểu đánh trúng một chiêu Hàn Băng Miêu Chưởng, nhưng lúc này cũng đã tồn trữ được lại chút nội lực, tự nghĩ Trương Siêu Quần không phải là đối thủ của mình, quát lên:

– Tiểu tử từ đâu tới, người biết cái gì! Các người tức giận làm gì, lão tăng đây mới là người đáng tức giận hơn các người vạn lần, nhân duyên của lão tăng đang thành tựu mà lại bị Dương Pháp Thiên cướp mất, rõ ràng là sắp thành thế tử của ta, mà chỉ vì Dương Pháp Thiên được làm giáo chủ của Ma Giáo mà cướp được, nên ta coi Ma Giáo như kẻ thù bất cộng đái thiên. Ngày Dương Pháp Thiên kết hôn với sư muội ta, ta cũng có đến mừng uống rượu, ta đã âm thầm thề: “Thành Côn này còn sống sót đến giây khắc nào, cũng phải giết cho được Dương Pháp Thiên và hủy diệt Ma giáo này mới thôi ta lập lời thề này xuống đã có hơn 40 năm, hôm nay đã đại công cáo thành, bên trong đình Quang Minh này, ta đã chôn xuống mấy chục cân thuốc nổ, cái gì là Thiên Ứng giáo, Ngũ Hành Kỳ, Ngũ Tân Nhân vội vàng vàng đi lên cứu giúp, òanh một tiếng tiếng vang, dưới mặt đất chôn lấy bấy nhiêu thuốc nổ khói bay lửa diệt, không ai ngờ nổi là Ma giáo từ nay biến mất vô tung vô ảnh! Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Bất chợt lúc này Dương Tiểu cùng Vi Nhất Tiểu đồng loạt cười lên ha ha, hai người bọn họ đều đã từng gặp qua võ công Trương Siêu Quần, lúc Dương Tiểu lần đầu nhìn thấy thấy, cũng còn miến nói, khi đó Trương Siêu Quần còn không có học được Cửu Dương Thần Công, nhưng Vi Nhất Tiểu đã từng cùng hấn so đấu qua khinh công, mặc dù hấn đuổi không kịp y, nhưng nội công rất mạnh, ít nhất cũng đạt đến cảnh giới như Ân Dã Vương, thật ra Vi Nhất Tiểu còn không biết, lúc này Trương Siêu Quần đã tu luyện được thêm Căn Khôn Đại Na Di tăng thứ năm rồi, phóng nhân ra toàn võ lâm bây giờ,

có mấy người có thể thắng được qua hã, thật ra cũng không có nhiều.

Thành Côn ngạc nhiên cả giận nói:

– Các ngươi sắp chết đến nơi, mà còn có thể cười được ư?

Vì Nhất Tiểu vừa rồi lớn tiếng cười một tiếng, thân thể bị trúng Nhất Âm Chi phát tác, toàn thân lại phát run, nói không ra lời, Dương Tiêu thì còn đỡ hơn một chút, nói:

– Thành Côn a Thành Côn, ta nói ngươi hôm nay thất bại trong gang tấc, ha ha... ngươi khinh thường anh hùng thiên hạ, có phải là ngươi cảm thấy đứng ở trước mặt ngươi người thiếu niên trẻ tuổi này, nên cho là võ công hèn thấp kém, ngươi không để vào mắt?

Thành Côn giật mình trong lòng, liếc xéo qua Trương Siêu Quần, nói:

– Chẳng lẽ tiểu tử này còn có chỗ lợi hại nào sao? Ta chỉ cần một chiêu liền đánh chết hã!

Trương Siêu Quần cười hắc hắc, nói:

– Thành Côn, ta coi ngươi cũng cao tuổi rồi, nhưng vẫn là người lớn tuổi, ánh mắt kém không dùng được, ngươi một chiêu đánh chết ta? Vậy thì cứ thử xem sao?

Thành Côn thấy hã không có sợ hãi, lại thấy Dương Tiêu cùng Vì Nhất Tiểu dùng ánh mắt nhìn mình như nhìn người chết, y thấy hơi lo lắng, trong lòng lại tự nhủ:

“Chẳng lẽ tiểu tử này là cao thủ võ lâm sao? Hã lúc bước vào, ta cũng không cảm nhận được nội lực của hã ghê gớm cỡ nào...”

Thành Côn làm sao biết được, lúc này Trương Siêu Quần, nội công đã trở về đến cảnh giới nguyên trạng, y muốn dò la đến tu vi nội công của Trương Siêu Quần, trừ phi võ công của Thành Côn phải cao hơn Trương Siêu Quần thì mới nhận biết được.

Dương Tiêu lớn tiếng nói:

– Trương thiếu hiệp, chớ cùng hã nói nhảm, nếu ngươi giết chết ác tăng này, trên dưới người của Minh Giáo đều mang đại ân thiếu hiệp!

Ngũ Tàn Nhân đều là không nhận ra công phu của hã, nhưng thấy Dương Tiêu đối với tiểu tử này lòng tin mười phần, trước mắt bọn họ cũng sinh ra hi vọng, hỗn loạn đều cùng ứng nói:

– Trương thiếu hiệp, ngươi giết hã, ngươi muốn cái gì cứ việc mở miệng, người Minh Giáo chúng ta phủ khắp thiên hạ, không có chuyện mà gì làm không được!

Trương Siêu Quần mỉm cười, trầm nghĩ:

“Mang ơn? Tài phú? Tiểu gia ta không cần, tại sao bọn người không có ai nói là phụng ta làm giáo chủ vậy chứ?”

Thành Côn nghe được đám người Ma Giáo nói, thì mới biết được tiểu tử này không phải là người trong Ma Giáo, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hòa nhã hỏi:

– Trương thiếu hiệp, lão nạp xem ngươi thần thanh khí tú, xác định là người trong danh môn chính phái có phải không?”

– Ta là người của phái Võ Đang, thần thanh khí tú thì ta không biết, bất quá ta lại biết, Thành Côn ngươi hôm nay không phải là thần thanh khí tú, haha...

Thành Côn gượng cười nói:

– Trương thiếu hiệp, ngươi là phái Võ Đang, ta là phái Thiếu Lâm, lực đại phái chúng ta lần này vây công hang ổ Ma giáo, chính là cùng một chiến tuyến, ngươi ngay bây giờ giết mấy yêu nhân Ma giáo này, đợi sau này xuống núi, lão nạp sẽ thay mặt ngươi tại trước mặt Tổng đại hiệp kể lại cho mọi người biết.

Trương Siêu Quần lại cười hắc hắc, Thành Côn tiếp tục nói:

– Ngươi có lẽ không biết, trong bọn họ, một là tứ đại pháp vương Thanh Dục Bức Vương Vì Nhất Tiểu, một là quang minh tả sứ Dương Tiêu, còn lại năm người là Ngũ Tàn Nhân, đều là thủ lĩnh của Ma giáo, tiểu huynh đệ chỉ cần giết hết bọn hã, chính là thiên đại công lao, đến lúc đó, Trương chân nhân cùng Tổng đại hiệp tán dương ngươi, võ lâm thiên hạ đều cảm kích ngươi diệt trừ yêu tà Ma Giáo, đến lúc đó, còn có ai trong thiên hạ mà không biết danh tiếng của tiểu huynh đệ?

Trương Siêu Quần thấy Thành Côn miệng lưỡi vẽ ra viễn cảnh rực rỡ hoa sen, cố gắng để mình động tâm, hã cũng cảm thấy thú vị, dù sao thì Thành Côn cũng phải cần đến hai canh giờ mới khôi phục lại công lực, cứ cho là y khôi phục lại công lực lúc ban đầu, cũng chưa chắc là đối thủ của mình, cho nên hã liền trừu tặc chi tâm, làm bộ động tâm, hỏi:

– Có phải là trong thiên hạ mọi người đều biết ta sao? Vậy cũng rất tốt! Chẳng phải là chỉ qua một trận này ta đây sẽ đại đại hữu danh rồi?

Thành Côn liên tục gật đầu,, không khỏi tâm hoa nộ phóng, nói:

– Đúng vậy, tiểu huynh đệ, ta là đệ tử của thần tăng phái Thiếu Lâm, phái Thiếu Lâm trong võ lâm uy vọng, có tục gia đệ tử trải rộng khắp thiên hạ, chỉ cần lan truyền chuyện này ra ngoài, Võ Đang thiếu hiệp một mình tiêu diệt bảy ma đầu của Ma Giáo, khi đó phái Võ Đang cũng vinh danh thiên hạ a!

Chu Điền của Ngũ Tàn Nhân nghe xong liền lớn tiếng kêu lên:

– Đánh rầm đánh rầm! Thối không người được! Tiểu huynh đệ, ngươi đừng nghe lão hòa thượng này nói bậy, nói bạ, hắn đang trì hoãn thời gian, âm thầm khôi phục nội lực, đến lúc đó chắc chắn là một chương sẽ đánh chết ngươi, đừng có tin lời hắn!

Dương Tiêu cũng nói:

– Trương thiếu hiệp, lão ác tăng giậu đồ bìm leo, chuyên luôn đánh lén, hành vi hèn hạ như vậy, ngươi cũng là chính tai nghe được. Nếu như thiếu hiệp không giết chết hắn, Minh Giáo trên dưới mấy vạn người đều sẽ bị tru diệt, nếu giết được hắn thì thiếu hiệp chính là hành vi nhân từ đại dũng hiệp nghĩa, huống chi, năm xưa ngươi đã nhờ ta chiếu cố đến nội quyền cùng với Trương Vô Kỵ, ta đối đãi bọn họ như là thân nhân của mình, Vô Kỵ bị trúng hàn độc, suốt một năm nay, ta mời danh y các nơi không biết bao nhiêu...

Trương Siêu Quần quay về phía Dương Tiêu mỉm cười, nhẹ gật đầu, ra hiệu yên tâm chớ đừng gấp.

Quay đầu hướng Thành Côn nói:

– Lão hòa thượng, có nghe hay chưa? Ta cùng Minh Giáo vẫn là có chút tình nghĩa sâu xa, bây giờ ta cũng chưa có giết ngươi, sẽ chờ ngươi khôi phục nội lực, tiểu gia sẽ đùa với ngươi một trận.

Thành Côn biết hắn sẽ không chịu buông tha cho mình, trong lòng nôn nóng, cố tự trấn định tâm thần, nói:

– Tiểu huynh đệ, phái Võ Đang cùng Ma Giáo thông đồng làm bậy sao? Ngươi đã là đệ tử Võ Đang, danh môn chính phái, chẳng lẽ dám làm bại hoại thanh danh phái Võ Đang sao?

Trương Siêu Quần cười:

– Ha ha, danh môn chính phái! Không tệ, phái Võ Đang cùng phái Thiếu Lâm, phái Nga Mi là ba môn phái hoàn toàn chính xác quang minh lỗi lạc, ta rất kính nể, nhưng phái Côn Luân, phái Hoa Sơn cũng được coi như danh môn chính phái sao? Ha ha ha, quả nhiên là trò cười...

Bành Oánh Ngọc lớn tiếng nói theo:

– Nói hay lắm! Cái gì mà là danh môn chính phái! Chúng ta Minh Giáo phản kháng triều Nguyên tàn bạo, làm nhiệm vụ chính đáng của mình, đổ máu chảy mồ hôi, còn danh môn chính phái thì đứng ở nơi nào trong cuộc chiến tranh này?

Trương Siêu Quần lườm Bành Oánh Ngọc một cái, trong lòng tự nhủ, ngươi đừng ngây vào họng của ta à!

Thành Côn nói:

– Hừ.. chỉ bằng một câu của ngươi, thì có thể lật ngược, phải trái, lẫn lộn đen trắng sao? Trò cười! Ma giáo yêu nghiệt trong giang hồ phạm tội ác nhiều lần, có môn phái nào mà không có mấy mạng người chết trên tay bọn họ? Ha ha... Quang Minh đình Ma giáo của các ngươi có mười ba trạm, tự mình cho là nơi hiểm trở, dưới con mắt phái Thiếu Lâm chúng ta thì bất quá chỉ là một cuộc dạo chơi mà thôi, chết đến nơi rồi có cần gì mà tiếc nuối?

Trương Siêu Quần khẽ giật mình, vừa rồi hắn đã mơ hồ nghe được từ nơi xa có tiếng binh khí đánh nhau, còn cho là người của Minh Giáo đang diễn luyện, lúc này mới giật mình, Trương Siêu Quần lòng mảy mui lại, người của lục đại phái không có khả năng tấn công nhanh như thế!

Thành Côn đắc ý nói:

– Ta đã sớm đem bí đạo Quang Minh đình báo cho Không Trí sư thúc cùng Tổng đại hiệp, xem ra, bọn họ lúc này cũng đã đến rồi!

Người trong phòng nghị sự biến sắc, Trương Siêu Quần lúc này mới nhớ tới, lúc dưới núi, Nhuệ Kim Kỳ đánh nhau, chỉ có người của ngũ đại phái, đơn độc thiếu môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng chỉ có Ân Lê Đình cùng Tổng Thanh Thụ mấy người, thì ra đúng là có sắp xếp từ trước! Nhưng mình từ bí đạo đi ra, rõ ràng là đã vô tình chạm vào cơ quan bên trong, làm những tảng đá lớn chôn vùi xuống hang động, chỉ sợ đã là phủ kín ở lối đi, chẳng lẽ bí đạo còn có con đường khác sao?

Trương Siêu Quần kinh nghi bất định, đúng lúc này, trước mắt bỗng nhiên hoa mắt một cái, trong lòng bàn tay Thành Côn, một tia hơi lạnh băng hàn hướng về phía hắn đánh tới, Trương Siêu Quần biết là Thành Côn đánh lén, y đã bị trúng Hàn Băng Miêu Chương của Vi Nhất Tiểu, chắc chắn là không thể nào khôi phục công lực nhanh được..

– Muốn chết!

Trương Siêu Quần đón tới cỗ hơi lạnh hàn băng, vội tới một chương, hắn học được Cửu Dương Thần Công quyền thứ nhất cùng với Càn Khôn Đại Na Di tăng thứ năm, nội công ở trong người hắn rất thâm hậu nên âm khí của Thành Côn bị Cửu Dương Thần Công làm tan biến ngay, ngay lập tức một cỗ

nội kinh hùng hậu phá không phóng ra, chỉ nghe tiếng rên lên một tiếng, Thành Côn thấy ngón tay của mình bỗng nóng hổi, công lực trong người hình như bị tan rã hết, y vừa bị thương nặng, trong người chỉ còn có một thành công lực thôi, nên biết tình thế trước mắt rất bất lợi cho mình, y liền quay mình chạy ngay, một bóng đạo bào vàng nâu lách mình lướt vội đi!

Trương Siêu Quần thăm kêu to tính đã sai, thì ra Thành Côn đánh ra chỉ là hư chiêu, thừa dịp hấn phân tâm, khi Thành Côn xuất Nhất Âm Chỉ, mà hấn thì đúng là đàn độn, lại cùng Thành Côn liều mạng, hoàn toàn không có phòng ngừa đến là Thành Côn muốn chạy trốn!

Trương Siêu Quần trong lòng ác khí bị đè nén, con vịt bị đun sôi như thế mà thoáng cái bay mất! Thanh danh Trương Siêu Quần ta như thế này thì bị hủy hết! Hấn liền phi thân hướng theo cái bóng vàng nâu đuổi theo.

– Á...

Một tiếng kêu non nớt sợ hãi truyền đến...

Trương Siêu Quần lập tức nghe được là tiếng của Dương Bất Hối, đang la lên kinh hãi, hấn phong ra ngoài cửa, bóng dáng Thành Côn hoàn toàn không có, còn Dương Bất Hối toàn thân run rẩy nằm trên mặt đất, ngửa đầu, mặt xám bệch ngó lấy mình.

Trương Siêu Quần run lên trong lòng, không đuổi theo Thành Côn, vội vàng đến bên cạnh Dương Bất Hối, hỏi:

– Tiểu muội bị thương ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cuộc Chiến Đỉnh Quang Minh (2)

– Viên Giác, Viên Ân, các con thống lĩnh bản tự đệ tử trấn giữ nơi đây! Yêu nhân Ma giáo, không được tha kẻ nào!

Một vị lão tăng quát lớn.

Một người đứng ở một bên đại hán trung niên khô ngô hỏi:

– Không Trí đại sư, Viên Chân sư huynh không biết theo kế hoạch đã thành công hay chưa?

Thì ra Không Văn đại sư phương trượng của chùa Thiếu Lâm còn tọa trấn ở núi Trung Sơn, lần này đệ tử của Thiếu Lâm đi cùng với các đại môn phái vây đánh Ma Giáo là do Không Trí chỉ huy. Các môn phái khác, vì kính ngưỡng danh vọng và địa vị của phái Thiếu Lâm nên đã bầu Không Trí làm người ra lệnh tấn công Quang Minh.

– Tổng đại hiệp, lần này Lục Đại phái chúng ta có thể nói là thuận buồm xuôi gió, cánh của Diệt Tuyệt sư thái có thể bọn họ cũng đã đến dưới núi, chúng ta đem quân ma diệt trừ từ bên trên Quang Minh đỉnh, đồng thanh tương ứng kết hợp lẫn nhau, Ma giáo tặc nhân còn không thúc thủ chịu trời sao?

Nói đến đây đặc ý mỉm cười, một bên ra lệnh đệ tử ở giữa lục soát truy tìm tung tích địch, đồng thời hạ lệnh nam nữ bất luận là người của Ma giáo thì đồng loạt chém giết không tha.

Đại hán trung niên khô ngô kia chính là đại sư huynh của Võ Đang thất hiệp Tổng Viễn Kiêu, tất cả ngũ hiệp đều đến đông đủ, ngoại trừ Ân Lê Đình ở dưới chân núi tiếp ứng, Trương Tùng Khê, Du Liên Châu, Mạc Thanh Cốc cũng theo từ trong bí đạo đến tổng đàn Quang Minh đỉnh.

– Trận chiến này nếu như toàn thắng, Viên Chân sư huynh là người có công lao lớn nhất, nếu không phải là nhờ Viên Chân sư huynh dò xét tìm ra bí đạo của Ma giáo, chúng ta cũng không thể định ra kế sách nội ứng ngoại hợp này.

Không Trí không ngừng mỉm cười, trong lòng rất là vui mừng, Tổng Viễn Kiêu lại nói:

– Không Trí đại sư, tổng đàn ở Quang Minh đỉnh đối với giáo đồ Ma giáo, giống như là thánh địa, đến bình minh, giáo đồ Ma giáo tại các nơi sườn núi sẽ gấp rút tiếp viện đến đây, Thiên Ứng giáo cùng Ngũ Hành Kỳ nhân số cũng không phải là ít, đến lúc đó chắc chắn chó cùng rứt giậu, điên cuồng phản công, chúng ta ở đây phải trấn giữ thật cẩn thận, Viên Giác cùng Viên Ân hai vị sư huynh trấn giữ mé ngoài chỉ sợ là lực lượng thư thót, nếu như Không Trí đại sư không phản đối, thì tệ phái cho người cùng nhau hiệp trợ phòng thủ cửa quan ải này, như thế được không?

Không Trí gật đầu nói:

– Tổng đại hiệp lo lắng rất đúng.

Ngay sau đó, tăng cường phái thêm nhân thủ, còn Tổng Viễn Kiêu thì bảo Trương Tùng Khê cùng Du Liên Châu lưu lại hỗ trợ cho phái Thiếu Lâm.

Lúc này, giáo đồ Minh Giáo bị giết rất nhiều, Thiếu Lâm, Võ Đang hai phái đột nhập từ bí đạo đến đều tuyển lựa cao thủ, trong khi thành phần tinh anh của Minh Giáo đều bố phòng dọc theo 13 trạm ở sườn núi, tổng đàn nơi này vốn được cho là vững như thành đồng, nhưng không ngờ bị tập kích từ trong bí đạo chui ra, hiện tại lưu tại tổng đàn, phần lớn đều là nô bộc người làm tạp vụ thì làm sao là đối thủ của cao thủ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang?

Tổng Viễn Kiều cùng Không Trí thúc giục đệ tử đánh vào các nơi, hai người cùng nhau đồng hành, đi một đoạn đường, chợt thấy một tăng nhân lão đạo chạy đến, Không Trí cả kinh nói:

– Là Viên Chân! Như thế nào lại bị thương?

Đại sư nhanh tiến đến, quả đúng là Viên Chân.

Viên Chân vốn đã bị Vi Nhất Tiểu đánh trúng Hãn Băng Miêu Chưởng gây nên thương tích, lúc bỏ chạy, lại bị nội lực cực kỳ mạnh mẽ của Trương Siêu Quần tác động ngược lại thêm trầm trọng, hãn có thể kiên trì chạy trốn đến nơi đây, đã là không dễ dàng, liền chỉ phương hướng phòng nghị sự, nói đứt quãng:

– Sư thúc... Dương Tiêu... Ngũ Tàn Nhân bọn chúng... bọn chúng đều ở tại phòng nghị sự... đã bị tiểu đồ gây thương tích, mau đến đó nhanh đi.

Lại nhìn thấy Tổng Viễn Kiều, hãn cả giận nói:

– Tổng đại hiệp, người phỉ Võ Đang...hừ...hừ... vậy mà cấu kết cùng với Ma giáo...

Không trí quát to:

– Viên Chân nguoi hồ đồ rồi sao? Chớ có nói bậy!

Tổng Viễn Kiều kiên nói:

– Viên Chân sư huynh, nói rõ cái gì mà là cấu kết với Ma giáo?

Viên Chân đang muốn nói tiếp, thì trong miệng ọc ra máu tươi, sắc mặt đã là xám xịt, ngón tay chỉ hướng phòng nghị sự:

– Võ Đang... có đệ tử... cũng tại... tại phòng nghị sự!

Đứt lời xong thì thở dốc không thốt nên lời được nữa.

Không Trí gặp thấy y thụ thương rất nặng, vội vàng gọi người đến nâng lên một bên, Tổng Viễn Kiều cau mày nói:

– Viên Chân sư huynh nói nghe quá kỳ quái, Võ Đang trừ Lục đệ và Thanh Thư ở dưới chân núi tiếp ứng, toàn bộ những người khác thì ở chỗ này, hãn nói cái gì đệ tử Võ Đang tại phòng nghị sự?

Không Trí cũng là nghi hoặc không hiểu, nói:

– Chắc là Viên Chân bị thương nặng, nên thần trí hồ đồ rồi, chúng ta cùng đến đó nhìn cho rõ ràng. ...

.....

Lúc này trong phòng nghị sự, Trương Siêu Quần đang nghe tiếng la giết, trong lòng nóng như lửa đốt, bên này có Ngũ Tàn Nhân, Dương Tiêu cùng Vi Nhất Tiểu, Dương Bất Hối, tất cả đều bị thương, còn mé sau hoa viên, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn và Kỳ Yên Nhiên cùng Trương Vô Kỵ đều ở trong đó, nếu như người chính phái phát hiện giết tới, bọn họ hầu như ai cũng không có võ công, chỉ có nước là chịu làm thịt, làm sao mà hãn còn nhớ đến để đuổi theo Viên Chân?

– Dương tá sứ, vẫn bồi đi an trí người một chốc thì lập tức quay lại ngay!

Trương Siêu Quần nói xong thì thân hình lóe lên đi ngay, hãn nghĩ tới bọn người của Dương Tiêu dù sao cũng là những nhân vật đầu não, Thiếu Lâm, Võ Đang người hai phái nếu có chạy đến, cũng không có khả năng lập tức liền động thủ giết thì lại là bị nguy hiểm hơn nhiều, hãn chọn lực đương nhiên là phải đến ứng cứu trước.

Dương Tiêu lúc này đang nghe bên ngoài tiếng la hét chém giết nổi lên bốn phía, không khỏi vừa sợ vừa giận, Chu Điền tính tình nóng nảy, mắng to Thành Côn thứ người hèn hạ vô sỉ, những người còn lại đều là biết hôm nay Minh Giáo đang lâm vào tình thế nguy hiểm chi cực, lúc này địch nhân từ bí đạo đi lên bao vây tổng đàn bên trong, các cao thủ thì đều sai phái trấn giữ bên ngoài, giờ ở đây chỉ còn lại có mấy người như thế này, đã vậy toàn bộ đều bị thương cũng không thể nhấc nổi tay chân, đừng nói là cao thủ Thiếu Lâm cùng Võ Đang hai phái, chỉ là tùy tiện đến mấy tên xoàng xĩnh, cũng có thể từng chưởng một đem cả đám người đập chết hết.

chu điền mắng chửi ra rả nhưng, không ai hưởng ứng, bỗng nhiên y nói:

– Dương tá sứ, Chu Điền ta thực sự đáng chết! Lâu nay đối với nguoi không đúng, nguoi mặc dù không được tốt lắm, nhưng nếu lên làm giáo chủ, thì hôm nay Minh giáo không có kết cục như thế này.

Dương Tiêu cười khổ nói:

– Ta có tài đức gì mà có thể làm giáo chủ? Tất cả mọi người đều sai hết, nếu là chúng ta có thể cùng nhau hợp lực nhào, không nhào nhào giao đấu với nhau, thì Lục Đại phái làm sao có thể có cơ hội công chiếm trên Quang Minh đỉnh? Chúng ta tự mình làm cho rối loạn, dưới cừu tuyền, cũng không có mặt mũi nào gặp lại giáo chủ.

Bành Oánh Ngọc nói:

– Dương tá sử, Vi huynh, vừa rồi vị Trương thiếu hiệp đến tốt cùng là người phương nào? Hắn đã là đệ tử của phái Võ Đang, tại sao lại xuất thủ tương trợ chúng ta?

Dương Tiêu lắc đầu nói:

– Ta cũng không biết, hắn lai lịch rất là cổ quái, ta cũng chẳng rõ mục đích của hắn.

Ngay sau đó, Dương Tiêu đem câu chuyện một năm về trước khi Trương Siêu Quần mang theo nữ nhi Dương Bất Hối để ông ta nhận nhau một mạch kể ra.

Chu Điền nghe được Dương Tiêu nói Trương Siêu Quần có một loại ám khí kỳ quái, lúc chưởng môn phái Côn Luân Hà Thái Xung vừa đối mặt với hắn sau một tiếng nổ vang dưới liên thụ thương, liên rút về, Chu Điền thắc mắc không ngừng phải hỏi cho rõ đó là loại ám khí gì, nhưng Dương Tiêu làm gì mà còn có lòng dạ thanh thản nói với y về những chuyện này, huống chi chính Dương Tiêu cũng không rõ ràng lắm.

Lãnh Khiêm đột nhiên nói:

– Trương thiếu hiệp, là bạn chứ không phải là địch!

Dương Tiêu biết y xưa nay ít nói, nếu đã nói thì không có một câu nhảm, trong lòng hơi động, hướng về Lãnh Khiêm nhẹ gật đầu, thờ dài nói:

– Ngày hôm nay, tánh mạng bay người chúng ta, xem ra là chỉ còn có dựa vào hắn.

Vi Nhất Tiểu nói:

– Người này thật là lai lịch cổ quái, nhưng ngày hôm trước khi Ngũ Hành Kỳ cùng Diệt Tuyệt lão ni đối đầu, lúc Nhuệ Kim Kỳ bị bao vây, đều nhờ vào hắn đứng ra bảo vệ, nếu không thì kết quả toàn giáo đồ đã chết hết rồi.

Ngoại trừ Dương Tiêu không bao lâu trước đó đã biết được tin tức, những người còn lại đều là không biết có chuyện này xảy ra, cho nên rất là ngạc nhiên, Vi Nhất Tiểu đang định giải thích, thì chợt nghe từ nơi xa lộn xộn tiếng bước chân truyền đến, ầm ầm nghe được có người là lên:

– Phòng nghị sự của Ma Giáo ở ngay tại đây này.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Dương Tiêu thờ dài một tiếng lắc đầu, Chu Điền vội la lên:

– Tiểu tử kia tại sao đến giờ còn chưa quay lại? Lãnh Khiêm tiên sinh, người không phải mới vừa nói có thể trông cậy vào hắn hay sao? Tất cả đều là cái rắm!

Vi Nhất Tiểu nói tiếp:

– Tiểu tử này chẳng lẽ sợ hãi đụng phải Tổng Viễn Kiêu, bị dọa nên chạy trốn? Lấy kinh công của hắn, thì bây giờ đã có mặt ở đây rồi mới đúng chứ!

Vi Nhất Tiểu đã chứng kiến kinh công Trương Siêu Quần, mặc dù so sánh về tốc độ so với chính mình thì hắn kém không ít, nhưng kinh công của Trương Siêu Quần lại sở trường về thời gian kéo dài, nếu là cùng phi thân trong một đoạn đường dài, chỉ sợ là mình sẽ thua trong tay hắn.

Thuyết Bất Đắc kêu lên:

– Vào lúc này, còn trông cậy vào người khác làm cái gì? Hôm nay nếu chúng ta số đã tận diệt, thì cũng không thể đánh mất uy phong Minh Giáo của chúng ta!

Chu Điền quát to:

– Mất uy phong cái rắm! Chu Điền ta bừa bãi ngang tàng, chẳng lẽ lại làm bôi đen đến Minh Giáo chúng ta sao? Đại trượng phu cùng lắm thì chết, có gì mà sợ?

Bọn họ không biết, Trương Siêu Quần lẽ ra đã sớm quay lại, sau khi hắn đem chúng nữ cùng Trương Vô Kỵ giấu vào trong hẻm ngầm phía sau hoa viên, chợt nhớ tới Tiểu Chiêu, chính mình khắp nơi tìm kiếm, nào ngờ lại đụng phải cao thủ phái Thiếu Lâm dây dưa giao đấu không ngớt, hắn không muốn đã thương người, ngược lại bị càng ngày càng nhiều người cuốn lấy.

Đánh giao đấu thì chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng kinh hô nữ tử, hắn nóng vội liền vận ra Càn Khôn Đại Na Di, tung chưởng làm cho hai cao thủ phái Thiếu Lâm bị ngắt đi, những người khác còn lại trợn mắt hốc mồm lúc này hắn mới nghe ngang rồi khỏi được.

Phòng tới tiếng kêu nhìn lên, thì thấy chính là Tiểu Chiêu đang hoa dung thất sắc, bị một tăng nhân dồn đến góc tường, trong tay cầm giới đao, đang muốn chém xuống, Trương Siêu Quần làm sao cho phép có người tổn thương mình lão bà tương lai của mình, nóng vội quát lớn:

– Hãy vào tiếp ứng bao vây thủ lĩnh Ma giáo ở bên kia!

Tay lung tung chỉ một về một hướng, cái kia tăng nhân này quả nhiên quay đầu, thấy hắn thì mặc định coi thiếu niên này là đệ tử phái Võ Đang, liền hỏi:

– Là hướng đó phải không?

Trương Siêu Quần gật đầu nói:

– Không sai, vừa rồi quý phái có mấy vị sư huynh đã tiến đến!

Tăng nhân kia vội vàng nói:

– Làm phiền tiểu huynh đệ giải quyết chuyện ở đây!

Trương Siêu Quần mỉm cười, hướng đến Tiểu Chiêu, nàng vừa rồi liệu chết ngán cản chống đỡ, đã kiệt sức muốn chết, lúc này thoát hiểm, gặp lại Trương Siêu Quần, liền lăn ra bất tỉnh.

Trương Siêu Quần vội vàng vọt đến, đỡ lấy thân thể kiều nhuyễn của nàng, ôn hương nhuyễn ngọc trơn trượt, trong lòng hắn run lên, đang muốn ôm lấy nàng cùng đi đến phòng nghị sự, thì tăng nhân kia đã quay lại cùng với một đạo sĩ nghiêm nghị quát:

– Ma giáo yêu nghiệt, dám lừa gạt chúng ta! Chịu chết đi!

Trương Siêu Quần cười ha ha nói:

– Ta là đệ tử Võ Đang, lừa các ngươi để làm gì?

Đạo nhân kia hừ một tiếng, bước lên nói:

– Ngươi là người của phái Võ Đang sao? Như thế nào ta lại không biết được?

Trương Siêu Quần đang lo lắng đến sự an nguy của mọi người ở trong phòng nghị sự, nói qua loa:

– Ngươi đi hỏi đại sư huynh Tống Viễn Kiều, cứ nói là Trương Siêu Quần đang ở đây, thì biết rõ.

Hắn đem Tiểu Chiêu ôm vào trong ngực, nhanh chân phóng đi, khí thế của hắn làm cho một tăng một đạo khiếp sợ, không dám cản trở, trơ mắt ngó nhìn lấy...

– A di đà phật!

Một lão tăng Thiếu Lâm đi vào trong phòng nghị sự, miệng niệm phật hiệu.

Theo sau lão tăng này, mọi người cùng chen vào, đao kiếm rút ra khỏi vỏ, sẵn sàng như lâm đại địch.

Dương Tiêu cười vang nói:

– Không Trí đại sư, Tống đại hiệp, hai vị cao nhân đồng thời giá lâm Quang Minh đỉnh, quá vẻ vang cho Minh Giáo rồi!...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cuộc Chiến Đỉnh Quang Minh (3)

Trương Siêu Quần ôm ngang Tiểu Chiêu, bất chợt thấy sắc mặt nàng như tờ giấy trắng, vừa phóng đi, chợt thấy có gì không đúng, hai tay chạm vào làn da của nàng, nhận thấy thân thể nàng đang từ từ lạnh lên, trong lòng bỗng nhiên nảy giật mình, kêu lên:

– Tiểu Chiêu!

Khuôn mặt xinh đẹp làm cho người thương tiếc, lông mi thật dài khẽ run lên, môi hé mở, nhưng không thể thốt ra lời.

Trương Siêu Quần cảm thấy không thích hợp, thoát đầu không thấy nàng có vết thương trên thân thể, hẳn cho là nàng bị thoát lực kiệt sức, giờ thấy vậy nên vội vươn tay thử mạch đập của nàng, mạch tượng suy yếu, nội tức hỗn loạn, hẳn đồ mồ hôi lạnh, giờ mới biết Tiểu Chiêu bị nội thương rất nặng.

Trong lòng hắn giống như bị tảng đá đập vào:

– Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu, ngươi ra sao rồi?

Đưa nàng hạ xuống, hắn lẩm bẩm nói:

– Ngươi đừng sợ, ta sẽ trị thương cho ngươi!

Lúc này, tiếng gào thét chém giết nổi lên bốn phía, Võ Đang, Thiếu Lâm hai phái tiểu sát giáo đồ trên Quang Minh đỉnh, cơ hồ không có địch thủ, thỉnh thoảng từ xa truyền đến tiếng thê lương kêu thảm.

Trương Siêu Quần nghi thầm, Thiếu Lâm, Vũ Đang, hai môn phái này xưa nay tự xưng danh môn chính phái, giờ phút này lại đại khai sát giới, bọn họ đối với Minh Giáo căm thù đến tận xương tủy như thế sao? Chẳng lẽ mỗi một tên giáo đồ Minh Giáo đều là tội ác tày trời?

Trương Siêu Quần vội ngồi xuống không suy nghĩ thêm nữa, song chưởng dán ở phía sau lưng Tiểu Chiêu, đem Cửu Dương chân khí chậm rãi đưa vào trong cơ thể nàng, lúc này đang có người của Võ Đang, Thiếu Lâm đi qua, thấy hắn có hành động kỳ lạ, lên tiếng quát hỏi.

Trương Siêu Quần trong lòng đang lo đến việc trị thương cho Tiểu Chiêu, đâu có thể nổi giận được với bọn họ, một gã đệ tử Võ Đang thấy hắn công khai ngồi thi triển nội lực truyền qua cho tiểu cô nương này chữa thương, liền quay qua tên đi cùng nói:

– Hắn không giống như là người Ma Giáo.

Tên đi cùng hỏi: ‘

– Ngươi làm sao biết?

Gã đệ tử Võ Đang phân tích:

– Nếu hắn là yêu nhân Ma Giáo, thì sao lại không phòng bị, mà ngang nhiên ngồi tại đây chữa thương?’

Hai người đang thảo luận, thì một hán tử râu dài đi tới, người này chính là Võ Đang thất hiệp Mạc Thanh Cốc, y không tham dự vào tiểu sát giáo đồ Ma Giáo, mà chỉ là bốn phía dò xét, nếu gặp có cường địch thì đi lên hỗ trợ, nhưng cao thủ Minh Giáo đi các nơi bên ngoài phòng thủ, trong tổng đàn Quang Minh đỉnh đào đâu ra hảo thủ? Chỉ có Ngũ Tán Nhân cùng Dương Tiểu, Vi Nhất Tiểu, lúc này đã bị bắt giữ, chỉ đợi đến bình minh, nhưê khí tinh thần dâng cao tràn xuống núi, đem những toàn bộ giáo chúng Ma giáo một mẻ hốt gọn.

Mạc Thanh Cốc gặp thiếu niên này mi thanh mục tú, khí vũ bất phàm, trong lòng nghi hoặc, người này không phải là đệ tử bản phái, càng không khả năng là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, chẳng lẽ là người của phái Hoa Sơn hoặc là Không Động, phái Côn Luân? Lại nhìn thấy hắn sử dụng chân khí truyền cho tiểu cô nương kia chữa thương, nội lực rất sâu xa, càng là kinh nghi bất định.

Lúc này, nơi trấn giữ hiểm yếu trong phòng nghị sự đã có phái Thiếu Lâm canh giữ, có chuyện gấp nên Không Trí cùng Tổng Viễn Kiều trên đường đi vội đến, gặp Mạc Thanh Cốc, nhìn qua không biết phát sinh chuyện gì, Tổng Viễn Kiều cũng không kịp hỏi nhiều, liền đuổi ngón tại trên lưng Trương Siêu Quần điểm nhanh huyết đạo củ hắn để không chế, rồi dặn dò hai tên đệ tử tiến đến canh chừng.

Trương Siêu Quần vừa truyền chân khí cho Tiểu Chiêu xong, đang định thu hồi công lực, ai ngờ lại bị Tổng Viễn Kiều điểm trúng huyết đạo, hắn không khỏi khản trương, liền sử xuất nội lực xông phá huyết đạo, nào ngờ Tổng Viễn Kiều là đệ tử chân truyền của Trương Tam Phong, tu vi võ công đã sánh ngang hàng với tứ đại thần tăng Thiếu Lâm, thậm chí còn hơn một chút, ngay lập tức Trương Siêu Quần hơi thờ bị trị trệ, hắn nhận biết là xuất ra nội lực phá giải huyết đạo bị điểm trúng không có hiệu quả, lấy làm kỳ lạ, lúc này hắn mới lãnh hội đến sự lợi hại của Tổng Viễn Kiều, xem như là hắn với Tổng Viễn Kiều chưa kịp nhận nhau, thì đã đầu đầu một phen rồi.

Khi thấy Thiếu Lâm, Võ Đang chạy gấp tập trung lại hàng ngũ hướng về phía lối vào Quang Minh đỉnh chạy gấp, là hắn biết bọn họ đã đắc thủ, trong lòng vô cùng lo lắng đến bọn người Dương Tiểu, mặc dù cũng dự đoán ra được Thiếu Lâm, Võ Đang chưa giết bọn họ, nhưng dù sao cũng thấp thỏm trong lòng, lập tức không nghĩ nhiều nữa, nhắm lại hai mắt, vận chân khí Cửu Dương Thần Công trùng kích đột phá huyết đạo bị điểm, không lâu sau đó, toàn thân đã không còn trắc trở, quay đầu nhìn lại thì thấy hai tên đệ tử nhận trách nhiệm canh chừng bọn hắn, hai người này cũng là không nghĩ tới gã thiếu niên này có thể xông phá được huyết đạo mà Tổng Viễn Kiều điểm trúng, cho nên hai người đều là hướng về mặt sau nhìn đến chỗ đại chiến từ xa xa, thỉnh thoảng kinh phong đánh úp tới, cả hai tên đệ tử không kịp la lên tiếng nào thì đã té xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Trương Siêu Quần lay động Tiểu Chiêu, nói khẽ:

– Cô nương ra sao rồi?

Tiểu Chiêu chậm rãi tỉnh lại, thấy mình thân ở trong ngực hắn, xấu hổ đại thịnh, nói:

– Công tử, chúng ta đang ở đâu?

Trương Siêu Quần nói:

– Chúng ta vẫn còn tại trên Quang Minh đỉnh bên trên, cô nương hãy đi theo ta.

Nói xong kéo Tiểu Chiêu, hướng về nơi ẩn nấp của Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn gấp rút chạy tới, trên đường thấy, khắp nơi đều là máu tươi, khắp nơi đều là thi thể, trong lòng hắn rất phẫn nộ, phái Thiếu Lâm gốc gác này cả ngày niệm cái gì A Di Đà Phật, niệm cái gì thiện tai thiện tai, hôm nay chuyện xảy ra như thế này, có chỗ nào giống như là lòng dạ từ bi của người xuất gia! Bọn họ một bên trong miệng nói là chúng sinh bình đẳng, chẳng lẽ những kẻ Minh Giáo này chết dưới tay bọn họ không phải là người sao?

Tiểu Chiêu nhìn thấy thảm cảnh này, đôi mắt không ngừng chảy ứa lệ ra, tay chân lạnh buốt, toàn thân tùy theo Trương Siêu Quần kéo lấy nàng, không bao lâu đã đến, Trương Siêu Quần quan sát bốn phía, vững tin là không có người lạ, liền kêu to tên Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn.

Sau khi sắp xếp cẩn thận Tiểu Chiêu ở chung với mọi người, Trương Siêu Quần hướng về phái lối vào Quang Minh đỉnh tiến đến.

Trương Siêu Quần cũng không phải là chỉ lo lấy các nữ nhân của mình, mà coi thường sự sống chết của đám người Dương Tiêu, phải biết là muốn thu phục Minh Giáo, cũng không phải là một chuyện đơn giản, dưới ngòi bút của Kim tiên sinh kể, Trương Vô Kỵ trở thành giáo chủ Minh Giáo đời thứ 34, một là Trương Vô Kỵ trong lúc nguy nan giây phút cuối cùng cứu vẫn được Minh Giáo, thứ hai là bởi vì Trương Vô Kỵ học xong Càn Khôn Đại Na Di, thứ ba là Trương Vô Kỵ chính là cháu ngoại của Bạch Mi Ứng Vương Hân Thiên Chính, nhờ có Trương Vô Kỵ, mà Thiên Ưng giáo mới không còn có hiềm khích nữa mà quay về với Minh Giáo, có Bạch Mi Ứng Vương ủng hộ, đừng nói bản thân đã có rất nhiều người niệm ơn cứu mệnh của Trương Vô Kỵ, chính là nếu có người không phục, cũng phải ngó lấy mặt mũi của Bạch Mi Ứng Vương.

Còn Trương Siêu Quần dưới mắt giáo đồ Minh Giáo chỉ mới có làm được một chuyện là tu luyện được Càn Khôn Đại Na Di, hắn biết rõ, ân huệ dật hoa trên gấm thì vinh viễn cũng không sánh bằng lúc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, giống như là đưa 100 vạn cho một phú ông, người ta trong lòng sẽ chỉ là cảm tạ người, nhưng đưa một bát cơm cho một kẻ tên ăn mày sắp chết đói, thì có thể làm cho tên ăn mày này đem mạng mình giao cho người, đến lúc nguy khốn như thế này thì mới là thời cơ của Trương Siêu Quần!

Trương Siêu Quần mặc dù hắn cũng không muốn Minh Giáo cùng Lục Đại phái liều chết tranh chấp nhau, nhưng hiện giờ nhìn thấy khắp nơi trên đất người chết là giáo đồ của Minh Giáo, trong lòng hắn không còn giữ bình tĩnh được, từ nơi xa vẫn truyền đến tiếng la giết, kinh thiên động địa, đối với Minh Giáo mà nói, Quang Minh đỉnh giống như là thánh vực, cuộc tấn công giữa nửa đêm này của Lục Đại phái thì giáo đồ Minh Giáo tất nhiên sẽ liều chết một trận chiến, đoạt lại thánh vực, còn người của Lục Đại phái đang ở dưới chân núi thì cũng có thể thừa dịp Minh Giáo bị đánh bất ngờ lòng người bàng hoàng, nhanh chóng nhất cử công phá phòng tuyến Minh Giáo, hai đầu giáp công, Minh Giáo làm sao mà không thể sụp đổ?

Lục Đại phái thừa dịp lấy trong giai đoạn này Minh Giáo như rắn mất đầu, bên trong giáo thì phân tranh không ngừng, đây là thời cơ tốt nhất để tiến công, thật có thể nói là là chiếm hết thiên thời nhân hòa, đã vậy còn bị Thành Côn cung cấp sơ đồ bí đạo, Minh Giáo ngay cả chỉ còn có lại một chút xui địa lợi cũng đã bị mất đi.

Trương Siêu Quần lắc đầu, hướng đến phòng nghị sự, hắn đã lường trước, vừa rồi Không trí cùng Tống Viễn Kiều vội vàng ra ngoài, có thể là Thiếu Lâm, Võ Đang có thể đã đem bọn người Dương Tiêu ngay tại chỗ giam giữ, quả nhiên, bên ngoài phòng nghị sự đã đứng sẵn lấy mười mấy tăng nhân Thiếu Lâm canh giữ vòng ngoài, Trương Siêu Quần không khỏi mỉm cười, đây không phải tự xác mình nói cho người biết, nhóm người Dương Tiêu đang bị giam ở chỗ này sao?

– Tôn giá là ai!

Một gã tăng nhân cao giọng quát lên, tiến lên hai bước, ngăn lại lối đi tới của Trương Siêu Quần, cái tăng nhân khác giờ sẵn trường côn hoặc đại đao..v.v. các loại sẵn sàng chống cự đại địch.

Bỗng một lão tăng miệng niệm phật hiệu, từ bên trong đi ra.

Chúng tăng đồng loạt tránh qua một bên, Trương Siêu Quần chậm chậm đi đến trước mặt tăng lão, nhìn bộ dáng lão tăng này, có thể là hòa thượng có bối phận cao nhất ở đây, hắn cao giọng nói:

– Văn bối nghe nói trong Thiếu Lâm tự các vị sư phó đều là tin Phật, không biết có thật thế phải thế không?

Lão tăng hai tay hợp thành, trả lời:

– Đúng vậy!

Nhưng trong lòng đại sư thì suy nghĩ:

“Đây không phải là hỏi nhằm sao? Hòa thượng không tin Phật, chẳng lẽ lại đi tin Thập Bát Mô?”

Trương Siêu Quần gặp lão hòa thượng râu tóc bạc trắng, mặt mũi hiền lành, tựa như cao tăng đắc đạo, rất là kinh ngạc, Thiếu Lâm Tứ Đại Thần Tăng, Không Văn, Không Kiến, Không Trí, Không Tĩnh, trong đó Không Kiến đã chết, hắn lại không biết lão hòa thượng kia là ai.

Trong lòng hơi động, nên hỏi:

– Thiền sư đã từng nghe qua điển cổ Phật Tổ cất thịt mình cho chim ưng ăn?

Lão tăng kia nghiêm nghị nói:

– Thiền sư thì không dám nhận, lão nạp là Không Nghiệp, câu chuyện Phật Tổ cắt thịt nuôi chim ưng, đương nhiên là có nghe qua.

Trương Siêu Quần âm thầm kinh dị, lão hòa thượng này không phải là một trong Tứ Đại Thần Tăng, lại cũng không có chữ lót, lẽ nào người đến là lão hòa thượng suốt ngày ngồi tại trong miếu niệm kinh, không bao giờ đi ra ngoài nổi tiếng lão đầu cổ hủ.

Trương Siêu Quần liền nói một hơi:

– Thích Ca Mâu Ni có một ngày ra ngoài, gặp được một con chim ưng truy đuổi một con chim bồ câu, Thích Ca Mâu Ni nhìn thấy chom bồ câu sắp biến thành thức ăn cho con chim ưng, lòng từ bi nổi lên, liền đem con bồ câu giấu ở trong ngực...

Chúng tăng nghe hẳn kể lại điển cổ Phật Tổ, tất cả đều miệng đều niệm Phật hiệu, vút bỏ bình khí, bó gối...ngồi xuống.

Trương Siêu Quần tiếp tục thao thao bất tuyệt:

(.....Chim ưng liền sà cánh đậu trên một cành cây liền than:

– Ngài muốn cứu nó, sao lại để tôi bị đói mà chết, hành động như thế là quá nhẫn tâm độc ác rồi!

Đức Phật với lòng từ liền hỏi:

– Con muốn làm dịu đi con đói bằng thức ăn gì? Ta sẽ cho con ăn!

Chim ưng liền đáp:

– Tôi chỉ muốn ăn thịt thôi!

Đức Phật liền rút ra một con dao, sau đó cắt thịt trên cánh tay mình một cách điềm tĩnh rồi đưa cho chim ưng, nhưng chim ưng lại cho rằng thịt của Ngài quá ít, vì thế, Ngài lại cắt thêm thịt, càng cắt bao nhiêu, thì thịt thân thể lại giảm dần bấy nhiêu.

Chẳng bao lâu, thịt trên tay của Ngài đã cắt sạch nhưng số thịt đã cắt vẫn không thể sánh bằng với sức nặng của thịt chim bồ câu. Thấy thế, chim ưng mới hỏi đức Phật có hối hận về việc mình làm hay không, đức Phật đáp:

– Ta không có một mảy may ý niệm hối hận nào về việc mình đang làm, vì phát nguyện rộng lớn cứu độ tất cả chúng sinh, sao ta lại có thể tiếc nuối gì một chút thịt trên cánh tay của tâm thân tạm bợ này? Nếu lời nói của Ta thật sự xuất phát từ nội tâm chí thành thì tất cả thịt mà ta đã cắt sẽ trở lại và lành như trước!

Quả nhiên, lời phát nguyện của đức Phật vừa dứt thì tự nhiên thịt trên cánh tay của Ngài trở lại bình thường. Ngay lập tức, chim ưng hiện nguyên hình là Thiên Đế liền bay lên không trung, hướng về đức Phật thi lễ, tán thán ca ngợi rồi biến mất, Thích Ca Mâu Ni vì vậy mà trở thành Thủy Tổ Phật giáo.)

Hắn kể đến đây, chúng tăng đồng loạt miệng niệm Phật hiệu, đại sư Không Nghiệp thần sắc càng là thành kính, Trương Siêu Quần thì lại đang nghĩ, cái cổ sự Phật giáo này thật thú vị, con chim bồ câu kia cũng không biết là chủng loại giống gì, mà lại mập hơn thân thể con người? Thích Ca Mâu Ni cắt xong thịt toàn thân cũng không sánh cân nặng bằng con chim câu? Cũng là kỳ lạ, tại sao là chim bồ câu lại quá mập, còn Thích Ca Mâu Ni lại quá gầy, muốn nói sao thì đây đúng là sản phẩm tương tượng...

– Cổ sự này, ý nói là Phật yêu chúng sinh, không rời bỏ chúng sinh, Không Nghiệp đại sư, người xuất gia thì giới luật rất nhiều, văn bối cũng có biết một vài giới cấm của Phật gia, trong đó quan trọng nhất là cấm sát sinh, cấm trộm cắp, cấm tà dâm, cấm vọng ngữ các loại.v.v.. ngày hôm nay biết có bao nhiêu chúng sinh bị các tăng nhân Thiếu Lâm giết chết đây này?

Không Nghiệp thân thể run lên, sắc mặt xám tro, trầm ngâm một lát, trả lời:

– Trải qua bên trong các giới luật, đứng đầu thứ nhất là giới sát sinh, cầm lấy bản thân tự dục mà tổn thương đến sinh mệnh, nhưng vì phải chấp nhận can qua đối lấy bảo vệ xã tắc bình an, chính là biểu hiện sự dũng mãnh của lòng từ bi. Ma giáo yêu nhân gian dâm cướp bóc, việc ác bất tận, chúng ta là đệ tử Phật môn tự nhiên hẳn là phải chấp lấy can qua, hàng yêu phục ma.

Trương Siêu Quần lắc đầu nói:

– Cả đám người còn lại ở trên tổng đàn Quang Minh đình này, mặc dù đều là giáo đồ Ma giáo, nhưng nếu có võ công thì cũng là hạng bình thường, còn lại đa số là tạp dịch nô bộc, chẳng lẽ bọn họ cũng có khả năng làm xà lam bay hay sao? Huống hồ, tội ác dù có chất chồng, các người cũng cần phải lấy Phật pháp ra để mà hóa giải tội nghiệt, khiến cho bọn họ cải tà quy chính, quay về với chính đồ, sao các người lại giết chóc hung dữ như thế này? Phật Tổ cắt thịt nuôi chim ưng, bồ câu tượng trưng cho sự lương thiện, chim ưng thì là ác nhân, nhưng Phật Tổ có chém giết chim ưng đâu? Phật Tổ nói, chúng sinh bình đẳng, thế nhưng tại trong mắt các người, chúng sinh là có bình đẳng sao? Không Nghiệp đại sư, các người hôm nay tạo nên tội nghiệt không nhỏ.

Không Nghiệp sùi râu đã run run, mặt xám như tro, nhắm mắt niệm kinh...

Trương Siêu Quần ngang nhiên tiến tới, nói:

– Chư vị tránh hết ra đi, ta không muốn thương tổn đến người.

Một tăng nhân tráng kiện cao giọng quát:

– Tiểu tử, ngươi muốn làm cái gì!

Trương Siêu Quần nói:

– Ta muốn đi vào trong phòng dẫn người đi, có được hay không?

Tăng nhân hét lên:

– Thì ra ngươi là Ma giáo yêu nhân!

Liên nhật lên trường côn, hướng về Trương Siêu Quần quét tới.

Trương Siêu Quần thét dài một tiếng, lách mình tránh ra, sử xuất chiêu cận chiến hiện đại, một quyền liền đánh ngã tăng nhân kia, một quyền này rất là mau lẹ vô cùng, nhanh chóng như du long, ngắn gọn hiệu quả, thời gian xuất thủ tính bằng giây, tăng nhân đã kêu lên một tiếng đau đớn, trong miệng phun máu, co quắp ngã xuống đất, chứng tăng kinh hô, nhao nhao nhặt lấy binh khí, đem Trương Siêu Quần bao vây lại.

Trương Siêu Quần đối với cú quyền vừa rồi uy lực làm hắn cũng giật mình, hắn chỉ bắt quá mới sử một thành lực đạo, thì có thể đem đối thủ đánh ngã, đây cũng quá ly kỳ! Hắn cũng biết, Càn Khôn Đại Na Di, có thể kích phát năng lực tiềm ẩn bên trong người, hắn lại luyện được Cửu dương Thần Công mặc dù chỉ là quyền thứ nhất, nhưng tăng thêm Càn Khôn Đại Na Di, uy lực đã tăng cao mấy lần!

Trương Siêu Quần đối với chúng tăng ngoan cố mặt làm ngo, chỉ nhìn lấy Không Nghiệp, nói:

– Đại sư, văn bối đã nói qua, không muốn thương tổn đến người, đừng nên ép văn bối.

Không Nghiệp thờ dài một hơi, chậm rãi đứng lên, nói:

– Tiểu thí chủ, vừa rồi thí chủ mặc dù nói rất có lý, nhưng Không Trí sư huynh đã giao lão nạp trấn giữ nơi này, nếu muốn lão nạp thả người ở bên trong, lão nạp cũng không dám phạm đến bọn họ, nếu bọn họ chịu thúc thủ đầu hàng, chúng ta tự nhiên sẽ mời bọn họ đi đến Thiếu Lâm tự, lắng nghe Phật pháp, hóa giải tội lỗi của bọn họ, thế nhưng là bọn họ minh ngoan bất lĩnh, chúng ta cũng chỉ đành lấy bạo chế bạo, đây là tình thế bất đắc dĩ, vì thế nếu thí chủ nhất định cứ muốn đi vào, hãy đánh thắng lão nạp rồi nói.

Trương Siêu Quần không còn cách nào khác chấp tay thi lễ:

– Không Nghiệp đại sư, mời!

Nhưng trong hân lòng thầm nói:

“Ta tổn nước bọt nói hồi lâu, chỉ là không muốn cùng ngươi động thủ, hao tổn nội lực, nhưng ngươi vẫn cứ muốn đánh, đánh thì đánh, chẳng lẽ ta há sợ ngươi sao?”

Chúng tăng nhao nhao dàn trận, phong bế trước cửa phòng nghị sự ngăn trở.

Không Nghiệp mặc dù không có danh tiếng gì, kì thực võ công không thấp hơn Tứ Đại Thần Tăng, ông lập tức đạp mấy bước về phía trước, tay phải hướng Trương Siêu Quần đỉnh đầu bắt chụp tới, hắn thấy từ cổ tay cho tới ngón tay của đối thủ, duỗi ra rất thẳng, kinh lực mạnh vô cùng.

mọi người không biết hắn dùng thân pháp gì mà tránh sang bên một cách nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng Không Nghiệp Đại Sư là một trong các đại thần tăng của phái Thiếu Lâm, và môn Long Trảo Thủ của y là một võ công thượng thặng của phái Thiếu Lâm, nếu bị ông chụp trúng thì đầu và óc sẽ bị vỡ nát liền, Đại Sư thấy cái chụp của mình không trúng, lại chụp luôn cái thứ hai, thế sau của ông còn mạnh và lợi hại hơn thế trước nhiều.

Trương Siêu Quần lại né mình một cái, đã lướt sang được bên trái luôn, ngờ đâu Không Nghiệp liên tiếp chụp cái thứ ba, thứ tư, thứ năm và chỉ thoáng cái, thân hình của Không Nghiệp như một con hạc vàng bay lượn múa nanh múa vuốt, nhắm đầu Trương Siêu Quần chụp lia lịa, khiến hắn cũng không biết tránh né nơi nào cho phải, mọi người bỗng nghe có tiếng kêu “soẹt”, Trương Siêu Quần đã phi thân tà tà ra bên ngoài, tay áo bên phải của hắn đã bị Không Nghiệp chụp trúng cánh tay phải của chàng đã có năm vết thương thật dài, máu tươi rỉ ra không ngừng.

Trương Siêu Quần thốt lên:

– Đại sư võ công quá cao cường, không biết đây là công phu gì?

Không Nghiệp nói gọn lọn:

– Long Trảo Thủ!

Trương Siêu Quần nhẹ gật đầu:

– Thiếu Lâm võ công quả nhiên là lợi hại!

Không Nghiệp ra chiêu đắc thủ, lại nhún người nhảy lên cao, nhào xuống, uy thế phi phàm, Long Trảo Thủ cực nhanh hung ác cực, Trương Siêu Quần bình sinh chưa bao giờ thấy qua, nhất thời vô sách chống cự, đành phải rút lui nhảy ra, một trảo này chụp trật thất bại.

Không Nghiệp đại sư tại Thiếu Lâm tự không có bất luận chức vị gì, đại sư chỉ say mê luyện tập võ công, công phu Long Trảo Thủ của ông không sánh bằng sư huynh Không Tĩnh, nhưng ông có một công phu khác đó là Kim Cương Bàn Nhược Chướng đó là tuyệt kỹ thành danh của ông, nhưng khi đại sư cùng thiếu niên này đối địch hơn mười chiêu, mặc dù không có trực tiếp giao thủ, hẳn một mực tránh lui, nhưng đại sư cũng nhìn ra đối phương nội công dường như cùng đồng căn với bản môn Thiếu Lâm là Cửu Dương Thần Công, nghĩ đến hẳn có thể cũng không phải là cùng chung với Ma giáo, nên không xuất thủ Kim Cương Bàn Nhược Chướng, mà ông chỉ mong có thể đem hẳn chế trụ, giao cho Không Trí sư huynh xử lý, cứ thế mà Long Trảo Thủ cuộn cuộn đánh ra, nhưng trước sau gì cũng không đánh trúng đến đối phương, trong lòng ông cũng biết, mình cùng thiếu niên này võ công bên trên không biết ai lợi hại hơn ai, nhưng về khinh công thì ông đã là sớm thua thảm hại rồi.

Mọi người đứng xem cũng đã phân biệt khinh công của ai hơn, ai kém, cái lui nào của Trương Siêu Quần cũng cách đối thủ cách mình tầm hai, ba bước, như vậy mới thật là khó, khi đại sư đang muốn sử dụng Kim Cương Bàn Nhược Chướng, chỉ nghe thiếu niên kia thân hình đột nhiên rút lên, từ trên không trung cấp tốc xoay quanh, chuyển động bốn vòng tròn, càng chuyển càng cao, chuyển hướng, nhẹ nhàng linh hoạt lui ra mấy trượng bên ngoài.

Chúng tăng nhìn đến ngây người, nếu không có hôm nay tận mắt nhìn thấy, quyết không tin thế gian có người khinh công cao siêu như vậy.

Không Nghiệp cũng trong tâm dao động thần trí, trợn mắt mồm, nhìn không được niệm một câu A Di Đà Phật, rồi hỏi:

– Tiểu thí chủ cùng Vi Bức vương là đồng xuất từ một mạch sao?

Trương Siêu Quần giật mình, biết Không Nghiệp bị khinh công phái Cổ Mộ của mình khuấy phục, không nhìn được mỉm cười trả lời:

– Vi Bức vương khinh công hơn xa vân bối.

Đang khi nói chuyện, Không Nghiệp lần nữa phóng người bay lên, lần này, Trương Siêu Quần không còn có nhượng bộ, vừa rồi hẳn đã xem 36 chiêu Long Trảo Thủ nhìn rõ ràng, không có phát hiện có sơ hở gì, trong lòng thầm bội phục, đúng là nghĩ không ra mình có loại võ công nào khắc chế, nhưng hẳn là đặc công học được kỹ xảo thuật cận chiến, trong đó các chiêu số, đã trải qua vô số cao thủ cải tiến, thậm chí tại là nghiên cứu từ trong mấy vì tinh tiến hành qua cải tiến, sở học quyền kỹ của hẳn đã qua trong thế giới này, vẫn chưa bị nội thuật cận chiến của hẳn đã có, Trương Siêu Quần không nghĩ nhiều nữa, thi xuất thuật cận chiến, cùng Long Trảo Thủ của đại sư Không Nghiệp đối công.

Không Nghiệp thấy hẳn không còn dùng khinh công bay loạn nữa, vừa mừng vừa lo, trực tiếp đối mặt, đem 36 đường Long Trảo Thủ thi triển bén nhọn vô luân, hai người dường như là liều mạng, chiêu thức đều là nhanh đến mức cực hạn, thuật cận chiến Trương Siêu Quần vốn là tinh luyện ngắn gọn, không có chút nào múa thế đẹp đẽ, mà trọng yếu là khắc địch chế thắng làm quan trọng, hai người trong nháy mắt bên trong đã đấu qua mười mấy hiệp.

Chúng tăng được mở rộng tầm mắt, trừ những tên cao thủ hạng nhất ra, số người còn lại, càng là hoa mắt, nhìn không rõ, chỉ cảm thấy một cái bóng vàng, một cái bóng trắng, lúc ẩn lúc hiện, nội lực khuấy động tán ra, phát ra đóa người tiếng vang, bọn họ chẳng ai ngờ rằng thiếu niên này lại có võ công cao cường như thế, vừa rồi tên tăng nhân trắng kiện kia bị Trương Siêu Quần một quyền đánh ngã càng là sợ hãi, trong lòng ý biết được, nếu là thiếu niên thật muốn đưa hẳn vào tử địa, thì mình đã sớm chết.

Quyền qua cước lại, liên tiếp khoái công hơn một trăm chiêu, hai người đột nhiên tách ra, riêng phần Trương Siêu Quần thối hậu tầm mười bước rồi đứng vững.

Chúng tăng ai cũng không có nhìn rõ ràng là ai thắng, là ai bại, từng người nghen hóng nhìn trần trời, lặng ngắt như tờ, chỉ thấy Trương Siêu Quần ung dung coi như không có chuyện gì xảy ra cả, còn Không Nghiệp đại sư thì cau mày nghĩ ngợi, hiển nhiên là đã lép vế hơn đối thủ rồi.

– Tiểu thí chủ nội lực quá mạnh, cao hơn lão nạp một bậc, quyền thuật thì càng là ngắn gọn nhưng hữu hiệu, mặc dù thiếu đi nét phiêu dật mỹ cảm, nhưng ra chiêu cực kỳ nguy hiểm, tinh diệu, lão nạp bại phục.

Trương Siêu Quần nói:

– Không Nghiệp đại sư, nếu bàn về võ công, vân bối kém xa đại sư, chỉ là do vân bối ở bên trong tu vi nội lực hơi mạnh hơn một chút thôi, chúng ta trận này, xem như ngang tay.

Chúng tăng nghe được ngây người, nhưng bọn họ cũng nhìn ra được, thiếu niên này là đang giữ mặt mũi cho Thiếu lâm của bọn họ, trong lòng cũng đứng là sinh ra mấy phần hảo cảm với hẳn.

Không Nghiệp khen:

– Nội công của tiểu thí chủ cùng bản phái không có gì sai biệt, lại thêm tinh thâm, nhất định cùng với bản phái sâu xa có chút mối quan hệ, không biết có thể cho biết lão nạp biết qua sư thừa?

Trương Siêu Quần cười nói:

– Văn bói là đệ tử của phái Võ Đang, họ Trương tên Siêu Quần.

Lời vừa nói ra, chúng tăng giật mình, Không Nghiệp cũng là mừng ra mặt, nguyên lai là đại sư lo lắng thiếu niên này chính là người trong Ma Giáo, tai nghe thấy hẳn tự nhận là đệ tử Võ Đang, nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói:

– Thì là tiểu thí chủ là người trong đồng đạo, tiểu thí chủ nội lực cáo thâm như thế, Võ Đang lục hiệp bên trong không ai có thể làm đến sư phụ ngươi, hẳn là đệ tử của Trương chân nhân sao?

Trương Siêu Quần chấp tay, nói:

– Đại sư đoán đúng, gia sư chính là Trương Tam Phong.

Không Nghiệp gật đầu nói:

– Trách không được Trương thí chủ võ công như thế, thì ra đúng là đồ đệ Trương chân nhân, lão nạp thua ngươi, tuyệt không uống.

Trương Tam Phong trong võ lâm uy vọng cực cao, nếu bàn về bói phận, Tứ Đại Thần Tăng đều còn phải gọi Trương Tam Phong là sư bá, Không Nghiệp thua ở trong tay đệ tử của Trương chân nhân, đúng là tuyệt không cần quan tâm.

Không Nghiệp lại nói:

– Trương thí chủ sau không đi đến phía trước giúp đỡ, tới nơi này làm gì?

Trương Siêu Quần nói:

– Văn bói vốn là tới cứu người ở trong phòng nghị sự này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Cuộc Chiến Đỉnh Quang Minh (4)

Không Nghiệp ngạc nhiên nói:

– Trương thí chủ đã là đệ tử Võ Đang, đều chúng ta phải làm lần này là đến vây quét Ma Giáo yêu nghiệt, thì chủ như thế nào ngược lại là muốn cứu bọn họ? Chẳng lẽ đây là chủ ý của Trương chân nhân sao?

Trương Siêu Quần nói:

– Đây cũng không phải, văn bói đã có hơn ba năm không gặp lại lão nhân gia. Văn bói không muốn cùng đại sư xung đột, xin mời đại sư tránh ra một bên!

Không nghiệp cau mày nói:

– Trương thí chủ không thể sai lầm, chuyện của Ma giáo, tốt nhất là không quản đến mới tốt a.

Trương Siêu Quần nói:

– Về chuyện này, ở bên trong có sự hiểu lầm cực lớn, Lục Đại phái cùng với Minh Giáo, thật ra cũng không có nhiều oán cừu sâu nặng, nhưng tại vì toàn là bị người âm thầm xúi giục, từ đó mới có chuyện, người này trăm phương ngàn kế chuẩn bị hơn ba mươi năm, ngay cả Không Kiến thần tăng của quý phái cũng là bị người này âm mưu hãm hại mà chết.

Lời hẳn vừa nói ra, Không Nghiệp cùng chúng tăng đều là kinh ngạc đến sửng sờ, Không Nghiệp run giọng nói:

– Không Kiến sư huynh, không phải... là bị Kim Mao Sư Vương Tà Tồn hại chết hay sao?

Trương Siêu Quần lắc đầu:

– Kim Mao Sư Vương Tà Tồn cũng là người đáng thương, tiền bối bị người lợi dụng, văn bói hiện tại không có thời gian cùng đại sư giải bày, tóm lại chuyện uẩn khuất bên trong này văn bói đã biết, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho việc bắt hãm chứng minh, xin đại sư để cho văn bói vào trong đi!

Không Nghiệp chần chờ một chút nói:

– Trương thí chủ, nếu như thí chủ tin lão nạp, lão nạp dùng tính mệnh đảm bảo, tất cả người ở bên trong đều sẽ không có việc gì, chỉ cần những lời vừa nói của thí chủ là sự thật, lão nạp sẽ đem bọn họ giao cho thí chủ.

Trương Siêu Quần ngoài ý muốn nhìn lão hòa thượng này một chút, không nghĩ tới tại sao Không Nghiệp dễ dàng tin tưởng vào mình.

Do dự một chút, chấp tay nói:

– Đại sư, bằng hữu tương giao đáng quý là ở mức độ thông hiểu với nhau, mặc dù chúng ta niên kỷ chênh lệch cách xa, nói quá mức đường đột, vẫn bởi cũng tin lời đại sư.

Không nghiệp mỉm cười gật đầu, Trương Siêu Quần hướng về chúng tăng ôm quyền, quay người mà đi.

Mới đi ra khỏi mấy bước, chợt thấy cách đó không xa phòng ốc ánh lửa ngút trời, Trương Siêu Quần cả kinh, quay đầu lại hỏi:

– Đại sư, như thế nào mà nhà cửa đều bốc cháy tới như vậy?

Không nghiệp mờ mịt lắc đầu nói:

– Lão nạp cũng không biết.

Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, lại nhìn thấy ở góc khác cũng thế lửa hừng hực, Trương Siêu Quần vừa tức vừa giận, bọn họ tự khoe là danh môn chính phái, vọt tới Quang Minh đỉnh giết người không tính, còn muốn phóng hỏa! Việc này càng cường đạo thổ phỉ thì có cái gì phân biệt!

Trương Siêu Quần trở hằm hằm nhìn Không Nghiệp, quát:

– Khá lắm lòng dạ từ bi phái Thiếu Lâm, khá lắm tự cho là hiệp nghĩa phái Võ Đang, giết hết người còn muốn phóng hỏa!

Không nghiệp ngơ ngác nói:

– Cái này... cái này... lão nạp đúng là không biết a!

Trương Siêu Quần nghiêm nghị nói:

– Hành vi cường đạo bức này tự xưng danh môn chính phái! Ta hỏi các người, Minh Giáo có khi nào làm qua chuyện diệt người ta cả nhà, rồi đốt nhà phóng hỏa? Phái Thiếu Lâm người chết thì không bắt được tận tay là do Minh Giáo làm, phái Võ Đang có tam hiệp Du Đại Nham bị đá thương cũng không thấy tận mặt kẻ ám hại, lại liền cứ muốn diệt toàn bộ Minh Giáo giết rất nhiều người không nói, còn muốn hủy đi trăm năm cơ nghiệp của người, đừng nói những sự tình này đều là do người kia âm thầm mưu đồ, cùng với Minh Giáo không có quan hệ trực tiếp, mà nếu như thật sự là Minh Giáo làm, cũng không thể đuổi cùng diệt tận như thế! Các người cứ nói cái gì chúng sinh bình đẳng, toàn mẹ nhà hấn là cái đánh rắm! Chẳng lẽ bọn họ đều đáng chết sao? Trong tay bọn họ có nhuộm máu tươi, nhưng các người người nào mà không có? Chỉ sợ trên tay các người, máu càng nhiều hơn không biết bao nhiêu!

Trương Siêu Quần càng nói càng giận, bước nhanh đến phía trước, một chưởng hướng Không Nghiệp đánh tới, Không Nghiệp nét mặt đầy đau khổ áy náy, không hề ngăn cản, Trương Siêu Quần dưới cơn thịnh nộ xuất thủ, đã dùng đến tám chín thành công lực, thẳng tới trong nháy mắt khi chưởng lực vừa chạm trúng thân thể Không Nghiệp, hấn đột nhiên kinh ngộ, rút chưởng lực lui về...

Hai người đồng thời rên khẽ một tiếng, Không Nghiệp như điều đứt dây bay ra bên ngoài mấy trượng, chân lão đảo, rồi cũng đứng vững, trong miệng máu tươi phun ra, Trương Siêu Quần lui lại hai bước, sắc mặt trắng bệch, hấn vừa rồi vận công thu hồi lại sáu thành công lực, trong thân thể không có chút nào phòng bị, dưới tình huống này, bị chưởng lực phản ngược lại giống như bị đánh trúng chưởng, lần này Trương Siêu Quần chịu nội thương còn vượt xa Không Nghiệp, ngũ tạng lục phủ của hấn giống như là bị ép đến lệch cả vị trí.

Chúng tăng nhìn thấy Không Nghiệp thụ thương, một loạt tiến lên, ngay lập tức Không Nghiệp lớn tiếng quát dừng lại, Trương Siêu Quần thu hồi nội lực lại kịp lúc, Không Nghiệp như thế nào không biết, hấn ta tình nguyện tự tổn thương thân thể mình, cũng vì không muốn đá thương mình.

– Tất cả dừng tay! Nếu không có Trương thí chủ lưu tình, lão nạp đã chết! Chúng ta đi thôi!

Hấn đi đến bên cạnh Trương Siêu Quần, khom lưng, từ trong ngực lấy ra một viên dược hoàn đen nhánh, đặt ở bên cạnh Trương Siêu Quần dưới mặt đất, nói:

– Đây là đại hoàn đan bản phái, trị liệu nội thương rất hữu hiệu.

Thở dài một tiếng, liền đem người rời đi.

Trương Siêu Quần chân khí hỗn loạn, nhẫn nhịn thể nội thiên giang đảo hải khó chịu, đem viên đại hoàn đan kia nuốt xuống, chỉ một lúc sau, đan điền ấm áp dễ chịu, thật là có hiệu quả, rất nhanh một lúc sau Trương Siêu Quần nội lực liền khôi phục lại.

Từ dưới đất đứng lên, hướng phòng nghị sự bước đi.

Lúc này, các dãy nhà cửa của tổng đàn trên núi Quang Minh đỉnh đã có tới một phần tư bị đốt thành tro bụi, mùi khét bay ra tràn ngập, xa xa lối vào

Quang Minh đình, hỗn loạn nghe không được thanh âm gì, Trương Siêu Quần giật mình, chẳng lẽ, người Lục Đại phái đã bắt đầu từ dưới núi đánh lên sao? Làm gì mà lại nhanh thế!

Đi vào phòng nghị sự, ở bên trong, thấy Dương Tiêu cùng Vi Nhất Tiểu ngồi đối diện nhau, bốn chường kẻ sát, trên mặt hai người lúc xanh lúc đỏ đan xen, xem ra là đang dùng công lực hỗ trợ để xua tan Huyền Âm chỉ của Thành Côn, Ngũ Tán Nhân nội lực hơi kém hơn, nên vẫn còn uể oải suy sụp ngồi hoặc nằm.

Thấy Trương Siêu Quần tiến đến, Chu Điền lớn tiếng kêu lên:

– Trương thiếu hiệp, vừa mới ở bên ngoài cùng lão hòa thượng Thiếu Lâm nói chuyện, chúng ta đều nghe qua được, ta họ Chu, thật bội phục người!

Trương Siêu Quần giật mình, hỏi:

– Huynh là...?

Chu Điền trả lời:

– Ta gọi Chu Điền! Trương thiếu hiệp, người nói có đạo lý, nếu có giết những người kia, nhưng cũng chỉ là có mấy người mà thôi, bọn hán Lục Đại phái lại giết chúng ta biết bao nhiêu? Mẹ nhà hán, cái này gọi là đạo lý cái gì!

Trương Siêu Quần nhìn y nói:

– Chu huynh, tại hạ chỉ thật lòng mà nói, yên tâm đi, Trương Siêu Quần ta có còn một hơi thở, cũng không thể để cho bọn họ đã thương tất cả mọi người. Thành Côn tên này trăm phương ngàn kế mưu đồ hãm hại Minh Giáo, chính là muốn để Minh Giáo cùng Lục Đại phái sống mãi chết sống với nhau, hôm nay Lục Đại phái vây công Quang Minh đình, đó là điều mà y muốn nhìn thấy, chúng ta quyết không thể để cho tên này đạt được mục đích, bây giờ để tại hạ chữa thương cho mọi người.

Lãnh Khiêm liền nói:

– Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được.

Chu Điền đếm lấy ngón tay, nói:

– Lãnh Khiêm tiên sinh, người thường ngày chỉ nói tới năm chữ! Thế sao hôm nay lại nói dư ra bốn chữ rồi?

Trương Siêu Quần đi đến phía sau Dương Tiêu, khoanh chân ngồi xuống, song chường đặt sau lưng y, một làn hùng hậu Cửu Dương Chân Khí cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể, không đến thời gian uống cạn tuần trà, Dương Tiêu cất cao giọng nói:

– Trương thiếu hiệp, có thể tốt hơn rồi!

Trương Siêu Quần thu hồi song chường, mỉm cười, lập tức đi đến phía sau Vi Nhất Tiểu, cứ theo nếp mà làm, rồi đến Lãnh Khiêm... Không lâu, toàn bộ quần hào Minh Giáo đều là nội công phục hồi.

Trương Siêu Quần hao phí không ít nội lực, lúc này bên trong đan điền chỉ còn lưu lại tầm hai, ba phần nội lực, nhưng trong thời gian ngắn ngủi, xua tan Huyền Âm chỉ, cũng xem như là nhờ công lao của Căn Khôn Đại Na Di cùng với Cửu dương Thần Công.

– Các vị công lực bây giờ đã có năm thành công lực khôi phục, tại hạ có một câu muốn nói, khẩn cầu các vị có thể nghe ta một lời.

Quần hào liếc mắt một cái lẫn nhau, mọi người đều đồng thời hạ bái thi lễ, Dương Tiêu nói:

– Trương thiếu hiệp hôm nay đối với Minh Giáo đại ân, Dương Tiêu khắc ân trọng tâm khảm, nếu như sau này qua chiến trận này mà còn có thể sống lấy, nhất quyết phụng bồi Trương thiếu hiệp lên làm giáo chủ Minh Giáo!

Ngũ Tán Nhân cùng Vi Nhất Tiểu cùng kêu lên kinh ngạc, chẳng ai ngờ rằng Dương Tiêu lại sẽ nói ra lời này đến, bọn họ đích xác là cực kỳ cảm kích Trương Siêu Quần viện thủ, nhưng nói đến việc để cho hán ngồi lên chiếc ghế giáo chủ của Minh Giáo, thì là ai cũng không nghĩ đến, quần hào hai mặt nhìn nhau, ngạc nhiên đến sững sờ, Chu Điền gấp gáp, nói:

– Dương Tiêu, đây là ý gì? Vị trí giáo chủ Minh Giáo của chúng ta há có thể tự tiện giao cho đệ tử Võ Đang đến ngồi? Trương thiếu hiệp đối với chúng ta có ân như núi, nhưng tình thế trước mặt cực kỳ hệ trọng, cũng không thể nói qua loa như vậy được!

Chu Điền nổi danh nói chuyện bừa bãi, những người còn lại trong Ngũ Tán Nhân đều là biết rõ, nhưng lời nói này của y lại cực kỳ có lý, cho nên tất cả đồng đều gật đầu.

Trương Siêu Quần cũng không nghĩ tới Dương Tiêu sẽ nói ra lời như thế này, nên vội vàng nói:

– Dương tá sử, tại hạ là đệ tử Võ Đang, làm sao có thể nào đảm nhiệm chức giáo chủ Minh Giáo? Việc này nói qua liền coi như xong, không cần thiết phải nhắc lại.

Dương Tiêu xoay người lại, nhìn Trương Siêu Quần cười một tiếng, nói:

– Trương thiếu hiệp, Càn Khôn Đại Na Di người đã tu luyện tới tầng thứ năm rồi phải không?

Mọi người đều kinh hãi, ngó lấy Dương Tiêu, rồi quay qua nhìn Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần mặt hiện lên xấu hổ, nói:

– Tại hạ ngẫu nhiên tình cờ xem được tâm pháp Càn Khôn Đại Na Di, tò mò, thí luyện một phen, nào ngờ bất tri bất giác liền tu luyện đến tầng thứ năm.

Chu Điền lớn tiếng nói:

– Trương thiếu hiệp, người thật là luyện được tâm pháp Càn Khôn Đại Na Di của bản giáo sao?

Dương Tiêu giải thích:

– Trong lúc Trương thiếu hiệp dùng nội lực chữa thương cho Vi huynh, ta nhìn thấy trên mặt lúc đầu tiên là tái nhợt vừa hiện lại ửng, lập tức biến thành màu huyết hồng, trong lòng đã là sinh nghị, theo sau đó sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, trong nháy mắt liên tiếp biến đổi đến bốn lần, đây không phải là Càn Khôn Đại Na Di thì là cái gì?

Người người kinh nghi bất định, vừa rồi trong lúc chữa thương, mọi người đều là ngưng thần vận công, ai cũng không có nhìn thấy.

Dương Tiêu lại nói:

– Năm xưa Dương giáo chủ để mắt đến ta, từng truyền qua cho ta thần công Càn Khôn Đại Na Di kia. Ta luyện hơn mười năm, cũng chỉ luyện đến tầng thứ 2 mà thôi, khi luyện tiếp tục, thì toàn thân chân khí như muốn vỡ đầu mà thoát ra, bất luận như thế nào, cũng không cách nào khắc chế. Trương thiếu hiệp có thể trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt 4 lần, đó là luyện đến tầng thứ 5, Dương giáo chủ từng nói, trong bản giáo lịch của các vị giáo chủ, lấy đời thứ 8 là Chung giáo chủ thì võ công cao nhất, nghe nói có thể đem ‘Càn Khôn Đại Na Di’ thần công luyện đến tầng thứ năm, nhưng vừa luyện thành thì bị tẩu hỏa nhập ma bỏ mình, từ đó về sau, không có người nào luyện đến qua tầng thứ 4.”

Chu Điền líu lưỡi nói:

– Khó luyện như thế sao?

Thiết Quan đạo nhân nói:

– Nếu không khó như thế, thì làm sao gọi ‘Càn Khôn Đại Na Di’ là hộ giáo thần công của Minh Giáo được?

Những người này trong Minh Giáo đều là cao thủ võ học, đối với “Càn Khôn Đại Na Di” thần công là nghe ngóng đã từ lâu, từ trước đến nay đều mong lấy được, bởi vậy một khi đề cập đến vấn đề này, biết rõ trên Quang Minh đỉnh là cường địch vây quanh, nhưng vẫn nhìn không được bàn tán mấy câu.

Dương Tiêu nói:

– Ta từng nghe Dương giáo chủ nói qua, Càn Khôn Đại Na Di thần công dựa theo nguyên tắc chính là tại xáo trộn một cương một nhu, một âm một dương càn khôn nhị khí, cho nên trên khuôn mặt lúc sử dụng hiện ra thần sắc màu xanh đỏ, chính là do máu trong cơ thể rơi xuống, chân khí biến hóa chỉ tương. Nghe nói lúc luyện tới tầng thứ 6, toàn thân đều có thể là chợt đỏ chợt xanh, nhưng khi đến tầng thứ 7, âm dương nhị khí chuyển đổi không còn phân biệt được, ngoại hình bên trên cũng không còn nhìn ra biểu hiện màu sắc nữa.

Trương Siêu Quần nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng hần hĩ, đợi ngày sau có cơ hội đem Cửu dương chân kinh tất cả đều tập luyện hoàn tất, rồi lại luyện đến tầng thứ 6 của Càn Khôn Đại Na Di, tầng thứ bảy thì là không thể luyện.

Hắn biết, năm đó cao nhân sáng tạo ra tâm pháp Càn Khôn Đại Na Di, chính mình cũng không có hợp thành đến tầng thứ 7, cái gọi là tầng thứ 7 này, là do vị cao nhân đó chỉ bằng vào ý nghĩ viễn vông mà viết sai, chỉ tốt ở bề ngoài, khi ngộ nhập thì lạc lối, nếu như cứ muốn ngoan cố tập luyện, đến cuối cùng nhất thì sẽ tẩu hỏa nhập ma, nếu không bị điên đại si ngốc, thì toàn thân cũng tê liệt, thậm chí tự tuyệt kinh mạch mà chết.

Dương Tiêu lại nói:

– Trương thiếu hiệp, Càn Khôn Đại Na Di tầng thứ 1, nếu như thiên tư thông minh, ngộ tính cao, cũng phải tập luyện 7 năm mới có thể luyện thành, nếu như ngộ tính hơi thấp một chút, phải cần đến mười mấy năm, tầng thứ 2 cũng là như vậy, Trương thiếu hiệp bất quá mới tầm 20 tuổi, coi như cho là vừa sinh ra tới lúc luyện tập, cũng nhiều nhất luyện đến tầng thứ 3, vậy thì làm sao có thể luyện đến tầng thứ 5? Trong này, có cái gì bí mật sao?

Dương Tiêu hỏi về vấn đề này, chung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ, người trong Minh giáo, ai mà đối với Càn Khôn Đại Na Di lại không quan tâm tới? Nghe Dương Tiêu nói như vậy, ai cũng muốn biết duyên cớ trong đó.

Trương Siêu Quần cười nhạt một tiếng, nói:

– Tại hạ đúng là không biết, cũng cảm thấy kỳ quái, phía trên tấm da dê kia viết, đúng là cùng với lời nói của Dương tả sử không khác nhau chút nào, chỉ là lúc ta luyện tầng thứ 1, ngay cả một thời gian uống cạn chung trà đã xong, luyện được đến tầng thứ năm, cũng bất quá là mới có hai canh giờ, nhưng

đến tầng thứ sáu, học được rất là gian nan khó khăn, cho nên không có dám luyện tiếp.

Dương Tiêu như có điều suy nghĩ, gật đầu không ngừng, nói:

– Trương thiếu hiệp, bản giáo cả mấy trăm năm cũng không ai luyện Càn Khôn Đại Na Di đến tầng thứ 5, Dương giáo chủ mình giáo sau khi bất hạnh qua đời, thì trong Minh Giáo chia năm xẻ bảy, huynh đệ trong giáo đi thì phiêu dạt tứ tán, có người lập môn hộ riêng mình cũng có, đã thế còn vì chức giáo chủ tranh nhau đến người chết, ta sống i cũng có, cho dù là ta Dương Tiêu, cũng đã từng ngấp nghé qua chức vị giáo chủ, nhưng Dương Tiêu đức mỏng, không đủ năng lực để phục chúng, nếu như Trương thiếu hiệp có thể giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn này, Minh Giáo từ trên xuống dưới, còn có ai là không phục?

Trương Siêu Quần nghe qua lại nói:

– Dương tả sứ, Vi Bức vương, chư vị, tại hạ Trương Siêu Quần giúp các người, không phải là để cầu vị trí giáo chủ Minh Giáo, mà là kính trọng các người đều là hán tử nhiệt huyết, Minh Giáo tuy bị người trong chính phái coi là Ma giáo, cũng là do bị hiểu lầm vì Thành Côn âm mưu chia rẽ, các người cùng triều Nguyên đối kháng, đó là vì giải cứu vạn dân trong con dâu sôi lửa bỏng, còn những nhân sĩ chính phái kia, tự cho là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, giải cứu mấy cô nhi quả phụ, thì đã xem như danh môn chính phái, đó bất quá là tiểu nghĩa, mà các vị, lại là đại nghĩa! Tự xưng là đại hiệp cùng thổi phồng lẫn nhau, cho nên đại hiệp bây giờ nhiều như cá diếc sang sông, nhưng có thể chân chính đảm đương danh xưng hiệp khách, thì rải rác chỉ vài người là có thể nêu danh được, chư vị vì nước vì dân, đỉnh thiên lập địa, dũng mà không sợ, tại hạ Trương Siêu Quần nếu không giúp các người, thì còn đi giúp ai? Đây là người vì hiệp nghĩa ứng phó với nhau, cái chức giáo chủ Minh Giáo của chư vị, tại hạ không có dám làm! Nếu như Dương tả sứ còn muốn nói nữa, vậy Trương Siêu Quần ta có khác gì là tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà đạt được! Nếu cứ bắt ép, tại hạ sẽ lập tức vỡ mộng rồi đi!

Mọi người vẻ mặt tràn ngập cuộn cuộn sĩ khí, nhưng trong mắt thần thái rất trầm tĩnh, chỉ có Bành Oánh Ngọc trong mắt đã là xúc động lệ ra quanh tròng.

Trương Siêu Quần thấy lời nói này đã có hiệu quả, không khỏi âm thầm đắc ý, trong lòng thầm nghĩ:

“Đại gia ta hiểu được các Càn Khôn Đại Na Di, lại cho các người nhân tình lớn như thế này, các người dám có ý qua sông đoạn cầu sao? Khi các người muốn hủy cầu, chỉ sợ đến lúc đó Ngũ Hành Kỳ và những người còn lại đều không phục, khi đó ta niềm hy vọng cuối cùng của mọi người, chức vị giáo chủ cứ theo chiều hướng đó phát triển, làm gì có cửa cho kẻ nào có tâm ma?”

– Các vị đều đã khôi phục được phần nào công lực rồi, chúng ta lập tức đi ra ngoài, vạch trần âm mưu Thành Côn, hy vọng cùng Lục Đại phái hòa giải, sau này vì tương lai đại nghiệp kháng Nguyên mà tăng thêm sự trợ lực.

Bành Oánh Ngọc lớn tiếng nói:

– Không thể tính trước được điều gì, ta đã sớm nói rồi, chỉ bằng vào thực lực của Minh Giáo chúng ta, quân Mông Cổ là đuổi không được, tổng lực cần phải liên lạc khắp anh hùng hào kiệt thiên hạ, đồng loạt động thủ, mới có thể thành công, sự đệ của ta Chu Tử Vượng, năm xưa khởi sự tạo phản, oanh oanh liệt liệt thanh thế bức này, đến sau cùng vẫn là thất bại thảm hại, không phải là vì không có sự ngoại viện sao? Nếu như Trương thiếu hiệp có thể thống lĩnh chúng ta cùng thiên hạ hào kiệt liên thủ đối kháng với triều đình nhà Nguyên, Trương thiếu hiệp, vì sao lại không chịu làm giáo chủ Minh Giáo?

Thuyết Bất Đắc cũng nói:

– Trương thiếu hiệp, người luyện được đến tầng thứ 5 Càn Khôn Đại Na Di, không làm giáo chủ chúng ta thì muốn làm cái gì? Chính người cũng nói, hiệp chỉ đại giả, vì nước vì dân, chẳng lẽ người chỉ là ngoài miệng nói cho qua mà thôi sao?

Ngũ Tán Nhân hết người này tới người kia đều hùng tâm, lập chí phải thật lớn làm một phen sự nghiệp.

Trương Siêu Quần thấy bọn họ nhiệt huyết sôi trào, hào tình tráng chí, cũng không nịn được vì bọn họ nhận thấy, lớn tiếng nói:

– Chư vị nói cũng đúng, tại hạ cũng không thể chỉ nói ngoài miệng, tương lai nếu các vị khởi sự, đừng quên gọi tại hạ! Tại hạ Trương Siêu Quần sẽ ổn thỏa toàn lực ứng phó với quân Nguyên, quyết không chối từ.

Quần hùng thấy hân trước nhau gì cũng không chịu nhận chức giáo chủ, cũng đành phải thôi, việc trước mắt cũng không được chậm trễ, đồng loạt cùng nhau đi ra ngoài.

Từ trong phòng nghị sự đi ra, Chu Điền thấy chung quanh có không ít phòng ốc bị thiêu hủy, cả giận mắng:

– Con bà nó, làm quá đáng!

Dương Tiêu nói:

– Chu Điền, đừng hồ ngôn loạn ngữ nữa, không phải mới vừa nói tốt sao? Đợi cho Trương thiếu hiệp ra mặt vạch trần âm mưu Thành Côn, người đừng có làm hồng chuyện, nếu như bọn họ không nghe, chúng ta lại liều mạng với bọn họ cũng không muộn.

Chu Điền xưa nay đối Dương Tiêu không chịu phục, nhưng xảy qua chuyện vừa rồi, cũng biết, Quang Minh đình sở dĩ có chuyện bị đốt như ngày hôm nay, toàn là bởi vì giáo đồ không đoàn kết, cũng vì tranh giành đoạt vị chức giáo chủ, nên lập tức ngậm miệng không mắng thêm.

Bọn họ một đường đi ra ngoài, phòng ốc bị phá hủy, thi thể nằm ngổ ngáp nơi trên đất, vô cùng thê thảm, ngay cả Lãnh Khiêm xưa nay đạ bạc thanh

lãnh người cũng phải nắm đấm siết thật chặt.

Trương Siêu Quần nhìn thần sắc bọn họ, trong lòng khẽ thở dài, hướng Dương Tiêu nói:

– Các vị, nếu lát nữa chúng ta đụng phải người lục đại phái, thì phải làm như thế nào đây?

Dương Tiêu rù xuồng lòng mày nói:

– Nếu như theo thông thường thì Dương mỗ nhất định phải xông đến giết người của Lục Đại phái một con chó gà cũng không tha. Ai...

Trương Siêu Quần lại nhìn quai những người khác, Chu Điền nghiêng răng nghiêng lợi, Vi Nhất Tiểu diện mục hung ác nham hiểm, Lãnh Khiêm sắc mặt như băng sương, Thiết Quan đạo nhân hai mắt như muốn phun lửa, Thuyết Bất Đắc cùng Bành Oánh Ngọc thì là sắc mặt đau thương.

– Nếu mọi người tin được tại hạ, thì từ từ để tại hạ ra mặt điều giải, có thể được hay không?

Đám người do dự, Thuyết Bất Đắc cùng Bành Oánh Ngọc nhìn nhau, rồi nói:

– Trương thiếu hiệp, nếu như điều giải bất thành, Minh Giáo cùng Lục Đại phái xảy ra giao tranh, người sẽ đứng về phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Cuộc Chiến Đỉnh Quang Minh (5)

Trương Siêu Quần chém đỉnh chặt sắt nói:

– Dương nhiên là đứng về phía Minh Giáo!”

Quần hào nhẹ nhàng mừng vui khôn siết.

Đi đến đường xuống núi Quang Minh đỉnh, chỉ có hai người đệ tử trẻ tuổi của phái Võ Đang trấn giữ, hai tiểu đạo sĩ thấy có người đi tới, nhân số đông đảo, không khỏi khiếp đảm, tay cầm trường kiếm, run lay bầy, không dám lên trước.

Trương Siêu Quần bọn người đi qua được, cũng không ai xuất thủ, Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu cùng Ngũ Tán Nhân đều khinh thường không cùng hậu bối động thủ, hai tên tiểu đạo sĩ trơ mắt ngó lấy bọn họ đi qua, hai mặt nhìn nhau không dám nói lời nào.

Đường trở ra Quang Minh đỉnh, ven đường không người, nhưng khi đi được vài dặm, bỗng nhiên nhìn trên mặt đất đất thi thể, có tăng có tục, nhưng đại đa số đều là giáo đồ Minh Giáo, đao gãy kiếm nát, tàn chi thịt nát, máu tươi đỏ thẫm, có thể thấy được tình hình chiến đấu kịch liệt như thế nào, Trương Siêu Quần nhìn thấy mà trong lòng cũng nháy loạn, cũng không phải sợ hãi nhìn thấy trường hợp như vậy, mà là hấn lo lắng Dương Tiêu cùng bọn người sẽ nhện không được.

Đi vội gần nửa canh giờ, xa xa, đã nghe thanh âm binh khí tương giao, “bình bình, bang bang” cực kỳ ác liệt, bọn người Dương Tiêu đều là kích động, nhưng bất quá, bọn họ cũng chỉ là mới khôi phục năm thành nội lực, Ngũ Tán Nhân thì chỉ khôi phục lại được bốn thành, còn Trương Siêu Quần, bởi vì chữa thương cho bọn họ, nội lực trong cơ thể cũng chỉ còn lại có hai ba thành.

Di chuyển qua một cái khe núi, bắt gặp một vùng bình nguyên lớn, đông nghịt đứng đầy người, phía tây nhân số khá ít, tám, chín phần trên người máu me đầm đìa, ngồi hoặc nằm, đó là khu vực của giáo đồ Minh Giáo một phương, nhân số rất đông thủ chia sáu hướng còn lại, xem ra thì Lục Đại phái đều đã đến đông đủ! Bọn họ đã phong bế toàn bộ đường đi, giữa sân đang có hai người đang đánh nhau, chưởng phong vu vù, uy lực xa tán ra đến mấy trượng có hơn, hiển nhiên đều là tuyệt đỉnh cao thủ, hai người thân hình chuyển động, đánh nhau cực nhanh.

Trương Siêu Quần đang muốn tiến lên, Dương Tiêu bỗng nhiên đem hấn ngăn lại, nói:

– Trương thiếu hiệp, người vừa rồi chữa thương cho chúng ta, hao tổn nội lực rất nhiều, không ngại thì điều tức khôi phục, chúng ta mấy người cũng còn có thể kéo dài trận chiến.

Trương Siêu Quần nhìn phía trước tình hình, nghiêm mặt nói:

– Dương tá sử, Vi Bức vương, các vị Ngũ Tán Nhân, tại hạ mặc dù không phải người trong Minh Giáo, có một lời bẩm báo, mặc dù đối các vị có vẻ là bất kính, nhưng xin mọi người nhất định phải nghe!

Thấy mọi người gật đầu, hấn mới nói:

– Dưới tình thế trước mắt, mọi người cũng nhìn thấy, không thể nhất thời chi dừng, cùng với bọn họ liều mạng, Lục Đại phái tự xưng là là danh môn chính

phái, sẽ có nhiều cổ ky, xem ra trong sân thi Bạch Mi Ứng Vương Hân lão tiền bối, mọi người phải ép buộc ở bọn, nhất là hòa thượng phái Thiếu Lâm phải đơn đả độc đấu, bọn họ sợ nhất người khác nói bọn họ không công chính, nắm bắt lấy nhược điểm này của bọn họ, chờ một chốc tại hạ lập tức đến hỗ trợ!

Dương Tiêu cười nói:

– Trương thiếu hiệp quả nhiên am hiểu sâu những nhược điểm cái gọi là danh môn chính phái, ta đã biết.

Trương Siêu Quần cười nhạt một tiếng, đi đến một bên, khoanh chân ngay tại chỗ, vận công điều tức....

Trương Siêu Quần lúc đầu còn có nghe được tiếng của Dương Tiêu cùng Lục Đại phái đối đáp, chẳng mấy chốc hắn đã tiến vào cảnh giới hồn nhiên vong ngã, thân mang Ngọc Nữ Tâm Kinh, Cửu Dương Chân Kinh cùng Càn Khôn Đại Na Di ba loại tuyệt thế kỳ công, ngay cả hân chính mình cũng không biết, ba môn tuyệt thế võ công này đã hỗ trợ lẫn nhau, khiến cho nội lực của hắn đã vượt qua nguyên tắc bên trong Trương Vô Kỵ, ngọc nữ tâm kinh làm nội lực của hắn cơ sở, tại tập luyện Cửu dương chân kinh sau, công lực của hắn đã là tăng lên rất nhiều so với mấy ngày trước vừa luyện được Càn Khôn Đại Na Di, nội lực cực thâm hậu, tăng trưởng lên gấp bội, lúc này, hắn so nguyên tắc bên trong Ý Thiên thì Trương Vô Kỵ khác biệt không thể so sánh nổi, đó là chính hắn còn chưa có tu luyện xong bốn quyển Cửu dương Chân Kinh còn lại.

Không biết qua được bao lâu, Trương Siêu Quần đột nhiên mở ra hai mắt, con ngươi óng ánh lóe quang lên, chân khí trong cơ thể phồn vinh cuộn cuộn, toàn thân ấm áp dào dạt, không nói ra được dễ chịu, hơi chút dùng lực, nhún người nhảy lên, hướng về nơi đang giao tranh chạy đến.

Lúc này trong giữa sân đang có hai người giao đấu, mọi người đang là ngưng thần quan sát cuộc giao chiến, Trương Siêu Quần đến, ai cũng không có quan tâm.

Hắn thoáng nhìn phía dưới, gặp Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu cùng Ngũ Tán Nhân tất cả đều ngồi dưới đất, thần sắc uể oải, nhất là Vi Nhất Tiểu, toàn thân run rẩy, y vậy mà bị thụ thương nặng nhất, không khỏi lấy làm kỳ, mình mới vận công điều tức một hồi, mà tất cả bọn họ đều đã bị thua sao? Giữa sân có một người đáng người khôi oai vĩ, trường mi trắng hơn tuyết, rú xuống khỏe mắt, cái mũi câu khúc lại, như miệng chim ưng, không cần suy đoán, không phải là Bạch Mi Ứng Vương thì còn có thể là ai?

Nguyên lai, Ngũ Tán Nhân, Dương Tiêu cùng Vi Nhất Tiểu cũng đã từng người cùng cao thủ Lục Đại phái giao đấu qua chiêu, bọn họ công lực chưa kịp hồi phục, thực lực giảm nhiều, không có một trận thắng, nhưng bọn họ cũng coi như là tạo điều kiện cho Bạch Mi Ứng Vương Hân Thiên Chính tranh thủ thời gian khôi phục không ít công lực.

Cùng đánh với Bạch Mi Ứng Vương là một hán tử râu rậm mày đậm, Trương Siêu Quần không nhận ra đó là ai, nhưng khi thấy người hán tử râu rậm kiếm pháp cực nhanh, kiếm quang như lóe lên, kiếm thế phun ra nuốt vào đóng mở, phiêu dật mà nguy hiểm, đích thật là danh gia kiếm thuật, còn Hân Thiên Chính thì lại sử dụng hai cây côn sắt ngắn, chiêu thức trầm trọng, đại khai đại hợp, nhìn như chiêu số khá chậm, không có trình tự kết cấu, kì thực là đại xảo nhược chuyết, hán tử râu rậm lúc cao lúc thấp, đông chạy tây tránh, bất luận như thế nào xê dịch phóng kiếm chém, cũng luôn luôn công không chạm bên trong hai cây côn sắt của Hân Thiên Chính.

Đang lúc giằng co ở giữa, người hán tử râu rậm đột nhiên hét to một tiếng, kiếm pháp đột biến, thanh trường kiếm kia dường như biến thành một con linh xà, nhu hòa khúc chiết, lơ lửng không cố định.

Trương Siêu Quần nhìn đến thần trí hoa mắt, kinh thần không thôi, không biết là thế nào mà đánh được như thế, có thể đem kiếm pháp biến thành rắn uốn qua uốn lại, chỉ sợ ma thuật sư cũng làm không được a?

Thanh trường kiếm đó bỗng như một sợi dây mềm nhũn; kiếm pháp đó chính là thất thập nhị thế “Nhiều Chỉ Nhu Kim” của phái Võ Đang.

Lại có người tán thán nói:

– Thất hiệp Mạc Thanh Cốc đứng hàng cuối cùng, đã là cao siêu như vậy, chẳng trách Võ Đang thất hiệp danh chấn thiên hạ.

Thì ra là thất hiệp Mạc Thanh Cốc, Trương Siêu Quần mỉm cười, trong lòng biết mình đến vừa vặn xem như không sai biệt lắm, dưới mắt mọi người, giáo chúng Minh Giáo ngoại trừ Bạch Mi Ứng Vương là người duy nhất người còn có thể ra đánh, còn những người khác xem như là đã bại trận, giờ đến phiên bản đại gia xuất hiện rồi!

Bạch Mi Ứng Vương chưa hề trông thấy kiếm pháp kỳ lạ như thế này bao giờ nhưng lão tiền bối cũng phải vội trầm vai xuống để tránh né, không ngờ chỉ có một tiếng “keng” rất nhỏ, thân kiếm bỗng bắn trở lại đâm ngay vào cánh tay trái của Bạch Mi Ứng Vương, ông vươn cánh tay phải ra, không hiểu tại sao tay của vị Bạch Mi Ứng Vương này lại dài ra được hơn nửa thước, lão tiền bối liền dùng tay đó chặt vào cổ tay của Thanh Cốc và cướp thanh trường kiếm của y, còn tay trái của thì đã nắm trúng yếu huyệt trên vai.

Ứng Trảo Cầm Nã thủ của Bạch Mi Ứng Vương là một môn võ công lúc bấy giờ không có người thứ hai nào thạo môn ấy bằng lão tiền bối, Thanh Cốc thấy vai của mình đã bị đối phương nắm chặt, chỉ khẽ bóp mạnh một cái thì vai của mình sẽ bị thương và suốt đời phải chịu tàn phế ngay.

Các vị đại hiệp của phái Võ Đang thấy vậy giật mình kinh hãi, đang định ra tay cứu Mạc Thanh Cốc nhưng mọi người đã thấy Hân Thiên Chính thở dài một tiếng và nói:

– Đã lắm rồi một lần thì thôi không nên tái phạm nữa.

Nói xong, Hân Thiên Chính liền buông tay phải nắm lấy trường kiếm ra, máu tươi ở trên cánh tay trái chảy ra xối xả.

Bạch Mi Ứng Vương cầm thanh trường kiếm ngắm nhìn trong giây phút rồi nói:

– Hà... lão phu tung hoành nửa đời người, chưa hề thua ai một miếng hay nửa thức, Trương Tam Phong đúng là cao nhân.

Sở dĩ Bạch Mi Giáo chủ khen ngợi Trương Tam Phong như vậy là khen thất thập nhị Nhũ Chi Nhu Kim biến hóa khôn lường, mà ngay cả mình đây cũng không chống nổi.

Thanh Cốc đứng ngăn người ra ở đó và nghĩ thầm:

– Tuy ta thắng một thế trước, nhưng dù sao đối phương đã cố ý không đá thương ta.

Nghĩ tới đó, Mạc Thanh Cốc liền lên tiếng:

– Cảm ơn lão tiền bối đã nương tay cho vãn bối.

Hân Thiên Chính không nói nửa lời, trao trường kiếm trả lại cho y.

Mạc Thanh Cốc tinh nghiên kiếm pháp, nhưng kết quả là trong tay binh khí lại đối phương đoạt đi, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, cũng không tiếp kiếm, liền lui ra.

Trương Siêu Quần đang muốn tách mọi người đi ra, hần bỗng thấy trong phái Võ Đang có một người bước ra, râu đen dài tận ngực, mặc áo đạo bào, người đó chính là Tổng Viễn Kiều, đại sư huynh của Võ Đang Thất hiệp, đi tới trước mặt Bạch Mi Giáo chủ và nói:

– Cho phép tại hạ được băng bó lão tiền bối.

Tổng Viễn Kiều vừa nói vừa móc ra thuốc rịt lấy vết thương cho Hân Thiên Chính, xong đầu vào đó rồi mới lấy khăn tay băng bó cho lão tiền bối.

Giáo chủ của Bạch Mi và Minh Giáo thấy vẻ mặt Tổng Viễn Kiều rất là chính khí nên đoán ra ngay được là người đứng đầu trong Võ Đang Thất hiệp, chắc là không khi nào lại dùng thuốc độc hãm hại Giáo chủ của mình và mọi người nghe thấy Hân Thiên Chính lên tiếng:

– Cảm ơn Tổng Đại hiệp.

Ngờ đâu Viễn Kiều băng bó cho Bạch Mi Giáo chủ xong, thì lùi lại một bước chấp tay chào và nói:

– Tổng mỗ xin lãnh giáo lão tiền bối vài thế võ cao siêu.

Trương Siêu Quần thấy Tổng Viễn Kiều nói như vậy thì ngạc nhiên vô cùng, trong lòng âm thầm khinh bỉ, người này bản thân cũng rất là quang minh lẫm liệt, vậy mà lại phải dùng để xa luân chiến!

Trương Siêu Quần liền lớn tiếng nói:

– Đợi một chút!

Hần ngang nhiên bước ra trận, thì bỗng nhóm người bên phái Nga Mi đồng loạt kinh hô lên...

Trương Siêu Quần ánh mắt hướng về chúng nữ phái Nga Mi liếc mắt nhìn, từ xa xa thì lễ, thấy Chu Chi Nhược cùng Kỳ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân đứng chung một chỗ, vành mắt mà nàng đỏ lên, tiến lên trước một bước, run giọng nói:

– Siêu quần ca ca...

Trương Siêu Quần hướng nàng phát phát tay, mỉm cười, hần thân nhiên đi ra, trong giáo đồ Minh Giáo có người kinh ngạc, có người vui vẻ, quần hào của Lục Đại phái thấy hần ở trước mặt mọi người cùng nữ đệ tử phái Nga Mi tiểu cô nương mất đi mây lại mà trở mắt nhìn, Trương Siêu Quần quay người hướng Tổng Viễn Kiều đi đến, tư thái ngang nhiên vô cùng káo.

Tổng Viễn Kiều cau mày nói:

– Bát sư đệ, ngươi...

Trương Siêu Quần đứng trước hướng Tổng Viễn Kiều thì lễ, nói:

– Đại sư huynh!

Lại hướng Ân Lê Đình, Du Liên Chu, Trương Tùng Khê cùng Mạc Thanh Cốc bốn người thì lễ.

Quần hào bên trong những người không biết sự tình, đều kinh dị, ai cũng không biết Võ Đang thất hiệp ở bên trong lại có thêm một gã thiếu niên nhanh nhẹn, trong lúc nhất thời bàn tán ầm ĩ.

Trương Siêu Quần đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên có một người ở sau kêu lên:

– Ma giáo đã thất bại thảm hại, lại không đầu hàng, còn đợi sao? Không Trí đại sư, chúng ta hãy xông lên tiêu hủy toàn bộ quân Ma giáo này đi.

Lại có tiếng một người kêu lên:

– Cái gì mà đầu hàng với không đầu hàng? Ma giáo hôm nay không thể lưu lại một người sống. Diệt cỏ tận gốc, bằng không ngày sau tro tàn lại cháy, làm hại giang hồ, tất cả giáo chúng Ma Giáo mau mau tự vẫn đi, miễn cho chúng ta động thủ.

Một lão tăng râu bạc trắng miệng niệm Phật hiệu, nói:

– Bạch Mi Ứng Vương, việc đã đến nước này, người cũng không gì để nói nữa chứ?

Ân Thiên Chính trước đó đã đổi đầu với mấy vị cao thủ chính phái, lại liên tiếp cùng Trương Tùng Khê, Ân Lê Đình, Mạc Thanh Cốc giao thủ, sớm đã là đến mức cây đèn cạn dầu, vừa rồi lại thêm bị thương, tay chân khê run, đúng là nói không ra lời.

Không Trí lớn tiếng nói:

– Phái Hoa Sơn cùng phái Không Động các vị, xin đem dư nghiệt Ma giáo một mực tru diệt, phái Võ Đang hướng đông lục soát, phái Nga Mi hướng tây lục soát, đừng để Ma giáo có một người lọt lưới, phái Côn Lôn chuẩn bị lửa thuốc...

– Chậm đã!

Hai tiếng nói cùng lúc vang lên.

Một đến từ Ân Thiên Chính, một khác đương nhiên là Trương Siêu Quần.

Hai người nhìn nhau, Trương Siêu Quần hướng lão tiên bối mỉm cười, Dương Tiêu đột nhiên nói:

“Ứng Vương, người đến đây ngồi xuống, giao hết cho Trương thiếu hiệp xử lý là được rồi.

Ân Thiên Chính tròn tròn mắt, quay trở lại nhìn thì thấy Dương Tiêu trên đôi môi lộ ra nụ cười nhạt, Ngũ Tán Nhân cũng là một bộ ngồi im định thần, không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn sang Trương Siêu Quần trầm nghĩ:

“Vừa rồi bọn họ nói, sẽ có người trợ giúp, chẳng lẽ nói đúng là gã thiếu niên này sao? Nhưng hắn không phải người của phái Võ Đang?”

Trong lòng sinh nghi, cho nên ngay cả Dương Tiêu nói thì cũng không tin được.

Không Trí lời nói bị hắn cắt ngang, lộ ra vẻ không vui, mi mắt hướng Tống Viễn Kiều nhìn lại, Tống Viễn Kiều thấp giọng nói:

– Bát sư đệ, còn không mau lui ra?

Trương Siêu Quần quay người hướng Không Trí nói:

– Không Trí đại sư, trước khi quý phái tiến hành tàn sát, tại hạ muốn hỏi quý phái đến một người.

Không Trí hai tay hợp thành nói:

– Trương thí chủ, người muốn hỏi ai?

Trương Siêu Quần nói:

– Không biết Viên Chân của quý phái hiện ở nơi nào?

Không Trí nói:

– Viên Chân đã viên tịch, Trương thí chủ tìm hắn để làm gì?

Trương Siêu Quần cười hắc hắc, lão gia hỏa này chơi giả chết, người cho ta là kẻ mù sao?

– Không biết pháp thể Viên Chân ở nơi nào? Có thể chỉ cho vân bối nhìn qua một chút?

Trương Siêu Quần mỉm cười, thông dong trấn định.

Không Trí chỉ lấy về phía tây, có một đồng thi thể tăng lữ, nói:

– Ở tại chỗ kia.

Trương Siêu Quần đi đến trước đồng thi thể kia, cẩn thận nhìn tới, quả thật có một cỗ thi thể gương mặt lõm, hai mắt lật ra, chính là Thành Côn, hấn cúi người dò xét hơi thở của y, bàn tay chạm trên cơ bắp khuôn mặt lạnh buốt, giống như là chết từ lâu, không khỏi làm lạ, tên này dùng biện pháp gì mà giả chết như thật vậy.

Tiện tay hấn liền đem thi thể Thành Côn kéo dậy, bàn tay chế trụ mạch môn y, thân thể chợt nhẹ, đem cái thi thể này đưa đến ở giữa sân.

Thiếu Lâm tăng đồng loạt kinh hô quát mắng, Tổng Viễn Kiều tức giận đến sắc mặt tái nhợt, song quyền nắm chặt, hấn cứ như vậy hồ nháo, làm cho phái Võ Đang mất hết thể diện.

Một tăng nhân mặc áo cà sa vàng đậm đi đến, mắng:

– Tiểu tặc, ngươi làm cái gì vậy?

Trương Siêu Quần cũng không để ý tới, chỉ là hướng mặt về Không Trí nói:

– Không Trí đại sư, đại sư vững tin là hấn đã chết rồi sao?

Không Trí sắc mặt tuy tức giận, cực kỳ cố gắng kiềm chế, nếu hấn không phải là đệ tử Võ Đang Trương Tam Phong, thì sớm đã hạ lệnh quân hùng công kích lên.

– Viên Chân vừa rồi cùng Ma giáo yêu nghiệt khổ chiến, lực tấn viên tịch, chẳng lẽ còn có giả sao?

Trương Siêu Quần cười ha ha nói:

– Không Trí đại sư, người xuất gia, giới sân giới si, thế nào lại dễ dàng tức giận như vậy? Đại sư có biết người này là ai không?

Không Trí bực tức nói:

– Ngươi còn nói là ai?

Trương Siêu Quần nói:

– Người này xác thực là pháp danh Viên Chân, bất quá, hấn còn có cái danh tự khác, tên gọi là Thành Côn, hiệu Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ. ...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Cuộc Chiến Đỉnh Quang Minh (6)

Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn! Tên này trong võ lâm có thể nói thanh danh lừng lẫy, không ai là không biết không người này, quần hào liền xôn xao ồn ào.

Trương Siêu Quần nói:

– Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn hơn 30 năm trước, cùng giáo chủ Minh Giáo Dương Đình Thiên kết thành thù hận, cho nên trăm phương ngàn kế tìm cách đối phó với Minh Giáo, hấn lập kế hoạch châm ngòi Lục Đại phái cùng Minh Giáo bất hòa, sau đó đầu nhập làm đệ tử Thiếu Lâm, có pháp danh là Viên Chân. Tối hôm qua hấn lần vào tổng đàn Minh Giáo, chính niệm mình nói với các nhân vật đầu não Minh Giáo về việc này, Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu, Vi Bức vương, Ngũ Tán Nhân v.v. tất cả đều nghe hấn nói, việc này kinh thiên động địa ảnh hưởng đến tánh mạng vạn người, nếu vẫn bói nói ngoa, thì trời tru đất diệt, vạn kiếp không được siêu sinh!

Tiếp sau đó, hấn kể lại Thành Côn sắp xếp âm mưu vô cùng thâm độc như thế nào để hại chết một nhà Tả Tồn, khiến cho Tả Tồn điên cuồng, bản tính mê loạn khùng hoảng, lại đem chuyện Thành Côn lừa Không Kiến thần tăng ra mặt giúp hấn điều đình với Tả Tồn, rồi bị chết ra sao kể ra.

Tất cả quần hào đều rung động, bất chợt nghe tiếng niệm phật hiệu chậm rãi, rồi bước ra một người mặc tăng bào màu vàng sậm, tướng mạo uy nghiêm, trái tay cầm một chuỗi tràng hạt, chính là Không Tính đại sư.

– Thí chủ, ngươi nhiều lần nói xấu đệ tử Viên Chân, đến tột cùng là có dụng ý gì! Danh tự phái Thiếu Lâm, há để cho thí chủ xàm ngôn loạn ngữ sao?

Trương Siêu Quần mỉm cười nói:

– Đại sư, nói vẫn bói xói xấu danh dự Thiếu Lâm? Oan uổng thật là oan uổng, Võ Đang, Thiếu Lâm, cùng là danh môn chính phái, lại riêng có sâu xa có chung nguồn gốc, tại sao vẫn bói lại làm ra chuyện như thế? Vẫn bói vừa rồi cũng đã nói, tất cả đều là do Thành Côn âm thầm mưu đồ, chính là muốn để Minh Giáo cùng Lục Đại phái đối chọi thành thế nước với lửa, tranh đấu ngươi chết ta sống, nếu đại sư không tin, vẫn bói sẽ có cách để cho hấn sống lại,

chứng minh mọi chuyện!

Nói xong, hắn lấy một tay để trước ngực Thành Côn, dùng nội lực đẩy vào người Thành Côn, thấy thân thể của Thành Côn bỗng nhiên run lên một cái, rồi vẫn như cũ không nhúc nhích, Trương Siêu Quần lấy làm kỳ lạ, chẳng lẽ y thật đã chết rồi sao?

Không Tính đại sư cả giận nói:

– Đừng có nhục mạ pháp thể của đệ tử Viên Chân! Cứ cho rằng hắn thật sự là Thành Côn, Ma giáo nhiều năm qua cũng làm xương làm gãy, việc ác bất tận, người trong chính phái cũng phải diệt trừ yêu tà! Thành Côn có xúi giục, có âm thầm mưu đồ gì hay không cũng đều không trọng yếu!

Trương Siêu Quần biến sắc, quát:

– Đại sư, văn bối kính đại sư là bậc tiền bối, chỉ là phân tích làm rõ kẻ đã gây ra chuyện sai trái, thì ra đại sư cũng là người muốn gây giả họa cho người khác!

Quần hào ồn ào, bất kể là thân phận gì! Không Tính đại sư là một trong tứ đại thần tăng Thiếu Lâm trong chốn võ lâm uy vọng ai không kính ngưỡng, lại bị hắn nói vậy, các tăng nhân Thiếu Lâm đều muốn tiến lên vây đánh Trương Siêu Quần.

Tổng Viễn Kiều phần nộ quát to:

– Trương Siêu Quần, hôm nay Tổng môn thay mặt gia sư trục xuất ngươi ra khỏi sư môn! Mọi chuyện hôm nay người gây nên điều gì, cùng phái Võ Đang không quan hệ nữa!

Lúc đó, Trương Tam Phong tuy là Võ Đang trưởng môn, nhưng Trương chân nhân sớm đã giao cho Tổng Viễn Kiều quản lý mọi sự vụ trong phái, lời Tổng Viễn Kiều vừa nói ra, tăng chúng Thiếu Lâm càng thêm ra vẻ hành động, chỉ đợi Không Trí ra lệnh, liền sẽ đem tiểu tử nói năng lỗ mãng cuồng vọng này chém thành muôn mảnh.

Diệt Tuyệt sư thái đứng gần đó lắc đầu thở dài tiếc nuối, một anh tài như vậy, lại là làm đường gia nhập ma đạo, nàng mặc dù yêu thích hắn, nhưng lúc này cũng không thể mạo hiểm giữa quần hùng thay hắn ra mặt trong lúc nguy hiểm như thế này.

Trương Siêu Quần ngẩn ngơ, ngó Tổng Viễn Kiều, trước ngực hắn phập phồng kịch liệt lộ ra vẻ vô cùng tức giận, nhìn qua phái Nga Mi thì thấy Kỳ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân cùng Chu Chi Nhược mặt mũi đầy lo lắng, riêng Chi Nhược càng nước mắt đã ứa ra, không khỏi sinh lòng thương yêu.

Mất thấy tăng chúng Thiếu Lâm đã muốn hợp lực tấn công, Trương Siêu Quần tập trung chân khí, nói lớn dừng mãnh:

– Đại sư luôn miệng nói dạy tránh ác làm thiện, văn bối vừa rồi đã nói rõ ràng, tất cả là do Thành Côn âm thầm điều khiển, đại sư có biết, Chu Tử Vượng cùng Hồ Nhuận năm xưa khởi binh chống quân Nguyên nhưng sau đó bị thất bại bỏ mình là loại người gì không?

Không Tính, lắc đầu nói:

– Đó là loại người gì?

Không Tính từ trước đến nay không màng đề ý tới thế sự, chỉ chuyên tâm luyện võ, cho nên kiến thức cũng hạn hẹp, Không Trí liền tiếp lời nói:

– Chu Tử Vượng mấy năm trước tại Viên Châu khởi sự, tự xưng Chu vương, sau đó thất bại bỏ mình, tại Hà Nam Hồ Nhuận, tại tín Dương khởi binh, một năm sau, cũng binh bại bỏ mình.

Trương Siêu Quần khen:

– Không Trí đại sư kiến văn quảng bác, văn bối bội phục, nhưng Không Trí đại sư có biết là hai vị nghĩa sĩ này đều là xuất thân từ Minh Giáo không?

Không Trí khẽ giật mình, nói:

– Lão nạp nghe nói Chu Tử Vượng tựa hồ là cùng Ma giáo có chút liên quan, chẳng lẽ ông ta cũng là người Ma giáo... người trong Minh giáo sao?

Không Trí đổi giọng xưng là Minh Giáo, đó là đại sư đối với Chu Tử Vượng tôn kính. Kỳ thật, Chu Tử Vượng cũng tốt, Hồ Nhuận cũng được, bọn họ lúc khởi binh, bởi vì lo lắng liên lụy đến Minh Giáo, cho nên đều không có công khai thân phận mình là người trong Minh giáo, do đó trong giang hồ, những người biết rõ cực kỳ ít.

Nghe nói như thế, người trong Minh Giáo, ai ai về mặt thần sắc cũng lộ vẻ tự hào.

Trương Siêu Quần gật đầu nói:

– Vâng. bọn họ đều là giáo đồ của Minh Giáo. Lục đại phái trong chốn võ lâm đều là có uy vọng danh môn, nhưng mọi người lại không biết, Minh Giáo cũng là làm việc thiện diệt ác, cứu vớt thể nhân, bây giờ triều Nguyên hà khắc, thiên hạ bách tính dầu sôi lửa bỏng, xin hỏi, khi mấy vạn huynh đệ Minh Giáo đang cùng quân Nguyên chiến đấu vì thiên hạ không sợ hi sinh, thì người của danh môn chính phái đang ở nơi nào? Mấy vạn hào hán đây bầu nhiệt huyết liều chết chiến đấu! Đây mới là đại nghĩa! Muốn văn bối bàn về danh môn chính phái, thì Minh Giáo mới thật sự là danh môn chính phái!

Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu cùng mấy người giáo đồ Minh Giáo còn lại, từng người hào khí dâng cao cuộn cuộn, Minh giáo xưa nay bị những môn phái cái gọi là danh môn xem như là yếu tà, có ai vì bọn họ mà nói qua như thế một phen?

Lúc này những giáo chúng của Minh Giáo đã gượng bò dậy, chỉ có những người bị thương nặng không sao cử động thành phải chịu nằm yên thoi, còn ai nấy đều ngồi xếp bằng tròn, hai tay duỗi thẳng mười ngón giờ lên trước ngực làm như ngọn lửa bốc cháy vậy, rồi tất cả cùng theo Dương Tiêu đọc kinh của Minh Giáo:

– Đốt tàn xác của ta, ngọn lửa thành bốc cháy hồng hồng, sống đã chắc gì sướng, chết chắc gì mà khổ. Vì thiện trừ ác, chỉ vì Quang Minh mà nên. Hi, lạc, ái ố đều trở về cát bụi, tội nghiệp thay người đời gặp hoạn nạn quá nhiều. . .

Các giáo chúng của Minh Giáo từ Dương Tiêu, Nhất Tiểu, Ngũ Tàn Nhân các người trở xuống cho tới bậc thấp nhất đều có thái độ trang nghiêm, không ai coi cái chết vào đâu hết và cũng không thấy bọn họ sợ hãi chút nào.

Không Trí đại sư chấp tay trước ngực:

– Thiện tai! Thiện tai!

Trương Siêu Quần lại nói:

– Minh giáo từ trước đối kháng chính sách tàn bạo của triều đình, do đó triều đình đã nói loạn đồ cho Minh giáo là tà ma ngoại đạo, thật ra đều là vu khống, nếu như mọi người hôm nay cứ muốn tiêu diệt Minh Giáo, sẽ chỉ làm cho kẻ thù là triều Nguyên vui mừng, chẳng khác nào là trợ Trụ vi ngược, văn bối cả gan, hy vọng chư vị có thể hóa giải hận thù, cùng với Minh Giáo đồng chung đối kháng với quân Nguyên tàn bạo, vì thiên hạ bách tính mà làm việc nghĩa.

Giấy khắc này, Trương Siêu Quần ngang nhiên đứng thẳng, quang minh lăm lăm, tăng thêm với bề ngoài anh tuấn tiêu sái, ngay cả Diệt Tuyệt sư thái trong lòng cũng là trong lòng hơi động, nâng cao giọng nói:

– Trương thiếu hiệp đại nhân đại nghĩa, vì thiên hạ bách tính suy nghĩ, bản ni kính nể! Nếu như Ma... Minh giáo quả nhiên là đúng như Trương thiếu hiệp nói như vậy, bản ni nguyện vì thiên hạ bách tính tận sức đem phần lực lượng nhỏ bé trợ giúp!

Diệt Tuyệt sư thái mặc dù uy vọng không sánh kịp Không Trí cùng Tổng Viễn Kiêu, nhưng lại vượt xa Côn Lôn, Không Động cùng Hoa Sơn ba phái, nàng là người đầu tiên biểu lộ lập trường mình, ai vốn là muốn phản đối, cũng đều phải trầm ngâm suy nghĩ.

Trương Siêu Quần hướng về phía Diệt Tuyệt sư thái ôm quyền, cất cao giọng nói:

– Sư thái có đức độ hiểu rõ đại nghĩa, văn bối ở đây xin đa tạ sư thái!

Không Trí lần này là thủ lĩnh cùng Lục Đại phái vây công Quang Minh đình, mắt thấy tình thế trước mắt như thế, trong lòng hết sức khó xử, Ma giáo sắp bị diệt tới nơi, lại để cho gã thiếu niên này nhúng tay cản trở, nếu như cứ như thế này mà thu tay lại, là nào sẽ không bị thiên hạ hào kiệt chê cười rơi? Vì thế trong lúc này không quyết định dứt khoát được, nên liếc mắt nhìn về phương môn nhân phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông ra ý qua một cái.

Tiên Vu Thông là người đa mưu túc trí, lần này vây công Minh Giáo làm quân sư, trước đốt cháy tổng đàn Quang Minh đình, dẫn tới Minh Giáo liều chết cứu viện, lại trúng mưu kế Lục Phái, bị tổn thất nặng nề, cũng đều là do kế hoạch của Tiên Vu Thông, y thấy Không Trí đại sư nháy mắt hướng mình cầu cứu, lúc này vung khê cái quạt xếp, chậm rãi bước ra.

– Tại hạ là phương môn phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông, chỉ bằng dựa vào câu nói của người, chúng ta liền phải tin tưởng sao? Cái trò này quá trẻ con, người nói Viên Chân chính là Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn, người cũng có thể tùy tiện chỉ đại một người nào đó nói là Thành Côn, dù sao cũng không có chứng cứ, mặc cho người nói sao cũng được. Chúng ta Lục Đại phái đại công sắp cáo thành, mắt thấy Ma giáo ở tại trước mắt chúng ta sắp bị tiêu diệt, không còn tồn tại, nhiều năm qua Ma giáo độc hại vô cùng. . .”

Trương Siêu Quần trầm nghĩ: “Nguyên lai là người, Tiên Vu Thông tầm bốn mươi tuổi, mi thanh mục tú, phong độ nhẹ nhàng, nếu không biết nội tình bên trong con người thật của y, ai gặp y cũng dễ có hảo cảm”

Người này nói rất là êm tai, nói đến mức nước miếng tung bay, Trương Siêu Quần đột nhiên cắt ngang hần lời nói, hỏi:

– Người chính là Tiên Vu Thông?

Một tên đệ tử tại phái Hoa Sơn từ phía sau quát lớn:

– Nói càn! Tục danh của sư phụ, há để cho người có thể gọi sao?

Năm xưa, Tiên Vu Thông cùng Hồ Thanh Dương muội muội của Đệ cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu dự định chung thân, nhưng vì ham mê vị trí phương môn phái Hoa Sơn cho nên bội tình bạc nghĩa, vứt bỏ Hồ Thanh Dương, khiến cho nàng không chịu nổi sự ô nhục, tự vận mà chết, sau đó sư huynh Bạch Bồn phát hiện ra việc ác này của Tiên Vu Thông, muốn vạch trần ra cho mọi người biết, nhưng lại bị Tiên Vu Thông tiên hạ thủ vì cường trừ bỏ giết chết.

Trương Siêu Quần không quan tâm gì đến cái chết của Bạch Bồn sư huynh của Tiên Vu Thông, nhưng hần lại thông hận nhất cái loại đứng núi này trông núi nọ, bạc tình bạc nghĩa.

Ngay sau đó Trương Siêu Quần hướng về phía Tiên Vu Thông cười nói:

-A...thì ra là chương môn phái Hoa Sơn cũng là một trong Lục đại phái, không biết lần này Bạch đại hiệp trong quý phái có đến? A, còn có phu nhân, um... tôn phu nhân có phải là họ Hồ...? Hình như là tên gọi Hồ... Thanh...

Tiên Vu Thông nghe hần nhắc đến sư huynh Bạch Bồn, đã là chấn động toàn thân, rồi lại nghe được hần nói "...tôn phu nhân hình như là họ Hồ.." trên lưng y mồ hôi lạnh chảy ròng, tai nghe hần muốn nói ra tên Hồ Thanh Dương, vội vàng nói:

– Trương thiếu hiệp cũng nhận biết Bạch sư huynh của ta à? Bạch sư huynh đã bất hạnh qua đời, chính là bị những yêu nhân Ma giáo này làm hại chết, tphái Hoa Sơn lần này vì vậy nên mới đến đây.

Trương Siêu Quần nói:

– Bạch đại hiệp thật là bị Minh Giáo giết chết sao? Tiêu chương môn, người khác người thì không biết, nhưng tại hạ lại là rất rõ ràng.

Ngay sau đó, hần vận nội lực đem thanh âm ép thành một đường khí, đưa vào trong tai Tiên Vu Thông.

– Tiên Vu Thông, ngươi tốt nhất nên thông minh chút, hiện tại lập tức mang theo người phái Hoa Sơn rời đi, bằng không, ta sẽ kể lại câu chuyện của ngươi đã được Hồ Thanh Ngu cứu giúp như thế nào, rồi vì tại làm sao mà tiểu muội của Hồ Thanh Ngu bị chết...

Trương Siêu Quần sử dụng chiêu này, chính là truyền âm nhập mật, trước đó hần chưa có đủ khả năng, nhưng sau khi tu luyện Càn Khôn Đại Na Di, thì có thể làm được.

Tiên Vu Thông toàn bộ thân thể chấn động, trên trán trôi mồ hôi hột nhỏ ra, liền nói:

– Trương thiếu hiệp, nếu như đã biết toàn bộ câu chuyện trong đó, xin... xin đừng tiết lộ ra, tại hạ vô cùng cảm kích.

Trương Siêu Quần, lấy truyền âm nhập mật trả lời:

– A, Tiên Vu Thông, ta tưởng ngươi còn không sợ chết, thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Hần nhìn thấy Tiên Vu Thông trong đôi mắt lộ ra vẻ cầu khẩn, trong lòng hơi động, lại nói:

– Nếu người muốn ta chưa cho người một lối thoát, thì gạt đầu... ..

Tiên Vu Thông vừa rồi bị hần dọa cho suýt nữa nhịp tim đình chỉ, gặp hần hiểu ra được, thở phào một hơi dài, khẽ gạt đầu.

Trương Siêu Quần mỉm cười nói:

– Cái chết của Bạch đại hiệp quý phái, thật ra là do Thành Côn giết chết, việc này vẫn bối cùng Dương tả sứ Dương Tiêu chính là tận mắt nhìn thấy, lúc ấy ta niên kỷ còn nhỏ, cũng muốn cứu Bạch đại hiệp, khi ấy Dương tả sứ có nói việc này là chuyện giữa Thiếu Lâm và Hoa Sơn, ai...thật là đáng tiếc đáng tiếc...

Trong miệng hần nói đáng tiếc, nhưng khuôn mặt không biểu lộ gì có chút là tiếc hận, quay đầu hướng Dương Tiêu nói:

– Dương tả sứ, việc đó có đúng hay không?

Dương Tiêu mặc dù không biết hần hỏi là có ý gì, nhưng cũng liên tục gạt đầu:

– Trương thiếu hiệp nói là sự thật.

Một tăng nhân của Thiếu Lâm nói:

– Tiêu chương môn, Dương Tiêu chính là người Ma giáo, chuyện này... chuyện này chớ vội tin, Trương thí chủ này cũng là lai lịch không minh bạch, há có thể tin tưởng sao?

Tiên Vu Thông trong lòng âm thầm kêu khổ, trong lòng y tự nhủ “tánh mạng ta đang bị người nắm, ngươi con lừa trọc biết cái gì!”

Y cũng đành gạt đầu một cái, nói theo Trương Siêu Quần:

– Lời này của Trương thiếu hiệp cũng có lý.

Câu nói này của Tiên Vu Thông cũng là gian nan chi cực.

Trương Siêu Quần thầm nghĩ: “Bây giờ phải giải quyết ngay cái con lừa trọc nhiều chuyện này!”

Con người hần liền đảo quanh, cười to nói:

– Vị đại sư này không tin văn bói và Dương tả sứ, cũng khó trách, Lục Đại phái cùng Minh Giáo ở giữa đã có sự hiểu lầm cực sâu, cho nên không phải là tùy tiện trong tức khắc có thể hóa giải, nhưng xin hỏi đại sư có tin vào chương môn phái Võ Đang Trương chân nhân không vậy?

Huỳnh đệ Võ Đang thất hiệp thần sắc khẽ động, lúc này tăng nhân Thiếu Lâm nói:

– A di đà phật, Trương chân nhân đức cao vọng trọng, đương nhiên là tin.

Trương Siêu Quần nghiêm trang nói:

– Vậy thì được rồi, việc này văn bói sớm đã sớm bẩm báo qua sư phụ, nếu ai không tin, cứ việc tìm đến sư phụ hỏi thì sẽ hiểu rõ.

Trương Siêu Quần tin rằng dù sao các người cũng không có khả năng ngăn dậm xa xôi để đến hỏi một việc như thế.

Quả nhiên, Thiếu Lâm tăng kia không còn lời nào để nói, nên lui trở về, Tiên Vu Thông nhẹ nhàng thở ra, gật đầu nói:

– Trương thiếu hiệp, cảm ơn người đã nói cho tại hạ biết rõ chân tướng, từ nay cừu oán phái Hoa Sơn cùng Minh Giáo như vậy sẽ bỏ qua.

Lời Tiên Vu Thông vừa nói ra, quần hào đều là kinh ngạc, lần này Lục Đại phái vây công Quang Minh đình thì Tiên Vu Thông là tham mưu quân sư, nào ngờ lại bị tiểu tử này nói đôi câu vài lời thì liền hóa giải hận thù, lúc này từ bên phái Không Động lại đi ra một lão già thon gầy, mặc bộ quần áo màu xám, tướng mạo khắc khổ, lộ ra vẻ có chút khó coi.

-Tiêu chương môn, hình như là có mức qua loa rồi? Sao lại dễ dàng tin tưởng lời của hắn?

Trương Siêu Quần nghiêm nghị nói:

– Tiên bói không tin văn bói cũng không sao, nhưng chẳng lẽ tiên bói cũng hoài nghi chính ngay sư phụ văn bói sao!

Lúc này lão già gầy phái Không Động sắc mặt cứng đờ, thấy Tống Viễn Kiều trên mặt không vui, lão liền lúng túng lấy, chấp tay nói:

– Lão phu cũng không dám, tôi đối với Trương chân nhân, xưa nay đều rất là kính trọng.

Nói xong thì lui trở về.

Tiên Vu Thông hướng Trương Siêu Quần ôm quyền, quay người trở lại, cất cao giọng nói:

– Chư vị võ lâm đồng đạo, Trương thiếu hiệp nói, tại hạ có thể là không tin, nhưng Trương chân nhân phái Võ Đang thì lại không thể không tin, tại hạ nghĩ, Minh Giáo lần này dưới sự vây công của Lục đại phái chúng ta từ thương cũng là không ít, tại hạ cũng cảm thấy, chúng ta đã là người trong chính phái, cũng nên lấy tha thứ làm khoản đãi, oan oan tương báo cho đến khi nào... chỉ càng tăng tăng thêm sát nghiệt, cũng đâu có ích gì? Phật ngữ có câu: Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật, nếu như Minh Giáo thật là vì nước vì dân, chúng ta hôm nay hành động lần này chẳng phải là bất nghĩa sao? Tại hạ đức mỏng nhìn cạn, nhưng cũng không muốn trợ Trụ vi ngược, hôm nay tôi đại diện cho phái Hoa Sơn, cùng Minh Giáo dùng tay giảng hòa!

Tiên Vu Thông nói mấy câu nói đó thấy thật là quang minh lẫm liệt, với khí chất ngoại hình nho nhã, quần hào bên trong nghe qua rất có thuyết phục, có người âm thầm gật đầu, có người kinh ngạc, cũng có người phẫn nộ.

Tất cả mọi người đều bị lời nói này của Tiên Vu Thông khiến cho kinh ngạc sững sờ, Trương Siêu Quần theo dự tính ban đầu của hắn, chỉ là cầu mong cho Tiên Vu Thông một phái rời khỏi, nào ngờ ý thế mà còn mua một lại tặng thêm một, không chỉ có một mình tuyên bố rời khỏi, mà còn mở miệng thuyết phục người Lục Đại phái, Trương Siêu Quần lúc này còn muốn trừng trị y về tội hại chết Hồ Thanh Dương, giờ mắt nhìn thấy Tiên Vu Thông hướng về phía mình mỉm cười, Trương Siêu Quần dùng truyền âm nhập mật nói ra:

– Tiên chương môn, cảm ơn...chuyện của Hồ Thanh Dương cùng với cái chết của Bạch Bồn, Tiên chương môn an tâm, tại hạ sẽ giữ kín mãi trong lòng cho đến chết.

Lúc này, Diệt Tuyệt sư thái qua qua Tống Viễn Kiều nói:

– Tống đại hiệp, phái Nga Mi và phái Hoa Sơn, cùng Minh Giáo giảng hòa, Tống đại hiệp có ý như thế nào không cứ nói.

Tống Viễn Kiều lại nhìn Không Trí, rồi lại quay qua mấy vị sư đệ, Ân Lê Đình cùng Mạc Thanh Cốc cùng lúc gật đầu, Trương Tùng Khê cùng Dư Liên Chu cũng lập tức đồng ý, thần sắc Tống Viễn Kiều rất là phức tạp nhìn lướt qua Trương Siêu Quần, vừa rồi mình trước mặt mọi người tuyên bố trục hấn khỏi sư môn, hiện nay phong hòa lộ chuyển, đúng là không thể nói trước, vừa rồi mình có lời nói kia đã xuất ngôn rồi, nên không có cam lòng, dù sao trong Lục Phái, đã có hai phái biểu thị rời khỏi, phái Không Động cùng phái Côn Lôn chỉ sợ cũng sẽ lần lượt thối lui theo sau, nên Tống Viễn Kiều nói với Không Trí:

– Không Trí đại sư, ý của đại sư tính sao?

Mất thấy trận đại chiến này sắp công thành, đột nhiên lại xảy ra biến cố, khiến cho tình thế quay ngược trở lại, Không Trí trong lòng cũng là không biết tính làm sao, đến khi Tống Viễn Kiều hỏi mình, thì hơn phân nửa phần là cũng có ý thối lui ra khỏi.

– Thiện tai thiện tai, năm đó Gia Cát Khổng Minh dùng mien lừa thuyết khách, Trương thiếu hiệp quả là cổ nhân chi phong, chỉ là Trương thiếu hiệp

không phải người trong Minh giáo, nên cũng không thể thay thế được giáo đồ Minh Giáo. Ân giáo chủ, thí chủ thấy lão nạp nói có đúng hay không?

Lúc này, Dương Tiêu đứng lên, đi đến bên cạnh Ân Thiên Chính, thấp giọng nói lấy cái gì đó, khuôn mặt Ân Thiên Chính bỗng nhiên biến sắc, Dương Tiêu vừa chỉ chỉ về Vi Nhất Tiểu đang ở phía sau, Ngũ Tán Nhân và bốn cái đàn chủ, thì thấy Vi Nhất Tiểu khẽ gật đầu, Ngũ Tán Nhân cũng gật đầu không ngừng, Ân Thiên Chính chần chờ một chút, cuối cùng cũng gật đầu, đứng thẳng người lên, hướng về Không Trí vái chào, nói:

– Lão phu vừa rồi thương lượng với các huynh đệ, thì trên dưới đều nguyện ý nghe hiệu lệnh của Trương thiếu hiệp, phụng bồi Trương thiếu hiệp vì Minh giáo lên thay mặt giáo chủ đời thứ 34, vì thế bây giờ lời nói của Trương giáo chủ, có thể thay mặt cho toàn bộ người bản giáo.

Lục Đại phái lại xôn xao, người người ồ lên kinh ngạc, 6 người Võ Đang thất hiệp hai mặt nhìn nhau, sắc mặt cực kỳ khó coi, Không Trí cũng là im lặng nói không ra lời, chính ngay cả phân đông giáo đồ Minh Giáo cũng là ngạc nhiên, chẳng ai ngờ rằng sự tình lại phát triển thành dạng này! Nhưng Bạch Mi Ứng Vương, Thanh Dực Bức vương, Quang Minh Tả Sứ, Ngũ Tán Nhân đều là muôn miệng một lời, há có thể là giả sao?

– Khoan đã!

Trương Siêu Quần bên trong lòng đang âm thầm rất là cuồng hi

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Cái Chết Của Thành Côn

– Không được! Chuyện này tuyệt đối không thể được!

Trương Siêu Quần lớn tiếng nói, hẳn phải nhất định phải giả vờ khách sáo, mặc dù trong lòng ý thích làm giáo chủ đã nổi lên, ngoài miệng phải kiên quyết chối từ, mục đích đừng để người bên ngoài ghen ghét hoài nghi người động cơ không thuần, Trương Siêu Quần, là người từng trải làm sao mà không nắm rõ cái lý lẽ này? Thời Tam quốc, Tào Phi muốn hiền để nhường ngôi, cũng giả mù sa mưa từ chối đến ba lần, rồi mới ồm ồm chịu làm Hoàng đế, kết thúc triều Hán mấy trăm năm cơ nghiệp.

– Văn bối có tài đức gì, làm sao có thể làm giáo chủ một phương! Ứng Vương, Dương tả sứ, việc này không cần phải nhắc lại!

Dương Tiêu nói:

– Thần công hộ giáo Càn Khôn Đại Na Di của Minh giáo, cả trăm năm qua đều không có người luyện đến tầng thứ năm, Trương thiếu hiệp, phúc phận thâm hậu, đã luyện xong tầng năm Càn Khôn Đại Na Di, có tư cách làm giáo chủ so với bất cứ người nào trong bản giáo chúng ta, với lại đã giúp cho bản giáo cùng Lục đại môn phái dùng tay tranh đấu mà giảng hòa, giúp cho Minh giáo tránh khỏi bị hủy diệt, Trương thiếu hiệp có công lao rất lớn, tất cả mọi người đều phục, nếu Trương thiếu hiệp không chịu nhận làm giáo chủ, tương lai hoàn cảnh sau này của Minh Giáo, chẳng phải là lại trở lại như trước kia chia năm xẻ bảy sao?

Vi Nhất Tiểu cũng nói thêm vào:

– Trương thiếu hiệp, trước đó Ứng Vương muốn làm giáo chủ, Vi Nhất Tiểu ta cũng muốn làm giáo chủ, Dương tả sứ cũng muốn làm, Ngũ tán nhân cũng muốn làm, mọi người ai cũng đều không phục ta, ta không phục người, liệu mình đến mức người chết ta sống, do đó ngày hôm nay Minh Giáo mới có thể suýt bị sụp đổ, nằm bẹp bấy mạng, bây giờ, nếu như Trương thiếu hiệp không ra mặt điều đình cho chúng ta, mọi người ở đây, còn có ai có thể sống sót?

Thuyết Bất Đắc của Ngũ tán nhân nói:

– Ngày đó huynh đệ Nhuệ kim kỳ bị Lục Đại phái vây quanh, đều nhờ vào Trương thiếu hiệp đứng ra, Thuyết Bất Đắc ta cũng rất phục người.

Những người còn lại Ngũ tán nhân cũng liên tục gật đầu, mắt thấy đại bộ phận nhân vật thực quyền của Minh giáo đều muốn mình làm giáo chủ, Trương Siêu Quần không khỏi tâm hoa nộ phóng, đang muốn tìm lời thích hợp để nói thì nghe một tiếng “A di đà phật” của phái Thiếu Lâm, Không Tĩnh đại sư bước tới, cao giọng:

– Phái Nga Mi, phái Hoa Sơn đều tin vào Trương thí chủ? Nhưng lão nạp lại là không tin, đệ tử tục gia Thiếu Lâm Đồ Đại Cầm của chúng ta, cả Long Môn tiêu cực từ trên xuống dưới mấy chục nhân mạng, thì nên tính như thế nào? Chẳng lẽ đây cũng là do Thành Côn giờ trở sao? Trương thí chủ nhiều lần che chở Ma giáo, đem một đám ma đầu nói trở thành nghĩa sĩ đại dũng của dân tộc, lão nạp tạm thời mặc kệ không vắn biết là đúng hay sai, nhưng món nợ máu Long Môn tiêu cực thí chủ hãy nói rõ ràng đi!

Năm xưa, Tiểu Ngư oán hận Đồ Đại Cầm hành sự bất cần, nên đã đem Long Môn tiêu cực diệt môn, sau đó, Tiểu Ngư tự sát mà chết, phái Thiếu Lâm cũng đành tạm thời đem thù này gác lại, mặc dù sự tình cách đã nhiều năm, nhưng bên trong tăng nhân Thiếu Lâm, làm sao quên được? Thiếu Lâm vì tôn, thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm, phái Thiếu Lâm chưa bao giờ từng thua thiệt lớn như thế? Thiếu Lâm phương trượng lại vô ý bị Tiểu Ngư lừa gạt, thì thâm vào bên tai trước khi tự sát, gieo xuống võ lâm phong vân, phái Thiếu Lâm từ đó bị phiền phức gặp nhiều chuyện, thử hỏi Thiếu Lâm sao không hận nằng đến tận xương tủy?

Trương Siêu Quần đương nhiên biết câu chuyện cũ, Tiểu Ngư đã làm chuyện này, đúng là không thể chối cãi, cho nên hấn hơi do dự.

– Đại sư, việc này đã trải qua nhiều năm, Trương ngũ hiệp cùng Tiểu Ngư sớm đã tự vẫn bỏ mình, thù oán gì cũng nên hóa giải, oan oan tương báo khi nào mới xong? Đại sư là người xuất gia, tứ đại giai không, làm gì mà đối với chuyện xưa lại một mực canh cánh trong lòng?

Không Tính ngần ngại, nói không ra lời, cảm thấy mình xác thực không nên đối với chuyện này cứ nhớ mãi không quên, kẻ gây nên chuyện đều đã chết qua nhiều năm, thù này chẳng lẽ còn có thể lại tính lại trên đầu những người khác của Minh giáo? Huống hồ, Long Môn tiêu cực chết mấy chục người, ngày hôm nay giáo chúng Minh giáo tử thương dưới tay phái Thiếu Lâm cũng là có mấy trăm người, thù gì cũng đã báo xong...

– A di đà phật.

Không Tính gục đầu xuống đến, chấp tay thi lễ với Trương Siêu Quần nói:

– Trương thí chủ nói rất đúng, nguyên là lão nạp quá cố chấp rồi.

Không Trí khe khẽ thở dài, bỗng nhiên quay đầu lại nói:

– Trương thí chủ, nếu như thí chủ đồng ý làm giáo chủ Minh giáo, có thể cùng với Minh giáo vứt bỏ điều ác, làm việc thiện, đi theo ngã chính đồ, đó là một chuyện may lớn trong chốn võ lâm.

Không Tính ở trong phái Thiếu Lâm thân phận cực kỳ cao, mặc dù trời sinh tính chất phác, hoàn toàn không có ra mặt, tại trong chùa không đảm nhiệm chức vụ trọng yếu nào, nhưng võ công và nhân phẩm, toàn bộ tăng chúng đều khâm phục, lúc đại sư đã thừa nhận Trương Siêu Quần, thì có ý là phái Thiếu Lâm muốn thối lui ra khỏi nơi đây, quả nhiên, Không Tính cùng Không Trí nhìn nhau, Không Tính nhân tiện nói:

– Không Trí sư đệ nói không sai, nếu như Trương thí chủ đảm nhiệm chức giáo chủ Minh Giáo, phái Thiếu Lâm nguyện ý bỏ qua hiềm khích lúc trước cùng với Minh Giáo.

Không Trí nói ra lời này đến, xem như chính thức thối lui ra khỏi đấu trường, Trương Siêu Quần nguyên là đệ tử của Trường Tam Phong, phái Võ Đang cũng xem như là sẽ không phản đối, trong Lục đại phái, các uy vọng thế lực lớn nhất đều đã coi như xong, chỉ còn lại Côn Luân cùng Không Động hai phái, thì còn có thể nói lên được tác dụng cái gì nữa?

Trương Siêu Quần nghẹn họng nhìn trần trời, hấn tự cho mình là thông minh, nhưng cũng không nghĩ ra lại phát triển nhanh thành dạng này, Minh Giáo bởi vì cảm kích hấn động thân cứu giúp, lại tập được hộ giáo thần công Càn Khôn Đại Na Di, ý định muốn làm giáo chủ, đó là hấn sớm đã tính bên trong, nhưng ngay cả Không Trí đại sư phái Thiếu Lâm thế mà cũng muốn hấn làm giáo chủ Minh giáo, việc này quá mức không thể tưởng tượng nổi, hiện tại đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây rồi? Tình cảnh như vậy, thật là quá mức thần kỳ.

Trương Siêu Quần ngờ ngạc ngó lấy bầu trời, trong lúc này nói không ra lời, bỗng nhiên, bên dưới thân một luồng âm hàn chợt hiện, cả đám người lên tiếng kinh hô, Trương Siêu Quần chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, một luồng chỉ lực sắc bén đã đâm trúng ngay trên huyệt Thần Đạo của hấn, ngay lập tức hàn băng thấu xương âm lãnh chỉ khí từ huyệt Thần Đạo lật lên đi, phi tốc lan đến Đại Chùy, Phong Phủ, từ yếu huyệt mạch Đốc khuếch tán ra, Trương Siêu Quần đột ngột bị đại biến, toàn thân nội lực phản ứng căng phồng, vô hình ngăn chặn lại một sợi tơ mỏng hàn khí, hấn hét lớn một tiếng, trở tay móc ngược một trọng quyền, chỉ nghe bịch một tiếng, khi nắm đấm tiếp xúc, một tiếng người hét thê thảm lên hừ một tiếng, xương ngực vỡ vụn, bị nội lực mạnh mẽ vô cùng của Trương Siêu Quần chấn động đến văng bay ra ngoài.

Trương Siêu Quần cấp tốc quay người, thì thấy Viên Chân mặt mày méo mó trắng bệch, ngã lộn trên mặt đất, khoe môi bên cạnh đang tràn ra máu.

Thì ra là Viên Chân quả nhiên là chưa chết, y thừa dịp lúc Trương Siêu Quần cùng người Lục Đại phái nói chuyện, âm thầm tích súc nội lực, ra một chiêu cuối cùng một kích phải trúng, nhưng trước đó y bị thọ thương rất nặng, còn Trương Siêu Quần thì nội lực dồi dào, hấn trúng một đòn âm chỉ, không thể có hiệu quả làm hấn bị vong mạng! Ngược lại còn bị Trương Siêu Quần dùng thuật cận chiến bên trong móc ngược một cái trọng quyền đánh trúng ngang xương sườn, tâm mạch bị đứt đoạn.

– Hay cho tiểu tử! ...

Viên Chân nói ra một câu, trong miệng máu tuôn chảy ồ ạt.

Thiếu Lâm Không Trí, Không Tính cùng Không Nghiệp ba vị lão tăng đại sư cùng bước lên một loạt, đứng ngay bên cạnh Viên Chân, đề phòng y đào tẩu, nhưng Viên Chân bị thương nặng, mắt thấy đã không thể còn mệnh sống, thì còn khả năng chỗ nào còn có thể chạy trốn?

Trương Siêu Quần mặc dù ngăn chặn được chỉ lực hàn khí, nhưng hàn khí này tựa như băng tảng, nội lực của hấn tuy rất mạnh, thế mà cũng không thể đem hàn khí trục hết ra ngoài thân thể, hấn không khỏi kinh ngạc.

– Viên Chân, ngươi quả nhiên là già chết!

Không Trí quát lớn.

Không Tính nóng vội hỏi:

– Ngươi chính là Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn sao?

Không Nghiệp lại niệm tiếng “A di đà phật”

Thành Côn lại không để ý tới, chỉ ngó lấy Trương Siêu Quần, mắt lộ ra hung quang:

– Không nghĩ tới ta có ngày hôm nay, Thành Côn này lại chết dưới tay tên tiểu tặc miệng còn hôi sữa này!

Trương Siêu Quần cười lạnh nói:

– Thành Côn! Ngươi lợi dụng lòng từ bi của Không Kiến Thần Tăng, đem ông hại chết, ngươi vì bản thân chí tử, cưỡng gian thê tử Tạ đại hiệp, giết cha mẹ vợ con cả nhà của Tạ đại hiệp, làm hại cho Tạ đại hiệp cửa nát nhà tan, tính tình đại biến, thân bại danh liệt, hôm nay ngươi còn đặt bẫy, xúi giục Minh Giáo cùng Lục Đại phái chi chiến, tử thương vô số kẻ, ngươi làm nhiều việc ác, sớm đã đáng chết! Chết tại trên tay của ta, xem như tiện nghi cho ngươi, nếu như Tạ đại hiệp có ở đây, có xẻ thịt ăn ngươi cũng không trút hết nỗi hận thù!

Thành Côn tức giận nói:

– Nếu không phải có tiểu tử ngươi cản trở, Thành Côn ta trừ tính hơn ba mươi năm kế hoạch đã có thể thành công, ngươi... ngươi tiểu tặc này, ta hận không thể ăn thịt uống máu của ngươi... của ngươi!”

Không Trí quát mắng:

– Viên Chân, thì ra đây hết thấy đều là do một tay ngươi làm!

Thành Côn nói xong, ánh mắt dần dần thất thần, trong miệng máu tươi phun ra như bột biển, một quyền của Trương Siêu Quần, đã làm cho nội tạng của y bị chấn vỡ, giờ phút này, nếu có Đại La Kim Tiên trùng sinh, cũng cứu không được mạng của Thành Côn

Bạn đang đọc truyện *Tân Y Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Quỷ Xuống Cầu Ái

Không Động, Hoa Sơn, Côn Luân ba sắp xếp đệ tử thu thập xác chết người trong bản phái mình xong, liền cáo từ đi xuống núi trước, lập tức phái Thiếu Lâm cũng theo sau đi.

Lục đại môn phái vây công Quang Minh đình, hôm nay bị kịch đã kết thúc hạ màn, đúng là không ai nghĩ tới, giáo đồ Minh Giáo thi thể nằm rải rác đầy trên mặt đất, hai phe trước đó kịch liệt liều mạng, thế mà đã hóa thành bắt tay giảng hòa, cho tới lúc này, người của Minh giáo cũng chưa có lấy lại tinh thần, bọn họ vẫn bàng hoàng như là trong giấc mộng.

Diệt Tuyệt sư thái cùng Chu Chỉ Nhược, Kỳ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân tam nữ đi tới, Trương Siêu Quần cúi đầu thi lễ tạm biệt các đại sư của phái Thiếu Lâm, rồi quay đầu trở lại nhìn hướng Diệt Tuyệt sư thái, mỉm cười nói:

– Sư thái, may mắn mà có sư thái bênh vực lẽ phải, nhờ thế mà Lục Đại phái cùng Minh Giáo mới có thể xóa bỏ hết ân oán trước kia.

Diệt Tuyệt sư thái gần giọng nói:

– Siêu Quần, ta mặc dù buông tha Minh Giáo, nhưng sư huynh của ta Cô Hồng Tử lại chết dưới tay của Dương Tiêu, mối thù với hắn ta không thể nào bỏ qua.

Nàng lại liếc mắt nhìn Kỳ Hiểu Phù, nói tiếp:

– Với lại còn sự trong sạch đồ nhi này của ta bị Dương Tiêu hủy hoại, hôm nay ta đòi lại món nợ này một lần cho xong.

Quay người thì gặp Dương Tiêu hai mắt đang chăm chăm ngó lấy Kỳ Hiểu Phù, không tránh khỏi thêm tức giận, lại thấy một làn lửa nóng trong đôi mắt của Ân Lê Đình, Diệt Tuyệt sư thái khe khẽ thở dài, hướng Kỳ Hiểu Phù nói:

– Hiểu Phù, ngươi hãy giết Dương Tiêu đi!

Kỳ Hiểu Phù trong đôi mắt đầm đìa nước, run giọng hỏi:

– Sư phụ, chúng ta cùng Minh Giáo không phải đã hóa thù thành bạn rồi sao? Chuyện này...

Diệt Tuyệt sư thái nhướng mày, cao giọng:

– Giết Dương Tiêu, cùng với chuyện Minh giáo này không quan hệ, đây là tư oán, chẳng lẽ ngươi còn quyền luyện tên ma đầu kia sao?

Kỷ Hiểu Phù khóc mắt nhìn Trương Siêu Quần, hần liền vội nói:

– Sư thái, việc này nếu như là đã phát sinh trước đó rồi, bây giờ nếu có giết Dương Tiêu, cũng chẳng có ích gì, chi bằng...

– Siêu Quần, việc này không có quan hệ gì với ngươi, không cần phải ngắt lời của ta.

Diệt Tuyệt sư thái cắt ngang lời hần, nhìn lại hướng Kỷ Hiểu Phù, ánh mắt lạnh lạnh:

– Ngươi chẳng lẽ dám ngỗ nghịch lại lời của sư phụ sao?

Kỷ Hiểu Phù quỳ trên mặt đất, run giọng nói:

– Sư phụ, đồ nhi không dám.

Diệt Tuyệt sư thái cả giận nói:

– Ngươi không dám ngỗ nghịch, tại sao không đến giết ma đầu kia?

Kỷ Hiểu Phù nhìn hướng Trương Siêu Quần, trong đôi mắt lộ ra thần sắc khẩn cầu.

Trương Siêu Quần thấy nàng không chịu đi giết Dương Tiêu, trong lòng hần cũng hơi có vị giấm, nhưng địa vị của Dương Tiêu tại Minh giáo là như thế nào, làm sao hần lại có thể để cho người giết chết Dương Tiêu được? Kỷ Hiểu Phù ngó lấy mình, rõ ràng là muốn nhờ mình cầu tình, Trương Siêu Quần thờ dài, hướng Diệt Tuyệt sư thái nói:

– Sư thái, vẫn bồi không dám quản đến sự tình của phái Nga Mi, nhưng Dương Tiêu lúc này bản thân đã bị trọng thương, trong thời gian ngắn chưa có cũng thể khôi phục lại công lực được, hiện tại giết hần, thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của sư thái, hay là sư thái chờ cho hần chữa khỏi nội thương, lúc đó muốn đến gặp khiêu chiến cùng hần cũng không muộn, để cho thiên hạ khỏi ung dung miệng mồm làm lời. Sư thái, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, Dương Tiêu hần năm xưa có thể làm hại đến võ lâm, nhưng nếu như bây giờ hần đã hối cải để làm người tốt, nhất định là có thể tạo phúc võ lâm, sư thái đã đứng ra ủng hộ Minh giáo vứt bỏ ác để làm điều thiện, hành động lần này của sư thái về sau nhất định sẽ oanh truyền khắp thiên hạ, người người xưng tán sư thái hiểu rõ đại nghĩa, lòng dạ nhân từ rộng lớn, chính là trong chốn võ lâm kính ngưỡng một đời tông sư, còn chỉ là tư oán, sư thái như thế nào lại để ở trong lòng? Sư bá Cô Hồng Tử ở dưới cửu tuyền, cũng nhất định sẽ mỉm cười yên lòng với chí lớn của sư thái.

Trương Siêu Quần thấy thần sắc Diệt Tuyệt sư thái từ từ thả lỏng ra, mặc dù vẫn là không có lộ ra phản ứng, nhưng lại tốt hơn trước rất nhiều, hần âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vung trộm dựng thẳng lên hai ngón tay ra hiệu là đã tạm ổn nào ngờ Kỷ Hiểu Phù khi nhìn thấy thì không hiểu, ngược lại Đinh Mẫn Quân mặt nàng lộ vẻ ngạc nhiên, nghi ngờ quan sát Kỷ Hiểu Phù, lại nhìn đến Trương Siêu Quần.

Chu Chỉ Nhược tuy là thông minh, nhưng làm sao cũng sẽ không nghĩ tới, hai tỷ tỷ kia đều đã từng nằm oằn oại dưới háng của Trương Siêu Quần ca rên rĩ rồi.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

– Siêu Quần, ngươi cho rằng ta già rồi nên bị hồ đồ sao? Cái miệng của ngươi, có thể nói cho người sắp chết nghe trở thành sống, việc này, ta tuyệt đối không đáp ứng, trừ phi...

– Trừ phi cái gì? Sư thái cứ việc phân phó, chỉ cần là Siêu Quần làm được, xông pha khói lửa, có chết cũng không chối từ!

Diệt Tuyệt sư thái nhìn Chu Chỉ Nhược, trong ánh mắt, lộ ra vẻ ôn nhu cực kỳ, nói:

– Tiểu đệ từ này của ngươi, ta rất ưa thích, nên muốn mời nàng đến phái Nga Mi làm khách, ngươi có bỏ ra được không?

Trương Siêu Quần nhẹ nhàng thở ra, hần còn tưởng rằng là cái chuyện gì ghê nên vội nói:

– Tốt, nếu được sư thái ưu ái đến như vậy, vẫn bồi còn cao hứng không kịp!

Ài ngờ Chu Chỉ Nhược lại cong miệng lên, tiến lên một bước, kéo lấy tay Trương Siêu Quần, nói:

– Muội sẽ không cùng Trương Siêu Quần ca tách ra nữa, muội không đi đến phái Nga Mi đâu.

Diệt Tuyệt sư thái mỉm cười nói:

– Chỉ Nhược, ngươi có muốn gả cho Siêu Quần tiểu đệ này không?”

Chu Chỉ Nhược gấp gấp vội vàng buông tay ra, trên mặt xấu hổ đỏ bừng không nói nên lời, nhưng trong mắt sớm đã bán rả nàng.

Diệt Tuyệt sư thái triu mến nói:

– Chi Nhực, ta biết ngươi không nỡ bỏ Trương Siêu Quần ca, nhưng ngươi có muốn hấn phải mang kiệu hoa, thổi kèn đánh trống đi đến phái Nga Mi cưới hỏi ngươi đàng hoàng không?

Chu Chi Nhực khuôn mặt kiều nộn như hoa tươi, cúi đầu xuống, trong mắt vô cùng hạnh phúc, tựa như đóa hoa bách hợp kiều diễm xinh đẹp, khiến cho Trương Siêu Quần trái tim nhảy loạn, nếu không phải là có Diệt Tuyệt sư thái cùng đám đệ tử Nga Mi trước mặt, thì hẳn đã ấn xuống nàng trên khuôn mặt xinh đẹp nàng một cái hôn rồi.

Trương Siêu Quần quay qua chợt thấy Đinh Mẫn Quân một bóng hình cô đơn, trong lòng cũng áy náy, lại nhìn Kỳ Hiểu Phù trên mặt âm tình bất định, trong lòng hấn hơi động, chẳng lẽ nàng cùng mình chỉ có một đêm phong lưu, mà bây giờ đối với mình động tình sao? Nàng có thể tha xuống quên được Dương Tiêu sao?

Trương Siêu Quần trong đầu mơ màng, đột nhiên hấn bật thốt lên:

– Kỳ sư tỷ, nếu như bây giờ sư thái cho phép tỷ với Dương Tiêu ở cùng một chỗ, tỷ có nguyện ý không?

Hấn ngừng đầu hướng về Diệt Tuyệt sư thái lắc đầu, ra hiệu nàng không cần chen vào nói.

Kỳ Hiểu Phù thân thể mềm mại chấn động, nhu ruột bách chuyển, cắn chặt môi dưới, chậm rãi nói:

– Hiểu Phù chính là chẳng lành chi thân, chỉ nguyện phần đời còn lại sống trong thanh đạm, chuyện thế tục, cũng không màng để ý tới nữa!

Trương Siêu Quần nói tiếp:

– Kỳ sư tỷ thật sự tha tâm tình buông xuống được sao? Tỷ đã quên ý nghĩa của cái tên con gái mình sao? Tỷ đã từng nói, tỷ không hối hận, hiện giờ Dương Tiêu đang ở trước mặt Kỳ sư tỷ, con gái của tỷ cũng ở nơi đây, chẳng lẽ tỷ cũng không muốn gặp sao?

Kỳ Hiểu Phù đôi môi run rẩy, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ ra chi sắc đau khổ cầu khẩn thống khổ, ngó lấy Trương Siêu Quần:

– Trương công tử, xin người...đừng nên ép ta nữa...”

Mọi người thấy thần sắc nàng như vậy, ai trong lòng cũng không nỡ, Chu Chi Nhực thấp giọng nói:

– Trương Siêu Quần ca, không nên hỏi nữa.

Trương Siêu Quần nhéo nhéo cánh tay, Chu Chi Nhực, tiếp tục nói với Kỳ Hiểu Phù:

– Kỳ sư tỷ, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, yêu thương một người không phải là sai, tỷ đừng ngại cứ suy nghĩ cho rõ ràng, chứ đừng để tương lai trôi qua rồi lại hối hận, tỷ hãy tự vấn lòng, có còn yêu hay không yêu Dương Tiêu, có muốn đi cùng với hấn sống hết cả đời? Không cần quan tâm đề ý đến người khác là nghĩ như thế nào, nếu ưa thích thì cứ nói ra, tỷ không cần vì người khác mà sống trái với lương tâm của mình! Tỷ có hiểu rõ không?

Trương Siêu Quần nói một hồi, như sấm sét giữa trời quang, chẳng những là Kỳ Hiểu Phù, liền ngay cả ở một bên chúng nữ Nga Mi đều là chấn động, đúng vậy, ưa thích ai thì cứ nói ra, cứ âm thầm đề trong lòng thì rất dễ dàng rồi, nhưng muốn nói ra, làm sao có thể được? Người người đều cảm thấy Trương Siêu Quần lời nói quá mức kinh thế hãi tục, không thể tưởng tượng nổi.

Trương Siêu Quần không đợi cho Kỳ Hiểu Phù suy nghĩ nhiều, hấn quay người hướng Chu Chi Nhực mỉm cười, ôn nhu nói:

– Chi Nhực, muội có yêu thích ca ca hay không? Bây giờ muội có nguyện ý gả cho ta không vậy?

Chu Chi Nhực ngây người, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, trước mặt mọi người mà hấn lại nói ra câu xấu hổ này, nàng tim đập như hươu chạy, ngượng ngùng cúi xuống mặt đất, không dám nhìn ai, bất an lúng túng không biết trả lời sao bây giờ.

Trương Siêu Quần bỗng nhiên đến trước mặt nàng quỳ xuống, hai mắt chan chứa sự yêu thương, ngó thẳng lấy nàng đôi mắt đen óng ánh của nàng, thâm tình chậm rãi, nói:

– Xin muội hãy đồng ý gả cho ta, ta nguyện cả đời sẽ ở bên muội, một năm bốn mùa làm bạn cùng muội. Mùa xuân, ta cùng muội nhẹ nhàng dạo bước ngắm trăm hoa nở rộ, mùa hè, chúng ta hạnh phúc chạy dọc bờ sông, mùa thu...vv... Hãy để cho ta yêu thương muội, bảo vệ cho muội suốt cả một đời!

Chu Chi Nhực thân thể rung động, chỉ cảm thấy hồn mình như bay lên đám mây, chung quanh cảnh vật cùng với mọi người đều phảng phất bị xóa nhòa, ở đây bây giờ chỉ có mình hấn bên cạnh nàng mà thôi.

Chu Chi Nhực dù sao cũng là một tiểu cô nương thời cổ xưa, làm sao gặp qua tình huống như thế này? Trong lòng vừa e lệ, vừa bối rối, lại có mấy phần vui sướng, mấy phần kích thích, mấy phần thỏa mãn, cứ việc trong lòng ngồn ngộn như tơ vò, ba chữ “muội nguyện ý” làm thế nào cũng nói thốt nên lời.

Trương Siêu Quần trong lòng phiền muộn, thầm nghĩ: “Ngươi sao không mau mau nói ra câu “muội đồng ý” đi, chẳng lẽ để cho ta cứ quỳ ở trước mặt ngươi hoài sao? Tốt xấu gì ta cũng sắp là một giáo giáo chủ, cho ta chút mặt mũi á...”

– Ca ca..... ca ca mau đứng dậy đi... nhiều người ngó lấy như thế... ca ca...

Chu Chi Nhược trên mặt giống như bị lừa thiêu, ấp úng nói mà không dám nhìn hấn.

– Muội đáp ứng đồng ý gả cho ta, ta sẽ đứng dậy ngay!

Chúng nữ phái Nga Mi nhìn thấy như thế đã một màn kinh ngạc kinh tâm động phách rồi, cơ hồ là ai tim cũng đập rộn lên, các nàng mặt đỏ tới mang tai, có hơn phân nửa đang nghĩ, nếu như có một nam nhân chịu quỳ gối trước mắt mọi người nói ra những lời tình ý êm ngọt như thế, dù là người nam nhân này vừa già vừa xấu, cũng phải nhất định chịu gả cho hấn.

Ngay cả Diệt Tuyệt sư thái cũng là thích thú nhìn hấn, lần đầu tiên nhìn thấy tên tiểu tử này, nàng đã thích sự lạnh lợi của hấn, giờ phút này đối với hấn càng là ghen ghét nhìn trần trời.

– Muội....muội đáp ứng...ca ca.

Chu Chi Nhược trong lòng vô cùng ngọt ngào, ngó lấy Trương Siêu Quần đang đứng lên mắc cỡ tránh đi, không dám nhìn Kỷ Hiểu Phù cùng với Đinh Mẫn Quân ở phía sau.

Cho tới giờ khắc này, chúng nữ Nga Mi vẫn còn là mơ màng ngờ ngác, tiếp theo Trương Siêu Quần lại làm thêm một hành động, càng làm cho các nàng sững sờ hơn nữa....

Hấn đi đến trước mặt Đinh Mẫn Quân, dựa theo phương thức giống như vừa rồi cầu hôn với Chu Chi Nhược, quỳ gối trước người Đinh Mẫn Quân, khẽ nói:

– Đinh sư tỷ, tỷ có nguyện ý gả cho đệ không.....?

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Vì Minh Giáo Thọ Thương

Không khí hiện trường yên tĩnh một cách lạ thường, thời gian tựa hồ đình chỉ dừng lại, mọi người như là ghen ghét, vừa rồi Trương Siêu Quần hướng về Chu Chi Nhược cầu thân, đã là kinh thế hãi tục, thế mà giờ đây hấn lại quỳ xuống trước mặt Đinh Mẫn Quân!

Cũng may đây là đang thời cổ xưa, nam nhân có tam thể tứ thiếp thì là bình thường, bằng không thì Chu Chi Nhược lúc này đã nổi cơn lòi đình rồi, hiện tại thì nàng chỉ là ngẩn ngơ ngó lấy Trương Siêu Quần, mà không hiểu hấn đang làm cái gì!

– Đinh sư tỷ, đệ rất thành khẩn, cũng không phải là lời nói đùa, làm một nam nhân, phải có trách nhiệm mang lại hạnh phúc cho nữ nhân của mình, sư tỷ hãy nguyện ý để cho đệ có một cơ hội chờ đợi sư tỷ, yêu thương tỷ được không?

Đinh Mẫn Quân toàn thân lạnh buốt, trong đầu nàng trống rỗng, ngờ ngác ngó lấy thiếu niên nam tử anh tuấn này, cảm giác hạnh phúc từ đáy lòng mãnh liệt tán phát ra, tay chân nàng phát run, thân thể cứng ngắc đến không cách nào động đậy, nước mắt, từ trong khóe mắt tuôn trào chảy ra, đó là nước mắt của sự hạnh phúc vui sướng, nàng không biết thế nào trả lời, chỉ biết là mặc cho hai dòng nước mắt chảy xuống.

Nàng đã là nữ nhân ba mươi tuổi, cái tuổi này đặt ở vào thời hiện đại, cũng đã coi là thật phiền toái lúng túng về tuổi tác, huống chi là vào thời cổ xưa! Từ hơn ba năm trước, bị hấn so với chính mình nhỏ hơn đến mười tuổi đoạt mất đi trinh tiết, Đinh Mẫn Quân cứ một mực đan xen vào cảm giác vừa tự trách, vừa hạnh phúc, nàng muốn cùng với hấn một chỗ, nàng hâm mộ Chu Chi Nhược, thậm chí hâm mộ cả Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, nhưng nàng so với hấn lớn tuổi hơn nhiều, loại tác chênh lệch này tuổi, trở thành một cái chướng ngại cực đại, nàng không dám yêu cầu gì nhiều, nhưng với tình cảnh này, mắt thấy hấn đang quỳ ở trước mặt mình, nói với chính mình, hấn muốn yêu mình cả đời, hấn muốn cưới mình, chuyện này... đây là mộng sao? Đây là sự thực sao?

Chuyện này ngay cả nằm mơ Đinh Mẫn Quân cũng không dám nghĩ tới, nhưng bây giờ thật sự rõ ràng phát sinh, nàng không kịp chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, cũng không biết còn có thể nói được cái gì, chỉ hy vọng, một màn này vĩnh viễn dừng lại, một màn này xem như giấc mộng, một giấc mộng đẹp nhất trong cuộc đời nàng.

– Nếu tỷ đáp ứng, thì cứ gật gật đầu là được.

Nhìn thấy Đinh Mẫn Quân vui mừng đến phát khóc, Trương Siêu Quần trong lòng cũng dâng lên sóng cả mãnh liệt.

Đinh Mẫn Quân thút thít, nhẹ nhàng gật đầu, rốt cuộc đứng không vững, phải nhờ Chu Chi Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù một trái một phải đỡ lấy.

Trương Siêu Quần mỉm cười đứng lên, rồi lại ngó lấy Kỷ Hiểu Phù, hai mắt trầm tĩnh, Kỷ Hiểu Phù sắc mặt phức tạp chi cực.

– Kỷ sư tỷ...

Chúng nữ Nga Mi thiếu điều đồng loạt té xỉu. ...

Hắn... hắn... sẽ không phải là tiếp tục cầu thân với Kỳ Hiểu Phù chứ?

Kỳ Hiểu Phù cũng hoảng sợ nhìn hắn, nàng tự biết, mặc dù nàng cùng độ tuổi với Đinh Mẫn Quân, nhưng khác biệt là nàng đã không còn trong sạch trinh tiết, mà lúc này ngay tại trên đỉnh Quang Minh, đang có một người nam nhân mà nàng đã từng có quan hệ thân xác, còn có một người hôn phu thì nàng suýt chút nữa thì đã thành thân, trước mặt lại là tên tiểu tử này, trời xui đất khiến khiến mình cùng hắn phát sinh cũng đã qua một lần mập mờ, Kỳ Hiểu Phù... cơ hồ muốn hít thở không thông.

– Kỳ sư tỷ, nếu tỷ ưa thích ai thì cứ nói ra lời đi. ...

Bây giờ ngay cả Trương Siêu Quần cũng không biết ý nghĩ của mình đối với nàng như thế nào nữa, hắn biết, Kỳ Hiểu Phù không thể nào tuyển chọn Ân Lê Đình, nhưng hắn cũng không hy vọng Kỳ Hiểu Phù lựa chọn lấy Dương Tiêu, dù sao, mình cùng với nàng từng có một đêm ân ái.

Bỗng nhiên, Trương Siêu Quần cảm thấy hối hận và sợ hãi, nếu như Kỳ Hiểu Phù đúng là lựa chọn lấy mình, như vậy thì mình sẽ đồng thời đắc tội với Dương Tiêu cùng Ân Lê Đình, theo tình huống trước mắt hiện tại, hai người này dù là ai hắn không thể đắc tội được!

Lão thiên, ta hình như đã làm sai sai cái gì đó rồi! Trương Siêu Quần mồ hôi lạnh chảy ra, gặp Kỳ Hiểu Phù bờ môi khẽ động, hắn vội vàng chặn lại nói:

– Kỳ sư tỷ, tiểu đệ không buộc tỷ, theo tiểu đệ thì tỷ cũng cần thời gian để mà cân nhắc.

Hắn xoay người lại, ngoắt lấy Diệt Tuyệt sư thái, nói:

– Sư thái, vẫn bối có chút chuyện riêng cần bàn với sư thái, xin mời. ...

Diệt Tuyệt sư thái chỉ đến phía xa một chỗ yên lặng không người, nói:

– Ta đang cũng có lời muốn hỏi ngươi.

Thân hình nàng lắc nhẹ như bướm tung bay, Trương Siêu Quần lập tức đuổi theo sau.

Dáng Diệt Tuyệt sư thái lướt nhẹ, bộ ngực sữa cao ngất, phong eo nhẹ nhàng thướt tha, đường cong thân thể đẹp đẽ, làn da nhẵn nhụi trắng trong thấu hồng, thực không có thể nói hết được sự phong tư yêu diệu! Làn gió núi thổi vào cái áo tăng bao bao vây lấy cặp bắp chân, khiến cho nhìn thấy hình dáng mé trong lớp vải cặp đùi đầy đặn càng tăng thêm tính mỹ, bộ ngực căng tròn phá lệ, kiêu đình mỹ nữ đứng thẳng tại dưới áo ngoài, theo hô hấp hơi chút rung động, mơ hồ nổi bật ra ngọn núi mỹ hảo, bụng dưới bằng phẳng với cái mông đầy đặn làm cho người ta cảm giác thật sự là cân xứng gọi cảm, nổi bật ra khí chất thành thực kiều nộn mê người, lại tiết ra mị lực vô cùng hấp dẫn, nàng là chủng môn nhân phái Nga Mi, trong chốn giang hồ vô lâm là nhân vật phong vân một cõi, chỉ đáng tiếc lại là người xuất gia. ...

Sau khi trao đổi, Diệt Tuyệt sư thái cùng Trương Siêu Quần quay trở lại, nàng gọi Kỳ Hiểu Phù đến trước mặt, nói vài câu gì đó, Kỳ Hiểu Phù thần sắc kiên quyết, Diệt Tuyệt sư thái nhẹ gật đầu, tại trên bả vai Kỳ Hiểu Phù vỗ nhẹ hai lần, lại đem Đinh Mẫn Quân gọi đến căn dặn một phen, Đinh Mẫn Quân nước mắt rùng rùng quý gối. ...

Một góc khác, Chu Điền chấp tay với Dương Tiêu, nói:

– Chúc mừng Dương tã sư!

Dương Tiêu ngó theo bóng lưng Kỳ Hiểu Phù rồi hỏi:

– Chúc mừng cái gì?

Chu Điền cười nói:

– Trương giáo chủ, chẳng những võ công cao cường, miệng lưỡi hùng biện quần hùng, chỉ đôi câu vài lời, đã xóa tan thù hận Minh Giáo chúng ta cùng các đại môn phái kết xuống cả trăm năm qua hóa thành hư không, ta Chu Điền rất là bội phục, với lại Trương giáo chủ không câu nệ thế tục, làm việc xuất nhân ý biểu khác với lễ lối thông thường, dám trước mặt mọi người quỳ xuống cầu thân, rất hợp ý ta, Dương tã sư ngươi cùng với Trương giáo chủ đều là người phong lưu không chịu bị ràng buộc, bất quá thì Trương giáo chủ dám ở trước mắt bao người hướng đến tiểu cô nương xinh đẹp kia cầu thân, càng là dám thuyết phục Diệt Tuyệt sư thái, hướng đến cô nương Đinh Mẫn Quân so với hắn lớn mười mấy tuổi mà nói ra lời như vậy, về điểm này, ngươi còn kém xa Trương giáo chủ! Bất quá, các ngươi ngư ngừ tầm ngư, mã tầm mã, sau này hãy thân cận hơn một chút.”

Dương Tiêu lật trợn trắng mắt, không phản bác được với Chu Điền

Mé bên phái Võ Đang, Mạc Thanh Cốc lắc đầu thờ dài, nói:

– Con người của Bát sư đệ này... quả nhiên là không giống bình thường. không phải là tầm thường. ...

Trương Tùng Khê tiếp theo:

– Hoàn toàn chính xác, làm việc không câu nệ thế tục, khi thì quang minh lẫm liệt, khi thì như...bất cần đời, chuyện như vậy, mà hần cũng có thể làm được, nếu như đổi lại là ta...

Du Liên Châu cười nói:

– Dám yêu dám nhận, một kỳ nam tử.

Tổng Viễn Kiều lại nói:

– Kẻ này hôm nay hóa giải Lục Đại phái cùng Minh Giáo trăm năm qua phân tranh, ít ngày nữa sẽ truyền vang đến chốn vô lâm, đến ngay cả phái Thiếu Lâm mấy vị thần tăng đối với hần cũng coi trọng như thế, sư tôn thu hần làm đồ đệ, chứng tỏ người nhìn thấy rất xa, phái Võ Đang chúng tatur đó thanh danh càng thêm vang dội.

Tổng Thanh Thu bỗng nhiên nói:

– Tiểu đệ nhìn hần không giống đệ tử phái Võ Đang, mà là giống như là đệ tử của phái Nga Mi.

Tổng Viễn Kiều quát:

– Ngươi nói bậy bạ cái gì vậy!

Tổng Thanh Thu thân nhiên nói:

– Phụ thân có chỗ không biết, ngày trước hai nhi cùng Ân lục thúc tại khe núi, cùng Nhuệ kim kỳ của ma giáo kịch chiến, hần cũng ở trong đó, lúc ấy, năm phái còn lại mọi người không màng đến sống chết, xông lên giao tranh chém giết, còn hần lại xuất công không xuất lực, hai nhi lúc ấy đã có chút hoài nghi, sau đó, lúc chúng ta nắm chắc thắng lợi trong tay, hần lại thay mặt cho Minh Giáo cầu tình, hai nhi nghĩ chừng môn Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái là người tính tình cương liệt, ghét ác như cừu, đối với sư thái vô cùng thống hận Ma Giáo, nào ngờ sư thái bị hần một phen hoa ngôn xảo ngữ, sư thái thế mà cũng tin hần, kết quả, lè mề kéo dài đến nửa ngày, bị Thiên Ứng giáo thừa cơ lên vào bào vây, suýt nữa toàn quân bị diệt, chuyện này, Ân Lục thúc cũng là chính mắt nhìn thấy, vừa rồi phái Nga Mi cũng là môn phái đầu tiên bước ra ủng hộ cho hần...

Tổng Thanh Thu đang miệng lưỡi nói lưu loát, Tổng Viễn Kiều đột nhiên chặn ngang:

– Thanh Thu, chú ý đến lời nói của ngươi! Cái gì mà gọi là hần.. hần.. hần, sư ông thu Trương Siêu Quần làm đệ tử, bởi phận đã lớn hơn ngươi, ngươi phải gọi cái gì? Chẳng lẽ còn để cho ta phải dạy dỗ sao?

Tổng Thanh Thu đáp:

– Phụ thân dạy rất đúng, hai nhi nhất thời sợ sót.

Tổng Viễn Kiều lại nói:

– Diệt Tuyệt sư thái là tông sư một phái, tính cương trực ghét dua nịnh, ngươi vừa mới nói ra những lời đối sư thái ngấm ngầm rất nhiều bất kính, ta bình thường dạy ngươi như thế nào? Ngươi quên rồi sao?

Tổng Thanh Thu thấy phụ thân mình ngữ khí rất nặng, y giật mình, nói:

– Hai nhi biết sai rồi, chỉ là nhất thời chưa có thích ứng, xin phụ thân trách phạt.

Tổng Viễn Kiều hừ một tiếng.

Trương Tùng Khê cười nói:

– Sư huynh, cũng đừng tức giận, chính ngay tiểu đệ cũng còn chưa có quen với tình thế như thế này, huống chi là Thanh Thu, bát sư đệ mặc dù giờ đã làm giáo chủ Minh Giáo, nhưng hần dù sao vẫn là người của phái Võ Đang, việc này cũng cần phải trở về bẩm báo với sư phụ chứ?

Tổng Viễn Kiều gật đầu, đang định gọi Trương Siêu Quần tới, thì Diệt Tuyệt sư thái hướng về phía Tổng Viễn Kiều cao giọng nói:

– Tổng đại hiệp, các vị, phái Nga Mi xin cáo từ trước, sau này gặp lại, còn Đình Mẫn Quân cùng Chu Chi Nhược sẽ về núi Nga Mi sau.

Tổng Viễn Kiều cung kính nói:

– Cung tiễn sư thái!

Tất cả mọi người đều đứng lên hành lễ, Diệt Tuyệt sư thái đang muốn rời khỏi, Ân Lê Đình bỗng nhiên tiến lên một bước, run giọng nói:

– Sư thái...

Diệt Tuyệt sư thái quay đầu, khe khẽ thở dài, ánh mắt lộ ra nhu hòa, nói: ‘

– Ân lực hiệp, Hiều Phù không có phúc khí, đã quyết định xuống tóc làm ni cô xuất gia.

Nói dứt lời, nhanh chân hạ sơn đi.

Ân Lê Đình ngơ ngác ngó theo bóng dáng Kỳ Hiều Phù, trên mặt thật ảm đạm, mãi đến khi thân hình của Kỳ Hiều Phù không nhìn thấy, mới thất hồn lạc phách quay đầu lại.

Tổng Viễn Kiều nhìn thấy Ân Lê Đình tình hình như vậy, chỉ biết thở dài.

Đột nhiên, Ân Lê Đình hướng về phía người của Minh Giáo, trong mắt lộ ra sự tức giận, nhanh chân bước tới, quát lớn:

– Dương Tiêu, ngươi đi ra gặp ta!

“Xoạt” một tiếng đem thanh kiếm rút ra, khuôn mặt đầy phẫn nộ.

Dương Tiêu trên mặt buồn bã, năm xưa y hoành đao đoạt ái, cho nên một mực đối với Ân Lê Đình cực kỳ áy náy, mắt nhìn thấy Ân Lê Đình chưa đến bốn mươi tuổi, mà mái tóc mai đã điểm bạc, đó cũng là mình làm hại, Dương Tiêu tự nghĩ đến, nếu như là vị hôn thê của mình, bị người làm hại đến như vậy, thì chính mình cũng là quyết đuổi theo tới tận chân trời góc biển, phải đem người kia giết cho bằng được...

Dương Tiêu đẩy ra đám Ngũ Tán Nhân đang ngăn trở mình, bước lên đối diện với Ân Lê Đình.

Hai người đứng nhìn nhau, sát khí lạnh lạnh nổi lên.

Phái Võ Đang và Minh Giáo đều biết ở giữa hai người bọn họ là ân oán tình cừu, ngay cả người Minh Giáo cũng cảm thấy Dương Tiêu không đúng, mắt thấy hai người bây giờ cuối cùng đối mặt, từng hơi thở dài nhẹ nhõm lo lắng cho cục diện khó lòng tránh khỏi giao phong.

Trương Siêu Quần mang theo Đinh Mẫn Quân cùng Chu Chi Nhược hai nàng đi tới, nhìn thấy một màn này, trong lòng hấn rất lo lắng, nhìn thấy Ân Lê Đình hai mắt như muốn tức lửa, nên hấn tiến lên, nói:

– Lục sư huynh...

Dương Tiêu cất ngang:

– Giáo chủ, đây là chuyện riêng giữa thuộc hạ cùng Ân lực hiệp, xin hãy để cho chúng ta tự giải quyết một lần cho xong!

Ân Lê Đình hai mắt đăm đăm, trừng mắt với Dương Tiêu, nói giọng khàn khàn:

– Ác tặc! Nạp mạng đi!

Dương Tiêu lúc này công lực chưa hồi phục, giáo chúng Minh Giáo đồng loạt ngó đến Dương Tiêu cùng Trương Siêu Quần.

Trương Siêu Quần biết, chuyện này mình không thể nào giúp được ai cả, nhưng nếu như Ân Lê Đình quả thật giết chết Dương Tiêu, Minh Giáo cùng phái Võ Đang từ này cũng không thể nào hòa giải, việc này thật là cực kỳ khó giải quyết, dù Trương Siêu Quần rất thông minh nhạy bén, nhưng hấn cũng đành thúc thủ vô sách, chỉ hy vọng Ân Lê Đình không hạ nặng tay, cục diện mới vừa thật tốt mà bởi vì chuyện ân oán này mà lại nóng lên.

Dương Tiêu ánh mắt quay lại, nhìn Trương Siêu Quần mỉm cười, dường như để cho hấn an tâm, rồi nói với Ân Lê Đình:

– Ân lực hiệp, ta biết ngươi hận ta, ngươi cứ tới giết ta đi, ta sẽ không hoàn thủ đâu.

Dương Tiêu lại cất cao giọng, lớn tiếng nói:

– Các vị huynh đệ mình giáo nghe lấy, chuyện hôm nay, là giữa ta cùng với Ân lực hiệp hai người, nếu như hôm nay ta chết tại dưới tay Ân lực hiệp, bất kỳ người nào cũng không được báo thù cho ta! Ân lực hiệp, là ta có lỗi với ngươi, ta thiếu nợ ngươi, nay xin trả lại cho ngươi!

Dương Tiêu thân nhiên nhắm hai mắt, chờ đợi Ân Lê Đình xuất kiếm.

Tổng Viễn Kiều cùng mọi người âm thầm khâm phục, Dương Tiêu này mặc dù đáng giận, nhưng cũng là đường đường là một đấng nam nhi.

Trong suy nghĩ của người chính phái, Minh Giáo đều là loại người tà ác ma quỷ, thế nhưng qua trận chiến ngày hôm nay đều có cảm nhận trái ngược lại, trước đó thì toàn bộ giáo đồ Nhuệ Kim Kỳ không màng đến sống chết, quang minh lâm liệt, còn trận chiến ngày hôm nay, không có một giáo đồ Minh Giáo nào đầu hàng, ngoại trừ những người bị thương nặng không thể cử động, đều là tử chiến không lùi, trước mắt bây giờ thì Dương Tiêu đồng dạng nhắm mắt đợi chết, nhóm người Võ Đang thất hiệp đều kính phục cảm khái.

– Dương Tiêu, ngươi chịu chết đi!

Ân Lê Đình tâm trí đã sớm bị lửa giận che đậy, rất nhanh thanh kiếm đâm thẳng, võ công của Ân Lê Đình, trong chốn giang hồ xưng môn nhân các phái

bình thường cũng đã không sánh bằng, tăng thêm dưới con thịnh nộ, toàn lực xuất thủ, trong khoảnh khắc, trường kiếm đã phóng tới trước ngực Dương Tiêu...

Trương Siêu Quần trong lòng run lên, Ân Lê Đình thật muốn giết Dương Tiêu sao? Nếu như Dương Tiêu chết rồi, Minh Giáo sau này không đi tìm Võ Đang gây chuyện phiền phức mới lạ, chính mình mới vừa lên làm giáo chủ, vậy mà trở mặt ngó lầy thuộc hạ của mình bị người giết chết, sau này phục chúng còn như thế nào?

Ý niệm này dưới đáy lòng cực nhanh như điện xẹt qua, Trương Siêu Quần thân hình thoát một cái như ma quỷ phóng nhào tới...

Tất cả mọi người thấy hoa mắt, khiếp sợ một màn phát sinh...

“Xoẹt” một tiếng, trong chớp mắt ấy, Trương Siêu Quần đem Dương Tiêu đẩy đến bay nhào ra ngoài, còn trước ngực của hắn, thì mũi thanh trường kiếm đâm trúng vào ngay giữa, Ân Lê Đình ngơ ngác ngó lầy trương siêu quần, lắp bắp:

– Ngươi... ngươi làm gì nhào tới vậy!

Trương Siêu Quần ngực phải máu tươi chảy ra, bốn phía kinh hô, một kiếm này, may mắn là không có đâm trúng trái tim, hắn chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh, tựa hồ không có đau nhức, nhưng trong lòng thì thầm nghĩ: “Nguyên lai bị kiếm đâm một cái như thế, cũng không có gì đau đớn lắm a! Con bà nó, không biết có chết không nữa! Chết, coi như là chả có sơ mũi được cái gì rồi, còn phái Võ Đang ngốc nghếch kia, các ngươi đứng đực ra làm cái gì! Còn không mau mang thuốc chữa thương đến? Lão Thiên... ta rõ ràng đã tính toán trước rồi, nhưng không ngờ tới Ân Lê Đình nội lực thâm hậu đến tận vậy, không có thể ngăn cản mũi kiếm được bao nhiêu! May mắn, còn có thể kiên trì.....

– Lục sư huynh... tiểu đệ biết sư huynh cùng với Dương Tiêu có mối hận đoạt vợ, nhưng dù sao tiểu đệ cũng là giáo chủ của hắn, tiểu đệ thay hắn thụ sự huynh một kiếm, chỉ mong Lục sư huynh có thể tha thứ... tha thứ cho Dương Tiêu, tiểu đệ trong lòng vô cùng cảm kích...

Ân Lê Đình ngơ ngác nói:

– Ta cùng ngươi không có thù hận, ngươi làm gì mà lại thay ác nhân này đỡ kiếm...

Dương Tiêu cùng giáo đồ Minh Giáo đồng loạt bước tới vây quanh Trương Siêu Quần, Chu Chỉ Nhược cùng Đinh Mẫn Quân hốt hải chạy lên trước, hai nàng mặt như màu đất, dọa đến hồn bất phạ thể.

Tổng Viễn Kiều đẩy đám người ra, lấy ra Ngọc Linh tán, xé mở cái áo trước ngực Trương Siêu Quần, thấy vết thương sâu gần tấc, lấy Ngọc Linh tán đắp lên, máu tươi tuôn ra, lại đem thuốc bột rắc lên, Trương Siêu Quần ngưng thần, duỗi ngón trỏ tại trên vết thương mình, điểm ba chỗ huyệt đạo chung quanh, máu tươi dần dần ngưng lại.

Chu Chỉ Nhược kéo xuống vạt áo, đem vết thương của hắn băng bó lại kỹ lưỡng, mắt thấy hắn mặt trắng như tờ giấy, không còn có một chút huyết sắc, trong lòng không nói ra được sự lo lắng sợ hãi, cầm lấy tay Đinh Mẫn Quân, đứng tại chỗ thút thít.

Trương Siêu Quần lại ngó lầy Ân Lê Đình đang đứng chán nản, chân khí trong cơ thể hắn lưu chuyển, tuy bị một kiếm Ân Lê Đình đâm trúng, nhưng cũng có thể tự hành lấy chân khí trị liệu, nhưng đúng lúc này, đương nhiên là giả bộ thương thế càng nặng thì càng tốt... miệng run nói:

– Lục sư huynh... nếu vẫn không thể tha thứ Dương Tiêu, tiểu đệ... chết cũng không thể nhắm mắt....

Ân Lê Đình nói không ra lời, trên mặt lúc trắng lúc xanh, ánh mắt ngó lầy Dương Tiêu, vẫn là như muốn tiếp tục lấy mạng của y.

Trương Siêu Quần trong lòng hơi động, hướng về phía Dương Tiêu gọi tới, Dương Tiêu đưa lỗ tai đến sát bên, nghe Trương Siêu Quần nói mấy câu, Dương Tiêu nhìn Ân Lê Đình một chút, nhẹ gật đầu, rồi quay người chạy đi.

Thời gian trôi qua không lâu, từ xa nhìn thấy Dương Tiêu dẫn lấy năm, sáu người bước nhanh đến, Trương Siêu Quần trong lòng âm thầm mỉm cười, một tay kéo lấy Chu Chỉ Nhược, một tay kéo lấy Đinh Mẫn Quân, trên vẻ mặt lại là giả ra cực kỳ thống khổ, đương nhiên, cũng là thật đau nhức, nhưng nội lực của hắn rất mạnh, nhưng đối với dạng vết thương cỡ này, cũng là có ít chút phiền phức cho hắn.

– Trương Siêu Quần ca!

– Công tử!

– Trương công tử!

Chạy vội tới gần, chỉ nghe oanh thanh yển ngữ, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, Kỷ Yên Nhiên, Tiểu Chiêu cùng Dương Bất Hối, đồng loạt vây quanh, ai cũng hoa dung thất sắc, trong khoảnh khắc, Trương Siêu Quần giống lạc trong vườn hoa, cái mùi bên trong cơ thể của mỗi một nữ đều không hoàn toàn giống nhau, mỗi một gương mặt tú lệ tuyệt luân làm cho người ta mơ màng đến cảnh đẹp ý, Trương Siêu Quần cảm thấy ngay cả trước ngực bị mũi kiếm đâm vào, vết thương tựa hồ đã tốt lên rất nhiều.

– Tổng bá bá! Du Nhị thúc! Ân Lục thúc!.....

Đồng hành chạy đến còn có Trương Vô Ky, khi y gặp được nhóm người Tổng Viễn Kiều, nước mắt chảy tràn mi mà ra.

Trương Vô Kỵ sớm đã từ một hài đồng nhỏ, nay đã là thiếu niên trưởng thành, tướng mạo đã cực kỳ khác trước, Vô đang thất hiệp đúng là bất ngờ nên không nhận ra được, Ân Lê Đình trước đó đối đãi với Trương Vô Kỵ thân cận gần gũi nhất, là người đầu tiên nhận ra được, run giọng hỏi:

– Ngươi... ngươi là Vô Kỵ sao?

Tổng Viễn Kiều, Du Liên Chu, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc bốn người đồng loạt xúm lại, mọi người trong khoảnh khắc trong lòng đầy ý vui mừng...

Trương Siêu Quần trầm nghĩ:

“Ta giúp các ngươi đem Trương Vô Kỵ của các người chữa khỏi hàn độc, Ân Lê Đình ngươi lại đập phá ta, hừ... hừ... giờ còn dám muốn ồn ào nữa sao?...”

.....

Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần nhẹ nhàng thở ra, trợn mắt, ngó lấy trước mặt một bày oanh yến, nơi này hiện tại không có chuyện gì nữa, bản đại gia hôm nay tuy không có đại triển thần uy, hiển lộ ra võ công tuyệt thế, nhưng cuối cùng là vì Minh Giáo cũng đã chảy qua máu, bây giờ nơi này ta mặc kệ, để lại hiện trường cho Dương Tiêu tự lo cho tốt, ta đi hưởng thụ một chút tề nhân chi phúc với các mỹ nữ, một nàng giúp ta bóp chân, một nàng giúp ta cời áo, một nàng giúp ta xoa bóp gân cốt, tả hữu hai cánh tay, một bên tay sờ mỗi một cái âm hộ, sau khi bày bố tính toán xong, đôi con ngươi của hắn chuyển động, cặp lông mày cau chặt, hắn... liền làm như bị choáng xỉu ngay lập tức.

Bên tai nghe thấy tiếng kinh hô chúng nữ, có người khóc nức nở, có người vội vàng kêu gọi, trên người hắn, cũng không biết có bao nhiêu bàn tay nhỏ bé sờ loạn qua, trong lòng hắn đang trầm nghĩ:

“Sờ đi, cứ sờ đi, xong rồi ta sẽ sờ trở lại...”

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Mò Đến Nàng

Giả vờ ngất, mắt nhắm chặt lại chỉ nghe đám người luống cuống tay chân bàn luận ầm ĩ, Dương Tiêu sai người mang cáng đến, cẩn thận từng chút một nâng hắn giờ lên, đưa đi vào bên trong tổng đàn Quang Minh đình, do đoạn đường này gồ ghề xóc nảy, Trương Siêu Quần giả vờ ngất đi, vậy mà lại biến thành thật khi vết thương bị động vỡ ra, máu chảy ướt đầm, hắn lúc này mới chính thức hôn mê bất tỉnh thật sự.

Đầu óc mơ mơ màng màng cũng không biết bao lâu, Trương Siêu Quần mới chậm rãi tỉnh lại tới, mở mắt ra thì gặp Tiểu Chiêu, Chu Chi Nhược, Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, Kỳ Yên Nhiên cùng Đình Mẫn Quân lục nữ đều nằm vây quanh ở phía trước đại sảnh ngủ, sắc trời đen sẫm, thì ra đã là ban đêm, chợt nhớ trước ngực mình trũng kiết, nhưng bây giờ đã không còn đau đớn, hắn không khỏi kinh ngạc, đưa tay sờ soạng, vết thương vẫn còn có một chút ngứa ngáy, vẫn khỏi hẳn rồi, nội khí cường đại ở trong kinh mạch cuộn luân chuyển, Trương Siêu Quần khẽ mỉm cười, trước kia khi còn là người lính đặc công, hắn cũng đã vô số lần chịu đựng các vết thương, so với lần này thì trước đó còn nghiêm trọng hơn nhiều, đây chỉ là nhẹ nhàng như một bữa ăn sáng, đương nhiên, những vết thương kia, đều là có bệnh viện chuyên môn tiến hành trị liệu, khôi phục lại rất nhanh, cộng thêm thể chất thân thể hắn cường tráng trâu bò, cho nên cũng chẳng cần tính tới, lúc này ngó thấy các mỹ nữ vờn quanh nằm ở mé ngoài gần đó, Trương Siêu Quần tâm hoa nộ phóng, những ngày gần đây, hắn chỉ lo lấy việc của Minh Giáo cùng Lục Đại phái phát sinh, đã khá lâu không có làm đến chuyện kia.....

Quan sát chung quanh, âm thầm hắn ngồi dậy, vết thương trước ngực không còn đau, hắn rón rén đi đến ra khỏi cái giường, hai tay bắt chéo sau lưng, ngó lấy các nàng như hoa Hải Đường nằm say giấc mộng, đẹp không sao tả xiết, tính trẻ con phá phách của hắn trỗi dậy, trước tiên ở trên mặt Chi Nhược vuốt nhẹ một cái, tròn bóng non nót, khuôn mặt kiều nộn, sờ tới sờ lui đầy xúc cảm, trên cái mũi thon cao Tiểu Chiêu ươn lên nhéo nhẹ một cái, tiểu nha đầu mỹ lệ này mặc dù không sánh bằng Đại Ý Ti mẹ của nàng xinh đẹp, nhưng bởi vì có một nửa huyết thống người Trung Quốc, cho nên so với Đại Ý Ti nhiều hơn mấy phần ôn nhu, mỹ nữ lại giống bình thường đều xinh đẹp, về điểm này, trên người Tiểu Chiêu lại càng thể hiện rất là đầy đủ.

Trương Siêu Quần lại đi đến bên cạnh Kỳ Yên Nhiên, si ngốc ngắm nàng, nàng có tám, chín phần giống Tiểu Long Nữ, bình thường thì nhìn không nhận ra, lúc này nàng vẫn như cũ là che mặt lại bằng cái khăn tím, nhưng da thịt trắng nõn trơn nhẵn lại là mê người chi cực, cái thân thể kia uyển chuyển câu người như vậy, cái tư thế nằm ngủ này, thuần túy hình chữ S hiện ra!

Trương Siêu Quần tìm đập nhanh hơn, tại bên dưới cái âm hộ đầy đặn, hắn đưa mặt xuống ngửi lấy một hơi dài, cái mùi ngai ngái rất nhẹ lan ra từ dưới háng nàng, thân thể mềm mại Kỳ Yên Nhiên khẽ động, dọa đến Trương Siêu Quần lật đặt ngồi xồm khom người xuống qua một bên.

Chờ một hồi không nghe thấy thêm động tĩnh, Trương Siêu Quần đứng dậy, chợt phát hiện, phía dưới háng mình sau khi ngửi lấy cái mùi âm hộ đã có phản ứng, cao cao nổi cộm lên, Trương Siêu Quần cười hắc hắc, trong đầu ảo tưởng lấy tình cảnh sáu cái hang động âm đạo mỹ diệu của các mỹ nữ đồng loạt tràn trề nằm ở trên giường.

Loại mỹ diệu này, đến thời điểm nào hắn mới có thể thực hiện được đây? Lục nữ bên trong, ngoại trừ Tiểu Chiêu cùng Chi Nhược, ai cũng đã từng bị mình dùng dương vật to lớn đâm vào âm đạo rồi, rồi hắn lại lo nghĩ, còn có thêm ở Hồng Mai Sơn Trang, Tuyết Linh Song Sơn cùng Tiểu Mai, Tiểu

Phượng hai mỹ tỷ... chưa kể đến Chu phu nhân tất cả cộng lại đã hơn 10 người à rồi, lão Thiên.. có thể thật phải hư sớm không đây à! Còn có Đại Ý Ti nữa, đột nhiên hẳn nghĩ đến, Đại Ý Ti cùng Tiểu Chiêu là hai mẹ con, cái này... cái này thật sự là có chút nguy hiểm, các nàng làm sao có khả năng hai mẹ con cùng chung tùy tùng một chồng đâu! Lão Thiên... cái này quá tà ác đi? Trương Siêu Quần bỗng nhiên có chút thủ huyết sôi trào, hai mẹ con cùng chung phục vụ một cây dương vật, chuyện này nghĩ đến thật là làm cho người ta bành trướng à!

Đột nhiên, Tiểu Ngư nhúc nhích, Trương Siêu Quần giật nảy mình, vội vàng nhón chân, hướng trở lại giường của mình, nhanh như chớp nhảy lên nằm lại trên giường, một lát sau, không nghe thấy tiếng động, hẳn ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, thì ra là Tiểu Ngư chỉ quay nằm đối tư thế, cũng không có tỉnh lại, Trương Siêu Quần nhẹ nhàng thở ra...

Đột nhiên hẳn lại nghĩ, mình làm gì mà giống như là gian tặc, trong các mỹ nữ này, ai không phải là lão bà của mình! Đang muốn ngồi hẳn chợt nghe có người lại nhúc nhích, Trương Siêu Quần trong lòng nhảy một cái, tiếng bước chân nhẹ nhàng đúng là hướng bên giường mình đi tới, Trương Siêu Quần tranh thủ thời gian hai mắt nhắm lại.

Tiếng bước chân khoảng cách càng gần, rồi dừng lại ở trước giường, Trương Siêu Quần âm thầm suy đoán nàng là ai, thì một tay nhỏ mềm nhẵn bỗng nhiên từ trên mặt hẳn sờ soạng một chút, Trương Siêu Quần thầm nghĩ: “Cứ việc sờ đi...!”

– Công tử, sao thế nào mà vẫn còn chưa tỉnh? Trong lúc họ Trương kia nói công tử trong ngày hôm nay sẽ tỉnh lại...

Nguyên lai là Tiểu Ngư! Lại là cái gì họ Trương kia? Chẳng lẽ là nhắc đến Trương Vô Kỵ? Trách không được vết thương của hẳn rất nhanh lành lặn, có tiểu thần y tại đây thì lo gì, Cũng không biết phải Võ Đang đã đi chưa? Ân Lê Đình cùng với Dương Tiêu không sao chứ? Ta chữa khỏi hẳn độc cho Trương Vô Kỵ, đó là một cái ân tình lớn, chẳng lẽ nào Ân Lê Đình lại tiếp tục sinh sự nữa sao?

Tiểu Ngư ngồi xuôi theo trên giường, Trương Siêu Quần ngửi được trên người nàng cái mùi cơ thể quen thuộc, càng tâm viên ý mã, vốn hẳn định mở mắt ra, đem nàng ôm vào, nhưng lại sợ hù nàng, vạn nhất nàng kinh hô la lớn, các nàng còn nằm ở trong phòng, đều bị Tiểu Ngư đánh thức, vậy thì sẽ gây khó khăn, đôi lông mày hẳn khẽ động, vừa nảy ra ý hay.

Nhẹ nhàng hẳn giẫy dục thân mình, đây là nhắc nhở trước cho nàng biết, hẳn đã có dấu hiệu muốn tỉnh lại, quả nhiên Tiểu Ngư “A” lên, đang muốn há miệng, thì một bàn tay đã ấn tới, che lại miệng của nàng.

– Xuyt!

Trương Siêu Quần giờ ngón trở lên, đặt ở bên môi, giảm thấp giọng nói.

– Đừng đánh thức mọi người!

Tiểu Ngư hai mắt lộ ra thần sắc vui mừng, nhẹ gật đầu.

Trương Siêu Quần vốn cũng là không sợ gì, nhưng dù sao Tiểu Chiêu cùng với Chỉ Nhược thì hẳn đều chưa từng đụng chạm vào thân xác, vạn nhất bị các nàng nhìn thấy, chỉ sợ cái hình tượng tốt đẹp kia của hẳn liền bị phá hủy.

Trương Siêu Quần lén lút nhìn ra bên ngoài, co rụt người lại qua một góc, hạ giọng nói:

– Ngươi nằm xuống đây, ta có chuyện này muốn nói với ngươi.

Tiểu Ngư lập tức mặt liền đỏ lên, xấu hổ nói:

– Cái này... cái này không được đâu! Các nàng... các nàng đều ở bên ngoài...

Trương Siêu Quần nghiêm mặt nói:

– Chúng ta chỉ đúng là nói chuyện, thì có quan hệ gì? Vết thương ta mới vừa lành, chẳng lẽ còn có thể làm được cái gì? Hắc hắc... Tiểu Ngư..ngươi có phải là muốn lại suy nghĩ bậy bạ rồi sao?

Tiểu Ngư vội vàng nói:

– Không phải.. không phải... đề tiểu nữ..nằm xuống...

Gian kế đạt được, Trương Siêu Quần mỉm cười trộm, mắt thấy nàng ngượng ngùng xấu hổ ở bên cạnh mình nằm xuống, cái thân thể mỏng manh kiều mỹ kia, với làn gió thơm xông vào mũi, thật là thướt tha, phong tình vạn chủng.

– Tiểu Ngư.. ta ngủ đã bao lâu?

Trương Siêu Quần hỏi rất là đàng hoàng.

Khuôn mặt xinh đẹp đỏ rục khuôn mặt, đáp:

– Công tử đã nằm mê mang ngủ suốt bốn ngày.

Trương Siêu Quần lấy làm kinh hãi, hấn ngủ suốt bốn ngày! Thật là trâu bò, như thế nào lại ngủ lâu như thế! Hấn lại hỏi:

– Người của phái Võ Đang đã đi chưa? Bọn họ có còn ở tại trên Quang Minh đỉnh không? Vô kỵ đâu rồi?

Tiểu Ngư đáp lời:

– Hôm qua bọn họ đã rời đi, vốn là cũng muốn đợi công tử tỉnh lại, nhưng đợi như thế đã mấy ngày, Tổng đại hiệp nói, bọn họ còn có viện binh đang trên đường đi tới, sợ cùng với giáo chúng Minh Giáo lại phát sinh hiểu lầm, cho nên đi trước để thông báo cho mọi người biết, Trương Vô Kỵ cũng cùng đi theo rồi.

– Há, Vô Kỵ cũng đi rồi...?

Trương Siêu Quần không khỏi có chút không vui, mình đã khổ cực lắm mới cứu được một mạng của Trương Vô Kỵ, phái Võ Đang những người khác có đi lúc nào cũng được, nhưng Vô Kỵ lại không gặp mặt hấn mà lại cáo từ ra đi.

Nhưng hấn lập tức lại nghĩ, mình xuất hiện, không chỉ có cướp đi tất cả nữ nhân của Trương Vô Kỵ, còn đem Cửu dương Chân Kinh cùng Càn Khôn Đại Na Di vốn là của Trương Vô Kỵ cũng cướp lấy mất, dù nói thế nào đi nữa, cũng là Trương Vô Kỵ đối với hấn vẫn là thua thiệt.

– Đúng vậy, Tổng đại hiệp còn nói, nếu như vết thương công tử lành, hãy về núi Võ Đang một chuyến, đem việc đảm nhiệm giáo chủ Minh Giáo bẩm báo lại cho sư tôn, rồi hãy quay lại núi Quang Minh.

Trương Siêu Quần nhè nhẹ gật đầu, hấn biết, từ xưa đến nay, cổ nhân đều có truyền thống tôn sư trọng đạo, sư phụ chẳng khác nào phụ thân, cho nên tự hấn cũng có muốn đi một chuyến đến núi Võ Đang.

– Ta đã biết.

Trương Siêu Quần lên tiếng, bỗng nhiên vươn tay ra, đặt ở trên bầu vú săn chắc căng phồng của nàng, Tiểu Ngư run lên, nói:

– Công tử, công tử... không phải đã nói là chỉ... trò chuyện sao?

Trương Siêu Quần làm như vô tư:

– Cái gì? Ta có nói như vậy sao? Không có, nhất định là ngươi nghe lầm đấy...

Ngón tay trên đôi bầu vú sung mãn của nàng bóp lên mấy cái.

Tiểu Ngư xấu hổ, đưa tay ngăn cản lại, nhưng thế nào có thể ngăn nổi? Nàng gất giọng:

– Đừng á... bị các nàng biết, Tiểu Ngư sẽ không có mặt mũi nhìn người... Công tử... nếu quả như thật muốn... muốn Tiểu Ngư phục thị công tử, chúng ta hôm nào khác có được hay không? Hôm nay... hôm nay thật là không được.

Trương Siêu Quần làm sao chịu nghe theo lời nàng? Cười hắc hắc nói:

– Tại sao phải là hôm nào...

Bỗng nhiên trong lòng hấn nhớ đến một chuyện, liền rút bàn tay lại, tại bên tai nàng nói nhỏ:

– Tiểu Ngư, lão công của ngươi ta gần đây luyện thành một tuyệt kỹ ở trên giường, ngươi nhất định sẽ không tưởng tượng ra nổi, có thể làm cho ngươi sướng đến dục tiên dục tử, thoải mái đến vô cùng ghê gớm.....

– A... công tử như thế nào, trong đầu cả ngày cứ muốn đến chuyện này?

Tiểu Ngư vành tai bị hấn phun ra làn hơi thổi làm cho ngứa nhột một chút, thân thể mềm mại rã rời, thấy bàn tay hấn tay rút trở về, lại không khỏi có chút trống rỗng thất lạc.

Trương Siêu Quần tuyệt đối là một thiên tài võ học, nhưng khi “Ngọc nữ tâm kinh” của Lâm Triều Anh lọt vào trong tay của hấn, thì hấn có thể sáng tạo tiểu biến chân khí thành môn dùng để sờ loạn âm hộ các cô nương, nếu như Lâm Triều Anh nữ hiệp dưới tuổi vàng biết được, chỉ sợ sẽ tức giận từ trong quan tài lại nhảy ra, một bàn tay chụp chết cái kẻ truyền nhân bất hảo này.

– Bắt đầu chuẩn bị...

Trương Siêu Quần xòe bàn tay ra, đặt ở phần bụng dưới nàng, nhẹ nói:

Tiểu Ngư duỗi tay đè chặt bàn tay hấn, vừa chờ mong, lại vừa sợ hãi:

– Công tử... không cần... đâu..

Trương Siêu Quần cười nói:

– Ngươi cứ chuẩn bị cho tốt một bàn tay, dùng để đè lại miệng mình, ta chỉ sợ đến lúc đó ngươi sẽ thoải mái kêu thật to đấy!

Tiểu Ngư ngập ngừng hỏi:

– Không cần thoát... thoát xiêm y sao?

Trương Siêu Quần buồn cười nói:

– Không cần.

Tiểu Ngư tuy xấu hổ, nhưng bất quá, không cần cởi ra quần, trong lòng cũng bớt lo lắng, thầm nghĩ: “Chỉ cần không đem y phục thoát ra, các nàng nếu như có tỉnh lại, cùng lắm là nhìn thấy ta cùng công tử nằm cùng một chỗ thôi, dù sao ta cũng đã là người của hắn, thì cũng đâu có quan hệ gì đâu?”

Tiểu Ngư đang suy nghĩ lầy, bỗng nhiên chỉ cảm thấy trên cái gò mu của mình dâng lên một làn hơi nóng ấm, nàng kinh dị ngẩng đầu nhìn xuống, thì thấy một bàn tay của hắn đang để ở trên cái âm hộ mình không nhúc nhích..

Rõ ràng không hề động đậy còn cách qua lớp vải, như thế nào tại nơi đó của mình lại là ấm áp, giống như có một bàn tay đang vuốt ve?

– Công tử... làm thế nào mà... như vậy được?

Tiểu Ngư ngạc nhiên hỏi, bàn tay vô hình kia, thật sự là có chút quá mức thần kỳ, lại có thể không cần cách trở quần áo, trực tiếp xâm nhập vào bên trong chỗ kia... ..

Cái bàn tay thật là sống động, tại nơi cái khe thịt âm hộ Tiểu Ngư nhẹ nhàng vuốt ve lấy, như là kẻ sát trực tiếp tại trên làn da thịt, lướt qua đám lông đen gò mu nóng ẩm, sờ râm hai mảnh môi nhỏ cản trở trước cửa miệng âm đạo, cùng lúc vẫn về trên đầu âm vật nhỏ bé mẫn cảm phần hồng thịt mềm, đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, là bàn tay chân chính vuốt ve cũng không thể mang tới cảm giác thân mật như thế, lại rất an toàn, không có một sự lo lắng hoảng sợ gì, khiến cho nàng có thể chú tâm buông lỏng mà hưởng thụ ...

Thời gian trôi qua chưa có bao lâu, bàn tay để trên cái âm hộ của Tiểu Ngư đặt đã phát huy tác dụng, nàng tự bật miệng mình lại rên rỉ, bàn tay nhấn chặn trên bờ môi, ngược lại càng là có loại kích thích bị đè nén..

Tiểu Ngư hai mắt nhắm lung, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, một bộ biểu lộ hưởng thụ cực kỳ dâm dăng, hai bắp đùi đã dạng mở rộng ra, trên thực tế, nàng có mở chân ra hay không thì cũng không có gì khác biệt, chân khí thứ hai của Ngọc Nữ Tâm Kinh, căn bản là có thể không cần nhìn động tác tư thế của nàng, không cần nhìn người là có trần trùng trục không mảnh vải che thân hay vẫn là xiêm y chặt chẽ, chân khí luồn vào bên trong toàn phương vị cái âm hộ vuốt ve, không có chút nào bỏ sót.

– Ừm...

Tiểu Ngư phát ra một tiếng ngắn ngủi rên rỉ.

Nguyên nhân là bàn tay kia đột nhiên giống như là gỡ ra hai bên môi nhỏ âm hộ của nàng, xuôi theo cửa miệng âm đạo, thẳng tắp tràn vào, nhanh chóng lấp kín cái lỗ hang trống rỗng của Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư từ xoang mũi phát ra tiếng thở dốc, loại cảm giác này thật sự là quá mức mỹ diệu, dương vật của nam nhân, dù là vừa thô vừa dài, nếu có nhét vào ở bên trong âm đạo, thì dù gì đi nữa vẫn có có khoảng trống, mà phương thức loại này kỳ lạ là có thể đem tất cả mọi góc ngách hang động âm đạo đều nhét đầy như không có khe hở, Tiểu Ngư chưa từng thể nghiệm qua bức sướng khoái đến dễ chịu này, sâu trong âm đạo, nóng ẩm dịch nhờn bài tiết ra như nước vỡ đê hồng thủy, trào ra...

Theo từ bên trong đó vũng bùn ướt át, cái tiểu khó của Tiểu Ngư hoàn toàn đắm nước, cái eo thon kia cũng bắt đầu uốn éo, Trương Siêu Quần ngó lấy tiểu mỹ nhân lên cơn động dâm, yết hầu hẳn phát khô, từ từ tiếp tục gia tăng chân khí truyền thấu vào trong cái âm đạo nàng.

Ngón tay tựa như là không ngừng trong âm đạo ra ra vào vào, mỗi một lần đều để làm thân thể Tiểu Ngư một trận run rẩy, cái kia tiếng rên rỉ đến cực điểm đúng là dâm dăng càng lúc càng lớn, bàn tay mềm đến ngay cả che miệng mình khí lực cũng đã không còn.

Tiểu Ngư đã là toàn thân đã đổ mồ hôi chảy ròng ròng, hai gò má ửng hồng, nàng ức chế không nổi phát ra tiếng rên rỉ khá lớn, khoái cảm vô cùng lớn hướng vào trong thân thể nàng đánh úp lại, đầu của nàng không ngừng lắc lư, mái tóc dài dài xòa tán loạn ở trên giường, có vài sợi tóc nàng ngậm vào trong miệng nhìn qua yêu dị mà xinh đẹp, Trương Siêu Quần vẫn không có đình chỉ, với lại hắn cũng sẽ không đình chỉ, cái miệng đẹp Tiểu Ngư không ngừng nâng lên, rồi buông lỏng, tiếp tục nâng lên nghênh đón lấy mỗi một lần ngón tay đang xâm nhập trong cái âm đạo.

Tiểu Ngư đã vô pháp nhẫn nại sự hưng phấn của mình, nàng thở không ra hơi, từng đợt khoái cảm mãnh liệt trùng kích lấy, tiếng rên rỉ không ngừng, thanh tiếng thở dốc càng ngày càng nặng, thỉnh thoảng phát ra không cách nào khống chế kiểu khiêu.

– Không... không... Tiểu Ngư không chịu nổi!

Tiểu Ngư bỗng nắm bắt lấy cánh tay Trương Siêu Quần, cái eo nhỏ nhắn giống như rắn gãy dựa.

Thì ra Trương Siêu Quần lại sử dụng phương thức chân khí cải biến, biến thành xoay chuyển ở trong cái hang động nàng, đây lại là một loại phương thức

Kích thích mới, Tiểu Ngư chỉ cảm thấy từ nơi bên trong riềng tư, ngón tay như giồng nước ấm tựa như vòng xoáy không ngừng xoay tròn chuyển động lầy, giống như muốn chui vào bên trong cơ thể nàng, làm nàng như có ảo giác toàn bộ thân thể cũng đều đang xoay tròn.

Ý loạn tình mê, Tiểu Ngư một bên cầu khẩn, một bên lại cực kỳ hưởng thụ cực độ khoái cảm, Trương Siêu Quần đối với cũng nàng cầu khẩn bỏ mặc, ngón tay kia nhanh chóng điên cuồng lật quấy, để con động dâm của Tiểu Ngư càng ngày không kiềm hãm được:

– Công tử, tiểu nữ muốn... muốn... ân... a.....

Cực độ sướng khoái làm cho Tiểu Ngư ánh mắt của nàng hoảng hốt, lắc lư cái đầu, mái tóc dài bay múa trong miệng lại càng phát ra cao vút bén nhọn tiếng rên kêu.

Nàng tựa như điên cuồng vận vẹo, trong đầu trống rỗng, hồn nhiên đã quên hết tất cả mọi chuyện xung quanh, chỉ biết là dốc sức liều mạng tiếp nhận động tác bàn tay đang cuồng kích cái âm đạo mình không biết qua bao lâu, bỗng nhiên Tiểu Ngư phát ra một hồi rên rỉ kinh thiên động địa, thân thể run rẩy kịch liệt, há mắt rơi lệ đầy mặt, đây là giống như là sự giao hoan đạt đến mức đỉnh của sự cực lạc khoái cảm! Tiểu Ngư một bộ dạng dục tiên dục tử đáng yêu, từ sâu trong thân thể, âm tinh từ cổ miệng từ cung sền sệt nóng nóng càng không ngừng tuôn ra chất dịch, theo chân khí bàn tay của Trương Siêu Quần chạy nước rút, trào chảy ra bên ngoài cơ thể...

Trương Siêu Quần làm gì mà chịu buông lỏng, hắn càng muốn để cho nàng đạt đến mức độ sướng cùng cực, khi âm đạo đang trào ra âm tinh, cuộn cuộn chân khí liên tục chuyển vận, không ngừng mà quấy nhiễu lấy bên trong cái hang động ẩm ướt của nàng.

.....

Tiếp theo hắn nâng lên cái mông đít của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lấy mé dưới hậu môn, Tiểu Ngư cũng chậm rãi buông lỏng hạ thể, luồng chân khí như dùng sức hai bả mông thịt tách ra, cảm giác ngón tay chậm rãi xâm nhập hậu đình, Tiểu Ngư đem trán dựa vào trên cánh tay, trong miệng kêu lên:

– Á...á...ư...công tử...tại chỗ này như thế nào lại cũng có thể...bị chen vào a?

Trương Siêu Quần trong nội tâm kích động, ậm ừ không trả lời nàng, chỉ chốc lát, tà ác như đâm ngón tay đi vào, rồi lại rút, khiến cho chân khí từ từ xâm nhập vào bên trong lỗ hậu môn, Tiểu Ngư nhìn không được kiều hừ thêm một tiếng, hắn một tay giơ lên cái mông nàng lần này quả quyết lần nữa đánh úp lại, áp đảo nắn cuồng đã địa kéo ra đưa vào, Tiểu Ngư một mặt nhu nhược dích rên rỉ, một mặt cái lỗ nhỏ hậu môn tự co rút lại đè ép luồng chân khí kỳ lạ đã xâm nhập vào bên trong trực tràng của mình, bây giờ Tiểu Ngư vội vàng cao thấp động đậy cái mông ngọc, rất nhanh Tiểu Ngư rên rỉ kêu khóc nói:

– Công tử... tiểu nữ muốn đi ngoài, công tử làm loạn...tiểu nữ mắc..mắc...

Trương Siêu Quần dương dương đắc ý buông lỏng ra bàn tay ra cười hắc hắc nói:

– Sung sướng sao?

Nếu như bây giờ mà mất hẳn nhìn thấy, cái hậu môn nàng vốn là nhỏ hẹp, giờ đang bị khuếch trương thành một cái lỗ tròn đỏ tươi thật là chói mắt...

Tiểu Ngư kịch liệt thờ dốc, hai bầu vú nổi sóng chập trùng, đẹp không sao tả xiết, nàng thẹn thùng vô hạn, đôi mắt đẹp liếc xéo hắn:

– Công tử, rất dễ chịu... thoải mái muốn chết, bất quá tại nơi đó vẫn còn hơi..mắc đi ngoài...

Trương Siêu Quần vươn tay ra, tại trước ngực nàng sờ loạn một mạch, cười nói:

– Ngươi sướng rồi, công tử vẫn còn chưa có thoải mái đây này? Vậy ngươi định như thế nào đây?

Tiểu Ngư ngượng ngùng cắn môi dưới thật là phong tình vạn chủng, đang muốn mở miệng nói, trước phòng nhỏ bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

Tiểu Ngư bị dọa đến sắc mặt tái xanh, cực nhanh ngồi dậy, xoay người liền bước xuống giường, nàng ngồi lại thật nghiêm chỉnh tại trên mép giường, chỉ nghe trong phòng nhỏ một tiếng nói nhỏ nhẹ:

– Tiểu Ngư muội muội đang ở đâu?

Tiểu Ngư gương mặt nóng như đốt, thấp giọng nói:

– Là Kỳ tỷ tỷ

Trương Siêu Quần cười nói:

– Sợ cái gì? Các người đều là lão bà của ta, nếu không hãy nói Kỳ tỷ tỷ cùng theo giúp ta đi!

Tiểu Ngư thè lưỡi, nói:

– Công tử nghĩ hay lắm, làm gì mà Kỳ tỷ tỷ lại muốn giúp công tử?

Trương Siêu Quần cười hắc hắc, nói:

– Tiểu Ngư, người bảo Kỳ tỷ tỷ đến đây, ta có lời muốn nói với nàng.

Tiểu Ngư trừng lớn hai mắt:

– Công tử... công tử cũng có lời muốn nói với Kỳ tỷ tỷ?

Tiểu Ngư không biết là Kỳ Yên Nhiên đã chủ động hiến thân cho hắn, vừa rồi hắn cũng là như thế nói với mình giống như vậy, kết quả cuộc nói chuyện liền thành dạng như thế này, chính giữa háng nàng bây giờ ẩm ướt dính dính lấy một mảng lớn dịch nhờn, rất không thoải mái.

Trương Siêu Quần thấy nàng sợ run, nên nói:

– Lần này thật là nói chuyện.

Tiểu Ngư e thẹn nói:

– Tiểu nữ bây giờ như thế ra ngoài, Kỳ tỷ tỷ nhất định sẽ nhìn ra được là chuyện gì!

Trương Siêu Quần nói:

– Người chỉ cần nói, ở chỗ này vừa rồi cùng ta đàm chuyện nhân sinh..

Trong lúc hai người nói chuyện, Kỳ Yên Nhiên đã đi vào, Tiểu Ngư cũng không cần ra nữa rồi.

– À... công tử đã tỉnh lại rồi à!

Kỳ Yên Nhiên vui vẻ nói, thanh âm khá lớn, lúc này trong phòng nhỏ đã truyền đến tiếng chân di động, tất cả mọi người đã đều bị đánh thức không biết là do tiếng nói của Kỳ Yên Nhiên hay là do từ tiếng rên của Tiểu Ngư vừa rồi...

Trương Siêu Quần cười hắc hắc, nói:

– Yên Nhiên tỷ tỷ, chờ một lúc giả bộ như tiểu đệ còn chưa có tỉnh lại, tỷ tỷ cùng Tiểu Ngư để mọi người tiếp tục nghỉ ngơi, rồi mới... rồi mới, lặng lẽ nói cùng với Tiểu Nhạn, Đinh tỷ tỷ, là ta có chuyện trọng yếu cần tuyên bố, nhớ đừng có kêu Tiểu Chiêu cùng Chu Chi Nhượng thức dậy là được.

Kỳ Yên Nhiên sững sờ, nhìn Tiểu Ngư hai má đang đỏ bừng, tựa hồ nàng mình bạch chuyện gì, trên gương mặt nàng cũng bỗng nhiên đỏ lên...

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tứ Nữ Loạn Giường

Kết, một thanh âm chi nha vang lên, sau đó liền truyền đến vài tiếng bước chân, Đinh Mẫn Quân cất tiếng hỏi: "Yên Thiên muội muội, Siêu Quần còn chưa tỉnh, người thần thần bí bí gọi chúng ta đến đây làm gì?"

Tiểu Nhạn nghe thấy cũng phụ họa: "Đúng vậy a, Yên Thiên tỷ, tại sao người chỉ gọi chúng ta, còn Chu cô nương và tiểu Chiêu thì thế nào? Có việc gì cần phải giấu hai người kia sao?"

Kỳ Yên Thiên cười nói: "Cũng không phải là ta gọi các người đến a."

Tiểu Ngư thấy mọi người nhìn mình thì cũng cười hi hi: "Các người đừng nhìn ta, cũng không phải chủ ý của ta."

Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo vang lên.

"Là chủ ý của ta!"

Chỉ thấy Trương Siêu Quần dáng vẻ tươi cười đứng ở sảnh nhỏ bên cạnh, Tiểu Nhạn và Đinh Mẫn Quân kinh hi tiến lên, Siêu Quần cười một tiếng, bước đến đem hai mỹ nữ ôm vào trong ngực.

"Thì ra người đã tỉnh lại rồi, tại sao không nói cho tiểu Chiêu và Chu cô nương biết?"

Đinh Mẫn Quân hỏi, trên mặt nàng đỏ bừng tràn ngập hạnh phúc, nữ nhân khi thật tâm vui mừng mới có những biểu hiện như thế.

Trương Siêu Quần cười nói: "Hai người bọn họ, vẫn là không nên nói cho các nàng ấy biết, miễn cho... miễn cho..."

Tiểu Ngư che miệng cười, nói: "Công tử đã nói như thế chán lẽ các người còn không đoán được? Hẳn quà thật rất xấu a!"

Sở dĩ Tiểu Nhạn và Đinh Mẫn Quân cùng đỏ mặt là bởi vì Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn và Đinh Mẫn Quân đã từng có quan hệ ấy ấy với Trương Siêu Quần. Việc này mọi người đều biết, chỉ là các nàng không biết Kỳ Yên Nhiên cũng đã làm qua việc ấy rồi, tam nữ đồng loạt nghẹn họng trân trối nhìn Kỳ Yên Nhiên.

Kỳ Yên Nhiên xấu hổ đỏ mặt, khuôn mặt hồng nhuận xinh đẹp ẩn hiện dưới chiếc khăn mỏng, nàng đứng sau lưng Trương Siêu Quần, bàn tay nhỏ nhéo miếng thịt ở hông hân

Bốn vị mỹ nhân cùng chung một phòng, trong thoát chốc cả căn phòng đều xuân ý dạt dào, trong lòng Siêu Quần đã sớm ngứa ngáy, hân cười hắc hắc: "Hôm nay đây, ah ơ..."

Kỳ Yên Nhiên vẫn đang để tay ở hông hân đột nhiên vịn một cái.

"Uy, người muốn mưu sát chồng ah!"

Kỳ Yên Nhiên sảng giọng: "Ai bảo người hư hỏng như vậy!"

Đinh Mẫn Quân hai gò má phát sốt, nàng thấy hân liếc mắt lia lia nhìn các nàng chẳng lẽ nàng còn không đoán ra hân muốn làm cái gì, ở đây nàng lớn nhất nên có chút lúng túng.

"Siêu Quần, người... người không được làm vậy, thương thế vừa mới đỡ một chút đừng nên hồ đồ."

"Mẫn Quân, người đang suy nghĩ gì vậy! Ta gọi bọn họ tới chỉ muốn nói chuyện với bọn họ mà thôi, người lại nghĩ đi đâu thế!"

Tiểu Ngư trầm nghĩ: "Không phải mới lạ! Mới vừa rồi còn nói chỉ là cùng mình trò chuyện, nhưng vừa nói xong liền đã giờ trò xấu rồi. "

Trương Siêu Quần cười nói: "Đến đây nào bốn vị lão bà đại nhân, cùng lên một giường nào, hôm nay chúng ta trò chuyện uống rượu, ôn lại chuyện xưa!"

Vừa dứt lời, hân liền suu suu bay lên.

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn thấy hân xem mình như hải tử liền cười cười đứng lên.

Trương Siêu Quần ngồi trên giường kêu lên: "Tiểu Ngư Tiểu Nhạn, các người đừng đứng đấy cười, mau đi đem rượu cùng điểm tâm tới ah!"

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đồng thanh đáp ứng, các nàng đi đến mang điểm tâm đã sớm chuẩn bị ra đặt ở bên giường. Trương Siêu Quần phui tay, hào hứng ngẩng đầu lên nói: "Cùng đến đây nào, các người chơi cái gì đây? Một năm một mười có thể hay không?"

Tiểu Ngư cùng Tiểu Nhạn đã biết từ lâu trái lại Đinh Mẫn Quân cùng Kỳ Yên Nhiên không hiểu gì cả. Tiểu Ngư Tiểu Nhạn từ nhỏ sống ở nơi trắng hoa – nơi tiếp nhận qua những giáo dục này tự nhiên sẽ hiểu, chỉ sợ kiến thức so với Siêu Quần còn nhiều hơn.

"Ba người... Một đêm chung giường... Các người... Các người còn ra cái thể thống gì nữa..."

Siêu Quần ca còn chưa nói xong, Đinh Mẫn Quân cùng Kỳ Yên Nhiên đồng thời lắc đầu.

Trương Siêu Quần khê giạt mình, con người nhất chuyển, nói: "Như vậy đi, ta sẽ dạy các người như bọn họ đã làm có được không?"

Không đợi người ta đáp ứng, liền mặt hướng phía Tiểu Ngư, nói: "Tiểu Ngư, Tiểu Nhạn, Ba người chúng ta ra làm mẫu cho bọn họ đi"

"Hai con ong mật nhỏ, bay vào bụi hoa ah... Bành bạch! Ta đánh người ah, đừng làm trái phương hướng... Nếu không thì..."

Trương Siêu Quần rõ ràng đang chơi với hai con ong mật nhỏ

Vốn Đinh Mẫn Quân cùng Kỳ Yên Nhiên nhiều tuổi hơn Tiểu Ngư và Tiểu Yên, Đinh Mẫn Quân ba mươi rồi còn Kỳ Yên Nhiên cũng hai mươi sáu. Hai nàng mắt thấy Tiểu Ngư Tiểu Nhạn cùng Trương Siêu Quần nên trong lòng phi thường cao hứng, nhưng sau đó lại thấy ba người bọn họ ôm hôn thắm thiết khiến tâm tình hai người không khỏi xấu hổ, trong lòng tràn ngập lửa nóng, đành phải uống chút rượu, ăn một ít điểm tâm cho vui đi.

Trương Siêu Quần buông Tiểu Ngư Tiểu Nhạn, để cho hai nàng tự chơi, còn bản thân thì ngồi bên cạnh Kỳ Yên Nhiên, vừa uống rượu vừa nhìn các nàng. Một lúc sau, Đinh Mẫn Quân cùng Kỳ Yên Nhiên cũng tiến đến, tâm lý dần dần thả lỏng.

Trương Siêu Quần cười nói: "Chúng ta chơi như vậy, nếu không có ý gì, hay là chúng ta chơi như thế này có được không? Ai thua thì tự cời một bộ y phục!"

Tiểu Nhạn lập tức nói: "Các người nhìn đi, ta liền biết rõ công tử hân đang có âm mưu đấy."

Đinh Mẫn Quân cùng Kỳ Yên Nhiên đồng loạt đỏ mặt, Kỳ Yên Nhiên lo lắng nói: "Vậy còn người thì sao, chúng ta không thể cời ah?"

Tiểu Nhạn lại nói: "Công tử là nam nhân, hần cỡi quần áo sẽ không ngại cái gì, chúng ta là nữ nhân, như vậy không được, công tử ăn gian quá đi!"

Siêu Quần ha ha cười nói: "Các ngươi nói cái gì ah, chúng ta đều là người một nhà cả, các ngươi đều đã là lão bà của ta, chỉ là cỡi một bộ y phục, như vậy cũng không có sợ ngoại nhân nhìn thấy ah? Huống chi, ta tu luyện Minh giáo hộ giáo thần công Càn Khôn Đại Na Di, môn công phu này, có một đặc điểm, cần cái kia... Cái kia nhiều một chút sẽ làm cho hỏa diễm đáy lòng sôi trào, như vậy, mới không tẩu hỏa nhập ma, bằng không, sẽ rất nguy hiểm, rất dễ dàng khí huyết không thông, nội tiết mất cân đối, Parkinson phát tác, hắc hắc, các lão bà, các ngươi cũng không hy vọng lão công tẩu hỏa nhập ma a? Nếu như các ngươi không cho thì... thì... ta sẽ đi tìm Dương tả sử, gọi hắn giúp ta mỗi ngày tìm mười cái cô nương qua để phát hỏa, như vậy cũng tốt ah!"

Từ nữ đồng loạt cho hắn một cái liếc mắt, Đinh Mẫn Quân nói: "Các nàng không hiểu được nhiều võ công, ngươi còn có thể lừa một gạt một, chẳng lẽ đến cả ta ngươi cũng lừa sao, làm gì có môn công phu nào như vậy"

Dịch giả: kunpro

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

****Chương đầu tiên thật là vất vả ah. Vốn từ của ta quá ít ỏi. Phải nhờ đến sự giúp đỡ của các đại ca mới hoàn thành được. vì vậy nếu chỗ nào ta dịch chưa hay mong mọi người đóng góp nha.**

LOVE ALL **

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tứ Nữ Loạn Giường(2)

Trương Siêu Quần ngồi sát vào bên cạnh Đinh Mẫn Quân, thấp giọng nói: "Ngươi nghĩ đến công phu gì thế rồi? Ngươi đã quên một chiêu của ta tại Ung Khẩu Hạp sao? Có phải là còn muốn lại lần nữa? Hay là muốn ta nói cho cho các nàng nghe đây?"

Đinh Mẫn Quân lập tức liền đỏ mặt, hung dữ trừng mắt liếc hắn một cái, đem đó đã chiến, bị hắn dung thủ pháp kì diệu khiến cho nàng cao triều liên tục, quần lót đều bị mất, trong mấy ngày đó thật là xấu hổ, mãi cho đến ngày thứ ba vây khốn Quang Minh đình, nàng mới mượn tiểu sư muội một cái để dùng.

"Ta... Ta cảm thấy được công tử đề nghị cũng rất có ý tứ, như vậy... Như vậy..."

Người này lúc nào cũng vô pháp vô thiên, tại cái phương diện về nam nữ này, da mặt hắn là dày nhất, hắn có thể đem chuyện đó nói ra hay không, Đinh Mẫn Quân tuyệt không dám cam đoan, liên tục không ngừng mà tỏ vẻ đồng ý.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Đinh Mẫn Quân đồng ý, đoán được Đinh Mẫn Quân bị Trương Siêu Quần uy hiếp, đang muốn làm khó dễ, Trương Siêu Quần giành nói: "Yên Nhiên, ngươi mặc như vậy, cũng coi như ngươi là một bộ y phục rồi!"

Kỷ Yên Nhiên sững sờ, khí thế nhất thời giảm xuống, Trương Siêu Quần vỗ tay một cái, nói: "Tiểu Ngư đối Mẫn Quân, Tiểu Nhạn đối Yên Nhiên, hiện tại bắt đầu!"

Tiểu Ngư nói: "Vậy còn ngươi?"

Trương Siêu Quần hi hi cười, nói: "Ta nha, đương nhiên là đương người trọng tài rồi! Bốn người phân hai tổ, hai người thua lại tiếp tục đấu, ai mà thua thì, hắc hắc... Cứ theo luật mà tiến hành ah.

Người thứ nhất thua là Đinh Mẫn Quân! Siêu Quần "Ồ ồ" khiến trách đứng lên, xoa xoa hai cánh tay, tặc tặc lườm nhìn nàng, kêu lên: "Cởi quần áo ah cởi quần áo! Không cho phép chơi xấu ah!"

Đinh Mẫn Quân mặt liền đỏ rực lên, hừ một tiếng, sáng khoái nói: "Thoát thì thoát thoát, ta không tin ta lại thất bại một lần nữa!"

Đinh Mẫn Quân cực kỳ nhanh cởi quần áo xuống, lúc đó đúng là đầu hạ, mặc trên người vốn không nhiều lắm, cởi xuống áo ngoài, bên trong cũng chỉ còn lại có một kiện quần áo trong cùng là cái cái yếm rồi, Đinh Mẫn Quân vươn hai cánh tay ngọc tron bong lộ liễu đi ra, vai thon gầy, để lộ ra... Cảm giác thật là tốt, nổi bật lên đường cong lung linh, ngực hơi nhô lên... Ngực nàng thật mê người, phảng phất tựa cây đào mật to tròn.

Đinh Mẫn Quân cơ ra một lát, bầu không khí liền bắt đầu nóng nảy hần lên, hiệp thứ hai, Đinh Mẫn Quân vận khí không tệ, ván đầu tiên liền thắng, đến ván thứ hai phân thắng bại thì Kỷ Yên Nhiên lại thua.

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn cùng Đinh Mẫn Quân đi theo Trương Siêu Quần đồng loạt kêu lên: "Cởi quần áo ah cởi quần áo! Cởi quần áo ah cởi quần áo!"

Kỷ Yên Nhiên trầm ngâm một chút, chậm rãi đem cái khăn che mặt lấy xuống...

Thời điểm nàng bỏ che mặt ra, thời gian dường như ngừng lại, hô hấp của mọi người cảm tưởng đã ngừng trệ, Tiểu Ngư cùng Tiểu Nhạn, hai tỷ muội nhất tề nhìn đến ngây người, Tiểu Nhạn kinh hô: "Nguyên lai... Nguyên lai Yên Nhiên tỷ tỷ ngày thường đẹp như vậy!"

Lúc đó, Tiểu Ngư Tiểu Nhạn tuy cùng Kỷ Yên Nhiên ở chung được lâu nhất, nhưng Kỷ Yên Nhiên lại dùng khăn che mặt, thực sự không có làm cho hai tỷ muội coi trộm được một chút chân dung nào cả, mấy ngày trước nàng hiến thân cho Trương Siêu Quần, liền đã có ý định không hề che mặt, chỉ có điều không kịp nói với Trương Siêu Quần. Hôm nay gỡ xuống khăn tím, nhất thời làm bốn phía kinh diễm, dung nhan cùng Tiểu Long Nữ có tám phần tương tự, nhưng dung mạo, khí chất lại là hoàn toàn bất đồng. Tiểu Long Nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng như nguyệt, mà nàng lại là nhiều phần kiều mỹ, so với Tiểu Long Nữ không làm nhân gian khó lựa giống như rơi vào phạm trần tiên tử, điều này làm cho Tiểu Ngư Tiểu Nhạn cùng Đinh Mẫn Quân không khỏi sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười, tay cầm chiếc khăn đã gỡ xuống, hướng Trương Siêu Quần nói: "Công tử, Yên Nhiên từ nay về sau không mang theo cái này được chứ?"

Trương Siêu Quần gật đầu nói: "Không cần mang theo, đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại luôn che mặt, thật sự là đáng tiếc."

Kỷ Yên Nhiên Yên Nhiên cười, nói: "Đa tạ công tử khách lễ, bất quá, dung mạo thủy chung là hư vô mờ mịt đấy, đến thời điểm già rồi, dung mạo cũng đồng dạng như là hòa héo lụi tàn mà thôi, so ra vẫn là còn kém sức sống của cỏ dại, Yên Nhiên lại là hâm mộ Mẫn Quân tỷ tỷ, võ công cao cường, khoáng ý giang hồ, không giống như ta, tay trái gà không chặt, chỉ có thể mặc người ăn hiếp..."

Nói đến đây, Kỷ Yên Nhiên thần sắc đau khổ hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp, càng nhìn càng làm cho lòng người thêm thất lại. Trương Siêu Quần đuổi cánh tay, ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, ôn nhu nói: "Có ta ở đây, từ nay về sau, không có người nào có thể khi dễ được ngươi nữa!"

Ngừng lại một chút, Trương Siêu Quần lại nói: "Về phần mối thù của ngươi, ta nhất định nghĩ biện pháp giúp ngươi trả thù!"

Năm đó hung thủ giết nhà nàng, Côn Luân Phái Chưởng môn Hà Thái Trùng năm đó gặp sắc nỗi lòng tham, giết cả nhà Kỷ Yên Nhiên cùng vị hôn phu của nàng, mối thù huyết hải thâm cừ này, Kỷ Yên Nhiên lại há có thể không báo?

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Kỷ Yên Nhiên lại nói: "Công tử, lục đại phái cùng Minh giáo bây giờ không hề đối địch, Yên Nhiên tuy là phận nữ nhi lưu lạc giang hồ, quyết sẽ không để cho công tử phải khó xử. Đàn ông các ngươi không phải thường xuyên nói, quân tử báo thù mười năm không muộn sao?"

Trương Siêu Quần mỉm cười nói: "Ngươi đã cũng đã là thê tử của ta, Chuyện của ngươi cũng chính là chuyện của ta, ta nói rồi, ta sẽ tìm cơ hội giúp ngươi đem mối thù này giải quyết. Trương Siêu Quần ta nói được làm được."

Kỷ Yên Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Nếu như công tử thật sự thương tiếc Yên Nhiên, Yên Nhiên nghĩ mình đi báo thù báo thù, chỉ làm gánh nặng cho công tử mà thôi."

Trương Siêu Quần biết rõ nàng thân không võ công, tuy nhiên cũng nhìn thấy nàng chăm chỉ luyện công, nhưng đây không phải chăm chỉ là có thể luyện thành. Hà Thái Trùng cấp bậc kia, Kỷ Yên Nhiên coi như là luyện thêm năm mười năm cũng đánh không lại hán, có lẽ phải đợi Hà Thái Trùng lão quái phải chết mất. cái huyết hải thâm cừ cũng là báo không được.

Trương Siêu Quần trong nội tâm đột nhiên vừa động, Cửu Dương Chân Kinh, thích hợp hơn cho nam tử luyện tập, nhưng Cửu Âm Chân Kinh đâu! Đồ Long đao cùng Y Thiên Kiếm là bí mật. Trên cái thế giới này, chỉ có hai người biết rõ, một chính là Diệt Tuyệt sư thái, còn lại chính là mình. Năm đó Hoàng Dung thuê cao thủ thợ thủ công, đem Dương Quá tặng cho Quách Tương một thanh Huyền Thiết Trọng Kiếm nấu chảy, rồi tiến hành Tây phương tinh kim, đúc thành một thanh Đồ Long đao, một thanh Y Thiên Kiếm, đem Cửu Âm Chân Kinh, Hàng Long Thập Bát Chương cùng võ mục di thư giấu ở bên trong hai binh khí này, chỉ cần đem Đồ Long đao cùng Y Thiên Kiếm đem vào nhau, liền có thể tự mình biết bí mật lớn nhất thế giới Y Thiên. Học cấp tốc Cửu Âm Chân Kinh, khiến cho Kỷ Yên Nhiên đi luyện tập, cũng có thể làm cho nàng báo cái huyết cừ này rồi! Nghĩ tới đây, Trương Siêu Quần nhẹ gật đầu, nói: "Ta sẽ giúp ngươi."

Kỷ Yên Nhiên thấy hán thần sắc ngưng trọng, nhẹ gật đầu, nhất thời cảm động, trong mắt nước mắt lập loè, chạy tới ngã nhào vào trong ngực Trương Siêu Quần mà khóc lớn.

Trương Siêu Quần khẽ vuốt lưng nàng, nhẹ lời an ủi, trong nội tâm đã cảm giác thương tiếc, lại không khỏi buồn bực, bởi nàng bị như vậy, đại kế thoát y hoàn toàn bị hỏng rồi! Đang nghỉ ngơi, Kỷ Yên Nhiên đột nhiên cười nói: "Công tử, ta không nên làm mất hứng mọi người ah, chúng ta ở đây, tựa hồ chỉ có Mẫn Quân tỷ tỷ quần áo ít nhất rồi. Tiểu Ngư Tiểu Nhạn! Chúng ta cố gắng, lại để cho Mẫn Quân tỷ tất cả đều cởi sạch được không?"

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn khanh khách nở nụ cười, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Trương Siêu Quần lại "Ô ô" khiển trách đứng lên...

(Ta sắp thi nên không dịch được nhiều. Thi xong ta bù ah)

Dịch giả: kunpro

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

Chương 104: Xuân Sắc

Đinh Mẫn Quân kêu lên: "Hừ! Cũng không biết đến cùng ai thất bại đâu!"

Ngay sau đó, thắng bại đã phân, Tiểu Ngư thua ván đầu tiên. Nàng bình tĩnh đem áo ngoài cởi ra để lộ ra đôi tiểu bạch thỏ trắng trắng, tiện nghi cho Trương Siêu Quần.

Tiếp đó đến lượt chính là Kỳ Yên Nhiên, nàng vẫn ngai ngung, đỏ mặt, đem áo ngoài cởi xuống. Trong tứ nữ, nàng hẳn là người có ngực lớn nhất, nhìn qua phải đến ba mươi sáu tấc. Thân thể chữ S yêu kiều, lại thêm gương mặt xinh đẹp như tiên tử. Chỉ sợ tất cả nam nhân trong thiên hạ đều có thể phác thảo được hình dáng nàng ra sao rồi. Liễu Hạ Huệ có đến đây, có thể bị cái buru vật động lòng người này làm cho khí tiết tuổi già khó giữ được a!

Thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía cơ thể mình, Kỳ Yên Nhiên đỏ bừng mặt, phong tình vạn chủng đánh mắt sang Trương Siêu Quần, sẵn giọng: "Các nàng có thể xem, còn người thì không cho phép xem!"

Trương Siêu Quần cười hắc hắc nói: "Không nhìn cũng đúng, người có thể tranh thủ thời gian ah! Vừa rồi cũng không biết là ai đã hùng hồn nói muốn đem Mẫn Quân cởi trắng trợn?"

"Ah...!"

Thịt mềm bên hông Trương Siêu Quần một lần nữa chịu khổ.

Lúc này, rõ ràng là Đinh Mẫn Quân thua. Đinh Mẫn Quân một lần nữa đem quần áo bên trong bỏ đi, trên người chỉ còn sót lại cái yếm mỏng, da thịt mịn màng nửa ẩn nửa hiện như khiêu khích lòng người. Cái eo thon thả mảnh khảnh, xinh đẹp tuyệt trần. Loại dáng như người mẫu này làm cho Trương Siêu Quần liên tục nuốt nước miếng... Hạ thân sớm đã nổi một cục lên, cũng may hắn đem chăn mền quần chặt trên người, không thì bốn người kia cũng nhận ra rồi.

"Cố gắng lên! Cố gắng lên! Mọi người nhất định phải cố gắng lên, chúng ta cùng một chỗ thương thức thân thể mỹ hảo của Mẫn Quân có được không?"

Trương Siêu Quần hai mắt sáng lên, mê mẩn nhìn Đinh Mẫn Quân, Đinh Mẫn Quân lại xoa xoa cái ngực một cái, ánh mắt mang phong tình vạn chủng, nói: "Ta sợ chuyện gì ah! Hi Hi! Chúng ta chơi tiếp nào!"

Mẫn Quân nhìn thấy Tiểu Nhạn vẫn như cũ, một kiện y phục cũng không thoát, hừ một tiếng, nói: "Kế tiếp đến lượt Tiểu Nhạn!"

Tiểu Nhạn hi hi cười, nói: "Mẫn Quân tỷ tỷ, ta không phải địch nhân của người a, ta thật ra muốn xem ngực của Yên Thiên tỷ tỷ nhất đấy!"

Đinh Mẫn Quân đánh mắt sang, chỉ thấy ngực Kỳ Yên Nhiên cao vút, cực kỳ tuyệt đẹp, gật đầu nói: "Tốt! Vậy chúng ta là một đội!"

Kỳ Yên Nhiên nhìn thấy trong mắt các nàng vừa là hâm mộ, vừa như tham lam, trong nội tâm không khỏi dâng lên cảm giác khác thường...

Một ván nữa lại phân thắng bại, quả nhiên là Kỳ Yên Nhiên thua! Có thể nói, Tiểu Ngư cùng Tiểu Nhạn, hai tỷ muội tại lớn nên tại nơi "trăng hoa", vùng quyền uống rượu, đó là một bữa ăn sang. Coi như cách chơi "Hai cái hồ điệp" không hiểu được là đúng. Nhưng các nàng so với Kỳ Yên Nhiên cùng Đinh Mẫn Quân vẫn là lợi hại hơn nhiều lắm, tự nhiên chiến thắng liền tới tay.

Trong nháy mắt, trên người Đinh Mẫn Quân cùng Kỳ Yên Nhiên đều chỉ còn lại một cái yếm cùng quần lót hơi mỏng mà thôi. Kỳ Yên Nhiên ngực căng tròn cùng Đinh Mẫn Quân chân dài hấp dẫn, quả thực muốn cho người ta máu mũi phun trào.

Bất quá, Kỳ Yên Nhiên thảm hại hơn, bởi vì nàng lại thua một ván nữa rồi...

Hiện nay, có hai lựa chọn, hoặc là cởi áo, hoặc là thoát quần, vô luận thoát cái gì đều là thứ quan trọng, chỉ có thể "Thăng thần thành khăn mới có thể chạy thoát!"

Kỳ Yên Nhiên thất kinh, hô hấp dồn dập, nếu chỉ trước mặt một mình Trương Siêu Quần rồi cởi áo nói dây lưng thì không có gì để nói, nhưng giờ đây là trên giường lớn, lại là còn có ba nữ tử, mỗi người đều nhìn mình tỏ ý không tốt, bảo nàng làm sao không xấu hổ? Nhất là Trương Siêu Quần, hai con mắt hắt gao nhìn ngực mình, giống như muốn tự bạo rồi đứng lên, há mồm mà thôn phệ lấy mình. Bộ dáng kia, thật là đáng giận. Kỳ Yên Nhiên tim đập kịch liệt, xấu hổ làm cho bên dưới nôn nóng, đáng thương nhìn Trương Siêu Quần, mềm giọng muốn nhờ vả: "Công tử, ta có thể hay không không thoát y? Nếu như mà thoát rồi... thì sẽ không còn gì mất!"

Trương Siêu Quần quả quyết lắc đầu, nói: "Vậy cũng không được, nguyên ý đánh cuộc thua là phải chịu, chúng ta là người trong võ lâm, nặng nhất là chữ tín, sao có thể chơi xấu?"

Kỷ Yên Nhiên cúi gầm xuống, xấu hổ nói: "Các nàng đều không thoát, có mỗi mình ta còn một chiếc..."

Trương Siêu Quần cười hắc hắc, nói: "Yên Thiên, hoặc là ngươi mình thoát, hoặc là chúng ta giúp ngươi cởi ah. Giờ ngươi muốn như thế nào đây!"

Kỷ Yên Nhiên không dám ngẩng đầu, do dự, cử chỉ sớm đã muốn cởi ra rồi... Trương Siêu Quần hú lên quái dị, nói: "Các lão bà, chúng ta cùng tới giúp Yên Thiên cởi đồ có được không?"

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, liền náo nhiệt chơi đùa, hưng phấn kêu to: “ Bộ dạng thật giống sắc ma ah”

Kỷ Yên Nhiên thấy các nàng giương nanh múa vuốt, hiển nhiên biết đó không phải là nói đùa, vội vàng nói: "Ta...ta...!"

Do dự thêm một chút, cuối cùng nàng quyết định cởi bỏ đi cái yếm...

Xiêm y màu hồng nhạt bằng tơ mỏng trượt theo bộ ngực ngọc ngà... cứ thế rơi xuống trông thật giống như bóc đi một lớp da cũ vậy, một màu trắng hồng hiện lên trước mặt mọi người.

Bộ ngực thật đầy đặn?... Vú bị nàng hai tay nàng ngăn trở, kích cỡ phải đến 36D, hai bàn tay nhỏ xíu xíu làm sao có thể che hết được cảnh xuân... Hai bên cân đối, đường cong rất tròn theo hô hấp mà rung động không ngừng.

Bình thường, có bao nhiêu nữ nhân được như thế này, đều sẽ phải có một chút ít rù xuồng, nhưng nàng lại không có một chút nào như vậy. Đường đường chính chính dáng người hình chữ S, eo nhỏ ngực to, câu hồn đoạt phách. Không chỉ Trương Siêu Quần miêng lưỡi đắng khô, mà ngay cả Tiểu Ngư Tiểu Nhạn cùng Đinh Mẫn Quân đều là nhìn đến thần hình không động đậy.

"Ngươi... các ngươi còn xem? Có phải là không chơi? Không chơi nữa ta liền mặc vào đây..."

Kỷ Yên Nhiên then thùng sảng giọng.

"Ai nói không chơi nữa?"

Trương Siêu Quần vội vàng nói: "Đương nhiên là muốn tiếp tục, ngươi như vậy nhưng không xấu cho lắm."

Sau đó lại hướng Tiểu Ngư Tiểu Nhạn nói: "Các ngươi còn không nhớ xem trên người Yên Thiên tỷ tỷ địa phương nào là xinh đẹp nhất?"

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn hai khuôn mặt xinh đẹp đã sớm ửng đỏ một mảng, hoang đường vùng quỳn như vậy, các nàng còn chưa từng chơi đùa tới. Tuy các nàng xuất thân từ thanh lâu, nhưng tú bà lại coi các nàng như cây tiền mà treo giá cao ngất. Nếu không phải là ngày đó Hà Thái Trung vùng tiền như rác, tú bà cũng sẽ không đem hai tỷ muội bọn họ ra sân. Hoang đường đoán số như vậy, các nàng tuy là đã từng nghe qua, nhưng chưa từng thấy qua. Mắt nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên trên người trắng trẻo, đúng là cảm thấy rất kích thích, trong khe l** mẫn cảm cũng đã hơi ẩm ướt.

Tiểu Ngư Tiểu Nhạn hào hứng ngẩng cao đầu, đi theo chủ nhân trẻ tuổi anh tuấn như vậy, lại là Minh giáo Giáo chủ, Võ Đang Phái môn nhân, hai tỷ muội há có thể nghịch ý của hắn?

Kế tiếp, không hề nghỉ gì nữa, Kỷ Yên Nhiên lại thua rồi! Nàng một bên chơi, một bên vẫn không quên che ngực, như thế nào lại không thua? Bốn cặp mắt tràn ngập thần thái khác thường làm nàng không khỏi thất kinh, run run cất giọng nói: "Cái này... Đây không tính là a, các ngươi đều là cao thủ, ta... Ta không thắng được đâu. Chúng ta... chúng ta qua so tài việc khác có được không?"

Trương Siêu Quần cười hắc hắc: "Ngươi không phải chơi xấu a! Chúng ta không đáp ứng đâu nha."

Trong miệng hú lên quái dị, ngón tay duỗi ra như gió, nhanh tay điểm lên ngực nàng hai cái, Kỷ Yên Nhiên nhất thời bất động, tiếng hoan hô kêu lên: "Yên Thiên xấu lắm, vậy là chúng ta có thể không khách khí được rồi, Tiểu Ngư Tiểu Nhạn, Mẫn Quân, các ngươi phụ trách giúp nàng cởi ra đi!"

Kỷ Yên Nhiên xấu hổ nhưng lại không thể động đậy, bị ba sắc nữ ôm eo, bờ mông nâng lên, quần lót ở dưới dần dần bị kéo xuống, nhất thời cảnh xuân xuất hiện, đào nguyên tịch mịch của nữ tử thỉnh thoảng hiện ra. Kỷ Yên Nhiên giống như một con cừu non, bị bốn con đại sắc lang vây quanh, bốn ánh mắt tham lam nhìn soi mói. Kỷ Yên Nhiên cảm nhận được một loại e lệ khác thường, kèm theo đó là cảm giác then thùng.

Tiểu Ngư cười khanh khách cảm thán nói: "Yên Thiên tỷ tỷ thật là đẹp! Oa!... So với ta còn lớn hơn a!"

Tiểu Nhạn ôm eo nàng, chỉ thấy vòng eo mảnh khảnh nhắn nhụi tròn bóng, cái kia dưới bụng bằng phẳng, nhìn không được liền duỗi ra bàn tay nhỏ bé, tại bụng nàng sờ soạng một cái, ha ha cười nói: "Thật tốt ah!"

Kỷ Yên Nhiên bị Tiểu Nhạn sờ, chỗ đó liền như có dòng điện chạy qua, không biết ma trên quỹ hờn thế nào, trong nội tâm nàng gợn sóng dữ dội, nghĩ sao cũng không ra tại sao cũng là như nhân sờ mà mình lại có phản ứng.

Dịch giả: kunpro

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

(Thanks for watching. LOVE ALL)

truyenyy.vn

Bạn đang đọc truyện *Tân Y Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Du hí (1)

Trương Siêu Quần đổi chỗ ngồi, đối diện lấy mặt huyết Kỳ Yên Nhiên. Trước mặt hắn bây giờ là một ít cỏ đen, lộ ra ngoài một chút phần hồng dính một chút nước, làm lòng người như nhảy loạn lên. Cái tư thế nằm ngang như thế kia đảm bảo tư vị không tầm thường. Trương Siêu Quần trên mặt càng ngày càng hồng, gáy thịt như muốn bay ra ngoài rồi. Nhìn qua, giống như lúc hai quân đối mặt trên chiến trường, chiến ý dâng cao. Giờ đây trong đầu hắn râm râm rung động tựa như có mấy vạn chú ong mật đang nhảy múa vậy.

Xuân sắc như thế này, thử hỏi Trương Siêu Quần làm sao có thể kiềm chế được? Đang muốn vén chăn lên mãnh liệt nhào tới thì Đinh Mẫn Quân ngăn ở trước mặt, giống như cười mà không phải cười, nói: "Siêu Quần, chàng muốn làm cái gì a?"

Nhiều chuyện! Ta làm cái gì chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? Trương Siêu Quần phần nộ ném cho nàng một cái nhìn khinh khinh, đột nhiên trong nội tâm vừa động, cười nói: "Tiểu Ngư Tiểu Nhạn, Yên Nhiên tỷ tỷ cũng đã thua trống trơn đấy, nhưng trò chơi còn chưa có chấm dứt, chúng ta tiếp tục chơi nào!"

Đinh Mẫn Quân hừ một tiếng, tuy bất mãn, không nguyện ý không tuân theo hắn nhưng vẫn phải tiếp tục. Nàng một ván không có thua, trạng thái dừng mãnh phi thường. Trương Siêu Quần cũng liên chiến thắng liên tiếp làm Tiểu Nhạn phải cời quần dưới. Đôi chân thon dài trắng trẻo của nàng hiện ra rồi mà Tiểu Ngư mới chỉ thoát khỏi một kiện quần áo trong.

Bất quá, rốt cục đến phiên Đinh Mẫn Quân thua. Cái yếm thơm ngào ngạt được cởi ra. Lại là một kiệt tác của tạo hóa, đem so với Kỳ Yên Nhiên liền muốn thua chị kém em. Đinh Mẫn Quân khó khăn lắm mới không ngại mà ngắt đi. Hai đầu vú nhọn vểnh vểnh lên, rung rinh theo từng nhịp thở. Kỳ thật, loại hình dạng này thực là cực phẩm trong cực phẩm. Từng đường cong trên cơ thể phảng phất hình dáng kiệt tác điêu khắc của Hà Lan đại sư La Đan. Thật là làm cho người ta yêu thích không thôi. Sau khi cởi yếm ra Đinh Mẫn Quân phần nộ nhưng vẫn nũng nịu kêu lên: "Lại đến đây!"

Nhìn Đinh Mẫn Quân vùng vẫy làm hai quả đào run rẩy, Trương Siêu Quần trong tâm ngứa ngáy. Hiện tại được mở rộng tầm mắt mà không thể ngạo nghệ xoa nắn nó ở trong tay.

Do quá mải mê ngắm Đinh Mẫn Quân, Trương Siêu Quần liên tục đại bại. Hắn vốn chỉ mặc một kiện quần áo ngủ, hai cái liền liền cởi, giờ chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót. Chúng nữ nhìn thấy hạ thân hắn nhô lên hùng vĩ, đều mặt đỏ tới mang tai. Không lâu sau, Tiểu Ngư Tiểu Nhạn tâm hoảng ý loạn, liên tục bại trận.

Hiện tại Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đều tự lột đồ, còn lại cái yếm, nhưng Đinh Mẫn Quân đã thua mất rồi!

Trương Siêu Quần vỗ tay cười nói: "Tốt...Tốt! Mẫn Quân, nàng tự mình cởi hay để chúng ta giúp một tay?"

Đinh Mẫn Quân thoáng một chút chần chờ, nhìn Kỳ Yên Nhiên một cái. Sau đó nàng nằm ở một bên, hai con ngươi xoay chuyển, cắn răng từng chút từng chút đem mảnh quần mỏng trên người kéo xuống. Nàng thần thờ ngồi trên giường, hai chân cố gắng khép lại để che cảnh xuân nhưng cũng là phí công vô ích.

Trương Siêu Quần dương dương đắc ý nhìn nàng, thấy nàng có phần không phục, cười nói: "Hiện tại, chỉ còn lại có ba người thôi, không cần phải so nữa. Không bằng, Tiểu Ngư Tiểu Nhạn, chúng ta liền đổi trò khác, nếu các ngươi mà thắng thì..."

Hơi suy nghĩ một chút rồi hắn nói: "Các nàng nếu thắng, ta ban thưởng các nàng căn Yên Nhiên tỷ tỷ một cái... còn nếu, ta thắng, ta liền căn Mẫn Quân tỷ tỷ một ngụm, có được không?"

Không đợi Tiểu Ngư Tiểu Nhạn mở miệng, Đinh Mẫn Quân đã lớn tiếng nói: "Không được không được, Siêu Quần, chàng nghĩ thế nào lại làm như vậy? Thật là quá bất công với thiếp! "

Trương Siêu Quần đang rất cao hứng, còn có ý định từ nay về sau nhất định phải đem Tiểu Tây Tiểu Phượng cùng Tuyết Linh Song Xu, tiểu Chiêu, Chi Nhược, thậm chí Đại Khôi Ti, Chu phu nhân cũng đến đại náo giường rồng.

"Ha Ha Ha! Làm người, nàng phải hiểu được một chút đạo lý! Nếu ta điểm huyết đạo nàng, cho nàng cùng Yên Nhiên đồng dạng đều không nhúc nhích được, sau đó muốn căn liền căn, muốn sờ cứ sờ, nàng thấy sao?"

Đinh Mẫn Quân tâm hồn nhảy loạn, hai tay che lại trước ngực. Đột nhiên trong cơ thể sinh ra một loại cảm giác kỳ dị. Bị nhiều người như vậy nhìn vào thân thể nõn nà của mình, đúng là đặc biệt nhanh có cảm giác, liền thốt lên: "Cái kia...Không bằng chàng đem thiếp trói lại..."

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức nàng lúng túng, vội vàng sửa lời nói: "Thiếp... Thiếp... không phải ý của thiếp như vậy, thiếp nói bậy đấy... Các người đừng nhìn ta như thế? Ta nói bậy ah!"

Trương Siêu Quần nghe thấy câu trước, nhất thời tinh thần chấn động, tâm trí mãnh liệt nhảy dựng, nói: "Mẫn Quân, đề nghị của nàng thật sự rất tốt! Ta đem nàng cùng Yên Nhiên đều trói lại lại... Chậm rãi chơi, miễn cho điểm huyết đạo của các nàng. Như vậy khí huyết không thông làm hại thân thể!"

Đinh Mẫn Quân sợ hãi nói: "Không... Không được... Thiếp nói sai rồi, đừng mà..."

Bất chấp cơ thể trần trụi, nàng nhảy dựng lên, liền muốn trốn xuống giường.

Trương Siêu Quần thuộc hạng nào võ công cơ chứ, hần vận chỉ như gió, nhanh chóng điểm trúng huyết đạo nằn., Đinh Mẫn Quân thân thể mềm nhũn, nhất thời ngã vào trong lòng ngực của hắn. Trương Siêu Quần đắc ý xoa xoa hai trái đào của nàng một lúc, sau đó đem nàng cùng Kỳ Yên Nhiên đặt song song trên giường. Ngó xung quanh, chợt hắn thấy gối đầu bên cạnh rơi ra một nắm vải liền lấy về trong tay. Cầm nắm vải kéo thành một mảnh dài hẹp rồi đưa cho Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đang mặt đỏ phừng phừng, nói: "Yên Nhiên tỷ tỷ giao cho các nàng xử lí, trói tay lại."

Đinh Mẫn Quân trong mắt thất kinh, cơ thể không thể động đậy, trong nội tâm đột nhiên hiện ra nhiều hình ảnh...

« Minh bị hần dùng dây thừng buộc chặt hai tay, Tiểu Ngư Tiểu Nhạn mỗi người hôn môi rồi cắn hai đầu vú, còn Trương Siêu Quần đang dùng đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm láp phía dưới của mình... »

Lão thiên a! Tại sao trong đầu ta lại xuất hiện cái ý nghĩ hạ lưu như vậy? Đinh Mẫn Quân xấu hổ, cảm thấy hạ thể xuân triều tràn lan, lây lội không chịu nổi. Đinh Mẫn Quân trong nội tâm vừa sợ lại vừa kích thích. Mắt thấy Trương Siêu Quần cười rồi nhích lại gần làm cho tim nàng đập càng nhanh chóng, chưa bao nàng bối rối như vậy. Mà bất bất hơn chính là hạ thể càng ngày càng trơn ướt, một đám chất lỏng theo nơi đó chảy xuôi đi ra...

Cổ tay xiết chặt, nàng đã bị hần cột vào khung giường trên, hai tay mở rộng. Loại kích thích như thế này khiến cảm giác bị trói buộc, rõ ràng làm cho trong lòng nàng không khỏi chờ mong...

Trong phòng truyền đến thanh âm vùng quỳ, ngược lại không giống như tại cổ đại mà là tại một câu lạc bộ đêm nào đó.

Đinh Mẫn Quân cùng Kỳ Yên Nhiên hai nữ nhân chưa bao giờ được trải qua chuyện hoang đường như thế này. Khi thì thẹn thùng, khi thì lại chờ đợi. Trương Siêu Quần tham lam nhìn Đinh Mẫn Quân, đem nàng cùng Kỳ Yên Nhiên khai mở huyết đạo. Song nữ đồng thời "Àn" một tiếng, thân thể gãy dựa được vài cái. Trương Siêu Quần một tay sờ soạng một cái vú, nhẹ nhàng vuốt ve, hưởng thụ lấy lấy cảm giác sáng khoái này. Tâm trí hắn nhảy loạn một hồi, cười nói: "Đừng nóng lòng, lão công sẽ từng bước làm no bụng các nàng!"

Kỳ Yên Nhiên hai mắt như muốn chảy ra nước, gắt giọng: "Ai nóng lòng? Nói hươu nói vượn!"

Trương Siêu Quần hi hi cười nói: "Nàng nếu không nóng vội, chỗ đó như thế nào đều ướt?"

Nói xong, bàn tay theo thân thể nàng trượt xuống dưới, trải qua bụng, đến chỗ đào nguyên tinh mạch. Tay hắn gầy gầy ở hay cánh môi dưới, nhất thời nước dính đầy ngón tay, trơn bóng nhờn nhót. Trương Siêu Quần đắc ý đưa tới, nói: "Nhìn xem, có phải là ướt đầm? "

Kỳ Yên Nhiên nắc cở cắn chặt môi dưới, hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới hắn.

Trương Siêu Quần thấy nàng động tĩnh, càng là hưng phấn, kêu lên: "Chúng tiểu nhân! Cho ta hảo hảo hầu hạ Yên Nhiên tỷ! Mẫn Quân tỷ tỷ, trước hết đến đây với lão công đi!"

Trương Siêu Quần một tay nắm hai quả đào của Đinh Mẫn Quân, nhẹ nhàng theo chiều kim đồng hồ vận một cái. Đinh Mẫn Quân nắc cở không dám mở to mắt, đôi môi hồng hào mím chặt, không để cho mình phát ra bất cứ âm thanh nào. Kỳ thật, dùng võ công của nàng, muốn thoát khỏi bị trói cũng không phải không có cách. Chỉ là trong nội tâm nàng đã yêu lang quân tuấn tú này, làm sao có thể làm trái ý của hắn chứ? Hơn nữa, ở sâu trong nội tâm, nàng cũng đang hiểu kì chờ mong cảm giác kì diệu xuất hiện.

Trương Siêu Quần vuốt ve trên cơ thể nhẵn nhụi của nàng, phảng phất đôi tay mang dòng điện vậy. Mỗi một tác da thịt của nàng hắn đều lưu lại dấu vết. Đinh Mẫn Quân bị hần sờ cho toàn thân run rẩy, trong đầu hiện ra một mảng trống rỗng. Nàng muốn được thoải mái rên rỉ. Chỉ là chứng tử muội đang ở trước mặt, làm sao có thể phát ra thanh âm xấu hổ như thế cơ chứ? Vì vậy nàng phải cắn chặt lấy môi dưới, nhưng càng cắn trên mặt nàng càng đỏ, xuân sắc như thủy triều lộ ra ngoài. Thân thể yếu đuối bị Trương Siêu Quần khống chế vui đùa liên uồn éo theo đôi bàn tay ma quái của hắn

Bên cạnh, khuôn mặt Tiểu Ngư Tiểu Nhạn đã hồng hồng tự bao giờ. Cảm giác bất an ập đến khi thấy Trương Siêu Quần giờ trò xấu. Tay chân hai nàng đã bủn rủn hết cả rồi, làm sao có thể trêu đùa Kỳ Yên Nhiên được!

Trương Siêu Quần thấy các nàng không có động tĩnh gì, cười nói: "Các nàng đừng lo lắng ah! Chỉ cần các nàng có thể làm cho Yên Nhiên tỷ tỷ kêu ra hai tiếng "tướng công ", ta liền có phần thưởng a!"

Kỳ Yên Nhiên sảng giọng: "Hừ... Ta sẽ không gọi!"

Trương Siêu Quần hi hi cười, tiến đến bên tai Tiểu Ngư, nói khẽ: "Người liếm phía dưới của nàng rồi gọi Tiểu Nhạn cắn vành tai nàng cùng lúc, nhất định nàng sẽ gọi!"

Tiểu Ngư nhăn mặt đáng yêu: "Công tử, người thật làm cho nô tì buồn nôn a!"

Trương Siêu Quần cắn nàng lỗ tai, nói: "Như thế này, lão công ta liền chán ghét nàng..."

"Nhìn lão công làm mà học hỏi đây, Yên Nhiên tỷ tỷ kêu rất câu hồn đấy!"...

Dịch giả: kunpro

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

(Chuẩn bị giấy ăn đi các đạo hữu:D)

Cám ơn kencat1 đã ủng hộ truyện 50 tít nha <3

Bạn đang đọc truyện *Tân Ý Thiên Đồ Long Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.